

NHẤT MAI ĐỒNG TIỀN

Trống Tranh

Hàn Vũ Phi dịch

Lữ
Hương
Ngư
Văn

Chu
Sa
Chỉ
Lỗi

NHÀ XUẤT BẢN
PHỤ NỮ VIỆT NAM

TRỘM MỆNH

Tác giả: Nhất Mai Đồng Tiền

Editor: Lão Hủ

Thể loại: Hiện Đại, Huyền Ảo, Phong Thủy, Linh Dị, Kỳ Quái, HE,
Trộm Mộ

DTV-EBOOK.COM

Quyển 1 - Chương 1: Chén rượu Thao Thiết

Khi Tôn Phương bước ra từ gian nhà nhỏ cũ nát, trên những ngọn núi xanh ở phía xa xa, mặt trời đã muốn nhô lên. Đến khi hấn cài xong túi trên eo, ngẩng đầu lần nữa, thái dương đã lộ ra phần đầu, như một phiến quạt màu vàng nửa mở, thoáng chốc cả dãy núi đều phủ màu vàng.

Tôn Phương đón ánh nắng sớm chói chang, hơi híp mắt, trước mắt như tràn ngập vàng mảnh bị đập vụn.

Hấn cầm mâm đào treo trên cái kệ bằng trúc bên ngoài, chuẩn bị đi vào khe suối trong lòng sông, giờ này, nhất định đã có nhiều người đi đến đó rồi.

Giờ này...hấn quay đầu lại nhìn về gian phòng nhỏ xiêu vẹo đằng sau.

Phía sau có mười bảy mươi tám gian nhà gỗ nhỏ, là những người đào vàng* trước đây để lại, hấn và muội muội chọn hai gian để ở, Tường Chính cũng chọn một gian, ở ngay cách vách.

**nguyên văn truyện là Đào kim khách*

Nhưng tối hôm qua Tường Chính cùng muội muội không trở về.

Làm ca ca kiêm bạn tốt hẳn hiểu rõ, có mặt hẳn, Tường Chính và muội muội cảm thấy rất bất tiện. Dù sao ở núi Bảo Châu này phòng cũ nhiều, bọn họ lâu lâu cũng sẽ ra bên ngoài ở một đêm.

Đối người trẻ tuổi tới nói, vừa mới lạ vừa vui. {LAOHU}

Tôn Phương ngừng suy nghĩ, cái gì mà người trẻ tuổi, khẩu khí như một lão yêu quái, hẳn rõ ràng cũng còn rất trẻ, không phải mới 16, nhưng tốt xấu gì tuổi cũng mới 28, một cái tuổi còn rất thanh xuân.

Hắn chuẩn bị đi trước đến lòng sông bên kia, sau đó lại đi kiểm tra bẫy rập đặt tối hôm qua, xem có bắt được món ăn hoang dã nào không, làm bữa ăn ngon. Ăn một tháng bánh bao trắng với cải bẹ, hẳn sắp phun ra rồi.

Thái dương dần dần nhô lên, không chút bùn xỉn mà đem kim quang phủ hết toàn bộ núi Bảo Châu, nhìn từ xa thật sự như đồng kim châu lấp lánh, làm người say mê.

Làm một người đào vàng, Tôn Phương thích thấy loại thời tiết trong sáng này, như vậy thì lúc đào đãi kim sa sẽ dễ nhìn thấy vàng hơn.

5 năm trước một đám phượt thủ đi ngang qua nơi này, phát hiện núi Bảo Châu cất giấu đầy kim sa, tin tức vừa ra, thanh danh thuróc khởi, lập tức hấp dẫn rất nhiều người muốn mau phát tài. Vô số người dũng mãnh tiến vào núi Bảo Châu, dựng trại đóng quân, ở khổ một chút cũng không sao, ăn khổ một chút cũng không sao, chỉ cần có vàng, thì những gì thiếu thốn đều sẽ được bù đắp.

Tất cả bọn họ đều trầm mê trong lạc thú đãi vàng, bất kể ngày đêm.

Không ngừng có người tới, nhưng không có ai đi.

Núi rất nhanh đã bị đào rỗng, vàng càng ngày càng ít, người cũng càng ngày càng ít, đến năm thứ 5, nơi này chỉ còn lại có mười mấy người đào vàng. Nơi đã từng huy hoàng cùng biển người tấp nập giờ không còn nữa, chỉ còn lại những căn nhà gỗ nhỏ dựng tạm vẫn sừng sững khắp nơi trên núi Bảo Châu, vẫn mỗi ngày nghênh mặt trời lên, tiễn mặt trời lặn.

Trần ngập cảm giác bi thương.

Tôn Phương là đến năm thứ 4 mới mang theo muội muội tới núi Bảo Châu, đào một năm, ngẫu nhiên sẽ phát hiện kim sa, nhưng cũng

không đủ để làm người ta phát tài bất chính, chỉ là duy trì ầm no, so với ra ngoài làm việc, cũng không có ưu thế gì.

Thâm sơn cùng cốc tín hiệu kém, muốn lên mạng còn phải dùng sức quơ quơ di động, chẳng khác gì hồi thập niên 80 trong nhà tín hiệu TV không tốt, phải dùng sức lay ăng-ten.

Hơn nữa trong núi nhiều muỗi, nhiều dã thú, tới mùa hè còn có rắn độc.

Tôn Phương đã từng đụng phải lợn rừng, thiếu chút nữa bị nanh lợn rừng ủi chết, hiện tại trên đồi vẫn còn một cái lỗ, nghĩ tới còn thấy sợ hãi.

Nhưng có khổ nữa hắn cũng không rời đi, vì tiền, càng vì tìm người.

Huynh muội bọn họ khi còn nhỏ bị bọn buôn người bắt, bán vào khe suối. Gia đình kia vốn dĩ chỉ muốn một mình hắn, nhưng hắn không chịu, muội muội lại vì quá sợ hãi mà sinh bệnh, ốm yếu. Bọn buôn người thấy muội muội sắp chết, mới đề xuất "mua một tặng một", đưa luôn muội muội cho nhà này.

Năm đó hắn năm tuổi, muội muội hai tuổi.

Hắn hối hận vô số lần, ngày đó không nên dẫn muối muối đi ra cửa thôn chờ ba mẹ về. Nãi nãi nói sắp tết rồi, ba mẹ chắc sắp về nhà. Hắn liền dắt muối muối đi ra đường lớn ở cửa thôn chờ bọn họ, trên đường hắn còn mua một viên kẹo cho muối muối, trong tay còn nắm hai viên, chuẩn bị cho ba mẹ một năm không gặp mỗi người một viên.

Sắp ăn tết, mấy chiếc xe khách xập xệ đi ngang qua đường lớn của thôn hết chiếc này đến chiếc khác, rốt cuộc có một chiếc ngừng lại, hắn kéo muối muối đến thăm dò. Trên xe bước xuống hai người, lại không phải ba mẹ, mà là hai gã đàn ông, bịt miệng bọn họ rồi bế lên xe.

Chờ hắn tỉnh lại, đã ở một chỗ xa lạ.

Gia đình mua bọn họ kia đối với hắn rất tốt, đối với muối muối lại không tốt. Hắn mỗi lần ăn cơm khoai lang đỏ đều trộm giấu đi một ít, lén cho muối muối ăn. Mấy tháng sau, gia đình này muốn đem muối muối "tặng" cho người khác, hắn khóc lóc năn nỉ đều không ăn thua, vì thế khi người mua tới, hắn theo cây thang, bò lên trên ống khói ở nóc nhà, đứng ở đó kêu to: "Mấy người nếu đem muối muối của ta bán đi, ta liền nhảy xuống!"

Gia đình này sau đó không có ý định bán muối muối đi nữa.

Sau đó hắn đi học, muối muối đi theo "mẹ" xuống ruộng làm việc. Hắn tốt nghiệp tiểu học, trung học, muối muối vẫn làm ruộng. Hắn

mỗi lần nghỉ đông và nghỉ hè về nhà, đều sẽ dạy chữ cho muội muội, kể cho nàng nghe chuyện trong trường học. {LAOHU}

Đến khi hần thi đậu đại học, trong nhà sắp xếp việc hôn nhân cho muội muội, muốn đem muội muội gả cho một lão già què, để kiếm học phí cho hần. Hần lần này không nói gì thêm, người trong nhà đều cho rằng hần đã nghĩ thông suốt.

Mấy ngày trước khi khai giảng, trong thôn mưa to, Tôn Phương nửa đêm mang muội muội bỏ trốn.

Con đường để bỏ trốn, hần đã lên kế hoạch suốt mười năm.

Muốn chạy ra từ một nơi hẻo lánh nhiều núi, không hiểu biết rõ, căn bản là không có khả năng, thậm chí còn phải tránh thoát chó nuôi trong thôn.

Cho nên Tôn Phương gần như đợi cả một đợt nghỉ hè, hần đang đợi trời mưa to, chỉ có mưa to mới có thể hòa tan khứu giác của chó, sẽ gia tăng khó khăn khi bọn họ chạy trốn, nhưng nếu lần này không liều mạng, về sau sẽ không còn mạng để liều nữa.

Ngày đó người cả thôn người đều được xuất động, dắt chó đuổi theo người, nhưng mưa to ảnh hưởng tầm mắt người và mũi chó, ngay cả đường núi cũng bị dẫm sập.

Người trong thôn bất lực trở về, Tôn Phương rút cuộc mang muội muội trốn thoát.

Chỉ là hắn nhớ không rõ đường về nhà.

Chỉ nhớ rõ cửa thôn có một hàng cây dâu tằm, mỗi năm vào mùa xuân, sẽ kết rất nhiều dâu tằm màu tím đen. Ăn vào trong miệng, khoe miệng và tay đều bị nhuộm thành màu đỏ tím.

Rất ngọt, là trái cây ngọt nhất mà hắn từng ăn.

Nhưng đã nhớ không nổi nơi đó gọi là gì.

Tôn Phương không dám ngồi xe khách, cả xe lửa cũng không dám ngồi, sợ bị bọn họ mai phục chặn đường. Liền mang muội muội đi đường núi, bò qua một ngọn lại một ngọn núi. Đi thật xa, mới dám mua vé xe lửa, chờ đến khi hoàn toàn cách nơi đó cả trăm ngàn dặm xa, mới đi đến đồn công an báo án.

Người ở đồn công an hỏi bọn họ tên gì, ở đâu, bọn họ cũng không biết. Cuối cùng cho bọn họ rút máu bảo tồn, để lại phương thức liên hệ, nói nếu có tin tức sẽ thông tri cho bọn họ. {LAOHU}

Tôn Phương dùng tiền nhiều năm tích cóp mua cái di động, vẫn luôn cung phụng cho cái thẻ dùng để liên hệ với đồn công an kia.

Hy vọng một ngày nào đó, di động sẽ vang lên.

Nhưng vẫn không có.

Hắn cùng muội muội không có thân phận chứng, chỉ có thể làm chui, tiền kiếm được không nhiều lắm, nhưng ít ra sống tự do. Sau đó hắn đi tiệm tìm người làm hai tấm thân phận chứng giả, lấy cho chính mình tên Tôn Phương, cho muội muội tên Tôn Viện, trời tròn đất vuông, hy vọng có một ngày, có thể cùng người nhà đoàn tụ.

Nguyện vọng thì tốt đẹp, nhưng cũng dễ làm người thất vọng. Đồn công an vẫn luôn không có thông tri, di động cũng từ loại thời thượng, biến thành thứ cũ kỹ quá hạn.

Vô số điện thoại thông minh trên thị trường làm cái điện thoại cũ kỹ của hắn bị chèn ép thành thứ già nua yếu ớt, cũng như đem hy vọng của hắn chèn ép vào một góc nhỏ bé, yếu ớt bất kham. Thẳng cho đến hai năm trước, hắn làm người phục vụ ở khách sạn, mới vừa đưa đồ ăn vào trong phòng, liếc mắt một cái đến tin tức đang phát, người chủ trì đang nói chuyện về núi Bảo Châu, có một cặp vợ chồng đãi vàng thoáng qua trước màn ảnh.

Cả người hẩn chấn động, mâm trong tay và đồ ăn nóng bỏng nghiêng đổ trên mặt đất, mâm đồ ăn rung loảng xoảng, thanh âm chấn vào trong lòng hẩn, gợi lên một vòng lại một vòng sóng gợn, tràn ngập hy vọng.

Giám đốc cùng thợ cả nghe tin chạy tới, mắng cho hẩn một trận, hỏi hẩn có phải là không muốn làm nữa hay không. Tôn Phương gật đầu, nói: "Phải, không làm nữa."

Tôn Viện đang ở sau bếp nghe thấy, chạy tới hỏi hẩn có phải nơi nào không thoải mái hay không. Tôn Phương lắc đầu, nói: "A Viện, hình như ca ca thấy ba mẹ trên TV, ở núi Bảo Châu, chúng ta đi đến đó đi."

Tôn Viện ngẩn người, nhiều năm như vậy, ca ca chưa từng nói qua là đối với ai có ấn tượng, chỉ có lần này.

Nàng không hề do dự, suốt đêm thu thập đồ vật, cùng ca ca đi đến núi Bảo Châu.

Nhưng lúc đó núi Bảo Châu đã không bằng trước kia, mỗi ngày đều có rất nhiều người rời đi. Bọn họ đuổi tới nơi, hỏi thăm từng nhà, không có kết quả. Qua hai năm, vẫn không có tin tức.

Tôn Phương đã quyết định trước khi mùa đông đến sẽ rời khỏi nơi này, thứ nhất là trong núi trời đông giá rét sống quá gian nan, thứ hai

là muội muội nói với hấn, Tường Chính đã cầu hôn nàng, tính toán cuối năm mang nàng về quê gặp cha mẹ, sau đó giải quyết hôn sự.

Tôn Phương một chút cũng không muốn muội muội cùng mình tiếp tục phiêu bạt không nơi nương tựa như vậy nữa, Tường Chính lại là người không tồi, hấn đáp ứng rất cao hứng. Hấn tính toán chờ ngày muội muội kết hôn, lấy hết dành dụm nhiều năm ra cho nàng làm của hồi môn, miễn cho bị người nhà chồng khinh thường. Chờ muội muội yên ổn rồi, hấn sẽ tiếp tục trở về tìm ba mẹ bọn họ.

Chỉ là hấn vẫn luôn lo lắng một việc, bọn họ đi nhiều năm như vậy, vì sao một chút tin tức tìm kiếm đều không thấy, hấn đi qua đồn công an mấy tỉnh, đều không có ghi chép tin tức về việc huynh muội bọn họ mất tích, người ta nói, tin tức về trẻ em mất tích là kết nối cả nước, một khi có tin tức sẽ thông tri cho bọn họ. {LAOHU}

Nhưng trước sau đều không có thông tri, không có một chút tin tức nào trùng khớp. Nói cách khác, không có ai đi tìm bọn họ.

Là ba mẹ không cần bọn họ nữa sao?

Tôn Phương mỗi lần nghĩ đến đây, đều sẽ cảm thấy nôn nóng.

Tia nắng ban mai trải khắp nơi, mặt trời đã hoàn toàn nhô lên, mặt đất rực rỡ như vàng vụn rải khắp núi.

Đối diện lòng sông đã sớm bị đào rỗng, có người đang đi về phía bên này. Động tác rất chậm, trên vai giống như cõng một người, từng bước một đi đến trong ánh sáng màu vàng kim.

Tôn Phương nhìn ra, khoảng cách quá xa, thấy không rõ là ai. Chờ thêm một hồi, người nọ đi đến càng lúc càng gần, lại đây người là máu, một bước một dấu chân máu, trên người không ngừng có máu nhỏ giọt xuống.

Máu không phải là từ người đang bước đi, mà là từ người nằm trên lưng.

Đó đã không coi như là người nữa, đầu giống như bị thứ gì nhai nát, phần mặt đã sắp mất, thân thể cũng muốn phá thành mảnh nhỏ, chỉ có một cánh tay rũ trước mặt người nọ, là còn nhìn ra được bộ dạng nguyên bản.

Trắng nõn sạch sẽ, lại đầm máu, tích tích nhỏ xuống.

Trên cổ tay treo một cái vòng đá thạch lựu màu rực rỡ, lúc này đã bị máu nhiễm đến càng thêm rực rỡ.

Tường Chính chậm rãi đi qua lòng sông, hai mắt trống rỗng như bị ai đào hết ánh sáng. Thẳng cho đến khi thấy Tôn Phương, hắn mới

dừng lại, thất thần nhìn Tôn Phương đang đứng thẳng quay mặt về phía thái dương, ánh nắng quá chói, hai mắt đau đớn, nước mắt lập tức trào ra. Hai đầu gối hắn đập mạnh lên tảng đá cứng rắn, thanh âm cứng đờ như người đã chết: "A Viện..... A Viện chết rồi....."

Tôn Phương ngơ ngẩn nhìn người huyết nhục mơ hồ trên lưng hắn, vòng tay đá thạch lựu đỏ tươi như máu, lắc lư trước đôi mắt mơ hồ của hắn.

Đó là muội muội, hắn và nàng sống nương tựa lẫn nhau.

Chết rồi.

Chương 2: Chén rượu Thao Thiết (một)

Cái lạnh cuối thu lại thêm mưa to, là thứ thời tiết dễ làm tâm tình không xong.

Đã hai tháng không thấy mưa, Thượng Hải lại nghênh đón mưa to vào cuối tuần, ào ạt cả một đêm. Đi trong con hẻm nhỏ, nước mưa không ngừng từ trên mái hiên rơi xuống đường đá.

Nam Tinh nâng ô che, nhìn ra màn mưa, gác chuông kiểu Tây lưu lại từ thời trước sừng sững ở nơi xa, quá mức xa xăm, ngược lại như là ở ngay cuối con ngõ nhỏ. {LAOHU}

Một nam nhân ôm đồ vật trong ngực dầm mưa chạy nhanh vào một ngõ hẻm cũ trong phường Điền Tử, sau lưng có một con chó vàng lớn, cùng nhau chạy vội vã trong mưa.

Người đằng trước đi khá chậm, ngõ hẻm lại hẹp, nam nhân một bước dài vượt qua vũng nước, sỏi chân kinh người. Nhưng chó thì không hiểu, cũng không có cách nào gọi người tránh ra, chạy thật nhanh, chân trần đạp vào trong vũng nước, nước lập tức bắn lên, tạt hết lên ống quần mà Nam Tinh đã vất vả bảo hộ cả một đường.

Nam Tinh khựng lại, nhúu mày nhìn, muốn kêu con chó kia bồi tiền. Nhưng nam nhân và chó chạy rất nhanh, bóng người đảo mắt đã không thấy tăm hơi.

Nam nhân kia xuyên qua con ngõ ngoằn ngoèo, xẹt qua vách tường rêu xanh hai bên, xuyên qua những giọt mưa, một đường chạy đến trước cửa của một cửa tiệm thoát nhìn có chút lâu năm.

Phần cửa của cửa tiệm kia sơn màu xanh lục, không biết đã qua nhiều ít năm, sơn đã bong ra từng mảng, nhìn khá là khó coi. Nhưng bên trong một chút lại không khó coi, vào cửa hai bên trái phải là hai bức tượng đồng đỡ đèn hình người đời nhà Hán, đối diện cửa chính là một bức tượng Phật uy nghi cao nửa người, một cái ghế dựa bằng gỗ sưa ở bên cạnh, trong tiệm bày đầy đồ cổ có hình thù kỳ lạ đến từ bất đồng triều đại.

Trong mắt người không lành nghề, nơi này thật quý dị.

Trong mắt Khâu Từ, đây đều là những thứ giá trị liên thành, dùng từ ngữ của thời trước tới nói, đều là bảo bối có thể lấy ra đổi cá vàng nhỏ cá vàng lớn.

"Đang! Đang! Đang!"

Hắn mới vừa vào cửa, liền nghe thấy tiếng chuông đồng vang lên, nhưng nhìn xuống chân, cũng không thấy vướng phải dây nhợ gì

kích phát. Trong tiệm đồ cổ này có trang bị thiết bị cảm ứng tiên tiến? Nếu không như thế nào lại nhìn không thấy dây. Hắc không quá để ý, gọi vào trong: "Đào lão bản? Ngài có ở đây không, tôi cầm vài thứ tới mời ngài chương nhãn."

Chương nhãn là ngôn ngữ trong nghề đồ cổ, ý tứ là thỉnh người có hiểu biết hỗ trợ giám định một chút. Đào lão bản xuất thân đồ cổ thế gia, là đại tiền bối trong nghề, ở giới đồ cổ có danh khí rất lớn, nhưng từ trước đến nay hay ru rú trong nhà, mấy năm nay thậm chí còn không muốn lộ mặt.

Lúc sau một cái tẩu thuốc vén màn lên, một lão giả thân hình tròn trịa bước ra, trên mũi ông treo một bộ kính viễn thị, mắt kính đã sắp trượt xuống tới chóp mũi, ông cũng không đẩy lên, đôi mắt rũ xuống xuyên thấu qua mắt kính đánh giá người vừa vào cửa, thờ dài một tiếng, nói: "Đừng lớn tiếng ồn ào."

Khâu Từ cười hỏi: "Đào lão bản rảnh không? Có người cầm vài món quý hóa* cho tôi, muốn mời ngài chương nhãn."

**hóa trong 'hàng hóa'*

Đào lão bản "ừm" một tiếng, có thể tìm tới nơi này, đều là người hiểu biết. Ông không thường giám định đồ cổ cho người khác, hướng chỉ thứ này còn là đào ra từ cổ mộ.

Quỹ hóa bình thường không được đưa vào thị trường, ở phương diện này nhà nước quản chế luôn luôn rất nghiêm khắc, Đào lão bản chỉ giám định cho người ta, không mua, cũng không bán. Đây không phải là cách mua bán trước đây của Đào gia, Đào gia trước kia là chỉ cần có tiền thì hết thấy dễ nói chuyện, có thể nói là gian thương tiêu chuẩn vàng ròng 24K. Nhưng sinh ý giao vào tay Đào lão bản, quy củ là ông định ra, trường bối cũng không làm gì được.

Ai cũng biết Đào lão bản là người cứng đầu, sẽ không chịu thua.

Đào lão bản tên Đào Đại Vệ, nguyên bản ông cũng không phải tên này, lúc mười tuổi ông cùng cha mình đi Hong Kong chạy hàng, thấy rất nhiều thứ mới lạ, tỷ như TV, tỷ như phim truyền hình — — đặc biệt là phim võ hiệp phổ biến thời đó. Đào lão bản trầm mê phim truyền hình vì sùng bái ngôi sao Hongkong Khương Đại Vệ, người luôn sắm vai hiệp sĩ, ảo tưởng biến thành đại hiệp như ông ấy, vì thế mới nói với cha mình là muốn sửa tên thành Đại Vệ. {LAOHU}

**Khương Đại Vệ năm nay hơn 70 tuổi rồi, ai muốn nhìn dung nhan của cụ thì search nha ^^*

Tên của ông là do lão thái gia Đào gia đặt, tên lót là Quảng, đương nhiên không thể sửa, bằng không thì nam hài cùng thế hệ đều kêu Quảng x Quảng x, một mình trưởng tôn là ông lại kêu Đại x, quả thực là trò cười. Nhưng Đào lão bản cứng đầu nha, tuổi còn nhỏ mà tuyệt thực ba ngày ba đêm, rốt cuộc đạt thành tâm nguyện, thành công sửa tên thành Đào Đại Vệ.

Nhưng sửa lại tên rồi ông vẫn không biến thành đại hiệp, vì chiếu cố cha mẹ cùng gánh vác gia tộc sinh kế, thêm vấn đề một ngày ba bữa không thể không đối mặt, Đào lão bản cuối cùng vẫn phải kế thừa cửa hàng đồ cổ này, dần dần thành đại tiền bối nổi danh giới đồ cổ.

Đào lão bản ngồi trên ghế cao, tẩu thuốc mới vừa buông, Khâu Từ liền cầm bật lửa đưa qua muốn đốt thuốc cho ông, bật lửa lạch cách hai tiếng, lửa lóe lên, nhưng hấn phát hiện không có lá thuốc để đốt, hấn dừng một chút, hỏi: "Không có?"

"Hừ." Đào lão bản cầm cán tẩu dài gõ gõ lên bàn, giống như đang gõ rớt tàn thuốc, ông hít một hơi thật dài, biểu tình thản nhiên thỏa mãn, giống như đang hút thuốc thật, "Trong tiệm đều là hàng, sao có thể hút, cai rồi."

Khâu Từ cười nói: "Tẩu thuốc trên tay này còn mùi thuốc, mới vừa cai không lâu đi?"

"Cậu thật ra quan sát khá cẩn thận." Đào lão bản thả tẩu hút thuốc lên bàn, nói, "Hàng gì?"

Khâu Từ lấy đồ ra, cởi mấy tầng vải chống thấm ra, lộ ra ba món tiền tệ cổ.

Đào lão bản nhìn qua, nói: "Sinh khanh*."

**là thuật ngữ dành cho đồ cổ (văn vật), chỉ những loại tiền tệ cổ bằng đồng hoặc đồng xanh vừa được khai quật chưa lâu*

Khâu Từ cười nói: "Đào lão bản hảo nhãn lực."

Tiền tệ vừa mới khai quật không lâu có cái đặc điểm rất rõ ràng, đó chính là màu rỉ sắt sẽ tươi hơn so với đã được khai quật một đoạn thời gian, đương nhiên cũng có ngoại lệ, nhưng phần lớn màu sắc sinh khanh đều rất tươi tắn, liếc mắt một cái, phảng phất còn có thể nhìn thấy hình ảnh chủ mộ lúc sinh thời mang theo sử dụng.

Có mấy tiểu thương đầu cơ trục lợi văn vật sẽ dùng chất hóa học đem một ít tiền tệ khai quật đã lâu làm giả thành sinh khanh, rồi nâng giá, bán cho mấy 'ma mới' vừa mới vào nghề hoặc không lành nghề.

Đào lão bản cầm món tiền tệ lên nhìn, tiền tệ này không phải tiền đồng, mà là một khối Tề minh đao.

Tề minh đao là tên gọi một loại tiền tệ, do Tề quốc, một trong Chiến quốc thất hùng đúc ra, bình thường thân đao gầy hẹp, dài 13.8 centimet, nặng chừng 14 gram, bởi vì niên đại xa xăm, vô luận là giới khảo cổ hay là giới trộm mộ, đều không có khai quật được bao nhiêu, hiện giờ vẫn rất hiếm thấy.

Nhưng tên 'ma mới' này một hơi liền cầm ba khối, xem ra cũng không đơn giản. Chỉ là Đào lão bản tung hoành trong giới đồ cổ vài thập niên, đã sớm tâm như nước lặng, dù có đem Lan Đình Tự của Vương Hi Chi, Mộc Ngưu Lưu Mã của Gia Cát Lượng trong truyền thuyết dọn ra trước mặt ông, ông cũng không động tâm. {LAOHU}

Khâu Từ thấy Đào lão bản không có phản ứng như dự kiến, cảm thấy mình quả nhiên không có tìm lầm người. Hắn nói: "Đào lão bản, tiền tệ này là thật hay giả?"

"Thật, tỉ lệ cũng không tệ lắm, có thể lấy giá tốt."

Khâu Từ thấy Đào lão bản nói xong lại không hé răng, đi thẳng vào vấn đề: "Đào lão bản biết Tề minh đao này bình thường là được khai quật ở đâu đi?"

Đào lão bản nhin không được lại hút một ngụm thuốc phiện, làm dịu nỗi khổ cai thuốc của ông, nói: "Tề quốc ở vùng Sơn Đông bây giờ, năm đó sau khi Tần quốc thống nhất sáu nước, hạ lệnh thư đồng văn, xe đồng quỹ*, tiền của Tề quốc tất nhiên liền vô dụng, cho nên truyền lưu không nhiều lắm, cũng không rộng rãi."

**sách dùng cùng văn tự, xe chạy cùng tuyến đường*

"Nhưng hiện tại ba khối Tề minh đao này, lại được phát hiện ở ngoại ô ba tỉnh cách khá xa Sơn Đông, đây chỉ là một ít trong số đó. Không

biết tiền tệ bị rơi rớt ở nơi đó có nguyên nhân lớn nhất là gì?"

Đào lão bản lại hút một ngụm "thuốc" thật sâu, nói: "Năm đó quốc quân cuối cùng của Tề quốc trọng dụng cậu của ông ta là Hậu Thăng, Hậu Thăng sau đó đấu đá nội bộ, thu lượng lớn vàng bạc ngọc khí do Tần quốc hối lộ, làm gián điệp cho Tần quốc, khuyên Tề vương đầu hàng Tần quốc giàu có. Tề vương nghe theo kiến nghị đi đầu hàng, kết quả Tần Vương quay đầu lại liền để cho ông ta sống sờ sờ chết đói, nhưng Hậu Thăng phản quốc lại mang theo vàng bạc tài bảo của hãn biến mất trong dòng chảy lịch sử, từ đó không biết đi đâu."

Khâu Từ thuyết phục: "Đào lão bản quả nhiên là đại tiền bối, không gì không biết."

Đào lão bản nhẹ giọng cười, không để ý lời khen này, hỏi: "Tề minh đao này là cậu đào được?"

Khâu Từ cười nói: "Tôi làm gì có bản lĩnh này, bất quá là cái đầu cơ trục lợi, kiếm chút tiền vất vả. Hôm nay đa tạ Đào lão bản, đây là chút tạ lễ."

Đào lão bản không nhìn hãn thả tiền xuống, ngay cả khi hãn đi ra ngoài cũng không liếc mắt một cái.

Khâu Từ thu thập ba khối tiền tệ cổ xong mới bước ra cửa, liền thấy có cô nương* xinh đẹp đang xếp dù lại bước vào. Ánh mắt cô nương kia khựng lại, đột nhiên "bang" mà một tiếng bung dù ra, nước trên dù văng vào mặt hắn, làm hắn thu lại tinh thần ngấm mỹ nhân, dựa vào cửa nhìn nàng cười: "Không thấy có người trước mặt?"

**tác giả này hay dùng 'cô nương', không như mấy truyện hiện đại khác, nét riêng, nên Lão để yên*

Nam Tinh lạnh lùng cười: "Chó của anh vừa rồi ở ngõ hẻm bờ đứng trong vũng nước không phải cũng không thấy có người đó sao."

"Chó của tôi?" Khâu Từ nhìn ra, ngoài cửa quả nhiên có con chó vàng, lông toàn thân bị mưa xối đến ướt đầm dề, ngẩng đầu nhìn hắn le lưỡi. Hắn cười cười, đuối lý trước, đối phương lại thật sự là một cô gái xinh đẹp, đừng nói, bực bội mà nhìn một chút cũng không đáng ghét.

Hắn cười nói: "Không canh chừng nó, là tôi sai."

Nam Tinh thấy thái độ của hắn còn coi là đoan chính, không so đo với hắn nữa, "bang" một tiếng xếp dù lại bước vào trong.

Khâu Từ thấy nàng đi vào, động tác nhẹ nhàng tự nhiên, phảng phất như là khách quen của cửa hàng này. Đến khi hắn bước ra ngoài hiên, bị nước mưa lạnh băng tưới một cái, hắn lại hồ nghi mà quay

đầu lại nhìn cửa tiệm đồ cổ cổ hương cổ sắc lại cũ kỹ kia, sao nàng đi vào chuông lại không vang. {LAOHU}

Hắn nhú nhú mày, thấy con chó vàng kia lại đi đến cạnh hắn. Hắn cúi người sờ sờ đầu nó, nói: "Cái đuôi gà vừa rồi kia cho mày hết rồi, tao không có gì cho mày ăn nữa, đi đi thôi, xin lỗi, tao không có biện pháp chăm sóc mày, đi tìm người khác làm chủ nhân của mày đi."

Chó vàng khựng lại, như nghe hiểu, lúc này mới chạy đi.

Đang hút 'thuốc' Đào lão bản thấy Nam Tinh cầm cây dù ướt nhẹp tiến vào, đôi mắt cũng tròn tròn, chỉ vào cây dù của nàng rồi chỉ thẳng ra bên ngoài, thiếu chút nữa bị không khí sặc: "Dù...dù..."

Nam Tinh nhú mày nhìn ra cửa, hỏi: "Thùng để dù bên ngoài của ông đâu?"

"Chắc là bị người thu rác nào đó nhặt mất rồi đi?"

"Kêu ông đổi cái mới, một hai phải thả cái thùng rách tung toé, bị người ta coi là rác nhặt đi một trăm lần cũng không kỳ quái." Nam Tinh dựng cây dù vào cạnh cửa, vừa phủ nước trên ống tay áo vừa đi vào.

"Cửa hàng đồ cổ sao có thể có đồ mới." Đào lão bản rót cho nàng ly trà, nói, "Ấm áp dạ dày."

"Trà?" Nam Tinh bưng lấy cái ly ngửi ngửi, trà hương phác mũi, thật sự là trà, nàng nhìn chăm chăm ông ta hỏi, "Rượu của ông đâu? Hũm? Còn thuốc của ông đâu?"

"Cai, cai, cai hết!" Đào lão bản nói, "Sáng nay đi lấy kết quả kiểm tra, dạ dày mọc ra một thứ, thứ gì cũng phải cai."

Nam Tinh nín thinh, Đào lão bản lại rất bình tĩnh.

Tiếng Đào lão bản chậm chạp hơn: "Ta vẫn luôn nhớ rõ Cổ Long tiên sinh từng viết một đoạn như vậy, Cổ Tùng cư sĩ nói với Mộc đạo nhân, nếu hắn không uống rượu, nhất định có thể sống đến 300 tuổi. Mộc đạo nhân nói, 'nếu không có uống rượu, ta vì cái gì muốn sống đến 300 tuổi?'...cô biết ta lúc ấy sùng bái hâm mộ vị Mộc đạo nhân sống tiêu sái đó cỡ nào không? Nhưng hiện tại bị thứ bệnh này, ta mới cảm thấy, cái này không đúng."

Cả người ông đều chìm vào chiếc ghế, tư thế tựa hồ rất thoải mái, tiếp tục chậm rãi nói: "Bởi vì ta còn có chuyện quan trọng hơn chưa làm, tỷ như ta muốn làm Đào Đại Vệ một lần, mà không phải Đào lão bản."

"Cho nên ông đem thuốc lá và rượu ông yêu nhất cai hết?"

"Đúng, nếu giải phẫu thuận lợi, ta quăng cái cửa tiệm này, chính mình đi tiêu dao sung sướng."

Nam Tinh nhìn nhìn Đào lão bản, nghĩ đến lúc ông rời khỏi nơi này, không mở miệng.

"Vé máy bay đi núi Bảo Châu ta đã đặt cho cô, cô phải cẩn thận." Đào lão bản lại nói, "Tiểu cô nương kia, phần đầu nát bấy, mặc kệ là tai nạn hay là người cố ý, cô đều phải cẩn thận."

Nói luôn hai lần cẩn thận, Nam Tinh đoán là ảnh chụp cổ chủ phát cho ông nhất định thăm không nở nhìn, ngay cả nhìn quen sòng to gió lớn Đào lão bản cũng không yên tâm. Nàng đứng lên định đi, đi đến vùng núi sâu tràn đầy vàng làm người mê say kia.

Đào lão bản thấy nước trà chưa được động một chút, rất tổn thương: "Cô không nếm thử trà ta đích thân pha sao?"

"Chờ tôi trở lại rồi uống." bóng lưng Nam Tinh hơi khựng lại, vẫn nói, "Chúc giải phẫu thuận lợi."

Nói xong liền cầm dù chạy.

Đào lão bản biết ngay là nàng mặt lãnh thiện tâm.

Ông dựa vào cái ghế gỗ sưa rộng rãi, hát nho nhỏ một bài hát, ông
rất cuộc có thể làm Đào Đại Vệ — — nếu giải phẫu thuận lợi.

"Gâu!"

Một tiếng chó sủa ngoài cửa, Đào lão bản ngẩng đầu nhìn ra ngoài,
thấy một con chó vàng lớn bị xối đến ướt đầm dề.

Ông và chó nhìn nhau vài phút, nhìn nó một thânchật vật cùng đôi
mắt tràn ngập tinh thần phấn chấn kia, vốn không thích nuôi sủng vật
ông vẫn do dự, rồi nói: "Vào trong đi, bên ngoài mưa lớn."

Chương 3: Chén rượu Thao Thiết (hai)

Sân bay người đến người đi, bên ngoài đều là xe, bên trong đều là người, trong sân bay ánh đèn dư thừa, chiếu rọi đến vô luận là người hay là đồ vật, đều ngăn nắp lượng lệ đến quá mức.

Nam Tinh không coi là quá cao, nhưng cũng không lùn, 1m67, dáng người cân xứng, hơi gầy, là một mỹ nhân nhìn rất thoải mái thanh tân, ở trong đám người lui tới rất nổi bật, người đi qua cơ hồ đều sẽ liếc nhìn nàg một cái.

Khách qua đường nhìn khách qua đường, vội vàng liếc mắt một cái, liền đi qua.

Máy bay vẫn bị hoãn, Nam Tinh đã quen. Chờ thông báo máy bay hạ cánh, Nam Tinh nhìn nhìn đồng hồ, đến trễ nửa giờ.

Xe đưa khách từ cửa sân bay ra máy bay đã bị người chen tràn đầy, đem cái mát mẻ của mùa thu chen đến mất sạch. Không ai nói gì, khác hẳn với phòng chờ ồn ào.

"Bên trong còn chỗ đứng không?"

Giọng nói hơi quen tai truyền vào từ cửa xe, Nam Tinh đứng ở cạnh cửa nhìn ra, có một nam nhân đang ở cửa, muốn bước lên.

Người này..... còn không phải là người gặp ở tiệm của Đào lão bản sao?

Hắn cũng đi núi Bảo Châu?

Bất quá cũng chưa chắc, xuống máy bay còn muốn trần trọc hơn 300 km mới đến núi Bảo Châu, trên đường có thể rẽ qua hướng khác có không dưới cả trăm đường, không nhất định là cùng đường.

Nam Tinh thấy hắn sắp bước lên, nghiêng đầu qua hướng khác, tránh khỏi tầm mắt Khâu Từ vừa vặn đảo qua.

Nhưng Nam Tinh đứng gần cửa, Khâu Từ cũng chen lên đứng gần cửa, không thể chen tiếp vào trong, cho dù là đổ cát vào cái chai chứa đầy đá, cũng có lúc nó sẽ đầy, hắn chen vào không lọt.

Nam Tinh đành phải luôn nghiêng đầu, khổ nỗi còn có cái ba lô lớn, thân thể không có cách nào cử động, chỉ chốc lát sau cổ liền cứng đờ.

Xe chở khách chạy đến gần máy bay, cửa xe mở ra, Nam Tinh dùng dư quang nhìn người nọ, chờ hắt xuống xe, mình mới đi xuống. Nàng đi cuối hàng, cách người này mấy chục mét. {LAOHU}

Chờ nàng có mặt, đã là người cuối cùng, hành khách cơ bản đã ngồi xong. Nàng cầm vé máy bay tìm ghế của mình, còn chưa đi quá mười hàng, liền nghe thấy một người kêu: "Hey, thật trùng hợp."

Nam Tinh khựng lại, Khâu Từ đứng lên, nói: "Nếu cô ngồi ở đây, liền quá trùng hợp."

Nam Tinh chưa từ bỏ ý định mà đối chiếu chỗ ngồi, đúng là nó.

Khâu Từ thấy nàng nhìn vé đến hai lần, đáy mắt nổi lên một tầng u ám, nhin cười, nói: "Tôi đã nói là duyên phận, mau tới đây ngồi."

Hắn nhiệt tình vô cùng, như đang tiếp đón Nam Tinh vào ngôi trong nhà mình. Nam Tinh giơ tay đem cái ba lô lớn nhét lên kệ để hành lý, chiều cao kém một chút. Khâu Từ đang định đứng lên hỗ trợ, liền thấy nàng nhúng mũi chân, nhẹ nhàng nhảy lên, nhét hành lý vào dễ như trở bàn tay.

Khâu Từ có chút ngoài ý muốn: "Thì ra cô có luyện qua."

"Thường tập thể dục." Nam Tinh qua loa, lại nhìn thoáng qua chỗ ngồi, Khâu Từ dựa cửa sổ, ở giữa là một ông già, đang nhắm mắt dưỡng thần.

Nàng hơi an tâm, Khâu Từ cũng không thể cách một người xa lạ mà lải nhải với nàng.

Nhưng hiển nhiên nàng đã xem nhẹ trình độ tào lao của Khâu Từ, hần thăm dò: "Cô bao lớn bao nhỏ, lại ăn mặc như vậy, chắc không phải là đi làm người đào vàng đi?"

Nam Tinh hỏi: "Anh nên đoán tôi là loại khách du lịch ba lô kiểu 'thế giới lớn như vậy, ta muốn đi ngắm nhìn'."

Khâu Từ cẩn thận đánh giá nàng, nhìn cũng không giống như người tham lam thiếu tiền, hần duỗi tay với nàng, nói: "Khâu Từ."

Nam Tinh khựng lại, vẫn bắt tay hần, nói: "Nam Tinh."

— — trên tay có vết chai, không phải cái đại thiếu gia, nhưng móng tay cắt đến chĩnh tề, khe hở ngón tay cũng sạch sẽ.

— — tay cũng không mềm ẩm, còn có một lớp chai mỏng, rồi lại không giống người làm việc nặng, nhưng tuyệt đối không phải là

thiên kim đại tiểu thư.

Bắt tay, phỏng đoán về nhau, có hiểu biết cùng nhận xét đầu tiên.

Máy bay sắp bay khoảng ba tiếng, sau khi tắt đèn, Khâu Từ không nói chuyện với Nam Tinh nữa. Nam Tinh hơi thờ phào, nàng không thích giao tiếp với người lạ. Hơn nữa lần đầu gặp Khâu Từ là khi hắn cầm đồ vật vào tiệm của Đào lão bản, tới chiều, liền xuất hiện ở đây.

Hỏi Đào lão bản một chút sẽ biết Khâu Từ vào tiệm đồ cổ làm gì, có lẽ thật sự có cùng lộ tuyến với nàng cũng không chừng.

Máy bay hạ cánh, đã là chạng vạng.

Nam Tinh xuống máy bay liền gửi tin cho Đào lão bản, lát sau ông nhắn trở về, là cái hình chụp, đang tải đến 65%, đằng sau liền có người bước nhanh đến, hỏi: "Nam Tinh, có ai đón cô không? Sẽ không thật sự là du lịch bụi đi? Phải cẩn thận a, bên ngoài nhiều người xấu."

Nam Tinh cười cười, những lời quen thuộc này đối với một người vừa đến từ nơi khác mà nói, vẫn có chút ấm áp, nhưng cũng không đủ để nàng nói thật: "Bằng hữu của tôi chờ ở bên ngoài."

"Vây là tốt rồi." Khâu Từ nói, "Tôi cũng có bằng hữu đang đợi, có duyên gặp lại."

Nam Tinh vẫy tay với hấn, Khâu Từ chạy chậm ra ngoài, như muốn vội vàng đi làm việc gì gấp gáp. Nam Tinh tiếp tục nhìn tin Đào lão bản hồi phục, hình ảnh đã tải xong. {LAOHU}

Là một tấm hình Tề minh đao.

Chú thích 'hà mễ'.

**chữ này còn có nghĩa là 'tôm khô' nhưng đây là tiếng lóng nên Lão để yên.*

Thân là đồng bọn hợp tác nhiều năm, Nam Tinh biết nghĩa của hai chữ này.

Tề minh đao thời Chiến Quốc rất đáng giá, nhưng thông thường mà nói, chỗ có chôn tiền tệ nhất định còn có đồ cổ khác càng đáng giá hơn, Khâu Từ là đang theo dấu Tề minh đao đi tìm đồng đồ kia?

Nam Tinh nhú mày.

Núi Bảo Châu ở trong thâm sơn cùng cốc, cách nội thành rất xa, trước kia khi cơn sốt đãi vàng còn nóng vô luận là sân bay hay là trạm xe lửa vận chuyển hành khách, đều có xe đi thẳng đến chân núi. Hiện giờ người đến đó ít ỏi không có mấy, không còn xe đi thẳng.
{LAOHU}

Ngọn nguồn hình thành chuỗi thương nghiệp là nhu cầu, có lợi thì đến, mới có thể hấp dẫn người khác. Không có xe chỉ là thứ nhất, tốt xấu còn có thể ra giá cao gọi tới, tài xế nghe thấy nàng muốn đi đến đó, trước khi lên xe còn nhắc nhở: "Mang đồ ăn không? Trước kia nơi đó ăn uống đều có người chở đến bán, bây giờ lại không có. Bất quá cô một cái tiểu cô nương đến đó đào vàng làm cái gì, làm hai ngày muốn phơi lột hết một lớp da là khóc đòi về."

Vừa nói hần vừa tranh thủ đưa danh thiếp cho nàng, nói: "Muốn về tìm tôi a, giảm giá cho cô."

Nam Tinh cất danh thiếp đi, hỏi: "Đến đó mất bao lâu?"

"Năm sáu tiếng đồng hồ, nếu không cô ngủ một đêm rồi đi, đến đó cũng nửa đêm."

"Nơi đó có người đang đợi."

Tài xế lúc này mới lái xe, lại hỏi: "Cô nương từ đâu tới?"

"Thượng Hải."

"Thượng Hải là cái chỗ tốt a."

Nam Tinh ậm ừ, bắt đầu lật xem bản đồ núi Bảo Châu, mấy ngọn núi cao hình dạng như măng đá, cây xanh bao quanh, giống như tùy thời sẽ phá vỡ dãy núi, mọc thành một rừng trúc xanh um tươi tốt.

Địa thế hung hiểm, khó trách khi cơn sốt đái vàng còn cũng không có ai đi mở một con đường chạy thẳng vào trong, nếu muốn phá bằng dãy núi này cũng không dễ dàng, cho dù muốn phá bằng cũng tìm không thấy thời cơ, người đào vàng lui tới nhiều, lại không phải do chính phủ tiếp quản, không thể cưỡng chế ngăn trở người vào núi.

Nam Tinh xếp bản đồ lại, nghiêng đầu dựa vào cái ba lô lớn của mình chớp mắt một chút. Tài xế kia liếc vào kính chiếu hậu thấy nàng ngủ, nhân lúc nàng còn chưa ngủ, cười nói: "Cô nương thật to gan, không sợ tôi là tài xế xe cướp."

Nam Tinh không mở mắt, âm điệu hơi lạnh, lạnh như băng đao, chọc đến tài xế không khỏi thu hồi tầm mắt, ngồi thẳng eo — —

"Anh nên thấy may mắn anh không phải tài xế xe cướp, nếu không anh xong đời rồi."

&&&&&

Khi xe đến chân núi Bảo Châu, đã là 1:20 tối khuya.

Ánh đèn xe trải dài chiếu trên đường rải đá vụn, rọi ra ánh sáng khác thường. Trên mặt đất đều là những cục đá không đáng giá tiền, uống cho màu sắc đẹp, lại không phải bảo châu ngọc thạch gì.

"Tới rồi tới rồi."

Lão Hạ kêu lên một tiếng, Tôn Phương đang ôm đầu gối ngủ lập tức tỉnh táo lại, ngẩng đầu nhìn ra trước, vừa lúc đèn xe quét tới, quét ngang qua đôi mắt hắn, khi hắn đứng lên, không biết là thiếu máu choáng váng đầu, hay là ánh đèn quá chói, trước mắt một trận mê ly, quơ quơ thân mình mới đứng vững. {LAOHU}

Lão Hạ không rảnh đi dìu hắn, còn vồ vồ bờ vai hắn làm hắn lên tinh thần, còn mình thì chạy chậm đến bên cạnh xe. Chỉ chốc lát ông ta liền thấy một cô nương trẻ tuổi bước xuống, bộ dạng bất quá hơn 20 tuổi. Ông ta nguyên bản cho rằng đây là trợ thủ của Đào lão bản, nhưng cửa xe sập lại, xe đi rồi, chỉ còn lại một mình cô nương này.

Ông ta ngăn người, hỏi: "Cô là Đào lão bản?"

"Không phải." Nam Tinh nói, "Ông ấy trước kia cũng chỉ là giúp việc vặt cho tôi, một mình tôi cũng có thể."

Lão Hạ còn có chút không hoàn hồn, tiền tiêu ra ngoài, liền tới cái tiểu cô nương như vậy, chuyện có thể giải quyết sao?

Nam Tinh giương mắt nhìn nhìn ông ta, lại nhìn nhìn sau lưng ông ta.

Lúc này Tôn Phương đã chạy tới, nhìn thấy Nam Tinh cũng rất bất ngờ, nhưng không hỏi gì, chỉ ngẩn ngơ nói: "Muội muội của tôi chết rồi."

Nam Tinh gật gật đầu: "Nén bi thương."

Ba ngày không rửa mặt cạo râu nên bộ dạng Tôn Phương rất lôi thôi, hai mắt hấn đỏ đậm, biểu tình đại ra, đã ở bên bờ vực hồng mắt, giọng nói như mất tiếng: "Tôi muốn biết muội muội tôi là chết như thế nào."

Cũng là người đào vàng lão Hạ cẩn thận hỏi: "Cô thật sự có thể làm Tôn Viện sống lại?"

Nam Tinh gật gật đầu: "Có thể."

— — chỉ cần có cố chủ, nàng có thể phục sinh bất kỳ ai.

— — cái giá phải trả là, cố chủ phải giao ra đôi mắt của bọn họ, kiếp sau biến thành một người mù.

— — nhưng mà không ai để ý, dù sao chuyện kiếp sau, ai mẹ nó quản.

Chương 4: Chén rượu Thao Thiết (ba)

Núi Bảo Châu vào đêm một chút cũng không an tĩnh, không có tiếng người, nhưng côn trùng kêu vang tiếng thú ồn ào, ngẫu nhiên còn truyền đến tiếng kêu quái dị, xé qua tiếng côn trùng ồn ào, đâm vào lỗ tai.

Ban đêm đường núi không dễ nhìn, trên mặt đất đều là đủ loại đá tảng, có loại từ đầu đã có, cũng có loại do người đào vàng mở núi đào sông lưu lại, chỗ ít người đi, khe đá còn mọc ra một ít cỏ và dây leo móc, tăng thêm khó khăn khi vào núi. {LAOHU}

Xách đèn lồng lão Hạ vừa đi vừa nói chuyện: "Trong núi nhiều động vật, cô nương không phải sợ. Trước kia khi ở đây còn đông người, thường có dã thú từ núi sâu đột kích người, nhưng khi đó mấy gia hỏa trong đoàn người đông đảo, đã đánh cho chúng nó thành thật, hiện giờ ít người, chúng nó cũng không dám dễ dàng tới gần."

Nam Tinh đã để ý đèn lồng trong tay ông ta một lúc lâu, đèn lồng này trước kia là màu gì đã không nhìn ra nữa, giờ đã thành màu trắng cũ nát, cũng may bên trên không có chữ, bằng không hơn phân nửa đêm nhìn thấy, vẫn sẽ cảm thấy ghê rợn, nàng hỏi: "Vì cái gì không dùng đèn pin, mà dùng đèn lồng?"

"Trong núi nấp điện không tiện, cục sặc để dành dùng cho di động. Ăn uống cũng không tiện....." Nói xong lão Hạ lắc đầu cười khổ, "Kỳ thật cái gì cũng không tiện, sợ cô ở không quen, ngày mai liền la hét đòi đi."

Nam Tinh thấy lão Hạ bộ dạng cũng bất quá 40 xuất đầu, nhưng nói chuyện giống như ông cụ non, nàng hỏi: "Ông đã ở chỗ này lâu rồi à?"

Lão Hạ nói: "Hơn bốn năm, xem như thuộc nhóm người đầu tiên tới núi Bảo Châu kia."

Ba người đi hơn nửa giờ, còn chưa tới chỗ bọn họ ở, nhưng lại đi ngang qua rất nhiều nhà gỗ nhỏ, đại đa số đều đã rách nát, đầu gỗ mục ruỗng rơi rụng trên mặt đất, còn có một vài lều trại rách nát, lộ ra khung thép chọc lên trời.

Bốn năm trước núi Bảo Châu có bao nhiêu phồn hoa, có thể nhìn ra dấu vết ở đây.

Lại đi thêm 20 phút, qua một cái lòng sông, lòng sông rất thấp, hai bờ dựng đứng, cơ hồ đã thành một cái hẻm núi nhỏ. Lão Hạ kêu một tiếng "cẩn thận", dẫn đường mang theo nàng đi xuống, lại bò lên, nói: "Nơi này vốn dĩ có bắc ngang một tấm ván gỗ, nhưng hai ngày trước đại khái là có con gì đó đi qua, đập vỡ mất."

Bò xuống lòng sông Nam Tinh quay đầu nhìn lại phía sau, nương theo ánh trăng nhạt nhòa, mơ hồ có thể thấy con sông này chảy thẳng xuyên dãy núi, nơi xa quá tối, nhìn không thấy điểm cuối.

Lão Hạ dong dài nói: "Nghe nói con sông này nguyên bản là chảy suốt, chỉ là thời Thanh thượng du đổi nguồn, nước sông liền không chảy về đây nữa. Chuyện sau đó thì cô cũng biết, một đám người trẻ tuổi không có chuyện gì tới đây thám hiểm, kết quả phát hiện nơi này kim quang lấp lánh, đào nước bùn ra nhìn, tất cả đều là kim sa. Người đào vàng nghe tin mà đến, dựng trại đóng quân, không bao lâu, cả núi đều là người."

Ông nghỉ một chút lại tiếp tục nói: "Vàng càng ngày càng ít, người cũng càng ngày càng ít. Đến bây giờ, đừng nói vàng, ngay cả kim sa cũng khó tìm."

Nam Tinh hỏi: "Vậy vì cái gì mấy ông không rời đi?"

Lão Hạ nói: "Bên ngoài cũng không tự tại nhẹ nhàng hơn ở đây, ngẫu nhiên vẫn có thể tìm được chút vàng. Hơn nữa a....." ông ta đột nhiên hạ giọng, thần thần thao thao nói, "Nghe nói nơi này còn có núi vàng, chỉ là chưa ai có thể tìm được."

Thanh âm của ông ta như có ma lực, làm người ta không tự giác cũng yên lặng theo. Tiếng bước chân ba người vượt ve trên mặt đá, kéo thanh âm đi về phía trước. Nam Tinh ngẩng đầu nhìn Tôn

Phương đi ở đằng trước, không có vẻ tinh thần phấn chấn của tuổi trẻ gì, gầy gò cô độc. {LAOHU}

Lão Hạ lại thở dài: "Tôn Phương cùng Tôn Viện cũng đáng thương, khi còn nhỏ bị bắt cóc, sau đó chạy thoát được, hai anh em sống nương tựa lẫn nhau. Kết quả muối muối mất....." ông ta nói, "Hy vọng lát nữa A Viện sống lại, có thể chỉ ra và xác nhận hung thủ."

"Không có nhanh như vậy." Nam Tinh nói, "Ông biết điều kiện giao dịch, cô ấy có thể sống lại, nhưng chỉ có thể sống mười phút, ngay cả mười phút đó, cũng là trộm đến."

"Trộm từ đâu?" Lão Hạ hơi khựng lại, cười gượng hỏi, "Chắc không phải là từ người sống đi?"

"Không phải."

"Dĩ thú?"

Nam Tinh vẫn lắc đầu.

Lão Hạ cân nhắc một hồi vẫn đoán không ra, chỉ là cảm thấy quỷ dị, ông ta kéo kéo áo khoác, thở dài: "Chỉ cần A Viện có thể sống lại là

được, ít nhất phải biết hung thủ là ai, bằng không Tôn Phương cũng không sống nổi."

Ông ta mặc còn nhiều hơn Tôn Phương, giống như rất sợ lạnh.

Nam Tinh nhìn nhìn, tiếp tục đi theo Tôn Phương.

Lại đi thêm 20 phút, vẫn luôn ở phía trước Tôn Phương đột nhiên ngừng lại, nâng cặp mắt vô thần lên, nhìn vào trong núi sâu.

Đèn lồng trên tay lão Hạ thiếu chút nữa đụng phải hắc, vội thu tay lại, thấy hắc nhìn dãy núi âm u đến ngáy ra, run run thấp giọng hỏi: "Cậu lại nghe thấy?"

"Ừm." Tôn Phương nhìn chằm chằm tòa núi kia, ngay cả mắt cũng không có chớp một chút, "Là A Viện, A Viện đang khóc."

Tại lão Hạ có chút ù, nghe không thấy. Nam Tinh lại nghe thấy, thật sự là có người đang khóc, cách quá xa, tiếng khóc đứt quãng, quanh quẩn trong dãy núi sâu.

Tôn Phương chậm rãi chỉ lên núi, nói: "Ngày đó, A Viện là được cống từ nơi đó về."

Nam Tinh nhìn ra xa, bóng đêm đen kịt, nhìn không thấy hình dáng núi.

Chỉ là giữa sườn núi, loáng thoáng có một mặt ánh sáng đom đóm bay lượn.

Nhưng hiện tại đã là cuối mùa thu, lại là núi sâu còn âm lãnh hơn thành thị, tựa như đầu mùa đông, làm sao lại có đom đóm?

Hơn nữa nơi này cách sườn núi ít gì cũng mấy trăm mét, đom đóm kia ít nhất phải to như anh trai thần điêu trong Thần Điêu Hiệp Lữ, mới có thể làm người đứng ở chân núi nhìn thấy ánh sáng.

Kia càng giống như là...một cái đèn...đèn lồng.

"Lúc trước tôi mang A Viện tới nơi này tìm ba mẹ, không nghĩ tới, A Viện ở lại đây, nhưng bọn tôi vẫn không tìm được ba mẹ mình." Tôn Phương nói từng câu từng chữ, "Tôi thấy bọn họ xuất hiện ở trên TV, ngay tại đây, tôi không có lừa A Viện."

Lão Hạ thấy Tôn Phương lại tinh thần hoảng hốt, bắt đầu thần thần thao thao, thở dài, vỗ vỗ đầu vai hắn, nói: "Trở về đi, Nam Tinh cô nương bận ba cả một ngày, cũng mệt mỏi."

Tôn Phương nhìn thoáng qua Nam Tinh, cảm thấy tuổi nàng cùng muội muội mình cũng không sai biệt lắm, trong chớp mắt hoảng hốt, hồi thần, tiếp tục dẫn đường đến nơi bọn họ ở. {LAOHU}

Đi hết mười phút, rốt cuộc tới chỗ bọn họ ở. Đây là nhà gỗ nhỏ, bất quá có người cư trú, cho nên nhà gỗ không quá cũ nát, so với mấy căn vứt đi Nam Tinh nhìn thấy một đường lại đây thì khá hơn nhiều.

Nơi này là một mảnh đất bằng, đại khái rộng 400-500 m², có 6 gian sáng đèn.

Nam Tinh hỏi: "Đã trở thế này còn có nhiều người không ngủ như vậy?"

Không điện không WiFi cũng không có tiếng đánh bài nói chuyện phiếm, thật sự là làm nàng tìm không thấy một cái lý do ngủ trễ.

Lão Hạ nói: "Trên núi dã thú sợ lửa, nếu không thắp ngọn đèn, thì sợ ban đêm chúng nó xuống núi ăn người, thắp ngọn đèn vạn sự đại cát."

Nam Tinh hiểu ra.

Nàng lại nhìn lên ngọn đèn trên núi, liên tưởng đến lời lão Hạ, mày hơi nhúu.

Tôn Phương bỗng nhiên xoay người nói: "Gian không đốt đèn đều là trống, cô muốn ngủ cái nào?"

Nam Tinh nói: "Phòng Tôn Viện."

Tôn Phương ngăn ra, nghĩ đến thân phận của nàng, cuối cùng vẫn gật gật đầu, dẫn nàng đến một gian nhà gỗ trong đó. Trên cửa gỗ có khóa, Tôn Phương mở khóa, chậm rãi đẩy cửa ra, bên trong cũng thấp đèn, nhưng không có người.

Đèn là hắt thấp, không thấp đèn lên, hắt ngủ không được. Thấp, thì sẽ cảm thấy muội muội còn sống, chưa chết.

Nam Tinh vào bên trong liền đóng cửa lại, nàng quét mắt nhìn một cái gian phòng gỗ không quá năm sáu m² này, một cái giường rộng 1m, thêm một cái bàn giản dị, không gian còn lại không bao nhiêu.

Trên bàn thả gương và lược, còn có một cái hộp nhỏ. Nàng mở cái hộp ra, bên trong thả một ít đồ trang điểm cùng trang sức đơn giản. Trên vách tường treo chút đồ trang trí, phần lớn là làm bằng đá, còn có mấy đóa hoa cắm trong khe hở giữa những tấm gỗ, đã khô héo, sắp hư thối.

Cho dù núi Bảo Châu vật chất bần cùng, Tôn Viện vẫn có tâm tư tình tế của một nữ sinh, thích đẹp, thích sạch sẽ.

Nam Tinh nằm trên giường trải nệm mềm, bên tai vắng vắng tiếng dã thú của núi rừng, ngủ thiếp đi.

Tia nắng ban mai trải qua cánh rừng, ánh nắng toát ra ngọn núi len lỏi qua khe ván gỗ vào nhà, vừa chiếu vào mi mắt Nam Tinh, nàng liền tỉnh.

Nàng ngồi dậy lục lợi bàn chải đánh răng kem đánh răng ra từ ba lô, trét kem đánh răng xong liền ra cửa, theo tiếng nước đi đánh răng rửa mặt. Nước chảy xuống từ trên núi cao, trên mặt đất hình thành một cái khe núi nhỏ. Khi nàng trở lại, mấy gian phòng gần đó cũng truyền ra động tĩnh. Nàng cột gọn tóc trở ra, phía đối diện chếch qua cũng có người bước ra. {LAOHU}

Bộ dạng không quá mười sáu mười bảy tuổi, vẫn còn là thiếu niên.

Thiếu niên cúi người ra tới liền đuổi người, eo còn chưa duỗi thẳng, liền thấy từ phòng Tôn Viện có nữ nhân bước ra, vừa nhìn lại thấy trẻ đẹp như Tôn Viện, tóc còn cột đuôi ngựa. Hắn sợ tới mức thiếu chút nữa ngã xuống đất, cái ngáp mới một nửa sinh sôi nuốt xuống, "A a" vài tiếng, kinh ngạc đến nói không nên lời.

Nam Tinh bình tĩnh nhìn: "Sớm."*

**đây là 'chào buổi sáng' bản ngắn gọn của bạn hàng xóm*

Thiếu niên lúc này mới xác định nàng không phải quỷ hồn của Tôn Viện, mặt sợ tới mức trắng bệch dần dần khôi phục nhan sắc. Lão Hạ nghe thấy động tĩnh bên ngoài vội vàng rời giường mở cửa, vừa mặc áo khoác vừa nói: "A Đản, đây là Nam Tinh, cháu gái của ta."

A Đản nhìn tỷ tỷ xinh đẹp kia một cái, lại nhìn lão Hạ bộ dạng như trái dưa vẹo một cái, trong mắt tràn ngập hoài nghi: "Thật là cháu gái ông? Tỷ tỷ bộ dạng đẹp như vậy."

"Hừ." Lão Hạ dùng sức trừng mắt, "Lăn mẹ cậu đi."

A Đản sợ ông ta, không, ai cũng sợ ông ta, vội vã cầm đồ rửa mặt chạy đi.

Lão Hạ mặc xong quần áo lại đây, nói: "Hắn kêu A Đản, mới mười sáu tuổi, không lo học hành đằng hoàng, chạy tới đây tìm cái gì mà thế ngoại đào nguyên, không hiểu chuyện a, tôi là muốn đi học đứng đắn cũng không được, hắn thì ngược lại."

Nam Tinh hỏi: "Tôn Phương đâu?"

"Đang phát nổ bên trong, mấy ngày nay đều như vậy. Còn có Tướng Chính, cũng là cả ngày phát nổ."

"Tướng Chính là ai?"

"Bạn trai của A Viện, ngày đó là Tướng Chính cũng A Viện từ trong núi về. Vốn dĩ hai người đều đã tới mức bàn chuyện cưới hỏi, tình cảm vô cùng tốt, không nghĩ tới....." Lão Hạ một trận thổ thức, sờ soạng thuốc trong túi ra hút, chỉ có hít mây nhả khói, mới có thể làm trong lòng dễ chịu hơn.

Nam Tinh lại hỏi: "Tướng Chính cùng Tôn Viện ở bên nhau, hẳn không biết Tôn Viện chết như thế nào?"

Lão Hạ hút mạnh một miệng khói, điều thuốc cháy mạnh, thiêu đến đỏ lên, đảo mắt cũng chỉ còn dư lại một đoạn tàn thuốc, ông ta dầm tắt đoạn đầu lọc, trả lời: "Nguyên rủa."

"Cái gì nguyên rủa?"

Lão Hạ ánh mắt nặng nề, nói: "Truyền thuyết nơi này có tòa núi vàng được giấu kín, bên trong chôn đầy vàng bạc châu báu, chủ của núi vàng là Kim Vương. Khi ông ta chết đã hạ lời nguyền với phần mộ của mình, phàm là ai tới gần mộ cổ, đều sẽ chết. A Viện chết thật sự

là quá thảm.....quá thảm, đầu nát đến độ không một khối có thể nhìn....."

Mấy ngày nay trời không mưa, đá trên mặt đất vẫn còn lưu vết máu từ người Tôn Viện nhỏ xuống.

Vết máu khô trên lớp đá cuội của bãi bùn cạn, giống như viên đá dính thuốc nhuộm màu nâu đen.

Tích tích tấp tấp!

Nam Tinh phảng phất như nghe thấy tiếng máu nhỏ từ Tôn Viện ngày ấy.

Núi Bảo Châu dần dần bị ánh nắng bao phủ, xuatan sương mù dày đặc khắp nơi.

Chương 5: Chén rượu Thao Thiết (bốn)

Lão Hạ nguyên bản đối với tiểu cô nương xinh đẹp này không có bao nhiêu mong đợi, nhưng nàng một chút cũng không kinh hoảng, từ tối hôm qua đến bây giờ vô luận nhìn thấy cái gì nghe thấy cái gì đều là một biểu tình, cứ như nghe thấy đều là mấy chuyện tầm thường.

Lão Hạ cảm thấy mình giống cái bác gái ở chợ bán thức ăn, nói toàn mấy tin tức lạn đường cái, mới làm nàng không có chút dao động.

Bất quá cái này làm ông ta an tâm hơn chút, lại có chút mong đợi.

Nam Tinh hỏi: "Núi Bảo Châu còn có bao nhiêu người? Chỗ giữa sườn núi có ánh lửa đêm qua, có người ở sao?"

Lão Hạ lại bắt đầu rít thuốc, nói: "Đoàn người vì tiện và an toàn, bình thường đều không lên trên núi. Người không nhiều lắm, chỉ còn mười mấy người, bất quá nơi này chỉ có mấy người chúng ta, núi Bảo Châu rất lớn, mấy người khác cách khá xa, ngẫu nhiên có chạm mặt, nhưng cơ bản không có giao thoa gì."

Nam Tinh nhìn mấy gian phòng ở còn không mở cửa ở phía sau, hỏi: "Nơi này ai ở?"

"Tôi, huynh muội Tôn gia và Tường Chính, còn có A Đản mà vừa rồi cô nhìn thấy, còn có một người họ Tiền, chúng ta đều kêu hấn là Tiền lão bản, nhưng hấn không phải người đào vàng."

"Không phải người đào vàng?" Tới đây không đào vàng, chẳng lẽ muốn Đào Uyên Minh?*

**chỗ này chỉ là tác giả chơi chữ, vì người đào vàng là Đào kim khách*

Lão Hạ cười nói: "Tiền lão bản tuổi không lớn, mới hơn 30, hấn đến đây còn sớm hơn tôi, nhưng không phải tới vì vàng, mà tới vì người đãi vàng. Hấn ra ngoài chở chút gạo thóc a, bột mì a, còn có chần nệm ly chén a, nhang muỗi dầu gội gì đó, lấy giá cao bán cho bọn tôi. Khi đó mọi người có tiền, so với phí thời gian đi tới trấn trên mua đồ, còn không bằng dùng thời gian đó đi đãi vàng, hai bên đều vui. Hấn khôn khéo thật sự, tuy rằng cũng khổ, nhưng kiếm được không thể ít hơn so với bọn tôi."

Nam Tinh nhìn gian nhà ông ta chỉ, không có gì khác với mấy gian khác: "Vậy hiện tại không còn ai, hấn vì cái gì không đi?"

"Ai biết được." Lão Hạ lại nói, "Trước kia hấn thức dậy còn sớm hơn chim chóc, gần đây có lẽ cũng bị chuyện của A Viện dọa, không đến giữa trưa lúc thái dương mạnh nhất thì tuyệt đối không ra cửa, trời vừa tối liền đóng cửa lại, nói là sợ gặp phải A Viện."

"Tiền lão bản lá gan rất nhỏ sao?"

"Dám đi đường đêm một mình, lá gan có thể nhỏ cỡ nào?" Lão Hạ quay đầu lại nhìn một cái, nhỏ giọng nói, "Tiền lão bản và Tôn Phương có xích mích."

"Xích mích gì vậy?"

"Đánh một trận, nhưng hai người cũng chưa nói vì cái gì." Lão Hạ đột nhiên cảm thấy không đúng, "Aizz, sao cô hỏi giống như cảnh sát."

Nam Tinh hỏi: "Cảnh sát đã tới à?"

"Không có. Tôn Phương sợ sau khi báo nguy A Viện bị mang đi, lại vô pháp phá án bắt hung thủ, cho nên liền nhờ tôi tìm tới cô."

Nam Tinh không hỏi nữa, nói: "Tôi lên sườn núi kia nhìn xem."

Khi nàng đến chân núi, đã cách chỗ lán trại hơi xa. Nàng vừa rồi có một câu không hỏi Lão Hạ, nếu cảnh sát chưa tới, vậy thì sao Lão Hạ lại nói nàng đề ra nghi vấn giống như cảnh sát. {LAOHU}

Lão Hạ trước kia đã từng bị cảnh sát hỏi?

Tuy núi Bảo Châu Sơn có truyền thuyết Kim vương nguyên rửa, nhưng Nam Tinh sẽ không bằng vào điểm này liên kết luận là nguyên rửa giết người.

Trong phòng Tôn Viện, tràn ngập oán khí.

Nàng ta chết oan.

&&&&&

Tiền lão bản sáng sớm tinh mơ đã bị tiếng người bên ngoài đánh thức, hé cửa nhìn ra ngoài, thấy là nữ tử, nhìn mãi một lúc. Chờ nàng đi rồi, mới đi ra, hỏi: "Lão Hạ, kia là ai a, lạ mặt."

"Cháu gái ta, kêu Nam Tinh." Lão Hạ nói, "Nhìn xem quầng thâm mắt của cậu kia, mấy ngày nay ngủ không được đi?"

"Ừm." Tiền lão bản năm nay 30, trên đỉnh đầu cạo trọc, chỉ ở phía sau đầu để cái đuôi ngựa nhỏ, có chút tiêu sái và khôn khéo. Hắn nhận điều thuốc Lão Hạ đưa qua, cũng ngồi xổm xuống đất hút

thuốc, hít mây nhả khói vài ngụm, mới nói, "Chỗ quỷ quái này, ông hồ cháu gái ông tới làm gì?"

"Người trẻ tuổi, tưởng là chỗ chơi vui, mấy ngày nữa là đòi về." Lão Hạ qua loa có lệ, đổi đề tài nói, "Cậu chừng nào lên thị trấn lấy hàng, nhớ mang cho ta 2 túi mì và 10 bao cải bẹ."

"Không cần dầu?"

Lão Hạ nghĩ nghĩ, nhấn tâm nói: "Không cần."

Tiền lão bản cười nói: "Nghèo thành như vậy còn không rời đi, tiếc cái gì..."

Lão Hạ hỏi lại: "Vậy cậu tiếc cái gì?"

Tiền lão bản hút thuốc nghĩ một hồi lâu, nói: "Tiếc tình hữu nghị có thể vĩnh thế trường tồn của ông và tôi."

Lão Hạ nở nụ cười, mắng: "Đánh rắm."

Tiền lão bản cũng cười cười, hẩn nhìn chăm chăm Tinh Tinh cô nương đã biến thành một cái chấm như hạt đậu nành đằng xa, hỏi: "Cổ đi đâu vậy?"

"Núi Tam Bảo."

Núi Bảo Châu núi liền núi, đem mảnh đất bằng này khoanh vòng lại. Mọi người từ ngọn núi lớn ở lối vào bắt đầu, đặt tên cho ngọn núi đầu tiên là Đại Bảo, ngọn thứ hai kêu Nhị Bảo, cứ như vậy, để nhớ.

"Ô....." Tiền lão bản xoa xoa cái đầu hơi đau, nói, "Tôi lại đi ngủ một lát."

"Đi đi, nhớ rõ bột mì cùng cái bẹ của tôi."

"Nhớ rồi." Tiền lão bản lại cười hắc hắc hỏi, "Mùa thu, trong núi càng ngày càng lạnh, áo bông của ông chắc rách hết rồi, muốn tôi mang cho ông một kiện hay không?"

Lão Hạ luôn luôn sợ lạnh, người khác mùa hè mặc áo ngắn tay, ông ta lại mặc dài tay. Người khác vừa qua thu, ông ta đã bọc áo bông, Tiền lão bản chưa thấy qua ai sợ lạnh như vậy.

Lão Hạ cự tuyệt: "Không có tiền."

"Keo kiệt chết ông đi."

Tiền lão bản mới vừa đi vào một lúc, một cánh cửa gần đó cũng mở ra, Tôn Phương lắc lư thân thể như người giấy đi ra, đôi mắt vẫn đỏ đậm. Lão Hạ biết hẳn tối hôm qua không ngủ được, nói: "Nam Tinh cô nương đi núi Tam Bảo rồi, lá gan thật lớn."

"Tôi cũng đi."

Người giấy đi rồi, Lão Hạ còn ngồi xồm trên mặt đất hút thuốc, hút một điếu lại một điếu.

Chờ A Đản trở về, dưới chân Lão Hạ đã đầy đầu lọc thuốc lá. A Đản hỏi: "Đi tiểu sa hà bên kia không?"

"Đi, không đào ra chút bảo bối nào nữa, thì không có gì ăn."

"Vậy ông đi đầu sông, tôi đi cuối sông."

"Ừm." Lão Hạ ném xuống vỏ hộp rỗng, đi đến cửa phòng Tường Chính đá một chân, mắng, "Chết bên trong chưa? Chưa thì ra ngoài

phơi một cái, cô gái cậu thích chết rồi, nhưng ba mẹ cậu còn đang chờ cậu về nhà."

A Đản nghe thấy quá đáng, vội túm Lão Hạ kéo đi.

Một lúc sau cửa gỗ bị đá cong mới mở ra, một người trẻ tuổi thân hình cao lớn cúi người bước ra, đôi mắt trống rỗng nhìn khu lán trại tĩnh lặng, bắt đầu ngậy ngốc. {LAOHU}

Đá trên mặt đất còn dính máu A Viện nhỏ lên ngày đó, giống như kim châm máu, đâm vào tim hấn.

"A Viện....."

Cô gái hấn yêu sâu sắc, cô gái hấn đã chuẩn bị kết hôn, không còn nữa.

Tường Chính nằm liệt trên mặt đất, lại nghĩ tới A Viện nhìn hấn cười, phảng phất như nàng còn sống.

&&&&&

Núi Tam Bảo địa thế dốc đứng hung hiểm, người đào vàng trước kia thường xuyên đi lại, ngạnh sinh sinh đâm ra một lối đi, sau đó hầu như không có người đi, lối đi nháy mắt đã bị cỏ dại dây leo che lấp, cúi người nhìn đường đi, có thể thấy, nhưng giống như sơn động dành cho người lùn đi, tất cả đều là thảm thực vật xanh mượt.

Nam Tinh một tay cầm lưới hái lấy của Lão Hạ, một tay đẩy bụi gai chặn đường ra, quần áo bị móc ra không ít lỗ rách, tay cũng bị vào vài đường.

Chờ nàng bò đến vị trí ước chừng là chỗ tối hôm qua thấy "ánh sáng đom đóm", thì không bò tiếp lên nữa, mà đi qua phía trái.

Đi được đại khái nửa giờ, nàng rớt cuộc ngừng lại, ánh mắt dừng trên đám lá cây cao ngang eo.

Bên trên có vài giọt sáp màu đỏ, dùng tay cào một cái, sáp bong ra từng mảnh.

Nàng ngồi xổm nhìn trên mặt đất, thực vật thò đầu ra trên mặt đất, đều bị đâm đứt.

Có người đã đi qua con đường này, còn là thấp nển đi đêm.

— — sáp có màu đỏ tươi không cứng giòn, nhỏ giọt chưa đến hai ngày.

— — nơi thực vật bị dẫm đứt cũng rất mới.

Nhưng cái này cũng không thể chứng minh cho "ánh sáng đom đóm" tối qua.

"lạo xạo — — lạo xạo — —"

Bụi cỏ bị gạt đến rung động, có người đang đi lên.

Nam Tinh nhẹ bước trốn ra đằng sau gốc cây, ngay cả tiếng hít thở cũng nhẹ đi.

Qua một lát, âm thanh lạo xạo lớn hơn, còn có tiếng người thở dốc. Không phải dã thú, là người.

Địa thế núi Tam Bảo quá mức hiểm trở, hơi vô ý liền từ trên sườn núi này lăn xuống. Người nọ bò thật sự chậm, lần này dừng lại một chút. Nam Tinh nhìn thoáng ra, trên lưng người nọ đeo một bao to đựng đồ vật, góc cạnh lồi lõm, chắc đều là mấy thứ công cụ như xẻng búa linh tinh. {LAOHU}

Người nọ cũng đang ngồi xổm mà nhìn những nhánh cây bị gãy kia, nhìn một hồi liền đứng lên. Nam Tinh thấy mặt hắn, một gương mặt không quá trắng trẻo, mặt mũi ngưng thần trầm tĩnh, còn chăm chú nhìn trên mặt đất. Gương mặt này nàng nhận ra, tức khắc có chút ngoài ý muốn.

Khâu Từ.

Khâu Từ cũng nhận thấy được có người đang nhìn mình, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía cái cây lớn. Người nọ tốc độ cực nhanh, cơ hồ ngay trong nháy mắt hắn ngẩng lên, liền biến mất ở sau thân cây. Hắn cười cười, nói: "Đừng nhìn trộm nữa, ta thấy ngươi rồi."

Nam Tinh hơi khựng lại, vẫn bước ra từ sau thân cây. Khâu Từ vốn đang đang cười, thấy là nàng, biểu tình cũng hơi khựng lại, lại nở nụ cười: "Trùng hợp a. Thế giới lớn như vậy, cô lại chạy đến đây?"

Nam Tinh vô pháp có hảo cảm với hắn, cho dù ai cũng có lòng thích soái ca, nàng cũng không có biện pháp tục tăng như vậy.

"Trùng hợp thật."

"Tới đào vàng?"

"Đúng vậy." Nam Tinh hỏi, "Anh cũng vậy?"

"Đúng vậy."

— — đối phương là kẻ lừa đảo, tin hấn (nàng) còn không bằng tin quý.

Hai người tay trái kim nhân, tay phải kim kê*, mặt không đỏ tâm không nhảy.

**mấy giải thưởng dành cho ảnh để ảnh hậu đó các mày*

Khâu Từ nói: "Chúng ta đây liền mạnh ai nấy đãi vàng đi thôi, tôi nghĩ có duyên đến như vậy, liền không cần phải nói tái kiến."

Nam Tinh chịu đựng không nhướng mày, vẫn nói: "Tái kiến."

Khâu Từ lại cười, người này thật là lãnh đạm.

Triền núi dốc đứng không có đường đi rất khó đi, nhưng Nam Tinh phát hiện Khâu Từ cống một túi công cụ lớn lại đi rất vững vàng, cố sức, nhưng vẫn ở trong phạm vi thể lực.

Rõ ràng cũng là người luyện qua.

Nam Tinh lại tốn không sai biệt lắm một giờ mới bò đến đỉnh núi, núi Tam Bảo không phải là ngọn cao nhất trong bốn ngọn núi Bảo Châu, nhưng từ nơi này có thể nhìn thấy đỉnh của ba ngọn còn lại.

{LAOHU}

Địa thế núi Bảo Châu ở trong mắt nhà phong thủy được liệt vào "sa", bốn núi vây lại, ở giữa có huyết. Cái huyết kia chính là mảnh đất bằng hiện giờ đám người Lão Hạ đang ở, sa chính là bốn ngọn núi này. Sa hình tuy tốt, đỉnh của bốn ngọn núi cũng gọn gàng, nhưng có đường lớn xuyên thẳng qua dãy núi, phá hủy cách cục núi, biến nó thành khối đất xấu.

Nơi này cũng không phải chỗ tốt để mai táng.

Từ xưa đến nay đám quyền quý đều chú ý phong thủy, Kim vương núi Bảo Châu trong truyền thuyết nếu chọn núi Tam Bảo làm mộ địa, thủ vệ bảo tàng của ông ta, thì quá không thể tưởng tượng. Cho nên nếu nói Tôn Viện là ở chỗ này dựng phải Kim vương, thật khả nghi.

Nam Tinh cảm giác được, núi Bảo Châu không có cổ mộ, không có một chút hơi thở đồ cổ nào.

Trộm mệnh, trộm không phải mệnh người sống. Thứ còn sống duy nhất trên đời bị Diêm Vương bỏ quên, là những món đồ bị chôn sâu dưới nền đất trăm ngàn năm kia.

Nam Tinh muốn trộm, là mệnh của chúng.

Chương 6: Chén rượu Thao Thiết (năm)

Khi Nam Tinh leo từ đỉnh núi xuống dưới, phát hiện Tôn Phương đang bò lên trên.

Tôn Phương mấy ngày nay không ăn uống gì, sắc mặt tái nhợt, bò núi một hồi, mặt trắng như giấy, đầy mặt vết suy dinh dưỡng. Tôn Phương thấy nàng, ánh mắt trống rỗng tinh tế quét nàng một cái, thấy nàng không bị thương, liền không hỏi. Hắn giật giật đôi môi khô nứt trắng bệch đến tróc da, nói: "Trở về đi, một mình cô tới đây, rất nguy hiểm." Hắn thấp giọng nói, "Tôi không hy vọng cô giống như muội muội của tôi."

Nam Tinh nhìn biểu tình nháy mắt im lặng của hắn, khựng lại, nói: "Cảm ơn."

Trong giọng nói Tôn Phương đích xác có tràn ngập lo lắng, như là coi nàng thành muội muội đã chết của hắn mà lo lắng, làm Nam Tinh vô pháp cự tuyệt ý tốt của hắn.

"Tôi sẽ nhanh chóng tìm được đồ làm muội muội cậu sống lại, mấy ngày nay cậu đừng nói gì, cũng đừng làm gì."

"Tôi có thể giúp gì hay không?"

Nam Tinh lắc đầu, Tôn Phương liền không hỏi nhiều. Hắc luôn không nói nhiều lời vô nghĩa, luôn thành thành thật thật làm việc, cần cù chăm chỉ làm người. Hắc từ nhỏ đã vì tự trách chuyện bị bắt cóc, sau đó trở nên tự ti, thật vất vả mới sống vui vẻ một chút ở núi Bảo Châu, cảm thấy ngày tháng đã đi vào quỹ đạo, ai ngờ một sớm lại quay về trước kia, nhiều ngày nay càng thêm tự trách, tự ti. {LAOHU}

Nam Tinh hỏi: "Cậu vì sao không báo nguy?"

"Cảnh sát tới, khẳng định sẽ mang A Viện đi, nếu không thể phá án thì làm sao bây giờ? Trên thế giới án treo nhiều như vậy, A Viện chết quá kỳ quặc, không phải sao?"

Nam Tinh khế nhịu mày, hỏi: "Cậu tin tưởng đây là Kim vương nguyên rủa? Không hoài nghi bất luận kẻ nào sao?"

Tôn Phương đáp: "Có."

"Ai?"

Tôn Phương không chút chần chừ, nói: "Lão Hạ."

Nam Tinh vi lắng: "Sao cậu lại hoài nghi Lão Hạ, mà không hoài nghi người đêm đó cùng muội muội cậu ra ngoài qua đêm là Tường Chính?"

"A Chính không có lý do giết A Viện." Tôn Phương nhanh chóng phản bác nàng, không vui khi nàng hoài nghi bạn tốt của mình, "A Chính nói, đêm đó ngọn nến cháy hết, hắn đi tìm cành khô, khi trở về nghe thấy có người chạy thoát khỏi phòng, A Viện đã chết. Nến là tôi đưa cho bọn họ, đã cháy không còn bao nhiêu, tôi vốn dĩ muốn lấy một cây mới cho bọn họ, không nghĩ tới chờ tôi ra, bọn họ đã đi rồi. Là tôi sai..... Nếu ngay từ đầu tôi không đưa bọn họ nến cũ, A Chính sẽ không rời đi lâu như vậy. A Chính không đi, A Viện sẽ không phải chết....."

"Vậy vì sao cậu lại hoài nghi Lão Hạ?"

"Ở trong mắt cô, quan hệ của Lão Hạ và tôi nhất định rất tốt đúng không, nhưng trước khi muội muội của tôi chết, Lão Hạ căn bản là không thân với bọn tôi. Sau khi A Viện đi, ông ta đột nhiên bận trước bạn sau, chiếu cố tôi như một huynh trưởng." Tôn Phương co nắm tay, đôi mắt cũng đỏ, "Nếu không phải ông ta chột dạ, vì cái gì thái độ lại chuyển biến lớn như vậy?"

Phân tích như vậy không phải không có đạo lý, thông thường phạm nhân sau khi rời đi hiện trường vụ án, còn sẽ trở về, vì quan sát hướng đi của vụ án. Hành động đột nhiên thân cận của Lão Hạ cũng làm người hoài nghi, có điều, nàng biết không thể là Lão Hạ.

"Là Lão Hạ, là Lão Hạ..... Chờ A Viện tỉnh lại, tôi nhất định phải giết ông ta....."

Tôn Phương nghiêng răng kèn kẹt, tràn ngập cừu hận. Nam Tinh hiểu ý câu nói kia của Lão Hạ, nếu tìm không thấy hung thủ, Tôn Phương cũng sống không được.

Tôn Phương lúc này, đã biến thành cái xác không hồn.

Nam Tinh cũng từng mất đi thân nhân, tận mắt nhìn thấy thân nhân chết ở trước mặt mình. Nhưng nàng còn sống, cũng như Tôn Phương, nàng cũng phải tìm ra hung thủ.

"Mang tôi đến nơi A Viện và Tường Chính ở đêm đó."

Tôn Phương cứng đờ gật gật đầu, vốn dĩ tinh thần còn tan rã, chờ đứng lên, liền khôi phục lại tinh thần, chỉ là hai mắt che kín tơ máu, nhìn có chút đáng sợ.

Hắn mang Nam Tinh bò đến chỗ gần chân núi, nơi đó cũng có một khoảng đất bằng, trên đó tọa lạc mười mấy gian nhà gỗ nhỏ, nhưng tất cả đều cũ nát bất kham, đã không còn ai ở nơi này. {LAOHU}

Gian nhà gỗ Tôn Phương dùng chân rất bình thường, một phiến cửa nhỏ, một phiến cửa sổ lớn. Cửa nhỏ phòng ngựa đã thú tập kích, cửa sổ là sọt đã thú tập kích mới để lại cho người dùng chạy trốn, nhà gỗ nơi này cơ bản đều là loại cấu trúc này.

Nam Tinh cúi người vào bên trong, liếc mắt một cái liền thấy vết máu trên mặt đất.

"Là A Viện." Tôn Phương thấy nàng nhìn, yết hầu lại nghẹn lại, thấp giọng, "Máu từ đầu A Viện....."

Nam Tinh thò người ra cửa sổ nhìn ra ngoài, nhà gỗ gần nhất cũng cách đó hơn 1m. Nàng cúi đầu nhìn lớp bùn đất dưới cửa sổ, bùn đất nơi đó rất mềm xốp bằng phẳng, nhưng lớp bùn bên cạnh nó lại cứng, cứng đến khô nứt.

Có người cố ý san bằng chỗ này.

Vì sao?

Nam Tinh nhảy lên cửa sổ, nếu từ góc độ này nhảy xuống, vừa vặn là có thể đứng ngay trên lớp bùn đất mềm xốp kia.

Che giấu dấu chân?

Nàng quay đầu lại hỏi: "Sau khi A Viện qua đời, núi Bảo Châu có mưa không?"

"Không có."

Nam Tinh nhẹ nhàng gật đầu, gian nhà gỗ này, cũng có oán khí của A Viện, so với chỗ nàng ta ở, oán khí càng đậm, càng làm cho người cảm thấy âm lãnh.

&&&&&

Khi Nam Tinh cùng Tôn Phương trở lại bãi đất dưới chân núi, đã tới giờ ăn trưa.

Người đào vàng còn ở lại ngày thường đào không được bao nhiêu vàng, rảnh đến không có việc gì làm, ngược lại ngày ba bữa đúng giờ. Bằng không tiền không kiếm được, thân thể cũng suy sụp, mệt gấp đôi.

Lão Hạ ăn chính là mì sợi với cải bẹ, A Đản là người phương nam, bữa nào cũng không thể thiếu cơm, còn xào cho mình một cái trứng gà. Tiền lão bản có tiền nhất, sống cũng tiêu sái nhất, dùng lâu niêu làm đồ sấy cơm chưng thịt, bên cạnh còn có một vại bia và nửa cái

dưa hấu, ở nơi vật chất thiếu thốn như núi Bảo Châu, quả thực là hào khí tận trời. {LAOHU}

Tường Chính ăn màn thầu, chén lớn bên cạnh thả ba cái màn thầu lớn, thấy Tôn Phương trở về, chỉ chỉ chén rồi quay vào trong phòng mình.

Hắn không dám gặp Tôn Phương, không có dũng khí đối mặt hắn.

Tôn Phương kỳ thật cũng không trách cứ hắn đêm đó rời đi nhặt củi lửa, bởi vì hắn biết Tường Chính trong lòng cũng không chịu nổi.

Nhưng mà một ngày chưa bắt được hung thủ, hai người liền một ngày không thể lại giống như trước kia.

Lão Hạ hỏi Nam Tinh: "Ăn cơm trưa sao, tôi đi làm chút mì sợi cho cô."

"Tôi có mang theo." Nam Tinh ngồi xếp bằng trên mặt đất phủ đá, từ trong bao lấy ra một túi bánh nén khô lớn, lấy một khối ra ăn.

Tiền lão bản cười một tiếng, nói: "Không nghĩ tới cháu gái ông còn rất chịu khổ, loại bánh quy nghẹn yết hầu này cũng nuốt được, còn mua một bao to, so với ông còn tiết kiệm a."

Hắn nói rồi nở nụ cười, vừa lơ đãng, đã bị ớt cay sặc, khụ lên. Làm Lão Hạ nhìn cười không ngừng: "Quản tốt bản thân trước đi."

Nam Tinh chậm rãi nhai bánh quy, bỗng nhiên một bình nước đưa tới trước mặt nàng. Nước trong đựng trong ống trúc, dưới ánh nắng mặt trời, chiết xạ ra ánh sáng rực rỡ. Nàng giương mắt theo cánh tay mảnh khảnh kia nhìn qua, thấy một thiếu niên thẹn thùng.

A Đản buông tay, thấp giọng nói: "Bánh quy kia khó nuốt, chờ đến lúc nghẹn mới tìm nước, thì không kịp."

"Cảm ơn." Nam Tinh nhìn thiếu niên ăn cơm bên cạnh, vẫn hỏi, "Trốn học hả?"

A Đản khựng lại, không nghĩ tới một người xa lạ sẽ hỏi hắn vấn đề này trắng trợn như vậy, liên tục nhìn nàng vài cái, đại khái là cảm thấy bộ dạng Nam Tinh không có tính công kích, cũng không phải ôm tâm tư bất quá đi hỏi hắn, mơ hồ có chút ý tứ quan tâm.

"Cai nghiện internet." A Đản nói, "Ba của em đưa em vào sở cai nghiện internet, ở đó bị đánh quá lợi hại, gần chết, nhưng bọn họ không đón em về. Khi đó em nghĩ, nếu trốn không thoát, em liền chết ở đó. Không nghĩ là lại thoát được, không có chỗ đi, liền chạy đến đây."

Nam Tinh gật gật đầu, nhìn vết muỗi cắn sưng trên cổ hắn, mu bàn chân trần cũng vết thương cũ, đúng là tuổi dậy thì, nhưng người lại gầy còm.

Nhưng trong mắt A Đản không có sợ hãi, cũng không có mê mang.

"Chị Nam Tinh, tối hôm qua chị ở phòng của ai, chị biết không? Đó là phòng chị A Viện ở. Chị A Viện..... Mấy ngày trước vừa mới mất....." A Đản cắn cắn môi, nói, "Lão Hạ đại khái là cảm thấy chị A Viện bị Kim vương nguyên rửa giết chết, cho nên không kiêng dè. Nhưng em cảm thấy, chị A Viện là bị người giết."

Thanh âm hắn nói chuyện rất thấp, cơ hồ bị tiếng mắng nhau của Lão Hạ và Tiền lão bản bên kia lấn át.

Nam Tinh nhìn hắn hỏi: "Cậu không tin truyền thuyết kim vương à?"

"Không tin, em thích khoa học, vật lý học rất giỏi." A Đản nói, "Nhưng mà học quá lệch, mỗi lần thi điểm tổng số quá thấp, ba em luôn cảm thấy em không nỗ lực, không cần cù, kỳ thật em cũng không mê chơi game lắm, nhưng ba em lại cảm thấy như vậy, còn đưa em đi cai nghiện internet....."

A Đản nói đến chỗ này, có chút phiền muộn.

Những ngày ở nơi cai nghiện internet, khó chịu hơn so với ở núi Bảo Châu một trăm lần.

Hắn thở ra một hơi tiếp tục nói: "Hôm chị A Viện chết, Tiền lão bản đi ra ngoài. Tiền lão bản đối với chị A Viện đặc biệt ân cần, ngay cả đồ đồ cho chị A Viện, cũng nhiều hơn đồ cho bọn em."

Nam Tinh đột nhiên cảm thấy lời hắn nói có ẩn ý, hỏi: "Cậu đang hoài nghi cái gì?"

A Đản nhìn chăm chăm nàng, nói: "Em hoài nghi là Tiền lão bản giết chị A Viện. Em không tin nguyên rửa, cho nên chỉ có thể nhận định ở đây có người giết chị A Viện, đã có, muốn tìm một kẻ đáng nghi nhất, thì nhất định là Tiền lão bản."

Khi A Đản nói những lời này thì không có một chút do dự, cứ như chắc chắn Tiền lão bản chính là phạm nhân.

Nam Tinh không trả lời, nàng nhìn lướt qua những người ở đây, hình như ai cũng có khả năng giết Tôn Viện.

Lão Hạ nói là Kim Vương, Tôn Phương nói là Lão Hạ, A Đản nói là Tiền lão bản.

Vậy thì trong lòng Tiền lão bản có phải cũng có người được coi là hung phạm hay không?

Nhưng cho dù ai cũng nghi ngờ một người, hiện tại thoát nhìn bọn họ, lại như là ai cũng không nghi ngờ ai.

Nàng không phải cảnh sát, cũng không phải thám tử, sẽ không cố ý đi tìm manh mối tóm hung thủ. Chuyện duy nhất nàng phải làm, là tìm được đồ vật chủ định có liên hệ với vận mệnh của Tôn Viện, mượn mệnh, làm Tôn Viện sống lại, giao dịch coi như hoàn thành, chuyện còn lại đều không liên quan đến nàng. {LAOHU}

Nam Tinh ăn xong bánh quy, rồi lại cầm lấy ba lô đứng lên. A Đản hỏi: "Cả nước cũng không cần uống?"

"Ừm, tôi đi dạo quanh đây."

Mấy người nhìn nàng rời đi, nàng vừa đi, không khí lạnh xuống không ít.

Một hồi lâu Trưởng Chính mới mở miệng: "Tôi đã đánh vé máy bay, chờ A Viện đầu thất xong, tôi liền đi."

Mọi người càng trầm mặc, đột nhiên Tiền lão bản cười lạnh một tiếng: "Hung thủ giết người."

Tường Chính ngăn người, biểu tình lập tức trở nên phẫn nộ: "Ông đừng cho là tôi không biết ông có ý đồ với A Viện, người hôm đó đến nhà gỗ ở núi Tam Bảo, chính là ông đi? Tôi mang củi khô trở về, nghe thấy có người chạy ra khỏi phòng, người kia chính là ông!"

Tiền lão bản tức giận dằn mạnh cái nôi đất sét, lại cười lạnh: "Cái gì mà nện cháy hết, cái gì mà có người chạy ra từ trong phòng, đều là cậu nói bừa, A Viện rõ ràng là cậu giết."

Tường Chính lên cơn giận dữ, đang muốn đi đánh hấn, liền thấy vốn luôn không hé răng Tôn Phương vọt qua, nện một quyền vào mặt Tiền lão bản. {LAOHU}

Tiền lão bản lập tức ngã xuống đất, răng bị cú đấm kia làm cho sắp rớt. Tôn Phương túm lấy cổ áo hấn đấm thêm một cú nữa, Tường Chính cũng đi qua phụ trợ, Tiền lão bản nháy mắt bị đánh đến không còn sức phản kháng.

A Đản sợ hãi, cũng may Lão Hạ phản ứng kịp, vội đi qua khuyên can.

Dưới núi Bảo Châu, đã loạn thành một nồi cháo.

Chim bay vụt qua, tiếng kêu xé trời.

Nam Tinh vẫn chưa đi xa nên nghe được tiếng từ khu lán trại, không quay đầu lại, cũng không quay lại.

Nhưng nàng nghe thấy được một câu.

Tướng Chính nói, đêm đó hắc nhật càn khôn trở về, nghe thấy có người chạy trốn từ nhà gỗ A Viện đang đợi.

Khi đó Tướng Chính đi vào từ cửa chính, người kia cũng chỉ có thể đào tẩu từ cửa sổ.

Người kia làm cái gì? Là hắc giết A Viện?

Sau khi A Viện chết, người nợ nhất định có quay lại, còn xóa đi dấu chân mình để lại khi đào tẩu.

Nam Tinh ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang nóng rực, ánh nắng chói mắt, làm tinh thần hoảng hốt. Nam Tinh nghĩ, có một số người, so với lời nguyên của Kim vương thì càng đáng sợ.

Nàng thu hồi tầm mắt, nghe thấy có tiếng chân vững vàng bên cạnh, xuyên thấu qua ánh mặt trời nhìn về hướng đó, dưới chân núi Tứ Bảo, có người đang đi về phía này.

Trên lưng người nọ cõng cái túi, có bốn năm món công cụ không thể chứa hết bị thò ra ngoài, lộ ra từ sau lưng người nọ. Hắn ngược sáng mà đi, cái bóng trên mặt đất giống như một tượng Phật ngàn tay.

Khâu Từ đang bị cục đá trên mặt đất hấp dẫn ánh mắt, đột nhiên cảm thấy có người đang nhìn mình, ngẩng đầu lên, liền cười.

"Trùng hợp quá, tôi nói rồi, không thể nói tái kiến."

Lời editor: Tinh Tinh cô nương: wat-de-fuq!!!

Chương 7: Chén rượu Thao Thiết (sáu)

Nếu không phải Nam Tinh thật sự không thể nghĩ ra một cái lý do cho việc bị theo dõi, vé máy bay cũng không phải nàng tự định, chớ vàng vấy nước cũng không phải người có thể khống chế, nàng đại khái phải cho là Khâu Từ thích thăm rồi đi theo* nàng.

**chỗ này nguyên văn bản tiếng Trung là 'ám luyện căn tung', kiểu như crush ai đó rồi hay cố tình tìm hiểu rồi xuất hiện ở nơi mà người đó sẽ đi qua, làm như có duyên gặp nhau*

Khâu Từ cảm thán: "Nếu không phải quá trùng hợp, ta cũng cho rằng cô thích thăm rồi đi theo tôi."

Nam Tinh bị đoạt lời kịch chỉ nhẹ giọng cười, Khâu Từ thấy nàng cười quá lạnh, cũng cười cười: "Thôi được rồi, giờ tôi đã biết cô không có yêu thăm tôi."

Nam Tinh nói: "Anh muốn chạy đi đâu?"

Khâu Từ tùy tiện chỉ hướng Đông Nam, Nam Tinh lập tức xoay người, nói: "Tôi biết anh không đi hướng đó."

Khâu Từ lại cười.

"Cô đi trước, qua nửa giờ nữa tôi lại đi, tuyệt đối không đi hướng đông nam, nếu lại đụng nhau, cô liền đưa bát tự của cô cho tôi hợp một cái, nói không chừng là có thiên đại duyên phận."

Khâu Từ thấy nàng không đáp lời mà bỏ đi, giống con sói cô độc trên thảo nguyên, cao ngạo lạnh nhạt. Nàng tuyệt đối không phải người đào vàng, nhưng cũng tuyệt đối không giống như hắn. Chờ nàng đi xa, Khâu Từ mới ngồi xếp bằng xuống, tùy tay nhặt đá trên mặt đất xếp lại. {LAOHU}

Đá viên nhiều vô số, Khâu Từ bày trận bát quái là lớn cỡ hai bàn tay, nhưng trận đồ lại có thể bao quát hết toàn bộ núi Bảo Châu.

Thái Cực Bát Quái đồ.

Lưỡng nghi sinh tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái, âm dương ngư chuyển động trong trận.

Hai con cá đen trắng vẩy đuôi bơi lội trong thạch trận, như vật sống.

Nơi cuối cùng chúng nó dừng lại, phương hướng chỉ ra, cũng không phải phía đông nam.

Khâu Từ nghĩ đến Tinh Tinh cô nương thanh lãnh cao ngạo kia, thở phào nhẹ nhõm một hơi, hấn lại không muốn bị nghi ngờ là mắc bệnh cuồng theo dõi.

Hấn duỗi tay xóa đi thạch trận, âm dương lưỡng ngư nháy mắt biến mất.

Núi Bảo Châu núi liền núi, hình thành một vòng tròn, từ cái "vòng" này đi ra, ngoài ba bốn trăm mét vẫn là núi.

Nam Tinh quay đầu lại nhìn nhìn phía sau, không có bóng dáng Khâu Từ. Nàng lấy ba lô xuống, từ ngăn kín bên trong rút ra một tờ giấy màu đen, đốt lên.

Giấy bắt lửa, rất nhanh cháy bùng lên. Ánh lửa tan đi, giấy vốn nên biến thành xám trắng, lại biến thành một tờ giấy màu trắng. Giống như đám lửa kia chỉ để đốt đi màu đen của giấy, trong mơ hồ, mùi mực nước thoảng ra.

Nam Tinh vút giấy vào không trung, không có gió thổi, lại bay về nơi xa.

Nàng bước nhanh đuổi theo hướng tờ giấy bay đi, vẫn luôn để nó bay trước.

Giấy thổi qua một lòng sông rộng khô cạn, ngừng ở bờ bên kia. Khi Nam Tinh nhảy xuống lòng sông, mới nhớ tới nơi này khi nàng vừa tới có đi qua, Lão Hạ từng nói sông này vốn dĩ có nước, nghe nói là thời nhà Thanh con sông này đổi nguồn, lòng sông liền khô cạn. Sông vốn dĩ không sâu như vậy, nhưng ở chỗ này phát hiện kim sa, người đào vàng điên cuồng đào cát chuyển ra xung quanh để đãi, lòng sông này mới sâu thành như vậy.

Nam Tinh đứng trong lòng sông cơ hồ cao bằng một người, nhìn theo khe rãnh, lòng sông quá sâu, giống như đặt mình vào khe hẹp hai thành hai bên chênh vênh. Có tiếng gió, tiếng thú, chim hót, theo "hẻm núi" mà đến, thanh âm ầm ầm thê lương. {LAOHU}

Nàng bò lên khỏi lòng sông, tờ giấy trắng kia mới lần nữa cử động, như một hướng dẫn du lịch tấn trách nhiệm, lại mang nàng vào ngọn núi sâu.

Ngọn núi này và núi Bảo Châu không khác biệt lắm về địa chất, nhưng thế núi không hiểm không dốc như mấy ngọn núi của núi Bảo Châu.

Chẳng qua phòng chừng không có ai đi, nơi này ngay cả lối mòn cũng không thấy, nơi nơi đều là dây leo chắn đường, chỉ cần không

cẩn thận, liền bị gai thò ra móc lấy quần áo, kéo ra là thành một lỗ thủng.

Tờ giấy kia ở không trung giống như một bông tuyết bị gió quẩn lấy quay cuồng phía trước, Nam Tinh khi thì ngẩng đầu nhìn về hướng tờ giấy bay đi, khi thì nhìn ra phía sau, không có ai theo dõi.

Tờ giấy bay lên đỉnh núi, lại bắt đầu đi xuống.

Từ đỉnh núi xuống dưới, đối diện vẫn là một ngọn núi, mà nơi tờ giấy dừng lại, chính là chân núi của ngọn núi này, không đi tiếp về phía trước nữa, hơi lưu luyến một lát, nháy mắt hóa thành tro tàn.

Nam Tinh ngẩn ngơ, không nghĩ tới sẽ là như vậy. Nàng vừa rời ở đỉnh núi đã quan sát hình dạng dãy núi đối diện, tuy rằng dãy núi có xu thế như thân rồng, nhưng hình thái lại như con rắn đang khiếp sợ.

Long mạch tuy tốt, nhưng hình thái như rắn, lại là đại hung, rắn khiếp sợ lùi bước, chôn ở chỗ này, chỉ có hung, hung đến cực hạn, thậm chí sẽ mất nước diệt nhà.

Không có ai sẽ chọn chỗ như vậy làm nơi chôn cất.

Nhưng cố tình nơi tờ giấy trắng dừng lại chính là nơi này.

Nam Tinh ngồi xổm xuống kiểm tra đất, mới vừa nắm lên một nắm đất, tay liền dừng lại. Nàng quay đầu lại nhìn ra phía sau, cỏ dại cao 2 mét kêu rào rào, có người đang đi về phía bên này. Nàng cúi đầu nhìn đất trong tay, từ ba lô rút ra một cái túi, bỏ nắm đất vào. Chờ nàng thả túi vào lại trong ba lô, người nọ cũng đi tới nơi.

Người tới lại là A Đản, là người ngoài dự kiến.

A Đản hất đi dây leo móc vào chân, thấy Nam Tinh cười nói: "Em thấy chị đang bò lên núi, nghĩ tới muốn nói cho chị ở đây có con đường tắt có thể đến đây, nhưng chị đi quá nhanh, em từ đường tắt lại đây, cũng chậm hơn so với tốc độ chị lên núi xuống núi."

Nam Tinh hiểu ra, khó trách vừa rồi nàng một đường vẫn lưu ý mặt sau cũng chưa thấy người, A Đản lại xuất hiện ở đây.

"Chị Nam Tinh, chị đang tìm cái gì sao? Chị muốn đi đâu, em dẫn chị đi, ở đây em quen đường."

"Đi dạo một chút." Nam Tinh nói, "Đi thôi, đi về."

"Ừm." trong tay A Đản còn cầm một con dao đốn củi, thân dao rất dài, lưỡi mài rất sáng. Lưỡi dao sắc lẹm xẹt qua đám cỏ dại chặn đường,

mở lối rất nhanh, hấn ở phía trước dẫn đường, một lát sau mở miệng nói, "Chị Nam Tinh, chị không phải tới đãi vàng đi?"

Nam Tinh đi theo phía sau thiếu niên nhỏ gầy này, hỏi: "Cậu nhìn ra được?"

A Đản lập tức nở nụ cười: "Đương nhiên a, không có ai đi đào vàng mà giống như chị, không mang theo mâm đãi vàng, không mang theo khảm đao, còn cõng cái ba lô leo núi vừa to vừa nặng."

"Vậy cậu đoán xem tôi tới làm gì?"

"Không biết, bất quá khẳng định chị cũng không phải cháu gái Lão Hạ, diện mạo Lão Hạ xấu có tiếng, chị Nam Tinh đẹp như vậy, sao có thể có quan hệ huyết thống. Hơn nữa Lão Hạ đối với chị khách khách khí khí, căn bản không giống cái trường bối."

A Đản đang trò chuyện, thấy phía trước có cỏ chặn đường, giơ tay chém, không ngờ trong bụi cỏ có ẩn một đoạn dây leo có gai, tay hoàn toàn thò vào bụi cỏ, lập tức bị dây leo quấn lên, gai bén nhọn đâm vào thịt, đau đến độ hấn lập tức rút tay lại. Tốc độ rút tay lại quá nhanh, dây leo kia lại dai, nhất thời không kéo đứt được, mà giật ngược hấn lại, dao trên tay không cầm chắc nên theo quán tính văng ra, nện lên mu bàn chân A Đản. {LAOHU}

Miệng vết thương bị chém mở lập tức trào máu, nhiễm đỏ giày.

A Đản bị đau ngồi xuống, vội vàng cởi chiếc giày bị cắt một lỗ ra, ở mu bàn chân máu tươi chảy ào ạt, phun ra như suối.

Nam Tinh vội tùy tay rút cỏ bên cạnh rịt lên cho hẩn, gỡ ba lô xuống lấy thuốc và băng gạc bên trong ra.

"Còn may....." A Đản sắc mặt trắng bệch nói, "Còn may có giày chần bó, bằng không chân em chắc bị phế đi rồi."

Nam Tinh nhìn hẩn một cái, thật là lạc quan.

"Bất quá giày cũng vô dụng." A Đản vẫn rất đau lòng, lại hỏi, "Sửa sửa lại còn có thể mang, giày quá mắc, mua không nổi, cũng không phải một chốc một lát là có thể mua được. Trước kia khi chị A Viện còn sống...chị ấy thường giúp em sửa giày..... sửa quần áo, chị ấy đối với em, như đối với đệ đệ ruột. Về sau sẽ không còn ai sửa giày giúp em nữa....."

A Đản nhắc mãi, lại nghĩ tới Tôn Viện. Nghĩ tới, đáy mắt liền có phần hận: "Chị Nam Tinh, Tiền lão bản chính là hung thủ, ông ta thật sự chính là hung thủ, vì cái gì chị không nghi ngờ ông ta?"

"Những lời này, cậu nên nói với cảnh sát."

A Đản dừng một chút, "ừm" một tiếng.

Nam Tinh thấy chân hắn đã cầm máu, lại đắp chút thuốc bột, dùng băng gạc quấn lại cho hắn.

"Sàn sạt..... Sàn sạt....."

Lại có người đi về hướng này.

Nam Tinh đang bận quấn băng gạc không rảnh đứng lên nhìn xem là ai tới, người nọ cũng không nghĩ tới nơi này có người, chờ đẩy bụi cỏ dại ra, liếc mắt một cái thấy có hai người, hơi bất ngờ.

Nam Tinh ngẩng đầu lên, ánh mắt hai người đối diện, đâm ra thành một đồng hiểu lầm.

Nam Tinh nhướn mày, quấn xong băng gạc trong tay, nói: "Được rồi, cậu kêu hắn cõng cậu về đi, dù sao lát nữa hắn cũng mò tới chỗ lán trại."

Khâu Từ khựng lại: "Đây không phải phía đông nam, là chính cô bò đường vòng."

Hắn thật sự không phải theo dõi cuồng.

Nam Tinh liếc mắt nhìn hắn, cầm lấy ba lô cùng khảm đao liền đi: "Tôi mở đường."

"Tôi....." Khâu Từ dờ khóc dờ cười, xong rồi, cái mũ biến thái đã bị chụp dính cứng ngắc, lấy không xuống, hắn đi nhanh về phía nàng hô to, "Uy, đưa bát tủy của cô cho tôi."

Nam Tinh không quay đầu lại, nàng biết Khâu Từ không phải đang theo dõi mình, nhưng vì cái gì lộ tuyến cứ trùng nhau. Nàng nhúu mày, quay đầu lại nhìn Khâu Từ. {LAOHU}

Khâu Từ chưa khom xuống cổng A Đản, mà đang nhìn ra xa, chỗ hắn nhìn, là chỗ tờ giấy trắng vừa rồi dừng lại. Không lâu sau, liền thu hồi tầm mắt, niệm "Oan gia a...oan gia", mới cổng A Đản lên.

Chân mày Nam Tinh nhúu càng sâu, muốn nhúu ra hai cái chữ xuyên (chữ này nè ㄥㄣ).

Trở lại khu lán trại, Tiền lão bản đang phơi nắng trên ghế dài ở cửa, thấy có thêm một người xa lạ, hỏi: "Mới tới? Lạ mặt a."

Toàn bộ núi Bảo Châu đều mua hàng của hắc, tiền trao cháo múc, mỗi người đều biết mặt nhau, hắc không có ấn tượng, chỉ có thể là người mới.

"Đúng vậy, mới tới." Khâu Từ hỏi người trên lưng, "Cậu ở đâu?"

A Đản chỉ một gian nhà, Khâu Từ cổng người vào trong, gian phòng này nhỏ hẹp, bất quá đồ vật dọn dẹp rất gọn gàng, khe ván trong phòng còn dặt hoa tươi, nhìn có chút lịch sự tao nhã.

Hắc buông A Đản xuống liền bước ra, nhìn xung quanh, tất cả đều là nhà gỗ nhỏ.

Tiền lão bản là một thương nhân không tồi, kỹ năng nhìn mặt đoán ý cực tốt, hắc lập tức nói: "Phòng trống nhiều, cậu thích ở đâu thì ở đó, tùy tiện chọn một gian đi."

"Vậy tôi không khách khí."

Khâu Từ thấy Nam Tinh đứng ở nơi xa, nhìn vài lần, Tiền lão bản lại cười nói: "Xem ra hai người có quen biết."

"Xem như đi."

Nam Tinh quay đầu lại liếc mắt nhìn Khâu Từ một cái, càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái. Khâu Từ cười với nàng, cũng không nói lời nào.

Tiền lão bản cảm thấy hai người này hình như có chuyện để bát quái, hỏi: "Lão huynh, cậu nghĩ cái gì vậy?"

Nghĩ như thế nào tán được mỹ nhân kia đi? Hắc có thể hỗ trợ a, giúp người thành công, là chuyện Tiền lão bản hắc thích làm nhất.

Khâu Từ thở dài một hơi, nói: "Tôi đang nghĩ, Hoàng Hà ở đâu, tôi muốn đi nhảy xuống."

...để tẩy sạch hiềm nghi là biến thái cuồng của hắc.

Chương 8: Chén rượu Thao Thiết (bảy)

Đêm nay Tiền lão bản làm ông chủ, muốn đem toàn bộ nguyên liệu nấu ăn ra ăn hết, ngày mai ra ngoài lấy hàng mới.

Có người mời cả đám ăn cơm, ăn còn là nướng BBQ. Tuy rằng phần lớn đều là thức ăn chay, nhưng thức ăn chay cũng đủ làm bọn Lão Hạ vui vẻ.

Tiền lão bản nhờ Lão Hạ đến nhánh sông gần đó rửa rau, nhờ Nam Tinh cùng Khâu Từ đi nhặt củi khô, Lão Hạ nhanh nhẹn cầm giỏ rau đi, nhưng Nam Tinh lại không nhúc nhích. Tiền lão bản hỏi: "Nam Tinh cô không ăn?"

Ngồi xếp bằng một chỗ Nam Tinh nhìn bản đồ trong tay, đầu cũng không nâng, nói: "Không ăn."

Tiền lão bản xấu hổ, quả nhiên là người vừa tới, bụng còn no*, nếu là nhốt ở núi Bảo Châu một tuần, hẳn mở miệng mời ăn, nàng nhất định lập tức chạy vội đi nhặt củi khô.

**chỗ này nguyên bản là bụng còn có nước luộc, tức là vẫn chưa bị thiếu thốn đến độ thấy đồ bình thường là thèm*

Khâu Từ đứng dậy nói: "Tôi đi nhặt, tôi muốn ăn thịt."

Tiền lão bản không muốn lát nữa một lũ đàn ông uống rượu ăn đồ, liền thừa một cô nương xinh đẹp lạnh lùng ngồi ở một bên nhìn chăm chăm, vậy thì ra cái gì? Hắc suy nghĩ một hồi, đem mấy thứ như điện thoại đèn cầy thả trước mặt Nam Tinh, nói: "Cô trông đồ đi."

Hắn lại nhìn Tưởng Chính và Tôn Phương một cái, thôi, không có việc gì, để cho bọn họ làm linh vật đi, hắn làm chủ như vậy cũng thật là vất vả. {LAOHU}

Khu lán trại nằm ngay dưới chân núi Bảo Châu, không thiếu nhất chính là gỗ vụn. Khâu Từ rất nhanh đã nhặt được một đồng, từ nơi này có thể nhìn thấy ánh nến ở khu lán trại, từng đốm lập lòe, chiếu rọi bóng người ở xa.

Có người ngồi xếp bằng, hơi cúi đầu, nhìn bản đồ trong tay. Đó là Nam Tinh, cô nương từ lúc lên máy bay vẫn luôn cùng lộ tuyến với hắn.

Thăng cho đến vừa rồi, lộ tuyến cũng giống nhau.

Đầu tiên là thăm dò nơi có truyền thuyết Kim vương ở núi Tam Bảo, lại không có bất luận hành động gì. Rồi qua đây đi thẳng đến ngoài

núi, lại không phải đi xuyên qua mảnh đất có phong thủy cực tốt để mai táng kia, mà cũng giống như hấn, đi đến một ngọn núi có hình thế như thân rắn.

Hấn là được Bát quái đồ chỉ dẫn đi, còn nàng thì sao?

Hấn cảm thấy trước khi cởi bỏ nổi băn khoăn này, hấn thật sự phải biến thành theo dõi cuồng.

"Nhặt củi khô xong chưa? Lấy một ít lại đây châm lửa a — —"

"Được — —"

Lửa trại vừa bùng lên, không khí nướng BBQ liền lan tỏa. Vẫn là cuối mùa thu, nhưng nhiệt độ không khí trong núi buổi tối đã không khác gì mùa đông, cũng may núi bao quanh tứ phía, con sông chảy qua núi cách nơi này lại xa, cũng không có gió bao nhiêu.

Nam Tinh thấy mọi người đã ngồi vây quanh một vòng, nhưng không thấy A Đản, đám người vội vàng chuẩn bị đồ ăn, không có ai nhắc tới chuyện muốn kêu A Đản ra. Nàng nghĩ A Đản bị thương là bởi vì nàng, liền đi kêu hấn.

Mở cửa, A Đản đang ngồi ở mép giường.

Trong khe hở trên giường, có một đóa hoa đã héo.

Đồng tử của Nam Tinh khẽ nhúc nhích, hoa kia, giống như loại Tôn Viện cắm trong phòng, chỉ là đóa hoa này được hái trễ hơn hai ngày, cho nên chưa héo khô.

"Làm sao vậy, chị Nam Tinh?"

Ánh nến lập loè, mặt thiếu niên trong ánh sáng, bóng tối rất sâu, nhìn không rõ nửa bên mặt. Nam Tinh nói: "Ăn cơm chiều."

Lão Hạ thò đầu vào, nói: "Tôi cũng nó ra, cô mau đi ngồi đi."

Lát sau Lão Hạ cũng A Đản ra, trước khi Nam Tinh đóng cửa phòng, lại nhìn thoáng qua đóa hoa kia.

Vị trí hoa cắm trong hai gian nhà gỗ, giống nhau như đúc.

Củi khô cháy phát ra tiếng nứt vỡ lách tách, bình rượu được mở ra, đồ ăn cũng nướng gần chín. A Đản không chờ đến chín liền ăn, miệng muốn phồng cũng không thể ngán hấn há to ra cắn nuốt.

Tiền lão bản nhìn hắc ăn quá chật vật, cười nói: "Đồ ăn còn chưa chín, lại không tẩm muối, rất khó ăn đi?"

"Nếu ông đến chỗ cai nghiện internet ở một lần, liền biết đồ ăn này ngon cỡ nào." Đồ ăn không chín lắm, nhưng A Đản rất thỏa mãn.

Lão Hạ nói: "Đã thoát ra lâu như vậy, vẫn là mười câu không rời chỗ cai nghiện."

A Đản không hé răng, hơi run rẩy dưới ánh lửa nóng cháy.

Tiền lão bản cũng đổi đề tài, thấy Khâu Từ đang nghiêm túc nướng thịt đẳng kia, số lượng xương thịt không nhiều lắm, hắc lúc đầu liền cầm một xương, thật là một chút cũng không khách khí. Tiền lão bản hàng năm chạy bên ngoài, có vài phần hào khí giang hồ, lại không thêm để ý, ngược lại cười hỏi: "Khâu lão đệ là tới nơi này đãi vàng?"

Khâu Từ cười đáp: "Không ngại có thêm một cái đối thủ cạnh tranh đi?"

"Ha ha, lời này cậu phải hỏi Lão Hạ, thêm một người tôi quả thực vui muốn chết, ngày mai tôi ra ngoài lấy hàng, cậu thì sao, muốn tôi mang cho cái gì không? Nói luôn, giá cả cao gấp ba so với bên ngoài."

"Vẫn không thiếu cái gì, về sau có yêu cầu thì sẽ tìm anh."

"Được." Tiền lão bản đưa cho hắn một lọ rượu, "Uống đi, còn có ba bình."

Khâu Từ cũng không khách khí, nhận lấy dùng răng cạy ra. Rượu đặt lâu bên đống lửa, cũng bốc ra một luồng hơi nóng, hương vị đều thay đổi. Khâu Từ trở tay đặt rượu ra sau, định cho nó "đông lạnh một chút" lại uống.

"Đêm nay không có quỷ hát a." Lão Hạ gom gom áo, nhìn về lưng chừng núi Tam Bảo, cũng không thấy đốm lửa ma cứ bay tới bay lui kia.

Tưởng Chính vẫn luôn trầm mặc không nói cũng nhìn lên đó, nhìn thật lâu mới nói: "Sau khi A Viện chết nơi đó liền có quỷ hát, a, đêm nay lại không có."

Tôn Phương khựng lại, hình như nghĩ tới cái gì, nhưng không nói gì, Lão Hạ mở miệng nói: "Cậu là nói có người giả quỷ dọa người?"

Tưởng Chính gật gật đầu, Lão Hạ lại nói: "Nhưng ai không có việc gì đi giả quỷ dọa người khác?"

"Ai biết được." Tướng Chính nhìn Tiền lão bản, thấy trên mặt hắn còn hai vết bầm lớn, cuối cùng vẫn nói, "Bán cho tôi một lọ rượu."

Giữa trưa mới bị bọn họ nện một trận Tiền lão bản một chút cũng không thềm để ý, ném bình rượu cho hắn: "Không cần tiền, đã nói là tôi mời." Hắn lại nhờ Lão Hạ cầm lọ rượu cuối cùng chuyển cho Tôn Phương, kêu hắn uống.

Tôn Phương không tiếp, đẩy trở về: "Tôi không biết uống rượu, ông biết rồi."

Rượu tới tay Lão Hạ, Tiền lão bản không lấy lại, hắn vừa hát nhỏ vừa nướng thịt, nói: "Núi Bảo Châu này tà môn a."

Khâu Từ cười hỏi: "Tiền lão bản là nói chuyện Kim vương? Ai cũng nói Kim vương ở núi Tam Bảo, nhưng theo phong thủy, nơi đó không phải chỗ tốt để an táng."

Tiền lão bản nói: "Cậu thật ra có hiểu biết, nơi đó xác thật không phải phong thủy bảo địa gì, nhưng tôi từng nghe vài chuyện, Kim vương kia muốn chôn ở núi Long Vương, cũng chính là thượng du của con sông này, từ núi Bảo Châu đi ra là có thể thấy, nơi đó có hai ngọn núi. Đầu là long mạch, bất quá một ngọn như long, một ngọn như xà, long sơn thì lợi cho hậu thế, xà sơn lại làm mất nước diệt nhà, người

không lành nghề rất dễ dàng lẫn lộn, còn tưởng rằng đó là song long hí châu."

Nam Tinh yên lặng nghe, những lời này không có nói sai. {LAOHU}

"Nghe đồn a, Kim vương tìm được hai ngọn núi đó, mừng rỡ như điên, nhưng còn chưa kịp an táng, động đất tại chỗ, sống sờ sờ chôn luôn ở gần đây, bảo tàng chở tới cũng bị vùi lấp luôn, căn bản không có tận hưởng gì được, dẫn tới Kim vương lòng có oán niệm, vì thế nguyên rủa hết thầy những ai tới gần bảo tàng của ông ta."

A Đan hỏi: "Cho nên phía dưới núi Bảo Châu có khả năng chôn rất nhiều bảo bối?"

Lão Hạ theo lệ thường bác bỏ Tiền lão bản, nói: "Sao có thể, nếu thật sự có, dân đào vàng đào đến ba thước đất trước kia đã sớm tìm được rồi, vậy thì địa cung Tần Thủy Hoàng cũng bị nông dân cày ruộng tìm được rồi, huống chi một cái Kim vương đột nhiên bị địa long nuốt trọn."

A Đan phục hồi tinh thần lại: "Cũng phải....."

"Ha, Lão Hạ, tôi nói ông có hiểu cái gọi là không khí hay không? Hơn phân nửa đêm không nói chuyện ma quỷ chẳng lẽ muốn kể chuyện cười sao? Đám người trẻ tuổi này đang nghe vui vẻ, ông một hai phải đánh mặt tôi."

Tiền lão bản đang mắng Lão Hạ, đột nhiên có gió to từ trong núi thổi tới, thổi ra tiếng ô hô, giống như có vô số người đang thấp giọng khóc thút thít, nhất thời nín lặng.

Khâu Từ nướng xong một chuỗi thịt, đi đến cạnh Nam Tinh ngồi xuống đưa cho nàng: "Theo dõi cuồng lại tới nữa."

Nam Tinh hơi khựng lại, không nhận: "Tôi không ăn thịt."

Khâu Từ có chút giật mình: "Không ăn? Thịt ăn ngon như vậy lại không ăn." Hắn tỏ vẻ tiếc nuối sâu sắc, chỉ có thể chính mình ăn xâu thịt này, "Tôi nghe nói gần đây nơi này đã xảy ra một vụ án mạng, nếu cô không phải đến đào vàng, lại không giống như là phurột thủ, chẳng lẽ là cảnh sát?"

Nam Tinh nghiêng đầu nhìn chằm chằm Khâu Từ đang ăn đến thơm ngon, hồ nghi nói: "Vụ án này không có người báo nguy, cũng không có người lộ ra bên ngoài, anh làm sao mà biết có án mạng?"

"Trên đời không có tường nào không lọt gió." Khâu Từ dễ dàng hóa giải câu hỏi của nàng, tiếp tục nói, "Hơn nữa tôi ở đây nửa ngày, cùng đám Lão Hạ nói chuyện phiếm cũng có thể biết một tẹo. Nhưng nếu đổi lại là cô khẳng định không được, dù sao cô cũng là cái hũ nút."

Nam Tinh nhìn nhìn hấn, Khâu Từ đã chồm sát vào, hầu như dán lên sườn mặt nàng, nếu không phải hấn lập tức mở miệng nói chuyện, Nam Tinh đã vặn đầu hấn xuống.

"Sáng nay khi tôi từ dưới chân núi Tam Bảo đi lên, thấy có người đang lén lút mò lên núi, hấn đang bám theo cô. Trùng hợp là, người vừa rồi bám theo cô, cũng là hấn."

Nam Tinh nhìn thiếu niên ngồi ở đối diện đồng lửa, A Đản còn đang ăn ngấu nghiến, ăn rau xanh còn chưa nướng chín.

Khâu Từ cười cười, lại trở về lấy rượu, lần này hấn đi rồi không quay lại, hấn sợ cô nương hũ nút kia thật sự cảm thấy hấn yêu thầm nàng.

Tiền lão bản không còn dư nhiều lương thực lắm, đám người ăn vừa nhanh vừa mãnh, rất nhanh đã đem toàn bộ thức ăn tồn kho của Tiền lão bản ăn sạch sẽ. Đồng lửa dần dần lụi tắt, mọi người cũng ai về phòng người nấy ngủ.

Nam Tinh đang định về phòng, Tôn Phương đã đi tới, thấp giọng hỏi: "Chuyện A Viện còn cần bao lâu?"

"Muộn nhất là ba ngày." Nhanh thì...có lẽ là ngày mai.

Tôn Phương đỏ mắt gật đầu, hấn đi hai bước lại quay đầu lại, cổ họng cứng đờ nói: "Nếu cô lừa tôi, tôi sẽ giết cô."

Giọng nói âm trầm máu lạnh, không có một chút cảm tình.

Nam Tinh không trách hấn, nhưng cũng không thể gật bừa cách làm của hấn. {LAOHU}

Khu lán trại rộng rãi sáng lên ánh nến, một ngọn, hai ngọn.....trong gió núi hiu hiu, đong đong đưa đưa, uy hiếp đám dã thú trong núi sâu có ý tưởng muốn xuống núi kiếm ăn.

Tia nắng ban mai còn chưa ló ra, trong khi mọi người còn ngáy, Nam Tinh đã đi ra từ cửa sổ. Nàng đặc biệt nhìn về phía phòng Khâu Từ, không có động tĩnh, lúc này mới đi về hướng xà sọt mà tờ giấy tìm ra ngày hôm qua.

Đào lão bản đã nói qua, Khâu Từ muốn tìm chính là tung tích chủ nhân của Tề minh đao, vậy thì chỗ hấn muốn tìm và chỗ mình muốn tìm, rất có khả năng là cùng một chỗ.

Trước khi hấn đến nơi nàng cần đến, nhất định phải tìm được món đồ cổ có liên hệ với Tôn Viện, nếu không rất dễ dàng sinh biến, sẽ khó giải quyết.

Anh nển trong gian phòng của Khâu Từ sáng rõ, chiếu rọi hết căn phòng gỗ đơn sơ.

Nhưng không có bóng người, bởi vì bên trong không có người.

Lời editor: thật sự rất muốn vắn đầu xuống đó A Từ!

Chương 9: Chén rượu Thao Thiết (tám)

Bên ngoài núi Bảo Châu, thế núi như rồng như rắn uốn lượn theo dòng sông, dưới ánh sáng mặt trời đang ẩn ẩn lộ ra, khí thế ngút trời.

Nam Tinh quay lại chỗ tờ giấy trắng biến mất hôm qua, nàng cúi người ngồi xổm xuống, năm ngón tay ấn lên mặt đất phủ cỏ xanh.

"Phanh — — phanh — —" lòng bàn tay chấn động tràn ngập sinh cơ, tựa như trái tim người sống, phanh...phanh...

Dưới nơi này có sinh mệnh.

Không phải người, không phải thú, cũng không phải quỷ quái, mà là đồ cổ được chôn sâu dưới nền đất.

Chúng nó có mệnh, lại không có bao nhiêu người có thể cảm giác được hơi thở của chúng.

Đồ cổ có mệnh, mới có thể sống sót đến ngày rời khỏi lòng đất, hoặc là được một nhà khảo cổ khai quật, hoặc là bị dân trộm mộ đào đi,

hoặc là được người vô tình xâm nhập phát hiện. {LAOHU}

Đồ cổ theo dòng sông thời gian cuồn cuộn mà chết đi, cũng hóa thành bùn vàng đất đỏ, hoàn toàn biến mất.

Dạo quanh viện bảo tàng, hay cảm thấy đồ cổ được trưng bày sinh động như vật còn sống, không phải là không có duyên cớ.

Nam Tinh phì phì dặt trên tay, lại rút ra một tờ giấy đen bạc lửa, ánh lửa cháy tắt, màu đen tiêu đi, lại lộ ra một tờ giấy trắng. Giấy trắng chạm đất, hai góc thành hai chân, đi trong đám cỏ dại phủ đầy sương.

Nó lắc lư "đầu" đi đằng trước, cò bị gạt ra cọ sát vào nhau, kêu xào xạc, như tờ giấy trắng đang ê a nói chuyện.

Nam Tinh thấy nó một hồi nhìn trái một hồi ngó phải, rũ mi nghĩ nghĩ, hỏi: "Có phải giao lộ nguy trang nhiều quá hay không?"

"Ê ê a a, ê a — —"

"Không có giao lộ?" Nam Tinh nhíu mày.

Giấy trắng dính sương sớm, "thân thể" càng lúc càng nặng, càng lúc càng mềm oặt, rớt cuộc đi không nổi, cả người nằm liệt trên mặt đất, thở phì phò dùng "một góc" vỗ vỗ lên mặt đất, sau đó hóa thành một làn hơi nước, dung hợp cùng sương sớm.

Nam Tinh ngồi xổm ở chỗ nó tan đi, bốc một nắm đất ngửi ngửi, xác định có thể đi vào từ nơi này.

Trong núi, một đầu khác, hai con cá đang phóng xuyên qua núi rừng, ánh mắt sắc bén, tìm kiếm hết những nơi đã đi qua. Thân hình chúng khổng lồ, xuyên qua núi rừng, lại không tạo ra một chút tiếng động nào.

Khâu Từ hơi ngẩng đầu, nhìn nơi chúng vẽ ra, yên lặng ghi nhớ trong lòng.

Màu sắc hai con cá trắng đen dần dần phai đi, biến mất trong không trung, mọi âm thanh đều tĩnh lặng.

Bản đồ trong lòng Khâu Từ, đã hình thành.

Bên dưới ngọn núi này, có một ngôi cổ mộ rất lớn, mai táng vị chủ nhân Tề minh đao mà hắn đang tìm.

Bên trong còn có nhiều đồ cổ khác.

Trong Thái Cực Bát Quái đồ, có một dương ngư, màu trắng; có một âm ngư, màu đen. Cá trắng có một con mắt đen, cá đen có một con mắt trắng, mắt trắng đi thông dương gian, mắt đen đi thông âm địa.

Khâu Từ nhìn ra nơi xa, thấy con mắt màu đen kia.

Là giao lộ có thể đi thông vào địa cung.

&&&&&

Ánh dương đã lộ ra, đồng lửa tối hôm qua còn chưa tắt hết, Lão Hạ mới vừa rời giường cảm thấy hơi lạnh, thấy lửa chưa tắt, liền ra sưởi ấm. {LAOHU}

A Đản lát sau cũng bước ra, hắt ôm ấm nước của mình rót hai ngụm nước, lại quay đầu nhìn gian phòng Nam Tinh ở, ánh nến còn sáng, hắt mở miệng nói: "Chị Nam Tinh cũng không giống người đào vàng, Lão Hạ, ông với Phương ca nói dối?"

Lão Hạ không đáp, A Đản lại không thèm để ý mà nói: "Chị Nam Tinh là cảnh sát mấy người mời đến, mặc thường phục đi điều tra, có phải hay không?"

"Tiểu quý sao nhiều chuyện vậy." Lão Hạ quay đầu nhìn lại, nói, "Cô nương ngủ thì an tĩnh, cậu nghe một chút phòng Tiền lão bản xem, tiếng ngáy ngập trời, còn có phòng Tường Chính, ai cũng ngáy."

Ông ta nói xong còn chưa cảm thấy những gì mình nói có vấn đề, nhưng A Đản khựng lại, hẩn lại nhìn chằm chằm gian phòng của Tiền lão bản, xác thật có tiếng ngáy. Hẩn cúi đầu đảo mắt, đột nhiên ngẩng đầu nói: "Tiền lão bản vẫn luôn ngáy đúng không?"

"Đúng vậy, nhưng tiểu tử kia cố tình không thừa nhận, chính mình ngủ rồi làm sao biết được, khổ ngủ như tôi ở ngay bên cạnh." Lão Hạ thấy sắc mặt của hẩn hơi tái, hỏi, "Nghĩ cái gì vậy?"

A Đản cắn chặt răng, nói: "Sau khi chị A Viện qua đời, trên núi liền bắt đầu có tiếng quý khóc, còn có một đốm lửa ma trời lúc ẩn lúc hiện, cũng bắt đầu từ đêm đó, Tiền lão bản ngủ sớm dậy trễ, ban đêm lại không nghe hẩn ngáy."

Lão Hạ sững sốt, lòng bàn tay tức khắc hơi lạnh, ông ta vội che miệng A Đản lại, không cho hẩn nói thêm gì nữa.

Tiền lão bản giả quý là vì cái gì? Cũng mặc kệ là cái gì, đều không thể làm Tiền lão bản phát hiện.

Lão Hạ biết Tôn Viện chưa chắc là do Kim vương giết chết, nếu không phải, vậy thì ở đây khẳng định có hung thủ.

Tiền lão bản ngủ sớm dậy trễ, Tiền lão bản lén lút, Tiền lão bản đột nhiên hào phóng, là khả nghi nhất.

"Đêm chị A Viện chết, tôi thấy Tiền lão bản vừa sập tối liền đi ra ngoài." A Đản kéo tay ông ta ra, lại nhấn mạnh lần nữa, "Tiền lão bản giết chị A Viện."

Lão Hạ sửng sốt, nhìn thiếu niên mang vẻ mặt lăm lăm, đột nhiên cảm thấy A Đản còn đáng sợ hơn Tiền lão bản.

Đêm Tôn Viện chết, Lão Hạ đánh bài với Tiền lão bản, đánh tới gần 0 giờ mới tan. Tiền lão bản có giết Tôn Viện hay không ông ta không biết, bởi vì hắn có thời gian gây án. Nhưng vừa sập tối liền đi ra ngoài, tuyệt đối là lời nói dối.

A Đản đang nói dối.

Ngược lại, người vừa sập tối liền đi ra ngoài, có khả năng là A Đản, bằng không hắn không có khả năng không biết ông ta đang đánh bài với Tiền lão bản.

Động tĩnh lớn như vậy, trừ phi là kẻ điếc mới nghe không thấy.

Hắn có phải cũng đang che dấu cái gì hay không?

Lão Hạ đột nhiên cảm thấy đầu rất đau, sắp nứt ra. Người ông ta quen biết lâu như vậy, lại không có một ai giống người, tất cả đều là quý, tất cả đều là quý!

&&&&&

Lòng sông khô cạn gần dãy núi, chim bay qua kêu to lên, bay lượn lòng vòng, làm cây rừng rung sần sật.

Tiếng gió rất yếu lọt vào lòng núi, ở địa cung trống vắng không người tạo ra tiếng vang trầm thấp.

Như giọng ca cô độc trầm thấp hải nữ* hát ban đêm. {LAOHU}

**hải nữ - một loại nghề ngày xưa của các cô gái vùng biển, thường là lặn tìm trai, bào ngư mà không dùng đồ lặn, phổ biến ở Nhật và Hàn ngày xưa*

Nam Tinh còn ở ngoài núi, chỉ đứng ở cửa vào địa cung nàng đã có thể nghe thấy thanh âm của địa cung.

Phàm là mộ địa, tấm bia đá chính là cửa vào, không có bia đá, thì phải tìm cửa vào. Ngôi mộ cổ này rất kỳ quái, cửa vào giống như là sống, cũng chính là để người sống đi vào, mà không phải linh hồn.

Nam Tinh nhớ tới lời kể của Tiền lão bản tối hôm qua, mơ hồ cảm thấy có lý.

Ngôi mộ cổ này, có lẽ không phải được chôn bình thường, mà là bị bắt lấp lên.

Vị trí cửa vào đã xác định xong, Nam Tinh buông cái ba lô lớn trên lưng xuống, mặt hướng vào cửa vào, cúi người thẳng tắp ngã thẳng vào nó.

Trong tích tắc toàn thân sắp đụng phải bùn núi, cửa vào địa cung mở rộng ra, tựa như miệng vực sâu khổng lồ, nuốt trọn Nam Tinh vào trong.

Nam Tinh vốn đang rơi ngang xuống ở ngay khoảnh khắc tiến vào địa cung, gần như đảo 90°, lòng bàn chân lại lần nữa đứng trên mặt đất.

Hai giới âm dương, dựa nhau tồn tại.

Không đợi Nam Tinh mở mắt ra, chớp mũi đã che kín mùi tro bụi âm hàn. Nàng chậm rãi mở mắt, thấp sáng trường minh đăng trong tay, trước mắt lộ ra một cảnh tượng suy sụp rách nát.

Lầu các phía xa đã sụp đổ, mái ngói rơi rụng, cột sơn đỏ cửa điện đã đổ đầy đất, chỉ còn lại một cây chống đỡ, đứng vững dưới sức ép của bùn núi. Kỳ thú trên mái cung điện còn nhìn trời, tựa như vẫn đang bảo hộ cho bức tường rách nát này.

Không có người, cũng không có quỷ, lạnh lẽo,

Mỗi một bước của Nam Tinh, đều sẽ đẩy bụi đất ra tứ phía, trên mặt đất in lại một cái dấu chân thật sâu.

"Khanh khách."

Lòng bàn chân không biết dẫm phải cái gì, thanh âm giòn tan. Nàng ngồi xổm xuống gạt ra lớp bụi đất dày nặng, dưới lớp bụi đất, lộ ra một đoạn xương cốt. Nàng phỉu nhẹ theo xương cốt, thấy đầu của người này, xương cốt trên người người này, lại là màu đen.

{LAOHU}

Bị người đầu độc chết.

Nam Tinh mơ hồ cảm thấy chỗ đứng gập ghềnh, tiếp tục quét tro bụi đi, xương cốt càng lúc càng nhiều, có đứt cổ mà chết, có bị độc mà chết.

Nàng rút cuộc ngừng lại, nàng thậm chí hoài nghi tòa đại điện này phủ kín thi cốt người chết.

Ngay cả không phải lần đầu tiên vào cổ mộ Nam Tinh cũng có chút sờn tóc gáy.

Nàng không phải chưa nghe nói qua chuyện khi xây xong địa cung, chủ nhân sẽ giết sạch người xây mộ rồi chôn ngay tại chỗ, nhưng tận mắt nhìn thấy, vẫn là lần đầu.

Trường minh đăng bỗng nhiên đóng đưa, ở trong địa cung kín gió chỉ ra phương hướng. Nam Tinh cầm đèn, đi về hướng ngọn đèn lệch tới.

Vượt qua mặt đất trải kín thi hài, từ cửa điện đi vào, đi thẳng về phía trước.

Xuyên qua cung điện thật dài, bước lên cầu thang, từng bước một, hướng đến nơi bảo tọa mà chỉ có chủ nhân địa cung mới có thể ngồi.

Trên cái ghế dựa to lớn tạo hình từ ngọc thạch kia, cũng có một khối hài cốt nằm liệt. Toàn thân nó, cũng là màu đen.

Nam Tinh có chút ngoài ý muốn, nàng tưởng chủ mộ giết người trong đại điện, nhưng hiện tại chủ mộ cũng chết.

Nàng đi đến trước bảo tọa, ánh mắt dừng trên chén rượu nằm trong năm ngón tay âm u kia. Nàng phúi đi lớp bụi phủ trên chén rượu, lộ ra bộ dạng mấy ngàn năm trước của nó.

Chén rượu bằng đồng thau, điêu khắc hoa văn mặt thú thịnh hành thời đó. Đồng thau cùng thần thú kết hợp, không khí nghiêm trang, hoặc có thể biểu thị sự thần bí uy nghiêm của chủ nhân, hoặc có thể biểu thị tài phú địa vị của chủ nhân, rất được giới quyền quý yêu thích, chủ nhân của ngôi mộ này phi phú tức quý, dùng chén rượu đồng thau thú văn như vậy, cũng không kỳ quái.

Nàng nhìn hoa văn hình thú kia, là một con Thao Thiết.

Thao Thiết từ xưa đến nay mang nhiều ngụ ý, không thiếu mang điềm lành. Nhưng trong mắt Nam Tinh, đa phần là Thao Thiết tham ăn, bộ dạng tham lam cuối cùng ăn luôn cả thân thể mình.

Nam Tinh thấy được trên chén rượu Thao Thiết này, có hơi thở giống như hơi thở quanh quẩn trong gian phòng gỗ của Tôn Viện.

Dục vọng tham lam.

Món đồ cổ này, chính là thứ nàng muốn tìm, là thứ duy nhất có thể phục sinh Tôn Viện, trộm được mệnh của nó, có thể cho Tôn Viện sống lại.

Chén rượu kia tựa hồ biết có người muốn trộm mệnh của nó, đột nhiên rung động kịch liệt, muốn thoát khỏi bàn tay của bộ xương khô. Nó nhoáng lên, y phục đã từng hoa lệ trên người bộ xương khô nháy mắt bị chấn nát, trở nên rách mướp, như vải rách rão rơi trên mặt đất, làm lớp bụi bốc lên đến nửa trượng.

Nam Tinh thần sắc lạnh lùng, duỗi tay nắm lấy chén rượu muốn chạy trốn kia. Chén rượu bỗng nhiên chấn động, lòng chén khô khốc như lòng sông bỗng nhiên trào ra rượu ngon, dần dần đầy chén, dòng rượu lỏng lánh, màu sắc rực rỡ lung linh, Thao Thiết trên thân chén, cũng há cái miệng tham lam ra, sinh động như thật. {LAOHU}

Cung điện càng chấn động kịch liệt, cây cột chống lại chưa sụp xuống.

Rượu ngon trong chén tràn ra, chảy trên mặt đất, hóa thành một dòng sông dài, cuồn cuộn chảy về hướng đông. Tầm mắt Nam Tinh nhìn theo dòng chảy, lại thấy bên kia bờ sông, có hai con cá bơi qua, một đen một trắng, nôn nóng bất an mà vây quanh một người nam nhân.

Nàng ngẩn người, Khâu Từ hiển nhiên không nghe thấy, ánh mắt vẫn dừng trên dòng nước sóng gió quay cuồng.

"Khâu Từ!"

Nam Tinh đột nhiên hô to lên, Khâu Từ lập tức hoàn hồn, chỉ thấy Nam Tinh mở lớn mắt, chạy về phía hắn, không đợi hắn cười chào hỏi một tiếng, đã bị nàng phóng qua con sông vờn tay ấn xuống đầu vai, trực tiếp đẩy vào sông.

Khâu Từ kinh ngạc, sau lưng chợt lạnh, rơi bùm xuống nước. Lại không có tiếng nước, bên tai truyền đến, là tiếng bước chân lui tới vội vàng, là tiếng vó ngựa đi tới đi lui vô số lần, mơ hồ còn có tiếng rao hàng yếu ớt của người bán rong.

Đế đô nhộn nhịp của Tề quốc, ánh mặt trời chói chang chiếu xuống, cũng xưa không tan sự u ám khi bị Tần quốc cường đại cắn nuốt.

Năm 221 trước Công nguyên, năm mà Tần quốc như mặt trời ban trưa kia, Chiến quốc thất hùng, chỉ còn lại Tề quốc đang đau khổ

chống đỡ, ngập trong nguy cơ bị Tần quốc nuốt chửng.

Chương 10: Chén rượu Thao Thiết (chín)

Mười ba cửa thành, con đường ngang dọc, đám đông như biển.

Trên gương mặt bá tánh lui tới, có màu sắc ảm đạm như vách tường phòng đất.

Từ sau khi quân Tần diệt Yến, quân đội liên tiếp đóng quân ở Yến quốc cũ, Yến quốc ở mặt Bắc của Tề quốc, như hổ rình mồi, triều đình Tề quốc bất an.

Nhưng đã không còn đường hối hận, dã tâm nhất thống thiên hạ của Tần quốc, người qua đường đều biết.

Tề quốc hiện giờ, cũng bị u ám bao phủ, bá tánh Tề quốc không biết là trốn hay là đánh, giờ đây phảng phất như cái xác không hồn.
{LAOHU}

Người đi trên đường phố nhìn không thấy người trên dương gian mấy ngàn năm sau, Nam Tinh cùng Khâu Từ nhìn thấy, Nam Tinh còn thấy hai con cá lớn xoay quanh Khâu Từ, một đen một trắng, không có mắt.

Khâu Từ hỏi: "Đây là đâu?"

"Tề quốc."

Khâu Từ biết mình thân ở âm giới, nhưng "người" nơi này sinh động như thật, phảng phất như Tề quốc năm xưa, người cũng sống sờ sờ. Hắn nhìn bá tánh mặt mũi u buồn, tựa hồ hiểu ra cái gì, hỏi: "Hiện tại là....."

"Năm 221 trước Công nguyên."

Chỉ cần nghiêm túc học qua lịch sử, đều sẽ nhớ rõ đây là năm nào trong lịch sử Trung Quốc — — năm Tần quốc thống nhất lục quốc.

Tần Thủy Hoàn hùng tài vĩ lược, kết thúc các quốc gia chư hầu hỗn loạn, đẩy Trung Quốc hướng về thời đại nhất thống. Xe đi cùng tuyến đường, sách dùng cùng văn tự, xây dựng kênh đập, khơi thông sông ngòi, cho dù là đốt sách chôn nho, thể chế chính trị hà khắc ngược dân, cũng không thể xóa nhòa công tích của ông.

Khâu Từ đem tất cả những nơi mắt hắn có thể bao quát đều thu hết vào đáy mắt, ngạc nhiên, ngoại trừ ngạc nhiên, chỉ có ngạc nhiên.

Hắn thậm chí đã lười suy nghĩ xem vì sao lại tới được nơi này, hắn thích tất cả đồ cổ, nhưng để bản thân đứng trên một quốc gia cổ, cần cơ duyên cỡ nào mới có thể gặp một lần.

Cho nên đương nhiên phải nhìn cho đã, rồi hãy nghĩ là vì sao.

Nam Tinh thấy hắn cái gì cũng không hỏi, chỉ giống như một khối bọt biển, muốn hấp thu hết những gì ở đây. Là hấp thu, mà không phải muốn đoạt lấy, ánh mắt không có mong muốn chiếm hữu, mà là muốn hiểu biết hết thảy những thứ này.

Không thể không nói, Nam Tinh có chút ngoài ý muốn.

Nàng gặp qua quá nhiều người tham lam, đặc biệt là nàng thường giao tiếp với đồ cổ quý giá, rất thường thấy những người tràn trề ham muốn.

Trong mắt Khâu Từ không có tham lam.

Đường phố dần dần vắng vẻ, người đi đường đi ngược, vạn vật cũng lùi nhanh về sau hai người. Tiếng ồn ào kia tăng lên với tốc độ gấp tám lần, mười sáu lần, riu rít riu rít, biến thành tiếng riu rít vo ve như muỗi kêu bên tai.

Quân Tần tấn công phía tây của Tề quốc, quân lực của Tề quốc đóng ở phía tây, nhưng Vương Tiễn suất quân Tần ở đất Yến hướng về phía nam lao thẳng tới Lâm Tri kinh đô của Tề quốc, một thủ thuật che mắt, làm quân Tần thế như chẻ tre, lúc nguy cấp, Tề quốc không ngoan cường chống đỡ như Triệu quốc và Sở quốc, Tề vương đầu hàng, bất chiến mà bại. {LAOHU}

Khi bá tánh Lâm Tri đau nỗi đau mất nước, có người đã sớm dọn mấy chục chiếc xe ngựa chở châu báu thoát khỏi Tề quốc.

Kẻ có được vô số bảo tàng là thừa tướng Tề quốc, cũng là cậu của Tề vương, là người khuyên Tề vương đầu hàng Tần Vương.

Mấy chục chiếc xe ngựa chở tài bảo của Hậu Thặng, có một nửa là cướp đoạt từ Tề quốc, một nửa là đến từ Tần Vương hối lộ sau đó. Tần Vương muốn hấn khuyên bảo Tề vương đầu hàng, hấn làm được, Tề quốc đầu hàng, với hấn mà nói lại không có một chút tổn thất.

Hiện giờ hấn muốn chở bảo tàng này, tìm một nơi thế ngoại đào nguyên, sống cuộc sống xa hoa lãng phí.

Quốc là cái gì, gia là cái gì, hấn đã có đồng vàng bạc tài bảo này, cái gì cũng không cần.

Tiếng cười càn rỡ của Hậu Thăng lẫn vào tiếng vó ngựa vang vọng, vào trong tai Nam Tinh, vừa ngu xuẩn lại vừa buồn cười.

"Đạo lý môi hở răng lạnh trẻ con cũng hiểu, nhưng Tề quốc không hiểu. Đạo lý vì cái nhỏ mất cái lớn trẻ con cũng hiểu, nhưng Hậu Thăng không hiểu." Khâu Từ nhìn xe ngựa chạy như bay kia, bụi đất bốc lên cao gần 2 mét, "Nếu trong trận chiến Trường Bình, Tề quốc có thể giúp Triệu quốc một phen, có lẽ cũng không mất nước nhanh như vậy."

Nam Tinh cười lạnh: "Lúc trước Tần quốc diệt từng quốc gia, Tề quốc không hoảng hốt, còn sai người tới chúc mừng. Tần mời Tề cùng xưng đế, Tề cũng vui vẻ đáp ứng. Ngu mà xấu xa, chính là Tề quốc."

Khâu Từ cười nói: "Hey, Tề Hoàn Công cũng không tồi."

"Già còn trọng dụng gian thần, hoa mắt ù tai vô năng."

"Con người không hoàn mỹ mà."

...

"Keng keng, keng keng — —" phá núi đào đá, tiếng công cụ bằng sắt gõ vang trong núi hết đợt này đến đợt khác.

Xe ngựa xuôi thẳng về hướng nam, xuyên qua dãy núi trùng điệp, tiến đến chân núi có khí thế ngất trời. Hộ vệ người hầu bắt người địa phương giòi tay nghề, sai bọn họ mở núi phá rừng.

Rất nhanh núi đã bị đào rỗng, vô số cây cối được khiêng vào bên trong, nạm lên vàng ngọc, khảm lên đá quý, biến thành một tòa địa cung hoa lệ.

Nam Tinh ngẩng đầu nhìn chung quanh, ngọn núi đối diện, chính là núi Bảo Châu. Mà nơi này, là dãy núi vừa rồi nàng tiến vào.

"Thì ra đây thật sự là mộ của Hậu Thăng." Khâu Từ nhìn mấy khối Tề minh đao trong tay, cười cười, "Đào lão bản thật là thần nhân giới đồ cổ, cho dù là phỏng đoán, cũng đoán đúng rồi."

"Ai đưa Tề minh đao cho anh? Đối phương nếu có thể đào ra quý hóa cho anh, vì cái gì không biết mộ địa ở chỗ này? Vậy hẳn đào ra từ đâu?"

Khâu Từ cười nói: "Ai nha, hiếm khi được nghe cô nói một hơi dài như vậy, tuy tôi rất muốn nói cho cô, nhưng không thể nói."

Nam Tinh không thích lý do loại này, nhưng người như Khâu Từ muốn nói thì không cần nàng truy vấn, không nói đánh chết hắc cũng sẽ không nói, nàng cũng không thể thật sự đánh chết hắc. Hai con cá kia vẩy đuôi bơi quanh Khâu Từ, vì nàng đứng gần, bị đuôi cá quét qua không biết bao nhiêu lần. Tuy không có xúc cảm gì, nhưng cảm giác bị đuôi cá vẩy mặt thật sự làm người không thoải mái. {LAOHU}

"Anh có thể cho cá của anh dừng lại hay không?"

Vẫn luôn đạm nhiên Khâu Từ hơi khựng lại: "Cô thấy được cá của tôi?"

Đuôi cá lại một lần nữa vỗ vào mặt nàng, Nam Tinh banh mặt, nói: "Thấy được."

Khâu Từ sững sốt một lát, cười cười: "Cũng phải, cô cũng có thể vào mộ cổ, là người trong Huyền môn, thấy cũng không kỳ quái."

"Đuổi chúng nó đi, nếu không tôi tóm lấy chúng đem đi kho."

"Đừng dọa chúng sợ, lại không phải cá chép, kho cũng không ăn được." Khâu Từ khuyen can, ánh mắt đảo qua, lại thấy chén rượu trong tay nàng. Đó là một cái chén rượu đồng thau hoa văn Thao Thiết, tinh tế xinh đẹp, nếu đựng đầy rượu, một ngụm là có thể uống cạn. Hắc bỗng nhiên nhớ tới dòng sông vừa rồi thấy trong mộ cổ, chính là từ chén rượu này chảy ra, "Đây là chén gì vậy?"

"Chén rượu Thao Thiết." Đôi mắt Thao Thiết trên cái chén sáng quắc, nhìn chăm chăm cung điện sắp xây dựng xong kia, như một vật còn sống, chỉ là bị trói buộc lên thân chén. Ngón trỏ của Nam Tinh đảo qua đôi mắt nó, nó cũng không khép lại, tràn ngập tham dục, "Chúng ta đang ở trong niên đại mà chén rượu này sống."

Khâu Từ khẽ nhú mày: "Có ý gì?"

"Một kiện vật phẩm sẽ trải qua trăm ngàn năm, trăm ngàn cái chủ nhân, nhưng nó sẽ không ghi nhớ hết mọi chuyện, chỉ biết chọn chuyện có ấn tượng sâu nhất bảo tồn trong ký ức, cũng mang theo ký ức này mà sống sót."

"Cô đang nói...bất luận vật phẩm nào cũng có sinh mệnh?"

"Đúng. Vật phẩm đều có mệnh, cho dù là đồ cổ bị chôn sâu mấy ngàn năm, cũng có. Chỉ là có vài món đồ cổ bị đào ra, bởi vì ký ức tàn phai, dần dần quên đi, liền dần dần bị oxy hoá, hoàn toàn biến mất."

Khâu Từ bỗng nhiên hiểu ra, hỏi: "Hoàn toàn chết đi?"

"Đúng vậy."

Khâu Từ cảm thấy chuyện trải qua hôm nay đủ để cho hắn nhớ cả đời, hắn có chút hối hận vừa rồi không nói cho Nam Tinh hắn là ai, lại là ai cho hắn Tề Minh Dao, cho nên lúc này cũng không có mặt mũi hỏi nàng là ai, là như thế nào tìm được nơi này.

Nhưng chuyện không biết xấu hổ như vậy, hắn vẫn quyết định làm một chút: "Cô rốt cuộc là ai, sao có thể biết được những thứ này, tới nơi này là vì cái gì?"

Đại Mỹ Nhân liếc mắt nhìn hắn, quả nhiên, lạnh lùng ném cho hắn một nụ cười lạnh, coi như là trả lời.

Khâu Từ cười, không hỏi nữa.

"Cung điện nơi này đã thành, lương thực dư thừa, chẳng sợ bên ngoài binh hoạn mã loạn, cũng loạn không đến trong hoạn sơn dã lĩnh này."

Nam tử mặc hoa phục ngồi trên bảo tọa, nhìn chốn đào nguyên kiên cố này, nụ cười dần lớn lên.

"Năm đó Triệu quốc cùng Sở quốc dựa vào nơi hiểm yếu chống đỡ, rơi xuống kết cục gì? Hậu Thặng ta tuyệt đối không làm như vậy, Tề quốc đối với ta, cũng bất quá là cái chỗ để vơ vét bảo vật, có vàng

bạc tài bảo, muốn ta làm cái gì cũng được, cho dù là đem toàn bộ Tề quốc bán cho Tần quốc."

Đao kiếm trong tay hộ vệ, mũi kiếm còn đang nhỏ máu. Nhỏ giọt trên mặt đất, nhỏ trở lại lên người chủ nhân của nó. Trên mặt đất có rất nhiều người nằm, đều là thợ thủ công tới xây địa cung, hiện tại tất cả đều đứt cổ mà chết. {LAOHU}

Trong mắt Hậu Thăng không có thương hại.

Hắn thấp giọng cười, tiếng cười âm lạnh quanh quẩn trong đào nguyên trắng lộng lẫy, làm Nam Tinh cùng Khâu Từ đều cảm thấy không thoải mái.

"Thường rượu." Hậu Thăng vung tay áo, quát lên, "Người đi theo ta, ta tuyệt đối sẽ không làm hấn thiệt thòi, các người từ giờ liền cùng ta hưởng dụng vinh hoa phú quý này đi."

Hộ vệ đồng loạt giơ kiếm, vung tay hô to.

Rượu có hai hũ, một hũ được đưa cho hộ vệ, một hũ trong tay Hậu Thăng. Hậu Thăng rót đầy rượu ngon, nâng chén ra hiệu với mọi người.

Hộ vệ uống một hơi cạn sạch, rượu ngon vào bụng, như một con nhện kích độc, chui vào bụng bọn họ, cắn nuốt máu thịt của bọn họ.

Cung điện Đào nguyên, tràn ngập tiếng kêu thảm thiết của đám hộ vệ.

Hậu Thăng lạnh lùng nhìn, không dao động. Chờ đến khi người cuối cùng ngoài hắc đã độc phát thân vong, hắc mới bước xuống bảo tọa, đi dạo một vòng cung điện tràn ngập tử thi, không có nửa điểm sợ hãi. Hắc chậm rãi trở lại bảo tọa, ngồi xuống, lại rót cho chính mình một chén rượu.

Rượu cho hộ vệ là có độc, rượu cho hắc là không có độc. Hắc lại uống một chén, trong mắt không có nửa điểm thương hại: "Người ruồng bỏ Tề quốc, sẽ có một ngày ruồng bỏ ta, ta sao có thể an tâm dùng các ngươi. Nhưng ta cũng không muốn bạc đãi các ngươi, tòa địa cung này, chính là lễ vật ta tặng cho các ngươi, xuống đất mà hưởng thụ đi."

Hắc cười ha ha, địa cung xa hoa, nhưng vàng bạc hắc có thể mang rất nhiều, để lại một tòa địa cung cho bọn họ, cũng coi như là trấn an vong linh.

Khâu Từ thở dài: "Khi ta tìm được địa cung, còn cảm thấy kỳ quái, sao lại có người đem phần mộ an trí tại ngọn núi hình xà không cát lợi này, mà không phải táng ở long sơn bên cạnh, thì ra ngay từ đầu

Hậu Thăng đã tính toán đem toàn bộ người đi theo hấn độc chết ở chỗ này."

"Tham lam." Nam Tinh nhìn chăm chăm chén rượu Hậu Thăng uống kia, đúng là chén rượu Thao Thiết kia. Nàng phải trộm mệnh của đồ cổ cho người chết, tất nhiên là có liên hệ. Chẳng lẽ Tôn Viện cũng là chết vì dục vọng tham lam? Là nàng ta tham lam, hay là người giết nàng ta tham lam?

"Khụ — —" Hậu Thăng đang cười lãnh lệ đột nhiên ho mạnh, nháy mắt có máu từ miệng bắn ra. Máu kia phun trên mặt đất như vẩy mực, là một ngụm máu đen đặc.

Hậu Thăng sững sốt, rượu này là hấn thân thủ nhượng, tuyệt đối không thể có độc. Vậy thì...Hậu Thăng trừng mắt nhìn chăm chăm chén rượu trong tay, Thao Thiết kia phảng phất như đang cười, đang há rộng miệng, muốn nuốt thịt ăn xương.

Trong vô số bảo vật Tần Vương đưa tới, chén rượu Thao Thiết này được đặt ở trên cùng, dặn riêng là thiên hạ chỉ có một cái chén này, cái chén tinh mỹ bất phàm, rất xứng với hấn.

"Doanh Chính....." Hậu Thăng gắt gao nắm cái chén đã nhúng qua độc dược, hấn nằm liệt trên bảo tọa, đến lúc chết, vẫn còn nhìn chăm chăm cửa vào địa cung. {LAOHU}

Phần mộ xây cho người khác, lại thành phần mộ cho chính mình.

Buồn cười.

Cỏ mọc chim bay, bốn mùa luân phiên, dần dần có cỏ cây xanh mượt từ ngoài cửa bò vào, ngẫu nhiên có vài chú chim đậu ở cửa, lại nhanh chóng bay đi.

"Âm vang — —"

Không biết năm nào phát sinh động đất, chấn động núi rừng. Địa cung sụp xuống, cửa cung cũng không thấy. Hai năm trôi qua, năng lực chữa trị cường đại của núi rừng đã đem phế tích vùi lấp, sau đó nữa, lại cỏ mọc chim bay, bốn mùa luân phiên.

Tiếng nước róc rách dần dần biến mất bên tai, Khâu Từ bỗng nhiên phát hiện bọn họ lại về tới địa cung trước đó, chỉ là trước mắt đã không còn con sông.

Hết thầy như mộng, không biết làm sao đi vào, cũng không biết làm sao mà ra.

Chén rượu Thao Thiết trong tay Nam Tinh, đã không còn ánh sáng khi vừa nắm lấy. Nàng thu hồi chén rượu, có thể quay lại núi Bảo

Châu, phục sinh Tôn Viện.

Tác giả có lời muốn nói: Cảm ơn bá vương phiếu của mấy tiểu thiên sứ nha, tốn tiền la ~~

Lời editor: thêm cá kho!

Chương 11: Chén rượu Thao Thiết (mười)

Khâu Từ thấy nàng phải đi, cũng đi theo, không đi hai bước Nam Tinh liền ngừng lại, xoay người nhìn hắn, hỏi: "Chẳng lẽ anh không ở lại đây đào mộ người ta à?"

Khâu Từ cười: "Đào mộ? Trộm mộ? Sao cô không đoán tôi là khảo cổ."

"Khảo cổ tuyệt đối sẽ không xông lung tung như anh." Nam Tinh nói, "Nơi này rất lớn, bảo tàng của Hậu Thăng nhất định giấu ở đây."

Cho nên anh đi theo tôi làm cái gì, phí sức lớn như vậy mà cái gì cũng không cần?

"Nhưng so với bảo tàng sẽ không chạy mất, tôi càng muốn nhìn xem cô mang chén rượu đi làm cái gì."

Nam Tinh nhìn lướt qua hắn, hoàn toàn không đoán ra được thân phận của hắn. Nàng nghĩ nghĩ, nói: "Chuyện gì cũng yêu cầu giao dịch, tôi cho anh đi theo, anh dẫn tôi ra ngoài."

Khâu Từ hiểu ý nàng, nàng có thể tiến vào, vậy thì đi ra ngoài cũng không phải là chuyện gì khó. Chỉ là nàng biết mình nhất định sẽ đi theo nàng, không có cách nào đuổi đi, cho nên bắt hấn mang nàng đi ra ngoài, thực tế là muốn xem hấn vào bằng cách nào. {LAOHU}

Hấn cười cười, làm bất luận chuyện gì cũng yêu cầu giao dịch, những lời này hấn không phản bác. Hấn nhặt một thanh kiếm từ mặt đất, trên mặt đất tràn đầy bụi bặm và thi hài, vẽ ra một cái Thái Cực Bát Quái đồ.

Hai chú cá bơi lội trong không trung lập tức quay trở lại trong đồ, bơi xoay quanh.

Đôi mắt màu đen của chú cá trắng biến mất, đôi mắt màu trắng của cá đen xuất hiện, đây là đường đi thông dương gian.

Nam Tinh nhíu mày nhìn, đột nhiên Khâu Từ túm lấy tay nàng, không đợi nàng hất tay hấn ra, đã bị hấn kéo về phía trước, kéo vào trong đôi mắt trắng kia.

Một quầng sáng chớp lên, bên tai đã nghe thấy được tiếng chim bay thú chạy trong núi. Mở mắt ra, đã là ở ngoài địa cung, phía sau không có một chút dấu vết đào đập nào.

"Ai nha." Khâu Từ nhìn tay nàng, nói, "Tay cô lạnh thật, còn lạnh hơn lúc ở trên máy bay."

Nam Tinh mặt mũi lạnh lùng, rút tay mình lại, không thềm để ý đến hấn nữa, cầm chén rượu quay về khu lán trại.

Lúc này trời đã sập tối, ra cửa là sáng sớm, trở về đã là chạng vạng, nhiệt độ không khí thật ra không sai biệt lắm.

Hai chú cá kia không thấy nữa, như chưa từng xuất hiện. Nam Tinh biết Thái Cực bát quái đồ không đơn giản, nhưng Khâu Từ sử dụng rất thuận tay, không chỉ đơn giản là dùng nhiều mà quen, càng như là cần đến thiên phú.

Nếu là trước kia, Nam gia bọn họ, nhất định sẽ thu hấn vào làm đệ tử.

Trên mảnh đất trống rộng rãi, Lão Hạ đang vội vã thương lượng với Tiền lão bản xem có cần đi tìm Nam Tinh đã đi mất một ngày hay không.

Tiền lão bản lại không lo lắng, đã bắt đầu làm cơm chiều, thấy Lão Hạ cả cơm cũng không làm, cứ nhìn lên mấy ngọn núi, mới nói: "Lão Hạ ông diễn cũng quá giống, cổ lại không phải thật sự là người đào vàng, một nữ cảnh sát có thể đơn độc đến tra án, còn cần ông lo lắng?"

"Cổ không phải cảnh sát." Lão Hạ nói, "Cổ có chỗ nào giống cái cảnh sát?"

Tiền lão bản khinh miệt cười nói: "Chỗ nào cũng giống. Ông nhìn một cái bộ dạng anh tuấn sáng của cổ, nhìn một cái thân thủ lên núi xuống núi của cổ. Bỏ qua cái này không nói, ông với Tôn Phương hơn phân nửa đêm ra ngoài núi đón cổ vào đã rất khả nghi rồi. Ông thì thôi đi, nhưng Tôn Phương mất muối muối lại có tâm tình đi theo, nói là đến đào vàng, cũng quá giả, là hai người trộm báo án, cổ ngục trang thường phục tới tra án đúng không?"

Lão Hạ không hé răng, dù sao hẳn không đoán trúng là được. Bất quá Tiền lão bản đoán như vậy, những người khác có phải cũng đoán như vậy hay không? Sợ là đúng rồi, khó trách đám người đều đối với Nam Tinh khách khách khí khí. {LAOHU}

"Nhìn đi, Tào Tháo đã trở lại."

Tiền lão bản nhắc một tiếng, Lão Hạ vội nhìn, quả nhiên thấy Nam Tinh, còn có Khâu Từ ngày hôm qua mới gia nhập khu lán trại. Hai người này sao lại đi với nhau? Chẳng lẽ sáng nay là đi chung ra ngoài.

Không nghe nói Nam Tinh có mang trợ thủ nha, chẳng lẽ đây là Đào lão bản?

Lão Hạ chạy chậm tới hỏi: "Cô đi đâu vậy, sao lại không nói một tiếng?"

Nam Tinh dừng chân, nhìn thoáng qua khu lán trại chưa có đủ người, nói: "Phiền toái Lão Hạ ông gọi hết mọi người đến, nói là, tôi đã tìm được thứ có thể phục sinh Tôn Viện."

Lão Hạ sửng sốt, có chút khó tin, nghĩ đến lập tức tóm được hung thủ, trong lòng kích động, liên tục gật đầu: "Được được, vậy tôi liền đi gọi bọn họ đến."

Khâu Từ cũng kinh ngạc nhìn nàng, phục sinh? Trước khi hắn tới nơi có cẩn thận điều tra qua, biết ở đây có người chết, nhưng không nghĩ tới Nam Tinh là tới vì chuyện này. Hắn suy nghĩ cẩn thận, liên hệ đủ thứ, đột nhiên nghĩ đến một cái suy đoán cực kỳ gần sát với thân phận của nàng — — trộm mệnh sư.

Một loại người có thể từ trên đồ cổ trộm mệnh cho người chết, tục mệnh cho người chết.

Hắn vẫn luôn nghĩ đó chỉ là lời đồn, không ngờ thế nhưng là sự thật.

Người bị triệu tập đến nghe nói Tôn Viện sẽ sống lại, rất nhanh liền tụ lại cùng nhau, biểu tình khác nhau.

Có hoang mang, có khiếp sợ, có hoài nghi.

Bàn trang điểm thường ngày Tôn Viện dùng đã được dọn ra bên ngoài, chỉ là dùng mấy khối ván gỗ ghép thành cái bàn, rất nhanh dựng thành đài tế, Tôn Viện sẽ sống lại trên cái đài này.

Mọi người rất ăn ý mà trầm mặc, ai cũng là người trưởng thành, cũng cảm thấy Nam Tinh không đến mức chạy tới đem chuyện này biến thành trò cười. Nhưng mà người chết sống lại, sao có thể? Từ trạng của Tôn Viện ngay lúc đó, đám người đều chính mắt thấy qua. Người mà đầu đều đã bị đập nát, sao có thể sống lại?

Tiền lão bản đột nhiên cười gượng, nói: "Sao? Muốn giả thần giả quỷ dọa hung thủ lộ mặt sao?"

"Sống lại gì đó, thật là đáng sợ." A Đản nhỏ giọng nói, "Chị Nam Tinh không phải cảnh sát sao?"

"Tôi cũng tưởng vậy, không nghĩ tới là tên thần côn*." Tiền lão bản khịt mũi coi thường, cực kỳ khinh thường, hắn còn tưởng rằng cảnh sát mặc thường phục này sẽ tìm ra hung thủ, không nghĩ tới lại là kẻ lừa gạt, hung thủ nếu thật sự sợ hãi mảnh khoé bíp bộp giả thần giả quỷ, đã sớm bị dọa ra tự thú.

**thần côn (hoặc có khi là 'nhảy đại thần') là tên gọi thiếu tôn trọng dành các cho đạo sĩ, phần vì nhiều người không tin vào huyền học,*

phần vì đạo sĩ chân chính có bản lĩnh quá ít, cho nên mấy ông dân râu giả cầm cây phượng đi rao hàng xem bói hoặc lập đàn trừ tà gọi gió cầu mưa gì đó toàn bị gọi là thần côn

Tôn Phương không nói một tiếng nào, nhìn chăm chăm cái bàn muội muội từng dùng, hắn đã không còn biết là nên tin hay là không nên tin, lúc trước khi người tên Đào lão bản liên hệ hắn, hắn còn tưởng rằng là kẻ lừa đảo. Nhưng Đào lão bản gửi cho hắn mấy vụ án mạng báo chí đưa tin, hắn mới cảm thấy, có lẽ không phải là giả.

Hắn muốn chính tay giết hung thủ, mà không phải giao cho cảnh sát. Những lời này hắn không nói ra với bất kỳ ai, hắn sợ nói ra, đám người sẽ đi báo nguy, đến lúc đó hung thủ bị mang đi, hắn cũng chỉ có thể mắt trông mong mà chờ kết quả thẩm phán, chi bằng đích thân báo thù cho muội muội, dù sao hắn cũng không muốn sống nữa.
{LAOHU}

Tường Chính vẫn luôn dựa ở cửa, khi thì nhìn Nam Tinh, khi thì nhìn cái bàn kia, hắn còn nhớ rõ, cái bàn này là lúc trước hắn làm cho A Viện.

Hiện tại lại phải dùng tới làm đàn tế, phục sinh A Viện.

Nam Tinh đem chén rượu Thao Thiết đặt trên bàn gỗ, dùng ngón tay vẽ từng nét phù văn chung quanh cái chén. Bộ dáng nàng quá mức nghiêm túc, làm mọi người cơ hồ tin là thật. Tiền lão bản nhin không

được nói: "Cô rốt cuộc làm sao mà làm A Viện sống lại được, thế kỷ 21 rồi, bớt lừa gạt người đi."

"Nếu cô ấy thật sự là trộm mệnh sư, vậy thì sẽ không gạt người." Khâu Từ mở miệng nói, "Anh có từng nghe qua vụ án mạng Nam Đình chưa? Đài Anh liên hoàn án, Thập Quang ảnh viện án chắc đã nghe qua rồi? Tuy chưa từng chính thức đưa tin, nhưng ảnh hưởng lớn như vậy, chắc đều biết bên trong có một điểm chung, chính là có lời đồn xác chết vùng dậy, chỉ là phía chính phủ đều phủ nhận."

Tiền lão bản là người bắt kịp thời đại đi khắp giang hồ cũng đi khắp internet, hắc đương nhiên đã nghe qua mấy chuyện này. Hắc theo bản năng đã hơi tin, hơn nữa chủ yếu là hắc nghĩ không ra mục đích Nam Tinh làm chuyện này.

Không có mục đích, nghi thức này liền không có ý nghĩa.

"Cái gì là..... Trộm mệnh sư?" Tường Chính trầm mặc thật lâu sau, rốt cuộc mở miệng.

Tiền lão bản nhíu mày, nói: "Nghe nói bọn họ có thể giúp người trộm mệnh, cũng chính là giúp người chết tục mệnh, nhưng có điều kiện giao dịch."

Lão Hạ chen vào nói: "Nói đơn giản, chính là A Viện lát nữa là có thể sống lại, chỉ ra và xác nhận hung thủ."

Tưởng Chính kinh ngạc, A Đản cũng kinh ngạc: "Người chết có thể sống lại?"

Lão Hạ gật gù đầu: "Nếu chuyện này là thật sự."

Tiền lão bản đột nhiên đối với Tưởng Chính đang kinh ngạc trào phúng: "Nha, người yêu vị hôn thê mình sâu sắc vì sao lại kinh ngạc mà không phải vui vẻ a?"

Tưởng Chính trừng mắt nhìn hắn, giận dữ: "Tôi đương nhiên vui vẻ, nhưng trên đời làm gì có chuyện như vậy, tôi không muốn thất vọng!"

"Rào — —"

Không biết từ nơi nào truyền đến tiếng nước, xoáy vào tai đám người đang ồn ào.

"rào rào — —"

Tiếng nước nhộn nhạo, trong bóng tối chập choạng, ánh sáng dị thường nổi bật.

"Nhìn cái chén kia."

Lão Hạ ngạc nhiên, mọi người vội nhìn lên bàn, chén rượu vốn dĩ khô cạn kia, lại chậm rãi tràn đầy nước.

Chẳng những có nước, còn có mùi rượu thoang thoảng, rõ ràng là một ly rượu ngon, rượu trong ly nhẹ nhàng dâng lên, dâng lên, tràn ra bên ngoài, như suối phun trào, chảy ra tứ phía.

Người đang đứng quanh bàn vội tránh né rượu tràn tới, tránh không kịp, bị rượu tràn đến chân, nhưng trên chân lại không có một chút cảm giác ướt át, rượu này là ảo ảnh.

Ánh trắng sáng tỏ, rượu ngon bốn phía. Có một bạch y nữ nhân, xuất hiện trên đài tế.

Tôn Phương ngơ ngẩn, mọi người đều xuất thần.

— — là Tôn Viện.

Tôn Viện đột nhiên xuất hiện, làm đám Lão Hạ bị hoảng sợ không nhỏ. Chỉ có Tôn Phương, cổ họng nháy mắt nghẹn ngào, run run

đuổi tay ra chạm vào mặt muội muội, nhưng ngón tay trực tiếp xuyên qua, ngoại trừ vót một bàn tay lạnh lẽo, cái gì cũng không có. Hắc ngẩn ngơ nhìn cái ảo ảnh sinh động như thật này, khó chịu đến nỗi không nên lời. {LAOHU}

"Giả đi....." Tiền lão bản không dám thở mạnh, cũng chạm thử, ngón tay cũng không vót được cái gì.

Tôn Viện chân trần ngồi ở trên bàn, hai mắt tối om làm nàng ta thoát nhìn thập phần quỷ dị. Mọi người khẩn trương nhìn chăm chăm, đột nhiên đầu Tôn Viện xoay một vòng, làm đám Lão Hạ hoảng hồn lùi lại.

"Hình chiếu, nhất định là hình chiếu." Tưởng Chính nhìn chăm chăm tay Nam Tinh, không có bất luận dụng cụ gì, trên bàn ngoại trừ một cái chén rượu cổ xưa, liền không còn gì khác.

Tôn Viện há miệng, đầu đột nhiên xoay lại, ngạnh sinh sinh xoay 180°, hai mắt trống rỗng nhìn chăm chăm Tưởng Chính đứng đằng sau.

Tưởng Chính hoảng hốt cực độ, hoảng sợ đối diện "hai mắt" của nàng ta, gần như muốn rơi vào cái hang sâu đen tối kia. Hắc dùng hết sức lực quay mặt đi, từng ngụm từng ngụm thở hổn hển.

Tiền lão bản hình như đã nhận ra cái gì, tóm lấy cổ áo Tường Chính phần nộ nói: "Là mày giết A Viện!"

"Không có khả năng....." Tôn Phương ngẩn ngơ, "A Chính sao có thể là hung thủ.....hai người sắp kết hôn a..... A Viện thích cậu như vậy, đối với cậu tốt như vậy, sao cậu có thể giết A Viện....."

"Tôi không có, tôi không có giết A Viện." Tường Chính ra sức hất tay Tiền lão bản ra, bắt đầu gào rống, "Tôi không có giết cổ, ai biểu cổ đùa giỡn với tôi, chạy vào trốn trong sơn động. Ai biểu cổ nói bên trong có kho vàng, còn kéo tôi đi nhìn. Tại sao cổ không độc chiếm cho bản thân? Nhiều vàng như vậy, toàn bộ sơn động.....Tất cả đều là vàng....."

Tường Chính phát điên rồi cười, trên tay giống như nắm một đồng vàng, hấn trừng mắt nhìn chằm chằm, nói: "A Viện nói muốn xuống núi nói cho cậu, cổ cái gì cũng nghĩ tới ca ca là cậu, ngay cả nhiều tiền như vậy đều phải chia cho cậu. Không thể, tôi ở đây chịu đựng nhiều năm như vậy, đào kim sa chỉ có thể ấm no, tôi còn mặt mũi nào mang cổ về, lại lấy tiền ba mẹ để kết hôn."

"Tôi nói với A Viện, tiền này để dành lúc chúng ta kết hôn dùng đi. A Viện không chịu, cổ muốn nói cho cậu, vô luận tôi nói như thế nào, cổ đều phải nói cho cậu. Nhưng ở đây đều là người đào vàng, mọi người đều là mũi chó, vàng sẽ lập tức bị chia sạch!"

Lão Hạ khó có thể tin hỏi: "Cho nên cậu giết A Viện? Độc chiếm vàng?"

"Tôi không có giết cổ, là cô ấy tự giết mình." Tưởng Chính vẫn còn nhớ nhung đồng vàng đó, giống thanh đao đang xẻ tim hấn, "Tôi cố gắng khuyên cổ, buổi sáng lại xuống núi. Nhưng nếu thật sự tới sáng, vàng sẽ bị chia hết....."

Lão Hạ lại một lần nữa lạnh giọng: "Cho nên cậu giết A Viện!"

Những lời này giống tiếng chuông vang vọng, chấn đến Tưởng Chính ngẩng đầu nhìn chăm chăm ông ta, đôi mắt đỏ đậm lại một lần nữa lớn tiếng phản bác: "Tôi không có giết cổ, là cổ tự hại mình!"

Chịu đả kích nhất, là Tôn Phương. Người hấn cho rằng không có khả năng là hung thủ nhất, lại chân chính là hung thủ. Hấn ngay cả một giọt nước mắt cũng chảy không ra, đôi mắt như đã khô cạn, chỉ còn nỗi đau.

Hấn biết trong lòng muội muội nhất định đau hơn, bị người yêu dùng phương thức tàn nhẫn như vậy giết chết. {

"Tại sao cậu lại ra tay tàn nhẫn như vậy.....đầu A Viện, không còn chỗ nào nguyên vẹn.....vì sao cậu ra tay tàn nhẫn như vậy?" Tôn Phương chữ chữ đầm máu, là phần nộ, là đau lòng, là không hiểu.

"Mạng cổ quá cứng....." Tưởng Chính lắc đầu, "Tôi chỉ đập hai cái, nhưng chờ khi tôi ra ngoài lại trở về, cổ còn chưa chết, tôi chỉ có thể..... đập thêm hai cái.....không.....chỗ nào cũng.....mười cái....."

"Cậu điên rồi!" Lão Hạ lạnh giọng, "Đó là người a!"

Tưởng Chính không nhìn Lão Hạ, đột nhiên gắt gao nhìn chăm chăm Tôn Phương, tràn ngập oán hận: "Cậu nói coi tôi như bạn tốt, vậy thì sao không nói cho tôi cậu tìm trộm mệnh sư tới!"

Nam Tinh nhìn nhìn Tưởng Chính vì sợ hãi mà phát điên, nếu hắn sớm biết thân phận mình, có phải cũng phải tìm cơ hội giết mình hay không?

"Cậu căn bản không coi tôi như bằng hữu! A Viện căn bản cũng không yêu tôi!"

Lão Hạ không thể nhịn được nữa xông lên, nện một quyền thật mạnh lên mặt hắn: "Hắn không nói cho cậu, là bởi vì sợ nói cho cậu, cậu sẽ lén lút làm giao dịch với trộm mệnh sư! Nhưng không ngờ, cậu lại là hung thủ!"

Tưởng Chính bị đâm đến lão đảo lui lại, nghe thấy những lời này, cười rất bất thường: "Ai sẽ tìm trộm mệnh sư cho cổ, tôi mới không

thèm tìm! Cho dù hung thủ không phải tôi, tôi cũng sẽ không tìm!"

Thừa nhận đau đớn quá mức Tôn Phương bị những lời này đánh nát. Hắn giận không thể át, lao vào vật lộn với Tưởng Chính. A Đản nhìn qua, cũng tiến tới hỗ trợ, Tiền lão bản xoay người về phòng, tìm đoạn dây thừng trói Tưởng Chính đang nổi điên lại, còn không quên quăng cho hắn mấy cái tát thật mạnh.

Tôn Phương đột nhiên móc ra một con dao nhỏ mấy ngày nay đều mang theo người, muốn thọc vào tim Tưởng Chính. Dao nhỏ còn không chưa đâm vào tim hắn, tay đã bị người tóm được. {LAOHU}

Thần sắc nơi đáy mắt Khâu Từ hơi trầm xuống, nói: "Giết hắn rồi, cậu cũng phải ngồi tù."

Tiền lão bản cũng dùng sức phun Tưởng Chính một ngụm, nói: "Quá dễ dàng cho hắn, hắn không phải sĩ diện sao, vậy đưa hắn vào cục cảnh sát, làm hắn thân bại danh liệt."

Lão Hạ cũng vội khuyên bảo: "Đúng đúng, đều nói một mạng đổi một mạng, cậu đây là một mạng đổi hai mạng, không đáng."

Nhưng Tôn Phương vẫn không buông dao, chỉ cần nghĩ đến tử trạng của muội muội, hắn liền không có biện pháp an tâm chờ

Chương 12: Chén rượu Thao Thiết (mười một)

Ai cũng không ngờ Tôn Viện cũng chưa chân chính "sống lại", Lão Hạ vội vàng hỏi: "Hung thủ không phải Tưởng Chính sao? Nhưng hắn cũng đã chính miệng thừa nhận."

"Tưởng Chính nói mình là hung thủ, nhưng nhiệm vụ của tôi là làm Tôn Viện sống lại, tự mình chỉ ra hung phạm."

A Đản nói: "Nếu đã biết hung thủ, thì không cần tiếp tục, bằng không đối với Tôn ca mà nói, quá tàn nhẫn....."

"Không....." Tôn Phương cứng rắn nói, "Tôi muốn gặp A Viện."

Cho dù chỉ có mười phút, hắn cũng muốn gặp muội muội. Biết rõ chỉ là hồn phách, hắn cũng muốn gặp lại muội muội một lần. Lần từ biệt này, đã thật sự là thiên nhân vĩnh cách.

"Nhưng làm chị A Viện sống lại tự mình chỉ ra và xác nhận anh A Chính, đối với chị ấy cũng rất tàn nhẫn." A Đản lắc đầu, "Quá tàn nhẫn."

Nam Tinh liếc nhìn A Đản đang cực lực khuyên can một cái, nói: "Tôn Viện sẽ không có tri giác, tuy giống như sống, sẽ chỉ ra và xác nhận hung thủ, nhưng cũng không thể coi là chân chính sống lại."

Khâu Từ nghĩ nghĩ, hỏi: "Giống như ba hồn bảy phách không được đầy đủ à?"

"Đúng. Hơn nữa nghi thức một khi bắt đầu, sẽ không dừng lại." ngón tay Nam Tinh vẫn dím trên bàn tế, vạch nhẹ xuống một cái, nét cuối cùng của phù văn hoàn thành.

Hai lỗ mắt của Tôn Viện, dần dần có máu thịt, có đôi mắt đã từng sáng ngời. {LAOHU}

"A Viện." Tôn Phương rớt cuộc rơi lệ, muội muội từ nhỏ vẫn sống nương tựa lẫn nhau đã chết, hẳn không biết về sau phải làm sao, còn muốn tiếp tục tìm song thân của bọn họ sao? Tìm được rồi thì làm sao giải thích với ba mẹ, nói muội muội đã chết?

Rượu trong chén rượu Thao Thiết đã phẳng lặng, như một con rồng nước, xoay quanh người Tôn Viện đang "sống lại".

"Tôn Viện, ai là hung thủ giết chết cô?" Nam Tinh trầm giọng hỏi.

Đầu Tôn Viện chậm rãi quay lại, ánh mắt dừng trên mặt từng người. Khi chuyển đến Tường Chính, tay phải chậm rãi nâng lên.

Tường Chính đang phát cuồng thấy Tôn Viện chỉ vào mình, rốt cuộc an tĩnh lại, ngơ ngẩn nhìn gương mặt vô cùng quen thuộc kia, hồi hận.

"Thực xin lỗi, A Viện."

Tường Chính hoàn toàn tỉnh ngộ, cũng đã vô dụng. Trong tích tắc hấn vì đồng vàng trong sơn động mà nổi sát tâm, đã vô dụng.

Lão Hạ thở ra một hơi thật mạnh, bỗng nhiên phát hiện tay trái Tôn Viện cũng nâng lên, chỉ vào một người khác.

Chẳng riêng gì Tôn Phương, ngay cả Tiền lão bản cũng ngoài ý muốn.

A Đản nhìn ngón tay kia chỉ vào mình, khựng lại, có chút không biết làm sao, cười gượng: "Vì sao lại chỉ vào ta."

Lão Hạ cũng không thể tin tưởng, quay qua Nam Tinh hỏi: "Bị lỗi?"

Nam Tinh nháy mắt lạnh mặt, ánh mắt lạnh đến đáng sợ.

Tiền lão bản phản ứng trước tiên, xông lên tóm lấy cổ áo thiếu niên kia, gầm lên: "Cậu cũng là hung thủ! Các người cùng nhau giết A Viện!"

"Tôi không có, chỉ dựa một người chết chỉ chứng, không cảm thấy quá buồn cười sao, chứng cứ đâu?" A Đản kêu to, "Buông tay ra!"

Tưởng Chính hình như nhớ tới cái gì, hỏi: "Đêm đó tôi chỉ đập đầu A Viện hai lần, liền đi đến sơn động, nhưng lúc tôi trở về, nghe thấy trong nhà gỗ có tiếng động, tôi tưởng A Viện sống lại, mới xuống tay lần nữa..... Lúc đó căn bản không phải A Viện sống lại, mà là cậu chạy trốn ra khỏi phòng, có phải hay không?"

"Chị A Viện lúc đó chưa chết!" A Đản phẫn nộ, "Chị ấy chỉ là hôn mê bất tỉnh. Tôi thích chị A Viện, tôi yêu chị ấy, nhưng chị ấy không yêu tôi. Chị A Viện..... tại sao chị không yêu tôi, vì sao lại thích Tưởng Chính, tôi đối xử với chị tốt như vậy, vì sao chị muốn ở bên Tưởng Chính, vì sao buổi tối muốn ra ngoài hẹn hò, chị không biết liêm sỉ, xứng đáng!"

Nam Tinh nhớ tới vị trí hoa cắm trong phòng A Đản, giống như vị trí hoa được cắm trong phòng Tôn Viện. A Đản có lẽ đã từng trộm lên

vào phòng Tôn Viện, mang theo tâm tư ái mộ điên cuồng, đi rình rập khuê phòng của nàng ta. {LAOHU}

Tiền lão bản nổi điên: "Cho nên cậu giết cổ?"

"A." A Đản khiêu khích mà nhìn bọn họ, nói, "Tôi chỉ đi ngang qua gian nhà gỗ kia, lại không có chứng cứ chứng minh tôi giết người."

"Dấu chân ngoài cửa sổ gian nhà gỗ ở núi Tam Bảo cậu nhất định có ấn tượng." Nam Tinh lạnh lùng mở miệng, "Dấu chân rất nhỏ, số giày như giày nữ nhân."

A Đản sửng sốt, nhanh chóng hỏi lại: "Dấu chân gì?"

"Cho dù cậu xong việc quay lại xóa đi dấu chân, nhưng cậu xử lý quá vội vàng, lớp bùn đất bên ngoài nhà gỗ mềm xốp, dấu chân rất sâu, chỉ cần phủi đi lớp đất trên mặt, dấu chân vẫn còn lưu lại."

Khâu Từ cũng lộ ra nụ cười hơi trào phúng, bổ sung thêm: "Một cái dấu chân có thể cho thấy số giày của một người, còn có, hoa văn dưới đế giày."

A Đản ngơ ngẩn.

Nếu Tôn Viện không thích hấn, vì cái gì phải đối với hấn tốt như vậy. Tôi thích chị a, chị A Viện! Nhưng nàng không thích hấn, nàng thích Tường Chính, còn muốn cùng Tường Chính rời khỏi nơi này để kết hôn.

Đêm đó hấn thấy nàng cùng Tường Chính ra cửa, hấn đi theo, lại thấy Tôn Viện bị đá đập đầu ở gian nhà gỗ. Hấn sợ hãi, nhưng lại không cam lòng. Nàng đau đến tỉnh lại, xin hấn cứu nàng.

Hấn muốn cứu, nhưng nghĩ đến chuyện nàng cùng Tường Chính, hấn lại không muốn.

"Chị A Viện, chị thích tôi sao?"

Nàng chần chờ.

Phản ứng theo bản năng, làm hấn mất đi toàn bộ lý trí. Cục đá dính máu còn nằm cạnh đó, giống như đang dụ hoặc hấn, cầm lấy nó, giết Tôn Viện.

Hấn không biết mình đã đập mấy cái, tràn ngập cảm hận.

A Đản quỳ trên mặt đất, trầm mặc rất lâu, không hề hối hận.

"Là chị ấy sai."

A Đản nói, cười ha hả, tiếng cười không giống như một thiếu niên nên có. Có chim về tổ, bay qua bầu trời âm u, tựa như năm đó ở nơi cai nghiện, khi hơi thở hắt thoi thóp, nhìn thấy con chim kia.

Thật tự do a, ai sẽ đến đón hẩn về?

Không có, hẩn bị vứt bỏ, không có ai để ý hẩn.

Tiếng cười dần dần dừng lại, A Đản thất thần nhìn núi Tam Bảo tắm tối ở phương xa, nỉ non — —

"Đúng, là tôi giết chị ấy."

Kết quả ngoài dự kiến, làm tất cả mọi người lâm vào thống khổ to lớn. Tiền lão bản trối A Đản lại, nhưng cho dù không trối, A Đản cũng như kẻ mất hồn, ngây ngốc.

Dòng rượu cuộn trào đã ngừng lại, tiếng nước róc rách biến mất, đêm tối lại trở nên yên lặng. {LAOHU}

Tôn Viện càng lúc càng trở nên hư vô, Tôn Phương nhìn nàng chậm rãi buông tay, ý thức được ly biệt sắp tới. Hắn run giọng hỏi: "Có thể tục mệnh cho nàng lần nữa không? Tôi có thể giao ra đôi mắt của mười kiếp, cho dù vĩnh thế làm người mù, cũng....."

"Không thể." Nam Tinh lạnh giọng ngắt lời, "Nếu anh không nhanh chóng từ biệt, liền không còn cơ hội."

Tôn Phương sững sốt.

Thời gian trôi qua từng chút một, Tôn Viện sắp biến mất. Tôn Phương run run duỗi tay, khẽ xoa lên đầu nàng, chịu đựng nghẹn ngào thấp giọng nói: "A Viện, ca ca sẽ tiếp tục đi tìm ba mẹ, tìm đường về nhà, muội đi trước, ca ca rất nhanh sẽ đi theo."

Tôn Viện không chút biểu tình cũng không mở miệng, không động tĩnh.

Nam Tinh đã sớm nhìn quen cảnh này, mệnh từ đồ cổ trộm tới cũng không thể ba hồn bảy phách một người đều quay về, nàng cũng chỉ có thể cho người chết làm một chuyện. Nếu cố chủ nói, chỉ cần chỉ ra và xác nhận hung thủ, thì người sống lại kia ngoại trừ chỉ ra và xác nhận hung thủ, sẽ không nói gì khác.

Tôn Phương cũng ý thức được, hắn chỉ có thể thống khổ mà vươn tay, xoa đầu muội muội.

Như khi còn nhỏ, bọn họ đứng chờ rồi lại chờ trên con đường đất ở cửa thôn, hắn xoa đầu muội muội, cúi đầu nói với nàng.

Ba mẹ sẽ nhanh trở về.

"A Viện ——"

Gió thổi qua, một giọt nước mắt nhỏ vào trong chén rượu Thao Thiết lại lần nữa khô cạn kia, hoàn toàn thấm vào đáy chén.

Tôn Viện hoàn toàn biến mất.

Tôn Phương rốt cuộc nhịn không được, ngồi sụp xuống khóc rống lên.

&&&&&

Anh sáng mặt trời trước sau như một mà cuõng mây vờn ra khỏi dãy núi, chiếu sáng toàn bộ núi Bảo Châu, sáng ngời lại tươi đẹp.

Lão Hạ một đêm không ngủ thấy cửa sổ xuyên thấu ánh sáng, lập tức bước ra ngoài hít thở, muốn phơi nắng, đem thân thể, không, đem tâm hồn phơi cho ấm lại. Ông ta vừa bước ra liền thấy Tiền lão bản ngồi ở nơi xa, đang hút thuốc, đến gần nhìn, trên mặt đất đều là tàn thuốc, ít nhất đã hút ba gói. {LAOHU}

Ông ta ngồi xuống bên cạnh, rút thuốc của hắn, sờ sờ trên người không có bật lửa.

Tiền lão bản cười một tiếng, mắng "Thật ngốc", móc bật lửa của mình ra đốt thuốc cho ông ta.

Lão Hạ hút một hơi thật sâu, cùng phơi nắng với hắn, một hồi lâu mới nói: "Mấy ngày nay người giả quỷ trên núi Tam Bảo có phải là cậu hay không?"

Tiền lão bản hút thuốc nói: "Đúng vậy, trời sắp tối tôi liền lên đó, thắp vài cây nến, ở trên đó đổi giọng ca hát."

"Tại sao làm vậy?"

"Tôi cứ cảm thấy, A Viện là bị người giết chết, muốn nhìn một chút có phải là lòng người tồi tệ hay không."

"Tại sao lại làm vậy?" Lão Hạ lại hỏi lần nữa, không phải cùng một chuyện.

Tàn thuốc trong tay Tiền lão bản sắp đốt đến ngón tay, hắn vẫn không để tâm, nhìn núi xa trầm mặc một lúc lâu sau, mới nói: "Tôi thích A Viện." Hắn nói rồi cười tự giễu, "Tôi biết Tôn Phương không ưa tôi, cảm thấy tôi là tên gian thương đáng khinh, sẽ không đối tốt với A Viện, nhưng tôi thật sự rất thích A Viện. A Viện cười thật đẹp a, người lại thiện lương. Nhưng Tôn Phương không chịu được tôi đối với A Viện tốt, còn đánh một trận với tôi, tiểu tử này đánh người đau thật!"

Lão Hạ không cười theo, trong lòng chẳng hiểu sao thấy nặng nề: "Cho nên đây mới là nguyên nhân mấy năm nay cậu không rời núi Bảo Châu?"

Gian thương chân chính, lúc không có ích lợi để kiếm, đã sớm chạy. Trước kia ông ta đã thấy kỳ quái, người làm ăn khôn khéo như Tiền lão bản, sao chịu ở nơi như núi Bảo Châu.

Tiền lão bản vứt cuộc ném xuống tàn thuốc trong tay, nói: "Núi Bảo Châu này, tôi không ở nữa, chẳng vui vẻ gì."

Lão Hạ yên lặng, rồi cũng gật gật đầu: "Đúng vậy, chẳng vui về gì."

Hai người nhìn thái dương đã hoàn toàn nhô lên, phát hiện không có một chút ấm áp nào.

— — quá lạnh.

Tôn Phương canh giữ Tường Chính và A Đản một đêm, hắn đang đợi hừng đông, trời sáng, hắn sẽ rời núi Bảo Châu, đưa bọn họ đến cục cảnh sát.

Khi Nam Tinh đến, vẻ mệt mỏi trên mặt Tôn Phương càng đậm hơn so với trước kia, không hề vì bắt được hung thủ mà có một tia nhẹ nhàng.

Nam Tinh hiểu, cho dù là báo thù, Tôn Viện cũng sẽ không sống lại, người ngoài thì sẽ cho rằng hung thủ đã một mạng đền một mạng. Nhưng ai muốn mạng của hung thủ? Người mất đi thân nhân càng hy vọng người đã chết có thể trở về, nếu không vô luận như thế nào cũng sẽ không cảm thấy vui vẻ. {LAOHU}

Lão Hạ thấy Nam Tinh từ trong phòng bước ra, ném thuốc chạy tới. Tôn Phương cũng đứng lên, biết đã tới bước cuối cùng của giao dịch, giao ra đôi mắt kiếp sau của hắn, kiếp sau, hắn phải biến thành một người mù.

Không biết muội muội có thể có kiếp sau hay không, hấn có thể tìm được nàng hay không.

Nam Tinh nói: "Nên giao ra đôi mắt rồi."

"Được." Tôn Phương nói, "Muốn làm như thế nào? Là....." Hấn đột nhiên phát hiện, nàng nhìn không phải là hấn.

Mà là người bên cạnh hấn, Lão Hạ.

Lão Hạ nhìn hấn một cái, cười nói: "Người làm giao dịch là tôi, không phải cậu."

Tôn Phương sừng sốt: "Tại sao..... tại sao ông phải làm cái giao dịch này?"

"Đây là tôi thiếu nợ anh em cậu." Lão Hạ cười cười, nếp nhăn trên mặt, ẩn chứa đầy chuyện cũ, "Tôi quen ba mẹ cậu."

Lời editor: cầu huyết ko? Nói chớ yêu đương đừng có đi mấy chỗ vắng vẻ, ghê thấy mẹ!

Chương 13: Chén rượu Thao Thiết (mười hai)

Tôn Phương hoàn toàn không nghĩ tới chuyện này, càng ngây người.

Lão Hạ nghỉ một hồi, giống như phải dùng hết sức lực, mới có thể nói ra chuyện năm đó.

"Hơn hai mươi năm trước, tôi và ba mẹ cậu cùng làm việc ở một nhà máy, ở trong ký túc xá của nhà máy, còn là cách hai vách. Bọn họ đối với tôi rất tốt, giống như đối với đệ đệ ruột, có cái gì ăn ngon đều sẽ chia cho tôi một phần, khi tôi sinh bệnh chỉ có bọn họ quan tâm tôi."

"Nhưng sau đó lúc gần ăn tết, bọn họ chết."

"Bị cướp vào nhà, tiền không có, mệnh cũng không có."

"Cảnh sát tới nhà máy điều tra, hỏi ai nhìn thấy hung thủ. Tôi nói không thấy, nhưng ngày đó, tôi thấy....."

Lão Hạ ngăn không được rơi lệ, lắp lại nói: "Tôi thấy...tôi thấy hung thủ. Tôi ngày đó không thoải mái, quay về ký túc xá nghỉ ngơi, nghe thấy phòng bên cạnh có tiếng động, từ cửa sổ nhìn vào, tôi thấy mẹ cậu ngã trên mặt đất, cổ bị cứa một dao. Ba cậu đang đánh nhau với người đó, tôi vốn dĩ muốn vào, nhưng cửa đã bị khóa trái, tôi muốn kêu người, nhưng hung thủ cao to, đảo mắt liền giết chết ba cậu. Hung thủ bước ra ngoài nhìn, tôi sợ hãi, liền nhấc chân chạy. Tôi còn nhớ rõ khi ba mẹ cậu được cảnh sát nâng đi, bọn họ không có nhắm mắt. Bọn họ đang nhìn tôi, tôi biết bọn họ đang nhìn tôi. Nhưng tôi không dám nói ra...tôi cũng sợ bị giết....."

Lão Hạ nói ra chuyện giấu trong lòng 23 năm, nước mắt nhịn 23 năm, đã hòng mất. Ông ta nhớ tới chuyện xảy ra ngày đó, bắt đầu khóc. Ông ta tới núi Bảo Châu là vì lánh đời, nhiều năm như vậy, vẫn luôn không bỏ xuống được. Ông ta ở núi Bảo Châu lừa gạt chính mình, coi như chuyện kia chưa từng phát sinh.

Thẳng cho đến khi Tôn Viện chết rồi, mới nghe từ miệng Tôn Phương mục đích mà anh em họ tới chỗ này. Toàn bộ miêu tả, đều trùng khớp với miêu tả về đôi vợ chồng trẻ năm đó. {LAOHU}

Tôn Phương và Tôn Viện là con của họ, nhưng hai người lại không biết cha mẹ mà bọn họ đau khổ tìm nhiều năm như vậy đã không còn trên đời.

"Bắt được hung thủ sao?" Tôn Phương dị thường bình tĩnh hỏi.

"Bắt được, nhưng mà tôi..... lúc ấy không nên đi, thì sẽ không để hung thủ tiêu dao hai năm." Lão Hạ không bỏ xuống được chuyện này, cho dù đã bắt được hung thủ, ông ta cũng không thể buông gông xiềng trong lòng. Hiện tại sẽ không, về sau cũng sẽ không, "Bọn họ nhất định rất hận tôi, tại sao lúc đó lại bỏ chạy, tôi không nên bỏ chạy....."

"Bọn họ không có hận ông." Nam Tinh trầm mặc, nói, "Bọn họ ở đây, vẫn luôn đi theo ông."

Tầm mắt Nam Tinh khẽ nâng lên, nhìn người sau lưng Lão Hạ.

Từ lúc nàng xuống xe gặp Lão Hạ lần đầu tiên, trên lưng ông ta đã có một đôi vợ chồng trẻ hơn 30 tuổi bám theo.

Bọn họ đi theo sau Lão Hạ, rất lâu.

Tôn Phương không biết, năm đó đôi vợ chồng hắn thấy trên TV kia, thật sự là ba mẹ hắn, chỉ là đã chết. Lúc ấy người đào vàng mà phóng viên đang phỏng vấn ở núi Bảo Châu, là Lão Hạ.

Tôn Phương không nhìn lầm.

Lão Hạ ngẩn ra, Tôn Phương cũng nhìn ra sau lưng ông ta, nhưng cái gì cũng nhìn không thấy.

Lão Hạ bắt đầu run rẩy, nội tâm sâu sắc bất an làm mặt ông ta trắng bệch, ông ta không phải sợ hãi, mà là bọn họ quả nhiên không có tha thứ cho mình: "Thực xin lỗi..... Thực xin lỗi....."

"Bọn họ không hận ông." Nam Tinh nhìn hơi thờ bọn họ phiêu tán trong không trung, đọc hiểu toàn bộ, nói, "Bọn họ muốn nhờ ông, đi nói với hai đứa nhỏ của bọn họ, bọn họ sẽ về nhà trễ một chút."

Nói hết lời, đôi vợ chồng trẻ kia gật đầu với Nam Tinh, hóa thành hai làn khói tan đi, chuyển sang kiếp khác.

Khuyết thiếu hồn phách nên bọn họ nhận không ra người trước mắt là con trai mình, bọn họ chỉ nhớ rõ, trở về không được, nhưng hài tử còn ở trong thôn chờ bọn họ trở về. Không thể để cho chúng chờ lâu ngày như vậy a, trời quá lạnh.

Vì một lời nhẩn này, bọn họ đã đợi ước chừng 23 năm.

Tôn Phương nhìn làn khói kia tan đi, biết là ba mẹ hắn đã rời đi, tìm nhiều năm như vậy, có kết quả rồi, nhưng kết quả này, quá bi đát.

Lão Hạ cảm thấy trên người ấm áp hơn một chút, ánh nắng sớm vẫn như nhau, nhưng đã không còn hai cổ âm khí đi theo, thân thể đích xác ấm lên rất nhiều. {LAOHU}

"Ba mẹ các cậu, không có vứt bỏ các cậu."

Tôn Phương rơi nước mắt, tìm nhiều năm như vậy, lời muốn nghe thấy nhất, hẳn đã nghe thấy, nhưng muội muội lại nghe không thấy nữa.

"— — ừm."

&&&&&

Lão Hạ biết quê nhà Tôn Phương ở đâu, tính toán cùng Tôn Phương báo cảnh xong, liền dẫn hẳn về quê.

"Ông bà cậu còn khoẻ mạnh, cậu trở về bọn họ nhất định sẽ rất vui. Bọn họ cũng đi tìm các cậu, chỉ là thời gian thật sự quá dài, đại khái lúc ấy tin tức không được phối hợp hoàn toàn, nhiều năm như vậy mới..... thôi không nói mấy thứ này, trở về rồi nói sau." Lão Hạ trấn an Tôn Phương, cho hẳn động lực trở về, động lực sống sót.

Tiền lão bản lặng lẽ thăm dò: "Có phải ông gửi tiền cho bọn họ hay không? Khó trách keo kiệt như vậy, ha ha, về sau không bao giờ nói ông keo kiệt." Hắc nói rồi, nhét một tấm thẻ vào tay ông ta, "Mật mã sáu số 0, có ít tiền lẻ, coi như tôi tặng hai cạ lễ gặp mặt."

"Sáu số 0?" Lão Hạ nói, "Cậu thật sự một chút cũng không sợ bị trộm?"

"Ha ha, trộm thì lại kiếm về đi!" Lười mang theo gia sản Tiền lão bản một thân nhẹ nhàng, ra khỏi núi Bảo Châu vẫy vẫy tay với bọn họ, nói, "Tôi đi đây, về sau có duyên gặp lại."

Lão Hạ vẫy vẫy tay với hắc, nhìn theo Tiền lão bản đạp lên cái xe đạp tàn tạ chỉ còn hai cái bánh xe rời đi. Tiền lão bản đi rồi, Lão Hạ mới cảm thấy quanh quẽ, ông ta cúi đầu nhìn thẻ ngân hàng, nghĩ đến mật mã, trong lòng hơi chấn động.

Là số 0? Hay là chữ O*?

**chỗ này bản raw là 'viên' nghĩa là hình tròn, hài âm với chữ 'viện'*

Lão Hạ nghĩ, Tiền lão bản là thật sự thích Tôn Viện.

Xe cảnh sát hụ còi chạy tới, Tôn Phương nghe thấy, chậm rãi quay đầu lại nhìn về phía núi Bảo Châu, ngọn núi nguy nga, đã không còn thứ gì làm người lưu luyến. Lão Hạ vỗ vỗ đầu vai hắn, nói: "Đi thôi."

Tôn Phương gật gật đầu, nói với Nam Tinh: "Cảm ơn."

"Ừm." Nam Tinh nói, "Tái kiến."

Tường Chính và A Đản bị áp lên xe cảnh sát, Tôn Phương và Lão Hạ cũng lên xe, rời khỏi ngọn núi quý báu đã từng làm vô số người đào vàng điên cuồng này.

Nam Tinh muốn cất cái chén đi, đột nhiên trong chén rượu Thao Thiết, nhìn thấy một giọt nước mắt. Nàng hơi giật mình, giọt nước mắt này, là của Tôn Viện.

Tử hồn vốn dĩ không nên có bất luận tình cảm gì, lại rơi lệ.

Nàng nhìn một lúc lâu, nhận thấy có người từ núi Bảo Châu đi ra, trở tay cất kỹ chén rượu đi.

"Tinh Tinh cô nương, cô còn chưa đi a, muốn tôi chờ cô một đoạn đường không?"

Nam Tinh không xoay người, nói: "Không, hy vọng lúc trở về chúng ta không cần lại lên cùng máy bay."

Khâu Từ cười: "Lời này nói, giống như tôi thật sự thành theo dõi cuồng."

"Không phải theo dõi cuồng, là nghe lén cuồng." Nàng biết sáng nay khi nàng nói chuyện với Tôn Phương Lão Hạ, Khâu Từ ở gần đó.
{LAOHU}

"Tôi còn chưa khiêu nại mấy người sáng tinh mơ ở ngoài cửa sổ của tôi ầm ỹ, hại tôi không ngủ nổi." Khâu Từ đi đến bên cạnh nàng, nhìn con đường lớn rộng rãi lại quanh quẽ không người trước mắt, hỏi, "Sao cô lại nói cho bọn họ chuyện đôi vợ chồng kia đi theo bọn họ, chuyện này không nói ra cũng không có gì, dù sao bọn họ cũng không phát hiện được."

Nam Tinh liếc mắt nhìn hắn, theo dõi cuồng, làm nhảm ma. Nàng trả lời: "Bởi vì muốn cho anh nghe lén lâu hơn một chút."

Khâu Từ không nhin được bật cười.

"Kêu xe à?"

"Ừm."

Khâu Từ im lặng một lát, lại quay đầu nhìn ngọn núi, nói: "Cô có biết vì sao nơi này tên là núi Bảo Châu không?"

Không hiểu sao Nam Tinh lại muốn biết, hỏi: "Vì sao?"

"Nó nguyên bản không gọi là núi Bảo Châu, người đặt tên không phải muốn cường điệu ngọn núi này là chứa kho báu, mà là lấy từ 'bảo châu thị bánh', ý muốn ngăn chặn lòng tham."

Giống như Thao Thiết, lòng tham quá mức, ăn luôn thân thể của mình.

Bảo châu thị bánh, núi Bảo Châu, người đến đây đều hiểu sai hết rồi.

Khâu Từ nghiêng người nhìn nàng, cười nói: "Duỗi tay."

Nam Tinh ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn hấn, đừng nói là duỗi tay.

"Thật lạnh nhạt." Khâu Từ nói, "Sau khi tôi đụng mặt cô ở núi Tam Bảo, lúc xuống núi cá của tôi phát hiện một cái sơn động. Trong sơn động kia có rất nhiều vàng, ánh vàng rực rỡ, vô cùng tráng lệ, phỏng chừng chính là mấy thứ Tường Chính cùng Tôn Viện phát hiện."

"Ừm."

"Có điều, đó là giả, là ngu nhân kim."

Trên tay Khâu Từ giờ về phía nàng, có một khối đá màu hoàng kim, sắc vàng rực rỡ, rất hút mắt. Nam Tinh ngẩn ngơ, chớp mắt trầm mặc.

Ngu nhân kim không phải vàng thật, chỉ là một loại quặng pyrite, là khoáng vật lưu hóa khá phổ biến trên trái đất. Nó có màu vàng kim, vừa nhìn thì rất giống vàng, nhưng hầu như không có chút giá trị nào.

"Cho nên Tường Chính cả nhìn cũng không nhìn rõ ràng, đã giết Tôn Viện, chỉ vì tham niệm của bản thân." Nam Tinh nói, "Thao Thiết, cũng là sinh linh tham lam, cho nên đồ cổ phục sinh Tôn Viện, là chén rượu Thao Thiết kia."

Khâu Từ thờ dài nhỏ đến không thể nghe thấy, bàn tay bóp chặt, khi mở ra, khối ngu nhân kim đã nát.

Gió thổi qua, bột phấn màu vàng phảng phất như đang trào phúng nhân loại tham lam, bay tứ tung.

Có xe từ xa đang đến, hai chiếc. Một chiếc là tới đón Khâu Từ, một chiếc là của tài xế đã đưa Nam Tinh đến đây, danh thiếp tài xế đưa, Nam Tinh dùng tới. {LAOHU}

Trước khi lên xe Nam Tinh nghĩ nghĩ, nói: "Tái kiến."

Khâu Từ cười nói: "Hay là đừng nói tái kiến."

Những lời này có độc, nàng một chút cũng không hiểu.

Nam Tinh dừng một chút, kiên định nói: "Không, tái kiến."

Khâu Từ cười đến vui vẻ, nói: "Được rồi, tái kiến."

"Ừm."

Nam Tinh lên xe, tài xế liền nói: "Thấy chưa, tôi nói rồi, cô một cái cô nương da thịt non mịn đi đào vàng làm cái gì, không đến hai ngày

liền muốn đi. Nơi này a, nghe nói có án mạng, lúc tôi vào, xe cảnh sát đang ô ô chạy ra, trên xe còn có mấy người....."

Hắn thì thầm, tầm mắt Nam Tinh nhìn theo thân xe vừa vụt qua.

Khâu Từ ở trên chiếc xe kia.

Land Rover, bảng số xe bảy vị.

Đi càng xa núi Bảo Châu, Khâu Từ liền cảm thấy thân thể càng ấm, không biết là thân thể ấm, hay là lòng ấm. Hắn ngồi trong xe, tư thế tùy tiện, tận lực làm bản thân thoải mái một chút.

Tài xế lái xe rất vững vàng, nhưng Lê Viễn ngồi cạnh Khâu Từ trước nay chưa thấy hắn mệt như vậy.

Khâu Từ giao bản đồ cho hắn, rồi tiếp tục chớp mắt nghỉ ngơi, nói: "Mộ Hậ Thăng, đây là bản đồ."

Lê Viễn nhận lấy, liếc sơ qua một cái, hỏi: "Sao lần này mệt thành như vậy?"

Khâu Từ trầm mặc một lúc mới mở mắt, hỏi: "Ca, ca có hiểu biết gì về trộm mệnh sư không?"

Hắn muốn tìm hiểu về trộm mệnh sư, tìm hiểu xem Nam Tinh là ai.

Vì sao nàng có thể tiến vào cổ mộ, còn có thể trộm được mệnh từ đồ cổ, còn có thể — — làm người chết sống lại.

Quyển 2 - Chương 14: Lư hương ngư văn (một)

Thượng Hải không mưa, trời nắng, nắng gắt, thái dương độc ác như con hổ mùa thu*.

**nguyên văn là 'thu lão hổ' – tiếng lóng chỉ loại thời tiết cuối tháng 8 đầu tháng 9, nhiệt độ trên 35.*

Nam Tinh không thích ngày mưa, cũng không thích ngày quá nắng. Mới vừa xuống máy bay nàng liền bung dù, trở lại phường Điền Tử, lại nhìn thấy cái đồng hồ quả lắc lớn đứng ở cuối con ngõ nhỏ kia.

Quả lắc thông thả đong đưa, như đang thi triển một loại thuật thôi miên.

Nam Tinh bị nóng đến xây xẩm.

Nàng đi vào ngõ hẻm phường Điền Tử, càng đi càng chậm, đi đến cửa tiệm đồ cổ Đào gia, thấy cửa mở, trái tim nhấp nhồm một đường mới nhẹ nhàng một chút.

"Gâu — —"

Một tiếng chó sủa truyền đến, Nam Tinh nghiêng đầu nhìn qua bên phải cửa vào, một con chó vàng lớn đang ngồi trước cửa, le lưỡi với nàng.

Con chó này nhìn hơi quen mắt.

Nam Tinh nghĩ nghĩ, đây không phải là chó của Khâu Từ sao? Chó của hắn sao lại ở đây, chắc không phải là hắn lại tới nữa đi? Nam Tinh nhíu mày, mắt to trừng mắt nhỏ với con chó, muốn từ trên người nó tìm đáp án.

Người bên trong nghe thấy tiếng chó sủa chạy chậm ra, nhìn người ở cửa, đánh giá nàng vài cái, lập tức cười hỏi: "Cô chính là Nam Tinh tiểu thư đi, giống như đúc trên ảnh chụp, không đúng, đẹp hơn nhiều so với ảnh chụp."

Nam Tinh nhìn người có khuôn mặt xa lạ này, hắn ước chừng 25-26 tuổi, cười có chút chức nghiệp hóa, lộ ra cảm giác giả tạo nhàn nhạt, nhưng rõ ràng là biết mình, hơn nữa còn là từ trong bước ra. Tim nàng lại lần nữa chìm xuống, hỏi: "Sao cậu ở đây? Đào lão bản đi đâu?"

Phùng Nguyên cười, nói: "Ông ấy tạm thời giao cửa tiệm cho tôi xử lý, từ giờ trở đi mọi chuyện đều do tôi giám sát, cộng thêm việc liên hệ cố chủ cho Nam Tinh tiểu thư, xử lý giải quyết tốt hậu quả." Nam Tinh trầm mặc, sau một lúc lâu nàng mới hỏi: "Đào lão bản được chôn ở đâu?"

"A?" Phùng Nguyên phản ứng lại, lật đặt xua tay, "Không không, ông ấy mới vừa giải phẫu, hết thảy thuận lợi, chỉ là không thể làm lụng vất vả, cho nên mới ủy thác cho người của sở môi giới bọn tôi."

"Ồ..." Nam Tinh rút cuộc giương mắt, nói, "Những lời vừa rồi không cần nói cho Đào lão bản."

"....."

Trực tiếp vào trong tiệm Nam Tinh lấy từ trong ba lô ra chén rượu Thao Thiết, đặt nó an an ổn ổn trong một góc kệ. Nơi này có mấy trăm món đồ cổ, niên đại bất đồng, cấu tạo bất đồng, cố chủ bất đồng, còn có những câu chuyện bất đồng.

Phùng Nguyên thấy chén rượu kia có nước, rất tự giác mà cầm khăn tay muốn lau đi, lại bị Nam Tinh ngăn cản. Hắn nói: "Bên trong có nước, đồ cổ không thể dính nước."

"Đây không phải nước, là nước mắt." Tôn Viện rời đi thế gian này, rơi xuống một giọt nước mắt cuối cùng. Nam Tinh ngăn tay hắn lại, trực tiếp đẩy ra khỏi kệ.

Phùng Nguyên không hiểu, nhưng Đào lão bản đã dặn dò, vô luận nàng làm cái gì, làm theo là được. Hắn bỗng nhiên nhớ tới, vỗ đầu một cái, nói: "Xem đi, tôi chỉ lo công tác, còn chưa giới thiệu với cô. Tôi kêu Phùng Nguyên, nguyên trong ngọn nguồn, là họ hàng xa của Đào lão bản."

Nam Tinh nhìn danh thiếp, Phùng Nguyên, thân phận — — người môi giới; danh hiệu — — giám đốc.

Phùng Nguyên cho rằng có thể bắt đầu công tác, ai ngờ Nam Tinh vẫn luôn ôm di động, không biết đang nhắn tin với ai.

Một lát sau, Phùng Nguyên hỏi: "Nam Tinh tiểu thư đang nói chuyện phiếm với ai sao?"

"Đào lão bản." Nàng buông di động, nói, "Đã xác nhận, cậu không phải kẻ lừa đảo."

Phùng Nguyên lau mồ hôi, nếu hắn là kẻ lừa đảo, đã sớm quét sạch toàn bộ đồ cổ trong cửa hàng, còn ở đây làm cái gì. Hắn nói: "Vậy chúng ta đến nhìn tư liệu của cổ chủ mới? Bên kia rất sốt ruột, hơn nữa bọn họ cầm ba đôi mắt tới làm thù lao."

"Muốn ba cái điều kiện?"

"Không, chỉ có một."

Nam Tinh nói: "Vây một đôi mắt là được rồi."

"Không, bọn họ kiên trì phải đưa ba đôi."

Nam Tinh hơi khựng lại, giai dịch qua tay nàng có cả trăm cái, nhưng tất cả đều là một đôi mắt đối ứng một điều kiện, cho dù có người muốn đưa hai đôi mắt để người sống lại làm hai việc cũng không được, một người chỉ có thể sống lại một lần để hoàn thành một việc.

Nhưng trả đồng thời ba đôi mắt lại chỉ cần làm một chuyện, vẫn là lần đầu.

Phùng Nguyên giải thích: "Cố chủ là ba người, họ Trịnh, là ba anh em. Cả nhà bọn họ ra ngoài du lịch, kết quả Trịnh lão gia tử chết đột ngột. Trịnh lão gia tử là người sáng lập tập đoàn Uông Hải, đại phú hào. Nhưng không lưu lại di chúc, ba anh em đều muốn tranh đoạt toàn bộ gia sản."

Nam Tinh nhú mày hỏi: "Toàn bộ?"

Phùng Nguyên thở dài: "Đúng vậy, nếu là tôi, lấy phần của mình là xong rồi, một phần ba cũng không ít tiền, không phải sao? Một hai phải xé rách mặt."

"Không mời luật sư?"

Phùng Nguyên nói: "Nếu mời luật sư, thứ nhất là đối với tập đoàn ảnh hưởng không tốt, thứ hai là quá tốn thời gian, thứ ba phải trả đều là vàng thật bạc trắng, không chừng tổn thất đều là tiền của mình. Khi Đào lão bản sai tôi liên hệ bọn họ, bọn họ lập tức đáp ứng, yêu cầu chỉ có một, lập tức."

Nam Tinh hiểu ra vì sao lần giao dịch này lại có ba đôi mắt, bởi vì ba anh em bọn họ, ai cũng không chịu đơn độc làm giao dịch này, cho nên cuối cùng mới quyết định, mỗi người đều giao ra đôi mắt của kiếp sau, đạt thành hiệp nghị.

"Kỳ thật vốn dĩ Trịnh lão gia tử đã tính toán lập di chúc chia tài sản, nói là để sau khi cả nhà đi du lịch về, không nghĩ tới ở trên đường lại chết. Cho nên ba người bọn họ muốn biết ý tưởng của lão gia tử lúc sinh thời, là cuối cùng muốn phân tài sản như thế nào." Phùng Nguyên đơn giản nói xong, đem tư liệu giao cho nàng, hỏi, "Hiểu đại khái rồi đi?"

"Ừm. Thù lao là ba đôi mắt, điều kiện là phục sinh lão gia tử, làm ông ta chính miệng nói ra tài sản chia như thế nào."

"Đúng rồi. Vẫn quy củ cũ, bọn họ đưa tiền đưa hàng, Đào lão bản lấy tiền, cô lấy hàng, đương nhiên, lần này còn phải trả phí môi giới cho tôi." Phùng Nguyên hỏi, "Nam Tinh tiểu thư khi nào có thể đi được? Bên kia yêu cầu gặp mặt trước tối nay."

"Tôi còn muốn đi xử lý vài việc, cậu xuất phát trước đi."

"Được." Phùng Nguyên đem những tư liệu cần thiết đưa hết cho Nam Tinh, còn mình thì dọn cái bàn gọn gàng, "Vây giờ tôi ra sân bay, vé máy bay của cô tôi đã订 xong, khi cô xuống máy bay thì điện thoại cho tôi, tôi đến đón cô."

"Được." Nam Tinh thấy hần tuy biểu tình có chút chức nghiệp hóa, nhưng làm việc sạch sẽ lưu loát, hơn nữa đối với công việc của nàng rõ như lòng bàn tay, không hề tỏ vẻ bất ngờ gì, bộ dáng cũng không giống như chỉ vừa nghe xong Đào lão bản nói liền dễ dàng tiếp thu công việc của nàng. Nàng rũ mi nhìn lại danh thiếp trong tay, chậm rãi xoay lại, thấy chữ đằng sau danh thiếp.

— — Sở môi giới âm dương.

Nam Tinh nhướn mày, Phùng Nguyên đã đi ra ngoài, nhưng lục lặc trong tiệm không có vang.

"Đúng rồi, Nam Tinh tiểu thư." Đi ra cửa tiệm Phùng Nguyên quay đầu lại nói, "Khi cô đến bệnh viện Nhân Đức thăm Đào lão bản, cũng đem chó qua đó đi, nói với ông ấy tôi và cô đều phải ra cửa, chó của ông ấy không có ai chăm sóc, để ông ấy tìm người khác gởi nuôi đi."

"Tôi không đi bệnh viện." Nam Tinh nói, "Đây là chó của ông ấy?"

Không phải của Khâu Từ? Vậy lần trước nàng mắng sai người?

Phùng Nguyên cười cười, nói: "Là chó của ông ấy, nó rất ngoan, dây dắt chó ở ngay trên cái giá kia, tôi đi trước, tối gặp lại."

Phùng Nguyên vỗ vỗ đầu chú chó vàng lớn, một tay xách cặp tài liệu, một tay đội mũ, rời đi.

Nam Tinh ngồi một hồi lâu, xác định hẳn thật sự đi rồi, lúc này mới cầm dây dắt chó đứng dậy. Đi ra cửa, lục lạc vẫn an tĩnh. Chó vàng lớn thấy có người bước ra, liền hướng vào trong "gâu" một tiếng, lục lạc rung "đang đang".

Nàng cúi đầu nhìn nó, nó cũng ngồi xổm, sống lưng thẳng tắp, ngẩng đầu nhìn nàng.

Lần trước Nam Tinh thấy nó vẫn là ngày mưa, lông trên người bị nước mưa ướt thành từng cụm, quấn vào nhau. Phòng chừng là Phùng Nguyên đã xử lý qua, tắm rửa cho nó, còn cắt lông, nhìn khô mát. Nam Tinh lấy dây dắt chó ra, hỏi: "Có phải mày muốn đi thăm Đào lão bản hay không?"

"Gâu gâu."

Nam Tinh gật đầu: "Nghe mày vậy."

&&&&&

Bệnh viện không cho chó vào, phòng chừng là người mang sủng vật đến đây quá nhiều, phòng trực ban có phòng gửi tạm sủng vật, chuyên môn để buộc sủng vật. Nam Tinh đem chó buộc ở phòng trực ban, rồi đi thăm Đào lão bản.

Bệnh viện tản ra mùi nước sát trùng nồng nặc, vào khu nằm viện, cơ bản mỗi người đều mang khẩu trang, nhìn không thấy mặt, chỉ có một đôi mắt lộ ra bên ngoài.

Đào lão bản mới vừa được giải phẫu, còn ở vào thời kỳ quan sát, không cho phép ra ngoài.

Lúc Nam Tinh bước vào, ông đang nửa nằm ở trên giường phát ngốc, chờ Nam Tinh tới bên mép giường ông, ông mới phục hồi tinh thần lại: "Cô đã trở lại."

"Ừm." Những lời này mỗi lần nghe thấy đều là lúc nàng đi vào cửa tiệm Đào gia, hiện tại nghe ở bệnh viện, chẳng hiểu sao có chút không thoải mái. Nam Tinh ngồi xuống, nói, "Chó ông nuôi muốn thăm ông, nhưng bệnh viện không cho vô, buộc bên ngoài rồi."

Đào lão bản nở nụ cười: "Ồ. Lần này thế nào, thuận lợi sao?"

"Phùng Nguyên chắc là đã nói hết với ông rồi."

Đào lão bản đương nhiên cái gì cũng đã biết, nhưng nói chuyện phiếm mà, cái gì cũng nói là đã biết, vậy thì còn gì để tán phét. Nam Tinh rõ ràng là người không biết nói chuyện phiếm, một câu là có thể đem đề tài bóp chết. Ông dùng ánh mắt lão gia gia nhìn nàng, trước khi lên bàn mổ, ông vô cùng lo lắng nếu ông chết, Nam Tinh sẽ ra sao? Phảng phất như đang quan tâm cháu gái mình.

Nam Tinh ngồi một lúc, thấy có trái táo, hỏi: "Ăn táo không?"

"Còn chưa ăn được." Đào lão bản nói, "Đợi lát nữa lại muốn xuất phát sao?"

"Ừm." Nam Tinh hỏi, "Khi nào xuất viện?"

"Xem tình huống." Đào lão bản lại hỏi, "Vật dụng mang đủ chưa?"

"Ừm." Nam Tinh nghĩ nghĩ, lại hỏi, "Ông làm sao mà tìm được Phùng Nguyên?"

"Người là đáng tin cậy, sao mà tìm được à, dù sao cũng làm trong nghề, người có thể tin được cũng có vài người." Đào lão bản nói, "Phùng Nguyên là một người môi giới không tồi, có điều lá gan rất nhỏ, cô đừng bắt nạt hắn."

"Ờ." Nam Tinh không thích mùi của bệnh viện, nghe cái mũi khó chịu, tâm cũng không thoải mái.

"Mau đi làm việc đi, ta ở đây tĩnh dưỡng."

"Chó phải làm sao bây giờ?"

Đào lão bản nhìn đồng hồ trên tường, nói: "Cô mang về trước, cho ăn no một bụng lại đi, ta sẽ nhờ người tạm thời chăm sóc."

Nam Tinh gật gật đầu, khi ra khỏi phòng bệnh, lại nhìn nhìn Đào lão bản. Ông vừa mổ xong, thoát nhìn già nua đi nhiều.

Tựa như thái gia gia của ông năm đó.

Khi nàng tiến thái gia gia của ông đi, cũng là ở bệnh viện, cũng có mùi nước sát trùng.

Nam Tinh trầm mặc rất lâu.

Mới vừa vào thang máy, di động truyền đến tin nhắn.

"Chào ngài, vé ngài mua từ Thượng Hải đến.....đã xuất vé....."

Nam Tinh thu hồi tầm mắt, cất điện thoại, ngày mai lại muốn xuất phát đi tới thành phố mới.

Càng gần phía nam, ý nghĩa là, càng nóng nực.

Chương 15: Lư hương ngư văn (hai)

Đảo Tứ Thủy cách đất liền cũng không xa, ngồi phà chỉ cần mười phút. Nước biển vờn quanh đảo nhỏ, gần cách trung tâm thành phố nhộn nhịp ở xa. Ánh nước nhộn nhạo, nhìn từ xa, giống như hòn đảo cô độc cũng nương theo tia nắng ban mai xinh đẹp mà nhộn nhạo lên.

Theo chân nội thành phát triển mạnh về du lịch, hòn đảo nhỏ lẻ loi này cũng bị khai phá, thường xuyên qua lại, tiểu đảo hình thành phong cách du lịch độc đáo, du khách nối liền không dứt.

Câu chuyện ba ngàn năm văn hóa cộng thêm quảng cáo che trời lấp đất, đã hấp dẫn vô số thanh niên có máu văn nghệ lên bờ, muốn ở chốn phồn hoa đô thị tìm kiếm một chút an bình. Nam Tinh không phải thanh niên văn nghệ, càng không cần cái gì an bình, nàng cũng cái ba lô lớn xếp hàng nửa ngày ở cửa sổ bán vé, rốt cuộc cũng mua được một tấm vé tàu ra đảo.

35 đồng tiền.

Đúng như lời tài xế chở nàng đến đây từ lúc xuống tàu cao tốc. Tài xế là một anh mập, thân hình lấp đầy ghế điều khiển, đai an toàn thít

vào cái bụng núc ních của hắn, làm Nam Tinh nhớ tới bánh chưng tết Đoan Ngọ.

"Trước kia chỉ cần 8 đồng tiền, hiện tại nha, 35, giá cả tăng cao nha!"

Tài xế nói rất nhiều, chắc đại đa số tài xế đi đường ngắn là đều là mấy người ưa làm nhảm.

Hắn hỏi Nam Tinh từ đâu tới đây, vừa nghe là phía bắc, liền thao thao bất tuyệt kể hắn từng đi phương bắc, chỗ đó mùa hè thoải mái mùa đông cũng thoải mái, gió thổi a, đều là khô mát, không đổ mồ hôi. Cuối cùng cảm khái, khó trách người phương bắc các cô không yêu tắm rửa, không giống người phương nam bọn tôi, một ngày không tắm không chịu được.

Đang dựa cửa sổ nhìn ra ngoài Nam Tinh liếc nhìn hắn một cái, khu vực đen trong lời đồn hay gì?

Tài xế mập mạp còn đang hùng hồn, dù sao nói chuyện với khách qua đường, không cần chịu bất kỳ trách nhiệm gì. Hắn lại hỏi Nam Tinh chơi mấy ngày, sau khi biết là mấy ngày, lập tức vạch ra cho nàng một kế hoạch du lịch, cực lực đề cử, nhiệt tình vô cùng.

Lúc Nam Tinh cầm vé tàu đứng chờ trong hàng người dài ngoằng đã nghĩ, di động của nàng bị bỏ quên ở trên xe, hơn phân nửa là bởi vì

tài xế mập quá có thể tán gẫu làm nàng lơ là, di động bị rơi khỏi túi cũng không biết.

Ở thời đại internet mà không có di động, giống như tay chân đều bị xiềng xích, không tự do, không tự nhiên, giống như một món đồ cổ. Không thể mua vé trên internet, phải quy quy củ củ xếp hàng, phơi khô dưới ánh mặt trời.

Nàng chỉ có thể cảm thấy may mắn là mình chỉ đánh rơi di động, ví bao còn ở trên người.

Phà từ bờ xa xa bên kia chạy tới, trời trong nắng ấm, cuội lên ánh nước cập bờ, ván cầu chậm rãi rơi xuống, hành khách trên phà lục tục đi xuống, tiếng ồn ào tràn lên bờ.

Chờ du khách trên phà xuống hết, khách lên phà lại lục tục đi lên. Nam Tinh cho là chuyến phà kia nàng không chen nổi, nhưng không nghĩ tới phà giống như một đầu sư tử, nuốt dòng khách cuộn cuộn không ngừng vào bụng, nhét đến nghẹt cứng.

Có điều mùi không quá dễ ngửi.

Trời nóng du lịch đến thành phố đông đúc, đối với người có cái mũi mẫn cảm, là một loại thử thách nặng nề.

Nam Tinh xoa xoa cái mũi phát ngứa, không biết còn muốn bao lâu mới cập bờ.

Phà sư tử chở đầy du khách, lướt trên sóng nước, dùng tốc độ nhẹ nhàng bơi đến hòn đảo nhỏ phồn hoa kia.

Phà mới vừa cập bờ, du khách liền ồ ồ ào xuống khỏi phà.

Vừa đến giữa trưa, thái dương giống như nấu sa tế, tưới trên đỉnh đầu du khách, nóng rát mà đau. Trên đảo nơi nơi đều là người bơi trên mặt một lớp kem chống nắng dày cộp, dưới cổ lại là màu da, nhìn từ xa, rất buồn cười.

Nam Tinh chỉnh lại cái mũ bị chen lấn đến lệch đi, chính thức bước lên tiểu đảo.

Khi nhìn tiểu đảo từ trên phà, màu xanh lục dập dờn. Nhưng lên đảo rồi, ngoại trừ một cây đại thụ cành lá tươi tốt ở bến tàu, đi một hồi cũng không thấy cái cây nào.

"Muốn mua tấm bản đồ không, đảo Tứ Thủy lớn như vậy, có bản đồ mới tiện." Một bà chị trung niên chồm tới chào hàng bản đồ, vừa đi theo chân Nam Tinh vừa đề cử, thấy Nam Tinh không có hứng thú, tiếp tục nói, "Muốn tìm chỗ ăn ngon trên đảo sao? Trục khách sạn sao? Bên trong đều liệt kê hết cho cô, có lời nha, một tấm bản đồ, ta đi khắp đảo a cô nương." Bà ta thấy Nam Tinh vẫn không có hứng thú,

lại nói, "Còn giới thiệu danh lam thắng cảnh, còn tặng kèm năm tấm bưu thiếp!"

Nam Tinh rớt cuộc ngừng lại, bà chị thấy nàng đã lung lay, vui vẻ nói: "Mua một phần đi tiểu cô nương."

Nam Tinh nhìn tay bà ta, cuốn cẩm nang du lịch trên tay được dùng giấy bao đến vuông vức, màu bìa mặt là màu vàng đất, mặt trên in hình một góc đảo, trên đó ghi mấy chữ vừa to vừa nổi bật — — phẩm vị Tứ Thủy đảo. Nàng hỏi: "Bao nhiêu tiền?"

"Không mắc, mười tám."

Nam Tinh nói: "Mắc."

"Vậy mười lăm."

Nam Tinh biết còn có thể giảm nữa, chỉ là thấy bà ta bị phơ đến mồ hôi đầy mặt, vẫn trả mười lăm.

Nàng nhận lấy cuốn cẩm nang bỏ vào ba lô, muốn lấy di động gọi Phùng Nguyên, vừa mò một cái, mới nhớ ra di động đã rớt trên xe. Nàng hỏi: "Mượn di động một chút được không?"

Bà chị nhìn nàng một cái, theo bản năng giữ chặt túi, nói: "Tôi cũng không có di động."

Nói xong chạy mất.

Nam Tinh lúc này cảm thấy thái dương càng dữ dội hơn, phờ đến đau đầu. Nàng liên tiếp hỏi mấy cửa tiệm, chủ tiệm vừa nghe nói nàng muốn mượn di động, đều trở nên cảnh giác, sôi nổi nói không có.

Giữa người với người, không hề có chút tín nhiệm.

Nam Tinh ngồi dưới gốc đại thụ ở bến tàu một hồi, vé máy bay là Phùng Nguyên đính, hẳn biết thời gian nàng xuống máy bay, lại tính ra thời gian nàng ngồi xe tới, liên hệ nàng không được thì chắc sẽ chạy ra bến tàu tìm. Nhưng thực đáng tiếc, đợi một giờ, Phùng Nguyên không có xuất hiện.

Nam Tinh chuẩn bị đi tìm một quán ăn có điều hòa ăn chút gì đó, bổ sung chút nước, vừa đứng lên, đầu đã hơi choáng.

Nàng cau mày đi một đường, chưa đi quá xa, đã thấy một tiệm ăn vặt có cửa kính, phòng chừng bên trong có điều hòa, liền đi vào. Mở cửa hơi lạnh phả vào mặt, nhiệt độ chênh lệch nháy mắt quá lớn, lại làm

nàng không khỏi run lên. Ngồi hơn nửa ngày nàng mới thấy thoải mái chút, nhưng trong đám đông người đến người đi, vẫn không thấy bóng dáng Phùng Nguyên.

Nàng không nhìn thấy Phùng Nguyên, nhưng lại thấy một người quen khác. Nhưng người quen này, nàng không muốn đi nhận.

Bằng không nàng liền biến thành theo dõi cuồn.

Khâu Từ đi khá nhanh, đảo mắt liền biến mất trong đám đông, Nam Tinh tiếp tục ngồi trong tiệm nhìn chăm chăm đám người, hy vọng Phùng Nguyên sẽ xuất hiện.

Nàng uống xong một chén nước, ăn chút gì đó, quán ăn này nhiều khách lui tới. Nàng ngồi nửa giờ, người phục vụ đã bắt đầu đánh giá nàng. Nam Tinh lại ngồi bất động như núi nửa giờ nữa, người phục vụ nhìn đến càng cần mẫn, bước đến cũng cần mẫn, hỏi nàng có còn muốn ăn gì nữa hay không, uống gì nữa không, đầy mặt viết không ăn liền rút.

Nam Tinh ra khỏi quán, lại nghênh đón cái nóng cháy, nóng rồi lạnh, lạnh rồi nóng, đầu càng choáng váng.

Muốn ôm cây đợi Phùng Nguyên không dễ, nhưng có lẽ có thể hỏi thăm nơi ở của ba anh em Trịnh gia, tập đoàn Uông Hải thanh danh

rất lớn, nếu Trịnh lão gia tử tới đây, đại khái là người trên đảo sẽ nghe thấy tin tức.

Nhưng mục đích tìm đường cứu nước cũng không thể hoàn toàn thực hiện, người Trịnh gia lần này đến đây có vẻ khá yên lặng, hỏi qua mấy cửa tiệm, cả người đi tuần tra, đều là vẻ mặt ngơ ngác.

Nam Tinh nghĩ, nàng bất quá là không có cái di động thôi, mà đã lưu lạc đến loại tình trạng này, hiện giờ xã hội phát triển làm người cảm thấy quái dị. Phảng phất như không có di động, rất nhiều chuyện liền không làm được. Từ viễn cổ đến Thanh triều thì nhân định thắng thiên, hiện tại giống như đã biến thành nhân cơ thắng thiên*.

**TG chơi chữ, lúc trước là người thì làm gì cũng được, bây giờ thì di động làm gì cũng dễ*

Đảo Tứ Thủy nói nhỏ cũng không nhỏ, du khách mệnh mang như biển, Nam Tinh cảm thấy nếu vẫn tìm không thấy Phùng Nguyên, cũng tìm không thấy người của Trịnh gia, vậy nàng cũng chỉ có nước đêm nay đi một chuyến đến Sở Môi giới âm dương, lấy phương thức liên hệ Phùng Nguyên.

"Nam Tinh?"

Đang dựa trên tường Nam Tinh giương mắt nhìn lại, trong nháy mắt nhìn thấy Khâu Từ kia, thế nhưng không thấy đáng ghét.

Khâu Từ vốn đang muốn nói giỡn là hấn sợ chắc là hấn đang bám theo nàng, nhưng thấy sắc mặt nàng không được tốt, nhin không nói, lại hỏi: "Làm sao vậy? Như là bị cảm nắng."

Nam Tinh nhú mày, đầu nặng, ngực khó chịu.

Khâu Từ nhìn trái nhìn phải, thấy bên cạnh có cái quán, nói: "Cô vào đó ngồi đi, tôi đi mua thuốc cho cô."

"Từ từ."

Khâu Từ dừng bước, tay đã bị nàng nắm lên, sau đó nhét vào một tờ mao gia gia*. Hấn phì cười, Tinh Tinh cô nương này thật là lãnh đạm lại sáng suốt, rõ ràng đã khó chịu như vậy, nhưng một chút tình cảm cũng không muốn thiếu. Hấn vầy vầy tờ tiền, nói: "Tiền mua thuốc dư lại coi như phí tổn tôi chạy chân."

**là tờ nhân dân tệ, có in hình ông Mao*

Nam Tinh cũng có ý đó, nàng quay vào trong quán, lại chọn đến người phục vụ nhìn chăm chăm. Nam Tinh gọi hai ly đồ uống lạnh, đồ uống mới vừa bùng lên, Khâu Từ đã trở lại, xé mở bao thuốc nước đóng gói đưa cho nàng, nói: "Nước sủi bọt Hoắc Hương Chính, rất khó uống, nhưng khá hiệu quả."

Nam Tinh uống một bao nước thuốc, lại ngồi một hồi, cuối cùng cũng thấy đỡ hơn chút. Khâu Từ hỏi: "Hôm nay cũng không quá nóng, như thế nào lại bị cảm nắng, chẳng lẽ đi lâu dưới nắng?"

"Đúng vậy." Nam Tinh nhìn nhìn hắn, muốn mượn di động.

"Chờ người?"

"Đúng vậy."

Khâu Từ nghĩ một chút, nói: "Người làm việc lưu loát như cô, sẽ không ôm cây đợi thỏ mà chờ, trừ phi là có chuyện gì. Tôi đoán xem....."

"Tôi làm rơi mất di động." Nam Tinh muốn nói lại thôi, nghĩ đến Phùng Nguyên có nói cố chủ muốn sớm gặp mặt, nàng cũng muốn mau chóng hoàn thành giao dịch, lấy được hàng, lại đi tiến hành giao dịch kế tiếp, một khắc cũng không muốn kéo, nàng rút cuộc bỏ qua mặt mũi, hỏi, "Có di động không?"

"Có." Khâu Từ thả điện thoại trước mặt nàng, lại hỏi, "Cô không hỏi mượn di động người khác? Cứ như vậy mà ở dưới nắng chờ?"

Nam Tinh click mở di động, phát hiện di động ngay cả mật mã hay biểu đồ giải khóa cũng không có, nàng lấy danh thiếp của Phùng Nguyên ra nhìn số, nói: "Có hỏi, không ai cho mượn."

Khâu Từ vô cùng tò mò, theo lý thuyết ai cũng thích người đẹp, người có bộ dạng xinh đẹp muốn mượn đồ vật, không nên một người cũng không mượn được. Hắn hỏi: "Hỏi bao nhiêu người?"

"Tám."

Khâu Từ kinh ngạc: "Tám người đều không cho cô mượn?"

"Đúng vậy."

Khâu Từ hỏi: "Cô hỏi như thế nào?"

"Có thể mượn di động của người dùng một chút hay không."

Những câu này cũng không có vấn đề gì, vậy thì kỳ quái. Khâu Từ tựa hồ nhớ tới cái gì, lại hỏi: "Cô là dùng biểu tình như thế nào đi hỏi?"

Biểu tình gì? Nam Tinh nhìn hăn, Khâu Từ cũng nhìn nàng, mặt mũi lãnh đạm, ánh mắt xa cách, cự người ngoài ngàn dặm. Khâu Từ đột nhiên cười, hỏi: "Loại biểu tình này à?"

"Đúng vậy."

"Đổi lại là tôi tôi cũng không cho cô mượn, dù bộ dáng cô đẹp, tôi cũng không cho mượn."

Vừa bấm số gọi Nam Tinh vừa hỏi: "Vì sao?"

"Bởi vì thái độ không đúng, giống như người ta thiếu cô 800 vạn."

"Đô ——" điện thoại thông.

Nam Tinh mới vừa mở miệng nói mình là ai, bên kia liền vô cùng lo lắng mà nói: "Nam Tinh tiểu thư sao di động của cô lại tắt máy, tôi ở bến tàu đợi cô nửa ngày cũng không thấy cô đâu, cô đang ở đâu, tôi qua đón cô, cô ở đó đừng đi đâu, tôi lập tức liền qua đó."

Nam Tinh muốn đi nhìn tên quán, Khâu Từ ở bên cạnh nói một tiếng, nhưng Nam Tinh vẫn đi ra ngoài nhìn kỹ rồi mới nói cho Phùng Nguyên. Phùng Nguyên dặn dò mấy trăm lần làm nàng đừng đi lung tung, liền treo điện thoại, như muốn bay tới đây.

Chờ nàng quay vào, Khâu Từ đã tính tiền xong.

Nam Tinh còn chưa trả lại điện thoại cho hắn, đột nhiên di động hơi rung, màn hình sáng lên. Nam Tinh không định nhìn xem ai gọi đến, nhưng ánh mắt hơi lướt qua, liền thấy "Lê Viễn". Lê Viễn.....nàng rũ mi nghĩ nghĩ, hình như đã nghe qua đâu đó.

Khâu Từ nhận lại di động, nghe hai câu rồi nói "Được, gặp phải một bằng hữu, lát nữa qua", nói xong liền treo, cẩn thận nhìn sắc mặt nàng xác nhận nàng không sao, mới nói: "Vậy tôi đi đây, tái kiến."

"Tái kiến." Nam Tinh cuối cùng lại nói, "Cảm ơn."

Khâu Từ hơi bất ngờ, cũng không phải hoàn toàn không có tình cảm, giống cái cầu gai, rút hết gai, vẫn là rất đáng yêu. Hắn nghĩ nghĩ lại nói: "Nếu người kia không đón được cô, cô gọi cho tôi, số của tôi là 1....."

Nam Tinh không cố tình nghe, bởi vì Phùng Nguyên cũng không đến mức không đáng tin cậy như vậy.

Khâu Từ đi rồi, Nam Tinh lại ngồi một hồi, Phùng Nguyên mới thở phò chạy đến, thiếu chút nữa nằm liệt trên ghế, hắn thở dốc nói: "Thì

ra cô...cô ở bến tàu này, tôi ở một bến tàu khác đợi cô nửa...nửa ngày... phôi chết tôi."

"Có hai cái bến tàu?" Khó trách, Nam Tinh đoán hắc liên hệ không được mình sẽ ra bến tàu, nhưng không nghĩ tới sẽ có hai cái, nàng trực tiếp giải thích, "Tôi rớt mất di động."

"Đợi lát nữa tôi đi mua một cái, không nói chuyện này nữa, đi thôi, tôi mang cô đến biệt thự Trịnh gia, bọn họ sắp mắng chết tôi." Phùng Nguyên vừa tức vừa vội, đứng dậy nói, "Đi đi đi, nhanh."

Chậm một chút nữa, ba anh em Trịnh gia sẽ trừ tiền môi giới của hắc. Khấu tiền = ảnh hưởng công trạng = ảnh hưởng thưởng cuối năm, đây là trăm triệu không thể.

Nam Tinh kêu người phục vụ tính tiền, người phục vụ vừa nghe, nói: "Vừa rồi vị tiên sinh kia đã trả rồi."

"Ờ....." Nam Tinh cất ví tiền, cùng Phùng Nguyên đi ra ngoài, nghĩ đến cú điện thoại kia, hỏi, "Cậu có từng nghe qua tên Lê Viễn không?"

Phùng Nguyên vừa đi vừa nói: "Lê của Lê Minh, Viễn của viễn phương?"

"Đúng vậy."

"Đương nhiên có nghe qua, người thừa kế tương lai của tập đoàn Viễn Dương a, trưởng tôn của Lê gia."

Nam Tinh bừng tỉnh, khó trách cảm thấy quen mắt. Thanh danh bên ngoài của Trịnh gia, không bằng 1 phần 10 Lê gia, đủ để thấy sản nghiệp gia tộc này khổng lồ, kinh tế hùng hậu cỡ nào.

Khâu Từ có quan hệ gì với Lê Viễn?

Mặc kệ là như thế nào, Nam Tinh không hiểu biết Khâu Từ, nhưng ít ra hiện tại không chán ghét người này. Dù sao nàng mang một gương mặt như người ta thiếu nàng 800 vạn đi mượn đi động, Khâu Từ vẫn vui vẻ cho nàng mượn.

Ghét không nổi.

Lời editor: tiểu Từ đáng yêu ko? Tốt tính gì đâu...đặc biệt là với người đẹp, còn biết xuyên không

Nói sơ về tên trong tiếng Trung nha, cho ai không biết, vì tiếng Trung là chữ tượng hình, ko phải alphabet, mà là có vô số từ đồng âm, hài âm...cho nên một cái phát âm có thể có nhiều chữ, viết khác nhau.

Lúc nói một chữ trong tiếng Trung, muốn rõ ràng chính xác thì phải nói thêm nó thường thấy trong những cụm từ hoặc tên phổ biến nào đó, thì người nghe sẽ biết chính xác nó là chữ nào.

Chương 16: Lư hương ngư văn (ba)

Người Trịnh gia lặng lẽ tới, ở một nơi cũng yên tĩnh, trong một căn biệt thự độc lập gần biển, biệt thự ước chừng bốn năm trăm mét vuông, thêm hoa viên bao quanh, đại khái có hơn bảy trăm mét vuông. Nam Tinh cùng Phùng Nguyên đi vào cửa chính, liền có xe tuần tra đến chở hai người vòng đến hoa viên sát biển ở phía sau, nói là ba anh em Trịnh gia muốn gặp ở đó.

Tới hậu hoa viên, nơi đó còn chưa có người, trong đình có bàn và ghế dựa, ngồi ở chỗ này nhìn ra bên ngoài, chính là mặt biển, là chỗ tốt để ngắm cảnh.

Phùng Nguyên thấp giọng nói: "Ba anh em Trịnh gia hiện tại nháo rất dữ, tin lão gia tử chết còn chưa công bố ra ngoài."

Nam Tinh đã cảm thấy được biệt thự có hơi thở của người chết, nàng giương mắt nhìn về phía căn biệt thự mang phong cách Pháp kia, nhã nhặn lịch sự, lại không biết bên trong chướng khí mù mịt, nàng hỏi: "Bọn họ không thích hợp, khẳng định yêu cầu một người chủ trì đại cục, hiện tại Trịnh gia ai là quản sự?"

Phùng Nguyên đang muốn nói, thấy có người từ xa đi đến, vội đứng lên, cúi người nói với Nam Tinh: "Quản sự tới rồi."

Nam Tinh nhìn qua đó, đám người đi tới, đều mặc đồ người hầu, nhưng lão thái thái đi đầu thật ra phá lệ làm nàng chú ý. Lão thái thái kia quần áo cùng người bình thường không có gì khác nhau, tuổi ước chừng hơn 70, tất cả tóc đã thành chỉ bạc, quần sau đầu, búi thành một búi vô cùng chỉnh tề, có thể thấy được ngày thường bà cũng rất chú trọng lễ nghi gọn gàng.

Lão thái thái tuy tuổi đã 70, nhưng tinh thần rất tốt, một đôi mắt rất có thần thái, khẳng định phong tư khi còn trẻ vô cùng hiên ngang.

Bà dẫn người hầu tới, từ xa đã mỉm cười, đến gần hơi gật đầu, nói: "Ngài chính là Nam Tinh tiểu thư đi, làm ngài đợi lâu, vạn phần xin lỗi. Tôi họ Hà, là quản gia của Trịnh phủ, ngài có thể kêu tôi là Hà quản sự, nếu không ngại, cũng có thể kêu một tiếng Hà nãi nãi."

Nam Tinh cũng gật nhẹ đầu, xem như chào hỏi.

Hà nãi nãi cười cười nói: "Tôi ở tập đoàn Uông hải ba mươi năm, sau này lớn tuổi, Trịnh lão gia tử liền an bài công việc này cho tôi, yên tâm đem Trịnh gia giao cho tôi xử lý."

Bà vừa nói vừa cho người đưa nước trà qua.

Phùng Nguyên lại thấp giọng nói: "Hà nãi nãi là quản lý từ khi tập đoàn Uông Hải mới thành lập, là đỉnh cấp nguyên lão, tiếng nói ở tập đoàn cũng như ở Trịnh gia đều rất có phân lượng."

Hà nãi nãi mời bọn họ ngồi, rồi chính mình mới ngồi xuống, nhất cử nhất động, như nữ chủ nhân của Trịnh gia. Nam Tinh nhớ rõ trong tư liệu có nói, Trịnh lão thái thái thân thể không tốt, qua đời khi đứa con nhỏ nhất chưa đến vài tuổi, sau đó Trịnh lão gia tử vẫn luôn ở vậy. Tuy lời đồn về Trịnh lão gia tử và Hà nãi nãi rất nhiều, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức đồn đãi.

Trò chuyện một lát, Hà nãi nãi hơi nghiêm túc lại, nghiêng đầu nói với người bên cạnh: "Người đi hỏi coi ba đứa bọn chúng, có phải muốn ta đi thỉnh mới bằng lòng ra mặt hay không. Nếu đúng, ta đây liền đi cầu khẩn."

Người hầu lập tức chạy tới biệt thự truyền lời.

Rất nhanh liền có người bước ra khỏi biệt thự.

Ra đầu tiên là con trai lớn của Trịnh gia, Trịnh Uông, 41 tuổi, bộ dạng hần rất giống lão gia tử, cao to, bước đi như gió.

Theo sau chính là con trai nhỏ của Trịnh gia, Trịnh Hải, 35 tuổi, bộ dáng hần giống Trịnh lão phu nhân, hơi thanh tú, nhưng mũi nhỏ môi mỏng, nhìn khắc nghiệt.

Cuối cùng chậm rì rì ra tới chính là con gái lớn của Trịnh gia, Trịnh Tiêu, 37 tuổi, bộ dáng nàng ta xinh đẹp, nhưng xương gò má xương chân mày hơi cao, nhìn tính tình cũng không tốt.

Ba người lần lượt đi ra, sắc mặt người sau xấu hơn người trước. Hà nãi nãi chỉ coi như không nhìn thấy, gọi bọn họ tới ngồi vào bàn, lần lượt giới thiệu với Nam Tinh.

"Chuyện về trộm mệnh sư, chúng ta có nghe sơ qua, chỉ tưởng là mảnh khoe giang hồ bịp người. Thẳng cho đến khi Đào lão bản liên hệ chúng ta, còn có giám đốc Phùng bảo đảm, chúng ta mới quyết định thử một lần, đây là biện pháp trước mắt chúng ta cho là ổn thỏa nhất, cũng xin Nam Tinh tiểu thư bảo mật tin lão gia chúng ta chết, nhớ là không thể truyền ra ngoài, nếu không giao dịch này lập tức hủy bỏ."

Hà nãi nãi giống như nháy mắt từ Trịnh phủ quản gia biến thành người phụ trách tập đoàn Ôn Hải, nói chuyện vẫn khách khí như cũ, nhưng lời nói nghiêm khắc hơn rất nhiều. Bà lại hỏi ba anh em: "Các người có cái gì muốn hỏi?"

Trịnh Ôn nói: "Khi nào có thể hoàn thành giao dịch?"

Nam Tinh nói: "Muộn nhất là ba ngày."

"Quá chậm." Trịnh Tiêu nhíu mày nói, "Chúng ta tốn nhiều tiền như vậy mời cô tới, cô còn muốn ba ngày?"

Nam Tinh nghe mấy lời hùng hổ này, không chút luyến tiếc nói: "Cô có thể đi mời người khác."

Trịnh Tiêu quen thói trào phúng người khác, bị nàng một câu ghen hòng, mắt đều trợn tròn. Phùng Nguyên vội hoà giải, nói: "Nam Tinh tiểu thư nói giống đó, Trịnh tiểu thư cũng là đang nói giống. Giao dịch này, giá cả đích xác không rẻ, nhưng có lời hơn nhiều so với chi phí luật sư kia. Về thời gian, nói ba ngày cũng không nhiều lắm, ngài nói có đúng không? Việc này đòi hỏi kỹ năng, người bình thường là làm không tới."

Trịnh Tiêu được nuông chiều từ bé nên từ trước đến nay không lựa lời, ở trong mắt Hà nãi nãi, là một tiểu cô nương thập phần tùy hứng.

Hà nãi nãi thoáng nhìn nàng ta một cái, Trịnh Tiêu liền ngậm miệng. Nhưng Trịnh Hải vẫn luôn không nói chuyện lại hỏi: "Nơi ở của Nam Tinh tiểu thư được sắp xếp tốt chưa, lặn lội đường xa lại đây, nhất định rất mệt đi, không bằng nghỉ ngơi xong rồi làm."

Nam Tinh nói: "Tôi muốn đến phòng Trịnh lão gia xem một lúc."

Hà nãi nãi gật đầu, phân phó người hầu: "Người đi an bài đi."

Trịnh Hải thấy mỹ nhân này hoàn toàn không để ý đến ý tốt của mình, không khỏi nhướn mày. Chờ người hầu mang Nam Tinh và Phùng Nguyên rời đi, hắn mới thu hồi vẻ ôn hòa vừa rồi, nói: "Tôi cũng về phòng."

Hắn vừa đi, Trịnh Uông và Trịnh Tiêu cũng không nán lại, ai về phòng người đó.

Trong tầm mắt Hà nãi nãi, là mặt biển ngẫu nhiên có sóng biển dập dềnh. Bà nhìn ra xa, lâm vào trầm mặc.

Phòng Trịnh lão gia tử ở lầu 3, ban công nhìn ra biển, phòng rất lớn, ba mặt đều có kệ sách, xếp đầy sách, vào cửa là có thể ngửi được mùi sách.

Thi thể của Trịnh lão gia tử không ở đây, mà đặt dưới hầm lạnh vốn dùng để giữ tươi hoa quả. Phòng chưa được dọn dẹp, nhưng khi Nam Tinh tiến vào, thấy vài chỗ đã bị người lục lọi qua.

Là ba anh em Trịnh gia vào tìm đồ? Tìm kiếm di chúc sao?

Từ khí trong phòng này rất ôn hòa, không có oán khí, không có giết người, là chết tự nhiên.

"Thùng thùng."

Người gõ cửa không chờ người bên trong đáp ứng liền trực tiếp đi vào, Phùng Nguyên nhìn ra cửa, thấy là Trịnh Uông, con trai lớn Trịnh gia, khách khí chào hỏi. Trịnh Uông cũng khách khí đáp lời, thấy Nam Tinh không quay đầu lại, còn đang nhìn chung quanh phòng, hỏi: "Nam Tinh tiểu thư có nhìn ra cái gì sao?"

Phùng Nguyên thở dài với hần một tiếng, Trịnh Uông không nói gì. Một lát sau hần lại hỏi: "Tôi chuẩn bị một phần lễ vật cho Nam Tinh tiểu thư, vừa rồi người nhiều, không tìm được cơ hội thích hợp."

Phùng Nguyên nhận thay Nam Tinh, mở hộp ra nhìn, là cái vòng cổ kim cương, hần kinh ngạc, đưa cho Nam Tinh xem.

Nam Tinh nhìn thoáng qua viên kim cương góc cạnh đông cứng này, mắt như bị cào, thu hồi tầm mắt liền nói: "Tôi không cần tiền, chỉ cần đôi mắt."

"Đáng tiếc tôi chỉ có một đôi mắt, bằng không nhất định đều giao cho Nam Tinh tiểu thư."

Nam Tinh bị hần quấy rầy có chút phiền, nếu không cự tuyệt thẳng thừng, hần nhất định ăn vạ không đi. Nàng trực tiếp hỏi: "Trịnh tiên

sinh có nói cái gì muốn nói?"

Trịnh Ưông thấy nàng hỏi thẳng, cũng không quanh co lòng vòng, nói: "Tôi là con trưởng của cha tôi, đứa con cha tôi thương yêu nhất là tôi, người trong tập đoàn cũng đều tán thành năng lực của tôi, tôi tự thấy so với đệ đệ chỉ biết hái hoa ngắt cỏ và muội muội được nuông chiều từ bé kia của tôi thì tôi càng thích hợp kế thừa gia nghiệp, cho nên khi cha tôi sống lại, còn thỉnh Nam Tinh tiểu thư hao chút tâm tư, cô muốn cái gì, tôi đều giao."

"Điều kiện giao dịch là các người định, tôi chỉ có thể làm ông ấy sống lại để hoàn thành điều kiện giao dịch, ngoại trừ cái này, cha anh một câu cũng sẽ không nhiều lời."

Trịnh Ưông nói: "Cô đã có bản lĩnh thông thiên có thể làm người chết sống lại, cho dù thời gian chỉ có mười phút, sao lại không có cách nào sửa di chúc? Cô muốn cái gì, tôi đều đưa."

Phùng Nguyên cảm thấy hắn nói thêm cái gì nữa, lấy Nam Tinh tính tình sẽ mở miệng nói "Tôi muốn anh lặn", hắn ở bên cạnh chen vào: "Trịnh tiên sinh có năng lực kiệt xuất, nói vậy Trịnh lão gia nhất định rất vừa lòng ngài, vậy thì hoàn toàn không cần lo lắng khi ông ấy sống lại, phân phối di sản sẽ bất công."

Trịnh Ưông thấy hắn uyển chuyển cự tuyệt, mày nhăn lại.

"Đại ca sao lại tới đây?" Trịnh Hải còn ở cửa liền nghe thấy tiếng huỳnh trưởng, ngửi khí châm chọc, "Nhớ lúc trước đại ca còn nói phòng ba đen đui không chịu vào."

Trịnh Ưông quay đầu lại nhìn hắn, ánh mắt lãnh đạm: "Vậy cậu lại tới làm cái gì?"

"Em lại không nói nó đen đui."

Ánh mắt lạnh lẽo của Trịnh Ưông ở trên mặt hắn quét một lần, liền bỏ đi. Trịnh Hải cười cười, nói với Nam Tinh: "Nam Tinh tiểu thư thiên sinh lệ chất, sao lại ăn mặc mộc mạc như vậy, nếu tôi biết là có đại mỹ nhân tới, nhất định chuẩn bị quần áo tốt nhất, trang sức đưa lại đây, như vậy mới xứng với cô. "

Phùng Nguyên nhìn Nam Tinh thần sắc ảm đạm, sợ là muốn một quyền đâm bay tên hoa hoa công tử vô lại này.

Hắn muốn khóc lắm rồi.

Phùng Nguyên tiến lên ngăn giữa hai người, đưa mặt mình cho Trịnh Hải nhìn, nói: "Lúc Nam Tinh tiểu thư đang làm việc không thể bị quấy rầy, nếu không sẽ ảnh hưởng tiến độ, Trịnh tiên sinh nhất định rất hy vọng có thể mau chóng nghe được di chúc do lão gia tử chính miệng nói đi?"

Trịnh Hải hơi khựng lại, nói: "Tôi cũng không phải là đại ca và đại tỷ tôi, bọn họ thích tiền, tôi không thích. Tôi chỉ thương ba tôi, sau khi ông ấy mất, tôi rất khổ sở, đêm đều ngủ không tốt. Hy vọng Nam Tinh tiểu thư cần phải truyền đạt nỗi mong nhớ của tôi tới ba tôi, nói tôi rất nhớ ông ấy."

"Nhất định sẽ, Trịnh tiên sinh đi ra ngoài trước đi." Phùng Nguyên nửa đẩy nửa khuyên, cuối cùng cũng đẩy được tên hoa hoa công tử này đi.

Nam Tinh đã sắp bị đám người Trịnh gia này phiền chết, nàng lạnh lùng hỏi: "Lát nữa không chừng Trịnh đại tiểu thư kia cũng chạy tới đi?"

Phùng Nguyên trấn an nói: "Đại tiểu thư Trịnh gia là cái ngọc bạch ngọc, chỉ quan tâm việc nàng có xinh đẹp không, mặt có nếp nhăn không, có cần đi căng da không, sẽ không tới đây, cô an tâm xem đi."

Vừa nói xong, hành lang ngoài cửa liền truyền đến tiếng Trịnh Tiêu. Đầu Phùng Nguyên tức khắc lớn gấp đôi, hắn chạy ra ngoài cửa nhìn thử, quả nhiên thấy nàng ta đang đi tới. Hắn đang nghĩ xem phải giải thích với Nam Tinh như thế nào, quay đầu lại nhìn, Nam Tinh đã không còn trong phòng.

Cửa sổ nhìn ra biển mở rộng, gió biển thổi vào, cuốn bay bức màn cửa.

Phùng Nguyên hết hồn, Nam Tinh bị bức đến nhảy cửa sổ!

Chương 17: Lư hương ngư văn (bốn)

Cảnh biển đảo Tứ Thủy vô cùng sạch đẹp, cây cộ trồng trên đảo vừa cao vừa thẳng, vươn lên trời xanh.

Từ Trịnh gia lui ra Nam Tinh đi trên đường có hàng cây thật dài, cho dù phải nghe du khách ồn ào, cũng thoải mái hơn bị ba anh em Trịnh gia thay phiên nhau oanh tạc.

Đi hết con đường, phía trước có ba con đường nhỏ có thể đi thông qua đại lộ cùng chiều, Nam Tinh đi vào con đường quanh quẽ nhất. Trong đường nhỏ còn có đường nhỏ khác, Nam Tinh đi rồi lại đi, đi đến một cái ngõ hẹp không người, từ ba lô lấy tờ giấy đen ra bập lữa.

Ánh lửa cháy trụi, giấy trắng lộ ra.

Tờ giấy trắng nâng một góc lên ở trong không khí ngửi ngửi, cân nhắc một hồi lâu, mới chọn một hướng. Đi một lúc lại cảm thấy không đúng, lại đi qua hướng khác.

Qua lại vài lần, cũng chưa có biện pháp xác định phương hướng. Bực bội nằm bẹp trên mặt đất, bốc khói xì xì lên, đem chính mình thiêu trụi.

Nam Tinh làm nhiều nhiệm vụ, lại rất ít thấy nó như vậy. Đồ cổ có thể làm giao dịch cũng không nhất định là bị chôn sâu dưới nền đất, nhưng trước kia gặp tờ giấy tức giận đến tự thiêu, đều là do địa cung quá sâu, nó không có biện pháp cảm ứng được, mới tự thiêu.

Trên hòn đảo nhỏ này không có hơi mộ cổ, thì chắc là không phải nằm trong địa cung bị đóng kín.

Vậy chỉ có một khả năng, món đồ cổ có cùng nhịp thở với Trịnh lão gia tử, có thể phục sinh ông ta, đã bị thứ gì phong ấn.

Nam Tinh thấy tờ giấy trắng tìm không thấy, từ ba lô lôi ra một cái hộp dài. Hộp dài cỡ cánh tay, nhưng bề ngang mảnh không đến hai ngón tay. Mở hộp ra, bên trong là một cây bút lông dài, dưới đáy còn có một cái hộp chu sa nhỏ xíu.

Nàng nâng bút chấm nhẹ vào chu sa, tay chậm rãi buông ra. Bút lông đứng thẳng tắp, xoay quanh một vòng, cuối cùng ngã hướng về phía bắc, một sợi tơ đỏ hiện ra nối thẳng phía bắc.

Nam Tinh cất bút chu sa đi, thả vào lại trong ba lô, men theo sợi tơ đỏ kia đi về phía bắc.

Một đường du khách đông đảo, nhưng bọn họ không nhìn thấy sợi tơ đỏ kia.

Nam Tinh không đi quá xa, đi qua hai ngõ hẻm hai đại lộ, lại vào một cái hẻm nhỏ, đến khi đi ra, đã đứng trước mặt một tòa nhà.

Du khách không ngừng ra ra vào vào, là một điểm du lịch.

Nàng ngẩng đầu nhìn, bảng hiệu cổ hương cổ sắc kia viết — — Viện bảo tàng.

Nam Tinh đã hiểu vì sao tờ giấy trắng tìm không thấy đồ vật đến mức tự thiêu, viện bảo tàng đồ cổ nhiều, còn xuất xứ từ nhiều mộ cổ hoặc do nhiều người hiến, bọn chúng có khí tràng không giống nhau, làm nhiều loạn hơi thở khó theo dấu vết. Không giống đồ cổ trong địa cung, chúng ở bên nhau mấy trăm năm mấy ngàn năm, khí tràng đã sớm hòa hợp.

Nam Tinh mua vé vào cửa, lấy thân phận du khách đi vào, cuối sợi tơ đỏ, chính là món đồ cổ nàng phải tìm, rồi trộm đi mười phút mệnh.

Bản thân đảo Tứ Thủy không có đồ cổ gì, nhưng thành phố có, vì dễ cho du khách tham quan hiểu biết, mới khôn vác vài món tới hòn đảo nhỏ này.

Các loại đồ cổ trong Viện bảo tàng có hơi thở hỗn độn, vận mệnh chủ định là thấy được khí tràng giao triền, còn nghe thấy — — tiếng cãi nhau.

"Cái bộ đối diện kia, người cách xa ta một chút, dựa vào cái gì người có thể ở cạnh thanh kiếm đồng thau như ta."

"Càng không! Càng không! Hôi chết người! Hôi chết người."

"Nhớ năm đó, ta có thể đổi một đầu lợn rừng."

"Xì, hiện giờ chỉ là một đồng vỏ sò rách nát."

"Thật nhiều người a! Thật nhiều người a."

"Bây nhiêu người đây tính cái gì, năm đó ta ra lệnh một tiếng, trăm vạn hùng binh đều phải nghe ta chỉ huy."

"Hỗ phù từ thời Chiến quốc bây giờ còn đặc ý cái gì."

"Câm miệng! Câm miệng!"

"Câm miệng! Câm miệng!"

.....

Nam Tinh vừa đi vừa nghe, mớ đồ cổ này đã cả đồng tuổi, cãi nhau lại như đám nhãi ranh. Nàng đảo qua từng hàng đồ cổ, quẹo qua một cái lồng triển lãm bằng kính, tới một cái góc chết.

Nơi tơ hồng chỉ thẳng tới, đúng là trong cái góc chết kia.

Nam Tinh chậm rãi đi về phía món đồ cổ được trưng bày kia, sau khi đến gần phát hiện nó dị thường trầm mặc, không có hơi thở hoạt bát của đồ cổ bình thường, thậm chí có chút thoi thóp.

Đây là một cái lư hương, thứ mà cổ nhân dùng để đốt hương liệu. Lư hương bằng đồng thau khá nhỏ nhắn, to cỡ bàn tay, khắc mấy con cá chép đang bơi, là một cái lư hương ngư văn rất tinh xảo.

Nam Tinh xoay người ra ngoài, ra khỏi viện bảo tàng, nàng liền gọi điện thoại cho Phùng Nguyên. Di động là Phùng Nguyên đưa nàng, danh bạ chỉ lưu số của hắn. Lớn hơn so với cái cũ của nàng, cầm trên tay cũng thấy nặng, hiện giờ kích cỡ di động, càng ngày càng giống cục gạch.

Phùng Nguyên đang trốn Trịnh Tiêu đằng sau biệt thự Trịnh gia thấy người gọi vội vàng tiếp máy, vẻ mặt đưa đám hỏi: "Cô lần sau nhảy cửa sổ có thể báo trước cho tôi một tiếng hay không? Trịnh Tiêu cho là tôi giấu cô đi rồi, tức giận đến mắng ầm lên. Bà chị này mà mắng chửi cũng thật lợi hại, miệng như dao găm."

Hắn tổ khổ một phen, lại hỏi: "Cô tiến triển thế nào?"

"Tìm được món đồ cổ có liên hệ với Trịnh lão gia tử, nhưng nó ở viện bảo tàng."

"Vậy thì làm sao bây giờ?"

"Trước khi trời tối cậu đem toàn bộ cấu tạo kiến trúc và bản vẽ viện bảo tàng giao cho tôi, tôi chờ cậu ở cái quán cậu đón tôi lúc trước."

Phùng Nguyên khựng lại, đoán được ý đồ của nàng: "Không phải là cô muốn trộm viện bảo tàng đi?"

"Đô ——"

Điện thoại cắt đứt.

Nam Tinh nhìn sắc trời, còn ba tiếng nữa trời mới tối. Nàng còn phải quay lại thu sợi tơ đi, nếu không nó sẽ luôn ở đó. Tuy là không có mấy ai nhìn thấy nó, nhưng lỡ có, liền phiền toái.

Tốc độ nàng quay lại rất nhanh, xuyên qua tám ngõ chín ngách, về tới con ngõ nhỏ kia.

Nhưng con ngõ hầu như không người qua lại kia lúc này lại có người. Hình như là cảm giác có người đến, người nọ nghiêng người nhìn về phía Nam Tinh.

Hai người vừa đối mặt, cũng không bắt ngờ việc đối phương có thể thấy sợi tơ đỏ này.

"Cô khỏe hơn chưa?" Khâu Từ thấy nàng bước nhanh tới, cười, "Có vẻ tốt rồi."

Nam Tinh muốn thu hồi sợi tơ đỏ kia, nghĩ đến Khâu Từ, hơi do dự, nhưng hẳn nếu đã gặp qua mình có thể quay về quốc gia cổ, một sợi tơ đỏ thật sự không tính là gì, vì thế hiên ngang đem nó thu đi, không hề kiêng dè. Bất quá Khâu Từ có thể nhìn thấy, vẫn làm nàng thấy ngoài ý muốn, hẳn rốt cuộc là có thân phận gì, vì sao cái gì cũng có thể thấy, rồi lại có vẻ không phải đồng môn, nếu không sẽ không lộ ra vẻ mặt nghi hoặc khi ở trong địa cung cũng như mới vừa rồi.

Khâu Từ thấy nàng một cuộn rồi một cuộn thu sợi tơ lại, động tác nhẹ nhàng, sắc mặt tĩnh lặng, lại có vẻ tao nhã một cô gái nên có, bộ dạng này, sợ là rất khó gặp. Hắn không khỏi nhìn thêm vài lần, bằng không đợi lát nữa nàng lại muốn lãnh đạm xa cách, còn hung dữ.

"Đừng nhìn tôi." Nam Tinh nếu không phải muốn thu sợi tơ, lại ngại ngừng vì hắn còn mua thuốc cho mình, mới không muốn ở đây để cho một tên nam nhân ngắm nghía.

Khâu Từ cười cười, dời mắt đi rồi nói: "Cô thật không hiểu kỳ tôi là người như thế nào sao?"

"Hỏi anh sẽ nói?"

"Không bằng như vậy đi, chúng ta trao đổi, cô nói cho tôi cô là ai, tôi nói cho cô tôi là ai."

Nghe thấy có vẻ rất công bằng, nhưng Nam Tinh không nói, chỉ hỏi: "Tôi là trộm mệnh sư, điểm này anh đã biết, anh muốn làm giao dịch lỗ vốn?"

Khâu Từ nói: "Tuy biết là trộm mệnh sư, có thể từ trên đồ cổ trộm mười phút mệnh cho người đã chết, nhưng làm sao để trộm, lại vì sao lại trộm, trộm tới để làm gì, lại không ai biết, ít nhất tôi không biết, cho nên chúng ta làm giao dịch đi."

"Không." Nam Tinh kiên định nói, "Tôi cự tuyệt."

Bị cự tuyệt đúng như trong dự kiến, nhưng Khâu Từ vẫn thở dài:
"Trên thế giới sao lại có người không có lòng hiếu kỳ."

Nam Tinh cuối cùng cũng thu xong sợi tơ, nói: "Tôi phải đi, anh đi hướng nào?"

Khâu Từ nói: "Cô đi hướng nào? Quy củ cũ, tôi đi hướng ngược lại."

Nam Tinh gật gật đầu, đi về phía bến tàu. Khâu Từ chờ nàng đi rồi, mới đi về hướng ngược lại. Đi qua mấy cái ngõ nhỏ, khi đi ngang qua Viện bảo tàng thì nhìn thoáng qua. Hắn biết trộm mệnh cần đồ cổ, trên đảo này ngoại trừ biệt thự của Dương gia, nơi đồ cổ nhiều nhất chính là viện bảo tàng, Nam Tinh vừa rời đến từ hướng này, làm hắn không khỏi nhìn thêm vài lần.

Sau lưng Viện bảo tàng, chính là biệt thự Dương gia. Hắn ấn chuông cửa, người hầu ra mở cửa, thấy hắn liền hơi khom người nói:
"Dương tiên sinh và Lê tiên sinh đang đợi ngài."

&&&&&

Phùng Nguyên làm việc rất nhanh, trời chưa tối đã tìm đủ tư liệu. Hẳn thật sự là người rất chuyên nghiệp, lúc tra tư liệu một ngụm nước cũng chưa uống, lúc này vừa ngồi xuống liền uống một cốc nước lớn, mới thở ra.

Nam Tinh nhìn bản vẽ hắc giao cho nàng, thấy năm xây dựng, nói: "Đã xây ba mươi năm? Nhưng bên trong thoạt nhìn không có lâu như vậy."

Phùng Nguyên nói: "Mắt thật sắc. Hai năm trước nơi đó từng được tân trang lại, bất quá kiến trúc cấu tạo không có thay đổi."

"Tân trang lại?"

Phùng Nguyên giải thích: "Trên đảo Tứ Thủy có một nhà sư tầm tư nhân, họ Dương, thấy viện bảo tàng quá cổ xưa, vì thế tài trợ chi phí tân trang, còn quyên tặng mười mấy món đồ cổ giá trị liên thành, là một nhà sư tầm rất khảng khái. Đáng tiếc....."

Nam Tinh giương mắt: "Đáng tiếc?"

"Khi còn trẻ bị ngã ngựa, chân bị liệt bảy tám năm, ngày thường đi ra ngoài đều dựa vào xe lăn." Phùng Nguyên nghĩ nghĩ, bổ sung, "Biệt thự của ông ta ở ngay sau Viện bảo tàng, cách không xa."

"Được."

Phùng Nguyên nhìn trái nhìn phải, nhỏ giọng hỏi: "Cô thật sự muốn đến Viện bảo tàng chôm đồ? Bị bắt được là xong đời, hơn nữa đây là tài nguyên quốc gia, làm như vậy không đạo đức."

Nam Tinh nói: "Cậu về Trịnh gia trước đi, tôi sẽ giải quyết."

"Nhưng mà...cô thật sự muốn trộm?"

Nam Tinh khựng lại, Phùng Nguyên chợt cảm thấy nàng "mặt lộ sát khí", hấn hoảng hồn bắt đầu uống nước, sợ bị nàng làm thịt. Nam Tinh hòa hoãn sự bức bối lại, trước kia Đào lão bản chưa bao giờ hỏi nhiều như vậy, cho dù nàng nói muốn đi trộm máy bay, Đào lão bản cũng sẽ nói "Đi đi".

Nàng muốn đổi người môi giới.

Phùng Nguyên biết nàng không thích giải thích nhiều, cẩn thận nói: "Không nói cũng không sao."

"Tôi sẽ trả lại, hoàn hảo không tổn hao gì, cũng sẽ không có ai phát hiện." Nam Tinh nhấn nạt nói, rồi hỏi, "Còn hỏi gì nữa không?"

Phùng Nguyên lật đật lắc đầu, không dám hỏi, sợ nàng tùy thời kéo thanh đao 30 mét ra chém hẳn. Hẳn nói: "Tôi chờ tin của cô, có gì liên hệ điện thoại."

"Được."

Thời gian Viện bảo tàng đóng cửa là 6 giờ chiều, viện có hai bảo an tuần tra, nhưng phần lớn đều là ở phòng điều khiển, cũng không giống trong phim truyền hình, đi qua đi lại tuần tra, cũng không có công nghệ điện tử phòng trộm quá cao cấp.

Bất quá trong viện đều che kín cameras, nếu một người muốn trà trộn vào, vô luận như thế nào đều sẽ bị theo dõi nhìn thấy.

Bóng đêm yên lặng, vừa đến 2 giờ sáng. Đảo Tứ Thủy đã không còn du khách, Nam Tinh trước khi trời tối cũng đã ở ngõ nhỏ, lúc này nhìn đóa mây đen trên bầu trời, mây đen mới vừa xẹt qua, mặt đất đen kịt, mới tới bãi cỏ không có gắn camera bên ngoài viện bảo tàng, từ ba lô lấy ra một xấp giấy đen.

Giấy đen bay tán ra, dán lên cửa sau Viện bảo tàng bò lên trên, bò đến sau cameras, đột nhiên dùng thân giấy ngăn trở.

Nam Tinh lập tức chạy tới mở khóa, trước sau không tới năm giây, đã mở ra cửa sau. Giấy đen mở đường, dọc đường che chắn cameras, Nam Tinh chạy vụt qua, mỗi chỗ đều không tới vài giây, chờ Nam Tinh đi qua, giấy đen lập tức tản ra. Nhìn từ phòng điều khiển, cameras chớp tắt, giống như không nhạy.

Bảo an thấy, nói: "Sợ là theo dõi hỏng rồi đi! Ngày mai phải gọi người đến sửa một chút."

Một người khác nói: "Tôi đi tuần nhìn xem."

Cameras vẫn cứ đen vài giây liền khôi phục bình thường, bảo an đi tuần tra một lần, cái gì cũng không phát hiện. Chờ đi đến cửa sau, khóa cửa cũng không mở, không có gì khác thường.

Vừa lúi ra chưa tới ba giây Nam Tinh còn dán trên vách tường cửa sau, nghe tiếng chân bảo an rời đi, mới cúi đầu nhìn lư hương ngư vẫn trên tay.

Trong viện bảo tàng, đám hàng xóm của lư hương đang sôi nổi dò xét vật nhỏ mới vừa đến kia.

"Tiểu huynh đệ, cái lư kia đâu? Nữ nhân vừa rồi là ai, tuổi không nhỏ a, còn già hơn cả ta." Món khí cụ men sứ màu thời Thanh mở miệng nói.

"Người còn dám kêu nó tiểu huynh đệ, không lớn không nhỏ." Chén sứ trắng thời Tống ở bên cạnh nói, "Nên kêu đại ca, cùng thế hệ với ta."

Bên cạnh ríu rít, tờ giấy đen nghẹn một hơi bất động như núi đứng ở vị trí vốn là của cái Lư hương, trong cameras, vẫn là bộ dáng Lư hương, phẳng phất như cái gì cũng chưa phát sinh.

Chương 18: Lư hương ngư văn (năm)

Tuy là đã 3 giờ sáng, nhưng ba anh em Trịnh gia vẫn nhanh chóng rời giường, bởi vì bọn họ nghe tin Nam Tinh trở về.

Nam Tinh trở về, vậy chứng tỏ lão gia tử rất nhanh sẽ sống lại, bọn họ đương nhiên sẽ không rề rà như bình thường.

Phùng Nguyên để ý động tĩnh ở Viện bảo tàng cả đêm thấy nàng trở về, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm một hơi. Chỉ là thấy thứ nàng cầm trên tay, tim vẫn đột nhiên nhảy dựng, tổ tông ơi, nàng thật sự chôn đồ về, vậy Viện bảo tàng sáng mai còn không phải nổ tung sao.

Hắn vừa lau mồ hôi vừa đi tới hỏi: "Đây là thứ có thể cho Trịnh lão gia sống lại?"

"Đúng, có điều....." Nam Tinh nhíu mày nhìn chăm chăm lư hương trong tay, không biết là không đúng chỗ nào. Có mệnh, nhưng mệnh rất mỏng yếu, thậm chí có chút không thích hợp. Nàng thấy ba anh em nhà kia đã bước xuống, mày nhíu càng sâu, "Tôi muốn vào phòng Trịnh lão gia một chút, đừng cho bọn họ đi theo."

Nàng theo thang lầu bên kia chạy lên, ba anh em từ đầu này đi xuống thấy nàng chạy, muốn hỏi tình huống, may mắn Phùng Nguyên tay mắt lanh lẹ, ngăn bọn họ lại, nghiêm chỉnh nói: "Nam Tinh tiểu thư còn cần hoàn thành một vài nghi thức, nếu mấy người quấy rầy nàng, sự tình liền làm không được."

Trịnh Tiêu hỏi: "Còn muốn bao lâu?"

"Nhanh thôi, nhanh thôi."

Trịnh Ưông nói: "Tốt nhất có thể đêm nay liền hoàn thành, ngày mốt là thứ hai, biết di chúc của ông già rồi ngày mai có thể ngấm lại đối sách, thì có thể giảm tổn thất của tập đoàn đến mức tối thiểu."

Trịnh Hải vừa nghe liền trào phúng: "Bàn tính đánh thật vang a, đại ca."

Trịnh Ưông không đấu võ mồm với hắn, lẳng phí miệng lưỡi.

Nam Tinh vào phòng Trịnh lão gia tử đóng cửa lại, nhanh chóng thả hương ngư văn xuống, bắt đầu vẽ phù chú bên cạnh nó.

Nhưng mà phù chú đã thành, nó lại không có chút động tĩnh.

Nam Tinh đoán quả nhiên không sai.

Lát sau Phùng Nguyên gõ cửa tiến vào, thấy nàng ngồi xổm trên mặt đất nhìn lư hương, chung quanh lư hương còn vẽ phù chú, nhưng sắc mặt Nam Tinh ngưng trọng, lư hương cũng không có bất luận biến hóa gì, hắn đứng một hồi mới hỏi: "Làm sao vậy?"

Nam Tinh nhét cái lư hương vào ngực hắn, nói: "Cái lư này là giả."

Phùng Nguyên lắp bắp kinh hãi: "Không có khả năng, Viện bảo tàng sao lại có đồ giả."

Nam Tinh nói: "Viện bảo tàng đương nhiên sẽ có đồ giả, có điều đó là Viện bảo tàng vì muốn bảo tồn vài loại văn vật dễ bị hao mòn, hoặc không tiện triển lãm mới phỏng chế riêng, nhưng Viện bảo tàng sẽ không công khai."

Phùng Nguyên có thể hiểu được, dù sao du khách đều cách lớp kính nhìn, muốn giám định có phải hàng chính phẩm hay không, người thường dùng mắt thường rất khó nhìn ra, hắn hỏi: "Vậy cái lư này cũng thuộc dạng đó?"

Nam Tinh đưa mắt nhìn hắn, là ánh mắt ký thác. Phùng Nguyên lập tức hiểu ra, rút di động ra, nói: "Vậy để tôi làm đồng sự tra một chút."

Tư liệu rất nhanh được gửi đến, Phùng Nguyên đưa điện thoại cho nàng, để nàng nhìn danh sách bảo hộ của Viện bảo tàng.

Nhưng không có tên lư hương ngư văn.

Nam Tinh nhú mày, đồ cổ vào Viện bảo tàng nhất định đã được giám định, vì cái gì sẽ có đồ dỏm, thậm chí ngay cả người của Viện bảo tàng cũng qua mắt được?

Thực sự có đạo tặc đi trộm cái lư? Nhưng cái lư kia niên đại cũng không tính quá lâu, hơn nữa trong Viện đồ vật đáng giá hơn nó rất nhiều, đạo tặc không có lý do chỉ khơi khơi trộm đi một cái lư không đáng giá như vậy.

Huống chi, đạo tặc còn phỏng chế cái lò này vô cùng cao siêu, là chuyên môn tìm người thạo nghề làm ra. Chỉ sợ tiền trả cho người thạo nghề này, cũng đủ mua được hai cái lư như vậy.

Lư thật nếu không phải được Viện bảo tàng cất giữ, vậy chỉ có một khả năng — — bị người đánh tráo.

Người đánh tráo chẳng những có biện pháp qua mắt được Viện bảo tàng tráo đi cái lư thật, còn rất có tiền.

Nam Tinh liên hệ đủ đường, bỗng nhiên nghĩ đến phương hướng bút chu sa kia chỉ ra, nàng hỏi lại Phùng Nguyên: "Cậu lúc chiều có nói, hai năm trước Viện bảo tàng có tân trang lại, người giúp đỡ tân trang là một nhà sưu tầm họ Dương?"

Phùng Nguyên gật đầu nói: "Đúng vậy."

"Cậu còn nói biệt thự của ông ta liền ở ngay sau lưng Viện bảo tàng?"

"Đúng....."

Nam Tinh suy nghĩ, bút chu sa rất có khả năng chỉ hướng nhà vị Dương tiên sinh kia. Chỉ là trùng hợp đi ngang qua cái lư hương ngư văn giả, cho nên nàng không nghĩ nhiều.

Bất cần rồi.

Nam Tinh phải đến nhà vị Dương tiên sinh kia một chuyến, vẽ bùa dò dấu vết ở cửa nhà ông ta, nếu thật có lư hương, nàng có thể cảm giác được.

Nếu thật sự là ở đó, lại có chút trở ngại.

Người bình thường thu thập trân bảo, phần lớn đều sẽ đặt trong một không gian, có cấp bậc phòng hộ rất nghiêm khắc, nói cách khác, đại khái chỉ có một cánh cửa là có thể đi vào, mà cánh cửa kia, tuyệt đối không phải chỉ lắp một cái cameras đơn giản. Nếu có chuyên gia trông coi, nàng còn phải nghĩ biện pháp.

Biện pháp sẽ có, cái này không vội, nhưng trước tiên phải xác nhận cái lư đó có phải ở chỗ Dương tiên sinh kia hay không.

Phùng Nguyên thấy nàng đi ra ngoài, lại không cầm theo cái lư, đuổi theo hỏi: "Cái lư giả này xử lý như thế nào?"

"Để đó đã, nếu tìm không thấy lư thật, lại trả nó về."

"Được, được."

Đã sớm chờ ở bên ngoài ba anh em Trịnh gia nghe thấy ba chữ "cái lư giả", đã bắt đầu nóng nảy, Trịnh Tiêu kìm nén không được nhất nên bắt đầu chất vấn: "Giả? Nói cách khác là không có cách nào trộm được mệnh? Cô đây là sao hả, cô cũng là giả đi, trên đời làm gì có cái gì mà trộm mệnh sư, đồ lừa đảo."

Ban ngày bị Nam Tinh lạnh nhạt hai lần Trịnh Hải lần này cũng không ra vẻ thân sĩ, nhẹ giọng cười cười nói: "Ai ra chủ ý nói muốn mời trộm mệnh sư? Còn không bằng thỉnh luật sư."

Trong ba người chỉ có mình Trịnh Uông không nói gì, chỉ là sắc mặt của hắn cũng không quá đẹp, nhưng vẫn khách khí với Nam Tinh, không có mở miệng châm chọc.

"Các người làm càn, người là ta mời về, mỗi một chữ các người oán hận nàng, đều là đang oán hận ta."

Hà nãi nãi chậm chạp xuất hiện, Trịnh Tiêu cùng Trịnh Hải cũng không dám nói nữa. Hà nãi nãi nói: "Bất quá mới nửa ngày, chuyện làm người chết sống lại, dễ dàng như vậy sao? Về phòng hết đi."

Ba người hơi oán hận, nhưng vẫn quay về phòng.

Hà nãi nãi hơi khom người với Nam Tinh, nói: "Xin lỗi, lão gia tử chiều chúng quen rồi, nói bọn chúng khi còn nhỏ đi theo ông ấy chịu khổ nhiều, cho nên khi có tiền, bọn chúng muốn cái gì ông ấy đều sẽ thỏa mãn, dùng cái từ đơn giản tới nói, chính là chiều hư." Bà nhẹ nhàng thở dài, "Ông ấy biết làm như vậy không tốt, nhưng áy náy đối với bọn chúng quá lớn, thế cho nên sau này, cũng không có biện pháp thay đổi tính kiêu căng của chúng. Nam Tinh tiểu thư đừng so đo với chúng, cô cứ thông thả, không có ai sẽ thúc giục cô nữa."

Nam Tinh không để ý bọn họ trào phúng, hoàn toàn không để trong lòng. Nàng suy nghĩ, chỉ có một việc, đến Dương gia, nhìn xem cái lư có phải ở đó hay không.

Hà nãi nãi làm việc và nghỉ ngơi rất có quy luật, nửa đêm tỉnh lại, hiện tại tinh thần tỉnh táo, lại trở về nằm chỉ sợ cũng ngủ không được. Bà thấy Nam Tinh tinh thần không tồi, có lẽ là nàng quá lãnh đạm, làm nàng không bị ảnh hưởng bởi những việc vô cớ, mở miệng nói: "Nếu cô không mệt, thì đi dạo trong hoa viên với ta một chút đi."

Nam Tinh nhìn thời gian, ban đêm đồ cổ sinh động nhất, nếu hiện tại qua đó, đồ cổ trong biệt thự Dương gia mang hơi thở mãnh liệt, có lẽ sẽ bao phủ hơi thở của lư hương, vậy thì có đi cũng uổng công, chờ sáng sớm lại đi.

"Được."

Ban đêm hoa viên rất an tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng kêu.

Hà nãi nãi đi không nhanh, bước chân cũng không dài, chỉ đi thong thả, giống như mọi tâm sự đều dừng ở lòng bàn chân, nện bước nặng nề. Bà và Nam Tinh đi trong hoa viên, nhìn lùm cây trúc điệp kia, nói: "Mấy cái cây này, vẫn là năm đó ta đi mua cây giống, cho người làm vườn gieo."

Nam Tinh ngẩng đầu nhìn mấy cái cây ít gì cũng 10 tuổi kia, nói: "Đẹp lắm."

Hà nãi nãi cười nói: "Ông ấy cũng rất thích." Bà lại nói, "Ta làm cái gì ông ấy đều thích, người rõ ràng sở thích của ông ấy nhất, là ta. Cho dù ông ấy không tỉnh lại nữa, ta cũng biết ông ấy muốn chia tài sản của ông ấy như thế nào. Ba đứa con, một người một phần. Ông ấy cũng không bắt công đứa nào, nhưng đứa nào cũng cảm thấy ông ấy thiên vị mấy đứa còn lại."

Bà lại thở dài nói: "Ông ấy trước kia rất mạnh mẽ, sự nghiệp không bỏ xuống được. Chờ cuối cùng hiểu ra, muốn vãn hồi, thì đã muộn, chết trên hòn đảo mà ông ấy tâm niệm này."

Nam Tinh hỏi: "Vãn hồi?"

"Vãn hồi cái nhà này. Ông ấy thường nói với ta, ông ấy vui vẻ nhất không phải lúc có nhiều tiền nhất, mà là trước kia khi dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, mang theo ba đứa con ngồi ở trong viện dưới tàng cây, thấp nhang muỗi, vừa hóng mát vừa kể chuyện cho chúng." Hà nãi nãi cười cười, "Đừng nghĩ kẻ có tiền đứng nói chuyện không đau lưng, ai lại đi hoài niệm những ngày một nghèo hai trắng kia, nhưng ông ấy nhắc tới nhiều nhất, chính là việc này. Ta lúc đầu còn cười nhạo ông ấy, sau đó không cười nữa."

Bà nhớ đến biểu tình của ông khi nói đến chuyện này, trong đầu chỉ có vẻ nuối tiếc.

Chỉ là khi đó ông vẫn chưa hạ quyết tâm từ bỏ.

"Sau khi ông ấy biết thân thể của mình không được tốt, đã tính toán chia tài sản, nhưng ông ấy đề ra một cái yêu cầu, muốn bọn nhỏ cùng ông ấy đến đảo Tứ Thủy ở một thời gian. Biệt thự này xây đã mười năm, nhưng trên thực tế người một nhà chưa từng đến ở cùng nhau. Nếu không phải muốn chia tài sản, chúng khẳng định cũng sẽ không tới. Không ai ngờ, ông ấy lại chết đột ngột trên đảo, một câu di ngôn cũng không lưu lại."

Hà nãi nãi không thở dài, lời nói vô cùng bình tĩnh, nhưng Nam Tinh nghe ra mất mát.

Sau đó trầm mặc thật lâu, bầu không khí làm người cảm thấy vô cùng cô đơn.

Nam Tinh nói: "Trịnh lão gia tử sống lại, một khi tài sản được chia, chỉ sợ sẽ càng loạn, tình cảm ba anh em cũng sẽ không tốt. Hiện giờ bọn họ chỉ là hy vọng, tài sản của Trịnh lão gia tử có thể đều là của mình. Chỉ cần không như ý nguyện, đại chiến tranh đoạt gia sản tuyệt đối sẽ không ngừng."

Hà nãi nãi nhìn nàng nói chuyện như đâm dao găm, cười cười: "Thật là cái cô nương lòng dạ thực tế mà lạnh nhạt, trái tim so với một lão thái bà như ta đây còn muốn tang thương, nhưng cô nói đúng."

Nam Tinh hỏi: "Nếu đã biết, vậy vì cái gì còn muốn tìm trộm mệnh sư? Nếu không phải bà giật dây bắc cầu, bọn họ ba người đã sớm kêu luật sư đi?"

"Đúng, hiện tại cũng chỉ là tạm hoãn bọn họ trở mặt."

"Vậy thì vì sao muốn tìm tôi?"

Hà nãi nãi im lặng một lúc lâu, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn đám cây xanh um tươt tốt dưới bóng đêm, nói: "Ta vẫn muốn gặp ông ấy một lần nữa."

Khuôn mặt già nua, ngữ khí lại là tiểu cô nương. Trái tim cứng rắn của Nam Tinh, cũng bị ngữ khí của bà làm mềm đi.

Gia tộc hàng tỉ thì đã làm sao, bà không nhớ thương, chỉ muốn gặp ông lần cuối, biết rõ ràng cũng không phải thật sự sống lại, biết rõ ràng sẽ càng cảm thấy đau lòng, biết rõ ràng lại một lần ly biệt sẽ càng xé tâm.

Cũng muốn gặp lại ông một lần.

Chương 19: Lư hương ngư văn (sáu)

Ánh sáng mặt trời vừa ló dạng, phà ở đảo Tứ Thủy một lần nữa khởi động, đưa du khách đến đảo. Cửa tiệm trên đảo cũng bắt đầu mở cửa, du khách nhiều, tiền kiếm được nhiều, nhưng tiền thuê cũng rất đắt đỏ, ai cũng không muốn bỏ lỡ một cái du khách nào.

Nhà của Dương tiên sinh không chiếm nhiều đất, không giống như Trịnh gia bao trùm một khoảng đất lớn, không nằm gần biển, mà ở giữa đảo, lại ở gần Viện bảo tàng đông đảo du khách, cũng không tĩnh lặng.

Trong hoa viên Dương gia, một nam nhân hơn 30 tuổi đang ngồi trên xe lăn phơi nắng, khuôn mặt hắc góc cạnh quá rõ ràng, có vẻ cương nghị, tuy nhắm hai mắt, nhưng thoát nhìn như đang suy ngẫm chuyện gì đó, làm người ta cảm thấy hắn có tâm sự nặng nề.

"Bữa sáng đã chuẩn bị tốt."

Thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp ôn nhu, như tắm mình trong gió xuân. Dương Giang Hà mở mắt ra, trong mắt như tắm gội ánh mặt trời, có thần, cũng rất nhu hòa, là một ánh mắt không phù hợp với khí tràng toàn thân.

Cô gái lên tiếng đã đi đến trước mặt hắn, tuổi hơn 20, tuổi xuân tươi đẹp. Nàng có diện mạo thanh tú uyển chuyển, thanh âm càng dịu dàng. Nàng khom người nói: "Đặt người xay bột xay sữa đậu nành, mùi đậu rất thơm, đã sai phòng bếp đi nấu."

Dương Giang Hà nắm lấy tay nàng, nói: "Gần đây không phải nói hay buồn ngủ sao, vậy thì đừng dậy sớm như vậy, ngủ nhiều một chút. Hơn nữa anh thức dậy lại nhìn không thấy em, tưởng em đi đâu rồi."

Triệu Thiến gật gật đầu, lại nói: "Hèn chi em về không thấy vài người, là anh kêu bọn họ đi tìm em?" Nàng chồm tới hôn giữa máy hắn một cái, nói, "Em lại không chạy mất, anh sợ cái gì. Chạy rồi anh còn sợ bắt không được em sao."

"Ừ, bắt không được."

Triệu Thiến khựng lại, duỗi tay ngăn hắn nhìn hai chân mình, nói: "Em không chạy, không cần anh bắt." Nàng vòng ra sau lưng đẩy xe lăn cho hắn, nói, "Trong nhà lạnh, chúng ta phơi nắng thêm một chút, lát nữa Khâu tiên sinh chắc cũng thức dậy rồi."

Dương Giang Hà nói: "Ừm, đợi lát nữa anh sẽ nói với Khâu Từ chuyện cái lư hương."

Triệu Thiến trầm mặc, nói: "Không nói cũng không sao."

"Tối hôm qua hắc nhìn qua cái lư, nói muốn tìm nguyên chủ cũng không khó. Chỉ cần đưa cái lư hương cho hắc nhìn, hắc nhất định có thể tìm được nguyên chủ, từ nơi nào đào ra, lại từng ở trong mộ của ai, hắc sẽ không tính sai."

Triệu Thiến nói: "Nhưng điều kiện để hắc tìm được nguyên chủ của cái lư là hắc muốn nhìn hết một lần những thứ anh sưu tầm." Nàng lại nói, "Khâu tiên sinh kia cũng là cái quái nhân, phí sức lớn như vậy để tìm cổ mộ, lại chỉ đề ra một cái yêu cầu này, một món cũng không mang đi, chỉ là một hai phải nhìn xem."

"Có Lê Viễn bảo đảm, sẽ không có vấn đề, thực sự có vấn đề, danh dự bị hao tổn chính là Lê Viễn." Dương Giang Hà nói, "Trong phòng có cameras, lúc hắc đi vào chúng ta cũng sẽ ở đó, cho nên không cần lo lắng cái này."

Triệu Thiến hỏi: "Lê tiên sinh cùng Khâu tiên sinh là quan hệ gì? Tình cảm tốt chẳng khác gì thủ túc, nhưng lại giống bằng hữu. Lê tiên sinh ở trong ngành là có tiếng cẩn thận, nhưng sẽ vì Khâu tiên sinh đảm bảo chuyện quái lực loạn thần như vậy. Vì bảo đảm cho người khác, còn vội vàng tới, lại vội vàng đi."

Dương Giang Hà duỗi tay ra sau, đặt lên mu bàn tay nàng đang đẩy xe, nói: "Những chuyện này chúng ta không cần hiểu rõ, em không phải cứ cảm thấy cái lư hương ngư văn kia làm em không thoải mái

sao, nhưng lại không cho anh quăng đi, vậy để hấn tìm nguyên nhân xem sao."

Triệu Thiến biết chuyện hấn quyết định không có cách nào thay đổi, cười cười nói: "Anh cũng đã mời người tới rồi, em nghe anh."

Phơi nắng nửa giờ, người hầu tới nói khách đã dậy, Triệu Thiến đẩy hấn vào nhà, chuẩn bị cùng khách dùng cơm sáng.

Khâu Từ đi xuống lầu, cùng hai người chào buổi sáng. Dùng xong cơm sáng, Dương Giang Hà liền nói: "Tối hôm qua cho Khâu tiên sinh nhìn cái lư hương, Khâu tiên sinh có nắm chắc sẽ tìm được nguyên chủ không?"

"Có, nhưng không thể bảo đảm thời gian, hơn nữa cái lư hương như vậy cơ bản là thời kỳ lịch sử nào cũng có, tỷ lệ dùng lư hương cùng thời làm vật bồi táng khá lớn, cũng không tính là đặc biệt, cho nên sẽ tốn thời gian càng nhiều." Khâu Từ nói, "Nếu Dương tiên sinh quyết định ủy thác tôi làm chuyện này, tôi chỉ có một yêu cầu, không được thúc giục."

Dương Giang Hà nói: "Đương nhiên, hoàn thành chuyện này là yêu cầu duy nhất của tôi, tuyệt đối sẽ không thúc giục." Hấn lại nói, "Tư liệu giám định lư hương lát nữa tôi sẽ cho người mang đến."

Khâu Từ nói: "Tôi muốn tự mình giám định, sợ tư liệu có sai sót, lãng phí thời gian."

Dương Giang Hà nhìn người trẻ tuổi này, không nói hấn thất lễ, cho rằng chuyên gia mình tìm tới không đủ tiêu chuẩn, nói: "Cẩn thận chút cũng tốt."

Ăn xong cơm sáng, Triệu Thiến cầm chìa khóa đi đến phòng chứa đồ lấy lư hương.

Nhưng qua một hồi lâu, Triệu Thiến cũng không trở về. Dương Giang Hà đợi một lúc, cảm thấy không thích hợp, vợ hấn làm việc trước nay rất nhanh, cũng ổn, cho dù có trì hoãn, cũng sẽ sai người ra báo một tiếng.

Hấn làm Khâu Từ chờ một lát, liền đi tìm nàng ta. Vào trong phòng, chỉ thấy nàng ta đứng ở giữa phòng, trong tay còn cầm cái lư hương ngư văn kia, vẫn không nhúc nhích.

"Thiến Thiến."

Triệu Thiến nghe tiếng xoay người, hồi phục tinh thần lại.

Xe lăn lăn bánh, ngừng ở trước mặt nàng ta. Dương Giang Hà hỏi: "Làm sao vậy?"

"Có chút không thích hợp." Triệu Thiến nói, "Ngày thường cầm cái lư, thấy như kim chích đang đâm người, đâm đến đau lòng, nhưng hôm nay không có bất luận phản ứng gì."

Dương Giang Hà cầm lấy cái lư xem xét, không nhìn ra cái gì khác thường, vẫn là cái lư kia. Hắn lại nhìn chung quanh căn phòng chứa đầy đồ này, cũng không có vấn đề gì.

Khâu từ đã dùng xong cơm sáng, đang uống sữa đậu nành, vị ngọt vừa vặn, mùi đậu cũng thơm nồng, là thuần thủ công xay ra, bởi vì lọc rất kỹ, hầu như uống không thấy bã. Hắn thấy Dương Giang Hà và Triệu Thiến đi ra, sắc mặt lại như có chuyện gì đó phát sinh. Hắn buông cái ly, không mở miệng hỏi.

"Khâu tiên sinh." Dương Giang Hà tới bên cạnh bàn, nói, "Tối hôm qua tôi có nói với anh, vợ của tôi có duyên với cái lư này, từ ngày đó ở Viện bảo tàng, liền kết duyên. Sau khi tôi đổi nó ra khỏi Viện bảo tàng, chỉ cần Thiến Thiến đụng vào nó, trong lòng đều sẽ không thoải mái, cho nên tôi muốn nhờ anh tra xem là lý do gì. Nhưng vừa rồi nàng lại không có cảm giác gì, anh có thể nhìn ra cái gì không?"

Ánh mắt Khâu Từ rơi trên cái lư đặt trên bàn, hắn đương nhiên nhìn ra.

Tơ, một sợi tơ đỏ.

Đang móc lấy cái lư.

Hắn duỗi tay ấn lên cái lư, thậm chí có thể cảm giác được nó hơi run.

Sợi tơ đỏ kia phảng phất như một thanh bảo kiếm màu đỏ, đang du tẩu quanh nó, làm nó không dám ho he.

Là sợi tơ hôm qua Nam Tinh thu ở trong cái ngõ nhỏ kia, hôm nay nàng lại thả ra? Tại sao?

Khâu Từ bỗng nhiên nhớ ra, Nam Tinh là trộm mệnh sư, chẳng lẽ lần này nàng cần trộm chính là mệnh của cái lư này?

Khó trách nó run bần bật, thật là — — sinh mệnh mong manh.

Dương Giang Hà thấy hắn không lên tiếng, hỏi: "Khâu tiên sinh nhìn ra cái gì?"

"Ừm, tôi ra ngoài một chuyến, hai người trước hết cất cái lư này đi." Khâu Từ định nói đừng để bị người trộm mất, nhưng nghĩ nếu hấn nhắc nhở một câu, Nam Tinh rất có thể sẽ bị tóm, lại nhịn xuống.

Nam Tinh tuy cao ngạo lạnh nhạt, nhưng cũng không có ý xấu. Khâu Từ đứng dậy đi theo sợi tơ đỏ, sợi tơ xuyên qua Viện bảo tàng, vẫn chỉ về hướng ngõ nhỏ. Hấn còn chưa đi đến con ngõ nhỏ hôm qua, liền thấy Nam Tinh đang đi về phía này.

Hai người lại lần nữa đối mặt.

Nam Tinh một chút cũng không bất ngờ việc sẽ thấy mặt Khâu Từ ở khắp nơi, trực tiếp đi vượt qua người hấn, nói: "Lại trùng hợp." Sau đó lại nói, "Tái kiến."

Chào hỏi lạnh như băng cáo từ lạnh như băng, Khâu Từ bị chọc cười, xoay người hỏi: "Nam Tinh, cô lần này cần trộm, có phải là mệnh của lư hương ngư văn hay không?"

Nam Tinh dừng chân, quay đầu nhìn hấn, hỏi: "Sao anh biết?"

"Bởi vì tôi mới từ nhà Dương tiên sinh ra, cái lư kia bị tơ đỏ của cô quấn lấy, sắp bị cô hù chết rồi." Khâu Từ nói, "Dương tiên sinh thích náo nhiệt, cho nên không ngại tới gần Viện bảo tàng nhiều người, cũng như vậy, trong hoa viên Dương gia có không ít người làm

vườn, trong phòng cũng có không ít người hầu, ngoài cửa phòng chứa đồ sưu tầm luôn có người."

Nam Tinh hơi nhú mày, Khâu Từ lại nói: "Tôi tin tưởng cô có thể đi vào, nhưng tôi nhớ chén rượu Thao Thiết lúc ấy nháo ra động tĩnh không nhỏ, cho nên nếu muốn không kinh động đến Dương tiên sinh mà thuận lợi đánh cắp cái lư hương kia, khả năng không lớn."

"Lư hương thật quả nhiên đang ở chỗ Dương Giang Hà." Nam Tinh nói, "Lư hương trong tay hắc là hao hết tâm tư tráo ra từ Viện bảo tàng, cho nên dù tôi có trộm đi, cũng không coi là sai."

Khâu Từ nói: "Đương nhiên không có sai, chỉ là nếu gây động tĩnh lớn, lấy trình độ coi trọng của Dương tiên sinh đối với cái lư hương, tuyệt đối sẽ không để yên. Một khi bắt đầu tra, chỉ cần có một chút manh mối, liền sẽ tra được đến cô."

Những lời này nghe tới, như là một chút cũng không hy vọng nàng gặp phiền toái.

Nam Tinh hơi bất ngờ là Khâu Từ không có ý báo cho Dương tiên sinh.

Khâu Từ thấy nàng không nói lời nào, cũng chợt nhận ra là hắc đang theo bản năng che chở nàng, không muốn cho nàng mạo hiểm. Hắc

khựng lại rồi nói: "Cái lư kia rất quan trọng với Dương thái thái, cũng không phải lấy trộm vì lòng tham."

Hắn bỗng nhiên cảm thấy chuyện Dương Giang Hà nói, thêm chuyện Nam Tinh muốn làm, có lẽ dễ giải quyết hơn.

"Nam Tinh, cô có muốn giao dịch với Dương tiên sinh không?"

"Giao dịch gì?"

"Dương thái thái có duyên với cái lư kia, bọn họ muốn biết rốt cuộc là duyên phận gì, nếu cô có thể cởi bỏ, làm Dương tiên sinh tạm thời cho cô mượn nó dùng một chút, có lẽ là được."

Nghe có vẻ không tồi, nhưng Nam Tinh không muốn thông qua Khâu Từ làm giao dịch này. Nàng rũ mi nghĩ nghĩ, bỗng nhiên hiểu ra, hỏi: "Công tác của anh, không phải trộm đồ cổ trong mộ, mà là giúp người giải quyết chuyện gì đó à? Lần này, là giúp Dương thái thái tìm ra duyên phận với cái lư hương?"

Khâu Từ không ngờ nàng nhạy bén như vậy, có vẻ như hắn nói thêm cái gì nữa, Nam Tinh liền đoán ra hết. Hắn cười cười: "Cũng như cô thôi, Hoà Thị Bích có giá trị liên thành hay một thẻ tre thời Chiến quốc ở trong mắt ta, chẳng khác gì nhau."

Bản chất không phải nhằm vào giá trị của món đồ cổ, mà là vì muốn làm chuyện gì đó, mới đi tiếp xúc với chúng nó.

Nam Tinh lại hỏi: "Vậy tại sao anh muốn chuyển giao dịch lần này cho tôi? Anh làm sao mà hoàn thành nhiệm vụ?"

Khâu Từ nói: "Tôi sẽ làm Dương tiên sinh đáp ứng hai yêu cầu, một là của cô, một là của tôi."

"Cho nên anh chẳng cần làm gì hết?"

Khâu Từ suy nghĩ một chút, giống như đúng là hấn chiếm tiện nghi.

Nam Tinh mím môi, nói: "Anh nên đến sờ môi giới." Cuối cùng nói thêm, "Tôi cự tuyệt hợp tác."

Nói xong, Nam Tinh đi về hướng Dương gia, không hề cho Khâu Từ cơ hội thuyết phục.

Khâu Từ nhìn Nam Tinh càng đi càng xa, nghĩ đến Dương gia phòng vệ nghiêm ngặt, vừa tò mò nàng sẽ làm cách nào, lại lo nàng chọc phải phiền toái.

Nghĩ nghĩ, hấn cũng đi theo, quay lại Dương gia nhìn xem tình huống, hy vọng sẽ không nhìn thấy cảnh Nam Tinh bị tóm.

Chương 20: Lư hương ngư văn (bảy)

Hoa văn trên cái lư mờ nhạt, hình mấy con cá chép đang bơi lội. Trước kia khi Triệu Thiển nhìn chúng, cứ cảm thấy như chúng đang thật sự bơi lội, vây quanh cái lư bơi một vòng lại một vòng.

Nhưng lúc này cá chép không bơi nữa, cũng không đăm người giống như trước kia.

Dương Giang Hà thấy nàng từ sáng đến bây giờ vẫn luôn nhìn cái lư kia, ánh mắt sâu thẳm, lo lắng như đang nhìn con mình. Hắn cũng không rõ vì sao nàng cái gì cũng không thích, cố tình thích cái lư hương này, rõ ràng lần nào nàng cầm nó, nó đều giống như kim nhọn mà đâm nàng.

Nàng nói qua không chỉ một lần, cái lư này ghét nàng, mỗi lần nhìn nó, trong lòng không hiểu tại sao lại khó chịu. Khi mới nhìn thấy nó ở Viện bảo tàng, hắn vừa ngẩng lên, liền thấy trong mắt nàng đều là nước mắt.

Chuyện không hiểu rõ, làm hắn bất an. Cho nên vô luận là trả giá lớn ra sao, hắn cũng muốn cởi bỏ cái bí ẩn này.

"Thiến Thiến."

Nằm bò trên bàn nhìn chăm chăm lư hương Triệu Thiến ngồi thẳng dậy, chậm rãi dựa lên người hắn, nói: "Không có động tĩnh, thật giống như là đã chết."

Dương Giang Hà vỗ về tóc nàng, nói: "Khâu Từ đã đi tra xét rồi."

"Khâu tiên sinh có thể tin được không?"

"Thật ra chưa từng nghe nói hắn thất thủ." Dương Giang Hà lại nói, "Để xem sao, nếu hắn thật sự tra không ra, anh sẽ tiếp tục làm người tra."

Chẳng hiểu sao mũi Triệu Thiến hơi xót, nàng thấp giọng nói: "Làm nó sống lại đi.....sống lại, muốn em làm gì cũng được."

"Sao lại nói những lời ngốc nghếch như vậy!" Dương Giang Hà nhú mào, định nói đây chỉ là một cái lư hương, nhưng nói như vậy chỉ làm nàng khổ sở hơn. Hắn sửa miệng nói, "Không có ai quan trọng hơn em, nó cũng không."

Triệu Thiến ngược mắt nhìn hắn, nói: "Có, anh."

Dương Giang Hà hơi khựng lại, dù tim hấn làm bằng sắt đá, cũng sẽ bị tan chảy. Hấn duỗi tay ôm nàng, dù hai đùi không thể cử động, nhưng cánh tay hấn vẫn dày rộng hữu lực. Bị ôm chặt như vậy, tâm tình của Triệu Thiến tốt hơn một chút, nàng nhỏ giọng hỏi: "Chiều nay anh còn muốn ra cửa sao, có khách muốn tới sao?"

"Không cần."

"Vậy anh đừng cử động, em ngủ một chút."

"Em ngủ đi."

Nàng cứ như vậy gối lên hấn, nói xong không đến nửa phút đã ngủ rồi. Gần đây hơi mệt mỏi, sáng nay dậy sớm đến chỗ xay bột đốc thúc, lúc này cực kỳ buồn ngủ.

Dương Giang Hà cúi đầu hôn nàng một cái, rồi ngồi yên, để nàng coi hấn như sô pha hình chữ đại.

Nam Tinh đứng ở bên ngoài hoa viên một hồi vẫn không tìm được cơ hội xuống tay.

Thứ như đồ cổ, người bình thường trong lòng có kiêng kỵ, cảm thấy là thứ đào ra từ mộ người chết, âm khí nặng. Cho nên dù có yêu thích không buông tay đi nữa, nàng cũng chưa thấy ai lại đi ôm đồ cổ ngủ.

Hiện tại lại cố tình gặp phải.

Mộ cổ dù không có cửa, nàng cũng có thể đi vào, bởi vì đó là thế giới âm phủ.

Nhưng nhà người sống không được, chỉ có thể quy quy củ củ vào từ cửa chính, hoặc vào từ cửa sổ.

Hướng chi đồ vật bị người giữ kè kè bên người, căn bản không có biện pháp.

Nam Tinh quyết định chờ một chút, chờ người nọ rời tay.

Nàng lúc này đứng ngay trong góc ngoài phòng Dương gia, nơi này vừa vặn có thể tránh cameras. Chỉ là đợi nửa giờ, một giờ, mãi cho đến chạng vạng, người kia vẫn không buông tay.

"Vẫn không được."

Trong hoa viên có tiếng người truyền đến, sợi tơ màu đỏ kia, màu sắc càng rực rỡ.

Nam Tinh nhìn sợi tơ, ý thức được cái lư đang đến gần. Nàng thò đầu nhìn qua một khe hở cỡ nắm tay trên hàng rào vào trong, tơ đỏ ở ngay trước mặt, di chuyển theo xe lăn.

Tơ đỏ nằm trên một đôi tay trắng nõn xinh đẹp, lòng bàn tay đang nâng niu một cái lư hương ngư văn.

Nàng theo bàn tay nhìn lên, thấy một cô gái trẻ.

Đồng tử Nam Tinh hơi rụt lại, cái lư kia cũng run một chút.

Nhận thấy cái lư trên tay có động tĩnh Triệu Thiển vội cúi đầu nhìn, nhưng trong nháy mắt kia, nó lại an tĩnh xuống. Nàng thở dài: "Lại bất động."

Mỗi ngày buổi sáng và buổi chiều đều sẽ ra hoa viên phơi nắng Dương Giang Hà thấy nàng lúc kinh lúc rống, quay đầu lại nói: "Đưa cái lư cho anh đi."

Triệu Thiến bất đắc dĩ cười, đưa cái lư cho hẵn, cảm thấy thần kinh mình có vấn đề.

Dựa vách tường Nam Tinh trầm mặc một lúc lâu, nghe thấy bọn họ đã vòng qua mặt khác của hoa viên, lấy di động ra, bấm số gọi Khâu Từ.

Nàng lúc ấy không cố tình nhớ, nhưng khổ nỗi trí nhớ quá tốt, hẵn nói một lần nàng liền nhớ kỹ.

Tiếng chuông di động vang lên, trong căn phòng ở ngay phía trên chỗ Nam Tinh đứng. Nàng ngẩng đầu nhìn lên căn phòng bên trên hoa viên, bên kia đã tiếp điện thoại.

"Uy?"

"Là tôi, Nam Tinh." Nam Tinh nói, "Tôi đáp ứng anh..."

"Cầu hôn?"

"....."

Chọc nàng xong Khâu Từ bật cười, thanh âm xuyên qua di động truyền đến, có chút khàn khàn.

"Cô ở đâu? Tôi đi tìm cô."

"Từ cửa sổ nhảy xuống là thấy."

Cửa sổ trên lầu rất nhanh đã mở ra, Khâu Từ thò nửa người ra nhìn xuống, quả nhiên nhìn thấy Tinh Tinh cô nương. Hắn cười nói: "Bây giờ tôi đi xuống, chờ tôi."

Khâu Từ nhanh chóng xuống lầu, lúc này Nam Tinh đã ở ngoài cổng lớn. Hắn mở cửa, gặp mặt liền nói: "Cô vậy mà lại đổi ý, lý do?"

Nam Tinh không đáp, nói: "Mang tôi đi gặp Dương Giang Hà."

Khâu Từ vừa mang nàng vào, vừa hỏi: "Với tính cẩn thận của cô, sẽ không sợ tôi thuyết phục không được hắn dẫn đến lộ tẩy mục tiêu của cô sao? Cô chắc không phải tin tưởng tôi đến mức muốn trực tiếp đi gặp hắn."

"Hắn sẽ đáp ứng." Nam Tinh nói, "Đây là nghiệt duyên của hắn."

Khâu Từ khựng lại: "Nghịch duyên?"

Nam Tinh không nói nữa, Khâu Từ còn chưa gặp qua cô nương nào không thích nói chuyện như nàng. Hắn lại nói: "Nhưng cô cũng nói, đồ cổ sẽ lựa chọn giữ lại ký ức sâu nhất của nó, cho nên dù Dương tiên sinh có duyên với nó, cũng chưa chắc là có thể tìm được đoạn lịch sử đó đi? Ý, không đúng, vì cái gì là nghịch duyên của Dương tiên sinh, không phải là của Dương thái thái sao? Rõ ràng Dương thái thái mới có cảm giác đau đớn, Dương tiên sinh không có cảm giác gì."

Nam Tinh nhẩn nhẹn, bước chân khựng lại, nhìn hắn nói: "Anh là cái tò mò bảo bảo sao?"

Khâu Từ lập tức ghen hòng.

Đương nhiên không phải, được được được, không hỏi, không hỏi.

Tại Nam Tinh rất cuộc thanh tĩnh.

Dương Giang Hà và Triệu Thiển nghe Khâu Từ nói có thể cởi bỏ bí mật của lưu hương, lập tức tới đại sảnh. Bên cạnh Khâu Từ có một cô gái, cô gái kia có vẻ mặt đậm mạc xa cách, cũng không hề chào hỏi vấn an.

Khâu Từ nói: "Dương tiên sinh, Dương thái thái, đây là trợ thủ của tôi, kêu Nam Tinh. Chuyện mấy người muốn biết, cô ấy có thể làm được. Chỉ là chúng ta yêu cầu thêm một điều kiện."

"Nói đi."

"Sau khi mọi chuyện xong xuôi, chúng ta muốn mượn lư hương, chỉ cần một giờ là được."

Dương Giang Hà nhíu mày: "Mang ra ngoài?"

"Đúng, mang ra ngoài."

Dương Giang Hà không nói gì, Triệu Thiến cũng trầm mặc, lát sau nàng ta mới mở miệng: "Không được."

Khâu Từ nói: "Tôi đảm bảo."

Triệu Thiến nhíu mày, vẫn lắc đầu: "Việc này không liên quan gì đến tin hay không, thỉnh Khâu tiên sinh thứ lỗi. Có điều vì sao phải mượn ra ngoài?"

Khâu Từ bất đắc dĩ nói: "Hữu dụng."

Triệu Thiển vẫn lắc đầu, không có lý do thích hợp, nàng ta không có khả năng cho mượn ra ngoài, cho dù là đích thân Lê Viễn làm đảm bảo, cũng không được. Nàng ta biết chồng mình có làm ăn với Lê gia, không muốn hấn sau này bị nói là không cho Lê gia mặt mũi, nghĩ nghĩ nói: "Những thứ khác đều có thể, riêng cái này không được."

Thái độ nàng ta kiên định, không có đường thương lượng.

Nam Tinh mở miệng hỏi: "Mấy người từng nghe qua lời đồn về trộm mệnh sư chưa?"

Dương Giang Hà nhú mày, liếc mắt đánh giá nàng một cái, hỏi: "Chẳng lẽ cô là trộm mệnh sư?"

"Đúng vậy, cái lư này là thứ ta cần cho nhiệm vụ lần này, không có nó liền vô pháp hoàn thành."

Triệu Thiển nói: "Tại sao cứ phải là nó?"

"Tôi cũng không biết, nhưng khí tràng ăn khớp, là nó." Nam Tinh tiếp tục nói, "Có lẽ là vì hai chuyện có tính chất tương đồng, cũng có thể

là tác dụng nào đó tương đồng, hoặc là từng có điểm chung. Cụ thể là loại nào, phải nhìn ký ức của nó khi trộm mệnh."

Dương Giang Hà và Triệu Thiến lần đầu nghe chuyện này, cũng không quá hiểu. Ngay cả Khâu Từ từng cùng nàng tiến vào thế giới khác, cũng không hiểu rõ ràng.

Trộm mệnh thật sự là một việc đòi hỏi kỹ năng cao.

"Dương tiên sinh, Dương thái thái." Nam Tinh nói, "Tôi tạm thời không cần mang cái lư đi, cho tôi một phòng, chỉ cần nửa giờ, tôi có thể tháo gỡ duyên phận giữa nó và các người. Cái lư này có khúc mắc, chỉ cần cởi bỏ khúc mắc, Dương thái thái về sau nhìn nó, sẽ không cảm thấy tâm lạnh nữa."

Dương Giang Hà nhìn về phía Khâu Từ, hỏi: "Cậu nói hết cho cô ấy rồi?"

"Không có." Khâu Từ cũng muốn biết Nam Tinh từ đâu mà biết những việc này, bao gồm chuyện Triệu Thiến chạm vào cái lư. Nhìn tình hình này, nàng và Triệu Thiến là lần đầu tiên chạm mặt, lần đầu tiên nhìn thấy liền biết nhiều chuyện như vậy?

Dương Giang Hà không quyết định thay vợ, Triệu Thiến suy nghĩ hồi lâu, nói: "Nếu thật sự đúng như cô nói, có thể tháo gỡ nghi vấn trong lòng tôi, cái lư kia cô có thể mượn đi."

Nam Tinh gật gật đầu: "Phiền toái Dương thái thái hiện tại liền an bài một gian phòng, không cho phép bất kỳ ai tiến vào, nghe thấy bất kỳ động tĩnh gì cũng dừng vào."

Người Dương gia không nhiều lắm, phòng trống rất nhiều. Nam Tinh chọn gian quanh quẽ nhất, đang định đóng cửa lại, liền thấy Khâu Từ duỗi tay ngăn lại, nhìn nàng cười cười: "Tôi cũng muốn nhìn."

"Nếu tôi cự tuyệt thì sao?"

"Vậy thì tôi sẽ rất đau lòng."

Nam Tinh khẽ cười một tiếng, vẫn tiếp tục đóng cửa. Mắt thấy sắp phải bị kẹp tay Khâu Từ vội chen vào, cảm khái nói: "Thật lạnh nhạt." Hắn cười nói, "Dù sao ở mộ Hậu Thăng tôi đã theo cô đi một lần đến Chiến quốc, lần này cũng không có quan hệ đi?"

"Có." Nam Tinh nói, "Đi vào một lần, mệnh sẽ ngắn đi một chút, anh không sợ?"

Khâu Từ khựng lại, nhìn nàng hỏi: "Cô đi mấy lần? Vậy mệnh của cô có phải đã hao tổn rất nhiều hay không?"

Nam Tinh vốn định dọa lui hắn, ai ngờ hắn vòng qua cái trọng điểm này, ngược lại còn quan tâm mệnh của nàng.

Người bình thường đều nên hoảng sợ, lo lắng mệnh của mình bị hao tổn, không phải sao?

"Tôi gạt anh thôi." Nam Tinh dời mắt đi, cầm cái lư đến bên cái bàn trong phòng.

Khâu Từ bán tín bán nghi, hy vọng nàng thật sự gạt người, nếu không chỉ riêng những vụ có khả năng quan hệ đến trộm mệnh mà hắn biết, cũng hơn cả trăm, cộng lại, thời gian mất đi cũng thực kinh người.

Trong phòng không biết khi nào đã bắt đầu có hương khí quanh quẩn, ần ần chui vào mũi, mạnh mẽ kéo suy nghĩ của hắn về. Khâu Từ nhìn qua, thấy cái lư cũng không có thắp hương, lại đang có khói trắng chậm rãi bay lên.

Khói dần dần dày lên, như sương sớm trong hang núi, lượn lờ bốc lên.

Có một cô gái đang bước nhanh về phía hắn, loáng thoáng như mặc váy dài, tóc đen chấm eo, bước chân dồn dập, vạt váy cùng mái tóc đen tung bay. Khâu Từ hoàn hồn, liếc mắt một cái lại thấy Nam Tinh.

Hắn không khỏi bất ngờ.

Mùi hương càng thêm nồng đậm, bên tai tiếng gót sắt rung động, mùi hương nháy mắt biến thành mùi khói thuốc súng, thân ở chiến trường, khói nồng nặc khắp nơi.

Sau khi Đường triều diệt vong, năm cái chính quyền theo thứ tự mà thay đổi, hơn mười cái chính quyền cát cứ một phương, là thời kỳ phân hóa lớn trong lịch sử Trung Quốc, gọi chung là — — ngũ đại thập quốc.

Tác giả có lời muốn nói: Ngày mai cũng là 10 điểm đổi mới.

Chương 21: Lư hương ngư văn (tám)

Hai phong tin tám trăm dặm kịch liệt*, đưa đến triều đình, cũng đưa đến tướng quân phủ.

**chỉ chung dạng thư tín express hồi đó, phi ngựa đưa từ người gửi tới tận tay người nhận, thấy ko nhanh bằng bồ câu ha, nhưng đảm bảo hơn, không bị bắt rút đem nướng mỡ hành hay tráo đổi mà không biết*

Khi hạ nhân đem tin giao cho Hồng Diệp, nàng đang ở trong phòng phối trí hương liệu, muốn chờ lúc Sở Lập về sẽ đốt. Hấn không thích huân hương cho lắm, nhưng nàng thích, cho nên luôn chiều ý nàng.

Nhưng mỗi lần ra cửa, hấn đều phải tẩy rửa từ trong ra ngoài ba lần, quần áo cũng đều thay đổi, hoàn toàn tẩy rớt mùi hương.

Tuy phiền toái, nhưng hấn một lần cũng không nói là không thích mùi hương này, muốn nàng bỏ đi.

Bởi vì nàng thích.

Hồng Diệp buông hương liệu xuống, cạy đi sáp đỏ trên phong thư, lấy tin bên trong ra xem.

Vài chữ ít ỏi, lại giống như dao nhọn đâm vào mắt nàng.

Nàng thở dài một tiếng, trong lòng có ngàn cân gông xiềng.

.....

Sở Lập được bộ hạ đưa từ biên thành về, xe ngựa tới cửa nhà, sai người khiêng vào.

Hai chân hấn bị địch phế đi, về sau không thể đứng lên được nữa.

Hồng Diệp không ra cửa đón hấn, chờ hấn vào phòng, người khác đều ra ngoài, nàng ở ngoài cửa đứng một hồi mới đi vào, thấy hấn thì nỗ lực cười: "Tướng quân đã về rồi, ta làm đồ ăn ngươi thích ăn."

Sở Lập đang ngồi ngây ra trên giường nhỏ trước cửa sổ, thấy nàng tiến vào, lại thấy nụ cười gượng gạo trên mặt nàng, nhìn chỉ cảm thấy đau lòng. Hấn duỗi tay ôm lấy nàng, ôm chặt, thấp giọng: "Ta không có việc gì, ngươi đừng khóc."

Hồng Diệp vùi đầu vào ngực hấn, muốn nói gì đó, nhưng cổ họng nghẹn lại, cái gì cũng nói không được. Nàng im lặng hồi lâu, mới rời khỏi ngực hấn, nhanh chóng lau nước mắt sắp tràn ra hốc mắt, ngược lên nói: "Ta không khóc, ngươi cứ nói không có thời gian ở bên cạnh ta, cứ bỏ mặc ta ở nhà, hiện giờ có rồi."

Sở Lập thở dài trong lòng, không dám vạch trần nhau, cường chống an ủi nhau. Hấn vốn dĩ còn tưởng, chờ đánh xong trận này, liền cưới nàng, miễn cho trong phủ nơi nơi đều có người nói ra nói vào.

Nhưng hiện tại như vậy, hấn đã là một phế nhân, làm sao dám làm. Bộ dáng Hồng Diệp vô cùng đẹp, kiều diễm ôn nhu, tìm không thấy một tướng quân khác, nhưng ít ra có thể tìm được một người khác có thân thể kiện toàn. Hiện giờ thời thế thay đổi, hấn cũng không biết bộ dạng này của mình, có thể cho nàng an ổn mãi như vậy hay không.

&&&&&

Mùa xuân mưa nhiều, giọt mưa rơi nhiều năm từ mái hiên đã khoét ra một hàng lỗ nhỏ trên mặt đất, chứa đầy nước.

Hồng Diệp muốn đốt hương, nhưng lư hương đã ôm trên tay, nhìn Sở Lập ngồi trên giường nhỏ, lại thả xuống.

"Đốt lên đi." Sở Lập thả sách xuống, nói, "Không phải không đốt chút hương an thần liền ngủ không được sao? Vậy đốt đi."

Hồng Diệp nói: "Nhưng người không thích, luôn cảm thấy trên người đại nam nhân có hương khí làm người khó chịu."

Sở Lập nín thinh, thử cử động chân mình, nhưng hoàn toàn không có cảm giác, chỉ động một cái đã không thể. Hắn xụ mặt, nói: "Hiện giờ đã không ra được cửa, cần gì phải để ý mấy thứ đó."

Hồng Diệp khựng lại, buông hương trong tay xuống bước qua, ngồi quỳ trên giường bên cửa sổ, nói: "Tướng quân đừng nghĩ như vậy, về sau người vẫn có thể mang binh đánh giặc."

Sở Lập biết hai chân mình đã hoàn toàn phế đi, khi đối phương chém hắn rơi xuống ngựa, hắn cho rằng y sẽ giết hắn, nhưng đối phương chỉ cắt đứt gân hai chân hắn, rồi ngênh ngang mà đi.

— — hắn thà là đối phương một đao giết hắn.

Nhưng người nọ không làm, chỉ để cho hắn khuất nhục lớn lao như vậy.

Hắn muốn chết ở trên chiến trường, nhưng lại bị cứu trở về. Chờ hắn tỉnh lại, nhớ tới Hồng Diệp còn đang đợi hắn trở về, mới từ bỏ ý định tự sát.

Hồng Diệp không có thân nhân, nếu hắn cũng chết, nàng sẽ trở nên bơ vơ không nơi nương tựa, không biết sẽ gặp phải cảnh ngộ đau khổ gì, giống như trước khi gặp hắn.

Hắn nỗ lực sống sót, ít nhất hắn tồn tại, triều đình nhiều ít cũng sẽ nhớ đến công tích đã qua của hắn, cho hắn bổng lộc.

"Tướng quân..." Hồng Diệp cúi đầu nhìn tay hắn, muốn nói lại thôi.

Sở Lập nói: "Muốn nói cái gì?"

"Tướng quân." Hồng Diệp lại gọi hắn, hít một hơi thật sâu, nói, "Người cưới ta đi, ta muốn danh chính ngôn thuận lưu tại bên cạnh người chiếu cố người."

Sở Lập vi lăng, từ ngày hắn trở về đến bây giờ, Hồng Diệp đều chiếu cố hắn, cho dù có hạ nhân, nhưng hắn vẫn thấy rõ nàng gầy đi. Hắn thu hồi ánh mắt, một lần nữa nhìn xuống sách, nói: "Ta sẽ không cưới người."

Hồng Diệp sửng sốt: "Vì sao?"

Sở Lập không nói, Hồng Diệp ngần ra một lúc lâu, không biết hẳn là sợ liên lụy nàng, hay là cảm thấy nàng xuất thân quá nghèo hèn.

Bất quá là một bé gái mồ côi từ địa phương khác đào vong, thiếu chút nữa đói chết ở trên đường. Hẳn nhặt nàng về, thu làm tỳ nữ, cho nàng cơm ăn, nuôi trong nhà, đã là quá tốt.

Nàng lại muốn vị trí phu nhân.

Hồng Diệp tâm phiền ý loạn, buổi tối càng ngủ không tốt, không đến mấy ngày, càng gầy lợi hại.

Mà Sở Lập đã quyết định tiễn nàng đi.

Lời là quản gia tới chuyển đạt, tướng quân hy vọng nàng rời tướng quân phủ, đừng ở lại nữa.

Hồng Diệp không đi, nàng quỳ trước cửa phòng hẳn một đêm, một câu cũng không nói.

Cũng một đêm không ngủ Sở Lập sáng ra mở cửa, nhìn nàng quý trên mặt đất, muốn bế nàng lên, nhưng đứng dậy không nổi.

"Ta là một phế nhân, binh quyền chắc chắn sẽ từng bước bị tước đi, đến lúc đó đừng nói phú quý, sợ là ngay cả ấm no cũng không thể cho người, người còn phải chiếu cố ta cả đời. Bây giờ người đi, ta không trách người."

"Cho nên tướng quân là sợ liên lụy ta, mới không cưới ta?" Hồng Diệp ngẩng đầu nhìn hắn, mặt giãn ra, "không phải ghét bỏ ta xuất thân hèn mọn?"

Sở Lập ngậy người.

Xuân đi thu tới, binh quyền của Sở Lập đều đã bị thu đi, triều đình nhớ công lao trước kia của hắn, bổng lộc còn tính phong phú. Đã biến thành Sở phu nhân Hồng Diệp mỗi tháng đều phải an bài tốt đồng bổng lộc này, quản lý tướng quân phủ không phải chuyện dễ dàng. Nàng cắt giảm bớt người, tính toán để dành ít bạc, tính toán cho sau này.

Nhưng thân thể Sở Lập càng ngày càng không tốt, bệnh lâu không khỏi, lại bị thu binh quyền, càng không yêu ra cửa, ngay cả cửa phòng cũng không muốn bước ra.

Hôm nay Sở Lập tỉnh lại, Hồng Diệp không ở bên gối, hấn muốn kêu hạ nhân tiến vào, nhưng dậy để làm gì, vì thế vẫn luôn nằm, chờ nàng trở lại.

Hồng Diệp không ra khỏi thành, hiện giờ binh hoang mã loạn, ngay cả hoàng thành cũng không còn quá an toàn, bá tánh nhân tâm hoảng sợ, ốc còn không mang nổi mình ốc.

Hồng Diệp mặc áo choàng cúi đầu một đường đi xuyên qua hẻm, đôi mắt thỉnh thoảng cảnh giác nhìn hai bên. Chờ nàng dừng chân, đã cách tướng quân phủ rất xa.

Nàng thấy có người đứng đó, nhận ra bóng lưng người nọ, bước nhanh qua.

Người nọ nghe thấy tiếng bước chân, xoay người nhìn nàng. Hai mắt hấn sắc bén, nhìn chăm chăm làm Hồng Diệp thân thể rét run. Nàng nỗ lực bình tĩnh lại, hỏi: "Cha mẹ ta có khỏe không?"

"Khỏe." Nam tử đưa tin cho nàng.

Hồng Diệp lập tức nhận lấy, xác nhận là bút tích của cha mẹ, thờ phào nhẹ nhõm. Chỉ là tâm lại nhanh chóng treo lên, mỗi lần hấn xuất hiện, đều sẽ không có chuyện gì tốt.

"Ý của quân thượng bên kia, đã đến lúc giết Sở Lập."

Hồng Diệp sững sốt: "Hắn đã tàn phế, cũng đã không có binh quyền, các người vì sao còn không chịu buông tha hắn?"

"Sao hả, người thật đúng là cho rằng mình có thể làm thê tử của hắn?" Nam tử ngữ khí trầm lãnh, lại tràn ngập châm chọc, "Người cũng cho rằng mình có thể sạch sẽ mà ở lại bên cạnh hắn? Người có phải đã quên, là ai hàng năm cho hắn hít độc hương, làm hắn ở trên chiến trường choáng váng té ngựa, bị cắt gân chân hay không?"

Thân mình Hồng Diệp run lên.

Nàng đã quên, cố tình quên. Bao gồm việc giả trang thành bé gái mồ côi đào vong, bao gồm việc Sở Lập ngày đó đi ngang qua, đều do nàng thiết kế.

Lư hương ngư văn nho nhỏ kia, hàng năm đốt độc hương. Hương khí ăn mòn thân thể, kẻ bị trúng độc lại không hề hay biết.

Nam tử nói: "Giết hắn, người liền có thể trở về, dựa theo ước định lúc trước của chúng ta, cho các người một nhà đoàn tụ."

Sở Lập bị thương, đã làm cho triều đình kinh hãi, hiện giờ lại giết Sở Lập, tính cả ba tướng quân chiến công hiển hách còn lại, đều giết. Làm cho triều dã của họ nhân tâm tan rã, thành năm bè bảy mảng, bất kham một kích.

Hắn cầm hương liệu đặt vào tay nàng, nói: "Đi làm đi."

Hồng Diệp giật mình hồi thần, nhìn độc hương trong tay, chậm rãi khép lại lòng bàn tay, như là thân thủ chặt đứt mệnh Sở Lập.

Nàng đi một lúc lâu mới trở lại tướng quân phủ.

Hắn đối với nàng tốt, tâm tư dành cho nàng, nàng đều rõ ràng, nàng cũng thích hắn.

Nhưng nàng không thể lấy mệnh của song thân tới đổi mệnh của hắn.

Sở Lập, giết người, đổi về song thân của ta, ta sẽ trả mệnh của ta cho người.

Nàng tinh thần hoảng hốt, không để ý hạ nhân trong phủ đã ít đi rất nhiều. Chờ nàng đi đến trước phòng, nghe thấy Sở Lập đang nói

chuyện với phó tướng, liền không có gõ cửa, đang muốn rời đi, bỗng nhiên nàng nghe thấy tên của mình.

Người luôn đối với tên của mình đặc biệt miễn cảm, Hồng Diệp không ngoại lệ. Nàng theo bản năng khựng lại, thanh âm bên trong không lớn, lại từng chữ rõ ràng.

"Tướng quân, thật sự muốn làm như vậy? Phu nhân cũng không có làm sai cái gì."

"Đúng, Hồng Diệp không có làm sai cái gì, nhưng không thể để nàng lại." Sở Lập ngữ khí kiên định, lại nói, "Thân thể của ta như thế nào, ta biết, sống không được bao lâu, nhưng nàng vẫn là một cảnh hồng hạnh, tuổi trẻ mạo mỷ, tuyệt đối không thể để nàng làm bại hoại nề nếp gia phong của Sở gia. Cho nên sau khi ta chết, người nhất định phải giết nàng, để nàng chôn cùng ta, cho Sở gia trong sạch."

Hồng Diệp dựa trên tường, trợn tròn hai mắt, cơ hồ liền thở cũng không thở nổi. Nàng run rẩy, tay cũng run rẩy, nước mắt rơi khỏi hốc mắt, lăn xuống mặt đất. Nàng cố nén thanh âm, từng bước một đỡ tường rời đi nơi này.

Sở Lập muốn giết nàng, Sở Lập sao lại muốn giết nàng?

Hồng Diệp thoát ra từ cửa sau, rớt cuộc òa khóc, đau đớn tê tâm liệt phế.

&&&&&

Qua mấy ngày, Sở Lập đã không có cách nào ra cửa, ngay cả giường cũng không thể rời. Hôm nay Sở Lập sáng sớm tỉnh lại, thấy Hồng Diệp đang chải tóc trước bàn trang điểm, tóc dài triền eo, còn chưa chải lên. Hắn không biết lấy đâu ra sức lực, ngồi dậy, gọi ra tiếng: "Hồng Diệp."

Hồng Diệp quay đầu lại nhìn hắn, đứng dậy bước qua dùi hắn, đem chăn sửa lại, lót sau eo cho hắn.

"Đầu tóc người dài ra nhiều." Sở Lập nắm lấy một lọn tóc của nàng, nói, "Hai năm trước khi người vào phủ, tóc hầu như quấn vào nhau."

"Khi đó thật đáng thương, đúng không?" Hồng Diệp rũ mắt nói, "Nếu không phải người nhặt ta về, ta đã sớm chết đi."

"Cái gì mà nhặt?" Sở Lập dừng một chút, cuối cùng vẫn không giải thích, lại phát hiện chính mình hình như bắt đầu ôn nhu. Hắn lắc đầu, buông lọn tóc kia ra, "Ta mệt mỏi, người đi ra ngoài đi."

Hồng Diệp cũng không muốn ở lâu, chải tóc búi lên, nói: "Ta đi chuẩn bị đồ ăn sáng."

Trước nàng khi đi, cũng như hai ngày trước, đốt hương lên. Hương liệu đặt bên cạnh lư hương, chỉ còn một ít. Nàng nhìn chăm chăm hương liệu còn thừa một hồi, khoảnh khắc ngón tay vươn ra, lại bắt đầu phát run.

Độc hương cháy hết, hắt thật sự chết.

Hồng Diệp thích hắt, nhưng càng cảm thấy bị hắt phản bội. Nghĩ xong, cầm hương liệu, thả vào trong lư, bậc lửa.

Hương khí lượn lờ, quanh quẩn khắp phòng.

Ngoài cửa sổ gió rất lớn, gió từ cửa sổ tràn vào, tàn sát bừa bãi xua tan hương khí trong phòng.

Sở Lập đã bắt đầu thích ngửi mùi hương này, bởi vì mùi hương này trên người Hồng Diệp cũng có. Nàng thường hay bận bịu chuyện trong phủ, rất ít ở trong phòng, không có nàng, còn có mùi hương, vậy là tốt rồi, giống như nàng vẫn luôn ở bên người.

Hắt ngưng thần nghĩ, dần dần bị khói độc cắn nuốt, dần dần đi vào giấc mộng, dần dần.....không bao giờ tỉnh lại.

Sở Lập chết rồi.

Hồng Diệp đêm đó liền mang tiền Sở gia rời đi, ngay cả ra về khóc tang cũng không muốn làm. Nàng vẫn sợ, sợ thấy cảnh Sở Lập hạ táng. Hấn phản bội nàng, đối với nàng bạc tình, nhưng nàng rút cuộc vẫn thích hấn, không muốn thấy hấn hoàn toàn chết đi.

Nàng muốn lấy số tiền này, mang theo song thân, cùng nhau sống những ngày an ổn, những ngày dơ bẩn như trước kia, nàng sẽ không bao giờ chạm vào.

"Phu nhân dừng bước."

Hồng Diệp đã đi ra cửa thành, lại thấy phó tướng của Sở Lập. Nàng nhìn hấn, một tay giấu ra sau, trong tay cầm chủy thủ giấu trong tay áo.

Phó tướng hỏi: "Phu nhân ngay cả hạ táng tướng quân cũng không đi? Liền vội vã phải đi sao?"

Hồng Diệp hung hăng cắn môi, nói: "Ta biết người muốn giết ta, làm ta chôn cùng Sở Lập."

Phó tướng im lặng, nhìn về căm hận trong mắt nàng, nghĩ đến tướng quân phải bị nàng căm ghét cả đời, trong lòng không đành lòng, càng không muốn. Hắn lớn tiếng nói: "Tướng quân chưa từng muốn giết người!"

"Ta nghe thấy được, ta đều nghe thấy được hết, Sở Lập sợ ta hủy thanh danh Sở gia, muốn giết ta!"

"Đó là tướng quân lừa gạt người." Phó tướng ghen ngào, "Tướng quân là cố ý để người nghe thấy, hắn biết phu nhân không muốn đi, nhưng hắn bệnh nguy kịch, không có cách nào tiếp tục che chở người, hắn sợ người làm việc ngược, sợ người vẫn luôn giữ Sở gia..... Hắn thà để người hận hắn, cầm tiền tài rời đi."

Hồng Diệp ngơ ngẩn, nàng lắc đầu: "Không có khả năng....."

Phó tướng hỏi lại: "Vì sao không có khả năng? Phu nhân không có phát hiện, ngày ấy hạ nhân trong phủ ít đi rất nhiều sao? Đó là tướng quân phân phó, người còn ở ngoài ngõ, hắn liền đem người đuổi đi, chính là vì cố ý cho người ở ngoài cửa nghe thấy chúng ta nói chuyện. Tướng quân võ công tốt như vậy, chẳng lẽ không biết người ở bên ngoài?"

"Không có khả năng....." Hồng Diệp hồi tưởng lại mọi chuyện, đã hiểu ra những lời này không giả. Nhưng nàng không muốn thừa nhận, bởi vì một khi thừa nhận, vậy nàng.....thành cái gì.....nàng giết Sở Lập a.

Là nàng chính tay giết Sở Lập.

"Tướng quân dặn dò mấy trăm lần, làm ta không được nói chuyện này với người, nhưng ta sao lại nhẫn tâm, để người tướng quân yêu sâu sắc hận hấn một đời."

"Câm miệng!" Hồng Diệp lạnh giọng trách cứ, "Ta không tin!"

Phó tướng nhìn nàng vạn phần thống khổ, biết những lời này đối với nàng mà nói quá mức tàn nhẫn, cũng không đành lòng nói thêm gì nữa, chỉ nói một tiếng "Bảo trọng", liền rời đi.

Toàn thân Hồng Diệp đã không có sức lực, nàng nằm liệt nơi góc tường, nghĩ tới chuyện với Sở Lập mấy năm nay, nước mắt lăn xuống.

"Xem ra người thật sự rất thích Sở Lập, đích thân độc chết hấn, lại ở chỗ này khóc đến thương tâm như vậy."

Thanh âm lạnh băng vang lên sau lưng, Hồng Diệp khựng lại, xoay người

Chương 22: Lư hương ngư văn (chín)

Hương khói quanh quẩn khắp phòng dần tan đi, bên tai còn vang lên thanh âm hỗn loạn thời ngũ đại thập quốc. Cho đến khi tất cả khói trong phòng tan hết, tiếng ồn ào náo động cũng theo đó mà mất.

Khâu Từ bỗng nhiên hiểu ra vì sao Nam Tinh sẽ đáp ứng giao dịch với hắn.

Hồng Diệp hiện tại là Triệu Thiến, Sở Lập hiện tại là Dương Giang Hà.

"Nghịch duyên." Khâu Từ nhìn cái lư hương ngư văn không biết khi nào đã rửa sạch máu loãng kia, nói, "Khi Hồng Diệp chết oán niệm quá sâu, dù đã qua nhiều kiếp như vậy, vẫn tẩy không hết oán khí."

Nam Tinh lại chạm lên cái lư hương ngư văn, nó không run lên nữa, như là đã biết Nam Tinh sẽ không làm gì nó.

Khâu Từ lại hỏi: "Cô nói Triệu Thiến có thể là gián điệp thương mại do công ty đối thủ phái tới hay không? Lại đến tái diễn chuyện năm đó lần nữa?"

Nam Tinh nhìn không được liếc hắt một cái, mặt đầy vẻ.....ghét bỏ.

Khâu Từ thấy nàng dùng ánh mắt đó nhìn mình, cười cười: "Cô xuyên qua cổ kim, biết được chuyện cũ, nhưng tôi không rành cái này, tôi chỉ am hiểu tìm đồ vật."

Nam Tinh sống lâu như vậy, người khác có thể hiểu nàng một phần ngàn đã xem như rất có thiên phú, Khâu Từ lại không phải chỉ hiểu một chút. Nếu Nam gia còn tồn tại, chắc sẽ thu Khâu Từ làm đệ tử đi? Thiên phú bày ra đó, có điều hơi lẩm chuyen.

"Aizz, sao lại bày ra vẻ mặt nuối tiếc?" Khâu Từ ấn lên cái lư, cảm nhận được nó dị thường an tĩnh, hắt nghĩ nghĩ, nói, "Nó cắn nuốt máu của Hồng Diệp, coi như nhận hết oán khí của Hồng Diệp, tới tay Triệu Thiển vẫn luôn bất an, có phải bởi vì khúc mắc của Hồng Diệp năm đó chưa giải? Hiện tại yên ổn, như vậy, khúc mắc của Hồng Diệp đã giải khai?"

Nói cách khác, nếu Triệu Thiển là gián điệp thương mại gì đó, lại muốn huỷ hoại Sở Lập, cái lư kia khẳng định sẽ không an tĩnh lại.

Bởi vậy Triệu Thiển kiếp này, thật sự là tới trả nợ và tục duyên.

Thế gian luân hồi, cuối cùng vẫn là trở lại điểm khởi đầu.

Hắn thấy Nam Tinh đã thu hồi bếp lò, hình như định xuống lầu. Hắn nghĩ, Nam Tinh hẳn là sẽ không trực tiếp nói cho bọn họ nghiệt duyên năm đó. Tuy rằng hắn thông cảm cho những gì Hồng Diệp gặp phải, nhưng mọi chuyện vốn không nên biến thành như vậy. Chỉ là tục ngữ nói đời trước sự đời trước tất, hưởng chi là kiếp trước.*

**chỗ này hơi khó hiểu nha, ở đây là chữ 'đại' với chữ 'thế', đại (đời) thì giống như đời ông đời bà, đời cha đời mẹ, còn thế (kiếp) thì của một người, sau mỗi lần uống canh Mạnh Bà. Lão hiểu là chuyện ai người nấy giải quyết, nợ của mình kiếp này trả không hết kiếp sau mình trả, không thể để đời sau (con mình) trả được, ko biết đúng ko nữa?!*

Hơn nữa, kiếp này Dương Giang Hà vẫn thích nàng như cũ, cũng không biết Triệu Thiển có thể lại là Hồng Diệp của kiếp trước hay không.

— — chỉ có thời gian trả lời.

Triệu Thiển nghe lời Nam Tinh không lên lầu vẫn luôn ở dưới lầu chờ cùng Dương Giang Hà, nàng ta nghe thấy trên lầu có động tĩnh, đột nhiên có mùi thơm lạ lùng truyền đến, làm tâm tình nàng nôn nóng bất an, thiếu chút nữa nhịn không được muốn lên lầu, vẫn là Dương Giang Hà giữ nàng ta lại, trấn an nàng ta kiên nhẫn chờ.

Lúc này rốt cuộc nhìn thấy Nam Tinh cùng Khâu Từ xuống lầu, nàng ta bước nhanh qua, nhìn đến lư hương, trong chớp mắt hoảng hốt. Lại giống như có gió nhẹ, phất bay tâm tư bất an của nàng ta, tự nhiên thấy bình tĩnh lại.

"Giải quyết rồi." Nam Tinh đặt lư hương vào tay nàng ta, nói, "Lư hương đã sống lại, cũng sẽ không làm cô có cảm giác đau nữa, bởi vì khúc mắc của nó đã được giải khai."

Dương Giang Hà bước đến, hỏi: "Khúc mắc gì vậy?"

Triệu Thiển ôm cái lư, quả nhiên cảm giác được hơi thở của nó, hơn nữa đã không còn đau đớn xuyên tim, thậm chí nỗi đau muốn rơi lệ mỗi khi cầm nó cũng đã biến mất. Nàng ta cũng hỏi: "Khúc mắc gì?"

"Cô và Dương tiên sinh....." Nam Tinh nói, "Kiếp trước là một đôi tình lữ, chỉ là trời xui đất khiến, tiếc nuối mà bỏ lỡ."

"Vậy có quan hệ gì với nó?"

"Đây là lư hương khi đó cô dùng để thắp hương, Dương tiên sinh rất thích."

"Nhưng vì sao cái lư chỉ nhận được ta."

"Bởi vì là cô dùng nó hằng ngày, Dương tiên sinh hàng năm lãnh binh đánh giặc bên ngoài, tiếp xúc không nhiều lắm."

Triệu Thiến khựng lại, cúi đầu nhìn hấn, hơi mỉm cười: "Thì ra anh là một tướng quân."

Dương Giang Hà đối với chuyện kiếp trước không quá để trong lòng, tướng quân cũng được, mãng phu cũng thế, đều đã qua. Hấn nắm lấy tay nàng ta, nói: "Vô luận trước kia là thân phận gì, cũng vô luận là làm sao mà bỏ lỡ, hiện tại sẽ không."

Triệu Thiến nhẹ nhàng gật đầu: "Ừm."

Lư hương an tĩnh nằm trên tay nàng ta, mơ hồ phiêu hương, có điều mùi hương này, làm tim nàng ta cảm thấy bình yên, không còn bỏng cháy đau đớn.

Nàng ta giao lư hương cho Nam Tinh, nói: "Dựa theo ước định, chúng ta cho cô mượn." Nàng ta lại nói với Khâu Từ, "Cũng dựa theo ước định, đồ cổ chúng ta sưu tầm, anh đều có thể xem."

"Cảm ơn."

Đang cất lư hương đi Nam Tinh dùng dư quang liếc nhìn Khâu Từ, hẳn phí sức lớn như vậy, chỉ để nhìn đồ cổ người khác sưu tầm? Hắn đang tìm cái gì? Nam Tinh trầm mặc, nói với Triệu Thiến: "Cô có rảnh thì nên đi bệnh viện một chuyến."

Triệu Thiến hơi sợ hãi, hỏi: "Tôi.....sinh bệnh?"

Nam Tinh nhìn bụng nàng ta một cái, dời mắt, không nói gì thêm.

Dương Giang Hà có phản ứng, trong lòng hơi nháy. Hắn biết thuật sĩ có câu nói kêu thiên cơ không thể tiết lộ, nếu không sẽ bất lợi cho mình. Vì thế không tiếp tục truy vấn, nói khẽ với vợ: "Em gần đây hay thích ngủ, đúng không? Cái kia...cũng đã hai tháng không có, không phải sao?"

Triệu Thiến cũng hiểu ra, nàng ta duỗi tay che lại bụng, đầu ngón tay run rẩy, không thể tin được.

Khi Nam Tinh cùng Khâu Từ ra ngoài, Dương Giang Hà đã kêu tài xế, muốn mang Triệu Thiến đi bệnh viện. Hai người đi chính là đường nhỏ, thấy xe từ đại lộ chạy đi.

Nam Tinh trầm mặc, nói: "Nếu tính cảnh giác của Hồng Diệp cao một chút, đã sớm nhận thấy song thân của nàng ta đã không còn; lòng tin đối với Sở Lập sâu một chút, cũng sẽ không tin hắn nỡ giết mình...thì sẽ không một bước sai, từng bước sai."

Cuối cùng biến thành người đáng thương, đáng thương lại đáng giận.

Khâu Từ hỏi: "Vậy vì sao còn muốn giúp bọn họ?"

Nam Tinh lại trầm mặc một lúc, mới cúi đầu nhìn lư hương trong tay, nói: "Đi đi, chuyển sang kiếp khác đi."

Chuyển sang kiếp khác? Khâu Từ bất ngờ, sau đó liền thấy lư hương chấn động, có một sợi hồn bay đi.

"Lư hương kia....." Khâu Từ đã hiểu.

Trong lư hương, không phải là oán khí của Hồng Diệp, mà là hài tử của Sở Lập và Hồng Diệp.

Nhưng Sở Lập không biết, Hồng Diệp cũng không biết, hiện giờ Dương Giang Hà và Triệu Thiến sẽ càng không biết.

Năm đó bọn họ cũng không biết đứa bé chưa được sinh ra kia, dùng hồn phách nho nhỏ của mình bảo hộ hai người, sợ mẫu thân nhìn

không thấy nó, nỗ lực tìm cảm giác tồn tại. Nó chờ đợi mấy ngàn năm, rốt cuộc chờ đến khi bọn họ chuyển sang kiếp khác.

Nó an tĩnh chờ trong Viện bảo tàng, chờ bọn họ trở về.

Chờ có cơ hội, lại làm con của bọn họ.

Nam Tinh cũng không thích đôi oán lữ này, nhưng nàng nhìn thấy đứa bé vẫn luôn chờ đợi kia.

Khâu Từ phát hiện, Nam Tinh so với trong tưởng tượng càng — — thiện lương, càng — — ấm áp.

Nam Tinh hơi dừng chân lại, nghiêng đầu nói: "Đừng đi theo tôi."

Âm điệu lạnh lùng như dao găm, Khâu Từ bị đông lạnh đành phải dừng lại nhìn nàng.

...một chút cũng không ấm áp.

"Tái kiến?"

"Ừ, tái kiến."

Khâu Từ cười cười, không trêu chọc nàng nữa. Trung Quốc lớn như vậy, nhưng có lẽ vẫn có cơ hội gặp lại.

&&&&&

Ba anh em Trịnh gia đã chờ đến lòng nóng như lửa đốt, thương nghị muốn cho Phùng Nguyên tìm một trộm mệnh sư khác vì một khắc cũng chờ không được.

Phùng Nguyên chịu đựng toàn bộ hỏa lực, đem lời hay cả đời đều nói hết, cũng không thể làm cho bọn họ vừa lòng.

"Đổi người khác đi, sao lại đi trộm đồ cổ giả về, thân là trộm mệnh sư, ngay cả năng lực giám định đồ cổ cũng không có?"

Phùng Nguyên như đứng đống lửa, như ngồi đống than, lau mồ hôi nói: "Thất thủ, thất thủ, ngẫu nhiên thất thủ cũng là bình thường."

"Đổi người, đổi người, nếu không, chúng ta sẽ không trả cậu một đồng tiền thù lao nào, còn muốn khiếu nại cậu với lão đại của cậu."

Phùng Nguyên hận nhất là hai chữ "khiếu nại", khiếu nại một lần, tiền thưởng của hắn liền không có, khiếu nại hai lần, một năm tiền thưởng của hắn đi tong. Hắn không thể không nói: "Trộm mệnh sư tôi biết, chỉ có một mình Nam Tinh, ngoại trừ cô ấy, thì không còn ai nữa."

Ba anh em Trịnh gia rất bất mãn, bọn họ đối với năng lực của Nam Tinh đã vô cùng hoài nghi.

Hoài nghi đến mức người hầu nói Nam Tinh đã trở lại, cũng không có ai đứng dậy nghênh đón nàng.

Hà nãi nãi nghe ba người bọn hắn cãi cọ một ngày, đầu đau muốn nứt ra, dù sao cũng lớn tuổi, quá mức âm ỉ, nghe mà đau đầu. Nhưng nghe Nam Tinh tới, vẫn đánh tinh thần đứng lên, thấy trong tay nàng lại cầm cái bếp lò, trong lòng biết lần này có hy vọng.

Nam Tinh ở trong sân đã nghe thấy tiếng bọn họ ồn ào nhốn nháo, vào nhà thấy bọn họ lạnh nhạt với mình, cũng không giải thích câu nào, nói thẳng: "Có thể cho Trịnh lão gia tử sống lại rồi."

Ba người cơ hồ đồng loạt đứng lên.

&&&&&

Trong phòng có năm người, ba anh em Trịnh gia và Nam Tinh, cộng thêm Hà nãi nãi.

Hà nãi nãi vốn dĩ cảm thấy đây là chuyện nhà bọn họ, mặc dù rất muốn ở lại, nhưng không mở miệng. Bà nghĩ lát nữa bọn họ nói xong rồi, ở bên ngoài nhìn trộm Trịnh tiên sinh một cái là được rồi.

Nhưng Trịnh Uông cảm thấy Hà nãi nãi là nguyên lão của tập đoàn và Trịnh gia, lời nói có quyền uy nhất, nếu để bà làm chứng di chúc, được bà ủng hộ, chuyện di sản nhất định sẽ càng thuận lợi, bởi vậy cực lực khuyên bà lưu lại.

Trịnh Tiêu và Trịnh Hải nghe xong, cũng hiểu ý đồ cũng hẩn. Ba người trước sau đều cảm thấy phụ thân thiên vị mình, vì thế cũng khuyên Hà nãi nãi lưu lại.

Hà nãi nãi thấy bọn họ cũng không thêm để ý thân phận người ngoài của mình, cộng thêm bà cũng rất muốn gặp Trịnh tiên sinh lần nữa, vì thế không ra ngoài.

Cái lư hương ngư văn tằm thường bốc lên làn khói lượn lờ, phiêu tán đến từng góc phòng.

"Có mùi hương." Trịnh Tiêu ngửi ngửi, nhú mày nói, "Không phải mùi nước hoa, mùi hương rất thấp kém a."

Hà nãi nãi cũng ngửi thấy, thấp giọng nói: "Giống như nhang muỗi."

Đây có lẽ chính là mùi hương mà Trịnh tiên sinh của bà vẫn luôn nhắc đi nhắc lại, khi dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng, mang theo mấy đứa con còn nhỏ ngồi dưới tàng cây, thấp nhang muỗi, kể chuyện xưa cho bọn chúng.

"Tôi biết mà, thật thấp kém." Trịnh Tiêu nói, "Ai a, đi lấy đồ cổ thấp nhang muỗi, không có phẩm vị."

"Suyt." Trịnh Uông chịu không nổi muội muội ồn ào, trừng mắt nhìn nàng ta một cái.

Trịnh Tiêu không sợ trời không sợ đất, cũng trừng lại hấn một cái, chọc đến Trịnh Uông giận thiếu chút nữa muốn mắng nàng ta.

Trịnh Hải đột nhiên hoảng sợ lui lại, sợ tới mức cả tiếng cũng vô pháp phát ra. Trịnh Uông cùng Trịnh Tiêu đang trừng nhau cũng quay qua nhìn, lập tức sợ hãi đến không dám nói lời nào.

Trong làn khói, Trịnh lão gia tử đã chết mấy ngày, đang phiêu đảng, tựa như còn sống.

Chỉ có Hà nãi nãi tới gần, ngẩn ngơ nhìn ông đang sinh động như thật, run giọng: "Ngài đã trở lại rồi."

Gặp mặt một lần, lần cuối cùng, lời ông muốn nói, lại không phải nói với mình.

"Ba!" Trịnh Uông phản ứng đầu tiên, cố nén kinh sợ, một bước đi lên, "Ba, ba luôn luôn tin tưởng con, đúng không, con sẽ thay ba xử lý tốt mọi chuyện, ba có thể an tâm mà đi."

Trịnh Hải cũng hoàn hồn, xông tới nói: "Ba, lúc ba còn sống thương con nhất, đại ca hẳn ăn bớt tài sản công ty, còn có con riêng mà không nói cho ba!"

"Mày cút đi! Tiền mày cầm hết đi nuôi một đám đàn bà, đừng cho là tao không biết."

Hai người bóc mẽ chỗ yếu của nhau, chỉ trích nhau, lúc này Trịnh Tiêu muốn áp nỗi sợ xuống bước qua để đòi thừa kế, nhưng hai cái đùi run lẩy bẩy, căn bản đi không nổi.

Khói mù dần dần dày lên, mê đến nhân tâm cũng thấy không rõ.

Nam Tinh mở miệng nói: "Nói đi, ông muốn phân phối tài sản của ông như thế nào?"

Hai anh em đang cãi nhau tức khắc an tĩnh, thẳng lẳng lẳng nhìn chằm chằm người cha đã mất, bức thiết muốn nghe từ miệng ông, ai mới là người thừa kế di sản.

Đôi mắt Trịnh lão gia từ hơi chuyển, đảo qua người trong phòng, ánh mắt chậm rãi dừng trên mặt vị hồng nhan tri kỷ đã làm bạn mình nhiều năm: "Lệ Lệ..... tài sản.....đều cho bà."

Hà nãi nãi sừng sốt, nước mắt từng giọt to lăn xuống.

Ba anh em Trịnh gia đầu tiên là sừng sốt, sau đó lớn tiếng nói: "Không có khả năng! Sao ba lại làm như vậy, bà ta không phải người Trịnh gia chúng ta, có quyền gì mà được chia tài sản?"

Hà nãi nãi bị những lời này đâm đau, ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén, nhìn chằm chằm làm bọn họ theo bản năng không dám mở miệng. Nhưng nháy mắt liền bắt đầu có phản ứng, ba người đồng thời chỉ trích, lần đầu đứng trên cùng trận tuyến, hiếm khi nhớ tới bọn họ còn là người một nhà.

"Ta sẽ không lấy đồng di sản này." Hà nãi nãi nói, "Một phen tiền cũng sẽ không lấy."

Ba người lại đồng thời sửng sốt, mới vừa kết làm minh hữu lại ầm ầm tan rã, nhanh chóng bị những lời này làm cho tan rã.

"Ba thương tôi nhất, tiền này mấy người có quyền gì mà lấy?"

"Thương cái gì, mày có thương ba sao?"

"Vậy mày có sao?"

"Lăn!"

.....

Vĩnh viễn khắc khẩu, biệt thự Trịnh gia tràn ngập mùi khói thuốc súng.

Nam Tinh đã xong việc, lại không đi ra, nàng lại phải nhảy cửa sổ. Hà nãi nãi vẫn luôn nhìn người bỗng bênh trong làn khói, thẳng đến khi ông hoàn toàn biến mất, mùi hương tan đi, nước mắt mới ngưng.

Ông đi rồi, sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Phùng Nguyên chờ bên ngoài nhỏ giọng nói: "Bên trong thật ồn a."
Hắn lại lặng lẽ hỏi, "Đôi mắt cảm chưa?"

"Ừm."

"Tôi tưởng cô lại sắp làm mua bán lỗ vốn."

Nam Tinh nói: "Bọn họ không xứng."

Phùng Nguyên nghĩ nghĩ cũng phải, loại người này không đáng để Nam Tinh làm không công. Đổi lại là hắn, hắn ngay cả đôi mắt mấy kiếp tiếp theo của bọn họ cũng lấy luôn mới thấy thoải mái.

Lát sau Hà nãi nãi cũng bước ra, bà đã lau khô nước mắt, nếu không phải nếp nhăn trên mặt còn lưu nước mắt, nhìn cũng không giống đã khóc.

Kiên cường đến mức làm Nam Tinh bất ngờ.

Nam Tinh nói: "Bà thật sự không cần di sản của Trịnh lão gia?"

"Không cần."

Phùng Nguyên kinh ngạc nói: "Bà không cần, ba

Chương 23: Lư hương ngư văn (mười)

Sau khi Nam Tinh bước ra khỏi Trịnh gia, tiếng cãi cọ của ba anh em Trịnh gia vẫn chưa dừng lại, bước tiếp theo, bọn họ đại khái là phải đi kêu luật sư, triển khai cuộc chiến tranh đoạt di sản.

Phùng Nguyên hoàn thành nhiệm vụ, tiền cũng đã vào tài khoản, muốn cùng Nam Tinh trở về. Nam Tinh nói: "Tôi còn phải trả cái lư lại cho Dương Giang Hà, cậu đi trước đi."

"VẬY TÔI ĐI TRƯỚC." Phùng Nguyên nói, "Sau khi trở về, đầu tiên tôi muốn đi rửa sạch lỗ tai. Hai ngày này lỗ tai đều bị niêm đến chai luôn rồi."

Nam Tinh đột nhiên hiếu kỳ, hỏi: "Lần sau có khách hàng như vậy nữa, cậu nhận hay không?"

"Đương nhiên là nhận a." Phùng Nguyên tập tức trả lời, "Có thể kiếm tiền là tốt."

"Ừm." Đây cũng là tôn chỉ của nàng, chỉ cần có thể lấy được đôi mắt, đi làm cái gì đều không quan hệ, cùng người nào hợp tác đều có thể.

Phùng Nguyên bỗng nhiên cảm thấy hình như có chút không thích hợp, hắn nhìn Nam Tinh nói: "Ý, cô vậy mà cũng hỏi mấy vấn đề không liên quan."

Nam Tinh hơi khựng lại, đại khái là bị Khâu Từ nhiều chuyện ảnh hưởng rồi.

"Tôi đi đây, hẹn gặp lại."

Phùng Nguyên mới vừa cảm thấy nàng ấm áp, giờ lại lạnh lẽo như trời đông.

Khi Nam Tinh bước vào Dương gia, Khâu Từ đã thu thập xong, nhưng cũng chưa đi. Hắn đang đợi Dương Giang Hà, cũng đang đợi Nam Tinh đến, thứ nhất là vì lư hương là do hắn đứng ra bảo đảm, thứ hai là muốn nói chuyện nhiều hơn với Nam Tinh.

Nói nhiều hơn một câu, là có thể hiểu hơn một phần, hiểu biết thêm về trộm mệnh sư.

Ai biết "tái kiến" có phải thật sự liên tái kiến hay không.

Người hầu đưa Nam Tinh vào phòng khách liền đi pha trà, Nam Tinh thấy Khâu Từ cũng ở đó, hỏi: "Bọn họ còn chưa về?"

"Chưa, còn ở bệnh viện." Khâu Từ hỏi, "Trà lư hương xong là đi?"

"Đúng vậy."

Nam Tinh nhớ ra cái lư này có thể đưa cho hấn, dù sao hấn cũng chưa đi, lư hương cũng thông qua hấn đảm bảo Triệu Thiển mới bằng lòng cho mình mượn, để hấn trả lại là vừa. Khâu Từ có vẻ nhìn thấu ý đồ của nàng, nàng vừa định duỗi tay, liền hỏi: "Cô có việc gấp sao?"

"Không có."

"Cô muốn đưa lư hương để tôi chuyển giao?"

"Đúng vậy."

"Vậy tôi cự tuyệt."

Nam Tinh nhú mày, hỏi: "Anh vội đi?"

Khâu Từ cười nói: "Không vội, nhưng tôi không muốn chuyển giao, tôi mà nhận, cô liền đi, đúng hay không?"

"Đương nhiên."

"Cho nên tôi cự tuyệt."

"Tại sao?"

Khâu Từ nói: "Bởi vì tôi muốn nói chuyện với cô nhiều hơn."

Nam Tinh nhìn chăm chăm Khâu Từ lúc này ngồi trên sofa đối diện cái bàn, sau một lúc lâu mới hỏi: "Anh có phải cảm thấy tôi đánh không lại anh hay không?"

Thiếu chút nữa cho rằng nàng muốn hỏi là có phải mình yêu thầm nàng hay không Khâu Từ nghe thấy câu hỏi ngoài dự đoán này, khựng lại một lúc, ngay sau đó không nhin được mà bật cười.

Hắn dựa lên sofa, tư thế nhẹ nhàng, như đang nói chuyện nhà với nàng, không có một chút ý tứ khách khí nào. Hắn cười nói: "Tôi chính là muốn tìm hiểu cô, hoặc là, muốn tìm hiểu về trộm mệnh sư."

Đương nhiên, tôi sẽ không hao hết tâm tư đi tìm hiểu. Nói chuyện phiếm, có lẽ có thể hiểu thêm về cô, cho nên mới muốn nói chuyện với cô nhiều hơn."

Nam Tinh không biết hẳn là tò mò về trộm mệnh sư, hay là muốn biết làm sao để học mấy thứ này. Khâu Từ đối với đồ cổ huyền học tựa hồ rất có hứng thú, Nam Tinh tin rằng hẳn cố ý muốn học. Nàng hỏi: "Vậy còn anh, vì sao lại muốn nhìn bộ sưu tập của Dương Giang Hà? Khi anh vào địa cung của Hậu Thăng, cũng không mang đi mấy thứ đáng giá đó, không phải đi trộm mộ, chẳng lẽ cũng là muốn làm giao dịch với ai đó, sau khi hoàn thành, anh có thể đi tham quan bảo tàng của họ?"

Khâu Từ từ lúc Triệu Thiến đề cập đến chuyện sẽ để hẳn xem bộ sưu tập liền biết, Nam Tinh sẽ không bỏ qua cái chi tiết này.

Có điều nàng hỏi trực tiếp như vậy, thật sự làm Khâu Từ hơi bất ngờ.

Thì ra Nam Tinh cũng sẽ tò mò về người khác, chỉ là ngày thường quá lạnh nhạt, lạnh nhạt đến làm người ta cho rằng nàng không có lòng hiếu kỳ, hoặc là nói nàng không có suy nghĩ một người bình thường nên có.

Ai cũng nói lòng hiếu kỳ hại chết mèo, nhưng một chút lòng hiếu kỳ cũng không có, thì không quá bình thường.

"Đúng vậy." Khâu Từ không che dấu, nói luôn, "Tiền thù lao của cô là đôi mắt, tiền thù lao của tôi là nhìn bảo tàng của bọn họ."

Nam Tinh lập tức im lặng, Khâu Từ cũng không nói gì.

Chuyện hai người hiện tại biết về nhau, đã ngang cơ.

Chỉ còn lại có một điểm không biết — — nàng muốn đôi mắt để làm gì; hẳn muốn xem kho tàng để làm gì.

Dương Giang Hà và Triệu Thiến từ bệnh viện về, vào cửa nghe nói Nam Tinh tới, Triệu Thiến ngay cả bước chân cũng nhanh hơn, làm Dương Giang Hà hốt hoảng vội vàng kéo nàng ta lại, để nàng ta đi chậm một chút.

Nam Tinh thấy hai người, nói: "Tôi đúng hẹn trả lại lư hương, để ở trên bàn, nếu không có chuyện gì nữa, tôi đi trước."

"Từ từ." Triệu Thiến nói, "Cảm ơn cô, mới vừa làm kiểm tra, trong bụng có cái tiểu bảo bảo. Nếu không phải cô nhắc nhở, với tính tình này của tôi, có khả năng đến lúc trễ mới có thể phát hiện, đối với bảo bảo cũng không tốt."

Nam Tinh gật gật đầu, không có ý tranh công.

Triệu Thiến lại nói: "Tôi đã thương lượng với tiên sinh của tôi, chúng ta sẽ tìm thời cơ thích hợp, đem lư hương đổi trở về. Trộm đồ của người ta, dù sao cũng không tốt."

Nam Tinh lại gật gật đầu, nhin không được hỏi: "Còn muốn nói gì không?"

Triệu Thiến còn định nói tạ ơn gì đó, nhưng nhìn Nam Tinh thật sự không giống như là muốn đòi tiền, nếu đề cập đến tiền thù lao, ngược lại có vẻ thất lễ. Vì thế không nói nữa, chỉ nói: "Vậy chúng ta đưa cô ra ngoài đi."

"Không cần." Nam Tinh nói, "Tái kiến."

Nàng bước hai bước, lại nghĩ tới cái gì, quay đầu lại nhìn Khâu Từ, nghiêm túc nói: "Tái kiến."

Khâu Từ cười: "Lần sau thấy."

Nam Tinh khựng lại, không nói gì nữa, cất bước rời đi.

Khâu Từ thấy Nam Tinh đi vội vàng, nhớ tới nàng từ núi Bảo Châu về đã đến đảo Tứ Thủy, cơ hồ không có thời gian nghỉ ngơi. Liều mạng như vậy..... rốt cuộc là muốn làm cái gì.

Dương Giang Hà nói: "Khâu tiên sinh, tôi mang cậu đi tham quan kho tàng của tôi."

Khâu Từ thu hồi tâm tư, nói: "Được."

&&&&&

Khi Nam Tinh rời hòn đảo nhỏ, vẫn đi đến chiếc phà trên bến tàu kia. Nàng đi trên đại lộ du khách không ngớt, từ xa đã thấy trên bến tàu kia, có một cái cây lớn cành lá sum xuê.

Cái cây kia khi nàng lên bờ đã thấy, hiện giờ nhìn từ xa, phảng phất như một tán dù lớn đang mở ra.

Không biết vì cái gì, làm nàng nhớ tới cái cây Hà nãi nãi miêu tả trong lời Trịnh lão gia tử.

Cây kia được trồng trong sân Trịnh gia, thường hay có muỗi, lại luyến tiếc không chặt đi. Năm đó người một nhà khó khăn nhưng thấy đủ,

đêm hè nóng bức, thấp nhang muỗi, ở trong sân hóng mát, ba đứa con cả trai lẫn gái ôm đầu gối nghe ông kể chuyện xưa.

Nam Tinh nghĩ, Trịnh lão gia tử coi đảo Tứ Thủy thành nơi cả nhà đến du lịch, không biết có phải vì cái cây này hay không, làm ông nhớ tới quãng thời gian ba đứa trẻ còn nhỏ tuổi hồn nhiên tụ lại dưới gốc năm đó.

Có lẽ đúng, lại có lẽ không đúng.

Lư hương ngư vẫn đốt cháy sự phản bội của Hồng Diệp năm đó, đốt cháy lương tâm của nàng ta. Nam Tinh mơ hồ hiểu ra vì sao thứ có thể làm Trịnh lão gia tử sống lại sẽ là cái lư kia, đại khái là bởi vì, đều đốt cháy đi lương tâm.

— — Trịnh lão gia tử từ một nghèo hai trắng thành đại phú ông, thủ đoạn cũng không quang minh.

Vì kiếm tiền, hầu như thủ đoạn gì cũng dùng qua.

Đến già hối hận, cũng đã muộn.

Khi Hồng Diệp chết, cũng hối hận như vậy, nhưng cũng đã muộn.

Nhưng bất đồng chính là, con của Hồng Diệp bảo hộ nàng ta, con của Trịnh lão gia tử, lại huỷ hoại ông.

Đều là ràng buộc giữa cha mẹ và con cái, kết cục lại hoàn toàn bất đồng.

Phà chở đầy du khách rời đảo, lướt trên nước đến gần bờ biển ẩm ỉ, rời xa dần hòn đảo nhỏ nổi trên nước.

Cái cây to kia, cũng dần dần biến thành một cái chấm, biến mất trên mặt nước.

Nam Tinh xuống khỏi phà, qua cổng, mới vừa lên bờ, liền nghe thấy có người lớn tiếng gọi. Người nàng biết ở đây đều còn trên đảo, xác định không phải kêu mình, nên không nhìn qua hướng đó.

Nhưng người nọ cố tình tới tìm nàng.

"Ta nói cô nương a!"

Người nọ trực tiếp cản trước mặt nàng, lớn tiếng nói: "Cuối cùng cô cũng lên bờ, tôi còn tưởng rằng tôi nhìn lầm, cô đã đi rồi."

Nam Tinh nhìn anh mập trước mắt, nhớ ra hẳn là tài xế giống cái bánh chưng hôm đó chở nàng đến đây. Tài xế mập duỗi tay về phía nàng, trên bàn tay múp míp là một cái di động: "Tôi ngày đó về đến nhà rửa xe mới phát hiện ra nó, nhưng đã tắt máy, chờ sạc điện, phát hiện bị khóa vô pháp mở ra, chỉ nhìn thấy một đồng cuộc gọi nhớ cũng vô pháp bắt máy, đành phải ở trên bờ chờ cô. Ai da! Cuối cùng tôi cũng chờ được cô."

Nam Tinh dừng một chút, nhìn người tài xế mờ mờ nhễ nhại, nghĩ đến những lời hắn nói lung tung hôm đó, lại nghĩ đến những lời ba anh em Trịnh gia nói.

Có một số người, miệng xấu, nhưng tâm không xấu;

Có một số người, nói ngọt, nhưng tâm đã hư thối.

"Cảm ơn." Nam Tinh nhận lấy di động, giải khóa nhìn một cái, tất cả đều là Phùng Nguyên đánh tới. Nàng cất kỹ di động, hỏi, "Anh hiện tại có rảnh không, tôi muốn đi sân bay."

"Đương nhiên là có."

Trên đường tài xế lại nói chuyện phiếm, từ nam đến bắc, trên trời dưới đất.

"Tôi nha, không phải vì muốn kiếm tiền, chính là cảm thấy ngày thường quá buồn, cho nên mới làm tài xế. Tôi mỗi ngày a, phải chở mấy chục khách, người ở đâu cũng có, bọn họ trò chuyện với tôi, còn phải trả tiền cho tôi, thật tốt."

"Cô đừng thấy tôi hiện tại vui tươi hơn hử, trước kia tôi có bệnh trầm cảm, nhưng giờ tốt rồi."

"Người a, phải tích cực mà sống, vui vẻ một chút, lạc quan một chút, không có gì khó khăn gì mà không qua được. Đợi lát nữa đưa cô đi sân bay, tôi liền về nhà, mẹ tôi làm đồ ăn ngon, lão bà của tôi làm đồ ăn cũng ngon, không nỡ ăn ở ngoài a."

Nam Tinh an tĩnh nghe, giọng nói của hắn tràn trề sức sống, làm người nghe cũng cảm thấy vui vẻ.

Tài xế nói xong chuyện của mình, nghĩ nàng nhanh như vậy liền rời đảo, khẳng định không có gì chơi, liền nói: "Đảo này cũng không có gì mới mẻ, thương nghiệp hóa quá nghiêm trọng."

"Đúng vậy."

"Có thấy cái gì vui không?"

Nam Tinh nhìn tiểu đảo xẹt qua ngoài cửa xe, mặt biển ở dưới nắng gắt cuối thu, ánh sáng lấp lóa, chiếu lên ảnh ngược đảo Tứ Thủy. Nàng trầm tư thật lâu sau, nói: "Nơi này phong cảnh rất đẹp."

Nếu không gặp người tài xế này, nơi này nhất định quá tệ.

Hải đảo nườm nượp, lũ khách lui tới nối liền không dứt.

Thật náo nhiệt.

Tác giả có lời muốn nói: Quyển thứ hai, thấy có bình luận nói Trịnh gia cùng lư hương giống như không có điểm gì chung.

Kỳ thật mỗi món đồ cổ trong từng quyển cũng không nhất định phải có thuộc tính hoàn toàn tương đồng.

Chén rượu Thao Thiết là thuộc tính tham lam hoàn toàn giống nhau, lư hương ngư văn chính là ràng buộc giữa cha mẹ và con cái, còn có một điểm luôn được nhắc tới, đều có tác dụng dâng hương, đối với Hồng Diệp là hồi ức đau khổ, đối với Trịnh lão gia tử là khoảng thời gian đẹp đẽ nhất.

Nếu thuộc tính hoàn toàn giống nhau, vậy quyển thứ nhất cổ kim làm người bưng tỉnh đại ngộ, nhưng tới quyển thứ hai cùng quyển thứ n về sau, không cần trở lại quá khứ, các người nhìn hiện đại bộ phận đều đã có thể biết được là muốn nói về chuyện gì ở cổ đại, như vậy không có lạc thú gì, sẽ trói buộc.

Cho nên cổ kim cũng không nhất định hoàn toàn tương đồng, nhưng vận mệnh chủ định sẽ có một vài chỗ giống nhau.

— — — — —

Chương sau mở ra quyển mới — — đèn lồng hình người.

Lời editor: nếu có ai mê những câu chuyện đồ cổ mà không bài xích các anh zai thích nhau thì có thể đọc thử bộ Tiệm đồ cổ Á Xá, bộ đó mùi gay không nồng đâu, nhẹ đến độ lão hủ phải đi hít thêm từ mấy bộ khác cho đỡ vã, bộ đó chủ yếu là kể chuyện cổ thôi, cấu trúc truyện theo hệ thống, dễ đọc, đã xong 2 phần, mỗi phần 12 món đồ cổ, tính đến giờ này nếu tác giả giữ đúng lời hứa thì phần ba phải xong rồi, nhưng lão ko thấy...

Quyển 3 - Chương 24: Đèn lồng hình người (một)

Ban đêm đường núi hơi khó đi, bắt quá đã vào thu, thời tiết lạnh lên nhiều, trong bụi cỏ không có muối trốn, không đến mức làm người chịu tội, tuy khó đi, nhưng vẫn có thể đi.

Một hàng sáu người, đều là mấy phượng thủ thông qua một diễn đàn dành cho dân phượng, nhân dịp nghỉ dài hạn đi ra thám hiểm.

Nếu là thám hiểm, đương nhiên là đi mấy chỗ ngày thường không có ai đi.

Dẫn đầu chính là một người trẻ tuổi chừng hơn 20, hắn yên lặng đi ở phía trước mở đường, đi một hồi phát hiện dưới chân có lối mòn, phỏng chừng là những người đi trước để lại, hiện tại nơi này đã hoang vắng khá lâu, lối mòn không rõ ràng. Hắn dẫn năm người đi nửa ngày, xuyên qua đường nhỏ, nương theo ánh trăng sáng ngời nhìn thấy đằng trước có bãi đất bằng, mơ hồ có thể nhìn thấy được là một bờ tường đã sụp đổ bao quanh một khu vực khá rộng.

{LAOHU}

"Chúng ta qua đêm ở đây đi." Hắn quay ra sau nói.

Năm người đã sớm mệt mỏi, lúc này có chỗ để nghỉ ngơi, đương nhiên không ai phản đối.

Chờ bọn họ đến gần, nhìn qua bờ tường đổ nát vào trong, mới phát hiện bên trong còn rộng rãi hơn so với trong tưởng tượng. Nhà là nhà trệt, bên trên còn chút ngói vụn, đại khái là đã lâu không có người ở, phòng ốc rất cũ nát.

Nhà cũ sợ nhất là không có ai ở, một khi không có ai, thì thường có chuột. Chuột gặm gỗ bóc ngói là hạng nhất, bọn họ đi từ cổng vào trong, còn có thể nghe thấy tiếng chuột chạy tán loạn.

Trong 6 người có hai cô gái, người trẻ hơn vừa nghe tiếng chuột kêu chít chít, sợ đến run rẩy, đưa mắt nhìn khắp nơi, âm khí dày đặc. Nàng ta bám theo sau đội ngũ, run rẩy nói: "Nơi này quá khủng bố, chúng ta đi thôi, qua đêm bên ngoài cũng được mà."

Người khác nói: "Đều nói có ngói che đầu mới tốt, bên ngoài còn đáng sợ hơn chỗ này a, có chúng ta ở đây, cô sợ cái gì. Lá gan nhỏ như vậy, lần sau ai còn dám rủ cô, phước thủ gì chứ."

Mọi người hiện tại đều rất mệt, vô tâm tư đi phản ứng tiểu cô nương làm ra vẻ. Cô gái trẻ biết mình không nên nói như vậy, muốn bọn họ tạm chấp nhận mình, đành phải nén sợ hãi không nói lời nào.

Vào bên trong, là một cái sảnh trống trải, ngoại trừ một hành lang sâu hun hút bên trái, thì không còn gì khác.

Có người nói thầm: "Dọn thật sạch sẽ, cả cái ghế cũng không có."

Người bên cạnh nói: "Nếu mà thật sự có, cũng thành đồ cổ rồi đi."

Người nọ nhìn vách tường xung quanh một cái, lỗ thủng loang lỗ, cây cột cũng rất đơn giản, không có điêu khắc hoa văn, thậm chí cả sơn cũng chưa quét, chỉ là mấy cây gỗ trơ trọi chống đỡ.

Đi cả một ngày đường bọn họ thật sự quá mệt mỏi, không chú ý tới những chi tiết này, tùy tiện dọn dẹp mặt đất, liền chuẩn bị đốt lửa.

Vài người ra bên ngoài nhặt củi khô, gió núi lạnh lẽo, nơi xa tối đen, thấy không rõ phương xa có cái gì, làm nhân tâm rùng mình. Gan lớn thì ra ngoài nhặt, nhát gan thì ở trong sân tùy tiện nhặt một chút.

May mắn đây là trong núi, không thiếu củi khô, rất nhanh bọn họ đều trở lại, lần nữa đi vào trong sảnh.

Lửa bốc lên, mọi người cũng bớt sợ.

Đồng lửa đốt củi khô cháy phát ra tiếng tí tách, không biết là ai nhặt củi còn ướt về, chỉ một lát liền đốt ra một đám khói mù mịt, sặc đến người ngồi ở đường gió nghiêng đầu ho khan.

"Rút cây củi kia ra đi, sặc muốn chết."

Cây củi rút ra vừa lúc là cây lớn nhất, còn to hơn cánh tay. Người nọ bỏ nó ra đằng sau rồi không nhìn đến, phía sau dường như vẫn luôn bốc khói, lượn lờ trong sảnh. {LAOHU}

Mọi người sửa sang sơ qua, liền lấy lương khô ra ăn. Lấp đầy bụng rồi, mới có người mở miệng: "Nơi này trước kia có phải là sơn trang nghỉ mát của nhà có tiền không? Chúng ta đi lâu như vậy cũng chưa thấy một tòa nhà nào."

"Có khả năng, vừa rồi lúc đi về hướng này không phải có đường sao, giống như trước kia đi mòn mà ra, cũng không biết bỏ hoang mấy năm, cỏ mọc kín hết, nhưng xác thật có đường."

Một người nghĩ nghĩ, hai mắt hơi sáng lên: "Các cậu nói xem, nơi này có thể có thứ gì đáng giá bị bỏ quên hay không, lục soát một chút mấy góc ngách, nói không chừng có thể tìm ra thứ gì tốt."

Hắn vừa nói, người khác liền có hứng thú. Thám hiểm tìm kho báu, là chuyện bọn họ yêu thích tận đáy lòng.

Có hai người nhát gan không muốn đi, vì thế lưu lại nơi này canh đồng lửa. Bốn người gan lớn liền đi ra ngoài sân, tìm một vòng, ngoại trừ cả sân cỏ dại, đừng nói là bảo bối, ngay cả một đồng tiền cũng không có.

"Căn bản không phải sơn trang nghỉ mát gì, chắc là nhà ở của tên quỷ nghèo nào đó." Một người tìm đến tay dơ hầy, oán giận nói, "Đừng tìm nữa, trở về đi, trở về sưởi ấm ngủ."

"Đúng rồi, bên cạnh sảnh không phải có con đường sao, phỏng chừng là thông ra sân sau, chúng ta ra đó nhìn xem."

Ba người kia chần chờ, hần lại nói: "Tới cũng tới rồi, cơ hội mấy khi có được a."

Nếu — — tới cũng tới rồi, vậy không còn cách nào cự tuyệt, bốn chữ này vĩnh viễn tràn ngập ma chú.

Bốn người quay lại sảnh, hai người kia còn ở bên đồng lửa, thấy bọn họ trở về, hỏi: "Mấy người đi đâu vậy?"

"Đi ra sân sau nhìn xem."

"Đừng đi, bên ngoài quá tối."

"Sợ cái gì, không phải có ánh trăng sao?" Người nói chuyện đi đằng trước, vào sâu bên trong. Năm người nhìn theo, đành phải đi theo.

Hành lang này rất rộng, đủ chạy một chiếc xe vào. Chằng qua cột chống hai bên rất cũ kỹ, không có hoa văn, không quét sơn, hết thảy đơn sơ đến không giống như là nơi có người ở.

"Nơi này không thích hợp a, một nơi lớn như vậy, sao một gian phòng cũng không có?"

"Đúng vậy, không giống như là từng có người ở."

"Lều thợ săn?"

"Thợ săn sao lại dựng lều lớn như vậy?"

Bọn họ thấp giọng thảo luận, trong lòng đều đã cảm thấy có chút không thích hợp. Một khi cảm giác này xuất hiện, liền dễ dàng nghi thần nghi quỷ, bóng ma tâm lý sẽ càng lúc càng lớn.

"Từ từ."

Một nam nhân trên dưới 40 đột nhiên hô một tiếng, mọi người tức khắc khẩn trương, sôi nổi hỏi: "Làm sao vậy?"

"Ngọn núi này gọi là gì?"

"Cửu Sơn."

Nam nhân cố gắng nghĩ lại, bắt giữ lấy chữ mấu chốt trong trí nhớ, nhưng nghĩ không ra. Giãy giụa một phen hắn từ bỏ, nói: "Hình như tôi ở trên mạng có xem qua tin tức về Cửu Sơn, nhưng nghĩ không ra."

Những người còn lại càng khẩn trương, hỏi: "Chắc không phải là chuyện khủng bố quỷ quái gì đi?"

Hắn chưa dứt lời, vừa nói ra.....nam nhân kia hình như liền.....

Bọn họ thấy thần sắc hắn ngưng trọng, càng thêm khẳng định là chuyện ma quỷ. Lập tức có người nói: "Chúng ta trở về đi, quay lại chỗ đóng lửa, có lửa sẽ không sợ."

Người vẫn luôn dẫn đầu có chút không bỏ được mặt mũi, lúc này trở về thì có vẻ nhát gan. Hắc trấn định lại, nói: "Đã là thời đại nào rồi, còn có quý, tôi không tin, đã đến đây rồi, đi hậu viện nhìn xem đi."

Hắc là thủ lĩnh trẻ, nói chuyện uy nghiêm, đoàn người đành phải đi theo, không ai muốn bị bỏ rơi.

Hành lang này rất dài, giống như đi vòng một vòng lớn thông ra phía sau.

Bọn họ đi rồi lại đi, rốt cuộc dưới ánh trăng thấy điểm cuối, quả nhiên là thông ra sân sau.

Người cầm đầu đi nhanh hơn, nghĩ là chỉ nhìn nhanh một cái rồi đi, như vậy vừa bảo toàn mặt mũi lại bảo toàn uy nghiêm của thủ lĩnh.

Hắc một bước lao ra hành lang, nhìn hậu viện kỳ quái lại đơn sơ này.

Chỉ là trong viện, lại bày một cỗ lại một cỗ.....quan tài.

Hắc nháy mắt kinh hãi, người phía sau chỉ có thể thấy lưng hắc, nhìn không thấy biểu tình ngạc nhiên của hắc, bước nhanh tới, thấy rõ thứ trong viện, thiếu chút nữa bị dọa ngất xỉu.

Mấy cỗ quan tài bằng gỗ đen kia được đặt ngay ngắn thẳng hàng trong cái viện rộng rãi, dưới ánh trăng ỉn ỉn quét xuống, ván quan tài tựa như đang sáng lên, có vẻ thập phần quý dị.

Bỗng nhiên có gió núi thổi qua, thổi đến mọi người trong lòng rét run, sờn tóc gáy, la lên rồi xoay người chạy trở về.

Bọn họ chạy nhanh về đại sảnh, bức thiết muốn rời xa nơi này, sau lưng gió lạnh thổi vù vù, chân ai cũng muốn mềm.

Bọn họ hầu như đồng loạt chạy ra hành lang, thấy đông lửa thì cho rằng có thể đỡ hơn, ai ngờ bên đông lửa đã có người ngồi.

"Đi mau, có quỷ!"

Một người hô to với người ngồi bên đông lửa, nhưng ngay sau đó liền có người gắt gao túm lấy áo hắn, sắp bị dọa khóc: "Chúng ta...chúng ta đều ở đây hết....."

Hắn khựng lại, vội vàng quay đầu đếm người, 1, 2, 3, 4, 5, 6.....6 người, đều đủ.

Vậy...người kia là.....

"người" bên cạnh đồng lửa đứng lên, trong tay cầm một que củi đang cháy, đột nhiên thọc vào ngực mình.

Ánh lửa nháy mắt bùng lên trong thân thể 'hắn', chiếu ra một con rối màu trắng cao nửa người.

Nó chậm rãi xoay người, quay mặt về phía 6 người đang hoảng sợ.

"Chân" bỗng nhiên bốc lên khỏi mặt đất, bay về phía bọn họ. Khuôn mặt không có mắt mũi miệng nháy mắt bị phóng đại, mọi người lại lần nữa thét chói tai bỏ chạy, người nhát gan đã chết ngất trên mặt đất, còn lại bốn người chạy xuyên qua bãi cỏ ra cổng. {LAOHU}

Có người thật sự quá sợ hãi, đã chạy ra ngoài cửa, lại cảm thấy trên cổ có một trận âm phong thổi tới, vội vàng quay đầu lại nhìn xem con rối hình người kia có đuổi tới không, đột nhiên thấy trên cổng có tấm bảng cũ nát.

Viết rõ — — NGHĨA TRANG.

"A — —"

Lời editor: lạy hồn, đi thám hiểm đi mấy chỗ không ai tới nghe chưa?
Thành phố nào cũng có a...

Chương 25: Đèn lồng hình người (hai)

"Cửu Sơn là một nơi rất tà môn, trước kia thường nháo quỷ."

"Nghe nói lúc trước nơi đó là bãi tha ma, cho nên mới tà môn!"

"Đừng nói bừa, thời dân quốc nơi đó có cái nghĩa trang, ông ngoại ta lúc săn thú có đi ngang qua, cũng gặp quỷ."

"Thực sự có thứ kia sao, trên thế giới sao lại có quỷ, Đại Thanh đã sớm diệt vong rồi a huynh đệ, ta không tin."

"Không tin ngươi liền thua, ha ha." Phùng Nguyên ôm di động lướt topic trên một diễn đàn quốc nội, vừa nhìn vừa phun tào. Hắn thích nhất là vào diễn đàn thần quái, mỗi lần thấy có người nói không tin quỷ liền cười, có được góc nhìn của thượng đế hắn đều coi mấy cái bình luận này như trò cười.

"Gâu."

Chó ngoài cửa kêu, nhưng lục lạc lại không vang. Phùng Nguyên đã biết là ai vào, lập tức dẹp di động, nhìn người tiến vào, đứng dậy nói: "Sớm, Nam Tinh tiểu thư."

Nam Tinh vẫn chưa quen việc sau khi bước vào nhìn thấy không phải Đào lão bản, mà là Phùng Nguyên. Nàng ngồi xuống rồi thấy hắc thỉnh thoảng nhìn màn hình di động, hỏi: "Rất bận?"

"Không bận không bận." Phùng Nguyên cười nói, "Tôi đang nhìn mấy chủ đề trên diễn đàn thần quái x, do một đám phượt thủ phát, nói bọn họ đi Cừ Sơn chơi gặp quỷ, một con quỷ hình người cầm que củi cháy thọc vào ngực mình, toàn thân sáng lên như đom đóm, ha ha ha, có phải rất buồn cười hay không?"

Hắn không nín được cười ha ha, nhưng người ngồi bên kia bàn lại mang vẻ mặt đạm nhiên, nháy mắt đếm điểm cười của hắn đông lạnh đến 0 độ, tiếng "Ha ha ha" sau đó từng chữ từng chữ nhảy ra, cuối cùng cười không nổi nữa. Hắn ho nhẹ một tiếng, hỏi: "Có việc sao?"

Nam Tinh trực tiếp hỏi: "Không có nhiệm vụ?"

"Tạm thời không có." Phùng Nguyên nói, "Cô vừa mới trở về một ngày....."

Không biết, còn tưởng rằng nàng đã nghỉ ngơi một tháng. Phùng Nguyên hảo tâm khuyên nhủ: "Cô đây là làm công việc hao phí thể lực, lại hao tổn tinh thần, nên yêu quý chính mình a, không cần mả bất đình đề mà tiếp nhiệm vụ, nghỉ ngơi mấy ngày đi."

Nam Tinh lấy ra danh thiếp của hắc lật lật, chỉ vào một dãy số bên trên hỏi: "Đây là số điện thoại của sở các cậu?"

Phùng Nguyên nhìn thoáng qua, nói: "Đúng rồi."

"Ừm."

Phùng Nguyên thấy nàng lấy di động ra ấn số, tò mò hỏi: "Cô đang làm cái gì?"

"Không có gì, tôi muốn đổi người môi giới, một người cần mẫn giống tôi."

".....cô chờ đã." Phùng Nguyên chồm qua, một tay vót lấy danh thiếp, giấu ra sau lưng, nghiêm trang nói, "Tôi thật đúng là có một vụ, nhưng nghĩ là cô không thích xem nào nhiệt, cho nên không nói cho cô."

Nam Tinh dựa lên ghế, lông mày theo thói quen nhướng lên, mở miệng: "Nói."

Phùng Nguyên lại ngồi xuống, từ cặp tài liệu rút ra một chồng tư liệu, nói: "Có vị lão tiên sinh họ Kiều muốn tìm mẹ mình, nhưng vẫn luôn tìm không thấy, nghe nói về trộm mệnh sư, vì thế muốn cho cô nhìn xem, mẹ ông ta có phải đã không còn trên đời hay không, nếu đã ly thế, muốn cho cô làm mẹ ông ta sống lại, hỏi thăm xem bà khỏe không."

Nam Tinh nhíu mày hỏi: "Chuyện này cũng không có gì đặc biệt, vì sao không nói cho tôi?"

Phùng Nguyên giải thích: "Có hai điểm, một là mẹ con họ đã mất liên lạc 73 năm, ông ta dọn nhà mấy lần, trong tay không có bất kỳ thứ gì liên quan đến mẹ mình, nhưng tôi nhớ là cô cần đồ vật có liên quan đến đối phương."

Nam Tinh nói: "Có một giọt máu của thân nhân là được."

Phùng Nguyên bưng tỉnh, nghĩ lại cũng phải, không có thứ gì có thể thân cận hơn so với huyết thống, huyết mạch sẽ không thay đổi. Hắn lại nói: "Điểm thứ hai tôi có cảm giác mới là thứ cô sẽ để ý."

"Ừm, nói."

"Bởi vì Kiều lão tiên sinh đã hơn 90 tuổi hạc, gần đây thân thể thật sự không tốt, thời gian cấp bách, cho nên con cháu ông ấy muốn mau chóng hoàn thành nguyện vọng cho ông ấy, sợ lão nhân gia tiếc nuối khi ly thế. Cho nên bọn họ mời một hơi mấy vị thông linh sư nổi danh....." Phùng Nguyên nói, "Bao gồm cả cô, phỏng chừng có năm người. Cho nên tôi nghĩ, với tính tình không thích náo nhiệt của cô, đại khái là sẽ không tham gia."

Phùng Nguyên cuối cùng bổ sung một câu: "Hơn nữa mỗi người đòi thù lao bất đồng, ai hoàn thành trước tiên sẽ được trả thù lao, cô chưa chắc sẽ là người hoàn thành sớm nhất, đến lúc đó coi như một chuyến tay không."

Nam Tinh nhìn hẩn một cái, Phùng Nguyên liền sợ, chấn chỉnh lại vẻ mặt nói: "Đương nhiên, quyền quyết định cuối cùng nằm trong tay cô."

"Thù lao của tôi, ai trả cho tôi?"

"Kiều lão tiên sinh. Ông ấy con cháu đầy đàn, đều nguyện ý làm giao dịch này, nhưng Kiều lão tiên sinh không chịu, ông ấy nói nếu không để ông ấy làm giao dịch này, vậy ông ấy không tìm cô nữa. Đại khái là thanh danh của cô vang dội lại đáng tin cậy, cuối cùng vẫn đưa cô vào danh sách, cho nên làm giao dịch chính là Kiều lão tiên sinh."

"Nhà bọn họ lại hoàn toàn không giống ba anh em Trịnh gia kia."
Nghĩ đến ba anh em Trịnh gia, cộng thêm gần đây cứ thấy đại chiến
xâu xé của ba anh em họ trên đầu đề tin tức, muốn làm bộ không
nhìn thấy cũng không được, Nam Tinh liền có chút buồn nôn.
{LAOHU}

"Kiều lão tiên sinh vì bọn họ mà chịu khổ rất nhiều." Phùng Nguyên
nói, "Hơn nữa.....bản thân Kiều lão tiên sinh là một người mù, ông ấy
nói, kiếp sau lại làm người mù, cũng không sao, đã quen."

Nói đến đây, Nam Tinh vẫn luôn cúi mặt suy tư mới ngẩng lên, người
mù?

Phùng Nguyên cười khổ nói: "Nhưng người mù làm gì có kiểu 'quen'
như vậy, tới kiếp sau, còn không phải một lần nữa bắt đầu, một lần
nữa thích ứng. Bất quá lão nhân gia kiên quyết không chịu, con cháu
cũng không còn cách nào."

"Tôi làm giao dịch này." Nam Tinh lưu loát đứng dậy, nói, "Cậu đi
chuẩn bị bàn bạc đi, tôi dắt chó đi dạo."

Rõ ràng là lại đi thăm Đào lão bản. Phùng Nguyên yên lặng phun tào
một câu trong bụng, rồi đi tìm Kiều gia nói chuyện.

Nam Tinh đưa đại Hoàng tới bệnh viện, theo thường lệ cột ở phòng
trực ban, đến phòng bệnh của Đào lão bản.

Đào lão bản là danh nhân trong ngành, lúc nằm viện thì im ắng, không để ai biết. Nhưng sau đó vì ông không ở trong tiệm, người tìm ông vì lo lắng mới nghe ngóng, liền biết ông sinh bệnh phẫu thuật nằm viện. Bí mật thông thường đều là, một người không biết, mọi người đều sẽ không biết, nhưng một người đã biết, chẳng khác nào mọi người đều biết. {LAOHU}

Vì thế lần này Nam Tinh tới, liền phát hiện phòng bệnh chất đầy hoa tươi và trái cây tươi, bên cạnh gối đầu còn có một xấp bao lì xì, bao nào cũng viết "Đại cát đại lợi".

Nam Tinh thấy tinh thần Đào lão bản tốt hơn nhiều so với lần trước, liền không hỏi ông có đỡ hơn hay không, lại theo thường lệ hỏi ông có muốn ăn táo không. Đào lão bản sau khi nói không cần, khẽ cười cười, nói: "Sao cô không hỏi ta có khỏe hơn chút nào không?"

"Nhìn tốt hơn rất nhiều." Nam Tinh nói, "Tôi nhìn ra được."

Đào lão bản đương nhiên biết mọi người đều nhìn ra, nhưng ai cũng sẽ hỏi như vậy. Ông vốn dĩ không thèm để ý mấy thứ này, đã quen với Nam Tinh, vẫn luôn cảm thấy không có gì. Nhưng trải qua một lần sinh tử, phát hiện không nở rời xa nàng, không nở rời xa người rõ ràng là nhìn ông lớn lên, cuối cùng ông lại cảm thấy mình giống như gia gia muốn chỉ bảo nàng khi nói chuyện với cộng sự thì nên hiền lành một chút.

Ong sợ nàng về sau sẽ nếm mùi thất bại.

"Nam Tinh, làm việc với Phùng Nguyên tốt không? Hắn thế nào?"

"Ồn ào, giả tạo, dong dài." Nam Tinh tổng kết xong, lại nói, "Cũng được."

Đào lão bản cười, hai chữ cuối cùng cứ vót hết thảy. Ông lại nói: "Chờ ta khỏe, liền về trong tiệm, để Phùng Nguyên trở về."

Nam Tinh khựng lại: "Ông không làm Đào Đại Vệ nữa?"

"Không làm, nằm ở đây lâu rồi, phát hiện trong lòng vẫn nhớ chuyện trong tiệm. Muốn về, muốn mỗi ngày nhìn đồng hồ cổ đó, chờ cô làm nhiệm vụ trở về, như chờ cháu gái về nhà."

Nam Tinh không gọt táo chơi nữa, giương mắt nhìn ông: "Cháu gái?"

"Đúng vậy." Đào lão bản nói, "Có phải cô cảm thấy tuổi cô lớn hơn ta, thì có thể làm trưởng bối? Cũng không phải, cô không quên chuyện năm đó, liền không thoát được cái hố đó. Thoát không ra, thì cô vĩnh viễn chỉ là tiểu cô nương năm đó."

"Shhh — —" con dao sắc lẹm cắt qua vỏ táo mỏng, cắt luôn lên ngón tay cầm dao một miếng máu.

Nam Tinh thả trái táo dính máu xuống, rút khăn giấy che lên miệng vết thương, đứng dậy nói: "Dong dài."

"Nam Tinh." Đào lão bản kêu lại nàng không được, ông biết ông vừa nói đến việc này nàng sẽ bỏ đi, không có một lần nào ngoại lệ.

Ông không kéo được Nam Tinh ra khỏi cái hố kia, người kéo nàng ra không phải là ông.

Đào lão bản thở mạnh một hơi, vô cùng lo lắng.

Nam Tinh xụ mặt đi ra, đi đến phòng trực ban dắt chó trở về. Nàng biết Đào lão bản là quan tâm nàng, trước kia những lời này, ông hầu như không đề cập tới, nhưng hai lần gặp mặt gần đây, ánh mắt ông nhìn nàng, tràn đầy lo lắng. {LAOHU}

Cái loại cảm giác giống như cảm thấy chính mình không sống được bao lâu, muốn đem những gì trước kia không quan tâm đều quan tâm cho bằng hết, mới có thể an tâm rời đi.

Nam Tinh một chút cũng không thích loại cảm giác này. Phảng phất như Đào lão bản không lâu sẽ rời khỏi nhân thế.

Khi Nam Tinh trở lại trong tiệm, Phùng Nguyên không ở đó, nhưng tư liệu đã ở trên bàn. Nàng cầm tư liệu nhìn Kiều gia tứ đại đồng đường, Kiều lão tiên sinh con cháu đông đảo, cơ hồ ở mọi lĩnh vực đều trải rộng, có chút thành tựu nhỏ, không phải gia tộc đại phú đại quý, nhưng cũng giàu có.

Có thể tứ đại đồng đường mà vẫn hòa thuận, cũng không dễ dàng.

Kiều lão tiên sinh mắt mù tâm không mù, chắc là một trưởng bối ôn hòa lại uy nghi, mới có thể làm mọi người đều kính trọng ông ấy.

Nam Tinh cất tư liệu đi, đang nghĩ xem Phùng Nguyên sao còn chưa đặt vé cho nàng, di động liền phát tới tin nhắn.

"Đã thương thảo xong ngày gặp mặt, hai ngày sau tôi tới đón cô — — Phùng Nguyên."

Hai ngày..... Nam Tinh nhú mày, nhưng nghĩ chắc Kiều gia là muốn gặp mấy cái gọi là thông linh giả cùng một lúc, sẽ không an bài thời gian riêng cho nàng, không làm khó dễ Phùng Nguyên nữa. Nàng cất di động, đột nhiên rảnh rỗi, ngược lại không biết làm cái gì mới tốt.

"Gâu."

Nam Tinh giương mắt nhìn ra ngoài, nhìn con chó vàng lớn cả người dờ hầy kia, nhìn nhau một cái, nàng bỗng nhiên liền nghĩ ra mình có thể làm cái gì.

— — dắt chó đi dạo.

Hai ngày này Nam Tinh không dắt chó đi dạo thì là dắt chó đi bệnh viện, còn đến cửa hàng thú cưng một lần, cắt lông cho Đại Hoàng, còn cắt móng chân rửa ráy sạch sẽ.

Thời gian thật ra trôi qua khá nhanh.

Hai ngày sau, Phùng Nguyên tới đón nàng, nói: "Không cần mang thứ gì, ở ngay gần viện điều dưỡng, đúng 10 giờ đến đó, lão gia tử có lẽ không có sức nói chuyện, lời chỉ nói một lần, đi trễ, ông ấy cũng không có sức lặp lại."

"Đã suy yếu đến cỡ đó?" Nam Tinh hỏi, "Vì sao lúc trước ông ấy không tìm mẹ ông ấy?"

Phùng Nguyên vừa mở cửa xe cho nàng vừa nói: "Ba của Kiều lão tiên qua đời rất sớm, vẫn luôn là Kiều mẫu chiếu cố, ông ấy lại là

người mù, trong nhà nghèo khổ đến độ mấy ngày ăn không được một miếng cơm. Sau đó Kiều mẫu nói, trên núi có trái cây chín, bà đi hái quả dại. Kết quả một đi không trở lại, có thôn dân nói, thấy bà xuất hiện ở trên trần, bên người còn có nam nhân đi theo, đại khái là đi với người khác rồi."

Nam Tinh âm ừ, Phùng Nguyên lại nói: "Năm đó Kiều lão tiên sinh tìm thật lâu cũng không tìm được Kiều mẫu, liền từ bỏ, khi đó ông ấy cũng sợ hãi, tìm mẹ trở về, lại phải chịu khổ với ông ấy, liên lụy cả đời bà. Nhưng tuổi lớn dần, ông ấy trước sau vẫn không bỏ chuyện này xuống được, muốn trước khi chết, xem mẹ ông ấy sau khi bỏ đi sống tốt không, đi theo người ra sao."

Phùng Nguyên cuối cùng bồi thêm một câu: "Kỳ thật chính là không bỏ xuống được."

Con không nỡ xa mẹ, vậy năm đó mẹ có thể rời bỏ đứa con mù lòa sao? Nam Tinh không biết, nếu là 73 năm trước, còn là thời dân quốc.

Cái niên đại mà Trung Quốc đang đứng trong nước sôi lửa bỏng, chiến hỏa tán loạn kia.

Chương 26: Đèn lồng hình người (ba)

Đi viện điều dưỡng nơi Kiều lão tiên sinh ở chỉ cần ngồi xe nửa giờ liền tới, Phùng Nguyên ở trên xe tiếp một cú điện thoại, treo máy xong nói với Nam Tinh: "Lão gia tử bệnh tình nguy kịch, mới vừa đưa đi cấp cứu, người không có việc gì, nhưng lần này không thể gặp ai. Một hồi tới đó, cô chờ trước, tôi đi thăm dò tình huống."

"Được." Nam Tinh nghĩ tới Đào lão bản cũng đang nằm bệnh viện, người vừa bệnh, liền rất yếu ớt.

Cho dù là như vậy, vẫn muốn tìm mẹ thất lạc 73 năm trước.

Tới viện điều dưỡng, Phùng Nguyên liền đi vào gặp con cháu Kiều gia, nàng ở viện điều dưỡng đi lại, ánh mắt có thể nhìn thấy, đều là lão nhân hoa giáp trở lên. Ngoài dự đoán chính là, bọn họ hoà thuận vui vẻ, chơi cờ đánh bài, luyện Thái Cực, khiêu vũ, tựa hồ rất vui vẻ, không có đáng vẻ suy sụp như nàng dự đoán.

Nàng ngồi ở đình hóng gió lẳng lặng nhìn, có chút minh bạch vì sao Dương Giang Hà và Triệu Thiên xây biệt thự ở sau viện bảo tàng nơi du khách lui tới ầm ĩ, có tiếng người ồn ào, lẳng nghe, cũng sẽ cảm thấy náo nhiệt, tâm hồn sẽ không cô đơn. {LAOHU}

Nàng nhìn đến quá nhập thần, chờ nhận ra có người đến gần, thì đã qua một lúc. Tâm nàng trầm xuống, cảnh giác mà quay đầu lại, ngẩng đầu liền thấy một gương mặt quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn.

Nam Tinh khựng lại, vẻ lặng lẽ trong mắt biến mất.

"Thôi được, tôi thừa nhận." Khâu Từ nghiêm chỉnh nói, "Tôi yêu thầm cô, còn theo dõi cô."

"....." Nam Tinh nhìn ra phía sau hẳn, không có ai, nàng không đứng dậy, ngẩng mặt nhìn hẳn, "Còn là đồ biến thái."

Khâu Từ cười, nói: "Tôi thật ra đoán cô có thể sẽ đến đây, không có theo dõi."

Nam Tinh bỗng nhiên hiểu ra, hỏi: "Chuyện Kiều gia?"

"Đúng vậy." Khâu Từ ngồi bên cạnh nàng, còn chưa ngồi ổn, liền thấy nàng dịch qua bên cạnh, hẳn chống khuỷu tay lên lan can, mu bàn tay chống nửa bên mặt.

Động tác thoải mái vô cùng, lại làm Nam Tinh thấy kỳ quái, hắn sao có thể ở bất kỳ chỗ nào cũng đều ngồi đến thoải mái như vậy, giống như đã quen lấy thiên địa là nhà.

"Tôi nhớ rõ Kiều gia cũng không phải phú hào, trong nhà hắn là không có cất chứa đồ cổ gì, vậy anh đến làm gì?"

Hai mắt Khâu Từ hơi sáng lên, lời này nghe vào, cứ cảm thấy Nam Tinh tò mò. Lạnh nhạt lại xa cách Tinh Tinh cô nương, sẽ tò mò về người khác. Tâm tình của hắn chẳng hiểu sao tốt lên, không vạch trần, chỉ nói: "Kiều Lăng cháu trai của Kiều lão gia, là bác sĩ tư của Lê gia."

"Cho nên là giúp đỡ hữu nghị?"

"Đúng vậy." Khâu Từ nói, "Tuy tôi đoán bọn họ sẽ mời cô tới, nhưng không nghĩ cô sẽ thật sự tới, dù sao cũng không phải trăm phần trăm có thể lấy được thù lao." Hắn cười cười nói, "Không bằng tôi giúp cô đi, thù lao cô lấy, tôi là hợp tác hữu nghị."

"Không cần."

Cự tuyệt nằm trong dự kiến, Khâu Từ đã quen. Hắn lại nói: "Bất quá có một việc tôi có thể nói trước cho cô, lần này Kiều gia mời tới, đều là thông linh giả nổi danh trong giới."

Nam Tinh hỏi: "Tỷ như?"

"Tỷ như Hàn bà tử tự xưng có thể thông quỷ thần, còn có Cát đại tiên dùng mai rùa bói toán."

"Thiếu một người."

"Người nọ kêu Thạch Bát Lâu, nhưng thân phận bối cảnh không rõ ràng, hình như là hắc dận riêng Kiều gia yêu cầu bảo mật, cho nên ca ca tôi cũng không biết."

Nam Tinh nhìn hắc, hỏi: "Ca ca của anh?"

Khâu Từ không giấu giếm, nói: "Không phải ca ca ruột, cũng không có quan hệ huyết thống, nhưng thân như huynh trưởng."

Nam Tinh nhớ tới cuộc gọi ở đảo Tứ Thủy, người gọi là "Lê Viễn", Lê tiên sinh trong lời Dương Giang Hà. Nàng nghĩ sơ qua, nói: "Lê Viễn?"

Khâu Từ hơi bất ngờ, cười hỏi: "Cô biết?"

"Nhìn thấy trong điện thoại của anh."

"Rất tinh tế nha Tinh Tinh cô nương."

Nam Tinh nhện không được nói: "Đừng gọi tôi là Tinh Tinh cô nương."

Khâu Từ không đáp ứng chỉ nói "Hào", kêu thêm vài lần, phảng phất như có thể bỏ qua cảm giác xa cách giữa hai người. Lại chạm mặt thêm vài lần, giống như đích xác là thân cận hơn không ít. Ít nhất không phải gặp một cái Ma Vương mặt lạnh, loại có thể làm người đông lạnh chết.

Vừa nghĩ xong, Kiều gia bên kia liền có người tới, nói Kiều lão tiên sinh khôi phục tinh thần một chút, có thể gặp khách.

Hai người cùng nhau đi qua, đến ngoài cửa, Phùng Nguyên đang chờ Nam Tinh thấy nàng đi cùng một nam nhân đến, không khỏi nhìn thêm vài cái.

Nam Tinh thế nhưng sẽ cho phép người khác đi chung với nàng? Còn cách không xa. Nếu là hấn, sẽ bị nàng một chân đá văng. Phùng Nguyên lại nhìn Khâu Từ thêm vài lần, cuối cùng xác định một việc — bộ dạng thật soái.

*lão editor: đêm tới giờ lão mới biết anh soái, trước giờ chỉ biết anh là giống đực thôi

Sờ soạn cái mặt xấu của mình một phen Phùng Nguyên nháy mắt giải khai nghi hoặc trong lòng.

"Ở đây chờ, lát nữa người sẽ đến đủ." Phùng Nguyên nhìn đồng hồ, nói, "Còn thiếu một vị tên Khâu Từ."

Nam Tinh lập tức đi vào trong, Phùng Nguyên muốn cản, Khâu Từ đã đi theo vào, cười với hắn: "Tôi chính là Khâu Từ."

Phùng Nguyên khựng lại, hắn chính là Khâu Từ? Người trẻ tuổi thần bí có quan hệ với Lê gia? Chờ đã, hắn nhớ rõ khi còn ở đảo Tứ Thủy, Nam Tinh có hỏi qua chuyện về "Lê Viễn".

Hai người bọn họ quen biết khi nào? Đào lão bản không có đề cập qua nha.

Trong phòng đã có không ít người, còn có hơi thở âm u lượn lờ ở phòng bệnh, đó là khí tràng tử vong của người sắp chết. Hơi thở kia còn trong sáng, không có oán hận, đến từ lão nhân trên giường bệnh.

Lão nhân kia có bộ dáng tiều tụy, hai mắt hơi mở, vẫn đục bất kham, là một người mù. Ông nằm trên giường, còn đang được chuyển nước, vô cùng suy yếu.

"Cô chắc là Nam Tinh tiểu thư." Kiều Lăng cháu của Kiều lão tiên chừng 30 tuổi, trên mũi hắn treo một bộ kính gọng vàng, bộ dáng tuấn tú, nhìn rất là văn nhã hữu lễ. Hắn tiến lên duỗi tay, bắt tay Nam Tinh, nói, "Tôi là Kiều Lăng, tình huống tương quan chắc là giám đốc Phùng đã nói cho cô."

Nam Tinh gật gật đầu: "Nói rồi."

"Vậy cô chờ một lát, chờ gia gia tôi thở oxy xong liền có thể bắt đầu rồi." Sau khi hắn khách khí cùng nàng chào hỏi, thấy Khâu Từ, cũng chào hắn.

Chỗ Nam Tinh đi qua, đã có ba người đứng ở đó. Phùng Nguyên chạy chậm qua, giới thiệu từng người cho nàng. {LAOHU}

Nam nhân mặc áo khoác màu đen dài, nuôi hai hàng ria mép, tuổi trên dưới 40 kia kêu Cát đại tiên, trong tay hàng năm cầm hai cái mai rùa, có thể dùng mai rùa để phỏng đoán tương lai, tri thiên mệnh;

Đứng bên cạnh hắn là một phụ nhân chừng 50-60 tuổi, tóc hoa râm, kêu Hàn bà tử, là thông linh giả nổi danh trong nghề. Hầu như không gì không biết, không gì làm không được.

Mà đứng dưới cửa sổ chính là một nam nhân chừng 26-27 tuổi, bộ dạng hắn khá cao lớn, khuôn mặt thanh tú, có vẻ cùng loại người như Kiều Lăng. Nhưng chân mày hắn khẽ nhíu, trong mắt thần thái sáng láng, nhìn ra tâm tư không đơn giản. Đây là Thạch Bát Lâu không muốn lộ thân phận, Nam Tinh thậm chí hoài nghi tên của hắn cũng là giả.

Phùng Nguyên giới thiệu bọn họ xong, lại giới thiệu Nam Tinh cho bọn họ, lại không đề cập đến Khâu Từ.

Chờ giới thiệu với nhau xong, hộ sĩ cũng vào, tạm thời lấy mặt nạ dưỡng khí ra, lúc gần đi dặn dò: "Mười phút sau phải cho lão nhân gia hít tiếp."

Kiều Lăng đáp ứng, Cát đại tiên nói: "Lão gia tử đã hư nhược như vậy rồi, kỳ thật có việc gì hỏi Kiều tiên sinh ngài là được, một hai phải phiền đến lão nhân gia."

Kiều Lăng thấp giọng nói: "Ông nội của tôi vô luận như thế nào cũng muốn 'thấy' mặt mấy người một lần."

Cát đại tiên có chút hiểu ra, không nói nữa.

Chờ hộ sĩ đi, Kiều Lăng liền đóng cửa lại, đi đến cạnh Kiều lão tiên sinh, nói vào lỗ tai nói: "Gia gia, người đến đủ rồi."

Kiều lão tiên sinh chậm rãi mở mắt, đôi mắt hoàn toàn không mở ra được, cũng nhìn không thấy, hai mắt trắng đục vô thần, ông hơi hé miệng, thanh âm gần như không thể nghe thấy: "Các người.....yêu cầu cái gì....."

Cát đại tiên nói: "Sinh thần bất tự của mẹ ông, nhất định phải chuẩn xác."

Hàn bà tử nói: "Nơi mấy người sinh ra, tên mẹ ông và năm mất tích."

Khâu Từ nói: "Không cần gì hết."

Dựa theo thứ tự đứng, đến phiên Thạch Bát Lâu và Nam Tinh. Hai người không lập tức mở miệng, chờ đến khi phát hiện đối phương đều đang đợi mình mở miệng trước, hầu như nói ra cùng lúc: "Một giọt máu."

Thạch Bát Lâu khựng lại, Nam Tinh cũng khựng lại.

Những người khác lại không cảm thấy có gì, chỉ có Khâu Từ nhận ra Nam Tinh và Thạch Bát Lâu không thích hợp. Có vẻ như rất bất ngờ khi đối phương cần thứ giống mình, Khâu Từ nghĩ sơ qua, chẳng lẽ hai người dùng biện pháp cũng sẽ giống nhau?

Kiều Lăng nói một câu "Tôi sẽ đi an bài cho các vị", liền đi kêu bọn đệ đệ ngoài cửa phân công nhau chuẩn bị, hỏi mọi người có gì muốn hỏi lại không, rồi mời họ ra ngoài. {LAOHU}

Bọn họ còn chưa đến cửa, Kiêu lão tiên sinh lại dùng thanh âm mỏng manh nói: "Cảm ơn...mọi người."

Nam Tinh lúc gần đi nhìn thoáng qua Kiêu lão tiên sinh, sắc mặt của ông cực kém, giữa trán đã quanh quẩn tầng tầng hắc khí, đại khái là chống đỡ không lâu nữa.

Từ trong phòng bước ra, Kiêu Lăng mời bọn họ đến trà thất trong viện điều dưỡng ngồi, rồi rời đi.

Thạch Bát Lâu liền ngồi bên cạnh Nam Tinh, hắn thấy Nam Tinh không mở miệng, rốt cuộc tự mình đặt câu hỏi, cười rất khách khí lễ phép, hỏi: "Không biết Nam Tinh tiểu thư là muốn dùng biện pháp gì để tìm ra Kiêu mẫu?"

Hàn bà tử kia cũng chen vào hỏi: "Đúng vậy, Nam Tinh tiểu thư làm cách nào vậy, hỏi Kiêu tiên sinh và giám đốc Phùng, đều nói hồ sơ

của cô được bảo mật, một câu không nói. Tuổi còn trẻ lại xinh đẹp, lại lợi hại như vậy, rất có bản lĩnh."

Cát đại tiên thùng thảng nói: "Cô nương người ta nếu đã muốn bảo mật hồ sơ về mình, vậy mấy người giáp mặt hỏi cũng không thú vị. Huống chi, hồ sơ của vị Thạch tiên sinh đây, không phải cũng bảo mật sao?"

Thạch Bát Lâu không nghĩ tới một kẻ đoán mệnh như ông ta lại nói chuyện không khách khí như vậy, có thể nói là miệng tiện, thật là con sâu làm rầu nồi canh của giới đoán mệnh. Hắn cười nhẹ, khóe mắt càng thêm trương dương, có vẻ rất giao hoạt. Nhưng bộ dáng hắn đẹp, cười như vậy, lại rất có cá tính.

"Cát đại tiên nói cũng đúng, ta chưa nói rõ thân phận mình, không tiện đi đào bới thân phận người khác." Thạch Bát Lâu nói với Nam Tinh, "Thất lễ rồi."

Nhưng Nam Tinh ngồi trong trà thất từ đầu đến cuối, đều không liếc hắn một cái. Khâu Từ biết Nam Tinh suy nghĩ cái gì, người khác nói gì nàng không thềm để ý, cũng như làm gì nàng cũng sẽ không thềm để ý, nhưng chuyện giọt máu kia, nàng rất để tâm. Hắn nói với ba người đang đùa cợt nhau: "Nhắc tới chuyện giọt máu, Kiêu lão tiên sinh và mẹ ông ấy đã thất lạc nhau 73 năm, muốn tìm cũng không dễ dàng, nhưng theo hai người huyết mạch tìm, lại có khả năng, bởi vì máu mủ tình thâm, có lẽ có thể tìm được tung tích."

Dứt lời, mặt Thạch Bát Lâu vẫn luôn cười hơi cứng đờ, có lẽ không ngờ hắn sẽ nói những lời này. Biểu tình biến hóa rất nhỏ, rơi hết vào mắt Khâu Từ.

Hắn đoán đúng rồi.

Tầm mắt vẫn luôn dính lên tường Nam Tinh cũng không phải đang thất thần, dư quang nàng vẫn luôn quan sát Thạch Bát Lâu. Khi Khâu Từ nhắc tới ba chữ một giọt máu, nàng cũng đã khắc chế biểu tình, bởi vì nàng đoán được Khâu Từ đại khái muốn nói cái gì, mục tiêu không phải là nàng, mà là Thạch Bát Lâu.

Mà lúc này nàng cũng đã xác định, Thạch Bát Lâu cũng giống như nàng, dùng máu tìm người.

Phương pháp cụ thể thì lại không biết.

Nhưng cách dùng máu tìm người, lại từng được Nam gia sử dụng. Không có ai khác biết dùng, ít nhất nàng chưa từng nghe qua có người khác.

Nếu phương pháp hắn dùng cũng giống như của nàng, vậy thì.....rất vi diệu.

Qua nửa giờ, Kiều Lăng cầm tư liệu bọn họ yêu cầu bước vào, nói:
"Làm ơn các vị mau chóng hoàn thành tâm nguyện của gia gia
tôi, vạn phần cảm kích."

Chương 27: Đèn lồng hình người (bốn)

Trong đám người ngoại trừ Hàn bà tử cầm tư liệu xong liền đi ra ngoài, những người khác không ai rời viện điều dưỡng.

Kiều Lăng đã đặt phòng khách sạn gần đó, an bài cho mọi người, mỗi người một phòng, ai cũng không quấy rầy ai.

Khâu Từ không đi cùng Nam Tinh, hắn không muốn bị Thạch Bát Lâu nhìn ra bọn họ có quen biết, nếu không sẽ đoán ra chuyện hắn nói về giọt máu kia là vì Nam Tinh.

Hắn về phòng mình, dùng ly rót nước, ngồi xếp bằng dưới đất, ngón tay chấm nước, vẽ Thái Cực Bát Quái đồ.

Nét cuối cùng vừa thành, âm dương ngư di chuyển, thế giới âm dương biến hóa.

Càn, Khôn, Chấn, Tốn, Khảm.....

Hai chú cá bơi một vòng, cá trắng ngừng lại, đôi mắt đen hun hút như đầm lầy, tựa như muốn mở đường.

Mắt đen đi thông âm phủ, mắt cá trắng vừa mở, cho thấy Kiều mẫu đã không còn trên đời. Khâu Từ thật ra không bất ngờ, dù sao Kiều lão tiên sinh cũng lớn tuổi như vậy. Kiều mẫu nếu còn trên đời, cũng hơn 110 tuổi. {LAOHU}

Nhưng đôi mắt đen của nó, lại không đi thông đến âm phủ, chỉ hỗn độn như đầm lầy, không thấy minh lộ*.

**minh đây là của minh giới, tức là âm phủ, mắt cá trắng lúc này không chỉ ra lộ xuống minh giới*

Khâu Từ khẽ nhú mày — — Kiều mẫu đã chết, nhưng còn ở nhân gian, chưa chuyển sang kiếp khác.

&&&&&

Phòng mọi người đều được an bài cùng một tầng, Nam Tinh ở căn cuối hành lang. Khi nàng ra tới, vừa vặn thấy Thạch Bát Lâu cũng bước ra, đang nhận điện thoại.

Hắn "ừ ừ" hai tiếng liền nói: "Cứ kêu anh về như vậy không được, ít nhất phải làm một bàn đồ ăn mà anh thích."

Giọng nói mang ý cười, như đang cùng người yêu trò chuyện, vừa nói vừa cười, hoàn toàn khác với ngữ khí trong lời nói mang đao kiếm trước đó.

Thạch Bát Lâu nghe thấy sau lưng có tiếng đóng cửa, quay đầu nhìn lại, biểu tình hơi ngưng, thấp giọng nói "Về nhà rồi nói", rồi treo điện thoại. Đứng ở cửa chờ Nam Tinh, chờ nàng đi qua, Thạch Bát Lâu mới nhấc chân đi đằng sau. Hai người đi qua hành lang uốn lượn, ngừng trước thang máy, không ai mở miệng nói chuyện.

Sàn nhà nồng nặc mùi chất tẩy rửa rẻ tiền, hành lang không được thông gió tốt làm không khí hơi ngột ngạt.

Bản điện thang máy khi thì nhảy lên số tầng, khi thì dừng lại.

"Khách sạn này cũng đông người ở thật." Thạch Bát Lâu nói, "Thang máy thật chậm."

Nam Tinh vẫn luôn nhìn cửa thang máy, có thể thấy bóng của Thạch Bát Lâu chiếu lên cửa. Nàng khẽ nhướn mày, không cảm giác được hơi thở đặc thù nào từ người này.

"Nam Tinh tiểu thư." Thạch Bát Lâu lại nói, "Cô nói xem, phương hướng chúng ta đi có phải cũng sẽ giống nhau hay không?"

"Đinh ——" thang máy tới nơi.

Nam Tinh bước vào trong, Thạch Bát Lâu bị nàng lạnh mặt, hơi cứng đờ, trong nháy mắt này, liền thấy nàng giơ tay ấn nút, cửa thang máy chậm rãi đóng lại. Hắn duỗi tay chặn, cửa lại mở ra, lúc này mới bước vào. Nhìn người mặt mũi băng giá, thật là.....không bao giờ muốn nói nửa câu với nàng nữa.

Tới lầu một, Nam Tinh bước ra trước. Thạch Bát Lâu đứng ở cửa khách sạn nhìn nàng đi xa, phương hướng lại bất đồng với hắn. Hắn lúc này mới thu hồi suy nghĩ —— nàng đi sai rồi.

Nếu là theo dấu giọt máu, nàng sẽ không đi sai, cho nên phương pháp nàng dùng không giống của mình.

Thạch Bát Lâu đợi một lúc, mới kêu một chiếc xe đi đến chỗ mình muốn tới.

Đã đi một đoạn Nam Tinh đột nhiên dừng bước, quay lại, đi về hướng giống như Thạch Bát Lâu. Cửa khách sạn nhiều taxi, nàng quay về cửa chính khách sạn, kêu một chiếc rời đi. {LAOHU}

Người phục vụ ở cửa khách sạn nhìn thấy, gọi một cú điện thoại, nói: "Thạch tiên sinh, Nam Tinh tiểu thư vừa mới trở về, nhưng không đi cùng hướng với ngài, nàng đi hướng Tây Bắc rồi."

"Được, ta đã biết." Thạch Bát Lâu ở trong xe treo di động, nhú mào. Hắn cho là nàng cố ý đi nhầm hướng, cho nên sai người phục vụ lưu ý, không nghĩ tới nàng cuối cùng vẫn đi khác hướng với mình.

Hắn đi hướng Đông Nam, nàng đi hướng Tây Bắc.

Vậy hắn có thể bỏ qua chuyện "một giọt máu"?

Sẽ không phải lại là thủ thuật che mắt lần nữa đi? Nếu vậy thì tính cảnh giác của nàng cũng quá cao rồi.

Cùng ngồi trên taxi Nam Tinh đang tra mục đích địa, ngẩng đầu nói: "Tài xế, đi Cừ Sơn."

Tài xế ngạc nhiên nói: "Cừ Sơn? Cô nương cô đi ngược a."

"Tôi biết." Nam Tinh nói, "Thêm tiền, gấp đôi."

"Được luôn!" Tài xế sáng khoái đáp ứng, tới giao lộ tiếp theo quẹo một cái, chuyển hướng — — về phía đông nam.

Cừ Sơn cách nội thành hơi xa, cho dù là lái xe đi, cũng muốn hơn 4 tiếng. Vừa lúc dừng phải giờ cao điểm tan tầm, xe hơi kẹt.

Tài xế thấy chờ cũng là chờ, mới nói chuyện phiếm: "Mấy ngày nay người muốn đi Cừ Sơn tôi cũng gặp một vài, nói là đi tới đó thám hiểm."

Hắn vừa nói, Nam Tinh mới cảm thấy tên Cừ Sơn có chút quen tai. Suy nghĩ một hồi mới nghĩ ra, chẳng phải là Phùng Nguyên từng đề cập với nàng sao, chủ đề thần quái đang nóng trên một cái diễn đàn.

Một đám người trẻ tuổi đi phượt Cừ Sơn, kết quả gặp phải quỷ, quỷ kia có bộ dạng giống người, lại toàn thân tỏa sáng. Còn dùng cây đuốc thọc vào ngực mình, quay mặt về phía bọn họ cười 'ki...ki...' đầy quỷ dị âm trầm.

Chủ thớt kể khá trôi chảy, hành văn cực tốt, làm người đọc cảm thấy như bản thân mình cũng bị, chủ đề so với những chủ đề thần quái khác hot hơn nhiều. Phần lớn nguyên nhân chính là vì hành văn quá trôi chảy, làm người ta nghi ngờ đây là tác giả của truyện nào đó, muốn lừa lưu lượng.

Khen ngợi chê bai, hai cực trái chiều.

Nam Tinh sau khi nhớ lại những gì Phùng Nguyên nói, hỏi: "Cừ Sơn là chỗ như thế nào?"

Tài xế nói: "Cừ Sơn a..... Trước kia gần đó có cái thôn, thật là nghèo, sau này cải cách mở cửa, người ở đó liền lục tục dọn đi, không ai ở nữa, cũng là chuyện từ thập niên 90." Hấn cười hai tiếng, nói, "Cô sao không hỏi tôi làm sao mà biết được?"

Không đợi Nam Tinh phụ họa một chút, tài xế liền nói: "Ha! Bà bác tôi chính là người từ nơi đó ra."

"Ồ....." Nam Tinh không biết làm sao để tiếp lời hấn, nếu có thể vỗ tay cổ vũ, nàng thật muốn vỗ tay cho xong.

Nhưng mà tài xế thích làm nhảm, căn bản không chờ nàng xấu hổ, tiếp tục nói: "Mấy thanh niên đó làm quá, nói cái gì mà Cừ Sơn có quý, bọn họ muốn đi bắt quý, bà bác của tôi vừa nghe thấy, tức điên. Nói ở đó làm gì có quý, đó là Sơn Thần, Sơn Thần phù hộ thôn dân."

Hấn lải nhải, hấn không thể đem toàn bộ những gì mình biết nói hết cho Nam Tinh, mặc kệ thật giả.

Vô luận ra sao, Nam Tinh đại khái có thêm chút hiểu biết về Cừ Sơn, còn cách Cừ Sơn đại khái nửa dặm, thôn trang nhỏ kia đã không còn

ai. {LAOHU}

Chờ tới con đường đất ngoài Cù Sơn, đã là chạng vạng. Tài xế dừng xe, thấy phía trước không có ai, kinh ngạc nói: "Không ai đón? Cô nương cô sớm nói cô tới một mình a, tôi đã không chờ cô tới. Giờ này sắp tối rồi, một mình cô đi vào, cũng không nên bị hù chết. Lỡ cô bị hù chết, cảnh sát mà tra...ai da! Cô ngồi xe tôi tới, cảnh sát muốn điều tra tôi."

"Có người đang đợi." Nam Tinh hỏi, "Bao nhiêu tiền?"

Nàng đẩy đẩy cửa, đẩy không ra, tài xế đã khóa cửa.

Tài xế nói: "Trở về trở về, hồ nháo có phải hay không? Muốn hại người hay sao a."

Nói kiểu gì hần cũng không mở cửa, thậm chí còn chuẩn bị đi. Đã định mạnh mẽ xuống xe Nam Tinh bỗng nhiên thấy có chiếc xe ngừng ở đằng sau, nàng khựng lại, là Thạch Bát Lâu tới?

Tài xế nói đây là lối tắt, người bình thường không biết, có thể đến sớm hơn người ngoài nghề nửa giờ.

Hần gạt người?

Tài xế thấy phía sau có người tới, lúc này mới mở khóa cửa xe, nói: "Thì ra thực sự là có người đón cô."

Nam Tinh xuống xe, liếc mắt một cái liền thấy người xuống xe kia, không phải Thạch Bát Lâu, là Cát đại tiên.

Cát đại tiên cũng liếc mắt một cái nhìn thấy Nam Tinh đứng đằng trước, sắc mặt cứng đờ, quay đầu chất vấn tài xế, nói: "Không phải cậu nói, cậu đi chính là lối tắt, người bình thường không biết sao?"

Tài xế kia xấu hổ cười, nói: "Chúng tôi tài xế kia không phải người bình thường....."

Tài xế chở Nam Tinh cũng lật đật nói: "Lão ca người cũng không phải người bình thường."

Hai người xấu hổ mà khen nhau, làm như thực sự có một cái lối tắt như vậy, có thể tới sớm hơn người khác nửa giờ.

Không đợi hai người khen nhau xong, phía sau lại có hai chiếc xe chạy tới.

Hai chiếc đăng sau có hai người bước xuống, một là Thạch Bát Lâu, một là Khâu Từ.

Cát đại tiên nhìn qua, tức muốn học máu nói: "Chó má lối tắt!"

Sớm biết là không có lối tắt, ông ta cũng sẽ không ngồi xe này tới, tự chạy xe mình tới còn nhanh hơn.

Ông ta cầm mai rùa của mình ôm quyền nói với ba người còn lại: "Ta đi trước một bước."

Cát đại tiên vừa đi, Thạch Bát Lâu liền bước tới, nhìn nhìn Nam Tinh, nói: "Nam Tinh tiểu thư là chơi mê cung a, một hồi hướng đông, một hồi hướng tây, ngay cả mình muốn đi đâu cũng không biết."

Nam Tinh một chút cũng không muốn giao phong với hắn, đều biết tổng kịch bản của nhau, liền không sợ vạch trần. Khâu Từ đi ngang qua bên cạnh nghe thấy những lời này, vừa đi vừa nói: "Nàng đại khái là mù đường."

Nam Tinh liếc Khâu Từ một cái, nàng không có mù đường.

Thạch Bát Lâu cười cười, khoe mắt dương càn cao, giáo hoạt như con hồ ly. Hắn nói: "Mời!"

Bốn người lục tục bước lên con đường đi vào Cừ Sơn, không ai biết đối phương có đi cùng chỗ với mình hay không. {LAOHU}

Mấy ngày nay nhiều người tới Cừ Sơn, không có cỏ dại chặn đường, đi trên đường lúc trời còn chưa tối hoàn toàn, tính ra cũng khá nhanh.

Nam Tinh đi sau cùng, nàng không quen sau lưng có người đi theo, đặc biệt là Thạch Bát Lâu. Người này thần bí đến làm người ta cảm thấy bức bối, không thích.

Khâu Từ đi ngay phía trước nàng, thỉnh thoảng nhìn ra sau, xác định nàng không có tụt lại quá xa. Nhìn vài lần, Nam Tinh liền nói: "Tự lo cho mình đi."

"Ờ." Khâu Từ thu hồi tầm mắt, vừa lúc đi đến một cái ngã rẽ.

Cát đại tiên cùng Thạch Bát Lâu đều ngừng lại, nghĩ lại, một đường rẽ trái, một rẽ phải.

Nam Tinh nhìn qua bên trái, nơi xa mơ hồ có thôn xóm, đó chắc là thôn trang đã bị bỏ hoang gần Cừ Sơn. Đi thông qua bên phải, là một ngọn núi không quá cao, nhưng được phủ xanh um, hẳn là Cừ Sơn.

Nhưng hai nơi, vận mệnh chú định đều có thứ tương liên với Kiều mẫu.

Khâu Từ mở bàn tay ra, hai chú cá âm dương bơi lòng vòng trên tay, vẫn không hề dừng lại. Hấn nhú mày, hỏi: "Có manh mối gì không? Cá của tôi có chút mơ hồ."

Nam Tinh nói: "Đem cá đi hầm canh đi."

Khâu Từ cười không thành tiếng.

Nam Tinh lấy một tờ giấy ra, một ngón tay bắn ra một giọt máu rút ra từ Kiều lão tiên sinh, thấm vào trong tờ giấy đen, ngọn lửa bùng lên, tro tàn đi, hóa thành giấy trắng. Giấy trắng rơi xuống đất, hướng bên trái đi vài bước, lại trở về, hướng bên phải đi vài bước, lại trở về, cũng mơ hồ.

Khâu Từ lập tức kiến nghị: "Hay là đốt lần nữa đi."

Nam Tinh không thèm để ý đến hấn.

Tờ giấy trắng vừa nghe thấy, chạy tới đập cho Khâu Từ hai cái mềm như bông, lại chạy nhanh về bên chân Nam Tinh, Khâu Từ nhìn mà cười không ngừng. {LAOHU}

Nàng cúi người nhìn tờ giấy trắng đang giận dữ kia, nhân lúc nó còn chưa làm bản thân tức chết, lập tức thu trở về. Nàng lấy bút chu sa ra, ngòi bút chấm chu sa, tơ đỏ chỉ thẳng hướng thôn xóm.

Cá của Khâu Từ còn đang bơi, hẩn nhìn một hồi, nghe thấy trong núi có tiếng sấm, nói: "Trời sắp mưa."

Nam Tinh ngẩng đầu nhìn sắc trời, âm u, đích xác sắp mưa, nàng nói: "Hướng trái, đến thôn trang."

Khâu Từ nhìn hướng mà sợi tơ đỏ chỉ, hẩn là nó làm Nam Tinh quyết định phương hướng. Hẩn vẫn hỏi: "Tại sao?"

"Tránh mưa."

"....." Khâu Từ rốt cuộc phát hiện ra Nam Tinh cũng là người thường, sợ gặp mưa. Hẩn bỗng nhiên nhớ tới, Cát đại tiên đi hướng thôn trang, Thạch Bát Lâu đi hướng Cừ Sơn.

Nói cách khác, Thạch Bát Lâu chắc là sắp bị xối thành gà rút nồi canh.

Hắn lại mơ hồ hiểu ra, Nam Tinh không đi Cừ Sơn, có thể là vì không muốn bị mưa xối, nhưng cũng có khả năng là — — không muốn đi cùng đường với Thạch Bát Lâu.

Nhưng cũng có khả năng là do sợ tơ đỏ chỉ ra phương hướng.

— — cô nương tâm tư thật là khó đoán.

Tác giả có lời muốn nói:

Cá: Người mới bị hằm canh người mới bị hằm canh!

Giấy: Đạp người đạp người đạp người, tức quá mà!

Chương 28: Đèn lồng hình người (năm)

Ở cửa vào thôn có tấm bia đá, dải nắng dầm mưa vài thập niên, chữ trên bia đã không rõ lắm. Nguyên bản sơn đỏ từ khe chữ chảy xuống, lan ra, dính đỏ cả tấm bia đá, chỉ còn lại có một chữ "Thôn" còn mờ hồ có thể đọc được, cũng bị sơn đỏ quệt ra hai cái rãnh màu đỏ, nhìn dưới sắc trời âm u, có chút ghê rợn.

Cát đại tiên đi rất nhanh, chờ Khâu Từ cùng Nam Tinh tới cửa thôn, ông ta đã mất bóng.

Trong tay cầm mai rùa, đi đường lại nhanh đến vượt mặt rùa đại tiên.

Thôn xóm bị bỏ hoang không lớn, liếc mắt một cái là có thể nhìn đến cuối thôn. Nhà hai ba mươi năm không ai ở đã bị dây thường xuân bá chiếm, bao trùm toàn bộ, nguyên lai bộ dáng cơ bản đã không thấy, chỉ có khung cửa rộng mở như một cái miệng toang hoác, đen tối không thấy đáy, như ẩn giấu vô số nguy hiểm.

Khâu Từ nhìn gian nhà giống như đội một cái nón xanh thật lớn kia, thấy đặc biệt vui mắt. Nếu khai phá thành điểm du lịch hay điểm chụp ảnh nho nhỏ, thì cũng không tồi.

Mảnh giấy trắng vốn đang giận dỗi lại bắt đầu di chuyển, ngay cả cá của Khâu Từ cũng bơi về một hướng, không còn vẻ mờ mịt như lúc ở giao lộ.

Nam Tinh thấy Khâu Từ còn nhìn mấy gian nhà kia, đi hai bước vẫn kêu hấn: "Uy."

Khâu Từ hoàn hồn, chỉ thấy Nam Tinh nhìn mình một cái, liền dời mắt nhắc chân đi đến. Hấn nhìn cá đã bơi đi xa, hiểu là Nam Tinh đang nhắc nhở hấn đi mau lên. {LAOHU}

Hấn tăng tốc, đi theo phương hướng tờ giấy trắng và cá bơi đi.

Chờ chúng nó đều dừng lại, đã tới cuối thôn, nơi này phòng ốc vốn tọa lạc khá xa cách, thế cho nên gian nhà nhỏ cuối cùng này nhìn có vẻ lẻ loi. Nó cũng bị dây leo xanh mướt bao kín, chỉ để lại cửa vào, cửa sổ nhỏ hẹp cũng bị dây leo bao trùm, nhìn như một con quái thú đang há miệng thở dốc.

"rầm rầm — —"

Bên trong truyền ra tiếng động nhỏ.

Khâu Từ và Nam Tinh cùng nhìn vào trong.

Lát sau một người mặt xám mày tro đi ra, mắng: "Toàn là ổ chuột."

Luôn đến sớm một bước Cát đại tiên vừa bước ra liền thấy hai người đứng bên ngoài, hoảng hồn. Bị dọa xong liền không khách khí nói: "Hai người rốt cuộc có bản lĩnh hay không hả? Chắc không phải là theo đuôi Cát đại tiên tôi đi?"

Nam Tinh nói: "Xe của tôi đến đây trước ông."

Cát đại tiên muốn nói lại thôi, bất quá ngẫm lại cũng phải. Ông ta vô pháp loại bỏ nghi ngờ, lại nói: "Quả nhiên đều là người trong nghề, ngoại trừ Hàn bà tử kia, đều có chút tài năng."

Ông ta sẵn tiện tự khen mình một hồi, liền cầm mai rùa bỏ đi, dựa theo đường cũ rời đi, có vẻ như muốn đi Cừ Sơn.

Nam Tinh cũng sẽ đi Cừ Sơn, nhưng phải đợi lát nữa, trời rất nhanh sẽ mưa, ở trong núi bung dù là vô dụng, cỏ dại cao nửa người bắn ngược nước mưa lại đủ để toàn thân ướt nhẹp.

Cửa vào nhà không biết là ban đầu đã thấp bé, hay là dây thường xuân quá càn rỡ mới đè thấp nó. Nàng thấp lủa cúi người đi vào, Khâu Từ cũng vào. Hắn tiến vào liền may mắn nói: "Còn may là Cát

đại tiên vào trước thay chúng ta cuốn mạng nhện đi, còn dọa chuột chạy bót."

Một chân đã dẫm đầy một đế giày bụi đất Nam Tinh nhìn nhìn hẩn, không biết vì sao lại có người có thể lạc quan đến cỡ trình độ này.

Trong nhà cũng không quá trống trải, nhưng đồ vật đều dựa vào tường. Thường thì loại không gian vuông vức như vậy, cái bàn sẽ ở giữa, nhưng ở đây cái bàn cũ nát lại dựa sát vào tường. Không chỉ cái bàn, còn có ghế, kệ gỗ, ngay cả lư hương, đều ở một bên.
{LAOHU}

Ở giữa hoàn toàn trống trải, trên mặt đất cũng không có dấu vết cho thấy bàn ghế đã từng đề lên, chứng tỏ trước kia mấy thứ bàn ghế này cũng không được đặt ở giữa phòng.

Nam Tinh tựa như nghĩ tới cái gì, lấy tư liệu Kiều Lăng đưa ra xem. Nàng nói: "Nơi này là nơi trước kia Kiều lão tiên sinh ở. 50 năm trước Kiều lão tiên sinh mang con cái rời khỏi thôn trang ra bên ngoài định cư, ngẫu nhiên sẽ trở về, sau đó trong thôn hoàn toàn không còn ai, ông ấy liền không về nữa, ít gì cũng 30 năm."

Khâu Từ nói: "Khó trách đồ vật đều xếp dựa vào tường."

Nếu không dựa tường, đối với một người mù tới nói, thật sự quá không hữu hảo.

Cá của hắn không bơi sai chỗ, người giấy của Nam Tinh cũng không tìm lầm vị trí. Nhưng kỳ quái chính là, nơi này không có bất cứ thứ gì có thể giúp tìm ra tung tích Kiều mẫu.

Tiếng sấm ù ù, nước mưa đổ xuống, dội lên thôn xóm bỏ hoang.

Gian nhà hơi đột, nước từ lá cây xanh miết thấm xuống, rơi xuống lớp bụi trên mặt đất, khoét ra từng vũng bùn nhỏ.

Nam Tinh đã bung dù lên, đi một vòng trong cái sảnh nho nhỏ. Nàng lại vào bên trong, thấy hai gian phòng hẹp, phòng đã dọn hết gia cụ tràn đầy tro bụi, chỉ còn mấy tấm ván gỗ tạo thành vách tường.

Không có chút manh mối nào, lại không biết vì sao mà giấy trắng của nàng lại đến đây.

Nàng đang nghĩ ngợi, bên ngoài bỗng lóe sáng lên, không phải tia chớp. Khâu Từ cũng thấy ánh lửa đột nhiên xuất hiện kia, lập tức ra cửa, Nam Tinh theo sát bước ra, chạy về một phía khác, hai người giáp công vòng ra mặt sau, nhưng ở đó cái gì cũng không có.

Đừng nói là ánh sáng, ngay cả một con đom đóm cũng không có.

Một tia chớp xẹt qua, trong cánh rừng gần đó, lại lóe lên ánh lửa.

Hai người lại lần nữa chạy qua, vào rừng cây, ánh lửa lại biến mất.

"A — —"

Từ trong rừng có người thất tha thất thểu chạy ra, một thân áo khoác dài đã bị thứ gì đó móc rách toạc tả, có lẽ còn ở dưới đất lăn vài vòng, trở nên chật vật bất kham. Cát đại tiên còn chưa thấy hai người, dưới chân vấp một cái, lại té một cái, cú té này thiếu chút nữa đập mũi. Ông ta vừa nhắc đầu lên liền nhìn thấy hai người đứng ở đằng trước, gần như không thở nổi. Chờ thấy rõ là bọn họ, bộ dáng như được cứu thoát, thờ dốc nói: "Bên trong có quỷ, cả người sáng lên, trốn ở đằng sau đám cây nhìn chăm chăm tôi."

"Động tác thật mau, đã chạy vào bên trong rồi." Khâu Từ đỡ ông ta dậy, làm trên tay cũng dính bùn, hắn nhìn Cát đại tiên toàn thân chật vật, thấy hơi buồn cười, "Ông hắn là cả ngày giao tiếp với mấy thứ này đi? Sao lại sợ đến như vậy?"

"Tôi ngày thường là thay người đoán mệnh, trấn trạch bảo hộ bình an." Cát đại tiên xấu hổ nói, "Tôi như thế nào biết thứ quỷ kia thật sự lộ mặt, còn nhìn chăm chăm tôi, lá gan cũng quá lớn. Con quỷ đó quá hung hiểm, tôi không chơi nữa."

Khâu Từ hỏi: "Ông muốn rút lui?"

"Đương nhiên a." Cát đại tiên nghĩ đến con quỷ toàn thân tỏa sáng, hai mắt phiếm lục quang kia liền cảm thấy nguy hiểm, ông ta xua xua tay, chuẩn bị rời đi. Ông ta xách áo khoát dài lại quay đầu lại nói, "Con người của cô cậu không tệ, tôi nói cho cô cậu một chuyện, con quỷ này có quan hệ với Kiều mẫu. Tôi bấm tay tính ra, cứ tiếp tục như vậy, cô cậu sẽ bị cuốn vào âm giới, cẩn thận đó."

Cát đại tiên dầm mưa bỏ đi, nghĩ còn phải đi một đoạn đường dài mới có thể đi đến đường cái để gọi xe liền thấy đau đầu. Nhưng có đau nữa cũng phải đi, ông ta không muốn mạo hiểm.

Nam Tinh thấy ông ta bỏ đi, nghĩ lại những gì ông ta nói, mơ hồ nghĩ tới cái gì. Nàng đột nhiên nhận thấy dưới dù có thêm một người, Khâu Từ không biết khi nào đã đứng dưới dù của nàng. Thân hình quá cao, còn hơi cúi đầu.

Khâu Từ nói: "Cát đại tiên vẫn có chút bản lĩnh, ông ta nói cũng chưa chắc là giả, nói không chừng lần này, cô lại phải mang tôi đi một chuyến, đó chính là âm giới mà ông ta tính ra đi?"

Nói làng sang chuyện khác đối với Nam Tinh không hề có tác dụng, giọng nói của nàng tức khắc cương cứng: "Tránh ra."

Khâu Từ thờ dài, hắn thà rằng đứng bên khối băng lớn, cũng không muốn dính mưa, hắn da mặt dày nói: "Tôi sợ bị cảm mạo."

"....."

Khâu Từ cho rằng Nam Tinh sẽ đẩy hắn ra, không nghĩ tới không phải, ngược lại thấy nàng duỗi tay ra, nhét dù vào tay hắn, còn mình thì dầm mưa bỏ đi. Khâu Từ cứng đờ, bước nhanh theo, dùng dù che đi những giọt mưa không ngừng rơi từ lá cây xuống. {LAOHU}

Nam Tinh dừng bước, nhú mào nhìn hắn, nói: "Tôi không sợ cảm mạo, không cần dù." Đối lại là người khác, Nam Tinh nhất định sẽ đẩy ra, nhưng xét về mặt nào đó, Khâu Từ là người đã từng giúp nàng. Hơn nữa nếu đẩy hắn ra, hắn nhất định sẽ tiếp tục xáp vào.

Thà đưa dù cho hắn, chính mình dầm mưa.

"Được rồi." Khâu Từ nhét dù trở lại vào tay nàng, nói, "Tôi không đùa cô nữa."

Khi hắn nói những lời này biểu tình rất nghiêm túc, không còn có vẻ tùy tiện thường ngày. Hắn đưa dù lại cho Nam Tinh rồi đi luôn, miễn cho nàng lại cảm thấy hắn sẽ xáp vào lại.

Nhưng trong lòng hắn chẳng hiểu sao lại không thoải mái, giống như có cái dằm cắm vào, rút không sạch.

Nam Tinh không thích hấn tùy tiện, nhưng đột nhiên nghiêm túc lên, lại làm nàng thấy không quen. Có những người nghiêm túc lên, lại có vẻ như đang giận dữ.

Không khí giữa hai người đột nhiên yên lặng, chỉ có tiếng mưa rơi ầm ầm. Mưa càng lúc càng lớn, tiếng sấm trong núi ầm vang, dội vào trong lòng núi bậc ra, nghe càng như dã thú gào rống, muốn chấn sập cái thôn trang đã cũ nát.

Ra khỏi cánh rừng, toàn thân Khâu Từ đã ướt sũng, quần áo ướt đầm dấp lên lưng hấn. Nam Tinh đi đằng sau nhìn một hồi, rồi cuộc bước nhanh tới, chia cho hấn một nửa cái dù.

Cả người đều sũng nước mưa Khâu Từ nghiêng đầu nhìn nàng, Nam Tinh hơi do dự, nói: "Tôi biết, đã muộn."

"Không muộn." Khâu Từ cười cười, hơi kéo góc áo, nước nhỏ xuống, hình như là có chút...muộn. Hấn duỗi tay cầm lấy dù, thuận miệng nói, "Lần đầu tiên chúng ta gặp mặt trời cũng mưa, chó của tôi còn bắn nước đầy người cô."

Biểu tình của Nam Tinh hơi khựng lại, nói: "Tôi đã biết đó không phải là chó của anh. Cho nên, tại sao anh lại nói là chó của anh?"

Khâu Từ không ngờ nàng đã biết, biết khi nào? Hấn nói: "Cô lúc đó quá hung dữ, tôi sợ cô đem nó đi hầm canh."

Nam Tinh không nói nữa, một hồi mới nói: "Đào lão bản đang nuôi nó."

Khâu Từ lại càng bất ngờ, hấn lúc ấy không có cách nào mang nó đi, cho rằng sẽ không còn phần tiếp theo, không nghĩ tới vẫn còn. Hấn cười cười: "Đào lão bản nuôi, vậy tôi an tâm rồi."

Hai người ngẫu nhiên trò chuyện vài câu, không còn tẻ ngắt cùng xấu hổ. Sắp trở lại trong thôn, vốn dĩ bọn họ đã không thèm để ý thứ luôn tới vô tung đi vô ảnh kia, nhưng lô điện hiện lên, lại thấy nó xuất hiện ở nơi xa. Vừa nhìn một cái, chưa đến một giây, nó lại biến mất.

Bọn họ trở lại phòng, Nam Tinh nhớ tới chủ đề Cừ Sơn thần quái, cầm di động gọi cho Phùng Nguyên.

Điện thoại lập tức thông, Nam Tinh trực tiếp hỏi: "Chủ đề thần quái cậu xem hai ngày trước, gửi link cho tôi."

Bên kia vừa kinh ngạc vừa vui vẻ, kinh ngạc Nam Tinh vậy mà lại thích xem mấy thứ này, vui vẻ vì xem như có chung sở thích với nàng. Phùng Nguyên lập tức nói: "Để tôi gửi cho cô, đúng rồi, cô bên kia tiến triển thế nào? Cát đại tiên thế nhưng nói rút lui, nói là có quỷ, không ngờ lá gan của ông ta nhỏ như vậy..."

Phùng Nguyên cứ lảm nhảm, Nam Tinh lập tức bấm nút "kết thúc trò chuyện".

Một lát sau, Phùng Nguyên liền gửi đường link qua.

Nam Tinh click mở đường link, đã thành bảy trang. Nàng nhú mào đọc nhanh, Khâu Từ đang vắt nước bên cạnh cũng nhìn qua.

Đọc hết bảy trang, Nam Tinh tổ chức lại tin tức một lần, rồi nói: "Cừ Sơn, nghĩa trang, thôn xóm hoang, quỷ hình người phát sáng."

Khâu Từ bổ sung: "Ngày ngủ đêm ra, tới lui vô tung, có người chứng kiến, nhưng không ai chụp đến." Hắn nghĩ một chút, cười nói, "Chúng ta đi thiết bẫy rập tóm nó đi."

Sinh linh kỳ quái kia, vận mệnh chú định là có liên hệ với Kiều mẫu và Kiều lão tiên sinh. Bắt được nó, có lẽ là có thể tìm được tung tích Kiều mẫu.

Chương 29: Đèn lồng hình người (sáu)

Mưa đến nửa đêm thì tạnh, quần áo Khâu Từ cũng được hong đến gần khô, hắn đang hong cái áo sơ mi cuối cùng, thỉnh thoảng nhìn Nam Tinh đang cầm dù dựa vào góc tường. Dù ép rất thấp, nhìn không thấy mặt nàng, chỉ thấy đôi tay nàng cầm cán dù, lộ ở bên ngoài.

Mặt dù không hề động đậy, chủ nhân của nó tựa hồ đang ngủ rất say.

Khâu Từ không đi qua khoác áo cho nàng, trời nóng, chỉ mặc một cái áo sơ mi, đưa cho nàng, chính mình liền thành khỏa thân, làm không khéo có khi còn bị coi thành sắc lang. {LAOHU}

Bỗng nhiên dù động, hầu như không cho Khâu Từ có thời gian phản ứng, Nam Tinh đã nâng dù lên, liếc mắt một cái liền thấy Khâu Từ đang để trần nửa thân trên.

Khâu Từ nhìn mắt nàng, mở miệng: "Sắc — — lang."

"....." Nam Tinh cứng đờ, lập tức che dù lại.

Khâu Từ cười, sờ sờ áo còn hơi ướt, nhưng vẫn mặc vào.

Còn chưa mặc xong, tán dù kia lại đột nhiên hạ xuống, Nam Tinh nghiêng đầu nhìn vào phòng bên cạnh, đồng tử co rút lại.

Khâu Từ nhận thấy không đúng, cũng nhìn qua, một sợi tơ đỏ từ ngoài phòng xuyên thấu vào trong, trực tiếp đâm thẳng vào sảnh, dừng lại trên cái bàn đầy bụi. Hắn chợt cảm thấy sợi tơ đỏ này quen mắt, suy nghĩ một hồi mới hỏi: "Tơ đỏ của cô?"

"Không phải của tôi, của tôi đã thu hồi rồi." Nam Tinh xếp dù lại bước qua, đi xuyên qua sợi tơ, nhìn từng hạt màu đỏ lăn tăn trên sợi tơ, khó tin nói, "Không có khả năng.....trên đời tuyệt đối không có khả năng có cây bút chu sa thứ hai."

Khâu Từ vừa đứng dậy vừa cài nút áo, vừa hỏi: "Bút chu sa?"

"Tơ đỏ tôi thu ở đảo Tứ Thủy anh còn nhớ không?"

"Nhớ rõ."

"Sợi tơ kia là dùng bút chu sa đặc chế để chấm ra."

Khâu Từ thấy chân mày nàng càng lúc càng nhíu chặt, hỏi: "Không có khả năng có cây bút giống như vậy tồn tại?"

"Không có khả năng." Nam Tinh dùng ngữ khí khẳng định, nhíu mày nói, "Đây là kỹ xảo độc môn của Nam gia chúng ta, nói cách khác, bút là do tổ phụ tôi nghiên cứu chế tạo ra, trên đời chỉ có hai cây."

Khâu Từ không hiểu, nói: "Cô có một cây, không phải còn có một cây khác?"

"Không có, một cây khác đã bị thiêu trụi trong lửa lớn." Nam Tinh trầm mặc, rồi nói, "...theo đường muội của tôi, đều bị đốt thành tro."

Khâu Từ khựng lại.

Nam Tinh chân mày càng lúc càng nhíu chặt, bút chu sa do Nam gia nghiên cứu chế tạo ra, có thể lần theo dấu tích của mọi vật. Năm đó Nam gia trưởng bối cho nàng một cây, cũng cho đường muội một cây. Đường muội năm đó chết trong lửa lớn, bút tùy thân hẳn là cũng bị thiêu.

Nhưng vì cái gì.....

Khâu Từ bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nói: "Có thể tìm đến đầu kia, nhìn xem là ai đang dùng."

Cũng như lần trước ở đảo Tứ Thủy, hắn đi qua con ngõ nhỏ, thấy Nam Tinh đang thu hồi tơ đỏ. Nếu như vậy, sợi tơ đỏ kia có đoạn đầu.

Hai người còn chưa đi ra ngoài, đã có người đi về hướng này, chỉ chốc lát cửa gỗ đã bị đẩy ra, một nam nhân cao lớn cúi người bước vào, liếc mắt một cái liền thấy hai người bên trong. Hắn quét mắt nhìn hai người một cái, hình như thấy quần áo có chút xộc xệch, hắn cười nói: "Xem ra hai người quen nhau, đều có thể qua đêm trong cùng một gian phòng."

Thạch Bát Lâu cười có chút ý vị thâm trường, nhưng Nam Tinh không còn tâm tư để ý tới mấy thứ đó, nàng thấy cây bút trong tay hắn, rõ ràng chính là cây bút chu sa năm đó tổ phụ chế ra. {LAOHU}

Tổ phụ là cao nhân Nam gia, Nam gia huyền học vào tay ông chẳng những được kế thừa toàn bộ, mà còn được phát triển sáng tạo thêm. Bút chu sa chính là tác phẩm đặc ý của ông, khi Nam Tinh và đường muội đến tuổi trăng tròn, tặng cho các nàng, làm bạn nó mà lớn lên.

Lấy máu theo tích, lấy bút tìm tung.

Lần đầu tiên là trùng hợp, lần thứ hai thì không có khả năng là trùng hợp.

Thạch Bát Lâu thấy Nam Tinh nhìn chăm chăm mình, nụ cười hơi liếm, giải thích: "Tôi là người khá khai sáng, không có ý châm chọc, tôi cũng không phải là người chỉ mang quan điểm nam nữ trước hôn nhân chỉ có thể nắm tay gì đó."

Không khí vẫn có vẻ không dịu xuống, Thạch Bát Lâu cũng có chút xấu hổ.

Nhưng Khâu Từ vẫn mở miệng nói: "Chúng ta ở chỗ này tránh mưa, đang nói cậu như thế nào không có bị xối thành gà rớt nồi canh?"

"Xối, nhưng tôi mang theo quần áo."

Từ lúc đầu, Thạch Bát Lâu đã cho người ta ấn tượng vô cùng sạch sẽ, là người cực kỳ chú ý hình tượng bản thân. Có điều mang quần áo đến, cũng thật nhàn.

Nam Tinh nói: "Vì sao từ Cừ Sơn qua đây?"

Thạch Bát Lâu còn tưởng là vừa rồi nàng giận, nhớ thù không muốn nói chuyện với mình nữa, nhưng hiện tại ngữ khí lại bình tĩnh, tựa hồ

không hề giận. Tâm trạng nữ nhân, thật là thời tiết tháng sáu, thay đổi thất thường. Hắc âm thầm nghĩ, nói: "Nơi này dù sao cũng là nơi Kiều mẫu ở trước kia, đại khái là có chút manh mối nào đó, cho nên tôi tới."

Khi nói chuyện, sợi tơ đỏ kia đột nhiên thay đổi phương hướng, xoắn đến xoắn đi.

Thạch Bát Lâu thấy thế, xoay người ra ngoài, vòng ra sau tường, sợi tơ kia xuyên qua vách tường, chỉ hướng rừng cây, vẫn còn xoắn, còn biến đổi.

Khâu Từ cúi đầu nói với Nam Tinh: "Thứ sợi tơ đỏ lôi kéo, chắc là linh hồn phát sáng tối qua vẫn luôn lúc ẩn lúc hiện ở gần chúng ta."

"Ừm." Nam Tinh nghĩ nghĩ, hỏi, "Cá của anh có thể dùng làm gì?"

Khâu Từ nghĩ nghĩ, nói: "Ngoại trừ hầm canh."

Nam Tinh mím môi, thật là bao che cho con. Nàng nói: "Có thể tìm nó không?"

"Chỉ có thể tìm, không thể tóm." Khâu Từ nói, "Tối qua khi cô ngủ, tôi đã cho chúng đi tìm."

Nam Tinh giương mắt nhìn hấn, nói: "Tôi không có ngủ."

"Vậy sao cô vẫn luôn ôm dù che mặt?"

— — nàng không dùng dù che, chẳng lẽ muốn nhìn hấn ở trần. Nam Tinh không đáp, đổi đề tài nói: "Tôi cũng cho tiểu Bạch tiểu Hắc đi tìm."

Tiểu Bạch tiểu Hắc? Khâu Từ nghĩ nghĩ, không nhớ ra nàng khi nào lại có hai cái thần binh nho nhỏ.

Một lát sau Thạch Bát Lâu quay lại, thấy hai người đứng trước cửa, nói: "Không bằng chúng ta hợp tác tin tức? Thù lao đều cho các người." Hấn bỗng nhiên hiểu ra, "Hai người đã liên thủ?"

Hấn đoán là bọn họ xuống xe rồi mới liên thủ, nếu không cũng không mạnh ai nấy đi taxi tới. Bất quá người tính cách lãnh đạm giống Nam Tinh cũng đáp ứng liên thủ, thì ngoài dự đoán. {LAOHU}

Khâu Từ cười nói: "Đúng vậy, chúng ta đã liên thủ, nhưng cũng không tính toán hợp tác với cậu. Nam Tinh tiểu thư nói cho tôi làm sao để dùng máu tìm người, nhưng cậu lại lén gạt đi, như vậy làm sao chúng ta tin là cậu có thành ý hợp tác?"

Nam Tinh biết Thạch Bát Lô đang gặp khó khăn, hắn không có cách nào tìm được chuẩn xác tung tích của Kiều mẫu, manh mối hắn là bị cắt đứt tại đây.

Hắn biết dùng máu, dùng bút, có chút thiên phú, nhưng có lẽ là kỹ thuật không tinh vi, phảng phất như không được chân truyền, cho nên tới đây liền vô pháp bước tiếp.

Nam Tinh luôn cảm thấy, hắn rất giống đường muội của mình. Đường muội biết, Thạch Bát Lô cũng biết. Năm đó đường muội mê chơi, tuổi cũng còn nhỏ, không nghiêm túc luyện tập huyền học Nam gia như nàng, hơn nữa thiên phú không đủ, thua nàng rất nhiều.

Hiện giờ Thạch Bát Lô, mơ hồ làm trái tim bình tĩnh nhiều năm của nàng lại lần nữa chấn động, tựa hồ như lại nhìn thấy muội muội chết đã lâu của nàng.

Thạch Bát Lô thoáng cân nhắc một chút, không thể khẳng định là bọn họ đang nói lời khách sáo, hay là muốn hợp tác. Cuối cùng không tin tưởng nhau, vẫn nên từ bỏ, nói: "Các người không tin tôi, tôi cũng không tin các người."

Nói xong hắn liền bỏ đi, mang về tiếc nuối.

Nam Tinh nhíu mày, Thạch Bát Lâu cũng không phải tới vì thù lao, giống như tới chơi, không.....

Nàng bỗng dừng nghĩ tới cái gì, nói: "Luyện tập."

Khâu Từ hỏi: "Luyện tập?"

"Thạch Bát Lâu không phải vì thù lao mà đến, nếu không hẳn sẽ yêu cầu chia đều thù lao, mà sẽ không nói đưa hết thù lao cho chúng ta." Nam Tinh tiếp tục nói, "Hắn cố ý giấu giếm biện pháp của hắn, nhưng lại không cam lòng, thoát nhìn, càng giống như tìm chuyện rồi tới để luyện tập. Bút chu sa cũng không dễ thao tác, sợi tơ đỏ xoắn tới xoắn đi đã chứng minh điều này."

Khâu Từ ngoài ý muốn hỏi: "Không phải bởi vì vật thể đang thay đổi vị trí?"

"Không phải." Nam Tinh nói, "Tơ đỏ do bút chu sa chấm ra, thực tế là một loại gông xiềng, có thể cuốn lấy đồ vật, tuy không có bất kỳ nguy hiểm gì, nhưng khí tràng rất cường đại, linh vật bình thường đều sẽ sợ hãi, không dám nhúc nhích. Cho dù dám động, cũng bởi vì bị gông xiềng, mà không có cách nào đi lại linh hoạt. Sợi tơ đỏ sờ dẫm uốn lượn, là bởi vì người sử dụng kỹ thuật không tinh vi, không thể thao túng. Thạch Bát Lâu chắc là tay mơ, cái hiểu cái không."

Khâu Từ hiểu ra, nói: "Cây bút này thật sự rất lợi hại."

Nam Tinh nhớ tới tổ phụ, người mà ở cái thời nhân tài kỳ môn độn giáp xuất hiện lớp lớp kia, lại được tôn sùng bậc nhất. Đó là người mà nàng từ nhỏ đã kính ngưỡng, đã muốn vượt qua. {LAOHU}

Nhưng tài nghệ có kỳ ảo đi nữa, cũng không đấu lại một thanh đao sắc bén thị huyết.

Máu tươi, khói thuốc súng, lửa lớn, là ký ức cuối cùng của nàng về tổ phụ.

"Nếu đúng như lời cô nói, vậy Thạch Bát Lâu nhất định sẽ không đi, hẳn thoát nhìn không phải loại người sẽ dễ dàng từ bỏ."

"Ừm."

Ngón tay Nam Tinh có cảm giác châm chích, nàng ấn xuống ngón tay, vừa định nói tiểu Bạch tiểu Hắc của nàng đã tìm được tung tích nguồn sáng kia, liền nghe Khâu Từ nói: "Cá của tôi tìm được nó rồi."

"Ờ." Bị đoạt lời kịch, tự nhiên thấy không vui, giống như tiểu Hắc tiểu Bạch của nàng không bằng hai con cá của hắn. Nam Tinh theo vết tích lại đi vào rừng, hỏi, "Bản lĩnh của anh, là học từ ai?"

Khâu Từ nói: "Người nhận nuôi tôi, một bà cụ hiền lành."

Nam Tinh khựng lại, cô nhi? Nàng không hỏi tiếp, bất quá nếu là nhận nuôi, còn dạy mấy thứ này, thì có lẽ cũng là vì thấy Khâu Từ có thiên phú ở phương diện này.

Mới vừa tiến vào rừng, lại mất dấu, cá và giấy lại đi tìm lần nữa, không có tung tích.

Khâu Từ vẫn là lần đầu gặp phải đồ vật chạy trốn nhanh như vậy, ngay cả cá cũng ngăn không được. Nam Tinh đã không tính toán đi tiếp, nàng kêu Khâu Từ dừng lại, nói: "Dừng bầy rập."

Khâu Từ cũng cảm thấy phải bố trí bầy rập mới được, nếu không căn bản là không có cách nào tóm được nguồn sáng kia.

"Xôn xao — —"

Mớ giấy từ ba lô của Nam Tinh bò ra, tản ra tứ phía, ôm chặt đại thụ, lát sau giống như tắc kè hoa, biến thành màu vỏ cây, hòa hợp nhất thể, dù tập trung nhìn cũng nhìn không ra. Nàng lấy bút chu sa ra, chấm chu sa, vẩy mực, tơ đỏ tung ra, đan thành thiên la địa võng.

Khâu Từ cảm thấy nơi này không cần đến mình, hẩn ở phương diện tóm đồ vật này xác thật cũng không am hiểu. Hẩn ngồi xổm bên cạnh Nam Tinh đang nâng bút bày trận, nhìn bộ dạng vô cùng nghiêm túc của nàng, cảm khái, đi theo Tinh Tinh cô nương có thịt ăn, thật tốt.

Chu sa trên ngòi bút đã hết, tơ đỏ cơ hồ che kín toàn bộ rừng cây, chỉ cần nguồn sáng kia xuất hiện lần nữa, tuyệt đối trốn không thoát.
{LAOHU}

"Linh — — linh — —"

Tiếng chuôn di động vang lên, đánh vỡ yên lặng. Nam Tinh rút di động ra nhìn, là Phùng Nguyên gọi. Nàng nghe máy, bên kia liền nói: "Mau trở lại đi, Hàn bà tử đã tìm được Kiều mẫu, lúc này đang mang Kiều tiên sinh đi xác nhận."

"Ờ." Nam Tinh không để trong lòng, tiếp tục thu bút.

Bên kia lại nói: "Sợ là thật sự, Hàn bà tử cho tới bây giờ chưa từng thất thủ, bà ta chẳng những tìm được bài vị của Kiều mẫu, còn có hài tử bà ấy sinh sau khi tái hôn."

Nam Tinh treo điện thoại.

Không đúng lắm.

Nàng cau mày, nhìn bấy rập trước mắt, cho dù ra ngoài một chuyến cũng không đáng ngại.

"Phùng Nguyên nói Hàn bà tử đã tìm được Kiều mẫu, tôi đi nhìn xem, để xem bài vị có phải thật hay không."

Khâu Từ suy nghĩ một lát, nói: "Tôi canh ở đây, cô đi đi."

Nam Tinh gật đầu, một mình rời khỏi thôn trang, đi xem có phải Hàn bà tử kia tìm được Kiều mẫu hay không.

Chương 30: Đèn lồng hình người (bảy)

Khi Nam Tinh nhận điện thoại của Phùng Nguyên trên đường, Kiều Lăng đã rời đi cùng Hàn bà tử. Vì thế Nam Tinh kêu tài xế đổi tuyến, trực tiếp đi qua chỗ Hàn bà tử.

Sau khi xuống xe Nam Tinh không nhìn thấy Phùng Nguyên, Phùng Nguyên không chờ nàng. Một chiếc xe khác dừng ở gần đó, Thạch Bát Lâu bước xuống.

Hắn cũng đồng thời nhận được điện thoại, thấy hiếu kỳ, mới tới nhìn xem.

Khi hai người gặp mặt chỉ khẽ gật đầu, không tốn nước miếng chào hỏi. Lúc cùng nhau đi vào trong, Thạch Bát Lâu nói: "Kiều mẫu không nên ở đó, tôi cho là như vậy, không biết Nam Tinh tiểu thư nghĩ như thế nào?"

Nam Tinh nói: "Ừm."

Tuy câu trả lời đơn giản, nhưng Thạch Bát Lâu đã thỏa mãn, dù sao Nam Tinh xử sự thật sự là quá mức lãnh đạm, một chút cũng không

đáng yêu, thật không biết Khâu Từ là như thế nào có thể chịu đựng được việc cùng nàng trở thành cộng sự. {LAOHU}

Ngõ nhỏ có chút cũ xưa, không phù hợp với đô thị lớn phồn hoa bên ngoài, là một con phố rất cổ xưa.

Một đường đi vào, nhà hai bên đều có chút lâu năm. Lầu cao san sát gần đó, nơi đây cũ kỹ, không có người đi đường.

Đi đến số 171, hai người ngừng lại, nơi này chính là nơi Hàn bà tử nói Kiều mẫu tái hôn, sinh con. Bọn họ còn ở bên ngoài, đã nghe thấy tiếng người ồn ào bên trong, tiếng khóc chiếm đa số, loáng thoáng còn có tiếng Phùng Nguyên khóc vì quá vui sướng "Thật tốt quá, thật tốt quá, Kiều lão tiên sinh sẽ không ra đi trong nỗi tiếc".

Thạch Bát Lâu ấn chuông cửa, lát sau liền có người ra mở cổng sắt. Ra tới là một phụ nữ trung niên, dùng đôi mắt vẫn còn nước mắt đánh giá hai người một cái, hỏi: "Các người tìm ai?"

"Phùng Nguyên kêu chúng ta đến, chúng ta cũng quen biết Kiều Lăng."

Người phụ nữ nghĩ một chút, đột nhiên túm lấy tay áo Thạch Bát Lâu, cổ họng nghẹn ngào: "Cậu cũng là người Kiều gia, cháu trai của Kiều lão tiên sinh đi? Tôi là thẩm thẩm của cậu a."

"....." Thạch Bát Lâu nhìn vị thẩm thẩm đột nhiên từ trên trời giáng xuống này, bỗng nhiên hiểu ra bên trong là chuyện gì, đại tiệc nhận thân đây chứ đâu. Tay áo hắn còn bị người phụ nữ tóm lấy, chỉ thấy Nam Tinh lách người, đi vào, giao hoát!

Lắc mình vào bên trong tiếng khóc bên tai Nam Tinh càng nhiều, vừa tạp vừa loạn, ít nhất cũng có mười mấy người. Vào phòng trong, là một gian đại sảnh rộng mở, tất cả đều là người. Nàng tóm được thân ảnh của Phùng Nguyên, bước nhanh qua, tóm cánh tay hắn liền hỏi: "Tình huống như thế nào?"

Bị cảnh tượng hai nhà nhận thân cảm động đến rơi lệ Phùng Nguyên hít hít nước mũi, thấy là Nam Tinh, nói: "Nhận thân a. Năm đó sau khi Kiều mẫu rời thôn, gặp phải người nhà họ Phương này, còn cùng nam chủ nhân kết hôn, sinh bốn đứa con, bốn đứa con lại sinh mười mấy đứa con, còn không phải sao, Hàn bà tử nói chuyện của Kiều lão tiên sinh cho bọn họ, bọn họ làm việc ở nơi khác đều trở về, cùng Kiều Lăng nhận thân đó."

Nam Tinh khẽ nhú mày: "Nhanh như vậy?"

"Hàn bà tử chính là tay có tài nổi danh trong giới." Phùng Nguyên tán dương, "Dùng cả đêm, liền tìm được Kiều mẫu. Có điều chỉ có khối bài vị..... Kiều mẫu ba mươi năm trước đã qua đời. Vị Phương tiên sinh kia cũng đã qua đời, hiện giờ ở đây chính là một nhà con trai đầu."

"Bài vị ở đâu?"

"Nhạ, đằng kia."

Nam Tinh đẩy ra đám người biểu tình kích động, đi đến cuối đại sảnh, thấy được tấm bài vị kia.

Bài vị có chút cổ xưa, đặt trên một cái bàn nhỏ, hương nến bên cạnh còn chưa cháy hết, bốc khói lượn lờ.

"Tôi có thể nói cho gia gia, tìm ra tăng tổ mẫu rồi!" Kiều Lăng nói đầy kích động, nắm lấy tay một ông già trong đó, nói, "Gia gia rốt cuộc có thể an tâm, tôi từ nhỏ vẫn nghe ông ấy kể về tăng tổ mẫu. Nếu ông ấy biết tăng tổ mẫu rời đi rồi bình yên sống 50 năm, lão nhân gia nhất định sẽ rất vui vẻ."

Ông già kia cũng gật đầu: "Đúng vậy, sau khi mẹ tôi gả cho cha tôi, có đề cập là muốn đón đại ca về sống chung, nhưng mà cậu cũng biết, khi đó loạn a, căn bản không thể quay về. Chờ đến khi trở về, đại ca đã không còn ở Kiều gia thôn."

Nam Tinh nghe ông ta kể lể, "đại ca" trong miệng ông ta nhất định là Kiều lão tiên sinh, vậy ông ta là con Kiều mẫu sinh sau khi tái giá?

Kiều Lãng lại nói: "Gia gia hiện tại thân thể thật không tốt, ông ấy muốn mau chóng gặp mặt mọi người một lần, thúc công và các cô bà có thể cùng đi đến viện điều dưỡng không?"

"Có thể có thể." Vị thúc công kia nói, "Tôi cũng muốn gặp đại ca, nói với anh vài chuyện về mẹ. Nhưng đại ca không hận mẹ, cũng là.....haizz."

Kiều Lãng nói: "Gia gia chưa từng hận tăng tổ mẫu."

Thúc công cảm khái nói: "Không hận là tốt, không hận là tốt, thời loạn thế, thân bất do kỷ a."

"Chờ đã." Thạch Bát Lâu đột nhiên cầm một câu vào trong cái đại hội nhận thân ồn ào này, giọng hắn lúc này vang lên có vẻ thập phần đột ngột, cho nên cả sảnh đường nháy mắt yên tĩnh, tất cả tầm mắt đều dồn về phía hắn.

Thạch Bát Lâu nói: "Mấy người thật sự là con Kiều mẫu tái hôn rồi sinh?"

Thúc công kia bất mãn nói: "Cậu nói gì vậy? Ai sẽ tùy tiện nhận thân, đây chính là chuyện lớn!"

Thạch Bát Lâu nói: "Không có gì, chỉ là nghi ngờ mà thôi. Kiều tiên sinh ủy thác chúng ta tìm Kiều mẫu, chưa đến một ngày, mấy người liền xuất hiện."

"Đó là nhờ có ta." Hàn bà tử lạnh lùng mở miệng, hai mắt nhìn chăm chăm thanh niên không biết tốt xấu này, "Thanh danh của Hàn bà tử ta, cũng không phải để cậu vũ nhục như vậy. Ta đây tìm người, đoán mệnh, đời này chưa từng thất thủ."

Thạch Bát Lâu khiêu khích nói: "Ồ? Vậy bà nói xem, tôi là người như thế nào, lại từ đâu ra."

Hàn bà tử cười lạnh: "Ta vì cái gì muốn chứng minh chỉ vì cậu nghi kỵ? Nếu cậu không tin, có thể đi thử máu."

Thạch Bát Lâu cười khế: "Bác sĩ cũng có thể bị thu mua."

Hai người đối chọi gay gắt, nhất thời làm cục diện lâm vào khốn cảnh. Kiều Lăng lúc đầu cũng cảm thấy sự tình tiến triển quá mức thuận lợi, nhưng chuyện này cũng không thể làm giả quy mô lớn như vậy đi? Hơn nữa hắn đã cẩn thận hỏi qua tộc phổ của nhà này, đối chiếu đều trùng khớp.

Nhưng bây giờ có Thạch Bát Lâu nhắc nhở, hắn lại do dự.

Dù là bị lừa, hắn cũng không tiếc số tiền thù lao trả cho Hàn bà tử. Nhưng thân thể của gia gia ra sao, hắn biết rõ, một khi phát hiện là giả, vậy gia gia chưa chắc đã chịu đựng được.

Hắn không dám bất cẩn, nói: "Thử máu đi."

Hàn bà tử lập tức đồng ý: "Không thành vấn đề."

"Có vấn đề." Nam Tinh bỗng nhiên lạnh lẽo nói, "Giống như Thạch Bát Lâu nói, trước tiên mua chuộc bác sĩ, cũng có khả năng."

Hàn bà tử thấy lại có thêm một Trình Giảo Kim, nói: "Thượng Hải nhiều bệnh viện như vậy, chọn cái nào cũng được."

Nam Tinh nhìn bà ta, hỏi: "Thật sao?"

Hàn bà tử hơi khựng lại, nói: "Đúng vậy."

"Nhưng không cần thiết." Nam Tinh nói, "Trên tấm bài vị này, không có hơi thở của tử hồn, nói cách khác, đây là một tấm bài vị giả được lâm thời cấp tốc tạo ra, căn bản không phải là Kiều mẫu."

Hàn bà tử không sợ hãi, còn cười lạnh: "Cô nói không phải thì không phải à?"

"Đúng, tôi nói không phải, thì là không phải."

"....." Hàn bà tử quay qua Kiều Lăng, nói, "Làm giám định đi, Kiều tiên sinh, cậu không thể cứ nghe hai đứa bọn chúng nói liền hoài nghi ta."

"Ừm." Kiều Lăng nói, "Đi làm giám định, nếu kết quả giám định là có quan hệ huyết thống, thỉnh Nam Tinh tiểu thư xin lỗi Hàn bà bà. Nhưng nếu kết quả giám định là không có quan hệ huyết thống, thỉnh Hàn bà bà xin lỗi Nam Tinh tiểu thư, cũng cho tôi một lời giải thích."

"Đinh — — đinh — — đinh." Không biết ai đang ấn di động, chỉ ấn ba số.

Hàn bà tử nhìn Nam Tinh đang gọi điện, nhú mày: "Cô làm gì vậy?"

Nam Tinh nhìn bà ta một cái, nói: "Gọi cảnh sát."

Thúc công kia lắp bắp kinh hãi, hỏi: "Gọi cảnh sát làm gì?"

Nam Tinh nói: "Lừa đảo. Nếu sau khi cảnh sát đối chiếu thân phận của mấy người xong, xác định là thật, vậy tôi không còn gì để nói."

Hàn bà tử lập tức nghiêng răng nhìn Nam Tinh, tức giận: "Sao cô lại nhắm vào ta?"

"Cũng thật trùng hợp." Thạch Bát Lâu nói, "Tôi nhớ ra, tôi cũng có bằng hữu ở cục cảnh sát, nhờ hắn tra xét, còn nhanh hơn thử máu. Sao hả, mười mấy người các người, vàng thật không sợ lừa, thì đi một chuyến tới cục cảnh sát đi."

Nhất thời không khí trong đại sảnh trở nên trầm mặc.

Yên lặng đến quá bất thường, ngay cả Kiều Lăng cũng bắt đầu hoài nghi.

Hàn bà tử nói: "Được, tra! Đi tra!"

Một đám người đã thấy bất an, cứ nhìn về phía Hàn bà tử.

Kiều Lăng thấy thế, lạnh giọng: "Tôi cho các người một cơ hội cuối cùng, không muốn ngồi tù vì tội lừa đảo, hiện tại có thể đi. Các người

hắn là đã biết, Kiều gia chúng ta có ba người là luật sư, trong ngành cũng coi như là có chút danh khí, nếu muốn cho các người ngồi tù, một chút cũng không khó."

Dứt lời, mọi người nhìn Hàn bà tử, lại nhìn Kiều Lăng không hề có ý đùa giỡn, đã có người bắt đầu chạy. Một người chạy, giống như mở đê, không ngừng có người chạy theo. {LAOHU}

Cuối cùng chỉ còn lại một mình Hàn bà tử, chỉ trong năm phút, như đã già đi mười tuổi. Bà ta không chạy, lạnh lùng nhìn chằm chằm Nam Tinh, nói: "Cô thật sự có thể nhìn ra, nơi này không có tử hồn sao?"

Nam Tinh lạnh nhạt nói: "Đúng vậy."

Hàn bà tử cười lạnh: "Phải, Hàn bà tử ta không biết tìm người, nhưng ta vẫn có chút bản lĩnh. Nam Tinh tiểu thư, cô căn bản chính là một cái tử hồn."

Nam Tinh không hề biến sắc, làm lơ bà ta.

Kiều Lăng nhú mày nói: "Hàn bà tử, không đến một đêm, bà đã kêu được nhiều người tới diễn một vở tuồng, động tác nhanh chóng, như đã qua huấn luyện. Bình thường bà cũng gặt người như vậy đi?"

Hàn bà tử không phản bác, còn không cho là đúng: "Cho gia gia cậu không có tiếc nuối mà chết là tốt rồi, còn quản lừa dối với không lừa dối làm gì."

Kiều Lăng vốn muốn cho bà ta một cơ hội, lại thấy bà ta nói lời cay độc, sắc mặt nhanh chóng lạnh xuống, lạnh giọng: "Bà đừng nghĩ trốn thoát."

Nói xong, liền gọi cảnh sát.

Hàn bà tử đột nhiên xô hẳn ra muốn bỏ chạy, Thạch Bát Lâu lắc mình ngăn trước mặt bà ta, làm bà ta bị cản lại bên trong. Hàn bà tử sức lực có lớn nữa, la lối khóc lóc lớn hơn nữa, cũng không có biện pháp chạy thoát.

Khi hẳn còn đang chặn Hàn bà tử, đẩy vào bên trong, liền thấy Nam Tinh đã đi ra cửa, thật sự là quá giảo hoạt, quả thực đã để hẳn làm mọi câu.

Hắn ném người cho Kiều Lăng giải quyết, dù sao chuyện này cũng không quan hệ gì đến hắn. Hắn chạy theo Nam Tinh, hỏi: "Cô thật sự có thể nhìn ra tử hồn?"

Nam Tinh hỏi ngược lại: "Nếu cậu không thể nhìn ra, vì sao kết luận đây không phải là nơi Kiều mẫu mất?"

Thạch Bát Lâu do dự một chút, vẫn nói: "Bởi vì toàn bộ manh mối đều chỉ về hướng Cừ Sơn và Kiều gia thôn."

"Mấy thứ này là ai dạy cho cậu?"

Thạch Bát Lâu lần này không trả lời, hẩn nhịu mày, lúc này Phùng Nguyên đi ra.

Phùng Nguyên mang về mặt thấp thỏm thấy hai người bọn họ, đi qua nói: "Hàn bà tử kia thật là quá đáng, bà ta cho rằng đây là show thực tế a."

"Phiền toái giám đốc Phùng nói cho Kiều Lăng, tôi rút lui." Thạch Bát Lâu lại nói với Nam Tinh, "Tuy rằng rất tò mò thủ pháp của cô, nhưng cô không muốn nói, không muốn hợp tác. Tôi thừa nhận cô kỹ cao một bậc, tôi đã hết bản lĩnh, cứ tiếp tục như vậy cũng không thú vị, cho nên tôi rút lui, có duyên thì gặp lại."

Nam Tinh cuối cùng cũng phát hiện Thạch Bát Lâu có một cái ưu điểm, tiêu sái.

Không chờ nàng nói "Tái kiến", di động liền vang lên.

Nhìn một cái, Khâu Từ gọi.

Nàng tiếp di động, bên kia nói: "Nó xuất hiện rồi."

Chương 31: Đèn lồng hình người (tám)

Khi Nam Tinh đuổi tới cánh rừng ở Kiều gia thôn, trời đã sắp chạng vạng.

Sắc trời mông lung, cơn mưa to đêm qua làm chất đất trong núi trở nên mềm xốp lầy lội, đi xuyên qua bụi cỏ, nước còn dính lại trên lá cây rào rạt rơi xuống, làm ướt nửa bên ống tay áo của Nam Tinh.

Nàng cau mày đi về phía trước, so với lúc trời mưa, thời tiết nặng nề sau cơn mưa cùng những giọt nước mưa còn sót lại đều làm người không thoải mái như nhau.

Có lẽ không có thời tiết nào làm nàng thích.

Nàng quay lại nơi phủ kín bấy rập hôm qua, không nhìn thấy Khâu Từ, cá và giầy cũng không ở đây, ngay cả tờ đồ bày trận cũng bị xé rách kéo đứt rất nhiều.

Khâu Từ đi đâu rồi?

Nam Tinh không định tốn sức gọi hân, xã hội khoa học kỹ thuật hiện đại, có rất nhiều chỗ tốt so với trước kia — — tỷ như tìm người.

Bấm nút gọi, tiếng chuông liên vang lên trong một bụi cỏ cao ngất tươi tốt. Hầu như là trong nháy mắt đó, Nam Tinh liền thấy một vật thể giống người sáng rõ đột nhiên chạy thoát từ một đồng cỏ khô khác bên ngoài trận. {LAOHU}

Quái vật hình người kia, không có mặt.

Có người đứng lên từ bụi cỏ, nhìn Nam Tinh. Nam Tinh khựng lại, nói: "Tôi không biết anh ngồi xổm trong đó."

Khâu Từ vừa ngồi xổm bụi cỏ lúc này bước ra, cả người dính cỏ. Hân phúi cỏ bám trên quần áo, đi đến trước mặt nàng nói: "Nó rất giáo hoạt, vẫn không tới gần, nhưng nhìn ra được, là nó muốn tiếp cận chúng ta, cũng không biết vì cái gì, cứ tới gần rồi chạy. Tôi ngồi xổm ba tiếng, tê chân."

Khâu Từ phàn nàn xong, lại nói: "Xem ra người Hàn bà tử tìm được không phải hậu nhân của Kiều mẫu."

Nam Tinh nói: "Là giả, tất cả những người đó đều là Hàn bà tử tìm người diễn kịch, lừa gạt tiền của Kiều Lăng."

Khâu Từ không khỏi cười: "Hàn bà tử này đúng là lợi hại, trong thời gian ngắn lại có thể sắp xếp được một tuồng kịch như vậy, xem ra trước kia không thiếu làm loại chuyện này. Khó trách lúc ấy bà ta đòi Kiều gia đưa tư liệu kỹ càng tỉ mỉ, cũng coi như khá tốn sức."

Nam Tinh nghĩ tới lời hắc nói vừa rồi, hỏi: "Anh nói...nó muốn tới gần chúng ta? Rồi lại không dám tới?"

"Đúng vậy."

Nam Tinh nhíu mày suy tư, dùng di động tìm cái link của chủ đề Phùng Nguyên gửi tới, trên chủ đề biểu hiện người post bài vừa update, Nam Tinh click mở phần bình luận của chủ topic, tổng cộng đã phát 6 cái.

"Quái vật kia thật sự rất đáng sợ, mấy người đừng có mà không tin, tôi dùng 30 cân thịt mỡ trên người thề, là tôi đã tận mắt nhìn thấy."

"Nó có bộ dạng như người! Chỉ là rất lùn, phỏng chừng là một Chu nho*."

**chu nho – là tên chỉ những người bị chứng người lùn bẩm sinh*

"Nó không có mặt a, cũng không có mắt mũi, giống như đom đóm, sẽ sáng lên."

"Còn thọc cây đuốc vào ngực mình."

"Nó vẫn luôn đuổi theo chúng ta, đuổi tới ra khỏi Cù Sơn mới dừng lại."

"Siêu hung — —"

Bình luận càng lúc càng nhiều, đã đạt tới cả trăm cái.

"Tôi tin lời chủ thớt. Ba năm trước đây tôi cũng đi qua Kiều gia thôn gần Cù Sơn, đi thắp hương cho bà bác của tôi. Buổi tối trở về trễ, cũng thấy thứ kia. Có điều không giống đom đóm như chủ thớt nói, nhưng đúng là giống quỷ Chu nho. Nó cũng muốn tới gần tôi, tôi lớn gan, đứng im, nó cũng đứng im, nhưng nhìn ra được là nó rất muốn tới gần tôi. Tôi thấy lửa của nó giống như muốn tắt, còn đốt cho nó đông lửa. Sau lại tôi không thấy nó nữa, chúc nó mạnh khỏe."

Cả 99 reply bên dưới, đều là trào phúng cái bình luận này.

"Dẹp đi ông, biết rồi, chắc đây là nick phụ của chủ thớt."

"Đúng vậy, còn đứng im, là bị dọa ngu đi." "Quý trước nay đều sợ lửa, chẳng lẽ còn đi sưởi ấm, bớt giỡn."

.....

Người đăng bình luận kia bị mắng thảm, nhưng Nam Tinh lại cảm thấy, người này xác thật là đã tận mắt nhìn thấy.

Nàng nhìn đồng tơ đỏ chằng chịt, nơi này chỉ sợ yêu quái kia sẽ không đến nữa.

Đọc xong chủ đề Khâu Từ nghĩ nghĩ nói: "Tôi lại tin là nó thật sự muốn tới gần chúng ta, nhưng có khả năng là nó không xác định chúng ta có thể thương tổn nó hay không, cho nên dù biết nơi này có bẫy rập, vẫn thật cẩn thận mà tới."

"Ừm, chỉ là giờ lại như vậy, nó sẽ không quay lại nữa."

Khâu Từ không phản bác.

Hai lần đầu còn có thể cảm giác được hơi thở của nó ở xung quanh, bây giờ không còn nữa.

Nam Tinh nhìn về đỉnh Cù Sơn ở đằng xa, nói: "Đi Cù Sơn, nghĩa trang."

.....

Từ Kiều gia thôn đến nghĩa trang Cù Sơn, phải đi cỡ nửa giờ. Lối đi vốn dĩ hàng năm không có ai đi, đã không còn phân biệt được với đường núi, nhưng gần đây phượt thủ tới nhiều, lối đi lại bị dẫm ra lần nữa.

Nếu không phải hai ngày nay thời tiết không tốt, lúc này đại khái là có thể gặp người đi đường.

Nghĩa trang Cù Sơn được xây thời dân quốc, dân quốc chiến loạn, nhiều tai ương, thường có khách tha hương từ phía bắc trốn về phương nam chết ở gần đó, vì thế có một người thiện tâm cầm tiền, quyền đất, dựng cái nghĩa trang, để chôn cất hoặc là người Kiều gia thôn gần đó, hoặc những kẻ tha hương tạm thời không ai nhận lãnh về nhà. {LAOHU}

Sau khi chiến loạn ngừng, người qua đường hầu như không còn nữa, cộng thêm những người nguyên bản vẫn luôn quyên tặng tài vật cho nghĩa trang hoặc quản lý nghĩa trang cũng ly thế, nghĩa trang cũng trở nên hoang phế.

Hoang phế cho đến nay, rách nát, tường vôi cũng đã sụp xuống, tấm bảng viết hai chữ "Nghĩa trang" lớn, cũng bị chuột bỏ gặm cắn hơn phân nửa.

Đi vào bên trong, một mảnh hoang vu, có động vật nhỏ vội vàng chạy trốn, trừ cái này ra, thì dĩ thường thanh lãnh u tĩnh.

Nam Tinh cùng Khâu Từ thường đi vào mộ cổ, không khí so với nơi này quỷ dị hơn nhiều, nên không cảm thấy không khỏe.

Tiếng gió bên tai, chính là tiếng gió.

Tiếng loạt xoạt, cũng bất quá là tiếng mấy động vật nhỏ.

Cho dù là thực sự có quỷ quái, cũng không có gì đáng sợ.

Không khí quỷ dị ở trước mặt bọn họ, là hoàn toàn bại trận, không có một chút tác dụng nào.

Hai người đi vào đại sảnh, thấy trên mặt đất còn một đồng lửa, lửa chắc là đã cháy thật lâu, bởi vì xung quanh đã tích lại rất nhiều tro từ củi gỗ cháy trụi.

Nàng nhớ tới tình huống mà chủ topic kia miêu tả, đồng lửa này, đại khái chính là đồng lửa ngày đó những người đó nhóm lên, nhưng lúc này cũng đã qua mấy ngày, lửa còn chưa tắt, vậy thì tuyệt đối không thể là lúc ấy lưu lại.

Khi mấy người kia rời đi, có người vẫn tiếp tục châm thêm củi vào đồng lửa.

Nàng xoay người đi vào hậu viện, đi dựa theo lộ tuyến những phước thủ kia miêu tả. Đi đến hậu viện, quả nhiên thấy mười mấy cỗ quan tài xếp hàng trong cái viện cỏ dại um tùm. Không có ánh trăng, dưới sắc trời sập tối ảm đạm, quan tài màu đen càng thêm vài phần quỷ bí.

Nắp quan tài đóng đinh, chứng tỏ bên trong có người.

Có lẽ là những người tha hương không ai nhận lãnh, có lẽ là những người vốn đã không còn nhà để về.

Lúc ấy là thời điểm gần như nước mất nhà tan, những kẻ tha hương loại nào cũng có.

Khâu Từ bỗng nhiên cúi đầu nhẹ giọng: "Nó lại xuất hiện."

Nam Tinh cũng đã nhận ra, nàng không lập tức quay đầu lại, nhìn mấy quan tài này một lúc, cảm thấy nó đã bay lượn ở hành lang kia, nàng mới đột ngột xoay người chạy về hướng đó.

Chạy vào hành lang, nàng thỉnh thoảng thấy một người giấy mờ mịt không có mặt.

Người giấy kia tựa hồ bị nàng làm cho hoảng sợ, quay đầu lại muốn chạy.

Nhưng khi nó xoay người muốn chạy trốn, một xấp giấy đen trắng lại nhảy ra, nhanh chóng xếp thành vách tường, ngăn lại đường lui của nó. Nó muốn nhảy qua lan can đào tẩu, bỗng nhiên thấy hai con cá lớn quét ngang cái đuôi, một cái đuôi đẩy nó vào lại trên hành lang gấp khúc. Chờ khi nó lại muốn chạy trốn, Nam Tinh cùng Khâu Từ đã đuổi tới, quăng tơ đỏ ra, trói nó thành cái bánh chưng.

Nam Tinh đang cho là đã chế phục được nó, đột nhiên cảm giác ngón tay đè nó nóng rực, như là bị lửa đốt. Đồng dạng cảm giác được thỉnh thoảng bị nóng Khâu Từ lập tức túm lấy cổ tay của nàng kéo ra, chỉ thấy ở ngực người giấy bốc lên một ngọn lửa, tay Nam Tinh cũng bị bỏng rát.

Người giấy thừa lúc bọn họ chưa chuẩn bị, đứng phắt dậy, lại lần nữa bay ra phía bên ngoài.

Không đợi hai con cá âm dương chặn lại, đã thấy một cái mai rùa bay tới, nện mạnh vào ngực nó. Người giấy bị đánh trúng không nhẹ, thiếu chút nữa quỳ xuống đất. {LAOHU}

"Ha, bắt được rồi!"

Từ trong lùm cỏ dại truyền ra một thanh âm quen tai, người nháy ra càng thêm quen mắt.

Cát đại tiên.

Ông ta căn bản là không có bỏ đi, vẫn luôn ẩn nấp hơi thở, muốn làm hoàng tước, ăn ve cùng bộ ngựa.

Cát đại tiên chạy nhanh lại, tóm lấy người giấy, giơ tay ngăn Khâu Từ cùng Nam Tinh đang định bước đến, nói: "Ê, nó là do ta tóm được, các ngươi cũng không thể đoạt."

Khâu Từ thở dài: "Sao lại có người không biết xấu hổ đến như vậy."

Cát đại tiên cười khế: "Bình bất yếm trá, người trẻ tuổi, học hỏi đi."

Ông ta cho là như vậy đã đắc thủ, trong lòng đang đắc ý, đột nhiên thấy Nam Tinh phóng tới, như muốn cướp. Ông ta hoảng hồn, nhưng tốc độ của Nam Tinh cực kỳ nhanh, nhanh đến giống như quỷ mị, một chưởng liền bổ trúng đầu ông ta, đau đến độ ông ta thiếu chút nữa bị đánh cho hôn mê, tay cũng tự động buông ra.

Cát đại tiên còn chưa giật mình xong, lại thấy Nam Tinh nhặt mai rùa của ông ta rơi trên mặt đất lên, quăng về phía ông ta, lại lần nữa nện trúng đầu.

"Cô, cô ——"

Không đợi ông ta giận mắng được câu nào, lại thấy nàng nhặt cục đá trên đất lên, vươn tay lên cao, ông ta sợ tới mức nhất chân lên chạy.

Nếu không chạy, chỉ sợ ông ta sắp bị đánh chết.

Nam Tinh đuổi theo ra tới cổng lớn, nhìn Cát đại tiên ôm đầu chạy trốn, chạy rất xa cũng chưa dám quay đầu lại. Lúc này nàng mới thả cục đá xuống, phúi tay quay trở về.

Khâu Từ.....

Kính nể!

Nam Tinh không phải người bình thường, đại khái là siêu tân tinh.

Hắn nhìn tay nàng, vừa rời bóng, chắc là rất đau, trên mặt lại nàng không có biểu hiện gì. Nhưng hắn là nàng không phải không đau, bởi vì sắc mặt nàng thoát nhìn hơi tái nhợt, chỉ là vì có thể nhìn được.

Khâu Từ không mang thuốc trị thương, bởi vì hắn đồng dạng cũng là người giỏi nhện.

Bị hai con cá cùng một đồng giấy áp chế người giấy không có cơ hội đào tẩu, nhìn Nam Tinh và Khâu Từ tới gần, ánh lửa ở ngực hơi chập choạng, ngay cả hơi thở cũng yếu đi rất nhiều. {LAOHU}

"Muốn biến mất?" Khâu Từ nhìn bộ dáng nó, phát hiện trên đỉnh đầu nó có sợi tóc, không, không phải tóc, là một sợi dây mảnh. Nếu túm sợi dây xách lên..... Hắn bỗng nhiên cảm thấy giống một loại đồ vật, "Đèn lồng?"

"Đèn lồng?" Nam Tinh nghe xong nhìn lại, thật sự là giống đèn lồng, còn là đèn lồng hình người.

Đèn lồng lắc lư trong tay Khâu Từ, ánh lửa ở ngực xuyên thấu qua lớp giấy đã ố vàng, chiếu lên mặt đất.

Nam Tinh đột nhiên nghĩ đến đồng lửa vẫn luôn cháy kia.

Còn thêm cái topic thần quái kia nữa.

Nàng lập tức quay trở lại đại sảnh, cầm lấy một que củi, đi đến trước mặt đèn lồng, tìm kiếm, quả nhiên tìm ra một cái lỗ nhỏ ở bên hông nó. Nàng cẩn thận thò que lửa vào, thấy bên trong có hai cái thanh gỗ, đỡ một cái đĩa dầu hỏa, lửa trên bắc đèn đã rất yếu, giống như sắp lụi tắt.

Nàng bấc lửa bắc đèn, ánh lửa vừa bùng lên, hơi thở của đèn lồng cũng không bấc nhược nữa, giống thảm thực vật nảy mầm sau cơn mưa, sinh cơ bừng bừng.

Nam Tinh thu hồi lửa, nói: "Người có biết Kiều Niệm hay không?"

Kiều Niệm là tên của Kiều lão tiên sinh.

Đèn lồng đang chậm rãi đung đưa trong gió khựng lại, đứng sững ở không trung.

Nam Tinh duỗi tay nắm lấy sợi dây trên đầu nó, một quầng lửa vọt lên. Nhưng lửa lần này không nóng, không có cảm giác bỏng rát.

Ánh lửa nhanh chóng bao bọc lấy hai người.

Kiều gia thôn bị rêu xanh che kín, nhanh chóng rút đi tấm vải liệm màu xanh lục. Phòng óc cũ nát cũng được bồi đắp lại, giếng nước trôi nổi đầy lục bình trở nên trong veo. Dê bò heo chó, gà vịt khắp nơi.

Kiều gia thôn năm 1925, tiếng người ồn ào.

Chương 32: Đèn lồng hình người (chín)

Năm 1925, năm Dân quốc thứ 14. Hoa Hạ bốn phía thụ địch, cường quốc như hổ rình mồi.

Nơi nơi đều là khói thuốc súng, ngay cả trong không khí cũng tràn ngập mùi máu tươi.

Thôn trang nhỏ ở ngoại thành Thượng Hải, tin tức bế tắc, được núi lớn cản bớt đi mùi máu tươi nồng đậm. Nhưng thôn dân ở đây cũng không khá hơn, dưới thời loạn, dù nhìn không thấy hay không phải đi chạm vào súng ống đạn dược, cũng sống không tốt.

Thôn dân cày một mẫu ba phần ruộng, ngẫu nhiên săn được gà rừng thỏ hoang, cũng không có dư ra mỡ để chiên nấu, cuộc sống nghèo khổ. Hơn nữa thanh niên trai tráng trong thôn hoặc là bị bắt lính, hoặc là tự mình thức tỉnh đi tham gia quân ngũ, còn lại trong nhà, cơ bản đều là người già phụ nữ và trẻ em.

Lý Thúy chính là một 'phụ nữ' trong số đó, trong bụng nàng chính là 'đứa trẻ' kia.

Lý Thúy mới vừa cùng chồng kết hôn được một năm.

Bà mối dẫn dắt, gặp mặt hai lần, trưởng bối trong nhà vừa lòng, liền gả. Kết hôn xong chồng đối với nàng cũng tốt, thân thể khoẻ mạnh, có trách nhiệm, việc trong nhà việc ngoài ruộng cũng không có chút lơ là nào, Lý Thúy cảm thấy là đã gặp đúng người. {LAOHU}

Thích hay không thích đối với nàng mà nói không quan trọng, có thể sống yên ổn là được.

Nhưng rất nhanh chồng nàng không muốn sống yên ổn.

Hắn ngồi ở mép giường cả đêm, một câu cũng không nói, đến gần hừng đông rốt cuộc mới chịu mở miệng: "Thúy, anh muốn đi tham gia quân ngũ."

Lý Thúy trong lòng chấn động, nàng cho dù không ra ngoài gặp qua việc đời, nhưng cũng nghe người từ bên ngoài trở về kể lại, bây giờ mà tham gia quân ngũ, đứt tay đứt chân trở về được xem như may mắn, hơn phân nửa đều sẽ mất mạng. Nàng cúi đầu không hé răng, không muốn đáp ứng.

Hắn lại nói: "Thúy a, quốc muốn vong, thì gia cũng không có."

Lý Thúy thất thần, nàng biết hắn có đi học trường tư thục vài ngày, hiểu nhiều đạo lý lớn. Không giống như nàng, chữ to không biết một

cái, chỉ muốn giữ đất căn trong nhà, một ngày ăn hai bữa cháo loãng đến không thể loãng hơn là tốt rồi.

Hắn ngồi một đêm, nàng suy nghĩ một ngày.

Chờ hắn lại về đến nhà, Lý Thúy đã giúp hắn thu thập xong tay nải, thả hai cái bánh nướng, thấy hắn về, nói: "Anh đi đi, em sẽ chăm sóc tốt cho cha mẹ."

Nói xong liền quay đi, ngăn không được gạt lệ.

Trong nhà không có cái tráng đinh, cuộc sống về sau sẽ càng khổ.

Nàng cũng không biết vì sao lại đáp ứng, chỉ là vẫn luôn nghĩ tới lời hắn nói.

"Thúy a, quốc muốn vong, thì gia cũng không có."

Nàng còn nhớ rõ chồng mình trước khi đi, đã ôm nàng thật chặt, đó là lần duy nhất nàng cảm thấy tâm động, phát hiện ra mình thích hắn, mà không phải chỉ nghĩ sống chấp vá.

Sau khi chồng nhập ngũ, Lý Thúy liều mạng đến tàn nhẫn, đem mọi việc trong nhà từ trong ra ngoài xử lý đến gọn gàng ngăn nắp.

Không đến một tháng, nàng phát hiện ra mình mang thai.

Cha mẹ chồng rất vui, khi con trai bọn họ quyết ý đi tòng quân cũng đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, là nhi tử không về được. Con trai độc nhất muốn đi, muốn giữ lại, giữ không được, chỉ có thể để hắn đi.
{LAOHU}

Hiện tại con dâu có thai, ít nhất Kiều gia còn có đời sau.

Lý Thúy cũng vui.

Nhưng rất nhanh trong thôn liền có lời đồn, nói đứa con trong bụng Lý Thúy là của người khác. Còn nói thành thân một năm không mang thai, như thế nào nam nhân mới ra cửa một tháng liền có con.

Hai lão có khổ mà nói không nên lời, trong nhà không có tráng đinh, chỉ có bị khi dễ.

Lý Thúy vốn dĩ không thèm để ý mấy chuyện này, nhưng nghe quá nhiều, ở trong thôn cũng có người chỉ chỉ trỏ trỏ. Nàng rất cuộc nhin không được, tìm ra kẻ phát tán lời đồn, vác con dao đồn củi chạy đến

trước cửa nhà người nọ, lớn tiếng hỏi: "Con mắt nào của ông thấy tôi thông đồng đàn ông? Ông kêu người đó tới, tôi chết trước mặt ông, dùng máu để rửa sạch cho mình!"

Tên bịa đặt kia vốn dĩ chỉ là nhiều chuyện, lần này gặp phải nàng chạy đến cổng lớn vùng đao giận dữ, khiếp sợ. Mới đầu còn giả biện hai câu, nhưng người trong thôn đều quen biết nhau, không dám chỉ loạn là ai. Bị thôn dân vây xem ấp úng nói không ra lời, còn mắng Lý Thúy hai câu.

Ai ngờ Lý Thúy cầm dao đồn cùi đòi xông lên liều mạng.

Nếu không phải thôn dân khuyên can, hẳn cảm thấy mình thật sự bị chém chết. Cuối cùng đành phải xin tha, nói là mình bịa chuyện, Lý Thúy lúc này mới dừng tay.

Lý Thúy một đường xách dao chẻ cùi về đến nhà, hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang, người trong thôn đều nhìn thấy.

Nàng về đến nhà, vừa đóng cửa lại, dao chẻ cùi rơi xoảng xuống đất, nàng ngồi bệt xuống khóc rống.

Nếu trong nhà có đàn ông có thể ra mặt, nàng mới không muốn đi làm chuyện như vậy, quá mất mặt.

Nàng khóc một hồi, rồi lau nước mắt, trước khi nam nhân của nàng quay về, nàng phải kiên cường một chút, làm trụ cột trong nhà.

Bất quá bởi vì có một tuồng này của Lý Thúy, trong thôn không còn ai dám bịa đặt, khi dễ Kiều gia bọn họ nữa.

Chờ khi bụng nàng lớn dần, ôm bụng to xuống ruộng làm việc, mấy phụ nữ khác nhìn không nổi, cũng qua hỗ trợ.

Cuộc sống tuy gian nan, nhưng ít ra vẫn còn chống cự được.

Nhưng nam nhân của nàng, vẫn không có tin tức.

Chờ tới tháng thứ sáu, đã bắt đầu mùa đông, trời rất lạnh, là mùa mà người già thân thể suy yếu khó chống cự nhất. Trong thôn lục tục có người ly thế, đại khái là đã tới cuối năm, người bên ngoài lần lượt trở về, cũng lần lượt mang tin tức về.

Lý Thúy mỗi ngày ngóng trông trượng phu có thể gửi cái tin, cho dù là có một chút tin tức xấu cũng không sao, vẫn tốt hơn vô thanh vô tức.

Lại thêm một tháng, Lý Thúy liền phải sinh.

Cha mẹ chồng đã gần như quên mất chuyện của con trai, toàn tâm toàn ý chuẩn bị cho đứa trẻ tương lai của Kiều gia. Ngay vào lúc này, Lý Thúy nghe nói Cầu Tử lúc trước cùng chồng mình rời thôn nhập ngũ đã trở lại, nhưng chồng mình lại không trở về. {LAOHU}

Nàng đi đến nhà Cầu Tử, chỉ thấy Cầu Tử bị cụt một chân, lỗ tai cũng mất một bên, người vốn chắc nịch lúc này gầy trơ cả xương, nhìn liền muốn rơi lệ.

Cầu Tử vừa thấy nàng, liền khóc rống lên. Hắn vừa khóc, Lý Thúy lập tức luống cuống. Không đợi hắn nói chuyện, Lý Thúy liền vội vàng bỏ đi, sợ nghe thấy chuyện gì đáng sợ.

Nàng run run đi về nhà, trong lòng không khỏi sợ hãi. Không, nam nhân của nàng nhất định còn sống, Cầu Tử khóc chỉ là...chỉ là cái gì.....

Lý Thúy nhịn nước mắt về đến nhà, đẩy cửa ra, liền thấy mẹ chồng treo cổ trên xà nhà.

Đã tắt thở.

— — con trai của bà đã chết, bà cũng không muốn sống nữa.

Mẹ chồng trước đó đã đến nhà Cầu Từ, biết con mình đã mất. Bà đã nỗ lực gạt chuyện con mình qua một bên, nhưng tin con trai chết vừa truyền đến, bà vẫn không chịu đựng được. Bà cho là mình đã chuẩn bị tâm lý thật tốt, nhưng loại chuẩn bị này, dù có cho hai mươi năm, cũng làm không tốt.

Lý Thúy động thai khí, thai nhi sinh non, Kiều Niệm chưa đủ tháng liền sinh ra.

Kiều Niệm mới sinh ra rất yếu, vẫn là nhờ đám thăm thăm trong thôn đến đỡ đẻ, dứt cho miếng sữa đầu tiên.

Lý Thúy mấy ngày nay cái gì cũng không nghĩ, không dám nghĩ, sợ suy nghĩ nhiều sẽ không có sữa.

Đám tang mẹ chồng xong, cha chồng thân thể vẫn luôn không tốt nên không quá mấy ngày, cũng đi theo.

Ban ngày có phụ nữ trong thôn đến thăm, Lý Thúy còn có thể gắng gượng, đêm xuống trong nhà trống rỗng, Lý Thúy liền nhịn không được bật khóc, ôm đứa con mới sinh ra không bao lâu mà khóc.

Lại qua nửa tháng, người nhà mẹ đẻ ở trong một chỗ thâm sơn cùng cốc khác nghe tin, vội vàng chạy tới, nói: "Mày còn trẻ, nhà chồng lại

không có ai, bỏ đứa trẻ đi, mẹ lại tìm một nhà khác cho mày, còn có thể gả đi."

Lý Thúy lắc đầu, không bỏ được con mình, nàng chưa tận mắt nhìn thấy thi thể nam nhân của nàng, thì không tin là hắn đã chết, nàng phải đợi hắn trở về.

Người nhà mẹ đẻ nóng nảy, nhưng khuyên không được. Cuối cùng đành phải đưa hết chút tiền trên người cho nàng, trước khi đi còn ôm đứa trẻ, bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp, hỏi: "Đứa nhỏ sinh ra đã bao lâu rồi?"

"Một tháng."

"Sao còn chưa mở mắt?" Mẹ đẻ dùng tay kéo mí mắt Kiều Niệm, vừa kéo lên, liền thấy một đôi mắt không có đồng tử, la lên, "Là một đứa mù!"

Lý Thúy ngẩn ra.

"Ném đi, mày muốn bị liên lụy cả một đời?"

Lý Thúy ôm lấy đứa trẻ, chết cũng không chịu buông tay.

Hết cách, bọn họ đành phải rời đi, dặn nàng tự chăm sóc mình cho tốt. Nhà mẹ đẻ cũng nghèo, thật sự không có cách nào lo cho nàng.
{LAOHU}

Lý Thúy cứ như vậy cống con xuống ruộng làm việc, bất kể ngày đêm, gầy đến độ trên người không có mấy kí thịt. Tự mình trồng trọt không đủ ăn, chờ nhà người khác thu hoạch, nàng sẽ đến đất nhà người khác nhặt nhạnh từng cái hạt kê, có thể nhặt một hạt thì được một hạt.

Nàng từ kể rằng tiết kiệm ra lương thực, nuôi lớn Kiều Niệm.

Kiều Niệm được ba tuổi, ngoan ngoãn lại hiểu chuyện, Lý Thúy rất cuộc cũng không vất vả như vậy nữa.

Nhưng Kiều Niệm không biết mình là người mù, khi hấn chạy tới chơi cùng người khác, cứ nghe thấy câu "Người mù người mù", dần dần hiểu ra mình không giống người khác.

Hấn không thích ra cửa, không thích nói chuyện, cả ngày ở trong nhà, ngồi bên cạnh chuồng gà trong vườn, nghe chúng nó lêu tác tác.

Lý Thúy không muốn con trai mình cứ sa súc tinh thần như vậy, nhưng nàng không biết phải dạy hẳn như thế nào. Nàng nghĩ rồi lại nghĩ, cầm chút gạo đi lên trấn trên đổi được ít kẹo, trở về cho một đám trẻ con trong thôn, nhờ bọn chúng chơi với Kiều Niệm.

Khi trẻ con trong thôn tìm Kiều Niệm chơi, Kiều Niệm vừa mừng vừa sợ.

Cứ như vậy mà vượt qua thơ ấu.

Lý Thúy muốn cho Kiều Niệm đi học, nhưng không có tiền. Bên ngoài càng ngày càng loạn, chiến hỏa đã muốn lan đến khe suối gần đó, cuộc sống của thôn dân cũng không tốt đẹp gì.

Lý Thúy da mặt dày mang Kiều Niệm đi gặp một lão tiên sinh nghe nói là tú tài trong thôn, xin ông thu Kiều Niệm làm học sinh.

Lão tiên sinh đã già cả mắt mờ, tay cầm bút cũng đã phát run. Thấy còn có người tin tưởng học thức của ông, rất vui, liền nhận.

Lý Thúy có rảnh liền ra sông vớt cá, làm tốt đưa qua. Lên núi hái chút quả dại, cũng đưa qua cho lão tiên sinh, trong khi mình một miếng cũng không nỡ ăn.

Kiều Niệm mười tuổi bắt đầu biết chữ, tuy hơi chậm, nhưng Lý Thúc cảm thấy mình không có xin lỗi Kiều gia.

5 năm sau, lão tiên sinh qua đời. Việc học của Kiều Niệm bị gián đoạn, bởi vì đôi mắt, cũng không có cách nào lên trắn trên đi học. Cũng bởi vì đôi mắt, việc đi học có vẻ vô dụng.

Trong thôn có người cười nhạo nói hấn một người mù đi học làm gì, còn cười Lý Thúc cao ngạo.

Còn có người nói, Kiều Niệm là khắc tinh, khắc chết cha hấn, khắc chết tổ phụ tổ mẫu hấn, hiện giờ còn muốn liên lụy đến Lý Thúc.

Kiều Niệm cũng nghe thấy những lời đồn này, lại không ra cửa. Lý Thúc nghe thấy, nàng lại lần nữa cầm dao chẻ củi, chạy đến trước cửa nhà kia làm cho bọn họ câm miệng. {LAOHU}

Nhà kia vốn dĩ là ác bá trong thôn, người trong nhà đông, không bị hành vi của Lý Thúc làm sợ, ngược lại còn đánh Lý Thúc. Lý Thúc không sợ hãi lùi bước, nàng biết nàng mà lui, nhi tử cũng xong đời.

Lý Thúc bị đánh, mặt mũi bầm dập, nhưng nhà kia cũng không chiếm được tiện nghi, cuối cùng thôn trưởng phải ra mặt điều giải.

Lời đồn bậy cũng ngưng, không ai nhắc lại việc này, bởi vì bọn họ đều biết, Lý Thúy là người liều mạng.

Kiều Niệm biết mẫu thân đi đánh nhau với người ta, nghe thấy nàng trở về lấy thuốc, duỗi tay sờ mặt mẫu thân, gò má thon gầy sưng to. Hắn không nhịn được, bật khóc.

Người là vào lúc nào cảm thấy mình trưởng thành?

— — đại khái chính là lúc nhận ra trưởng bối đã già.

Ngày hôm sau, Kiều Niệm nói với mẫu thân: "Mẹ, con muốn tìm chút việc làm, cái gì cũng được."

Người mù muốn tìm việc không dễ dàng, cho dù đi làm thợ học việc người khác cũng ghét bỏ.

Lý Thúy cũng phát sầu, con muốn làm việc là tốt, nàng cũng không thể lo cho hắn cả đời, học cái nghề là tốt nhất, vững chắc. Nhưng không ai chịu nhận, một người cũng không có.

Người trong thôn sau khi nghe nói việc này, thật ra có người lưu tâm, đến nhà tìm Lý Thúy, nói: "Tôi thật ra cảm thấy có cái công việc thích hợp cho Kiều Niệm làm, cũng không biết lá gan hắn lớn hay không."

Kiều Niệm hỏi: "Việc gì?"

"Tôi có người bà con quen tiền xây cái nghĩa trang, cách đây cũng không quá xa, thiếu người gác đêm."

Lý Thúy vừa nghe, vội lắc đầu: "Việc đó không có tiền đồ, hơn nữa đêm hôm ở đó một mình, quá nguy hiểm."

Người nọ cười nói: "Nguy hiểm thì thật ra không nguy hiểm, cũng không ai đi trộm người chết đúng không? Có điều địa phương hơi hẻo lánh, người lúc trước tìm mới nửa năm chịu không nổi đã bị dọa chạy. Không phải ta nói chửi, Kiều Niệm đui*, thích hợp cho việc này nhất, nhìn không thấy, không sợ."

Lý Thúy nhú mày sửa đúng: "Là người mù."

Người nọ cười cười: "Phải phải, người mù, người mù."

**Chỗ này raw là 'hạt tử' (trong tên Hắc Hạt tử - anh Kính d.âm mặt dày thích ăn cơm rang ớt xanh của ông Ba hổ đó mấy fan Đạo mộ), nghĩa là người mù nhưng kiểu 'giang hồ', nghe ko được hay ho lắm nên mẹ Kiều Niệm không vui, chỉnh lại*

"Cháu làm." Kiều niệm nói, "Có cơm ăn là được, mẹ của cháu sẽ không cần khổ như vậy nữa. Nghĩa trang kia ở đâu?"

"Không xa, ở ngay Cù Sơn."

&&&&&

Kiều Niệm có việc làm, tuy cách đó không xa, nhưng là từ nhà đi qua, đối với một người nhìn không thấy, lại quá dài.

Lý Thúy đặc biệt đi đem mấy hòn đá lớn trên đường dịch qua một bên, đem mấy cái hố có thể lấp được đều lấp hết. Mỗi ngày chàng vạng nạng từ ruộng về, liền dẫn Kiều Niệm đi nghĩa trang. Đưa hấn tới nơi rồi vội vàng trở về, làm hết việc còn lại ngoài ruộng, mới về nhà nấu cơm. Tới sáng sớm, lại đi nghĩa trang đón con về nhà.

{LAOHU}

Kiều Niệm biết mẹ vất vả, không muốn nàng lại tiếp tục đưa đón như vậy. Hôm nay chàng vạng ra cửa, hấn nói: "Mẹ, con có thể tự đi được."

Mới từ ruộng về Lý Thúy không để ý, nói: "Chờ mẹ rửa tay xong, dẫn mày đi."

"Mẹ, con thật sự tự đi được." Kiều Niệm nói, "Mấy ngày nay lúc đi, con nhớ số bước chân. Đi mấy bước là quẹo, đi mấy bước là lên dốc, đi mấy bước vào cổng lớn, ba ngày đi về số bước chân con đều nhớ, chỉ cần bước chân dài như nhau, sẽ không đi nhầm."

Lý Thúy không yên tâm, nghe nhi tử dùng ngữ khí kiên định, liền đáp ứng.

Kiều Niệm cầm gậy dò dẫm ra cửa, Lý Thúy lặng lẽ theo phía sau.

Con trai đi rất chậm, nhưng đúng như lời hắc, nơi nào cần quẹo, nơi nào lên dốc, nơi nào xuống dốc, ngay cả trên đường gặp phải cái vũng nước muốn bước dài hơn, hắc đều nhớ rõ.

Lý Thúy rất vui mừng, nhi tử vì sinh hoạt, vì chiếu cố nàng, đã rất nỗ lực.

Sáng sớm hôm sau, Lý Thúy rời giường liền đi nghỉa trang, giống ngày hôm qua, lặng lẽ đi theo sau lưng hắc. Con trai vẫn đi chậm, nhưng vẫn đi ổn.

Chương 33: Đèn lồng hình người (mười)

Ánh đèn hơi yếu xuống, dầu hỏa trong đèn lồng đã hết, toàn bộ ảo giác cũng theo đó mà biến mất.

Không còn ngọn đèn dầu, núi sâu vào đêm đen tối không ánh sáng, bị cây to xanh um tươi tốt chắn hết ánh sáng.

Trong tay Nam Tinh còn cầm trần đèn lồng kia, đèn lồng cao nửa người, đã có mấy lỗ rách. Ngọn đèn dầu lại lần nữa sáng lên, ánh sáng rực rỡ tỏa ra như vòi hoa sen, đèn lồng hình người vốn nên quý dị, hiện giờ đã hoàn toàn rút đi sắc thái làm người kinh sợ. {LAOHU}

Nàng cười bỏ tờ đồ quần quanh đèn lồng, đèn lồng không đi, treo ở giữa không trung "nhìn" bọn họ.

Khâu Từ nhận ra nó không có ý tứ muốn chạy trốn, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, hỏi: "Người vì cái gì còn lưu lại nơi này?"

Đèn lồng chậm rãi bay về phía trước, bay một đoạn quay đầu lại nhìn bọn họ, ra hiệu bọn họ đuổi theo.

Nam Tinh mơ hồ hiểu ra, Khâu Từ cũng minh bạch.

Hai người lập tức đi theo.

Đèn lồng tiếp tục bay vào trong núi sâu, chiếu sáng mở đường cho hai người. Tựa hồ là sợ hai người theo không kịp, bay rất chậm.

Nó bay qua một gốc lại một gốc cây lớn che trời, mùa thu đã đến, trái cây trong núi chín rất nhiều, hiện giờ người không còn đói khát như trước, phải vào núi hái quả đại ăn đỡ đói, trên mặt đất rơi đầy quả chín, khắp núi rừng đều tràn ngập mùi quả chín lên men.

Đèn lồng bay tới cạnh một hẻm núi thì dừng lại.

Nam Tinh nhìn xuống dưới, hẻm núi cũng không quá sâu, đại khái khoảng 4 mét. Triền núi gần đó cũng không quá dốc, muốn đi xuống chỉ cần cẩn thận một chút hẳn là không thành vấn đề.

Nàng nhìn về nơi đó, đã nhận ra hơi thở từ hẻm.

Nam Tinh trong lòng cứng lại, cùng Khâu Từ đi xuống dưới.

Đi xuống hẻm núi, lại có một sườn núi nhỏ, đèn lồng vẫn đi tiếp xuống.

Xuống khỏi sườn núi nhỏ, nó rốt cuộc ngừng lại.

Một bộ bạch cốt trong tư thế bò sát quỳ rạp trên mặt đất, tựa hồ như muốn bò khỏi nơi này.

Ngọn đèn dầu chiếu rọi, bạch cốt buồn bã.

Nam Tinh hơi khép mắt.

"Là Lý Thúy."

Khâu Từ im lặng.

Tiếng chuông di động vang lên không đúng lúc.

"Nam Tinh? Cô ở đâu, Kiều lão tiên sinh sắp không được rồi."

&&&&&

Đuổi tới bệnh viện Nam Tinh vừa vặn thấy bác sĩ đi ra, lắc đầu với người Kiều gia canh giữ ở bên ngoài, để cho bọn họ đi vào nói lời từ biệt cuối cùng với lão nhân.

Nam Tinh một bước tiến lên, ngăn bọn họ lại, nói với Kiều Kãng nói: "Tôi đã tìm được tăng tổ mẫu của anh."

Kiều Lăng sững sốt: "Thật sao?"

"Đúng vậy." Nam Tinh nói, "Để tôi vào gặp Kiều lão tiên sinh."

Kiều Lăng chần chờ một lát, chỉ là ánh mắt của nàng thập phần kiên định, làm hắn không có cách nào không tin nàng. Hắn lập tức quyết định, gật đầu nói: "Vậy cô vào đi."

Nam Tinh lập tức đi vào bên trong, Kiều Niệm nằm ở trên giường bệnh đã quá hư nhược, mơ hồ đã có hơi thở tử hồn.

"Kiều Niệm, tôi đã tìm được mẹ ông." Nam Tinh mở tay ra, một cái đèn lồng hình người xuất hiện.

Vẫn luôn nhắm hai mắt Kiều lão tiên sinh bỗng nhiên ngửi thấy được mùi vị quen thuộc, dầu hoả đốt trong không khí phát ra mùi kì lạ, gợi lên toàn bộ ký ức thời niên thiếu của ông.

Ông chậm rãi mở mắt ra, vẫn trắng đục, nhìn không thấy bất cứ thứ gì.

Nhưng dần dần, ông thấy ánh sáng, ánh sáng mỏng manh nháy lên trong mắt ông, một bóng người dần dần xuất hiện.

Một phụ nhân mặt mày hòa ái, cổng giỏ tre, nói với ông: "Mẹ lên núi hái ít quả dại, muốn trễ chút mới trở về."

Kiều Niệm ngẩn ngơ.

"Mẹ....."

"Mẹ muốn về nhà, nhưng tìm không thấy đường về." Đứng ở mép giường Lý Thúy vuốt ve đầu của ông, nhẹ giọng nói, "Mày trưởng thành, thành gia, còn có con cái, mẹ an tâm rồi."

Cổ họng Kiều Niệm nghẹn ngào, nước mắt lã xuống.

Ong có bao nhiêu hy vọng là mẹ đi nơi khác sống vui vẻ, tuy rằng ông trước sau không tin mẹ sẽ làm như vậy, những ngày khổ nhất đều chịu đựng được, sao có thể ngay lúc đó mà bỏ rơi ông.

{LAOHU}

Mẹ gặp bất trắc, ông vẫn luôn nghĩ như vậy, nhưng ông không muốn tin tưởng.

"Mẹ không nỡ đi, bây giờ gặp được may, mẹ có thể yên tâm rồi."

Lý Thúy biết chính mình không còn nhiều thời gian, gật đầu cảm tạ Nam Tinh, bà đã thử dẫn đường cho người khác tới tìm bà, nhưng bọn họ đều bị dọa chạy. Bà muốn nói chuyện giải thích, lại nói không ra lời. Chờ bà về đến nhà, lại phát hiện trong nhà đã người đi nhà trống, chỉ còn cái đèn lồng năm đó bà làm cho con trai còn để trong nhà.

Bà bám lên đèn lồng, du đãng ở Cừ Sơn, thôn trang, muốn tìm con trai của bà. Nhưng kiểu gì cũng tìm không thấy, vẫn luôn tìm không thấy.....

Bà không biết tiểu cô nương này dùng biện pháp gì, nhưng nàng biết cách để bà mở miệng nói chuyện, còn mang bà đi tìm con trai, cùng hẳn nói lời từ biệt.

"Mẹ." Kiều Niệm nắm lấy tay mẫu thân, giống như khi còn nhỏ vẫn nắm lấy tay bà, tập tễnh tập đi, "Mẹ dẫn con đi đi."

Nhưng thân ảnh mẫu thân dần dần tan đi, cuối cùng vẫn không dẫn hấn cùng đi. Bà sao nỡ để con trai đi cùng bà, cho dù con trai tóc đã trắng xoá, bà cũng vẫn hy vọng hấn sống tiếp. {LAOHU}

"Mẹ đi trước, con phải ngoan nha."

"Mẹ — —" nhưng mà vô luận ông kêu như thế nào, mẹ ông cũng không quay đầu lại. Ông rõ ràng thấy trong mắt mẫu thân, cũng có nước mắt.

"Các người rất nhanh sẽ gặp lại." Nam Tinh nói, "Ông sẽ tìm được mẹ mình."

Kiều Niệm khẽ gật đầu, hơi thở càng yếu.

Nam Tinh từ phòng bệnh bước ra, ra hiệu người Kiều gia có thể đi vào cùng lão nhân từ biệt. Nàng dựa lên vách tường trắng xoá, nghe hương vị nước sát trùng gay mũi, trầm mặc.

Khâu Từ đứng ở một bên nhìn nàng, không hỏi gì.

Hắn nhìn ra được, trong lòng Nam Tinh không dễ chịu.

Phòng bệnh truyền ra tiếng khóc, Kiều Niệm qua đời.

Lát sau Kiều Niệm đi xuyên qua cửa ra ngoài, xách theo trăn đèn lồng hình người mẫu thân tự tay làm kia, nói với Nam Tinh: "Tôi muốn đi gặp mẹ tôi."

Nam Tinh ngẩng đầu nhìn ông, nói: "Ừm."

Kiều Niệm không có tiếc nuối mà đi rồi, đi tìm mẹ ông, ông có rất nhiều lời muốn nói với bà.

Ước chừng 73 năm lời nói.

&&&&&

Cầm thù lao Phùng Nguyên tâm tình rất tốt, nhưng hắn rõ ràng nhìn ra được tâm tình Nam Tinh không tốt, ngay cả Khâu Từ kia cũng không nói. Hắn cân nhắc xem chính mình hiện tại mở miệng nói chuyện có thể sẽ bị Nam Tinh đánh hay không, kết luận là nhất định có.

Vì thế hắn ngậm miệng, còn chủ động cầm đồ cho nàng. Chờ lấy được cây đèn dầu kia, lại cứ cảm thấy thiếu cái gì đó. Hắn nhìn vài cái, nhúu mày hỏi: "Ý, đôi mắt đâu?"

Nam Tinh không đáp.

Phùng Nguyên kinh ngạc: "Không phải là cô không thu đôi mắt của Kiều lão đi?"

"Không có."

Phùng Nguyên thiếu chút nữa nhảy dựng lên: "Đó chính là thứ mà cô dùng mệnh đổi lấy!"

Khâu Từ khựng lại, Nam Tinh trừng mắt nhìn Phùng Nguyên một cái. Phùng Nguyên biết mình lỡ miệng, ở đây còn có người ngoài, còn là người thạo nghề, hắn quên mất. Hắn sửa miệng nói: "Tôi là nói, cô trải qua hiểm trở, lên núi đao xuống biển lửa liệu mình hoàn thành nhiệm vụ, thế nhưng không thu đôi mắt?"

Lời càng nói càng sai, hiệu quả càng hoàn toàn ngược lại. Nam Tinh đã lười nhìn hắn, nàng muốn nhìn xem Đào lão bản thân thể khôi phục chưa, đổi người môi giới, đổi tên miệng rộng Phùng Nguyên này đi.

Khâu Từ thấy nàng phải đi, nói: "Tay cô còn chưa băng bó sao?"

Ngay cả chính mình cũng đã quên trên tay còn có thương tích, Nam Tinh nhìn nhìn hắn, nói: "Lát nữa đi."

Khâu Từ gật gật đầu, lúc này mới nói: "Lần sau gặp."

Nam Tinh chưa nói tái kiến, cũng chưa nói lần sau thấy, nên tái kiến thì sẽ tái kiến, nàng đã quen.

Khâu Từ thấy nàng đi rồi, Phùng Nguyên cẩn thận đi theo sau lưng, không biết còn đang lăm bầm lầu bầu gì đó. Hắn nghĩ tới lời vừa rồi của Phùng Nguyên, càng nghĩ, càng để tâm.

Hắn lại nghĩ tới lúc trước khi Nam Tinh tiến vào ảo cảnh có nói qua một câu.

"Đi vào một lần, mệnh sẽ thiếu một chút, anh không sợ sao?"

Khâu Từ nhíu mày, chẳng lẽ Nam Tinh trộm cũng không phải mệnh của đồ cổ, mà là.....dùng mệnh của chính nàng tới đổi lấy ký ức của đồ cổ, dùng nó làm người chết sống lại?

Nếu là thật sự.....

Nam Tinh vì cái gì muốn làm như vậy?

&&&&&

Năm 1945, Dân quốc năm thứ 34.

Mùa thu tới rồi, quả dại trong núi chín dần, mùi quả chín nhàn nhạt bay khắp thôn trang. Nông dân có rảnh đều vào núi hái quả dại, chậm chân thì quả không phải bị chim thú ăn, thì là bị người hái hết.

Lý Thúy cũng nghĩ như vậy, muốn vào trong núi hái ít quả dại, cho con trai ăn lúc gác đêm, ít nhất có thể áp xuống cảm giác đói.

Nàng sáng sớm liền dậy, chờ con trai trở về, liền nói: "Mẹ lên núi hái ít quả dại, muốn trễ chút mới trở về."

"Ừm, mẹ về sớm một chút." Kiều Niệm chính mình sờ soạn vào phòng, đi ngủ.

Lý Thúy cống giỏ tre vào núi, mấy cây gần thôn đã không còn quả, đều bị người hái hết, chỉ còn lại một ít trái non không thể ăn.

Lý Thúy ngày thường cũng sẽ vào sâu trong núi đốn củi, cũng không sợ hãi.

Nàng tiếp tục bò lên núi, thấy một ít quả dại, nhưng không nhiều lắm. Nàng muốn hái đầy một giỏ, đến lúc về chia cho mấy đồng hương thường ngày vẫn hỗ trợ nàng. Bọn họ đối với nàng tốt, nàng cũng không có gì để hồi báo, mấy cái quả cũng không đáng giá tiền, chỉ là hao chút sức lực.

Sức lực thì nàng có.

Mài dũa nhiều năm như vậy, việc nhà nông gì nàng cũng có thể làm.

Nếu chồng nàng trở về, không chừng sức lực của nàng còn lớn hơn hẳn.

Qua nhiều năm như vậy, nàng đã không còn nhớ chồng. Nhớ cũng vô dụng, ngày thường cũng mệt mỏi, không rảnh để nhớ.

Nếu hẳn trở về, nàng sẽ vui; hẳn không về, cũng không có gì.

Lý Thúy từ xa nhìn thấy một cây hồng, quả hồng hồng như mấy cái đèn lồng nhỏ treo trên cây, vô cùng đáng yêu. Nàng bước nhanh qua đó, quả hồng là thứ tốt, trái đỏ có thể ăn luôn, trái xanh có thể lấy ra phơi nắng làm bánh quả hồng. {LAOHU}

Nàng trong lòng cao hứng, đi hơi nhanh. Đẩy ra bụi cỏ tươi tốt bước ra một bước, đột nhiên dưới chân trống không, căn bản không dẫm đến cái gì.

Nàng thất kinh nghĩ tiêu rồi, nhưng toàn thân đã rơi vào trong bụi cỏ.

Phía dưới bụi cỏ, là khe núi thấp.

Lý Thúy rớt xuống khe núi, lại gặp phải sườn dốc, còn chưa cảm thấy đau, đã tiếp tục lăn xuống.

Đá không ngừng đập lên thân thể nàng, vốn đã gầy nàng bị đá cộm đến xương cốt, đau đến nỗi nàng hầu như muốn bất tỉnh giữa đường.

Chờ lăn xuống hết con dốc, nàng đã không thể cử động, thử kêu cứu, cũng không ai nghe. Nàng nằm một hồi lâu, thân thể rốt cuộc có thể động, vì thế nàng bắt đầu bò ra.

Bò lên trên là không có khả năng, nhưng nàng nhớ rõ gần đây có con sông, bên kia sông còn có cái thôn trang nhỏ, có thể qua đó cầu cứu.

Nhưng hiển nhiên nàng đã quá lạc quan.

Thương tích trên người nàng thật sự quá nặng, bản thân Lý Thúy cũng không ý thức được mình bị thương nặng cỡ nào, thân thể căn bản không thể chống đỡ được đến khi được cứu.

Bò một hồi, Lý Thúy cảm thấy rất mệt, rất đau.

Nàng muốn nghỉ một chút, mí mắt lại càng ngày càng nặng.

Nơi xa quả hồng dầm sương đọng đưa trên cành lá như những cái đèn lồng rực rỡ, đung đưa trên cây.

Nhất định rất ngọt.

Lý Thúy nghĩ, con trai nhất định sẽ thích.

Khi còn nhỏ nàng cũng chưa mua cho hấn một viên kẹo nào.

Lát nữa nàng hái được mấy quả hồng này, liền đặt lên bàn. Chờ con trai trở về, vào cửa là có thể ngửi được mùi quả thơm ngọt.

Nàng muốn nhìn nhi tử ăn, nghe hấn nói.

"Mẹ, quả hồng thật ngọt."

Lý Thúy chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Có gió phất qua, núi rừng hiu quạnh. Mùa thu tới rồi, lá bắt đầu rụng.

*Tác giả có lời muốn nói: câu chuyện này có cảm giác sẽ nhận không ít dao găm_(:3" ∠)_*

Chương tiếp theo mở đầu quyển mới — — đoạn hầu bảo kiếm

Lời editor: Lão cũng muốn gửi dao găm cho tác giả, vụ này làm nhớ tới mấy cái truyện ngắn của nhà văn Nguyễn Ngọc Tư...à, Lão cũng không quá thích ăn hồng, chả hiểu sao, cả hồng giòn lẫn hồng dai, hồng khô thì cũng tạm, đôi khi thấy nó ngọt muốn bật ngửa, nhưng nói chung là không hảo lắm

Chương 34: Đoạn hầu bảo kiếm* (một)

**đoạn hầu = cắt cổ họng*

Cửa tiệm Đào gia tọa lạc trong con ngõ nhỏ cổ xưa lịch sự tao nhã, ánh nắng sau giờ Ngọ chiếu vào, xua tan u ám mấy ngày liền.

Khi Phùng Nguyên xách cặp tài liệu đi vào, thấy Nam Tinh đang ngồi ở cửa phơi nắng, Đại Hoàng ngồi xổm một bên, ôm khúc xương giả mài răng.

Ánh nắng ấm áp, người lại xinh đẹp, Phùng Nguyên lần đầu tiên phát hiện Nam Tinh kỳ thật là một cô nương trẻ tuổi, không phải mỹ nhân khắc băng băng lạnh như băng. Khi hần sắp đến gần, Đại Hoàng "gâu" với hần một tiếng, Nam Tinh cũng mở bừng mắt. {LAOHU}

Đôi mắt đen láy bị ánh mặt trời sau giờ Ngọ chiếu vào, chớp mắt hoảng hốt. Nàng nhìn Phùng Nguyên bước chân vội vàng, mở miệng hỏi: "Có nhiệm vụ?"

Phùng Nguyên sợ nhất là nàng hỏi câu này, công trạng hàng năm của hần xếp hạng nhất trong sở môi giới, là kim bài người môi giới, xác xuất thành công cực cao. Nhưng ở trước mặt Nam Tinh, chẳng

hiếu sao thấy chột dạ, cái gọi là có đối lập sẽ ra cận bã, hẳn chính là cận bã. Hẳn uể oải nói: "Không có."

"Ờ..."

Phùng Nguyên vỗ vỗ ngực nói: "Tôi sẽ tìm được nhanh thôi."

"Giám đốc Phùng rất bận, tôi hiểu." Nam Tinh nói, "Trước kia Đào lão bản chỉ phụ trách một mình tôi, hiện tại cậu muốn phụ trách rất nhiều người, tôi hiểu."

Phùng Nguyên lau mồ hôi kéo ghế ngồi xuống, khẳng định hai lần, căn bản chính là phủ định, nàng mới không hiểu đâu. Hẳn sợ hãi một lúc mới nhớ tới hẳn là tới làm gì, nói: "Là Kiều Lăng nhờ tôi tới, gửi lời cảm tạ tới cô. Hẳn nói tổ phụ hẳn đi rất an tường, trước lúc lâm chung còn nói ông đã tìm được mẹ mình, cũng nhìn thấy bà, cuộc đời này sống không uổng."

Nghĩ đến người mẹ cả đời cơ khổ nhưng vẫn kiên cường kia, nghĩ đến Kiều Niệm cả đời đều nhớ mẹ kia, cho dù có lời đồn bà bỏ rơi mình để tìm cuộc sống tốt hơn, nhưng vẫn cao hứng cho mẹ kia, con tim cứng như kim cương của Nam Tinh, cũng mềm mại đi. Nàng ậm ờ "ừm", rồi nói: "Có thể đi tìm giao dịch mới được rồi."

Thật vất vả gạt đề tài này qua một bên...Phùng Nguyên đành phải đồng ý với nàng, Nam Tinh lại nói: "Đúng rồi, cậu hỏi Kiều Lăng thử

xem, có thể cho tôi tư liệu của Thạch Bát Lâu hay không."

Phùng Nguyên lập tức xua tay: "Đương nhiên là không có khả năng, đây chính là đã ký hiệp ước bảo mật rồi."

"Vậy cậu không ký hiệp ước bảo mật với hắn đi? Tư liệu có thể đòi từ cậu."

"Tôi....." Phùng Nguyên bỗng nhiên khựng lại rồi nói, "Tôi sao có thể ký hợp đồng với hắn, tôi lại không quen biết hắn."

Nam Tinh nhìn hắn chăm chăm, nhìn đến độ ngay cả băng ghế nhỏ Phùng Nguyên cũng không ngồi nổi nữa.

"Cậu đương nhiên biết hắn, cũng đương nhiên quen hắn. Bởi vì hắn cũng là qua tay cậu mà được giới thiệu cho Kiều gia, không phải sao?"

Phùng Nguyên thiếu chút nữa nhảy dựng lên, phủ nhận: "Mới không phải đâu."

"Không chỉ riêng hắn, ngay cả Hàn bà tử, Cát đại tiên, đều là do cậu giới thiệu."

".....không phải."

Nam Tinh tiếp tục nhìn hấn chăm chăm, hai mắt giống như hai thanh đao, đâm đến mức Phùng Nguyên chảy mồ hôi lạnh ròng ròng, chịu phục. Hấn lại thấy uể oải, ở trước mặt Nam Tinh không hề có tôn nghiêm, không hề có chút tôn nghiêm a. Hấn hỏi: "Vì sao mà cô biết được, rõ ràng công tác bảo mật tôi đã làm rất tốt."

Tốt? Nam Tinh hơi nhướn mày, hấn lấy đâu ra tự tin nói hấn làm rất tốt, rõ ràng là trăm ngàn chỗ hở. Nàng nói: "Cậu có còn nhớ hôm đó sau khi tôi vào phòng bệnh của Kiều lão gia tử, cậu đã lần lượt giới thiệu hết ba người cho tôi hay không?"

Phùng Nguyên gật đầu trả lời: "Nhớ, vậy thì có vấn đề gì?"

"Cũng không có vấn đề gì, nhưng mà sau khi cậu giới thiệu tôi với bọn họ, lại không giới thiệu Khâu Từ, mà ở ngoài cửa, cậu rõ ràng biết hấn chính là Khâu Từ, vào trong lại không nhắc đến."

"Đúng vậy, nhưng như vậy thì có vấn đề gì?" Phùng Nguyên nói xong, vỗ đầu, "Đúng! Đây là sơ hở."

Hấn không có nghĩa vụ giới thiệu Nam Tinh với người không phải cố chủ, đây không phải là việc hấn nên làm, hấn chỉ cần giới thiệu người

cho Nam Tinh biết liền xong. Nhưng hắn lại theo thói quen mà đem Nam Tinh giới thiệu cho bọn họ, phảng phất như cần phải cho bọn họ biết, Nam Tinh là ai. {LAOHU}

Nhưng việc này kỳ thật không cần thiết, nếu hắn không phải người môi giới của đám Hàn bà tử bọn họ, thì không cần thiết làm như vậy.

Nếu lúc hắn giới thiệu Nam Tinh, tốt xấu gì cũng giới thiệu luôn Khâu Từ, thì mới có thể che dấu được việc hắn là người môi giới của cả ba người kia.

Nam Tinh thấy hắn đã tiêu hóa xong, lại nói: "Hơn nữa lúc ấy khi Cát đại tiên nói không tham gia nữa, cậu đã biết trước, còn nói lão ta đã báo với cậu lão ta rút lui. Vì sao lão ta lại nói với cậu, mà không phải với Kiều Lăng?"

Phùng Nguyên càng uể oải.

"Còn nữa....."

"Còn nữa?"

"Hàn bà tử lừa Kiều Lăng, cậu vừa lo vừa tức, ra ngoài liền tức giận mắng chửi người. Bà ta gạt người cũng không ảnh hưởng gì đến

cậu, cậu là người môi giới của tôi, tôi hoàn thành giao dịch cậu mới có tiền để lấy, cậu vốn dĩ nên cao hứng. Nhưng cậu cũng không có, còn rất tức giận, chứng tỏ một việc, cậu cũng là người môi giới của bà ta, bà ta lừa gạt, tổn hại ích lợi của cậu, cho nên cậu rất tức giận."

Phùng Nguyên cảm thấy mình muốn chết, bị đả kích mà chết. Hắn bất đắc dĩ hỏi: "Vậy vì sao lúc ấy cô không lật tẩy tôi?"

Nam Tinh nói: "Cậu làm người môi giới cho nhiều người cùng lúc, cũng không ảnh hưởng gì đến tôi."

Phùng Nguyên cho rằng nàng cái gì cũng không biết, nhưng không nghĩ tới cái gì nàng cũng biết, nàng mới là người có góc nhìn của thượng đế đi. Hắn đành phải thành thành thật thật thừa nhận, nói: "Đúng, cô đoán đúng rồi. Kiều Lăng ủy thác sở môi giới bọn tôi, người đều là bọn tôi tìm tới." Hắn lại tố khổ, "Bởi vì chuyện của Hàn bà tử, thiếu chút nữa huỷ hoại thanh danh kim bài môi giới của tôi."

Hắn lải nhải, Nam Tinh hiếm khi kiên nhẫn chờ hắn phun nước đắng xong mới mở miệng lần nữa: "Tôi muốn tư liệu của Thạch Bát Lâu."

Phùng Nguyên khó xử, nói: "Làm như vậy là vô đạo đức."

"Phùng Nguyên." Nam Tinh trầm mặc, rũ mắt xuống, thanh âm thấp đến không thể thấp hơn, "Hắn có lẽ là người tôi biết, tôi cần phải tìm

được hẳn. Cậu biết tôi là người như thế nào, biết những chuyện tôi đã trải qua. Tôi cần phải tìm được hẳn....."

Phùng Nguyên chưa thấy Nam Tinh nói chuyện như vậy bao giờ, thế nhưng còn nhắc lại chuyện cũ. Hẳn nghe cũng cảm giác chua xót, một cô nương kiên cường như vậy, hẳn cũng rất muốn giúp nàng. Hẳn nhịn không được thấy mũi cay xót, nói: "Nhưng mà không được, tôi là người có nguyên tắc nghề nghiệp."

"Ồ..." Nam Tinh nháy mắt hạ giọng, mặt cũng đi ngược lên, "Tôi muốn đổi người môi giới."

Vừa rồi còn chua xót đau lòng Phùng Nguyên tức đến nhảy dựng lên, diễn tình* hay gì! Hẳn cả giận: "Đổi đi! Tôi cũng không thể bán đứng tư liệu của khách hàng."

**diễn tình = mấy người quen thói diễn kịch, ko nhất thiết phải là diễn viên*

Nam Tinh không hỏi nữa, tuy nàng rất thương thức đạo đức nghề nghiệp của Phùng Nguyên, nhưng — — giờ phút này rất ghét bỏ.

"Cậu đi đi."

Phùng Nguyên phục hồi lại tinh thần, do dự hỏi: "Cô thật sự muốn đổi tôi đi?"

Nam Tinh trầm mặc thật lâu sau, nói: "Trong vòng 3 ngày ta muốn nhận được nhiệm vụ."

Ngụ ý là không đổi? Phùng Nguyên nghe ra, hắn biết Nam Tinh không phải người xấu, cũng không có ý đồ xấu, nhưng mỗi người đều có nguyên tắc nghề nghiệp và đạo đức nghề nghiệp. Vốn dĩ hắn còn giận việc Nam Tinh vừa đe dọa vừa dụ dỗ, hiện tại không giận nữa, hắn nhỏ giọng nói: "Xin lỗi, Nam Tinh tiểu thư."

Nói xong Phùng Nguyên liền đội mũ xách cặp tài liệu rời đi, đi nỗ lực tìm nhiệm vụ cho Nam Tinh. Hắn bỗng nhiên cảm thấy cặp tài liệu hơi rung, giống như có cái gì bám lên. Cúi đầu nhìn, cái gì cũng không có. Hắn nhú nhú mày, chẳng lẽ là hắn bị ảo giác?

Chờ thân ảnh của hắn hoàn toàn biến mất khỏi ngõ nhỏ, bảy tám tờ giấy bay về hướng cửa hàng Đào gia, chậm rãi đáp trên tay Nam Tinh. {LAOHU}

Tờ giấy trắng hút hết lớp mực trên toàn bộ giấy tờ trong cặp tài liệu bắt đầu làm tan mực trong bụng, dần dần hình thành từng dòng chữ nhỏ, một phần tư liệu hoàn chỉnh hiện ra.

Nam Tinh lật xem hết, tìm được tư liệu của Thạch Bát Lâu.

Nam Tinh xem xong, để giấy thiêu rụi. Giấy vừa tan, mực bay lên không trung, lần nữa bay về trên lớp giấy đã biến trắng trong đồng tư liệu của Phùng Nguyên.

Thần không biết, quỷ không hay.

&&&&&

Xử lý xong hậu sự cho tổ phụ, Kiều Lăng xuất hiện dưới lầu một khách sạn, vào thang máy, ấn nút tầng 52.

Ra khỏi thang máy, hắn trực tiếp quẹo vào khúc ngoặt đi tới một phòng. Tới cửa, gõ gõ cửa phòng.

Lát sau liền có người mở cửa.

Kiều Lăng thấy người, nói: "Lê tiên sinh."

Mở cửa chính là Lê Viễn, nghiêng người định để hắn vào, Kiều Lăng nói: "Trong nhà mới vừa có người mất, tôi không nên vào, Lê tiên sinh thứ lỗi." Hắn đưa túi tài liệu trong tay cho Lê Viễn, nói, "Đây là tư liệu ngài muốn."

"Cảm ơn." Lê Viễn lại nói, "Cậu lại nghỉ ngơi thêm 2 ngày đi, không vội."

Kiều Lăng nói: "Tổ phụ là già rồi mất, không bị bệnh đau tra tấn, cũng không có hối tiếc, cảm xúc của người trong nhà còn ổn, tôi ngày mai đi làm lại."

Lê Viễn không khuyên nhiều, gật gật đầu.

Chờ hần đóng cửa phòng, trở lại trong phòng, nói: "Lấy được tư liệu rồi."

Bên cửa sổ có một người đang ngồi.

Khâu Từ nhìn từ cửa sổ phòng tầng 52 ra ngoài, có thể nhìn đến tháp Đông Phương Minh Châu đã lên đèn ở đối diện.

Biểu tượng của Thượng Hải, độc nhất vô nhị.

Hần thích cảnh sắc rực rỡ bên ngoài. Nghe thấy tư liệu đã tới, hần duỗi tay nhận lấy, bắt đầu lật xem.

Lê Viễn hỏi: "Vì sao lại muốn lấy tư liệu Thạch Bát Lâu cho cô ấy?"

Khâu Từ cũng không biết.

Chắc là tò mò, chắc là vậy...hoặc là, thấy Nam Tinh để ý chuyện Thạch Bát Lâu như vậy, hẳn muốn nhìn xem có thể giúp được cái gì hay không.

Lê Viễn bỗng nhiên hơi hiểu ra, nói: "Cậu quan tâm cô ấy, còn thích cô ấy."

Khâu Từ khựng lại: "Quan tâm là có, thích thì thật ra.....không có."

Lê Viễn cười khẽ, nhìn thấu nhưng không nói ra, nói: "Tuổi cậu cũng không nhỏ, nên thành gia, yên ổn xuống đi."

Khâu Từ cười cười xem như đáp lại, cầm tư liệu liền ra ngoài, ngay lúc này di động của Lê Viễn vang lên, là tiếng chuông riêng, cố ý thiết lập riêng cho người nào đó. Khâu Từ vừa đi vừa cười: "Tẩu tử tới rồi, không quấy rầy mấy người nữa."

Mở cửa, quả nhiên có người đứng ở cửa.

Khâu Từ làm cái thân sĩ lễ, câu chữ rõ ràng nói: "Chào tẩu tử."

Lâm Mạn đang cúi đầu nhàm chán đi đi mũi chân trái ngoài cửa nghe tiếng dừng lại, ngẩng đầu thấy Lê Viễn ở phía sau, lập tức khiêu nại: "Đệ của anh lại gọi bậy."

Lê Viễn cười, nắm tay nàng kéo vào, rồi nói với Khâu Từ "Hẹn gặp lại", đóng cửa lại. Cửa đóng quá nhanh, quả thực không có một chút ý tứ muốn giữ lại. {LAOHU}

Cứ vậy mà bị vứt bỏ Khâu Từ cười thờ dài, cầm tư liệu trong tay chuẩn bị đi tìm Nam Tinh.

&&&&&

Ngồi xe taxi ba tiếng đồng hồ Nam Tinh mới tìm đến tiểu khu Minh Châu, cũng tìm được khu nhà số 11. Nàng vào thang máy ấn lầu 7, không biết lát nữa Thạch Bát Lâu thấy mình, có thể kinh ngạc hay không. Lại không biết hắn có ở nhà không, trong nhà còn có những ai.

Bút Chu sa.....bút Chu sa rốt cuộc là ai đưa cho hắn.

Từng mối nghi hoặc quẩn trong đầu Nam Tinh, trước sau không thể gỡ bỏ.

Thang máy dừng ở lầu 7.

Nam Tinh ra khỏi thang máy, một tầng sáu hộ. Nàng tìm thấy số nhà, ấn chuông cửa.

Mở cửa là một phụ nữ trung niên, thông qua cửa chống trộm đánh giá Nam Tinh vài lần, hỏi: "Cô tìm ai?"

Nam Tinh nói: "Tôi tìm Thạch tiên sinh."

Phụ nhân nhíu mày nói: "Ở đây không có ai là Thạch tiên sinh."

"Thạch Bát Lâu, Thạch tiên sinh."

"Nơi này là lầu bảy, không phải lầu 18*, cũng không có Thạch tiên sinh nào hết." người phụ nữ kia bỗng nhiên hiểu ra, lập tức bắt đầu cảnh giác, giọng nói trở nên cường ngạnh, "Tôi nói cho cô, tôi có đàn ông trong nhà, cô đừng nghĩ làm chuyện gì xấu xa!"

**Thạch Bát Lâu hài âm là 'thập bát lâu' tức là lầu 18*

Nói xong, bà ta nhanh chóng đóng cửa lại, Nam Tinh còn nghe thấy tiếng bà ta khóa cửa hai vòng.

Nam Tinh khựng lại, trong đầu nhớ tới tư liệu nàng trộm từ Phùng Nguyên, đúng là nơi này không sai. Nàng đột nhiên phản ứng, tư liệu mà Thạch Bát Lâu đưa cho sở môi giới cũng là giả.

Bị chơi rồi.

Chương 35: Đoạn hầu bảo kiếm (hai)

Nam Tinh bị lừa cũng không vui vẻ gì, hơn nữa việc này có nghĩa là manh mối bị chặt đứt.

Phạm vi lớn nhất của bút Chu sa không vượt quá một cây số, dù có cho tiểu Hắc tiểu Bạch đi tìm, cũng không biết phải tìm bao lâu, dù sao thì, Trung Quốc lớn như vậy, thế giới lớn như vậy.

Nam Tinh có chút hối hận, hối hận không có đánh cho Thạch Bát Lâu bất tỉnh, rồi ép hỏi cho hết.

Nàng vừa vào ngõ nhỏ, đã nghe thấy tiếng Đại Hoàng kêu. Tiếng sủa vui vẻ, không biết có phải Phùng Nguyên lại mua cho nó khúc xương lớn hay không. Chờ đến khi nàng thấy cửa tiệm Đào gia, liền thấy Đại Hoàng, còn thấy một nam nhân đang chơi đùa với Đại Hoàng.
{LAOHU}

"Gâu — —"

Đại Hoàng vọt đến bên chân Nam Tinh xoay quanh, nhảy nhót, trong miệng còn ngậm trái bóng, dúi vào tay nàng.

Nam Tinh nhìn Khâu Từ đứng ở cửa, không hỏi hấn vì cái gì mà xuất hiện ở đây, mà hỏi: "Bóng anh mua à?"

Khâu Từ gật đầu: "Không phải cô nói, Đào lão bản nuôi nó sao, muốn mang món quà nhỏ đến."

"VẬY anh chơi với nó đi." Nam Tinh nâng tay lên, không tiếp thu lòng nhiệt tình của Đại Hoàng. Nàng chậm rãi đi đến cửa, lấy chìa khóa mở cửa.

Khâu Từ cúi người lấy trái bóng trong miệng Đại Hoàng, ném ra xa, Đại Hoàng nhanh chân chạy về hướng đó, đi nhặt bóng về.

Hai người một trước một sau đi vào, tiếng chuông 'ding đang' rung.

Lần đầu Khâu Từ tới không nhìn kỹ đồ cổ trong tiệm, lần này nhìn kỹ, phát hiện đồ vật có niên đại hỗn độn, cũng không dựa theo niên đại mà bày biện. Hấn tựa hồ nghĩ tới cái gì đó, nhìn về hướng cái kệ để đồ cổ trong cùng, thấy cái chén rượu Thao Thiết kia. Vậy có thể nói, đám đồ cổ này đều là Nam Tinh làm nhiệm vụ rồi đoạt được, bày biện ở đây hay không?

Nhưng hấn nhớ rõ, cửa hàng Đào gia đã mở mấy trăm năm, cửa hàng này cũng có hơn một trăm năm lịch sử.

Nam Tinh sẽ không sống cả trăm năm đi?

Khâu Từ bỗng nhiên phát hiện ra sự tình có chút không thích hợp, Nam Tinh thế nhưng không đuổi hắn đi, cũng chưa nói hắn là theo dõi cường. Chỉ là vào tiệm liền ngồi ở chỗ lão bản, thần sắc trên mặt cũng không quá vui vẻ. Hắn ngồi ở cái bàn đối diện, cười hỏi: "Sao hả, ai chọc cô bực?"

Nam Tinh hơi nâng mi nhìn hắn, sau một lúc lâu mới mở miệng: "Tư liệu của Thạch Bát Lâu đều là giả."

Khâu Từ khựng lại: "Giả? Cô lấy tư liệu từ đâu?"

"Phùng Nguyên kia." Nam Tinh nghĩ sơ qua, không nên bôi đen sự chuyên nghiệp của Phùng Nguyên, vì thế bổ sung một câu, "Tôi trộm."

Khâu Từ hiểu rõ, vậy phần tư liệu hắn nhờ Lê Viễn và Kiều Lăng lấy kia, cũng là giả, không cần đưa Nam Tinh.

Nam Tinh nhú mày một hồi, mới hỏi: "Anh tới làm cái gì?"

"Thăm Đại Hoàng." Khâu Từ nói, Đại Hoàng lại ngậm trái bóng chạy vào, hấn lại duỗi tay quăng, Đại Hoàng lại nhảy nhót đi nhặt bóng.

Nam Tinh cũng không hoàn toàn tin, nhưng lại không nghĩ ra được lý do gì khác. Nàng cũng không thể bởi vì hoài nghi, liền cảm thấy hấn thật sự đang theo dõi mình.

Khâu Từ quay đầu lại hỏi: "Đào lão bản khôi phục đến đâu rồi?"

"Khá tốt." Hấn nhắc tới Đào lão bản, Nam Tinh nghĩ thật ra có thể hỏi thử xem Đào lão bản có nhân mạch có thể tìm được Thạch Bát Lâu hay không, dù sao bộ dạng của hấn thì nàng biết, "Tôi muốn ra cửa."

Lệnh đuổi khách một chút cũng không uyển chuyển, Khâu Từ nghe hiểu ngay. Hấn thức thời đứng lên, còn chưa đi đến cửa, Đại Hoàng lại chạy về. Thấy Nam Tinh cầm dây dắt chó trong tay, lập tức tìm chậu hoa giấu bóng đi, ngoan ngoãn để nàng trông dây dắt chó vào cổ.

Khâu Từ thấy thế, nói: "Thật ngoan, tôi lúc ấy cũng muốn dẫn nó về, nhưng không có chỗ ở cố định."

Nam Tinh lúc này mới chải vuốt lại thân thể của Đại Hoàng, ngày đó khi nàng ở ngõ nhỏ gặp Khâu Từ, Đại Hoàng hấn là con chó đi lạc, chỉ là nó đang chạy theo hấn. Nàng mới hiểu lầm là chó của hấn, lúc

chất vấn, Khâu Từ đại khái là sợ nàng khó xử Đại Hoàng, cho nên ôm cái tội này. {LAOHU}

Rồi sau đó, Đại Hoàng được Đào lão bản nhận nuôi.

Nam Tinh nghĩ kỹ, ấn tượng đối với Khâu Từ thay đổi rất nhiều. Nàng không đề cập đến chuyện kia nữa, chỉ cảm thấy kỳ quái, hỏi: "Anh không có chỗ ở cố định? Theo tôi biết, Lê gia có không ít biệt thự ở Thượng Hải."

"Thì đó cũng là biệt thự của Lê gia, tôi họ khâu." Khâu Từ tỉnh bơ nói, "Hơn nữa ca ca của tôi cũng không ở tại Lê gia, mà là ở khách sạn, khách sạn không được nuôi sủng vật."

Khâu Từ không có chỗ ở cố định thì Nam Tinh hiểu, nhưng Lê Viễn cũng không có, cũng không ở tại Lê gia, thì quá kỳ quái. Nhưng Nam Tinh không muốn hỏi nhiều, hỏi nhiều, liền giống như mình cũng cần dùng bí mật ngang ngửa để đổi lấy mấy tin tức này.

Hai người cùng ra khỏi ngõ nhỏ, chờ xe Nam Tinh gọi tới, khi ngồi vào trong xe, tầm mắt vừa hạ xuống, liền thấy trên tay Khâu Từ là một kẹp tài liệu hơi mỏng, không biết bên trong là cái gì. Nàng không nghĩ nhiều, đóng cửa xe, nói: "Tái kiến."

"Ừm, tái kiến." Khâu Từ cười cười, nhìn xe taxi rời đi. Hắn nhìn tài liệu trên tay, Thạch Bát Lâu hao hết tâm tư làm giả thân phận như

vậy, rốt cuộc là vì cái gì.

Nếu tư liệu là giả, nhưng gương mặt kia lại không phải là giả.

Manh mối còn chưa đứt hoàn toàn, có thể tiếp tục tìm xem.

&&&&&

Nam Tinh tới bệnh viện, vừa vặn gặp Đào lão bản đang tản bộ bên ngoài, thân thể ông khôi phục rất khá, đã có thể xuống hoa viên dưới lầu đi lại một chút, nhưng còn cần hộ sĩ đi cùng, cũng không thể đi xa.

Phòng bệnh nguyên bản chỉ có một mình Đào lão bản, hiện giờ có thêm một người bệnh.

Người nọ bộ dạng gầy ốm, tuổi hẳn là không quá 50. Trên tay ông ta còn kim chuyền nước, đang ngồi đọc sách. Thấy Nam Tinh vào, nhìn ra cửa, thấy nàng không phải hộ sĩ, gật nhẹ đầu với nàng.

Nam Tinh cũng gật đầu với ông ta, rồi ngồi bên cạnh giường Đào lão bản, ngồi đến nhàm chán, liền cầm quả táo lên gọt. Gọt hết ba cái, Đào lão bản rốt cuộc trở lại.

Ngồi trên xe lăn ông liếc mắt một cái liền thấy ba trái táo đã ngả vàng trên bàn, mở miệng nói: "Cô ăn?"

Nam Tinh không hề có ý định này, nói: "Ông ăn."

"....." Đào lão bản cảm thấy dạ dày có chút đau, chờ nàng rời đi, ông nhất định phải giấu mấy trái táo đi, ông hỏi, "Phùng Nguyên không tìm việc cho cô à?"

Nam Tinh sắc mặt nhàn nhạt, nói: "Không có, hẳn có quá nhiều chuyện phải làm, không chuyên tâm tiếp quản chuyện của tôi, cho nên tìm giao dịch rất chậm."

Đào lão bản khẽ cười nói: "Dù sao hẳn cũng không giống ta, nhưng người ta có thể tìm cho cô, cũng chỉ có hẳn, tuy nói nhiều, nhưng việc không nên nói hẳn sẽ không lắm miệng."

"Ừm." Nam Tinh thấy phòng bệnh còn có người khác, nên không nói chuyện Thạch Bát Lâu, chỉ ngẫu nhiên đáp hai câu.

Qua mười phút, hộ sĩ tiến vào, thấy nước thuốc cũng gần hết, vì thế để hộ công đẩy xe lăn tới, nói với người nọ: "Cần phải đi làm kiểm tra rồi."

Dương Đại Sấm buông sách, nói với Đào lão bản: "Lát nữa nếu bà xã tôi tới, ông nói với bà ấy là tôi đi làm kiểm tra rồi."

"Được."

Chờ Dương Đại Sấm đi rồi, Đào lão bản liền hỏi: "Cô muốn nói cái gì?"

Nam Tinh nói: "Giao dịch lần trước Phùng Nguyên có nói với ông không?"

"Có nói sơ qua."

"Ừm, Kiều gia tìm năm thông linh giả, trong đó có một người tên Thạch Bát Lâu. Biện pháp hắn dùng để tìm người, cũng dùng máu theo dấu, thậm chí trên tay hắn, cũng có một cây bút chu sa."

Đào lão bản khựng lại: "Bút Chu sa?" Ông đương nhiên đã nghe Nam Tinh đề cập qua lai lịch, cách dùng và người từng sở hữu bút Chu sa.

"Đúng vậy." Nam Tinh nhíu mày nói, "Nhưng sau đó tôi dựa theo tư liệu của hắn để tìm, lại phát hiện địa chỉ là giả, tôi thậm chí hoài nghi tên của hắn cũng là giả."

"Cố tình giấu giếm thân phận mình, xem ra cũng không đơn giản. Hơn nữa biết dùng máu tìm người, lại biết dùng bút Chu sa....." Đào lão bản hỏi, "Có hình vẽ của hắn hay không?"

"Không có, nhưng tôi có thể tìm người vẽ."

"Được, cô đi tìm người vẽ, giao cho ta, ta tìm người hỏi thăm."

Nam Tinh hơi khựng lại, nói: "Tôi không tìm người vẽ, là vì không muốn ông nhọc lòng. Ông nói cho tôi là có thể tìm ai, tôi đi tìm."

Đào lão bản lắc đầu: "Cô làm gì còn sức lo chuyện này, chuyện này ta cũng không cần tự mình đi làm, cô yên tâm đi. Tôi đây làm gia gia, còn muốn sống với cô vài năm."

Nam Tinh mím môi, gia gia.....

Ngoài cửa có tiếng bước chân vội vàng, thấy cửa mở hé, trực tiếp đi vào.

Là một phụ nữ mảnh khảnh hơn 40.

Bà ta thấy trên giường bệnh không có ai, lại thấy Đào lão bản và một cái cô nương đang nhìn mình, lúc này mới nhớ ra là mình không có gõ cửa, cười xin lỗi nói: "Làm hai người giật mình, ngại quá."

Đào lão bản nói: "Không giật mình, Đại Sấm đi làm kiểm tra rồi, hấn nhờ tôi nói cho cô một tiếng."

"Vẫn là không kịp, đều do tôi, trên đường kẹt xe, sớm biết vậy liền ngồi tàu điện ngầm." Tưởng Phân đi đến bên giường Dương Đại Sấm, nhét túi trong tay vào ngăn tủ nhỏ, đi lấy bình nước ấm, rửa sạch ly của ông ta, lại lau khô cái bàn, còn vuốt phẳng khăn phủ giường của ông ta. {LAOHU}

Liên mạch lưu loát, nhìn ra được là một người làm việc rất gọn gàng ngăn nắp lại cần mẫn.

Làm xong mấy việc này, Tưởng Phân vẫn chưa thấy chồng mình, có lẽ không còn gì để làm, lúc ngồi xuống có chút thất thần, không biết là nghĩ tới cái gì, đôi mắt đỏ lên, thiếu chút nữa rơi lệ. Bà ta nỗ lực nhin xuống, mới nén được nước mắt xuống.

Bà ta sợ lát nữa chồng quay lại thấy dáng vẻ này của mình, vội vàng cầm túi đi ra ngoài, tính toán xuống dưới lầu bình phục tâm tình lại trở về.

Chờ bà ta đi rồi, Đào lão bản im lặng một lúc lâu mới nói: "Bác sĩ chủ trị nói, loại bệnh này của chồng cổ nếu mổ thì xác xuất thành công chỉ có ba phần, chi phí rất lớn, nhưng chưa chắc có thể thành công, làm cho người nhà họ thương lượng cho tốt, xem có muốn làm phẫu thuật hay không."

Nam Tinh trầm mặc, hỏi: "Thành công thì có thể sống bao lâu?"

"Dăm ba năm." Đào lão bản lại nói, "Không làm thủ thuật, nhiều nhất có thể sống nửa năm."

Xác xuất thành công chỉ có ba phần, làm cũng nguy hiểm, không làm cũng khó chịu. Thành công, sống thêm bất quá 5 năm, nhưng thất bại, người liền mất. Dù không làm, cũng có thể sống thêm nửa năm.

Làm xong kiểm tra Dương Đại Sấm trở lại, thấy giường đệm được thu thập sạch sẽ, mặt lập tức giãn ra hỏi: "Đào lão bản, bà xã tôi tới rồi phải không?"

Đào lão bản cười cười ửng tiếng, Dương Đại Sấm cười nói: "Ông thấy không, tôi nói mà, trên đời này bà xã tôi là giỏi nhất."

Nam Tinh nghe qua nhiều nữ nhân khen chồng, lại rất ít nghe chồng khen vợ.

Nhưng tâm tư vui vẻ của Dương Đại Sấm viết hết lên gương mặt tái nhợt, tràn ngập tự hào.

Chương 36: Đoạn hầu bảo kiếm (ba)

Tường Phân đã bình phục tâm tình mới đi tới cửa liền nghe thấy chồng đang khen mình, cái mũi lại cay xè. Bà ta nén nước mắt vào cửa liền cười, nói: "Sao lại khen người trước mặt người khác như vậy, xấu hổ hay không?"

Dương Đại Sấm thấy vợ tới, nghe tiếng nói: "Không xấu hổ, đây là sự thật."

Tường Phân cười cười với Đào lão bản và Nam Tinh, có chút ngượng ngùng, nói: "Ông ấy chỉ thích nói mê sảng." Bà ta đến mép giường, thấy sắc mặt chồng còn kém hơn hôm qua, tức khắc thấy xót xa.

Dương Đại Sấm nhìn bà ta, vui tươi hơn hờ nói: "Tôi mới vừa đi làm kiểm tra, sau khi có kết quả, nếu thích hợp phẫu thuật, thì làm luôn đi."

Tường Phân hơi hoảng hốt, nói: "Xác xuất thành công chỉ có ba phần..... Nếu không chờ thân thể ông tốt một chút rồi nói sau."

"Kéo thêm thì chỉ có nghiêm trọng hơn." Dương Đại Sấm nói, "Không phải có ba phần sao, cứ muốn thử một chút, may mắn thì còn có thể sống 5 năm, 5 năm, có thể cùng bà ăn sinh nhật 50 tuổi đó."

Tường Phân im lặng.

Bà ta cũng rất mâu thuẫn.

Tỷ lệ ba phần, nếu làm buôn bán, làm đầu tư, cũng thẳng tay làm. Nhưng đối với một cái mạng người tới nói, một chút cũng không tính là cao. {LAOHU}

Tường Phân lại nói: "Dù sao cũng phải nói cho tụi A Đức một tiếng....."

Dương Đại Sấm nháy mắt biến sắc mặt, bức bối nói: "Nói với mấy đứa bất hiếu đó làm gì! Chờ tôi chết chia tài sản tụi nó mới xuất hiện đi, tôi nằm viện đã bao lâu, cả bóng người cũng không thấy một cái! Nếu tôi chết, bà không cần mềm lòng, nắm chặt tiền trong tay, tưởng bọn chúng nuôi bà, nghĩ cũng đừng nghĩ."

Tường Phân vội vàng nói: "Ông bức bối cái gì gấp cái gì, giải phẫu còn chưa làm, đừng mở miệng là nói chữ chết."

Hai vợ chồng nói chuyện nhà, Nam Tinh nghe một hồi rồi chuẩn bị đi tìm họa sĩ vẽ chân dung Thạch Bát Lâu, lại trở về giao cho Đào lão bản, nên đi ra ngoài.

Khi mở cửa, thấy có người muốn vào, nhìn một cái, thấy là một bác sĩ nam chừng 60 tuổi mặt áo blouse trắng.

Vị bác sĩ này không phải bác sĩ chủ trị của Đào lão bản, vậy thì chắc là của Dương Đại Sấm.

Nam Tinh không nhìn nhiều, đóng cửa rồi đi.

Muốn tìm một họa sĩ không phải chuyện gì khó, nhưng khá tốn thời gian. Dù gì thì họa sĩ cũng chưa gặp qua Thạch Bát Lâu, căn cứ miêu tả mà ký họa ra một tấm, nhiều lần sửa chữa chi tiết, rốt cuộc vẽ ra chừng 8-9 phần bộ dáng Thạch Bát Lâu.

Một bức vẽ này, đã dùng hết một buổi chiều.

Nam Tinh cầm bức vẽ trở lại bệnh viện giao cho Đào lão bản, Đào lão thấy người này, hỏi: "Có mấy phần giống?"

"Chín phần."

"Nhìn tướng mạo tuy rằng có lòng dạ thâm sâu, nhưng không phải ác nhân." Đào lão bản nói, gửi bức vẽ cho bằng hữu ông, một hồi liền nói, "Đợi một chút, rất nhanh sẽ có."

Không đợi bằng hữu của Đào lão bản tra được tin tức gửi đến, có ba nam nhân tiến vào giường bên cạnh, đều mang bộ dạng tầm hai ba mươi tuổi. Bọn họ ngay cả cửa cũng chưa gõ, tiến vào liền đi thẳng đến giường Dương Đại Sấm, hô lớn "Ba".

Dương Đại Sấm nhìn thấy bọn họ, vẻ mặt không muốn phản ứng. Tưởng Phân đứng dậy nói: "Mấy đứa tới rồi."

Ba đứa con không tìm chỗ ngồi xuống, chỉ hỏi chút tình huống của cha mình, rồi không có tiếp theo. Trầm mặc một lúc lâu sau, mới nói: "Ba, mẹ nói trong điện thoại, xác xuất giải phẫu thành công chỉ có ba phần."

Dương Đại Sấm cơ hồ là hừ mũi trả lời: "Đúng vậy."

"Chỉ có ba phần, quá nguy hiểm, hơn nữa mạo hiểm lớn như vậy, chỉ có thể kiên trì thêm 3 năm 5 năm, nguy hiểm quá lớn."

"Đúng vậy ba, xác xuất thành công ba phần, một chút cũng không coi là lớn."

"Nếu không chúng ta tạm thời đừng làm phẫu thuật, chờ nửa năm này xem thử có bệnh viện khác tốt hơn chịu tiếp không."

Tưởng Phân thở dài, nói: "Bác sĩ Hoàng chủ trị của ba tụi bay là người am hiểu loại bệnh của ba tụi bay nhất, rất có danh khí trong nước, không có chỗ nào thích hợp hơn ở đây."

Đứa con lớn kích động, nói: "Mẹ, nhưng xác xuất thành công chỉ có ba phần a."

Dương Đại Sấm vẫn luôn nghe không hé răng đột nhiên tức giận, nói: "Tụi bay là không muốn để tao mạo hiểm, hay là không muốn tao dùng tiền mạo hiểm?"

Ba đứa con vừa nghe, hơi khựng lại, lập tức nói: "Ba, ba nói gì vậy, dù ba có giải phẫu cũng cần 50-60 vạn, sau đó khôi phục cũng đến mấy chục vạn, nhưng số tiền đó cũng chỉ bằng một gian nhà nhỏ cũ nát, sao có thể quan trọng bằng ba. Hơn nữa xác xuất thành công thật sự quá thấp, chỉ có ba phần."

Dương Đại Sấm cười lạnh một tiếng: "Nhà là tao mua, dù tao bán sạch, cũng không nợ tụi bay cái gì. Tao nằm viện lâu như vậy, từ khám gấp chuyển qua nội khoa lại chuyển qua ngoại khoa, tụi bay ở đâu? Hiện giờ nói muốn phẫu thuật, cần tiền, tụi bay mới chạy tới làm hiếu tử, chậm rồi!"

Ông ta nói chuyện một chút cũng không khách khí, ba đưa con cảm thấy rất mất mặt, nhưng tiền xác thật là của lão cha, căn bản là ngăn cản không được. Tưởng Phân sợ chồng tiếp tục tức giận, giơ tay đẩy bọn họ đi. {LAOHU}

Động tĩnh nháo hơi lớn, bác sĩ ở văn phòng cùng tầng cũng nghe thấy, lát sau bác sĩ Hoàng tới, thấy thế lập tức tiến lên, nói với ba người: "Mấy người có biết người bệnh hiện tại không thể bực bội hay không? Mấy người kêu hấn ba, chẳng lẽ làm con như thế nào cũng không biết?"

Ba người thấy là bác sĩ, cũng không sợ, dứt khoát nói toẹt ra miệng: "Nếu ba tôi chết trên bàn giải phẫu, tôi liền tìm ông tính sổ!"

Bác sĩ Hoàng ngán người, không nghĩ tới thân là con cái mà nói chuyện ác độc như vậy.

Một cái cán chổi đột ngột đập lên người đứa con này, đau đến nỗi hấn quay đầu lại muốn đánh người, lại thấy là mẹ mình. Hấn có chút ngốc, cả giận nói: "Mẹ! Sao mẹ đánh con?"

Tưởng Phân trừng mắt nói: "Sao mà lại trù ẻo ba mà, mà còn muốn ăn vạ bệnh viện đúng không? Thử bất hiếu!"

Nói xong, lại vung chổi quét loạn về phía bọn họ, đánh đến nỗi mấy đứa con không dám đánh trả, đành phải xám xịt rời đi.

Dương Đại Sấm tức giận không nhẹ, con đi rồi còn mắng: "Cả đám đều là trùng hút máu, bạch nhãn lang!" Ông ta thở dài một hơi, lại nói với vợ, "Nếu tôi chết, bà phải nắm chặt tiền trong tay, chính mình sống cho tốt."

Tường Phân nhú mày nói: "Ông lại nói bậy bạ gì đó."

Bác sĩ Hoàng nhẹ nhàng thở dài, nói: "Ngày mai một tổ khoa ngoại của chúng ta sẽ mở họp thảo luận, an bài giải phẫu."

Dương Đại Sấm gật gật đầu, nói: "Cảm ơn."

Một trò khôi hài qua đi, phòng bệnh quay về yên tĩnh. Dương Đại Sấm lại thở dài, nói với vợ: "Bà về ăn cơm đi, một hồi hộ công sẽ đưa cơm của tôi tới."

Tường Phân không có tâm tư ăn cơm, bà ta nhìn người chồng gầy gò, lại sợ nhìn nữa sẽ rơi lệ, liền đi.

Chờ bà ta đi rồi, Dương Đại Sấm lại xin lỗi Đào lão bản, vừa rồi quấy nhiễu đến ông. Ông ta nằm một hồi, đại khái là phiền lòng, dứt khoát

ngồi lên xe lăn, để hộ công đẩy ra ngoài đi một chút.

Đào lão bản nói: "Xác xuất thành công ba phần, xác thật không cao. Nhưng con hẳn nói những lời như vậy, cũng quá mức."

Đã thấy nhiều mấy chuyện này nên trong lòng Nam Tinh cũng không có quá nhiều xúc động, nàng nhìn trên bàn, đã không còn bóng trái táo nào. Đào lão bản giống như nhìn thấu tâm tư của nàng, âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Tin nhắn rất hợp thời mà vang lên, Đào lão bản nhìn lướt qua, đưa điện thoại di động cho Nam Tinh.

Là địa chỉ hiện tại của Thạch Bát Lâu, biểu hiện lại là một khách sạn.

Nam Tinh nhanh chóng tra xét, cách đây đại khái nửa giờ. Nàng lập tức đứng dậy, vừa đi vừa nói "Tôi đi đây", gần như còn không tính là cáo từ.

Đào lão bản nhặt di động trên giường, tư liệu của người này cũng không tính là đầy đủ, chỉ có địa chỉ. Nhưng đây là địa chỉ khách sạn, Thạch Bát Lâu kia hiện tại chưa chắc ở đó.

Một lát sau tin nhắn bên kia lại lần nữa truyền đến — — "vẫn còn đang tìm".

Nam Tinh rời bệnh viện liền đánh xe tới khách sạn Cain, khách sạn này ở tầng 16—63, khi nàng vào thang máy ấn lầu 18, đầu ngón tay hơi khựng lại.

Lầu 18..... Thạch Bát Lâu.....

Trong chớp mắt nàng lại có dự cảm bất hảo, đây chỉ sợ lại là tin giả.

Có lẽ trước đó Thạch Bát Lâu có ở đây, nhưng hiện giờ chuyện Kiều lão tiên sinh đã giải quyết, hẳn chỉ sợ đã đi rồi. {LAOHU}

Nam Tinh bỏ qua lầu 18, ấn lầu 16.

Thang máy ngừng ở lầu 16, Nam Tinh trực tiếp đi đến quầy lễ tân của khách sạn, nói: "Chào, vị tiên sinh ở phòng 1806 hẹn tôi, nhưng vừa rồi gõ cửa không có người trả lời, xin hỏi hẳn có phải đã lui phòng rồi không?"

Lễ tân đầu tiên là nhìn nàng một cái, rồi mới tra ký lục, một hồi nói: "Vừa mới lui phòng."

"Thạch tiên sinh lui phòng rồi?" Nam Tinh nhú mày, "Tôi còn có tư liệu rất quan trọng muốn giao cho hấn."

"Thạch tiên sinh?" Lễ tân đối chiếu tư liệu, mỉm cười nói, "Tiểu thư có phải nhớ lầm phòng số phòng hay không, tiên sinh phòng 1806 không phải họ Thạch."

Nam Tinh khựng lại, Thạch Bát Lâu quả nhiên từ đầu tới đuôi đều là giả. Nàng tiếp tục nhú mày, nói: "Chẳng lẽ là ở phòng khác?" Nàng lục lợi di động, giả vờ nhìn tin nhắn, nói, "Xác thật là ở phòng 1806."

Lễ tân vẫn kiên nhẫn giải thích, nhưng bởi vì không thể lộ ra tư liệu của khách, không để Nam Tinh thu thập được thêm tin tức gì hữu dụng.

Ở khách sạn cần dùng thân phận chứng, trừ phi ngay cả thân phận chứng của Thạch Bát Lâu cũng giả.

Nhưng theo manh mối tra, nàng ít nhất đã biết tên Thạch Bát Lâu này là giả. Lại tra tiếp, rồi sẽ tra ra chuyện nàng muốn biết đến.

"Thực xin lỗi, tiểu thư." Lễ tân rút cuộc nhận thấy nàng không thích hợp, nói, "Ngài lại hỏi vị Thạch tiên sinh kia, hấn ở phòng nào đi, ngài

đã có chuyện quan trọng muốn cùng hẳn thương nghị, vậy nhất định biết số điện thoại của hẳn đi? Ngài hỏi thử xem, tôi ở đây chờ ngài."

Nam Tinh hết cách, đang muốn bỏ đi, bỗng nhiên nghe thấy bên cạnh có người nói: "Làm phiền trả lời chuyện vị tiểu thư này muốn hỏi, chuyện này ta sẽ nói với giám đốc của các người, có hậu quả gì, kêu hẳn tới tìm ta."

Giọng nói rất xa lạ, là nàng chưa từng nghe qua. Nhưng nghiêng đầu nhìn thấy gương mặt này, lại hơi quen mắt, nàng đã thấy trên các tạp chí kinh tế tài chính.

Lễ tân có chút khó xử, nhưng vẫn thấp giọng nói: "Dạ, Lê tiên sinh."

Lê Viễn, ca ca của Khâu Từ.

Nam Tinh khựng lại, vẫn mở miệng nói: "Cảm ơn."

Lê Viễn duỗi tay nói: "Tôi đã gặp cô, Nam Tinh tiểu thư, khi rời khỏi núi Bảo Châu."

Nam Tinh bắt tay, lực đạo tay của đối phương vừa vặn, là lực đạo làm người phi thường thoải mái, không nặng không nhẹ, cộng thêm thời gian thích hợp, không quá dài, cũng không quá ngắn.

Thân sĩ điển hình, chính xác hơn là, doanh nhân điển hình.

Nam Tinh bỗng nhiên nhớ ra, thấy thái độ của lễ tân đối với hắn, như là khách quen ở đây. Hơn nữa Khâu Từ vừa mới nói qua, Lê Viễn không ở trong bất kỳ biệt thự nào của Lê gia, mà là ở khách sạn.

Chẳng lẽ chính là khách sạn này.....

Lê Viễn nói: "Nam Tinh tiểu thư tới nơi này để tra cái gì?"

"Khâu Từ không nói với anh?"

"Không có, tôi chỉ biết sau khi hắn cầm tư liệu của Thạch Bát Lâu từ chỗ tôi, liền đi tìm cô. Sau đó liền thấy cô xuất hiện ở đây, nhưng tôi nhớ rõ, trong tư liệu kia, không có nói đến việc Thạch Bát Lâu ở đây, cho nên mục đích cô tới đây, tôi cũng không rõ."

Nam Tinh hơi khựng lại, Khâu Từ đòi tư liệu của Thạch Bát Lâu từ Lê Viễn, còn tới tìm mình?

Nhưng hắn không có đưa cho nàng... Không, không đúng, Khâu Từ đã tới.

Khâu Từ tới cửa hàng Đào gia, hắn cũng không phải chỉ đơn thuần tới thăm Đại Hoàng, mà là tới đưa tư liệu cho nàng. Nàng lại nhớ tới kẹp tài liệu trên tay hắn, bên trong có lẽ là tư liệu của Thạch Bát Lâu.

Nhưng nghe thấy nàng nói đã trộm được tư liệu từ chỗ Phùng Nguyên, cho nên mới không giao nó cho nàng. Lê Viễn nhìn đồng hồ, nói: "Tôi phải về phòng." Hắn nói rồi đưa nàng một tấm danh thiếp, nói, "Đây là danh thiếp của tôi."

Nam Tinh nhận lấy, lễ tân thấy tạm thời không có khách khác, nhỏ giọng nói: "Tiểu thư, ngài muốn hỏi cái gì?"

Nam Tinh phục hồi lại tinh thần, nói: "Tôi muốn thông tin về thân phận chứng của khách ở phòng 06."

"Được, thỉnh ngài chờ một lát."

Chương 37: Đoạn hầu bảo kiếm (bốn)

Triệu Kỳ.

Nam.

27 tuổi.

Địa chỉ cũng không ở tại Thượng Hải, mà là cách đó hai tỉnh.

Nam Tinh đảo mắt qua, ngẩng đầu hỏi lễ tân: "Phòng 1806 có người đặt không?"

"Còn chưa có."

"Vậy tôi đặt một đêm."

Nam Tinh cầm thẻ phòng, cũng chụp lại tư liệu hiện trên máy tính, vừa đi đến thang máy vừa gửi ảnh chụp cho Đào lão bản, nếu có thể

đối chiếu khớp với tư liệu bằng hữu của ông ta tra ra bên kia, vậy thì cơ bản có thể xác định Thạch Bát Lâu tên là Triệu Kỳ.

Nhưng mà cũng không thể bài trừ khả năng "Triệu Kỳ" cũng là tên giả.

Thạch Bát Lâu này, không phải gọi là cẩn thận, mà là giáo hoạt như hồ ly.

Thang máy tới, nàng cúi đầu đi vào, mới vừa gửi ảnh chụp đi, sau lưng liền có người lên tiếng: "Tinh Tinh cô nương, người lớn không có dặn cô, đi thang máy không được chơi di động sao?"

Nam Tinh khựng lại, quay đầu nhìn lại, thấy Khâu Từ, bỗng nhiên liên hệ tới mấy lời vừa rồi Lê Viễn nói với nàng, Khâu Từ vì nàng mà lấy tư liệu từ Lê Viễn.

Vì nàng.

Nam Tinh trong lòng lộp bộp nhảy dựng, hơi quay đi nói: "Không có."

Khâu Từ cười cười, hỏi: "Sao cô lại đến đây?"

"Trước đó Thạch Bát Lâu ở đây." Nam Tinh bổ sung một câu, "Ờ lầu 18."

Khâu Từ tỏ vẻ tiếc nuối, nói: "Tôi vẫn luôn ở tại lầu 19."

Hắn vừa nói xong, Nam Tinh cũng cảm thấy tiếc nuối. Hai người trầm mặc một hồi, Nam Tinh lại nói: "Tôi mới vừa đặt phòng 1806, chuẩn bị đi nhìn xem."

"Có lẽ là sẽ không lưu lại manh mối gì, khách sạn này nổi tiếng sạch sẽ, chỉ sợ một sợi tóc cũng sẽ không tìm được."

Thang máy ngừng ở lầu 18, hai người cùng bước ra ngoài. Chờ đi tới cửa phòng, Khâu Từ lại ngừng lại, hắn đột nhiên nghĩ đến hai người đi vào phòng như vậy thì không tốt lắm, lỡ vừa lúc có người thấy.

Nam Tinh không để ý là hắn không theo vào, nàng đi vào bên trong, giường đệm thật sự chỉnh tề, bàn ghế cũng bày biện chỉnh tề, chắc là vừa mới quét tước quá. Nàng cầm gối đầu lên xem, quả nhiên đúng như lời Khâu Từ nói, một sợi tóc cũng không có. {LAOHU}

Ngày thường nàng cảm thấy khách sạn quá bẩn, hiện tại lại cảm thấy quá sạch sẽ.

Trong phòng không lưu lại một chút manh mối nào.

Khi Nam Tinh bước ra thấy Khâu Từ đứng dựa tường, vừa không vào, lại không đi. Khâu Từ thấy nàng ra tới, hỏi: "Không có manh mối?"

"Không có."

"Hắn ở không lâu, lại là khách sạn, không có manh mối rất bình thường." Khâu Từ lại nói, "Tôi nhớ là trong tư liệu không nói là Thạch Bát Lâu ở đây, vì sao cô lại tìm được nơi này?"

"Tư liệu là giả, điểm này anh biết. Cho nên tôi đi tìm họa sĩ, vẽ lại chân dung Thạch Bát Lâu giao cho bằng hữu, bằng hữu tra ra hắn kêu Triệu Kỳ, tin tức mới nhất cho thấy hắn ở đây. Lại nói tiếp, tôi đến lễ tân có thể tra được tin tức của hắn, là nhờ ca ca của anh giúp."

Khâu Từ hơi ngoài ý muốn, lại cảm thấy kỳ quái, ca ca với tính cách không thích phản ứng người xa lạ kia của hắn thế nhưng chủ động giúp Nam Tinh?

Nam Tinh lại nói: "Tôi xuống lễ tân trả phòng, rồi quay về cửa hàng Đào gia."

"Ừm, tôi về phòng." Khâu Từ nghĩ nghĩ lại nói, "Tôi cũng có chút nhân mạch, nếu tên Triệu Kỳ này là thật, có lẽ tôi cũng có thể tra thử."

Nam Tinh gật gật đầu, muốn chia cho hắn thông tin vừa rồi chụp được trên máy tính, mới phát hiện đã bỏ sót một việc.

Khâu Từ đã nhìn ra, cười nói: "Tới, thêm cái bạn tốt."

Bạn tốt trong giới chỉ có một mình Đào lão bản nên Nam Tinh chần chờ một lát, vẫn giao mã QR ra.

— — xin kết bạn.

— — kết bạn được thông qua.

— — các người đã là bạn, hiện tại có thể bắt đầu nói chuyện phiếm.

Nam Tinh ghi chú — — Khâu Từ.

Khâu Từ ghi chú — — Tinh Tinh cô nương.

Nam Tinh chia ảnh chụp cho hẳn, rồi xuống lễ tân trả phòng. Khâu Từ nhìn tư liệu, lại nhìn chân dung Nam Tinh — — chân dung do hệ thống mặc định.

Khâu Từ cất di động, cảm thấy di động nặng hơn một chút, có thêm một người, đương nhiên sẽ nặng hơn một chút.

&&&&&

Nam Tinh trên đường trở về liền thu được tin tức của Đào lão bản, bằng hữu bên kia lại tra được một ít tư liệu về Triệu Kỳ.

Tư liệu gửi tới, lúc Nam Tinh mở ra, vẫn còn đang suy nghĩ, nếu phần tư liệu này cũng không khớp, manh mối liền thật sự bị chặt đứt.

Triệu Kỳ.

Nam.

27 tuổi.

Hiện tại ở.....

Thông tin rớt cuộc ăn khớp.

Nam Tinh nắm chặt di động, thật sự nếu không thành công, nàng có khả năng sẽ bị tên Triệu Kỳ giao hoạt kia tức chết.

Tư liệu ăn khớp, trái tim lơ lửng của nàng cuối cùng cũng thoáng yên ổn lại. Nhưng khi nào đi tìm Triệu Kỳ, Nam Tinh còn chưa thể quyết định. {LAOHU}

Không thể rút dây động rừng, nếu không manh mối lại bị chặt đứt. Ít nhất phải đợi sau khi tra được càng nhiều thông tin rồi hãy xuất phát, hơn nữa nàng còn muốn nghĩ tốt các loại đối sách.

Nam Tinh trở lại cửa hàng Đào gia, di động lục tục thu được tư liệu liên quan đến Triệu Kỳ do Đào lão bản phát tới.

Nguyên lai là cái phú nhị đại*, hiện tại đang giữ một cái chức quan nhàn tản trong công ty của gia tộc, căn bản không cần đến công ty, đam mê chạy khắp nơi trên thế giới. Nhưng mấy năm nay thu liễm lại, không có ghi chép về việc xuất cảnh, ngay cả du lịch trong nước cũng ít.

**phú = giàu, nhị đại = đời thứ 2, là công tử nhà giàu; ngoài ra còn có quan nhị đại = con quan lớn; tinh nhị đại = con của siêu sao lớn*

Nam Tinh nghĩ nghĩ, Triệu Kỳ xác thật giống một cái phú nhị đại nhàn rỗi không có việc gì làm lại tràn đầy lòng hiếu kỳ.

Nếu nói dùng bút Chu sa để luyện tập, cũng dễ hiểu. Trọng điểm là, hấn từ nơi nào có được bút chu sa.

Nam Tinh nằm trên giường, nhìn di động phát ngốc, tư liệu về Triệu Kỳ đã không ít, nhưng nàng vẫn cảm thấy không đủ, có lẽ là bởi vì nàng luôn cho rằng, có thể từ trong tư liệu tóm được bóng dáng của đường muội, nhưng cũng không thấy.

Bỗng nhiên màn hình di động sáng lên, một khung thoại xa lạ nháy ra. Nam Tinh nhìn tên, tay rung một cái, di động tuột khỏi tay đập xuống mặt, đau đến độ nàng phải ấn xuống mũi, nhịn một lúc sau mới cầm lấy di động.

Khâu Từ gửi tin tới.

Cũng là một đồng tư liệu về Triệu Kỳ.

Cũng đang nằm trên giường nhìn cảnh sông bên ngoài Khâu Từ một lúc sau thu được trả lời.

Vừa thấy, không khỏi bật cười.

" "

**ý là Tinh nãi nãi chỉ reply lại cái dấu chấm.*

Không biết là lạnh nhạt, hay là lười.

— — ngày mai tôi phải ra cửa làm nhiệm vụ, nhớ thay thuốc cho tay, hẹn gặp lại.

— —.

Cầm di động Nam Tinh không nhìn thấy Khâu Từ gửi tin tới nữa, nàng nhìn hai lần, màn hình cũng không sáng lên nữa. Cho đến khi nàng ngủ thiếp đi, cũng không.

Hai ngày sau đó, Nam Tinh đều lục tục thu được thông tin về Triệu Kỳ. Ban ngày nàng sẽ dắt cho đi dạo, đi đến chơi với Đào lão bản, buổi tối ở một mình trong cửa hàng Đào gia. Phùng Nguyên hai ngày này cũng không xuất hiện, không đưa nhiệm vụ mới tới, ngay cả bóng dáng cũng không thấy, Nam Tinh rất hoài nghi có phải hắn chạy mất rồi hay không. {LAOHU}

Hôm nay nàng lại mang Đại Hoàng đi bệnh viện thăm Đào lão bản, vào phòng bệnh, không thấy Dương Đại Sấm mấy ngày nay đều nằm trên giường bệnh. Nàng có ấn tượng sâu sắc với người tuy rằng mắc bệnh nặng, lại vẫn lạc quan, còn chọc cười vợ mình kia. Đào lão bản thấy nàng nhìn nhìn qua bên đó, nói: "Sáng nay đã vào phòng giải phẫu, đã ba tiếng rồi."

Nam Tinh gật gật đầu, nhìn trên bàn của ông, vẫn không thấy tung tích của trái táo nào. Nàng ngồi một bên hỏi: "Ông còn bao lâu thì mới xuất viện? Phùng Nguyên mất tích, hấn lại không xuất hiện, tôi liền tới sở môi giới âm dương tìm hấn."

"Chắc là chạy đi tìm nhiệm vụ cho cô rồi, loại việc này của cô không dễ tìm, dù gì người tin tưởng cũng không nhiều." Đào lão bản khuyên nàng, lại nói, "Nghỉ ngơi chút đi, mã bất đình đề mà chạy như vậy đã nhiều năm, là thời điểm nên nghỉ ngơi một chút."

Ông nói xong, bỗng nhiên thấy Nam Tinh khựng lại, quay đầu nhìn qua giường Dương Đại Sấm, trầm mặc thật lâu.

&&&&&

— — giải phẫu thất bại, Dương Đại Sấm đã chết.

Xác xuất thành công của ca mổ vốn dĩ đã rất thấp, Tường Phân rất bi thống, cũng không trách bác sĩ chủ trị. Có điều trong lòng bác sĩ Hoàng cũng không dễ chịu, hai tháng nữa, ông sẽ về hưu. Vốn dĩ bệnh viện đã thôi không an bài để ông giải phẫu nữa, nhưng bác sĩ Hoàng cảm thấy xác xuất thành công giải phẫu cho Dương Đại Sấm thấp, đổi thành bác sĩ khác, ông cũng không hoàn toàn yên tâm, vì thế xin giải phẫu.

Kết quả.....

Giải phẫu vẫn thất bại.

Hoàng bác sĩ bước ra khỏi phòng giải phẫu, quay đầu nhìn lại Dương Đại Sấm đã không còn tim đập kia, ngẩn ra hồi lâu. Thẳng cho đến khi hộ sĩ bên cạnh kêu ông, ông mới hồi phục tinh thần lại, trước mắt chỉ thấy nước mắt của Dương thái thái, lỗ tai đều tràn ngập tiếng khóc tê tâm liệt phế của Dương thái thái.

Có lẽ.....đổi bác sĩ khác làm ca giải phẫu này, là có thể thành công.

Ông đã hại chết Dương Đại Sấm.

Trong lòng bác sĩ Hoàng bi thương, đã sớm nhìn quen sinh tử nhưng ông bỗng nhiên chống đỡ không nổi, ngất đi.

Qua nửa ngày, Tường Phân cùng người nhà mẹ đẻ xử lý giấy chứng tử cho chồng, chuẩn bị đưa đi đến nơi hỏa táng. Ai cũng không ngờ đến, ba đưa con của họ tới.

Hùng hùng hổ hổ, còn dẫn theo mười gã đàn ông cùng nhau vọt vào bệnh viện, túm lấy một hộ sĩ chất vấn: "Văn phòng khoa ngoại ở đâu? Bác sĩ Hoàng đâu? Kêu ông ta ra đây, giết người thì đền mạng!"

Bác sĩ Hoàng vừa mới khôi phục thần trí nghe thấy, vội vàng từ trên lầu đi xuống, mấy gã đàn ông đó vừa thấy ông liền túm lấy cổ áo ông, dấm vào mặt ông, la hét: "Ông hại chết ba tôi, đồ lang băm! Vì kiếm thêm chút tiền giải phẫu, cả mạng của ba tôi cũng lấy ra đùa giỡn! Lang băm!"

Bảo vệ của bệnh viện tới, giằng có với đám người nháo sự. Lúc này Tường Phân cũng thoát khỏi bị thống, nghe thấy con trai lớn là A Đức dẫn người tới gây chuyện, thất tha thất thểu chạy ra đại sảnh, thấy hắn đang túm cổ áo bác sĩ Hoàng vung nắm tay, tức giận hét lên, chạy đến dùng sức đẩy con trai ra, giận dữ nói: "Tội mày nháo cái gì! Ba mày lúc nằm viện tội mày không đến, lúc phẫu thuật tội mày không đến, bây giờ ba mày mất, mày kêu người tới gây sự, giả vờ làm hiếu tử cái gì!"

A Đức gấp gáp nói: "Mẹ, tên lang băm này hại chết ba, đây là tôi lấy lại công đạo cho ba!"

"Nghịch tử!" Tường Phân giơ tay quăng cho hắn cái tát, lớn tiếng nói, "Tiền quan trọng như vậy sao? Nháo cái gì! Đơn đồng ý giải phẫu là ba mày với tao ký, muốn nháo cũng là tao nháo, mày cút đi cho tao! Lúc trước khi ba mày muốn đuổi mày ra khỏi cửa, tao không nên cản lại, không nên lén lút trả nợ cò bạc cho mày!"

A Đức bị bà đẩy đến có điểm ngốc, giận dữ nói: "Mẹ, mẹ hồ đồ rồi sao, mẹ rút cuộc đứng về phía ai? Lang băm này hại chết ba tôi, ông ta phải bồi tiền, làm bệnh viện bồi tiền!"

Tường Phân vốn đã đau thương, nghe thấy con trai vô lý lại mất mặt như thế, bà vừa tức vừa gấp, túm lấy cái chổi trong đại sảnh đánh về phía hắn.

Nhưng A Đức là đàn ông sức lớn, không nói đến đánh không đau, hắn vươn tay túm một cái, liền túm được cái chổi, kéo mạnh, kéo đến độ Tường Phân lão đảo, ngã mạnh xuống đất.

A Đức khựng lại, liền thấy cứu cứu a di bu lại, chỉ vào mũi hắn mắng hắn bất hiếu. A Đức đuối lý, đành phải ném cái chổi, xám xịt rời đi.
{LAOHU}

Tường Phân quỳ trên mặt đất khóc rống, đau lòng chồng mất, lại hận con cái bất hiếu.

Bác sĩ Hoàng ăn hai đấm nên mặt mũi bầm tím, ông không đi, cũng quỳ gối bên cạnh, muốn nói vài lời an ủi khuyên giải hoặc xin lỗi, nhưng cuối cùng vẫn nói không ra.

Nếu.....nếu là bác sĩ khác tới phẫu thuật, có lẽ sẽ không thất bại.

Bác sĩ Hoàng vẫn luôn nghĩ như vậy, trái tim cả đời hành y, cứu trị mạng người cũng theo đó mà chết đi.

Dao mổ của ông, đã giết chết toàn bộ tình yêu ông dành cho y học.

Chương 38: Đoạn hầu bảo kiếm (năm)

Phòng bệnh không còn Dương Đại Sấm, quanh quẽ hơn không ít.

Di vật của Dương Đại Sấm còn chưa được lấy đi, Tưởng Phân hôm qua bị con trai chọc giận không nhẹ, tới hôm nay mới phục hồi tinh thần lại. Lúc vào cửa hai mắt đỏ bừng sưng to, đến khi thấy Đào lão bản và Nam Tinh ở đây, mà giường của chồng mình lại trống rỗng, nước mắt lại trào ra.

"Dương thái thái nén bi thương." Đào lão bản nói, "Đừng quá khổ sở."

Tưởng Phân gật gật đầu, nghẹn ngào đến không thể nói chuyện. Bà ta vừa rơi lệ, vừa thu thập đồ vật của chồng. Chưa được bao lâu, hộ sĩ liền chạy chậm đến, nói: "Dương thái thái, đám con trai chị lại tới nữa!"

Tưởng Phân sùng sốt, lại tức đến phát khóc, đồ vật cũng không thu thập, liền chạy ra ngoài.

Bên ngoài đang ồn ào nhốn nháo, dưới lầu đã truyền đến tiếng kèn đám tang. Nam Tinh nhú mày, đi đến bên cửa sổ nhìn xuống dưới,

liền thấy A Đức con trai Tường Phân mặc đồ tang, trong lòng ngực ôm hủ tro cốt đứng dưới lầu, đằng sau có hơn hai mươi mấy người, còn có một cái biểu ngữ "Lang băm vô lương tâm trả ba ba cho tôi".

Nền đen chữ trắng, nhìn thấy ghê người.

Làm loạn bệnh viện trắng trợn.

Đào lão bản không biết khi nào cũng tới bên cạnh, nhìn dưới lầu nói: "Lúc cha hửn còn sống, chắc cũng không biết té ra con mình hiểu thuận như vậy, lòng người thật là xấu."

Nam Tinh trầm mặc, hỏi: "Bọn họ vì cái gì lại muốn làm loạn?"

Đào lão bản nói: "Ai biết đâu, đại khái là cảm thấy mình sẽ không bệnh, không cần bác sĩ, không cần nằm viện đi."

"Thời Dân quốc, bệnh viện là nơi hiếm lạ, người nghèo là không vô được bệnh viện, chỉ có quyền quý mới có phương pháp."

Người nhiều, chuyện dễ dàng loạn; nhưng cho dù có loạn nữa, bác sĩ cũng là không thể thiếu, dù sao thì người bệnh đông hơn nhiều so với bác sĩ.

"Đing đong — —"

Nghe thấy tiếng tin nhắn, Đào lão bản theo bản năng định cầm di động của mình, nhưng ông phát hiện di động mình ở mép giường, tiếng chuông báo lại gần bên người. Ông dừng một chút, chỉ thấy Nam Tinh lấy di động ra.

— — thay thuốc cho tay chưa?

Nam Tinh mím môi, chưa, nàng hỏi phục — — "."

Sau đó thu hồi di động, ngẩng đầu lên, liền thấy vẻ mặt có vẻ bất ngờ của Đào lão bản. Nàng nhú mào: "Làm sao vậy?"

Đào lão bản muốn nói lại thôi, ông rất muốn hỏi một chút Nam Tinh vừa kết bạn với ai. Ông quen biết nàng lâu như vậy, cũng đã qua hơn phân nửa đời, sau khi ứng dụng mạng xã hội phát triển, nàng cũng chỉ có một mình ông trong danh sách bạn bè.

Hiện tại trên danh sách bạn bè của nàng, đã nhiều thêm một người.

Tâm tình Đào lão bản tự nhiên tốt hơn nhiều, hình như có loại cảm giác an tâm là cháu gái nhà mình đã có nơi chốn.

Tầm mắt Nam Tinh lại quay về dưới lầu, nàng thấy bác sĩ Hoàng đi ra. Lại một lát sau, Tưởng Phân chạy ra, đẩy ông vào. Lại cầm cái chổi đánh Dương Đức, nhưng lần này Dương Đức có chuẩn bị mà đến, quay đầu lại ra hiệu một cái, sau lưng liền có người bước ra khiêng Tưởng Phân đi. {LAOHU}

Nếu không phải bảo vệ bệnh viện tới kịp thời, bác sĩ Hoàng lại bị đánh.

Cảnh tượng lại trở nên hỗn loạn, toàn bộ bệnh viện đều không an bình, không ngừng có người chụp ảnh, có người đọc to chữ trên biểu ngữ.

Ước chừng náo loạn hai tiếng đồng hồ, thẳng đến khi bệnh viện báo nguy, cảnh sát tới, bọn họ mới tản ra.

Tới chạng vạng, khi Nam Tinh rời bệnh viện, ở trên hành lang thấy bác sĩ Hoàng.

Bác sĩ Hoàng ngồi trên ghế ở hành lang, lưng gập xuống, như có gánh nặng đè mạnh trên lưng ông, làm ông không có cách nào ngồi thẳng dậy.

Tràn ngập cảm giác tối tăm cùng ảo não.

Nam Tinh chậm rãi đi qua, thẳng đến khi ấn xuống thang máy, bác sĩ Hoàng vẫn giữ nguyên tư thế ngồi ở chỗ kia, không nhúc nhích.

"Lão Hoàng." Một bác sĩ khác cũng mặc blouse trắng đi qua, nói, "Viện trưởng đã mở họp xong, ý của mọi người* là làm anh tạm thời về nhà nghỉ ngơi, chờ việc này qua rồi nói. Anh yên tâm, việc này mọi người sẽ không thỏa hiệp, cũng sẽ không ảnh hưởng anh về hưu."

**thực ra ở đây chữ gốc là 'viện phương', một phần là chỉ hội đồng quản trị bệnh viện, còn có ý thuộc về tính ngay thẳng và đạo đức nghề nghiệp*

"Là tôi sai rồi." bác sĩ Hoàng chậm rãi ngẩng đầu, gương mặt vô cùng tiều tụy, ông nói, "Nếu lúc ấy không phải tôi muốn mở cho Dương Đại Sấm, mà yên tâm giao cho bác sĩ khác, có lẽ là thành công."

Người nọ khựng lại, nắm lấy đầu vai ông ta nói: "Lão Hoàng, việc này không phải anh sai! Anh là người có uy tín nhất trong lĩnh vực này, anh nghĩ như vậy là sai rồi. Anh còn nhớ ánh mắt cuối cùng Dương Đại Sấm nhìn anh không, hẳn không có trách cứ anh. Ca mổ này xác xuất thành công vốn dĩ đã thấp, đổi thành bác sĩ khác, thì cả ba phần cũng không có, trách nhiệm không phải ở anh."

"Không.....là tôi sai rồi....." bác sĩ Hoàng run run nói, "Là tôi muốn thể hiện, là tôi hại chết hẳn....."

"Đinh — —" thang máy tới.

Nam Tinh đi vào thang máy, còn có thể nghe thấy tiếng tự trách run rẩy của bác sĩ Hoàng. Cửa vừa đóng lại, cũng chỉ còn lại tiếng thang máy chạy.

Nhưng giọng nói run rẩy của bác sĩ Hoàng, vẫn quanh quẩn rất lâu bên tai Nam Tinh.

Ca mổ cuối cùng trước khi về hưu lại thất bại, việc này sợ sẽ trở thành gánh nặng tâm lý cả đời ông ta.

&&&&&

Ba ngày sau, Phùng Nguyên vẫn không xuất hiện, thậm chí cả điện thoại cũng chưa gọi một cú.

Nam Tinh đã quyết định khai trừ hẳn.

Bất quá mấy ngày nay nàng không có rảnh đi nhớ tới Phùng Nguyên, bởi vì tư liệu về Triệu Kỳ được thu thập đến càng ngày càng nhiều, thông tin trời lên mặt nước cũng càng ngày càng nhiều.

Đặc biệt là vị hôn thê của Triệu Kỳ, làm nàng rất tò mò.

Tư liệu trước đó biểu hiện Triệu Kỳ ban đầu là cái hoa hoa công tử, còn thích du ngoạn khắp nơi. Sau đó quen biết một cô gái tên Thang Mễ, liền thu liễm tâm tư, không chạy loạn nữa.

Thời gian vừa lúc là hai năm trước khi hấn hồi tâm, khi quen biết Thang Mễ.

Nam Tinh muốn đi tìm Triệu Kỳ, tận mắt nhìn xem hấn vì cái gì có thể không hoa tâm nữa, lại là ai làm hấn ngược lại đối với huyền học chi thuật cảm thấy hứng thú. {LAOHU}

Đang lúc nàng đặt xong vé máy bay, muốn đi đến thành phố của Triệu Kỳ, chuông đồng ở cửa vang lên.

Đào lão bản không ở trong tiệm, Phùng Nguyên lại không tới, cửa hàng này có vị trí hẻo lánh, cơ bản là không có người tới. Hiện tại có người vào tiệm, Nam Tinh hơi bất ngờ, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy là một phụ nữ 50-60 tuổi tóc hoa râm, quần áo khéo léo hào phóng.

Người phụ nữ thấy nàng, lịch sự gật đầu với nàng, hỏi: "Xin hỏi cô là Nam Tinh tiểu thư sao?"

Có thể tìm đến đây, còn có thể biết tên, vậy thì khẳng định không phải là ai xa lạ giới thiệu tới. Nam Tinh nói: "Đúng vậy."

Người phụ nữ nói: "Tôi là được Đào lão bản giới thiệu tới, tôi họ Trương, chồng tôi họ Hoàng, là một bác sĩ."

Nam Tinh bỗng nhiên phản ứng lại, hỏi: "Bác sĩ Hoàng?"

"Đúng vậy." Hoàng thái thái chậm rãi tiến vào, biểu tình hơi tiều tụy, bà nói, "Chuyện của cô Đào lão bản có nói với tôi, tuy rằng.....tôi cũng không tin những chuyện quái lực loạn thần này, nhưng tôi thật sự không còn cách nào."

"Bà là vì bác sĩ Hoàng mà tới?"

"Đúng vậy, tôi muốn làm giao dịch." Hoàng thái thái không sợ hãi, cũng không chần chờ, nói, "Tôi muốn cho chồng tôi biết, chuyện này ông ấy không sai, ông ấy đã tận lực, bị tra tấn như vậy, ông ấy không nên chịu đựng. Nếu không nhổ cái dằm này ra, dù có về hưu, sống thêm 60 năm, ông ấy sẽ vẫn luôn nhớ rõ chuyện này."

Ca mổ cuối cùng ngay trước lúc về hưu, lại không thành công.

Bác sĩ Hoàng vô pháp nguôi ngoai, vợ ông nhìn thấy hết những điều này.

Bà muốn cho ông biết, chuyện này ông không có sai.

Vợ của Dương Đại Sấm kia cũng không có trách cứ ông, ai cũng biết xác xuất thành công của ca mổ chỉ có ba phần, không hề cao.

Nhưng chồng bà vẫn luôn tự trách, ban đêm còn nói mớ, đều là "Thực xin lỗi".

"Được." Nam Tinh nói, "Điều kiện là bà phải giao ra đôi mắt của bà ở kiếp sau."

Cho dù đôi mắt của kiếp này, Hoàng thái thái cũng sẽ không chần chờ. Bà nhẹ nhàng gật đầu, lại có chút hoài nghi, chần chờ hỏi: "Chỉ là..... thật sự có thể làm được sao?"

"Ừm. Nhưng sẽ không nhanh như vậy, tôi còn cần đi tìm một món đồ, thứ có thể phục sinh Dương Đại Sấm, đại khái cần một đoạn thời

gian."

Hoàng thái thái cảm kích nói: "Cảm ơn, làm ơn."

Khi bà ta ra khỏi cửa hàng Đào gia, lục lạc rung lên, tiếng chuông thanh thúy bình ổn tâm tình bà ta, tựa hồ nhẹ nhàng hơn chút. Bà đi chừng 10 bước lại quay đầu lại nhìn, nhìn cái cửa hàng nhỏ kỳ lạ kia, bỗng nhiên nhớ ra không biết vì sao mình lại tin mấy chuyện này.
{LAOHU}

Đại khái là vì, không có biện pháp nào khác.

Chồng là bác sĩ giỏi, lại trị liệu không được tâm bệnh của bản thân.

Bà ta không phải bác sĩ, lại muốn chữa cho chồng một lần, cho dù trả đại giá là đôi mắt, cũng không quan hệ.

Hoàng thái thái nghĩ, trong lòng bốc cháy lên hy vọng nho nhỏ, chỉ mong có thể thành công.

Nam Tinh còn ở trong cửa hàng Đào gia đã chọn mất suy nghĩ, nàng hy vọng lần này đồ vật sẽ không cách quá xa, đừng trì hoãn việc nàng đi tìm Triệu Kỳ.

Nhưng thực đáng tiếc, thứ mà nàng có khả năng cảm giác đến, cách đây cũng không gần.

Nam Tinh xoa xoa cái trán, là đi tìm Triệu Kỳ trước, hay là đi tìm món đồ cổ kia trước?

Chần chờ một lát, Nam Tinh quyết định tìm đồ cổ trước.

Đặt xong vé máy bay Nam Tinh mua cho Đào lão bản một đồng trái cây, trước khi đi còn nói với ông: "Vẫn là ông đáng tin cậy, chờ chuyện này xong xuôi, tôi muốn đuổi việc Phùng Nguyên."

Đào lão bản nói: "Phùng Nguyên không phải loại người như vậy, có phải đã bị chuyện gì trói buộc hay không, bằng không thật sự là không giống như tính cách của hắn."

Nam Tinh không hé răng.

Đào lão bản lại nói: "Lần này ra cửa phải cẩn thận."

"Ừm." Nam Tinh ra cửa, lại đi một mình. Người còn chưa tới sân bay, liền thu được một cái tin nữa của Khâu Từ.

Một cái dấu phẩy.

Ở ngoài tỉnh xa Khâu Từ một lát sau thu được trả lời.

Không phải là một cái dấu chấm câu nữa, mà là một loạt dấu ba chấm.

Hắn không nhịn được mà bật cười, Nam Tinh tính tình vẫn rất hiếu thắng. Bất quá hẳn đêm nay có phải nên chúc mừng hay không, dù sao cũng là thu được kiểu trả lời thứ hai của Tinh Tinh cô nương kia.

Một cái dấu chấm câu, một loạt dấu ba chấm.

Chờ dùng hết ký hiệu rồi, chắc là sẽ chuyển qua 'ừm' gì đó.

Người khác thấy tâm tình hắn tốt, cười hỏi: "Chuyện gì vui vẻ vậy? Cùng bạn gái nói chuyện phiếm?"

"Không phải." Khâu Từ cất di động, nhìn ra xa, nói, "Đào ra bảo bối gì rồi?"

"Không biết a, thoát nhìn như là mộ thời Minh, lát nữa mới có thể biết." Người nọ vỗ vỗ đầu vai hắn, nói, "Ít nhiều nhờ anh, bọn tôi mới có thể xác định vị trí này nhanh như vậy, anh có thể chỉ cho bọn tôi làm cách nào dựa vào một đôi mắt thường có thể đào ba thước đất, ngay cả dò xét cũng không cần."

"Bí mật."

"Chắc, nói cho bọn tôi biết cũng tốt, vì quốc gia lập công a, bất quá anh đừng dùng bản lĩnh này đi làm việc cho trộm mộ tặc, nếu không tôi phải báo cảnh để bắt anh."

Khâu Từ cười cười, nhìn đám người đang dò xét tính toán nhộn nhịp đằng xa, nói: "Mau đi đi."

Người nọ cười cười, chỉ uống một ngụm nước liền trở về làm việc.

Khâu Từ nhìn ra xa, chủ mộ là người Minh triều, nhìn từ khí tràng, nói không chừng còn là phần mộ của vị võ tướng nào đó.

Không biết là sẽ đào ra món bảo bối gì.

Bất quá mặc kệ là đào ra cái gì, đều phải giao nộp cho quốc gia, thù lao, là hắn muốn đi vào viện bảo tàng, nhìn những món đồ cổ còn

chưa được đưa ra triển lãm đó.

Nhìn xong hấn liền trở về, không biết tay Nam Tinh có thay thuốc hay chưa, hấn vẫn cảm thấy là chưa, nàng thật sự quá không biết yêu quý thân thể của mình.

Chương 39: Đoạn hầu bảo kiếm (sáu)

Gió thu hiu quạnh, xuống máy bay Nam Tinh cảm thấy nơi này lạnh hơn so với Thượng Hải, gió lạnh thốc vào mặt, nàng cúi đầu đánh cái hắt xì.

Gần đây thân thể càng ngày càng kém, Nam Tinh nắm cổ tay mình, ngay cả mạch tượng cũng yếu đi rất nhiều. Lúc nàng rút tay về, tầm mắt dừng trên băng gạc bó trên tay.

Quên thay thuốc rồi.

Nàng nghĩ tới Khâu Từ, tuy rằng trước khi hấn đi còn nhắc một lần là phải thay thuốc, sau đó lại nhấn tin một lần, nhưng Nam Tinh vẫn quên.

Thôi, dù sao cũng sẽ không gặp phải hấn, trở về lại thay là được.

Nam Tinh từ sân bay ngồi xe đi về hướng bắc, tài xế nghe thấy hướng và nơi nàng muốn đi, lại thấy nàng mang theo cái ba lô to, nói: "Cô nương cũng là mộ danh mà tới?"

"Mộ danh?"

"Ha, còn làm bộ không biết, tôi coi cô bao lớn bao nhỏ là biết. Không phải là có cái mộ thời Minh vừa bị phát hiện sao? Đội khảo cổ đều đi, còn đào ra một đồng bảo bối, đến bây giờ vẫn còn đào. Quốc nội truyền thông a, đám yêu thích khảo cổ mấy người a, đi cũng không ít. Bất quá tôi nói cô nương, đồ của người chết có cái gì đẹp, cũng không sợ đen đủi a."

"Người ai chẳng phải chết." Nam Tinh nói, lại hỏi, "Báo có nói là mộ của ai sao?"

"Không a, vậy mới lạ, nói như vậy chủ mộ không phải đều có khối văn bia sao, nhưng người này kỳ lạ, đồ vật không ít, lại không có tên, bất quá khẳng định là một võ tướng." Tài xế mở miệng liền nói.

"Vì cái gì kết luận là võ tướng?"

"Bên cạnh hắc có thanh bảo kiếm, mới vừa rồi khai quật ra, tôi xem phát sóng trực tiếp trên TV, tên này ngon, cũng đã bao nhiêu năm, thân kiếm kia vẫn sáng quắc, chắc!" Tài xế nói rồi lại nói, "Có điều bên người còn có thật nhiều sách..... đại khái.....đại khái là một gã văn võ đều biết đi."

Nam Tinh nghe tài xế đông một miệng tây một miệng phân tích, càng lúc càng gần nơi đến.

Tới nơi cần xuống xe, từ xa liền thấy có một bãi đất kéo bằng cách ly, còn có mười mấy người đang ở trong vùng cách ly vùi đầu làm việc.
{LAOHU}

Có vài người đứng vây xem bên ngoài, phần lớn đều là quần chúng.

Nam Tinh cũng đi qua đó, bởi vì giấy Tiểu Bạch đang chậm rãi bay về hướng đó, món đồ ở đó, nhưng muốn ở trước mắt bao người cuồn đi, có lẽ không dễ dàng. Nàng đi vào trong đám người, nhìn về phía phần mộ kia.

Khu mộ cũng không tính là lớn, nhưng đồ vật lại không ít, thượng vàng hạ cám, bày biện cũng không có kết cấu gì, quả thực như là lâm thời bỏ vào.

Đồ vật ở hiện tại nhìn thì đáng giá, nhưng phần lớn là những vật dụng nhà tầm thường dùng để nấu nướng, thời đó hẳn là không coi như bảo bối gì. Nhưng Nam Tinh cảm giác ra hơi thở của chuôi bảo kiếm kia, chuôi kiếm này có khí tràng cường đại, cho dù là bị nhốt dưới tầng tầng vải liệm, cũng không làm khí thế của nó suy yếu.

Hẳn là một thanh kiếm phi thường sắc bén, thậm chí còn mơ hồ có quân vương chi khí.

Nhưng phần mộ thực tế nhìn có chút đơn sơ này cũng không phải mộ đế vương, vậy thì chỉ có thể khẳng định, thanh kiếm này đã từng phụng dưỡng một bậc quân vương.

Thanh bảo kiếm được đội khảo cổ cẩn thận cất vào rương đang nằm đó, Nam Tinh chỉ có thể thấy lớp bố quần kín bên trên, không thể tận mắt nhìn thấy thanh kiếm.

Bảo kiếm cùng với những món đồ cổ khác, tạm thời được đưa về Văn Vật Cục để bảo quản.

Nam Tinh xoay người quay trở lại đường cái lớn, bắt đầu tìm tin tức về Văn Vật Cục. Nếu có thể tìm được bản vẽ kiến trúc của nó, thì muốn vào trộm đi cũng không khó.

Nhưng..... chuyện này hoặc là tìm Đào lão bản, hoặc là tìm Phùng Nguyên.

Nàng không muốn Đào lão bản quá cực nhọc vào những việc này, vậy thì chỉ có thể tìm tên Phùng Nguyên đang vô cớ mất tích kia thôi.

Nam Tinh rốt cuộc vẫn bấm gọi cái số mà nàng vẫn không muốn gọi kia.

"Uy — —"

Đầu bên kia hơi thở mỏng manh, như là chủ nhân của điện thoại bị ai nện một trận.

"Nam Tinh tiểu thư..... tôi.....tôi bị bệnh, chờ tôi khỏe chút, lập tức liền...liền tìm...khụ khụ...tìm việc cho cô. Cô...cô đừng làm tôi cuốn gói, cũng đừng...đừng khiếu nại tôi...khụ khụ khụ."

Phùng Nguyên phều phào, đầu phải giống bị đánh một lần, quả thực là bị đánh mười lần. Nam Tinh khựng lại, hỏi: "Cậu cũng sẽ sinh bệnh?"

"Đương nhiên sẽ a!" Đầu bên kia Phùng Nguyên đột nhiên trở nên kích động, ngay cả thanh âm cũng lớn hơn, "Bọn tôi còn thảm hơn mấy người a, mấy người bị bệnh còn có người trị, bọn tôi bệnh chỉ có thể chính mình khiêng, thảm chết được, chờ tôi khỏe...khỏe...tôi phải kiến nghị với lão đại bọn tôi, huấn luyện một bác sĩ, nói cho hần, trên trời dưới đất đều không thể không có bác sĩ!"

Nam Tinh nghĩ đến vô cùng chuyên nghiệp Phùng Nguyên, tin hẳn. Trước khi treo máy nói: "Cậu dưỡng bệnh đi."

Bên kia khựng lại, đột nhiên nức nở: "Nam Tinh tiểu thư.....cô thật là tốt....."

"Đô — —" điện thoại cắt đứt.

Nam Tinh cất di động, chuẩn bị đi tìm tư liệu.

Việc phòng vệ của Văn Vật Cục không tính là quá phức tạp, xã hội hiện đại, bình thường đều là dựa vào theo dõi để ngăn cản trộm cướp xảy ra.

Theo dõi của Văn Vật Cục không ít, Nam Tinh chuẩn bị rất nhiều giấy đen, chờ màn đêm rơi xuống, liền lủi vào Văn Vật Cục.

Tơ đỏ chu sa chỉ đến phương hướng của bảo kiếm, rất nhanh Nam Tinh đã tìm được nó.

Bảo kiếm bị khóa trong ngăn tủ, chuẩn bị cho ngày sau được mở ra, nghiên cứu.

Nam Tinh thuận lợi lấy được kiếm, dùng bao vải bao lại, thả vào trong tủ một tờ giấy đen, chờ nó hóa thành bảo kiếm, liền mang kiếm thật chạy ra ngoài.

Chuyến bay sáng về Thượng Hải có hai chuyến, nếu kịp, nàng có thể ngồi trên chuyến gần giữa trưa.

Vừa ra khỏi cửa sau Văn Vật Cục, không đợi Nam Tinh kế hoạch xong, liền nghe thấy sau lưng có tiếng bước chân. Người nọ chạy rất nhanh, phương hướng là về phía nàng. Nam Tinh nhú mày, bị phát hiện sao?

Nam Tinh cứ luôn cảm thấy không có khả năng, sao có thể bị phát hiện.

Khâu Từ đang đuổi nhanh theo bóng người kia cũng cảm thấy không thể tưởng tượng, thế nhưng có người lẻn vào Văn Vật Cục để trộm đồ, hắn vừa muốn nằm xuống bỗng nhiên cảm thấy được bên này tình huống không đúng. Bảo kiếm mang khí tràng cường đại ban ngày làm hắn ấn tượng sâu sắc, hết sức lưu ý, kết quả vừa rồi hắn đột nhiên cảm giác được kiếm khí thay đổi. {LAOHU}

Hắn không yên tâm, đứng dậy đi xem.

Kết quả liền nhìn thấy có bóng người rời khỏi Văn Vật Cục, trong lòng ngực còn ôm thứ gì đó.

Kiểm bị trộm.

Khâu Từ lại đuổi theo một đoạn, người nọ đột nhiên biến mất không thấy, phía trước đã không có tung tích. Hắn dừng chân, đột nhiên cảm giác được kiếm ở sau lưng, quay phắt lại, liền thấy bóng người kia xuất hiện đằng sau, một đạo chưởng phong bổ tới.

Khâu Từ nghiêng người tránh ra, người này ra tay thật sắc bén, một chút cũng không do dự, như muốn một chưởng đánh cho hắn bất tỉnh.

Khu vực này tối tăm không ánh đèn, lại ở chỗ giao nhau giữa các tòa nhà, căn bản thấy không rõ người. Người nọ ra tay lại nhanh, đã lâu không nghiêm túc Khâu Từ rốt cuộc nghiêm túc lên, vài lần ngăn trở tay của đối phương.

Tay người nọ không giống như tay nam nhân, bàn tay lướt qua, thậm chí.....

Bao vải? hay là băng gạc?

Không biết vì sao, đã bắt được vỏ kiếm sắp kéo được người nọ nhưng Khâu Từ đột nhiên phục hồi tinh thần lại.

"Nam Tinh?"

Trong bóng tối truyền đến thanh âm vô cùng quen tai, đang muốn tung một chưởng về phía đối phương Nam Tinh đột nhiên dừng lại.

Khâu Từ phát hiện đối phương ngừng lại, càng thêm xác định là nàng.

"Vì sao cô lại ở đây?"

Khâu Từ theo vỏ kiếm nắm lấy cổ tay nàng, kéo nàng ra khỏi khu này, tới bên ngoài nơi có ánh đèn, thấy rõ mặt nàng.

Nam Tinh nhú mày, rút tay về. Khâu Từ thấy trên tay nàng quần băng gạc, băng gạc nhìn có chút dơ, vừa thấy liền biết nàng căn bản là chưa thay. Hắn giương mắt nhìn nàng, hỏi: "Ý của dấu chấm câu có phải đại biểu là cô đã làm rồi hay không?"

Dặn dò nàng thay thuốc, nàng trả lời bằng cái dấu chấm câu, Khâu Từ cho rằng nàng thu được tin, cũng đổi thuốc rồi.

Nhưng kết quả cũng không có.

Nam Tinh không quen việc hấn hỏi nàng như vậy, như là đang trách cứ nàng không yêu quý tay mình, nhưng tay này rõ ràng là của nàng,

mắc mớ gì hấn muốn lo lắng, còn trách nàng không nghe lời. Nàng nói: "Tôi đã quên."

Khâu Từ hỏi: "Là đã quên, hay là đối với chính mình căn bản không thèm để ý, ngay cả bị thương cũng không thèm để ý?"

Nam Tinh không đáp, tự nhiên thấy chột dạ, nàng nói: "Tôi mượn bảo kiếm dùng một chút." Nàng lại nói, "Lát nữa sẽ thay thuốc."

Khâu Từ không truy vấn nữa, hấn cũng không mang theo thuốc hay băng gạc ở đây, chỉ có thể về chỗ ở lấy, nhưng cách khá xa. Hấn nói: "Cô muốn mang đi đâu? Người của Văn Vật Cục canh giữ bảo kiếm rất kỹ, sáng mai nếu bị phát hiện, không sớm trả về, mọi chuyện sẽ trở nên khó giải quyết, sợ sẽ tra đến cô."

"Tiểu Hắc đã ở đó chống đỡ, tôi lập tức quay về Thượng Hải, sẽ mau chóng đổi trở về."

Khâu Từ thật ra tin là nàng sẽ giữ gìn mấy món đồ cổ này, nghĩ nghĩ nói: "Tôi canh chừng giúp cô."

"Cảm ơn." Nàng nhìn nhìn Khâu Từ, không nghĩ thiếu hấn quá nhiều, nói, "Tôi cho anh thù lao."

Nàng nói liền rút kiếm, kiếm ra khỏi vỏ, một thân hàn quang khiếp người, kiếm khí nháy mắt bùng nổ cắt qua tay cầm kiếm của Nam Tinh, thấy vết máu. {LAOHU}

Khâu Từ đã có thể cảm giác được tiếng gầm vang kháng cự của nó, còn chưa hoàn toàn ra khỏi vỏ, đã chấn đến vỏ kiếm kịch liệt rung động, kêu ầm ầm.

Hắn và Nam Tinh đã trải qua chuyện này vài lần, vẫn là lần đầu nhìn thấy thanh kiếm ở trên tay Nam Tinh còn có thể có khí tràng cường đại như vậy, một chút cũng không đơn giản.

"Thanh kiếm này hẳn là từng ở bên cạnh đế vương." Nam Tinh nắm chặt kiếm, thấp giọng, "Ta sẽ không thương tổn người, dù người làm ta bị thương, ta cũng sẽ không tổn thương người."

Kiếm vẫn gầm lên, vẫn chống cự.

Khâu Từ duỗi tay nắm lấy kiếm, tay cũng bị kiếm khí cứa ra mấy vết máu. Nam Tinh nhìn Khâu Từ, không rõ vì sao hắn cũng làm như vậy.

Kiếm dần dần bớt tức giận, không phản kháng nữa. Khí tràng của nó dần dần biến mất, ý nghĩa là nó đã bình tĩnh lại.

Nam Tinh ôn thanh, giống như dỗ một đứa bé.

"Đừng sợ, người muốn nói cho chúng ta biết cái gì?"

Hàn quang trên thân kiếm lại lần nữa lạnh lẽo, nháy mắt xuyên qua lịch sử sông dài, về tới triều đại được thành lập bằng thiết kỵ kia.

Năm 1340, triều Nguyên, ngày tháng chạp rét lạnh, có một đứa trẻ được sinh ra trong ổ thổ phỉ.

Tác giả có lời muốn nói: giống như phần này nhiều độc giả nghi bác sĩ Hoàng cũng đã lớn tuổi như vậy, bởi vì một ca mổ mà không gượng dậy nổi thì không hợp lý.

Nhưng mà tiền đề của việc không gượng dậy nổi là trò ăn vạ sau giải phẫu thất bại, bác sĩ cũng là người sống sờ sờ, không có khả năng thờ ơ.

Sắp về hưu giải phẫu thất bại, so với vô số ca mổ khi còn trẻ thì đã kích lớn hơn nữa, huống chi còn có đám người nhà nói chuyện ác độc như vậy.

Chương 40: Đoạn hầu bảo kiếm (bảy)

Thiên Tứ lớn lên trong ổ thổ phỉ.

Khi Giả thị mang thai năm tháng, trên đường từ nhà mẹ đẻ về nhà chồng, gặp bọn cướp.

Bọn cướp đòi Cát gia lấy 50 lượng tới chuộc người, kết quả không biết sai cái gì, Cát gia vẫn không có ai tới chuộc người. Bụng Giả thị càng ngày càng lớn, chờ đầu lĩnh thổ phỉ nhớ ra nàng muốn đưa nàng đi, trên đường xuống núi, Giả thị muốn sinh.

Đầu lĩnh do dự là nên đưa nàng đến chỗ bà mụ dưới chân núi kia, hay là đưa trở về. Cuối cùng nghe Giả thị rên la càng lúc càng lớn, liền vội vàng cõng nàng trở về, giao cho mấy phụ nữ lớn tuổi trong thôn đỡ đẻ.

Năm 1340, triều Nguyên, một ngày tháng Chạp, Thiên Tứ ra đời.

Giả thị cũng không lấy họ Cát cho hắn, mà trực tiếp đặt tên Thiên Tứ.

Đầu lĩnh tiếp tục gửi tin cho Cát gia, nói là sinh đứa con trai, nhanh nhanh tới lãnh hai mẹ con về.

Nhưng Cát gia vẫn không có tin tức.

Hai năm thấm thoát trôi qua, chờ đầu lĩnh suýt chút nữa quên mất chuyện này, hôm nay trở về sơn trại, vừa đến cửa động, đã bị một đứa bé mũm mĩm ôm chân, thanh âm giòn giã kêu hân một tiếng "Cha".

Đầu lĩnh vốn dĩ cũng không phải thật sự là tặc, chỉ là thời chiến loạn, nghĩ sống an ổn cũng khó. Hắn tuổi trẻ khí thịnh muốn tập kết người đi khởi binh chống Nguyên, nhưng thế đơn lực mỏng, cuối cùng mọi người tan rã. Hắn trở lại trong thôn, phát hiện người trong thôn cũng sung sướng không nổi nữa, nghĩ nghĩ, chiếm đất xưng vua, ỷ vào người nhiều, ngẫu nhiên đánh cướp thương nhân qua đường, nuôi sống người trong thôn. {LAOHU}

Bắt cóc Giả thị là bởi vì người đánh xe của nàng làm đám trẻ xuống núi chơi đùa hoảng sợ, kết quả không những không xin lỗi, còn dùng lời lẽ ác liệt.

Vì thế hắn sai người đem cả xe cả người cướp trở về.

Nhưng không ngờ, nhà chồng Giả thị không ai tới chuộc người. Hắn đưa nàng xuống núi hai lần, Giả thị lại ôm con trở về. Thường xuyên

qua lại, liền thành một thành viên trong sơn trại, dung hợp quá tốt, hấn thiếu chút nữa cũng đã quên mất của nợ này.

Lúc này thành linh bị kêu cha, hấn hết hồn.

Thủ lĩnh tìm Giả thị tâm sự, nói với nàng: "Muội tử, con cũng đã lớn như vậy, ta đưa ngươi trở về đi."

Thằng nhóc này cả ngày bám lấy hấn, hấn cũng không thể nhốt lại, như vậy quá vô nhân đạo.

Giả thị lắc đầu, lát sau mới thản nhiên nói: "Ta đâu còn chỗ để về..... Hai năm trước cha ta mất, ta về nhà mẹ đẻ, trượng phu của ta cũng không chịu ở đó lâu, chính hấn đi về trước."

Thủ lĩnh kinh ngạc: "Vì sao?"

"Mới vừa nạp thiếp."

".....Ồ...."

"Năm đó gửi nhiều lần tin như vậy, bọn họ đều coi như không thấy, bọn họ ngay cả mệnh của ta, của con cũng đều từ bỏ, về lại đó không bằng ở lại nơi này."

Thủ lĩnh khó xử.

Giả thị lại nói: "Vốn dĩ hai nhà chúng ta là liên hôn, bất quá cũng là vì ích lợi của hai nhà. Cha ta mất, nghĩa là những việc này cũng hóa thành mây khói. Hắn vô tình với ta, ta cũng không lưu luyến gì Cát gia. Ngài để ta ở đây đi, ta sẽ coi chừng hài tử, không để cho hắn chạy loạn nữa."

Thủ lĩnh còn có thể làm gì, cũng không thể đã nghe nàng nói như vậy, còn đuổi nàng đi, huống chi còn mang hài tử.

Giả thị cùng Thiên Tứ cứ như vậy mà ở lại.

Hai năm sau, mẹ Thiên Tứ lại gả chồng, từ đó người trong sơn trại đều sửa miệng kêu hắn là tiểu Đại vương.

Lại thêm hai năm, cha và mẹ hắn mang hắn xuống núi vào thị trấn, đi mua đồ vật. Cha hắn mua cho hắn rất nhiều đồ chơi, Giả thị nhìn không nổi. Cha hắn nói: "Ta biết ngươi ghen, ta mang ngươi đi mua vải vóc, may quần áo."

Giả thị mới không thêm ghen, hăn coi Thiên Tứ như con mình, nàng cũng không biết đây là phúc của Thiên Tứ lớn cỡ nào.

Hai người vào cửa hàng mua vải, Thiên Tứ ôm cái tượng đất ngồi ở cửa chơi, đang chơi đến vui vẻ, đột nhiên đối diện đường phố trở nên hỗn loạn. Hăn nghe tiếng nhìn qua, liền thấy có một lão nhân nằm trên mặt đất giật đùng đùng, người bên cạnh la lên: "Lại phát bệnh, mau cứu người a!"

Nhưng không có ai dám tiến lên.

Bỗng nhiên có một nam tử trung niên xuất hiện, trên vai cõng cái rương gỗ, trực tiếp quỳ gối bên cạnh lão giả, duỗi tay bắt mạch cho ông ta, kiểm tra hơi thở, lật mí mắt lên nhìn. Sau đó mở rương gỗ ra, lấy từ bên trong ra mấy cây ngân châm, đâm vào huyết vị. {LAOHU}

Không bao lâu, lão giả hết run rẩy, dần dần mở mắt, khôi phục bình thường.

Người vây xem trầm trồ kinh ngạc.

Thiên Tứ còn cầm tượng đất nhìn từ đầu đến cuối, ngây dại.

Như có cuộn sóng một vòng lại một vòng đánh tới, cái cảm giác bị đánh sâu vào lòng đó không có cách nào hủy diệt được.

Hắn tiến lên nhìn cái rương gỗ kia, hắn nghĩ, bên trong nhất định cất giấu nhất nhiều bảo bối kỳ lạ, có thể làm người sinh long hoạt hổ.

Nam tử thấy hắn nhìn hòm thuốc của mình, cười hỏi: "Sao hả, con cũng muốn làm đại phu sao?"

Đại phu? Thiên Tứ mới 5 tuổi nhìn ông ta, hỏi: "Ngài là đại phu sao, đại phu có thể cứu người?"

"Đúng vậy, đại phu có thể cứu người." Nam tử sờ sờ đầu hắn, lại nói, "Có thể cứu rất nhiều người."

Thiên Tứ nhớ kỹ.

Cái rương bảo bối kia có thể cứu người.

Buổi tối trở về, Thiên Tứ cưỡi trên cổ cha hắn nói: "Cha, ta muốn làm đại phu."

Thủ lĩnh vui vẻ, nói: "Được a, làm đại phu rất tốt."

Giả thị nghe xong, nhìn nhi tử vài lần, cũng không vui vẻ. Trở lại phòng, chờ đỡ Thiên Tứ ngủ xong, thủ lĩnh kéo tay nàng hỏi: "Thiên Tứ muốn làm đại phu không phải khá tốt sao, sao không vui?"

Giả thị im lặng, thật lâu sau mới nói: "Cha hãn chính là ngự y."

Thủ lĩnh khựng lại, hãn thích Giả thị, thích Thiên Tứ, nhưng nghe thấy vận mệnh chú định liên hệ của Thiên Tứ và Cát gia, nhiều ít cũng cảm thấy tâm đau, như là đang nhắc nhở vợ con hãn đều không phải của hãn. Hãn cười cười, nói: "Vậy thì đã sao, ông ta là ngự y, ở trong cung, Thiên Tứ muốn làm đại phu, ở dân gian, không đáng ngại, cũng sẽ không chạm trán. Hãn muốn học thì học đi, cũng không thể để hãn làm sơn tặc a."

Vì thế Thiên Tứ được cha hãn ủng hộ, bắt đầu học y.

Đám người đều cho là hãn chỉ đùa giỡn, dù sao cũng mới năm tuổi, chữ còn chưa biết được mấy cái.

Nhưng ngoài dự kiến của mọi người, Thiên Tứ học rất nhanh, chuyên chú vô cùng.

Thiên Tứ với thiên phú kinh người rất nhanh đã đọc hết sách mọi người tìm về, còn xa mới đủ.

Không lâu sau, thương nhân đi ngang qua bị đánh cướp khi giao tiền chuộc, có thêm một điều kiện — — mua hết sách y có thể mua ở đó mang tới.

Nếu vừa lúc cướp phải đại phu, vậy thì coi như khách quý, dưỡng béo gấp ba rồi bình yên đưa về nhà.

Thiên Tứ bắt đầu xem bệnh cho người ta, là khi còn chưa đến 10 tuổi, lúc đầu là khám một ít bệnh nhẹ cho người trong thôn, hiệu quả cực tốt. Sau đó lá gan bắt đầu lớn, chờ tới năm 15 tuổi, thậm chí còn có người mộ danh tìm đến.

Cha hắn thấy thế, cảm thấy vừa lúc có thể tìm cơ hội thay đổi, vì thế không làm nghề thổ phỉ nữa, thừa dịp người tới nhiều, sai mọi người đi săn thú, bán cho người lên núi.

Cuộc sống không dư dả như trước kia, nhưng cuộc sống tuân thủ pháp luật lại trôi qua bình yên.

Khi Thiên Tứ 16 tuổi, bỗng nhiên thu được một phong thư nhà.

Bởi vì mấy năm nay Thiên Tứ thường nhận được thư, không để ý, chờ đến đêm khi tiễn hết người bệnh đi rồi lật xem thư thì mới nhìn đến.

Nhìn thấy mở đầu, Thiên Tứ liền ngây ngẩn cả người.

— — "Con ta thân khai."

&&&&&

Cát gia tới đòi người.

Giả thị rất tức giận, nàng không phải tức giận bọn họ hiện tại mới nhớ tới Thiên Tứ, mà là giận Cát gia đã chết hài tử mới nhớ tới Thiên Tứ.

Lời trong thư lê thê, nói cái gì mà sau khi mất đi liên hệ với bọn họ, ngày đêm nhớ mong. Vốn dĩ Cát gia lần lượt có mấy hài tử, nhưng không biết vì cái gì, đều lần lượt chết đi. Hiện giờ chỉ còn thừa một cây độc đinh là Thiên Tứ, vạn phần nhớ mong, muốn đón về kế thừa gia nghiệp. {LAOHU}

Giả thị đọc tin xong, lập tức xé nát, nói với nhi tử: "Loại cha này, loại nhà này, không có cũng được."

Thiên Tứ không nói gì, hắn biết cái tên ở chỗ lạc khoản kia.

Đó là tên của Ngự y nổi danh đương triều.

Giả thị chỉ lo phát giận, không lưu ý đến thần sắc nhi tử, nhưng cha hắn lại phát hiện. Ban đêm chờ thê tử ngủ xong, liền tới tìm nhi tử tâm sự.

Thiên Tứ do dự thật lâu, mới nói: "Nơi này đã không có ai có thể dạy ta, nghe nói trên đời này đại phu lợi hại nhất chính là ngự y."

Thủ lĩnh nghe vậy, nhìn nhi tử đã si mê thành tài, bỗng nhiên nhớ đến lời năm đó thê tử nói, họ Cát hỗn đản kia là một ngự y. Trong lòng hắn lại bắt đầu không thoải mái, rất không thoải mái. Nhưng mà Thiên Tứ cũng không có lỗi gì, chỉ là quá say mê y thuật.

Nơi này không giữ được hắn.

"Nhi tử, ngươi muốn đi, liền đi thôi."

Thiên Tứ sửng sốt, phục hồi lại tinh thần, quỳ sát đất khấu tạ ơn dưỡng dục của hắn.

Ngày hôm sau Giả thị nghe thấy, giận ném chén xuống mặt đất, chất vấn: "Người không làm cha người thất vọng sao? Mấy năm nay là ai nuôi lớn người, người thì hay rồi, đòi quay về Cát gia, đồ hỗn trướng chỉ biết ham vinh hoa phú quý! Chả khác gì cha ruột người! Đồ bạch nhãn lang!"

Thiên Tứ quỳ trên mặt đất, yên lặng không lên tiếng, tùy ý mẩu thân đánh chửi. Nếu không phải thủ lĩnh ngăn đón, đầu hắn có lẽ thật sự bị mẹ hấn gõ cho thủng lỗ.

Giả thị náo loạn, khóc, nhưng đều không thể ngăn cản Thiên Tứ muốn quay về Cát gia.

Ngược lại còn làm nàng chết tâm.

Nàng vì cái gì đặt tên cho nhi tử là trời ban*? Lúc Cát gia không tới chuộc lại nàng cùng hài tử trong bụng, nàng đã quên Cát gia, đứa nhỏ này cũng không phải người của Cát gia, mà là của trời cao ban thưởng.

**Thiên Tứ có nghĩa là trời ban*

Nhưng nhi tử lại xé nát tim nàng.

Giả thị cuối cùng không náo loạn nữa, không khóc nữa, nàng chỉ là nói: "Mẹ chỉ cùng người nói một câu, người muốn đi Cát gia, thì không được phép quay đầu lại, người coi như mẹ đã chết."

Thiên Tứ ngậy người, trầm lặng thật lâu thật lâu, cuối cùng dập đầu thật mạnh ba cái với nàng, rời đi.

Giả thị ngơ ngẩn nhìn nhi tử, lại rơi lệ.

Nàng có dự cảm, nhi tử sẽ không quay đầu lại.

Xe ngựa của Cát gia đã đợi ở dưới chân núi, Thiên Tứ ngồi trên xe ngựa, khi quay đầu nhìn về núi, phảng phất như có thể thấy bóng mẫu thân. Hắn tự cho là kiên định, đột nhiên đau xót, rơi lệ.

Hắn muốn học được càn tinh vi y thuật, mẫu thân, học y có thể cứu người, hắn muốn cứu rất nhiều người.

Nơi thiết kỵ đi qua, thời loạn thế chiến hỏa liên tục, cứu tử phù thương.

Thiên Tứ đến Cát gia, phát hiện chính mình rất giống cha ruột, nguyên nhân chính là vì giống nhau, Cát gia đối với hắn không có bất luận nghi vấn gì.

Cát gia chỉ còn thừa một cây độc đinh là hắn, từ lão thái gia, cho đám tới nô bộc, đều sùng ái, tôn trọng hắn, không ai dám tỏ thái độ với hắn, ngay cả đám thị thiếp vênh váo tự đắc, cũng cúi đầu trước mặt hắn, cẩn thận hành sự.

Thiên Tứ gặp được cha ruột hắn, người cha hiện giờ làm ngự y ở Thái Y Viện.

Cát phụ đối với nhi tử cũng không có quá nhiều cảm tình, hắn đối với bất luận kẻ nào đều không có quá nhiều cảm tình, chỉ là Thiên Tứ là người kế thừa nghiệp lớn của Cát gia, sau khi đón gió tẩy trần cho hắn, ban đêm hỏi hắn vài chuyện, cuối cùng hỏi: "Cát gia chúng ta nhiều thế hệ hành y, người cũng phải học y."

Thiên Tứ gật đầu.

Cát phụ nghĩ nghĩ, lại nói: "Chuyện người lớn lên trong ổ cướp, không được nói với ai, nếu không là có nhục gia phong."

Thiên Tứ nhú mày, không hé răng.

Cát phụ lại nói: "Người và tên sơn tặc kia, không có bất luận quan hệ gì, biết không?"

Thiên Tứ nhìn hắc, nói: "Ông ấy đối với ta có dưỡng dục chi ân, tuy không phải cha ruột, lại hơn hắc cha ruột."

Cát phụ cứng đờ, mặt lạnh nói: "Làm càn. Người nhắc lại cho ta, người và hắc không có bất luận quan hệ gì!"

"Không." Thiên Tứ nói, "Ông ấy là phụ thân đã nuôi ta lớn."

Cát phụ tức giận quá mức, liền muốn lấy roi ra phạt, nhưng roi vào tay, nhìn nhi tử đã bị mình vứt bỏ mười mấy năm, đột nhiên không hạ thủ được. Ông ta quăng roi đi, không sửa lời lại nữa.

"Ngày mai cùng ta đi Thái Y Viện."

&&&&&

Tới Thái Y Viện Thiên Tứ mới biết được, thì ra cha hắc không chỉ là ngự y, mà đã thành người đứng đầu Thái Y Viện.

Cát phụ không biết nhi tử hiểu biết về y thuật, sai hấn đi dược phòng nhận biết thuốc. Không quá hai ngày, hấn phát hiện nhi tử thuốc gì cũng biết. Vì thế cho hấn đi học sắc thuốc, lại không quá hai ngày, phát hiện nhi tử cũng biết sắc thuốc.

Vô luận hấn kêu nhi tử đi làm gì, đều phát hiện nhi tử đã sớm biết.

Cuối cùng Cát phụ ngồi không yên, về nhà mới hỏi hấn: "Người biết y thuật?"

"Không biết." Thiên Tứ nói, "Còn có rất nhiều thứ ta không biết."

Vì thế Cát phụ dùng một ít y học điển tịch kiểm tra hấn, lại phát hiện nhi tử thông hiểu đạo lý, căn bản là không có cái gì có thể làm khó hấn. Cát phụ kinh hãi, lại hỏi về một ít nghi nan tạp chứng, toàn bộ đều được đối đáp đầy đủ, lưu loát.

Nói đến nửa đêm, Cát phụ có chút tức giận, nói: "Sao lại có người dối trá như ngươi, rõ ràng cái gì cũng biết, cứ làm bộ cái gì cũng không biết."

Thiên Tứ rũ mắt, nói: "Xác thật có rất nhiều thứ không biết, ta đã trị bệnh cho hơn một ngàn bá tánh, có vài bệnh vô luận trị như thế nào, đều trị không hết."

Hắn nói có vẻ rất chán nản, bộ dáng không hề có lệ. Cát phụ thấy thế, im lặng một lúc lâu, mới tin hắn.

Ông ta cứ cảm thấy, nhi tử và ông ta.....rất khác nhau.

Ông ta vốn dĩ cho rằng, nhi tử vừa nghe thấy Cát gia muốn đón hắn trở về, lập tức đồng ý, chắc chắn là đứa tham luyến phú quý, chả làm được trò trống gì. Nhưng hiện giờ..... Cát phụ trầm mặc thật lâu sau, mới hỏi: "Thiên Tứ, tại sao ngươi bỏ mẹ ngươi để quay về?"

Thiên Tứ nói: "Ta không có bỏ mẹ, chỉ là tạm thời không ưu tiên mẹ. Ta muốn học y cứu người, hiện giờ thiên hạ không an ổn, triều đình không ngừng xuất binh đánh giặc, lê dân bá tánh rất khổ."

Cát phụ không khỏi cười khế: "Chỉ bằng sức của một mình ngươi?"

"Phải, ta cứu một người, thì đáng giá; cứu hai người, thì không tiếc nuôi; nếu có thể cứu hàng trăm hàng ngàn người....." Thiên Tứ cười cười, "Hy vọng có thể có một ngày như vậy."

Cát phụ nhìn hắn một lúc lâu, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, vỗ vỗ vai hắn, nói: "Mẹ ngươi dạy ngươi rất tốt....."

Từ đó về sau, Cát phụ tận tâm chỉ điểm toàn bộ cho hấn, không hề giữ lại cái gì.

Rất nhanh, Thiên Tứ đậu kỳ thi của Thái Y Viện, chính thức trở thành ngự y.

Thấm thoát 10 năm trôi qua, năm 1368, nhà Nguyên rung chuyển,

Chương 41: Đoạn hầu bảo kiếm (tám)

Lưỡi kiếm cửa cổ, biểu tình quyết tuyệt dần dần tàn lụi trong dòng chảy lịch sử.

Không có sách sử nào ghi lại vị "loạn thần" đương triều này, triều đại sau đó tiếp nối, cũng chôn vùi lịch sử tiền triều vào quên lãng.

Nam Tinh buông tay đặt trên bảo kiếm ra, kiếm không vang âm ầm ầm nữa, khí tràng đã nhu hòa xuống, giống như rốt cuộc đã đem đoạn lịch sử bị người lãng quên kia kể lại một lần nữa mà không tiếc nuối, lúc này mới an tĩnh như bầu trời đêm.

Khâu Từ chậm rãi buông tay, nói: "Thiên Tứ đã chết, nhưng học sinh của ông ấy, thì đều biến thành Thiên Tứ."

Nam Tinh nhìn nhìn hắn, hắn luôn có thể tìm được điểm tràn ngập hy vọng từ trong bi kịch lịch sử. Đây là điều nàng làm không được, Khâu Từ lại luôn dễ dàng làm được.

Trong lòng nàng, rất hâm mộ hắn.

"Thanh kiếm này tôi muốn mượn một ngày, chờ mọi việc xong xuôi, tôi sẽ đưa trở về."

Khâu Từ nghĩ nghĩ, hỏi: "Cô làm sao mà qua an kiếm?"

"Thủ thuật che mắt."

Khâu Từ gật gật đầu, nhìn sắc trời, vẫn còn là buổi tối. Hắn nói: "Cô đi đi, tôi về Văn Vật Cục canh chừng, nếu manh mối không đúng, tôi sẽ kéo dài, chờ cô trở về, tôi lại thay đổi."

Sự tình nghe đơn giản, nhưng Nam Tinh cảm giác được Khâu Từ tin mình. Nàng nhìn cái tay bị thương của hắn, nói: "Nhớ rịt thuốc."

Nói xong nàng liền gói kỹ thanh kiếm lại lần nữa, đi ra sân bay. Khâu Từ không tiện đưa nàng, đứng tại chỗ nhìn nàng rời đi, nhìn hồi lâu mới thu hồi tầm mắt, bởi vì bóng nàng đã mất hút.

Khi Nam Tinh chạy về Thượng Hải, đã gần giữa trưa. Nàng trực tiếp ngồi xe tới nhà bác sĩ Hoàng, đây là một cái tiểu khu, trồng đầy cây xanh và hoa đỏ, mùa thu như đã quên mất nơi này, hoa nở xán lạn, màu xanh mướt mát, là nơi làm lòng người an tĩnh. {LAOHU}

Hoàng thái thái đón Nam Tinh ở dưới lầu, biểu tình tràn đầy ưu tư, bà ta thở dài, nói: "Ngày hôm qua ba đứa con của Dương gia kia chạy tới nhà chúng tôi náo loạn, lão Hoàng cả ngày cũng chưa ra cửa, bị lẫn lộn đến cơm cũng không ăn. Những người đó thật là....."

Một câu bà ta than ba lần, tràn ngập lo lắng.

"Nếu không phải Dương thái thái đến đuổi bọn chúng đi, tôi nghĩ bọn chúng sẽ đem lão Hoàng ra lột da rút gân." Hoàng thái thái nhìn thời gian, nói, "Lát nữa Dương thái thái cũng sẽ đến đây, hôm qua bà ấy nói, bọn chúng buổi sáng đi bệnh viện nháo, buổi chiều tới đây nháo, bà ấy buổi sáng ở bệnh viện, buổi chiều liền tới nơi này. Aizz, ba đứa con của Dương tiên sinh thật quá đáng."

Bà ta vừa nói vừa dẫn Nam Tinh vào thang máy, ở trong thang máy cũng mang khuôn mặt u sầu. Chờ thang máy bắt đầu khởi động, bà ta mới sực nhớ ra Nam Tinh tới làm gì. Bà ta đã bị làm phiền đến quên mất chuyện này, bà ta hỏi: "Nam Tinh tiểu thư có thể làm Dương tiên sinh sống lại?"

"Ừm, đồ vật tìm được rồi."

Hoàng thái thái lúc này mới thấy nàng ôm trong lòng ngực một món đồ bọc bằng vải, không biết là cái gì. Bà ta hơi chần chờ, vẫn nói: "Chồng tôi là bác sĩ, hẳn không tin mấy thứ này, nếu lát nữa hẳn có nói gì mạo phạm, cô ngàn vạn lần đừng để ý."

Nam Tinh nói: "Quen rồi."

Quen bị nghi ngờ, quen bị xua đuổi, bất quá cuối cùng bọn họ đều sẽ tin.

Hai người chân trước mới vừa đi vào, Tưởng Phân liền tới. Bà ta thấy Hoàng thái thái liền nói: "Bọn chúng sắp đến, kiểu gì cũng ngăn không được, mấy người nhất định đừng thỏa hiệp, làm người sao có thể như vậy? Sao có thể vô lý như vậy?"

Bà ta nói rồi gặt lệ, khó chịu thay cho người chồng đã chết. Ba đứa con của họ, rõ ràng lúc sống không thấy bóng dáng, đừng nói là hiếu thuận. Sau khi chồng chết, lại lợi dụng cha ruột mình đi kiếm loại tiền này, Tưởng Phân đau lòng đến cực điểm. {LAOHU}

"Dương thái thái, cô đừng khổ sở." Hoàng thái thái an ủi bà ta, nói, "Là bọn chúng muốn làm như vậy, không liên quan đến cô, cô đừng tự trách." Bà ta nhìn Nam Tinh, nhẹ giọng hỏi, "Có thể cùng nhau gặp hấn sao?"

Nam Tinh nghe hiểu là bà hỏi khi mình làm Dương Đại Sấm sống lại, có thể cũng để Tưởng Phân trông thấy hay không. Nàng gật gật đầu, việc này không vướng bận gì.

Hoàng thái thái lập tức nói với Tường Phân: "Dương thái thái, có chuyện không biết cô tin hay không, nói thật, hiện tại trong lòng tôi cũng hoang mang, nhưng cứ cảm thấy nếu là thật sự, mà cô không gặp mặt Dương tiên sinh thì thực xin lỗi cô, cho nên....."

"Cái gì gặp mặt?" Tường Phân đã bình tĩnh lại, nói, "Chồng tôi đã qua đời."

"Đúng, nhưng là có người có thể làm hắn sống lại." Hoàng thái thái cuối cùng vẫn do dự mà bổ sung, "Tôi biết việc này rất vớ vẩn, nói thật chính tôi cũng không quá tin tưởng."

Tường Phân kinh ngạc, không biết bà ta đang nói chuyện kỳ quái gì. Bà ta mới thấy Nam Tinh cũng ở trong phòng, lại không biết sao nàng lại ở đây.

Lát sau Hoàng thái thái mời hai người ngồi, còn mình đi gọi chồng ra. Lúc đầu bác sĩ Hoàng không chịu ra, nghe thấy Tường Phân tới, mới đi ra phòng khách.

"Dương thái thái."

Bác sĩ Hoàng ghen ngào, biểu tình suy sụp, không có thần thái sáng láng, trần ngập tinh thần phẫn chấn cùng tự tin khi Nam Tinh lần đầu gặp ông ta. Lần ăn vạ này, đã mài sạch nhuệ khí của ông ta.

Nam Tinh nhớ tới Thiên Tứ, đều là bác sĩ, sẽ không bị khó khăn do bệnh tật đánh bại, cũng sẽ không sợ hãi bất luận cái bệnh hiểm nghèo nào, nhưng người nhà người bệnh chửi rửa làm ầm ĩ, lại dễ dàng phá hủy lòng người hành nghề y.

"Tôi có thể làm Dương Đại Sấm sống lại." Lời Nam Tinh nói giống như tạc lên mặt hồ tĩnh lặng, làm nổi lên vô số bọt nước, đánh vỡ bình yên của căn phòng.

Bác sĩ Hoàng nhìn nàng, thanh âm khàn khàn lại nghiêm túc, nói: "Xin cô đừng ở trước mặt Dương thái thái nói những lời bốn cột như vậy."

Nam Tinh nói: "Giao dịch này là vợ ông tìm tôi, bà ấy không muốn nhìn ông tinh thần sa sút cả đời, cho nên nhờ tôi làm Dương Đại Sấm sống lại, để chính miệng hắn nói cho ông, rốt cuộc hắn có hận ông hay không."

Bác sĩ Hoàng nhin không được đứng phắc dậy, cả giận: "Cút đi! Xin cô tôn trọng Dương thái thái! Đừng nói những lời kỳ cục như vậy nữa."

Hoàng thái thái ngăn lại ông chồng đang tức giận, cũng hối hận đã tin người kêu là Đào lão bản kia, sao bà ta có thể dễ dàng tin ông ta như

vậy, làm người chết sống lại, dù chỉ có mười phút, cũng căn bản không có khả năng. {LAOHU}

Thân là người nhà bác sĩ, bà ta thể nhưng đi tin mấy thứ này, lại chọc giận chồng mình. Thân thể ông hai ngày nay vốn dĩ đã không tốt lắm, bà ta thật sự hối hận. Ngược lại cầu xin Nam Tinh, nói: "Cô đi đi, Nam Tinh tiểu thư, thứ cô muốn tôi sẽ đưa cho cô, giao dịch này hủy bỏ đi."

Nhưng đối phương rõ ràng không nghe, chỉ thấy nàng tháo bọc vải trong tay ra, thể nhưng lại lộ ra một thanh trường kiếm.

Trên vỏ kiếm kia thậm chí còn dính bùn đất, loang lổ, là một thanh bảo kiếm sắc bén.

Thân kiếm vừa ra khỏi vỏ, hàn quang liền bắn ra bốn phía.

Bác sĩ Hoàng vội chắn trước mặt vợ và Dương thái thái, quát lên với Nam Tinh: "Rốt cuộc cô muốn làm cái gì! Nếu cô không đi, tôi sẽ báo nguy."

Nam Tinh không trả lời, lấy mũi kiếm chỉ xuống đất, tay đã buông ra, kiếm vẫn đứng thẳng trên mặt đất, tựa như một người tràn trề chính khí, không thẹn với tâm, dừng chân trong thiên địa.

Anh sáng từ kiếng tỏa ra sắt bén, bốn phía không ngừng xoay chuyển những hạt ánh sáng nhàn nhạt, dần dần huyễn hóa ra một hình ảnh làm Tường Phân thương nhớ ngày đêm, làm bác sĩ Hoàng áy náy cả đời.

Tường Phân mới vừa thấy mặt chồng, liền bật khóc, nghẹn ngào đến không thể nói chuyện.

Bác sĩ Hoàng cũng ngỡ ngàng, đó xác thật là Dương Đại Sấm. Hắn duỗi tay đi nắm những cái hạt đó, nghĩ là hình chiếu, nhưng trên tay không có cái gì.

Dương Đại Sấm thật sự sống lại.

Nam Tinh chờ hắn hoàn toàn "sống lại", mở miệng nói: "Dương Đại Sấm, bởi vì giải phẫu thất bại, cho nên bác sĩ Hoàng rất áy náy, chưa gượng dậy nổi. Anh hận ông ấy sao?"

"Ha ha, bác sĩ Hoàng." Dương Đại Sấm hàm hậu sang sảng cười, "Vì sao phải hận anh, nếu không phải anh cổ vũ tôi, làm tôi tích cực trị liệu, tôi đã chết từ hai năm trước. Lần này là tôi muốn liêu một lần, sống thêm mấy năm, ăn thêm vài cái sinh nhật với bà xã tôi. Đáng tiếc a, thân thể tôi quá kém. Hận cái gì, một chút cũng không hận a! Anh phải nhanh chóng phấn chấn lên, tiếp tục làm thầy thuốc tốt, cứu càng nhiều người mới được!"

Bác sĩ Hoàng giật mình nghe đến thất thần, trước đó còn cho rằng là hình chiếu, nhưng đây xác thật là tiếng của hắn, không phải là thu âm trước.

Dương Đại Sấm thật sự sống lại, hắn không trách mình, cũng không hận mình. Thậm chí so với mình, Dương Đại Sấm nghĩ còn thông suốt, bình tĩnh hơn.

Ông ta thân là bác sĩ, lại lâm vào trong tự trách thống khổ, thiếu chút nữa vô pháp đứng lên.

Thiên chức của bác sĩ, ông đã quên.

Bác sĩ Hoàng quỳ xuống đất rơi lệ, áp lực mấy ngày nay rốt cuộc bùng nổ, khóc rống thất thanh, cuối cùng trịnh trọng xin lỗi hắn:
"Thực xin lỗi — —"

Tiếng xin lỗi này, là xin lỗi vì phẫu thuật thất bại cho Dương Đại Sấm, cũng là xin lỗi thiên chức bác sĩ.

Dao mổ của ông, y thuật của ông, nên dùng để cứu càng nhiều người, mà không phải tự oán tự hận, lâm vào trong vũng lầy thống khổ.

Cửa đột nhiên bị thứ gì phá mở, cùng với tiếng ầm ỹ. Dương Đức vọt vào, trong tay còn cầm bình chứa cháy vừa rồi dùng để phá cửa, vừa vào cửa hắn đã gào lên: "Giết người thì đền mạng, trả ba ba cho tôi!"

Hắn rống xong định tìm bác sĩ Hoàng tính sổ, nhưng bước chân còn chưa bước ra, liền thấy trên một thanh kiếm đang lơ lửng một cái..... một cái..... hồn ma?

Hắn ngạc nhiên, hai đứa em trai cũng kinh ngạc, cho là bị hoa mắt.

Tường Phân lập tức tiến lên, ngưng khóc, chỉ vào chồng mình lạnh giọng nói với bọn chúng: "Cha tụi mày ở đây, tới a, thể hiện hiếu tâm a! Không phải nói nhớ cha tụi mày sao, sao bây giờ lại sợ như vậy? Cha tụi mày nói, hắn không hận bác sĩ Hoàng, nhưng hận tụi mày ồn ào làm hắn không thể nhắm mắt. Lại nháo...lại nháo hắn sẽ đích thân đi tìm tụi mày!"

Dương Đức bỗng thấy khủng hoảng, bỗng nhiên thấy hồn ma kia chậm rãi xoay người, nhìn về phía bọn họ.

Gương mặt kia, rõ ràng là của cha hắn.

Dương Đức thiếu chút bị dọa ngất xỉu, hai đứa em trai nhát gan, bỏ hắn lại chạy mất. Dương Đức thấy hồn ma kia bay về phía mình, sợ tới mức tứ chi chằm đất, liều mạng bò ra ngoài, khóc thành tiếng.

{LAOHU}

"Con không dám, ba người đừng tìm con, con không dám nữa."

Hắn gào khóc trốn thoát ra ngoài, gần như bị hù chết giữa đường.

Tưởng Phân nhìn mấy đứa con trai chạy trốn chết, chua xót mà cười với chồng: "Đây là con chúng ta a."

Nàng duỗi tay ra nắm tay chồng, mát mát lạnh lạnh xuyên qua, không đọng đến thứ gì hết.

Lúc này đã sắp hết thời gian, Dương Đại Sấm vẫn luôn nhìn vợ, dần dần biến mất.

Tưởng Phân ngơ ngẩn, Hoàng thái thái đỡ bà ta, không đành lòng mà nói: "Chỉ có thể trở về mười phút."

Tưởng Phân lại sửng sốt, mắt rưng rưng nhìn chồng cách mình càng lúc càng xa, cuối cùng biến mất hoàn toàn. Bên tai chỉ có tiếng thanh kiếm ngã xuống đất, tạo ra tiếng vang thanh thúy.

Keng — —

Thân kiếm rút đi hơi thở sắc bén, nó có thể yên tâm an giấc.

Tác giả có lời muốn nói: Về nhân thiết của người tên Thiên Tứ này, sẽ có người cảm khái hấn hành động như thánh nhân, cũng sẽ có người cảm thấy hấn then với ơn nuôi dưỡng của mẫu thân và dưỡng phụ.*

Cùng loại nhân thiết này, làm Đồng Tiền ấn tượng sâu nhất chắc là Lý Thúc Đồng, chính là vị Hoằng Nhất pháp sư đã viết "Trường đình ngoại, cổ đạo biên, phương thảo bích mấy ngày liền" kia.*

Lý Thúc Đồng gia cảnh trắc tuyệt, có vợ có con, đang lúc tráng niên, ông từ bỏ gia nghiệp phong phú, quyết tuyệt mà cáo biệt hồng trần, đi vào cửa Phật. Cho dù hằng ngày thê tử mang theo nữ nhi ở cửa chùa miếu khóc cầu ông trở về, ông cũng không quay đầu lại.

Nghe quá tàn nhẫn, thật giống tra nam đúng không? Trước kia Đồng Tiền cũng nghĩ vậy, nhưng sau này tìm hiểu về ông, phát hiện trong đời ông, ông quan tâm quốc sự, cùng bạn bè cùng chung chí hướng thành lập "Hỗ học Hội", tổ chức lớp học bổ túc, cử hành hội diễn thuyết, đề xướng tự do hôn nhân, là người mở đường mới cho phong trào văn hoá Trung Quốc, cũng đi tiên phong phát triển kịch nói tiếng Trung Quốc, đặt nền móng cho kịch nói tiếng Trung Quốc, cả đời nghiêm cẩn, nghiên cứu Phật giáo. Còn có nhiều sự tích khác nữa, chỉ kể sơ ở đây thôi.*

Muốn bình luận về một người là chuyện rất phức tạp, cũng rất khó từ một chuyện gì đó mà rút ra định luận.

Về mặt cảm tình, là cận bã.

Về cuộc đời, lại là ưu tú.

Dùng lời của đệ tử Phong Tử Khải nói, chính là "Ông ấy sợ sức mạnh nghệ thuật bạc nhược, không thỏa mãn được cơn nghiện trong đời sống tinh thần của ông".

— — "Cơn nghiện trong đời sống tinh thần."

Loại nghiện này, vừa ích kỷ, lại vừa thần thánh.

Tuy rằng ta vô pháp đồng ý, cũng làm không được, nhưng lòng có kính sợ.

**nhân thiết ~ hình tượng,*

**ở ngoài trường đình, bên cạnh con đường xưa, hoa thơm cỏ xanh
mấy ngày liền*

**từ gốc là hoạt kịch – lão dịch đại đó, ai biết thì nói để lão sửa*

Chương 42: Đoạn hầu bảo kiểm (chín)

Nam Tinh không hề nghỉ ngơi, lại ngồi chuyển bay sớm nhất đuổi trở về. Đã không ngủ hai ngày một đêm nàng chớp mắt một chút trên máy bay, lại chớp mắt một chút trên taxi — — mấy năm nay cơ bản đều là như vậy, nhưng lần này xuống xe Nam Tinh cảm giác được rõ ràng là hơi mệt.

Thân thể của nàng đang dần dần kém đi.

Tới nơi nàng và Khâu Từ tách ra đêm qua, Khâu Từ được gọi điện thoại trước vẫn đang đợi nàng. Vừa thấy Nam Tinh liền cảm thấy sắc mặt nàng cực kỳ kém, nghĩ đến hai ngày này nàng hẳn là không nghỉ ngơi, nói: "Tôi đưa trả thanh kiểm trở về, xử lý xong chuyện còn lại, đại khái cần hai tiếng. Cô đến khách sạn gần sân bay ngủ một giấc, sau đó chúng ta cùng nhau trở về, được không?"

Khi hẳn nói lời này, cũng không xác định Nam Tinh có đáp ứng hay không, hẳn luôn cảm thấy Nam Tinh sẽ không để ý, mà trực tiếp ngồi máy bay về luôn Thượng Hải. {LAOHU}

Nam Tinh nói: "Lúc tôi tới đã ngủ trên máy bay, không buồn ngủ, không mệt. Anh đi trả kiểm lại đi."

Nàng không nói là sẽ chờ hắn, cũng không nói là sẽ cùng nhau trở về, Khâu Từ hiểu, Nam Tinh cũng không có ý định đó.

Nàng đi một mình thật ra hắn không lo lắng, dù sao nàng cũng là siêu sao, cực kỳ lợi hại. Chỉ là hắn muốn cho nàng nghỉ ngơi thêm một chút, sắc mặt rõ ràng không tốt lắm. Nhưng mà chuyện Nam Tinh đã quyết định, hắn cũng ngăn cản không được.

"Ừm, tôi đi trả lại kiếm, cô trở về đi, trên đường cẩn thận."

Khâu Từ cầm kiếm qua về Văn Vật Cục, Nam Tinh lại lên xe quay lại sân bay.

Sự tình hạ màn, không biết Phùng Nguyên đã hết bệnh chưa. Trước đó nàng và Phùng Nguyên đều là dùng di động nhắn tin cho nhau, nhưng nếu thêm bạn, dùng phần mềm để liên lạc, hình như là tiện hơn.

Nàng trầm mặc một lúc lâu sau, rút cuộc tìm số di động của Phùng Nguyên, gửi tin xin kết bạn.

Lát sau Phùng Nguyên nhận kết bạn, không đến nửa phút liền gõ tới một đoạn dài.

"A a a a a!!! Nam Tinh tiểu thư! Cô vậy mà kết bạn với tôi!!! Đào lão bản nói cô không kết bạn, tên lừa đảo kia! A a a, cảm động!! Lần đầu tiên có mỹ nữ xin kết bạn với ta!!! Ta muốn khoe với đồng sự, nói cho bọn họ có đại mỹ nữ xin kết bạn với ta!!!"

Nam Tinh nhìn đến thì chân mày nháy dựng, nàng hối hận rồi.

Nàng duỗi tay ấn lên hình đại diện của hắn, nhìn lựa chọn "Cắt bỏ kết bạn" nhảy ra, ngón tay cũng sắp ấn lên, cuối cùng vẫn thu lại.

Thôi vậy, Phùng Nguyên ồn ào nàng lại không phải mới biết.

Nếu biết, vì cái gì đi kết bạn.

Nam Tinh cũng không biết.

&&&&&

Khâu Từ lặng lẽ đưa thanh kiếm về Văn Vật Cục, mở ra ngăn tủ bị khóa, liền thấy mảnh giấy đen nho nhỏ kia, đang cố nín thở hóa thành bảo kiếm. Hắn cười, nhẹ nhàng "suyt" nó một tiếng, nói: "Người có thể đi rồi."

Nói rồi thả thanh kiếm vào.

Tiểu Hắc vừa nghe, nháy mắt xì hơi, sau một tiếng "Phanh", biến mất không thấy tăm hơi.

Đi trở về? Khâu Từ không xác định, nhưng hẳn là quay về bên cạnh Nam Tinh. Khi Khâu Từ từ trong phòng đi ra, vừa lúc đụng phải người của Văn Vật Cục.

Người nọ vừa thấy hắn liền nói: "Cậu chạy đi đâu vậy, tìm cậu nửa ngày."

Khâu Từ cười hỏi: "Sao, muốn mời tôi ăn cơm sao?"

"Đúng vậy." Người nọ nở nụ cười, nói, "Cậu người này thâm tàng bất lộ, cũng không chịu dạy bọn tôi, tôi nhìn xem mời cơm có thể đả động được cậu hay không."

Khâu Từ tiếc nuối nói: "Chỉ sợ là không được."

Người nọ cũng biết, chỉ cảm thấy tiếc nuối. Hắn nói: "Đi thôi, đi ăn cơm, mời cậu ăn tiệc."

"Không được, tôi sắp xếp xong liền trở về, Thượng Hải còn có chút việc cần làm." Khâu Từ biết Nam Tinh không đợi mình, nhưng hắn vẫn muốn ra sân bay sớm một chút, tuy rằng không biết là mình còn đang mong chờ cái gì.

Đối phương thấy hắn kiên trì, nói: "Vậy lần sau đến đây thì nói với tôi, lãnh đạo khẳng định phải ra mặt cảm tạ cậu."

"Cảm tạ thì không cần, lần tới tôi đến sẽ tìm anh đi ăn." Khâu Từ nói với hắn, rồi quay về phòng mình thu dọn đồ đạc, sau đó ra sân bay.

Khi ở trên đường sắc trời đã bắt đầu tối, hắn nhìn lịch bay, buổi chiều có hai chuyến bay về Thượng Hải, trong đó một cái là một giờ trước, còn một cái là hai giờ nữa.

Hắn nhìn ra cửa sổ xe, tựa hồ như có thể thấy chiếc máy bay Nam Tinh ngồi kia đang rời đi, càng lúc càng gần Thượng Hải, càng lúc càng xa nơi này.

Hắn dựa lên ghế, nghiêng đầu nhìn bên ngoài.

Tới sân bay, Khâu Từ đi lấy vé, lấy vé xong đi qua cửa an kiểm, qua an kiểm đi đến phòng chờ, chỉ còn chờ đăng ký.

Lần lược có người vào phòng chờ, chờ ở bên cửa ra số 2 bên kia.

Khâu Từ nhìn đồng hồ, cách giờ đăng ký còn có nửa giờ. Hắn nghĩ, cầm di động muốn gửi cho Nam Tinh cái dấu phẩy, bất quá lúc này chắc là nàng đã tắt máy, không nhận được.

Nhưng ít ra xuống máy bay là có thể lập tức nhìn đến.

Nghĩ xong, liền gửi đi một cái dấu phẩy.

"ding dong ——"

Tiếng tin nhắn vang lên đằng trước, chỉ chốc lát hắn liền thấy một đôi chân xuất hiện trong tầm mắt hắn, ngẩng đầu nhìn lên, một bóng dáng cúi người, ngồi bên cạnh hắn.

Khâu Từ dừng một chút, bỗng dưng nghiêng đầu nhìn nàng, khó tin hỏi: "Sao cô còn ở đây?"

Nam Tinh nhét một cái hóa đơn vào tay hắn, nói: "Anh nói, làm tôi đến khách sạn gần đây ngủ một giấc. Trả tiền đi." Sau đó liền nhắm hai mắt lại tiếp tục nghỉ ngơi.

Khâu Từ nhìn hóa đơn trong tay, không nhìn được bật cười. Hấn ngồi bên cạnh, lát sau nghiêng đầu nhìn nàng. Chắc là đã ngủ một giấc, gương mặt kia còn bị gối đầu ấn lên hai vết đỏ.

Hấn ngồi cạnh nàng, không có chớp mắt nghỉ ngơi. Dư quang có thể thấy nàng nghiêng người, Tinh Tinh cô nương lạnh như băng, đã không làm người ta cảm thấy lạnh nữa. Chỉ là Khâu Từ có một việc, vẫn luôn không buông xuống được, vẫn luôn lo lắng. {LAOHU}

"Nam Tinh, cô lấy đi đôi mắt người khác, chính cô thật sự không cần trả bất kỳ đại giới nào sao?"

Phàm là dạng huyền học chi thuật này, cũng không phải là không tồn tại. Huống chi là đề cập đến chuyện kiếp sau, bàn tay vươn quá dài, cái giá phải trả tương ứng cũng sẽ rất lớn. Đạo lý này, người nhận nuôi hấn đã sớm nhắc nhở hấn.

"Không cần." Nam Tinh nói, "Tôi không phải người bình thường."

Không biết thật giả nên Khâu Từ bị lời không chút khiêm tốn của nàng chặn họng, hấn cuối cùng cảm khái nói: "Phải, không phải người bình thường, là siêu sao."

Nam Tinh nhin không được nói: "Anh đừng có lấy nickname cho tôi nữa."

Khâu Từ cười, cái này thì không tiếp thu, một chút cũng không tiếp thu.

Thông báo chuẩn bị đăng ký vang lên, Khâu Từ duỗi tay xách ba lô của nàng, nói: "Đi thôi, Tinh Tinh cô nương."

Nam Tinh lấy ba lô mình về, nàng lại hối hận rồi, vừa rồi nàng đã dính vé máy bay, vì cái quỷ gì sai khiến mà lại không đăng ký.

Nàng vẫn luôn nghĩ, những lời Khâu Từ nói nàng chờ hẩn.

Nghĩ nghĩ, liền bỏ lỡ thời gian đăng ký.

Nhìn phi cơ bay đi, nàng đứng ở sân bay thật lâu, mới đi khách sạn gần đó.

Nàng đang đợi Khâu Từ.

Nam Tinh biết.

Phát hiện này không làm nàng cao hứng, ngược lại làm nàng tràn ngập áy náy, áy náy đối với Nam gia, áy náy đối với tổ phụ.

Nàng tồn tại, không phải vì đi thích người khác.

Trước giờ đều không phải.

&&&&&

Chia tay Khâu Từ ở sân bay Nam Tinh về cửa hàng Đào gia, đại khái là lần lược ngủ bù cũng khá khá, trở lại trong tiệm tinh thần lại khá tốt. Nàng đi đến cửa hàng thú cưng kia đón Đại Hoàng về, trên đường còn mua rất nhiều thịt.

Đại Hoàng ăn no liền đi cắn trái bóng Khâu Từ mua cho nó đến bên cạnh Nam Tinh, muốn nàng chơi với nó.

Ngồi ở cửa tiệm Nam Tinh vốn dĩ không tính chơi với nó, nhưng đôi mắt tha thiết của Đại Hoàng, làm người ta không có cách nào cự tuyệt, ai ngờ Đại Hoàng chơi quá hứng khởi. Ném bóng ra đến lần thứ bảy nàng rất muốn tóm Khâu Từ đến đây, bóng của ai mua người đó phụ trách. {LAOHU}

"Khụ khụ khụ — —"

Tiếng ho khan suy yếu liên tiếp truyền đến, mũ trên đầu gõ xuống, Phùng Nguyên xuất hiện trong con hẻm nhỏ. Hắn đi xiêu xiêu vẹo vẹo, mới vừa đi đến trước mặt Nam Tinh liền nằm liệt trên thềm đá một bên, ôm một bên chậu hoa suy yếu nói: "Cô đã về rồi, Nam Tinh tiểu thư."

Nam Tinh nhìn Phùng Nguyên, xác thật là bị bệnh. Nàng gật đầu: "Ừm."

Phùng Nguyên thều thào: "Tôi xin được rồi, về sau chúng ta cũng sẽ có bác sĩ, tuy lần này tôi chịu khổ, nhưng...nhưng về sau bọn họ có thể an tâm. Khụ khụ khụ..... Nam Tinh tiểu thư, cô cho tôi nghỉ hai ngày nữa, tôi nhất định tìm nhiệm vụ cho cô."

"Phùng Nguyên." Nam Tinh hỏi, "Vì sao anh nỗ lực như vậy?"

"Bởi vì đây là công việc của tôi nha." Phùng Nguyên tỏ vẻ kỳ quái, "Nếu đã làm công việc này, đương nhiên phải làm cho tốt, không phải sao?"

Hắn nói rất tự nhiên, không phàn nàn mình vất vả, ngược lại bởi vì không có cách làm việc bình thường mà ảo não tự trách. Nam Tinh nghĩ, tuy Phùng Nguyên làm người không được người người kính ngưỡng, tạo phúc cho nhân loại như bác sĩ Hoàng hay Thiên Tứ,

nhưng tính chuyên nghiệp cùng nhiệt tình yêu thương công việc của Phùng Nguyên, vẫn làm nàng cảm thấy không chút kém cỏi nào so với bất kỳ nghề nghiệp nào khác.

"Phùng Nguyên, tôi sẽ không đổi người môi giới, cho nên.....cậu phải nhanh khỏe lên."

Phùng Nguyên thụ sủng nhược kinh, thiếu chút nữa muốn ôm đùi nàng tỏ vẻ cảm kích một phen. Một ôm này, bị Nam Tinh nhanh chóng tránh đi, rồi thấy nàng nhướn mày nói: "Không được chạm vào tôi."

"..... Tôi lại không thích cô, ôm một cái là để tỏ vẻ cảm kích." Phùng Nguyên thu tay, sợ bị nàng đánh, "Không ôm không ôm, tôi sẽ dưỡng bệnh đang hoàng, khụ khụ khụ, tôi về nhà nằm đây."

"Ừm."

Phùng Nguyên còn chưa đi, Đại Hoàng đã lượm bóng về, lại lần nữa giao cho Nam Tinh.

Nam Tinh sờ sờ đầu nó, hỏi: "Chơi vui đến vậy sao?"

"Gâu!"

"VẬY tao chơi với mày đi." Nam Tinh cầm lấy bóng, dùng sức ném lên cao.

Bóng bay đi rất xa, Đại Hoàng vui sướng mà phi nước đại qua hướng đó, nện bước tràn ngập sung sướng.

Nam Tinh cũng muốn làm chuyện đơn giản nhất, lại được vui vẻ nhất.

Hâm mộ Khâu Từ lạc quan, hâm mộ Phùng Nguyên chuyên nghiệp, thậm chí hâm mộ...Đại Hoàng chỉ cần đi gặm trái bóng thôi cũng đủ vui vẻ.

Chỉ có nàng... không vui vẻ gì.

*Tác giả có lời muốn nói: Độc Cô Tinh Tinh cô nương _(:3" ∠)_*

Chương sau mở đầu quyển mới — — Thiên Nhân bồ đề. Quyển này sẽ xuất hiện một ít manh mối chính của chuyện cũ, nhân vật lần lượt lên sân khấu, lần lượt lộ mặt.

PS: quyển thứ hai đã đề cập qua, liên hệ giữa đồ cổ và khách hàng không nhất định phải hoàn toàn toàn giống nhau, lần này điểm chung là kiếp trước kiếp này hai người đều là bác sĩ, đều cùng làm chuyện hành y tế thế. Cảm giác còn khá dễ hiểu nha, vì sao lại có người hỏi bọn chúng có liên hệ gì_(:3)∠)_, hỏi đến đồng tiền có chút ngốc.

Lời editor: *lão không biết Tinh Tinh xinh đẹp hay tài giỏi cỡ nào, nhưng lão rất thương Tinh Tinh, lão biết nha, đến lúc mà làm cái gì cũng không thấy vui, ngay cả ăn món mình thích cũng ko vui, thì nếu không phải vì nhiệm vụ gì đó mà phải sống tiếp, thì biết kết quả rồi đó...*

Chương 43: Thiên nhân bồ đề (một)

Hôm Đào lão bản xuất viện, vừa vặn là lúc Nam Tinh thu thập mọi thứ chuẩn bị đi tìm Triệu Kỳ.

Biết nàng không phải là người có kiên nhẫn, đợi về đến đầu ngõ Đào lão bản mới gọi điện cho nàng, cho nên Nam Tinh không chờ đến năm phút, liền thấy Đào lão bản xuất hiện trong con ngõ nhỏ.

Nàng nhìn Đào lão bản từ xa, gầy không ít so với trước kia, tinh thần cũng không sang sảng khoẻ mạnh như trước.

Nàng lại tận mắt nhìn thấy một người già đi.

Đào lão bản chống gậy chậm rãi đi về cửa hàng, khi còn hơn mười bước là có thể đi vào trong, ông ngừng lại, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu của cửa hàng. Bảng hiệu trải qua nắng mưa sương gió nên lớp sơn đã loang lổ, còn rơi xuống vụn gỗ, gồ ghề lồi lõm, tràn ngập cảm giác xa xưa. {LAOHU}

Ông nhìn thấy Nam Tinh đứng dưới bảng hiệu.

Còn nhớ khi tăng tổ phụ còn trên đời, dẫu ông lúc đó còn nhỏ tuổi vào trong tiệm, Nam Tinh cũng đứng ở cửa như vậy, lạnh lùng cao ngạo.

— — "Đại Vệ, vị này chính là Nam Tinh tiểu thư. Nam Tinh, đây là chắt của ta, Đào Đại Vệ, ta có kể qua với cô, cái đứa vừa phá phách vừa quật cường kia."

Ông cố đã qua đời, ông giờ cũng già rồi. Chỉ có Nam Tinh, vẫn là gương mặt kia, bất diệt, bất tử, bất lão.

Vẫn lạnh lùng cao ngạo, chẳng khác gì nàng vài thập niên trước.

Đào lão bản thu hồi suy nghĩ xa xôi, cười với nàng: "Lại muốn đi đâu sao?"

"Đi tìm Triệu Kỳ."

Đào lão bản nói: "Cô thật sự muốn đi tìm hắn? Chỉ sợ gã Triệu Kỳ này không đơn giản. Tư liệu của hắn là giả, nhưng Phùng Nguyên lại không biết. Phùng Nguyên làm việc kỹ tính cỡ nào, cô cũng biết. Hắn có thể qua mặt được Phùng Nguyên, đơn giản là có hai khả năng, một là lúc đó đã khống chế mê hoặc Phùng Nguyên; hai là Triệu Kỳ có chỗ dựa trong sở môi giới, Phùng Nguyên không có biện pháp đi tra kỹ tư liệu của hắn."

Nam Tinh gật gật đầu, nàng đã sớm nghĩ tới vấn đề này, cũng muốn hỏi Phùng Nguyên tư liệu này là ai giao cho hắn, chỉ là Phùng Nguyên gần đây bị bệnh nghiêm trọng, nàng mới không hỏi, miễn cho tên cuồng công việc kia lại nhảy dựng lên đi kiểm tra.

Nhưng căn cứ vào hiểu biết của nàng về Phùng Nguyên và Triệu Kỳ, Triệu Kỳ tuyệt đối không có khả năng khống chế Phùng Nguyên.

Cho nên sau khi suy luận, chân tướng xuất hiện là khó giải quyết nhất — — Triệu Kỳ ở dị giới có hậu đài.

"Nhưng cũng nên đi." Nam Tinh nói, "Tôi đi đây."

"Ừm, vạn sự cẩn thận."

Nam Tinh phát hiện từ sau khi ông sinh bệnh, liền đặc biệt thích nói "cẩn thận". Nàng vừa ngồi trên xe chạy ra sân bay vừa đặt vé máy bay, thời gian cấp bách, may mà còn vé.

&&&&&

Lục lạc vang lên, Đại Hoàng sửa ngoài cửa, có người vào cửa hàng Đào gia.

Đào lão bản nhìn ra cửa, thấy người tới, lại cảm thấy quen mắt.

Khâu Từ không nghĩ tới bên trong sẽ là Đào lão bản, cười cười nói: "Đào lão bản thân thể tốt chưa?"

"Cũng tạm." Đào lão bản đáp, lại nói, "Cậu lại tới tìm tôi xem quý hóa sao?"

Khâu Từ cười nói: "Không phải, tôi là tới.....tìm Đại Hoàng."

Đại Hoàng vẫn luôn xoay quanh hắn nghe thấy những lời này, chạy tới chậu hoa kia ngậm trái bóng nó giấu kỹ chạy lại, nhét vào tay hắn. Khâu Từ quăng bóng ra ngoài ngõ, Đại Hoàng liền chạy đi nhặt.

Đào lão bản thấy Khâu Từ và Đại Hoàng có vẻ rất quen thuộc nhau, biết Khâu Từ đã từng tới đây khi ông còn nằm viện. Nhưng ông không ở đây, vậy hắn lại đây làm cái gì.

"Nam Tinh không có ở đây?" Khâu Từ nói, "Lại đi làm việc?"

Đào lão bản nhất thời không có cách nào phỏng đoán quan hệ của hắn và Nam Tinh, là bằng hữu? Nhưng có vẻ như là bằng hữu đã

tương giao khá lâu.

Quả thực là không bình thường.

Đào lão bản bỗng nhiên nghĩ đến chuyện Nam Tinh kết thêm một người bạn, chẳng lẽ là Khâu Từ?

Lát sau Đại Hoàng chạy về, Khâu Từ lại ném bóng ra xa, lúc này mới nói: "Nam Tinh rất tín nhiệm ngài."

"Đúng vậy, cổ đại khái coi ta như gia gia, ta cũng coi cổ như cháu gái ruột của mình."

Khâu Từ cười, nói: "Nam Tinh ngoài lạnh trong nóng, kỳ thật là một cô nương rất thiện lương, chỉ là rất khó tin tưởng người khác, cũng không muốn đi tin tưởng người khác. Luôn cất giấu rất nhiều tâm sự, nhưng một cái cũng không nói với ai." Hắn nghĩ đến cái tay bị thương của nàng, lặng lẽ nói, "Còn không biết yêu quý bản thân."

Đào lão bản ngồi trên cái ghế giám đốc to rộng, nhìn biểu tình của người trẻ tuổi kia khi nói những lời này, hắn giống như còn quan tâm Nam Tinh hơn cả ông. Thậm chí khi nói đến câu cuối, phảng phất như việc Nam Tinh không yêu quý bản thân, làm hắn rất để ý.

Người trẻ tuổi này, có lẽ là thích Nam Tinh.

Đào lão bản âm thầm kinh ngạc, Nam Tinh là tòa đại băng sơn, nói vài câu là có thể đông chết người khác, đừng nói là có người thích nàng, ngay cả tới gần cũng phải có dũng khí lớn.

Thẳng đến khi Khâu Từ đi rồi, Đào lão bản cũng không xác định hẳn có phải thật sự thích Nam Tinh hay không.

Có điều thích cũng vô dụng, Nam Tinh sẽ không thích bất luận kẻ nào.

Người rồi sẽ già, nhưng Nam Tinh sẽ không. Người cũng sẽ chết, nhưng Nam Tinh sẽ không.

Một người bất lão bất diệt, là sẽ không dễ dàng trả giá bất luận tình cảm gì, chỉ biết vĩnh viễn giam cầm bản thân mình trong cô độc. Một khi có tình cảm, thì phải tận mắt nhìn thấy người nọ già đi, chết đi, chỉ còn nàng mang thống khổ mà sống sót.

Đào lão bản thở dài một hơi, khép hai mắt lại, ông nhớ tới ngày đưa tang thái gia gia, ông nhìn thấy Nam Tinh trong đám người.

Cho dù lúc ấy nhiều người như vậy, âm ỉ như vậy, ánh nắng ngày hè khốc nhiệt như vậy, Nam Tinh đứng giữa đám đông, ánh mắt vẫn thanh lãnh cô tịch.

Cả nước mắt cũng không chảy.

&&&&&

Xuống máy bay Nam Tinh lật xem tư liệu về Triệu Kỳ, phát hiện hẳn đứng tên mấy cái biệt thự, căn thường đến nhất lại ở xa nhất ngoài ngoại thành, nơi đó có một khu biệt thự của người giàu. {LAOHU}

Tài xế nghe thấy nàng muốn đến đó, nghe khẩu âm của nàng không giống người địa phương, lại không có xe đón đưa, nghĩ là nàng không phải ở đó, liền nói: "Đi đến đó khá phiền toái, một khối đất rộng bị mấy kẻ có tiền chiếm, tới giao lộ có chuyên gia kiểm tra xe, vào không được. Cô muốn đến đó, tôi chỉ có thể chở cô tới giao lộ, còn việc có vào được hay không, thì do cô. Hơn nữa tôi nói trước, cô phải trả hai phần tiền cước xe a, đi ra ngoài là không gặp ai muốn bắt xe."

Nam Tinh đồng ý, không so đo mấy chuyện này.

Sân bay ở ngoại thành, tài xế chạy từ ngoại thành vào nội thành, lại từ nội thành chạy ra ngoại thành theo hướng khác, đường xá xa xôi đến nỗi Nam Tinh còn cho rằng mình đang đi xuyên tỉnh.

Tài xế kiếm hai phần tiền cước nên cũng vui vẻ, nói chuyện với nàng người giàu nào ở những khu giàu có nào, đừng nói là địa phương, cũng coi như là người có chút danh tiếng trong tỉnh. Hắn lại cảm khái: "Đều là biệt thự a, mỗi một khối gạch đều là tiền, người giàu và người nghèo, thật là khác nhau như trời với đất."

Sắp chạng vạng, xe vừa mới ra ngoại ô, đi đến khu nhà giàu. Con đường rộng mở, hai bên trồng cây xanh hoa đỏ, không có một cây cỏ dại, ngay cả cây cũng được tỉa vô cùng chỉnh tề, hoa cũng là đỏ vàng trồng xen nhau, chạy dài mấy trăm mét, không một chỗ nào màu sắc rối loạn. Nam Tinh cảm thấy, đây là một con đường có thể trị chứng rối loạn cương bách.

Xe chạy không tính là nhanh, Nam Tinh nhìn một cảnh vụt qua hơi lâu nên cứ có cảm giác nghìn bài một điệu, chẳng thấy đẹp gì. Tài xế bỗng nhiên mở miệng nói: "Đằng trước có người ăn vạ."

Nam Tinh nghe tiếng nhìn ra trước, thấy một người tuổi trẻ ngồi ở ven đường, cúi đầu ôm chân, không biết là chuyện như thế nào.

Tài xế dùng vẻ mặt phổ cập khoa học mà nói: "Mấy tên lừa đảo này đều biết nơi này là chỗ người có tiền đi qua, cho nên mấy năm nay thường có người ở đây ăn vạ. Người có tiền lại không thích dính phiền toái, mấy ngàn đồng tiền cũng không coi là tiền, thông thường đều là đuổi đi ngay tại chỗ. Nhưng tên ăn vạ này ra đây hơi sớm a, còn chưa đến lúc mấy người có tiền đi về đi."

Hắn nói, hung hăng nhấn còi xe, giống như đang thị uy tên ăn vạ kia.

"Nha a!" Tài xế lên tinh thần, nói, "Cô nhìn kia, hắn còn vấy tay với tôi. Không thấy xe tôi đây là chiếc taxi rách không phải Land Rover hay BMW sao, hắn dám đòi tiền của tôi tôi liền đập hắn, cho hắn nhớ đời."

"Hắn bị thương." Nam Tinh thấy ở khe hở ngón tay của cái tay ôm chân của người trẻ tuổi kia có vết máu, nhìn biểu tình cũng không giống như giả vờ.

"Giả đó!" Tài xế nói, "Tôi đã từng bị ăn vạ, cô không biết nó ghen khuất cỡ nào đâu. Hơn nữa cô nói ra vào nơi này ai không chạy siêu xe, rõ ràng là ăn vạ. Còn nữa a, nơi này cách khu nhà giàu gần như vậy, hắn gọi điện thoại về, cũng có người lập tức ra đón đi. Trường hợp xấu nhất, dù cho hắn không phải ăn vạ, tôi cũng phải để mắt. Đầu năm nay, người tốt đều bị đám ăn vạ này dọa cho thành người xấu luôn, aizz!"

"Hắn bị thương không nhẹ."

"Không đi không đi, đánh chết cũng không đi!"

Chờ xe chạy ngang qua người nọ, hắn tựa hồ là thấy xe không hề có ý muốn dừng lại, ánh mắt thoáng có chút mất mát ảm đạm, nhưng cũng không la hét mạnh mẽ chặn xe lại.

Xe chạy qua làm bốc lên đám bụi mù, Thành Lạc Gia ngồi ở ven đường mới mở tay ra nhìn miệng vết thương, thấy máu vẫn còn chảy. Hắn thử đứng lên, phát hiện mắt cá chân trái vô cùng đau đớn, muốn đi về cũng chỉ có thể bò về. {LAOHU}

Chiếc xe kia chạy được mấy trăm mét bỗng nhiên lùi lại quay trở về, ngừng ở trước mặt hắn.

Tài xế nhìn nhìn hắn, trong tay còn cầm di động chia vào hắn, quay một đoạn video mới hỏi: "Bị thương à?"

Thành Lạc Gia gật đầu, cười cười hỏi: "Có thể phiền toái anh chở tôi đến tiểu khu bên kia không, cảm ơn."

"Tôi là không muốn chở cậu, nhưng tiểu thư trên xe muốn tôi mang cậu, xảy ra chuyện thì cô ấy chịu." Tài xế vẫn không yên tâm mà tiếp tục thu video, gắn điện thoại di động lên kệ đỡ ở trên xe, toàn bộ hành trình đều không quên ghi hình lại, lúc này mới xuống xe dìu hắn lên xe.

Thành Lạc Gia vào ghế sau, thấy bên trong chỉ ngồi một người, phỏng chừng chính là vị tiểu thư mà tài xế nói. Hắn nói với nàng:

"Cảm ơn."

Tài xế cẩn thận dìu hấn ngồi ổn xong, thấy hấn lúc này còn chưa bắt đầu kích bản ăn vạ, có chút yên tâm.

Nam Tinh thấy hấn vẫn luôn giữ chặt mắt cá chân, nhìn sơ một cái, từ ba lô lấy ra băng gạc và thuốc đưa cho hấn. Thành Lạc Gia nhận lấy, nói: "Cảm ơn. Tôi tên Thành Lạc Gia, thành của thành công, lạc của Lạc Dương, Gia trong cổ lên.*"

**là chữ 'gia' trong 'gia dầu' – jiayou = cổ lên*

"Nam Tinh."

Câu trả lời lạnh như băng, một chút cũng không giống như người có lòng nhiệt tình. Nhưng sự thật là nàng kêu tài xế ngừng, còn đưa thuốc cho mình. Thành Lạc Gia vẫn lễ phép cười, rất là thân sĩ. Hấn nhận thuốc và băng gạc, còn chưa rịt vào mắt cá chân, vừa buông tay ra, máu liền trào ra ngoài.

Tài xế nhìn qua kính chiếu hậu thấy vậy, kêu to lên: "Uy uy! Đừng để máu chảy trên xe tôi! Phải rửa hết nửa ngày, bị cảnh sát nhìn thấy, có khi còn chặn tôi lại hỏi đông hỏi tây."

Thành Lạc Gia vội vàng bịt lại, tay cũng không rảnh, nói: "Ngại quá, làm dơ xe anh rồi."

"Tôi nói cậu một người tuổi trẻ như vậy sao lại dễ bị thương nặng như vậy? Gần đây cũng không có hổ sâu làm cậu bị sục đi?"

"Vết thương cũ năm xưa, chân vẫn luôn không được tốt, vừa rồi treo một cái, vừa lúc đụng phải cục đá sắc bén bên cạnh....."

Nam Tinh nhíu mày, lấy bình thuốc về, mở nút bình kéo tay hắt ra, rải thuốc lên miệng vết thương của hắn. Thuốc bột phủ kín lên miệng vết thương, nàng lập tức lấy băng gạc quấn lại, động tác phi thường nhanh chóng, gọn gàng lưu loát.

Thành Lạc Gia hơi kinh ngạc, hỏi: "Cô là bác sĩ à?"

"Không phải." Nam Tinh cột kỹ băng gạc, cất thuốc vào lại trong ba lô, hai tay đều dính máu, làm lớp băng gạc trên tay nàng cũng dính máu, thậm chí thấm tới miệng vết thương của nàng.

Thành Lạc Gia có chút ngượng ngùng, nói: "Đợi lát nữa đến nhà tôi rửa tay đi, đúng rồi, mấy người muốn đi đâu?"

Tài xế nói: "Đường chỉ có một cái a, đương nhiên là đi đến khu nhà giàu."

"Đến đó tìm bằng hữu sao?"

"Phải, nhưng tôi không biết là ở đâu." Nam Tinh bỗng nhiên nghĩ người trẻ tuổi này có lẽ biết, tuổi tác của hắn xấp xỉ Triệu Kỳ, nói không chừng hắn biết, vậy thì có thể tiết kiệm được rất nhiều công sức cho nàng. Khu đó biệt thự không phải ít, hai ba mươi căn, nếu tìm lần lượt từng căn, quá tốn thời gian.

Thành Lạc Gia hỏi: "Cô muốn tìm ai, người ở đó tôi cơ bản đều biết mặt."

"Có họ Triệu không?"

Thành Lạc Gia gật đầu, nói: "Có."

Lời editor: tiểu lavender lên sàn quá máu me a

Chương 44: Thiên nhân bồ đề (hai)

Thành Lạc Gia lại nói: "Nhưng có hai nhà họ Triệu."

Nam Tinh không nói cho hẳn là mình tới tìm Triệu Kỳ, nàng còn chưa rõ ràng giữa bọn họ có liên hệ gì hay không, lỡ rút dây động rừng, chỉ sợ Triệu Kỳ lại chạy. Nàng hỏi: "Hai nhà nào?"

Thành Lạc Gia hơi khựng lại, nói: "Xin lỗi, có lẽ tôi cần cô nói rõ trước là cô tìm bọn họ làm gì, bằng không làm lộ chỗ ở của bọn họ, cũng không được tốt. Cũng không phải tôi không tin cô, chỉ là không biết bọn họ có đồng ý để cô biết hay không thôi."

Nam Tinh khẽ gật đầu: "Tôi hiểu." — — nhưng loại thời điểm này thật là một chút cũng không thích gặp phải người chính trực như vậy.

Nàng hỏi: "Cậu rất quen thuộc với hai nhà này?"

"Chỉ là biết nhau thôi."

Khi Nam Tinh hỏi câu này, nàng cẩn thận quan sát ngữ khí và thần sắc của hắn, không giống nói dối. Nàng lúc này mới nói: "Người tôi tìm tên Triệu Kỳ, hắn là kẻ lừa đảo."

Thành Lạc Gia bỗng nhiên hiểu ra cái gì đó.

Nam Tinh cũng biết hắn nghĩ cái gì — Triệu Kỳ ở trong giới có tiếng là hoa tâm đại thiếu gia, nàng nói như vậy giống như nàng bị Triệu Kỳ lừa tình, tất nhiên rất dễ dàng khiến cho người khác thương hại, lại có lý do đầy đủ. {LAOHU}

Về sau dù có gặp lại Thành Lạc Gia, bị hắn chất vấn, nàng cũng có thể nói mình không nói dối, Triệu Kỳ dùng thân phận Thạch Bát Lâu lừa nàng xoay vòng vòng, đúng là kẻ lừa đảo.

Thành Lạc Gia nói: "Tôi quen Triệu Kỳ, nhưng nghe nói hôm qua hắn mới vừa mang.....không, chính hắn đi nơi khác nghỉ phép rồi."

Nam Tinh hỏi: "Chính hắn? Là mang theo vị hôn thê Thang Mễ của hắn đi?"

Thành Lạc Gia thấy ngay cả vị hôn thê của Triệu Kỳ nàng cũng biết, thật là cô nương bị lừa tình. Hắn không tiện gật đầu, đành phải nói: "Chắc là vậy."

"Cậu gặp qua vị hôn thê của hấn chưa?"

"Gặp rồi." Thành Lạc Gia sợ nàng mất khống chế cảm xúc, vội vàng bổ sung, "Không đẹp bằng cô."

Hấn nói xong, bỗng nhiên cảm thấy Nam Tinh và Thang Mễ nhìn có chút tương tự nhau, nhưng diện mạo khí chất của Nam Tinh thiên về thanh lãnh, Thang Mễ thì hoàn toàn là một muội tử mềm mại. Nhìn kỹ lại, hình như cũng không quá giống.

Nam Tinh còn muốn hỏi thêm, xe đã chạy đến cổng khu nhà giàu. Thành Lạc Gia chào hỏi bảo vệ ở cổng, nói mình bị thương, cần để xe đi vào. Bảo vệ cổng cho tài xế một tấm thẻ, muốn hấn nhiều nhất một giờ là phải ra.

Tài xế lúc này mới tin thanh niên này không phải ăn vạ.

Xe chạy đến chỗ ở của Thành Lạc Gia, ấn chuông cửa, liền có người hầu đi ra, đỡ Thành Lạc Gia vào. Thành Lạc Gia sai người hầu rửa xe cho tài xế, lại nói với Nam Tinh: "Cô vào ngồi một lát đi, tôi đi hỏi thăm xem Triệu Kỳ có phải đã thật sự ra cửa hay không, khi nào hấn trở về."

"Được." Nam Tinh và tài xế cùng nhau ngồi ở sảnh lớn, lát sau liền có người bưng trà tới.

Tài xế uống vội hai ngụm, nói: "Tôi cũng không rành trà này uống ngon hay không, nhưng nhất định là trà tốt. Bất quá không nghĩ tới hẳn thật sự không phải kẻ lừa đảo, còn rất nghe lời cô."

Nam Tinh nghĩ, nếu tài xế có bản tính lạnh nhạt, cho dù nàng có ba tấc không lặn miệng lưỡi, hẳn cũng sẽ không quay đầu xe đi chờ "tên ăn vạ" này.

Nàng dựa vào lưng ghế, tầm mắt dừng trên đầu tủ trong phòng khách. Nơi đó đặt vài món đồ cổ trang trí, còn có mấy tấm ảnh. Thị lực nàng rất tốt, nhìn từ xa, mơ hồ thấy có người hơi quen mắt. Nàng đứng lên đi qua đó, đó là ảnh Thành Lạc Gia chụp cùng hai người khác. {LAOHU}

Trong đó một người rõ ràng là Lê Viễn.

Ảnh chụp ba người khi còn niên thiếu, tuổi ước chừng chỉ 17-18 tuổi. Lê Viễn đứng giữa, bên trái là Thành Lạc Gia, bên phải là một thiếu niên có nụ cười tươi sáng.

Nàng lại nhìn mấy bức ảnh khác, nhìn từ ngũ quan, chắc đều là người nhà của Thành Lạc Gia.

Ảnh chụp có thể đặt cùng chỗ với thân thích, vậy thì quan hệ giữa Lê Viễn và Thành Lạc Gia nhất định không cạn.

Lát sau Thành Lạc Gia nói chuyện điện thoại xong từ trong phòng đi ra, đã ngồi trên một chiếc xe lăn đơn giản. Nhìn như là ngày thường trong nhà có người dùng thứ này, nếu không gia đình bình thường sẽ không dự phòng một cái xe lăn.

Thành Lạc Gia nói: "Triệu Kỳ xác thật là đi ra ngoài, hẳn thường chạy khắp nơi, ngày về không xác định, có khả năng là cô đi một chuyến uống công rồi."

Nếu người không ở đây, Nam Tinh cũng không có cách nào. Nàng nghiêng người hỏi: "Đây là ca ca của cậu?"

Thành Lạc Gia nhìn ảnh chụp nàng chỉ, ánh mắt rõ ràng buồn bã, nói: "Bạn thân, bậc cha chú bọn tôi đều làm buôn bán, từ nhỏ đã thường thấy mặt nhau, bởi vì chí thú hợp nhau, trung học lại cùng học trường quốc tế, cho nên thành bạn thân."

Hắn cũng không giống như đang nhắc tới bạn thân, bởi vì dùng ngữ khí rất thấp, tựa hồ cũng không biết phải nói ra sao. Hơn nữa Nam Tinh rất khó đem Thành Lạc Gia có tính cách kiêu sáng và Lê Viễn ít nói ít cười liên hệ với nhau thành bạn bè "chí thú hợp nhau". Nàng cũng không hỏi thêm, hỏi quá nhiều giống như đang xoi mói riêng tư của người khác.

Thành Lạc Gia nghĩ nghĩ nói: "Nam Tinh tiểu thư, có phải cô đường xa đến đây hay không?"

Nam Tinh nói: "Thượng Hải."

"Vậy thì cách hơi xa, nếu cô không ngại, có thể ở đây trước, phòng trống có rất nhiều, cô ở thoải mái. Tôi thấy cô như là từ nơi khác tới, còn mang theo nhiều đồ như vậy, qua lại khá phiền toái, tôi không có ý gì khác."

Nam Tinh nói: "Triệu Kỳ về ngày nào không biết, tôi cũng không thể luôn ở đây chờ hấn."

Huống chi nếu nàng đã biết Triệu Kỳ xác thật là ở đây, cũng sẽ không mất dấu. Nếu chờ mười ngày nửa tháng, nàng có lẽ đã góp nhặt thêm vài đôi mắt, ôm cây đợi thỏ, trước giờ đều không có lợi.

Tài xế cũng chen vào: "Hơn nữa một cái cô nương ở đây, trường bối nhà cậu cũng sẽ không cao hứng đâu."

Đề cập đến trường bối, Nam Tinh lại nhận thấy biểu tình của Thành Lạc Gia hơi cứng đờ. Hấn nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Là tôi suy nghĩ không chu toàn."

"Cảm ơn." Nam Tinh nói, "Không biết cậu có tiện nói cho tôi, Triệu Kỳ ở chỗ nào hay không?"

"Lần sau cô tới, tôi dẫn cô qua, cô có thể đến đây trước." Thành Lạc Gia cũng cảm thấy nhiều lần cự tuyệt nàng giống như rất không tin tưởng nàng, vì thế nói, "Cô cho tôi số điện thoại, nếu hần trở về, tôi lập tức gọi cho cô, miễn cho cô lại đi một chuyến tay không."

Nam Tinh nhìn hần, vẫn đưa số cho hần.

Thành Lạc Gia ghi nhớ, lại đưa số của mình cho nàng.

Tài xế thấy sự tình đã gần xong, trà cũng uống no, trà có ngon nữa cũng chỉ là trà, uống nhiều quá cũng không thú vị, hần hỏi: "Đi chưa?"

"Ừm."

Cách ghế khá gần Thành Lạc Gia nhắc ba lô Nam Tinh đặt trên ghế đưa cho nàng, vừa nhắc lên hần mới phát hiện nặng đến làm hần giật mình. Hần kinh ngạc hỏi: "Nặng như vậy, bên trong đựng gì vậy?"

"Rất nhiều." Nam Tinh nhận lấy nhẹ hều.

Thành Lạc Gia thấy nàng có động tác thành thạo lại nhẹ nhàng, hỏi: "Cô thường ngày thích thám hiểm sao? Tôi trước kia cũng rất thích thám hiểm, a Khổng và A Viễn cũng vậy. Nhạ, chính là người trên ảnh chụp. Sau này A Viễn trở về tiếp nhận gia nghiệp của ba ba hần, chỉ còn lại có a Khổng và tôi."

Nam Tinh lại nhìn về phía ảnh chụp trên đầu tủ, ba thiếu niên kia khí phách hăng hái, đúng là lúc tuổi thanh xuân nhất, nhiệt huyết nhất của nhân sinh. {LAOHU}

Thành Lạc Gia lặng lẽ nói: "Chỉ là hai năm trước, tôi và a Khổng lên núi. Kết quả tuyệt lở, tôi bị tổn thương do giá rét."

Tài xế hình như đã nhận ra cái gì, cẩn thận hỏi: "A Khổng thì sao?"

Thành Lạc Gia im lặng, hồi lâu mới nói: "Đã chết."

Tài xế không thể mở miệng.

Thành Lạc Gia nói: "Sau lần đó, cha mẹ tôi liền không cho phép tôi mạo hiểm nữa, hơn nữa sau lần đó, thân thể của tôi cũng rất kém cỏi, đi ra ngoài đều phải dựa xe lăn, mấy năm nay cố gắng rèn luyện

mới tốt hơn chút. Tôi nghĩ, chờ thân thể của tôi ổn hơn, thì có thể đi hoàn thành lời hứa với a Khổng, lại lên tuyết sơn lần nữa."

Tài xế hoảng sợ, xua tay nói: "Chuyện muốn mệnh như vậy sao có thể làm lần thứ hai? Thật vất vả nhất về một cái mệnh, vẫn là nghe lời ba mẹ cậu ở nhà đi."

Thành Lạc Gia chỉ cười cười, không tán thành lời hắn nói. Nam Tinh mở miệng nói: "Giữ sức khỏe, cố lên."

Thành Lạc Gia bất ngờ, hắn không nghĩ tới Nam Tinh thế nhưng sẽ cổ vũ hắn. Người bình thường không phải đều khuyên can giống như vị tài xế này sao?

Hắn cứ cảm thấy, cô nương lý trí giống như Nam Tinh, sẽ không thể bị Triệu Kỳ lừa. Chỉ là hắn không tiện hỏi, cho dù là giấu giếm, cũng nhất định có lý do khó xử, hắn sao có thể đi làm khó nàng.

"Hy vọng lần sau có thể tái kiến." Thành Lạc Gia lại nói với tài xế, "Cũng cảm ơn anh đã hỗ trợ, về sau nếu có chuyện gì yêu cầu tôi trợ giúp, có thể gọi điện cho tôi."

Tài xế cảm động vô cùng, nói: "Tôi vừa rồi coi cậu như tên ăn vạ, còn mắng vài lời khó nghe. Tôi thật là.....không nên như vậy."

Thành Lạc Gia cũng không để ý, hấn chân căng không tiện, sai người hầu đưa bọn họ ra ngoài.

Chờ bọn họ đi rồi, Thành Lạc Gia phát hiện mắt cá chân cũng không quá đau, cúi đầu nhìn lại, băng gạc được quấn rất chỉnh tề, nói nàng không phải chuyên nghiệp y khoa, hấn không quá tin tưởng.

Bất quá tại sao nàng chỉ hỏi về tấm ảnh chụp ba người kia, mà không hỏi về những tấm khác.

Chẳng lẽ nàng biết A Khổng? Hay là A Viễn?

Không quá năm phút, chuông di động vang lên. Hấn nhìn tên người gọi, dừng một chút mới tiếp. Mới vừa chuyển được, bên kia liền truyền đến thanh âm nôn nóng của mẫu thân: "A Lạc, nghe người hầu nói con bị thương? Đang êm đẹp sao con lại bị thương, bị thương nặng không, kêu bác sĩ trong nhà nhìn chưa? Lát nữa mẹ liền trở về, con ngoan ngoãn ở trong nhà, đừng đi đâu nữa. Nếu con có việc gì, làm ba mẹ phải sống sao đây....."

Nói xong, điện thoại đầu bên kia đã có tiếng khóc.

Thành Lạc Gia vừa cảm thấy áy náy, cũng cảm thấy.....bực bội.

Từ sau chuyện phát sinh hai năm trước, mẫu thân liền không thể để hấn chịu bất luận thương tích gì, trong nhà đồ có chút sắc bén đều bị thu hồi, sợ làm hấn bị thương.

Bảo hộ quá mức cẩn thận, làm Thành Lạc Gia rất thống khổ.

"Con không sao, mẹ, là vết thương nhẹ, mẹ đừng lo."

Cho dù có thống khổ đi nữa, hấn cũng vẫn bình tĩnh mà an ủi mẫu thân đang lo lắng.

Nhưng vẫn cảm thấy bức bối, càng ngày càng bức bối.

&&&&&

Tài xế ngồi trong chiếc xe được rửa đến sạch sẽ tâm tình cực kỳ tốt, trên đường lại tán gẫu chuyện ăn vạ với Nam Tinh. Chờ đưa nàng tới sân bay, nói: "Tôi hôm nay làm việc tốt, tâm tình tốt, không thu tiền."

Nam Tinh vẫn trả tiền cho hấn, lại hỏi: "Nếu lần sau đụng tới chuyện như vậy, anh cứu sao?"

Tài xế dứt khoát nói: "Không cứu!"

So với vui vẻ nhất thời, bị ăn vạ thật sự đáng sợ hơn, đó là muốn đánh bạc toàn bộ hạnh phúc gia đình.

Hắn không muốn, trừ phi lần tới có hành khách chịu gánh trách nhiệm, hắn làm phụ trợ thì có thể.

Nam Tinh âm ừ, cũng không bắt ngờ với suy nghĩ của hắn, hoàn toàn không khinh thường suy nghĩ như vậy, nàng nói: "Tái kiến."

Trở lại Thượng Hải đã là ngày hôm sau, khi Nam Tinh đi vào con ngõ nhỏ, nghĩ đến lát nữa vào cửa nhìn thấy người là Đào lão bản, tâm tình lại tốt hơn một chút.

Cửa hàng Đào gia mở cửa, bên trong có người. Nam Tinh cất bước đi vào, còn chưa nhìn rõ ngồi ở đó là ai, người nọ liền "Tạch" một cái đứng lên, vui mừng vỗ tay: "Hey! Nam Tinh tiểu thư, tôi đã quay lại."

Không nhìn thấy người muốn thấy, Nam Tinh khựng lại, tâm tình lại không tốt.

"Xèo — —"

Không biết vì sao không khí trong tiệm lại nháy mắt kết băng, Phùng Nguyên đang cười sang sảng bị Nam Tinh đông cứng.

..... Hắn đã làm gì sai?!

Chương 45: Thiên nhân bồ đề (ba)

Vẻ mặt bị Nam Tinh đông lạnh của Phùng Nguyên rất nhanh có phản ứng, nói: "Hôm nay tôi bắt đầu đi làm lại, đến báo với cô một tiếng trước."

"Ờ..." Nam Tinh hỏi, "Đào lão bản đâu?"

"Ông ấy nói muốn nuôi một ít hoa hoa cỏ cỏ, bắt đầu cuộc sống người già, đi cửa hàng hoa mua hoa rồi." Phùng Nguyên nói, "Tôi cũng muốn sống kiểu người già, vô cùng nhàn nhã."

Nam Tinh nhìn nhìn hắn, Phùng Nguyên bất quá hơn hai mươi tuổi, lại vào sở môi giới âm dương. Việc này chứng tỏ, Phùng Nguyên ở tuổi này cũng đã ly thể. {LAOHU}

Người ly thể ở cái tuổi đẹp nhất, vẫn có thể duy trì nhiệt tình công tác lại tích cực hướng về phía trước như hắn, không nhiều lắm.

Phần lớn đều vì oán hận cuộc đời bất công, đã biến thành lệ quỷ.

Nàng nên tốt với hắc một chút.

Nam Tinh tỉnh thần lại, Phùng Nguyên vẫn còn đang dong dài:
"Nhưng mà tôi vĩnh viễn không thể thành người già, nếu tôi hiện tại
trồng hoa, nhất định sẽ bị chê cười."

"Không phải tuổi trẻ lãng mạn?"

"Ha! Bộ dáng đẹp mới gọi là trẻ tuổi lãng mạn, bộ dáng khó coi thì sẽ
thành 'khô khan'." Phùng Nguyên đối với khuôn mặt xấu của mình rất
có tự mình hiểu lý, nói, "Còn gọi là 'ra vẻ'."

Nam Tinh nhìn hắc thật sâu, tưởng tượng cảnh hắc trồng hoa, giống
như.....đúng là không được đẹp để gì. Nàng nói: "Tuy là không quá
đẹp, nhưng mình vui vẻ là được."

Phùng Nguyên ngẩn người, phảng phất như đã được rất lớn ủng hộ
gì đó, chớp mắt lại có chút cảm động, hắc nói: "Nam Tinh tiểu thư cô
thật là một người thiện lương."

Nam Tinh chuyển đề tài hỏi: "Tư liệu của Thạch Bát Lâu là ai đưa cho
cậu?"

"Lão đại bọn tôi a." Phùng Nguyên buộc miệng trả lời, khoảnh khắc cảm động vừa rồi bay mất, hấn tức giận đến nhảy dựng lên, "Cô dụ tôi nói!"

"Không." Nam Tinh đứng đắn nói, lại nói, "Tôi chỉ là muốn nói cho cậu, tôi đòi cậu đưa tư liệu của Thạch Bát Lâu cậu không đưa, vì thế tôi tìm cách trộm, sau đó....."

"Cô trộm tư liệu của tôi?" Phùng Nguyên vội lục lại cặp tài liệu, nhưng không thấy dấu vết gì.

Nam Tinh đương nhiên sẽ không nói cho hấn là trộm như thế nào, loại thủ đoạn này có lẽ về sau còn dùng tiếp được. Nàng tiếp tục nói: "Chỉ là tôi dựa theo tư liệu của cậu đi tìm, lại phát hiện tin tức Thạch Bát Lâu để lại cho sờ môi giới các cậu là giả."

Phùng Nguyên cứng đờ, có chút không vui, hấn nói: "Mặc kệ là ở đâu.....cũng sẽ có chuyện như vậy. Cấp trên giao tư liệu cho cô, không phải thật, cô vẫn phải coi là thật."

Nam Tinh nhìn vẻ mặt của Phùng Nguyên có vẻ không thoải mái, biết hấn cũng không biết chuyện này, có lẽ đã từng hoài nghi, nhưng muốn yên thân, có vài chuyện không quá mấu chốt, thì bỏ qua.

"Tôi không trách cậu, cũng không cảm thấy cậu không chuyên nghiệp."

Phùng Nguyên nghe mấy lời này cũng không vui vẻ bao nhiêu, hắn nói: "Tôi đi đây, tìm việc cho cô."

Nam Tinh không giữ hắn lại, nàng nghĩ, có thể làm một người tích cực lạc quan không vui, té ra là chuyện dễ như vậy.

Muốn vui vẻ lên, lại không dễ dàng.

Phùng Nguyên nói đi tìm việc, lại liên tiếp ba ngày không xuất hiện.

Hôm nay Nam Tinh vừa đến chạng vạng đã đi ngủ, không biết có phải trước khi ngủ nghĩ về việc của Triệu Kỳ hay không, trong mộng luôn có cây bút chu sa xoay vòng vòng trước mặt.

"Nam Tinh, tổ phụ tặng con bút chu sa, ngày sau con phải cùng với Nam Nguyệt, bảo hộ Nam gia."

Tổ phụ đem bút chu sa giao cho nàng, thân ảnh càng lúc càng xa. Nàng liều mạng chạy theo đằng sau, chạy thật nhanh. Bỗng nhiên cảm thấy khát nước, sau đó liền thấy trước mặt có một nồi canh cá lớn.

Nàng tò mò đi nhìn nồi canh cá, một đen một trắng, bỗng nhiên vấy đuôi, đảo qua mặt nàng.

Nam Tinh hết hồn, tỉnh.

Sau đó liền thấy hai con cá không ngừng vẩy đuôi đảo tới đảo lui ở ngay trước mắt nàng, đảo qua má trái, lại đảo qua má phải.
{LAOHU}

Vì sao cá của Khâu Từ lại xuất hiện trong phòng nàng.

Hắn quả nhiên là tên biến thái cuồng theo dõi!

"Hô ——" cá âm dương bơi, không ngừng trôi dạt thong thả trong phòng, đuôi cá quét tới quét lui, quét lui quét tới.....

Hoàn toàn không tỉnh ngủ Nam Tinh ngồi bật dậy, duỗi tay tóm lấy hai con cá.

&&&&&

3 giờ sáng, là giờ người ta đang ngủ say nhất.

Khâu Từ bị tiếng đập cửa đánh thức, khi hần mở mắt thấy có chút kỳ quái, giờ này ai lại đến gõ cửa. Chẳng lẽ là cha nào say xỉn đi nhầm cửa?

Lát sau cửa lại bị gõ vang.

Khâu Từ lúc này mới dậy ra mở cửa, cửa vừa mở, liền thấy Nam Tinh mặt đen thui đứng trước cửa, mặt mũi tức giận.

Hắn sừng sốt, là người hần hoàn toàn không ngờ tới.

Nam Tinh giương mắt nhìn hần, tầm mắt đảo qua thân trên trần trụi của hần, rần chắc vạm vỡ, còn có cơ bụng. Nàng dừng một chút, đem cái chai trong tay nhét vào tay hần, nói: "Cá của anh."

Khâu Từ khựng lại, nhìn đồ trong chai, đúng là cá của hần. Hần ngoài ý muốn hỏi: "Cô gặp chúng ở đâu vậy?"

Nam Tinh nhin không được nói: "Anh hỏi thử bọn nó, vì cái gì mà hơn nửa đêm còn ở trong phòng tôi bơi qua bơi lại, chuyện này không quan hệ với anh sao?"

Khâu Từ nhìn bộ dáng nàng hưng sư vấn tội, nóng giận vẫn xinh đẹp, hấn nở nụ cười: "Thề với trời, tôi lại không sai chúng đi nhìn trộm cô."

Nam Tinh bỗng đứng nhìn chăm chăm hấn, hỏi: "Anh có thể mượn đôi mắt của chúng để nhìn trộm thứ chúng đã thấy?"

Khâu Từ lập tức dựng thẳng ngón tay nghiêm túc nói: "Có thể, nhưng tôi tuyệt đối không có làm việc này với cô."

"Vậy thì vì cái gì chúng lại bơi tới chỗ của tôi?"

Có lẽ cuộc trò chuyện của hai người đêm nay có vẻ khá đột ngột lại lâu dài, cho nên khách cùng tầng hơi có động tĩnh, như muốn ra nhìn xem là chuyện gì. Khâu Từ nghe tiếng, mới nói: "Tôi đi mặc đồ, chúng ta ra ngoài nói."

"Cất cá của anh đi."

Khâu Từ cười, đồng ý rồi đi vào mặc áo. Lát sau đi ra, cùng Nam Tinh đi thang máy xuống lầu.

Nửa đêm Thượng Hải còn có xe đi lại, chỉ là không náo nhiệt như nước chảy như ban ngày.

Hai người đi trên lối đi bộ, thỉnh thoảng có xe chạy qua, cuốn lên một cơn gió lạnh cuối thu.

Khâu Từ hỏi: "Cô lạnh không?"

"Không lạnh." Nam Tinh nhắc nhở, "Cá."

"Tôi cũng không biết vì sao mà chúng lại đến chỗ cô, vốn dĩ là tôi sai chúng đi tìm một người."

"Tìm ai?"

Khâu Từ nghĩ một hồi, vẫn nói: "Một người bạn của ca ca tôi, mất liên lạc hôm qua. Sáng mai tôi liền phải đi đến nhà bọn họ, dựa theo lệ thường thì sẽ cho cá đi trước, không nghĩ tới chúng lại bơi tới chỗ cô. Tinh Tinh cô nương, cô nói xem, cá của tôi có phải yêu thầm cô rồi hay không?"

Nam Tinh nhìn hẩn một cái, nàng một chút cũng không muốn bị hai con cá yêu thầm. Nàng đột nhiên nghĩ đến vừa rồi Khâu Từ nói là bạn của Lê Viễn, chắc không phải là..... Nàng dừng bước, hỏi: "Người bạn kia của ca ca anh, có phải tên là Thành Lạc Gia hay không?"

Khâu Từ bất ngờ, hấn hỏi: "Cô biết?"

"Tôi đã gặp hấn." Nam Tinh nói, "Tôi đi tìm Triệu Kỳ, giữa đường thấy có người bị thương, khiến cho tài xế tiện đường chở hấn về, người kia chính là Thành Lạc Gia. Tôi đến biệt thự của hấn, thấy hấn và ca ca anh, còn có một người tên a Khổng chụp ảnh chung."

"Thật trùng hợp." Khâu Từ hiểu ra, hấn hỏi, "Cô nói lúc ấy hấn bị thương? Vậy có phải cô chạm vào miệng vết thương của hấn hay không?"

"Ừm."

"Tôi biết vì sao cá của tôi lại bơi đến chỗ cô, bởi vì cô từng chạm vào vết thương của Thành Lạc Gia, trên tay dính máu của hấn. Cá là dựa vào nguyên tắc gần nhất, chúng theo mùi mà tìm, trước hết tìm đến chỗ cô. Vốn dĩ bước tiếp theo, nếu chúng phát hiện không phải là Thành Lạc Gia, thì sẽ bơi đi. Nhưng.....chúng gặp phải cô, còn bị cô tóm gọn."

Khâu Từ nhin không được cười cười: "Còn thiếu chút nữa bị cô hàm canh, thật tội nghiệp."

Nam Tinh lúc này mới hết hoang mang, nàng biết Khâu Từ không phải cuồng rình coi. Chỉ là hơn nửa đêm bị cá dựng dậy, khó tránh khỏi bức bối. Nhưng tóm cá của hắn tới cửa vẫn tội, cũng đánh thức hắn.

Một hắn còn tốt tính như vậy.

Nam Tinh đuối lý, nhưng Khâu Từ không thềm để ý. Khâu Từ nói: "Đợi lát nữa hừng đông tôi liền xuất phát, cô nói Triệu Kỳ cũng ở khu biệt thự nhà giàu kia? Vậy tôi thuận tiện hỏi thăm giúp cô?"

"Tôi không biết hắn mang vị hôn thê của hắn đi đâu, chừng nào mới về. Lúc ấy Thành Lạc Gia nói sẽ giúp tôi lưu ý hướng đi của hắn, không nghĩ tới Thành Lạc Gia lại mất tích."

Khâu Từ không nghĩ tới Nam Tinh và Thành Lạc Gia bất quá cũng mới gặp nhau, đối phương cũng đã giúp nàng lưu ý người khác, lại thấy ngoài ý muốn, Nam Tinh khi nào thân thiện như vậy. {LAOHU}

"Kỳ thật cũng không thể nói là thật sự mất liên lạc, hôm qua khi hắn rời nhà có để lại tin cho cha mẹ hắn, nói hắn muốn ra ngoài dạo một chút. Sau đó cha mẹ hắn gọi điện thoại cho hắn, hắn đều không tiếp, mỗi lần chỉ gửi về một tin nhắn thoại báo bình an." Khâu Từ nói, "Thành Lạc Gia trước kia bị tai nạn, mấy năm nay cha mẹ hắn cơ hồ không cho hắn xa nhà, lần này hắn đột nhiên đi một mình, họ vô cùng lo lắng, ca ca của tôi cũng rất lo lắng."

Nam Tinh trầm mặc, mới nói: "Bởi vì sợ hấn lại quay về tuyết sơn sao?"

Khâu Từ không nghĩ tới ngay cả chuyện này nàng cũng biết, hỏi: "Hấn nói cho cô?"

"Ừm, hấn nói cho tôi vụ tai nạn hai năm trước ở tuyết sơn." Nam Tinh lại nói, "Ngày đó hấn xác thật có nói qua, muốn chờ sức khỏe tốt hơn, lại leo lên tuyết sơn lần nữa, hoàn thành lời hứa của hấn với a Khổng, hoàn thành tâm nguyện của a Khổng."

Khâu Từ im lặng, tuy hấn chưa gặp qua Thành Lạc Gia, nhưng sự kiện kia hấn có nghe từ miệng huynh trưởng, cũng cảm thấy tiếc nuối. Bạn tốt đồng hành, lại một chết một bị thương. Vô luận là đối với người đã mất, hay là đối với người còn sống, đều rất tàn nhẫn.

Nam Tinh nghĩ tới một chuyện, nói: "Hấn không tiếp điện thoại của mấy người, nói không chừng sẽ tiếp của tôi, dù sao tôi đối với hấn, chỉ là một người xa lạ, hơn nữa hấn còn đáp ứng tôi, sẽ giúp tôi lưu ý hướng đi của Triệu Kỳ."

Trải qua muôn vạn khó khăn mới biết được số của Nam Tinh nên khi Khâu Từ nghe thấy những lời này, trong lòng bị gõ đến kêu bộp bộp.

Nam Tinh lại nói: "Xác nhận là hắc an toàn, ít nhất có thể cho ca ca anh an tâm một chút, xem như cảm tạ hắc ngày đó ra tay hỗ trợ."

"Ừm."

"Chờ trời đã sáng lại gọi, anh mấy giờ đi?"

"7 giờ."

"Vậy tôi về, anh đi ngủ." Nam Tinh không ngờ cá của hắc là tìm lộn chỗ, còn mình lại tóm cá của hắc tới cửa vắng tội. Hiện tại đã 3 giờ rưỡi, cách thời gian hắc rời giường chỉ còn vài giờ.

Ngủ không yên còn phải bồn ba, Nam Tinh biết cảm giác này không dễ chịu.

"Không muốn ngủ." Khâu Từ nói, "Hơn nữa tôi cũng sẽ không để cô đi đêm một mình, tôi đưa cô về."

Nam Tinh nhìn hắc, hỏi: "Tôi là người bình thường sao?"

Khâu Từ cười: "Cô đương nhiên không phải, cô là siêu sao. Nhưng siêu sao cũng không phải lợi hại nhất vũ trụ, lỡ gặp phải ngôi sao nào đó thì làm sao bây giờ? Tôi không yên tâm."

Nam Tinh nhìn hắn, bỗng dừng dờn mắt đi. Nàng nói: "Trước giờ tôi đều như vậy."

"Về sau sẽ không." Khâu Từ thấy nàng tránh né sắp né ra đến đường cái, mới kéo nàng trở lại lối đi bộ.

Đi một hồi Nam Tinh lại lạng ra ngoài, Khâu Từ bật cười hỏi: "Trên người tôi mọc gai à?"

Nam Tinh hơi ử rử, nói: "Tôi về đây, lát nữa sẽ liên hệ với anh."

— — trên người Khâu Từ không có gai, chính là vì không có gai, cho nên mới làm nàng không muốn đến gần hơn. Một khi quen, muốn tránh, cũng tránh không thoát.

Chương 46: Thiên nhân bồ đề (bốn)

Khi Nam Tinh ngồi xe trở lại ngõ nhỏ, đã sắp 5 giờ, trời còn mờ mờ. Lúc nàng trả tiền còn nhận thấy đằng sau có chiếc xe, theo nàng cả một đường.

Nàng biết đó là Khâu Từ, nhưng làm như không biết.

Về tới trong tiệm nàng ngồi trên ghế, nhìn đồ cổ nàng thu thập về bày đầy cửa hàng mà ngơ ngẩn. Mỗi một kiện đồ cổ, đều là nàng thân thủ mang về. Mỗi một kiện đồ cổ, đều lưu trữ ký ức sâu nhất của chúng.

Phần lớn là bi thương, rất ít có vui vẻ.

Đồ cổ mà còn chỉ biết nhớ chuyện đau lòng nhất, huống chi là người sống sờ sờ.

Lửa lớn, khói thuốc súng, tổ phụ đứng trong biển lửa. Không hề có chút sợ hãi, phảng phất giống như thần tiên.

Nhưng cho dù là tổ phụ nàng cảm thấy có thể đỉnh thiên lập địa, cũng không thoát khỏi thiết kỵ giẫm đạp.

Nam Tinh không khỏi rùng mình một cái, từ trong mộng tỉnh lại. Nàng nhẹ nhàng thở dốc, trên trán toàn là mồ hôi lạnh. Nàng bỗng nhiên nhớ tới thời gian, nhìn một cái, đã gần 7 giờ.

Khâu Từ là 7 giờ bay, nói không chừng hiện tại hắn đã ở phòng chờ.

Nàng vội vã gọi cho hắn, bên kia bắt máy rất nhanh.

"Tôi ngủ quên, anh đăng ký chưa?"

"Chưa. Giọng cô làm sao vậy? Sinh bệnh?"

"Không sao. Anh chờ chút, tôi liên hệ Thành Lạc Gia."

Nam Tinh cắt đứt điện thoại, lại gọi vào số của Thành Lạc Gia. Tiếng chuông đổ gần nửa phút, mắt thấy muốn cắt đứt, bên kia mới tiếp.

"Nam Tinh tiểu thư?" giọng của Thành Lạc Gia quả thực còn yếu ớt hơn cả nàng, nói xong còn ho khan vài tiếng, "Xin lỗi, tôi hiện giờ

không ở tiểu khu, có lẽ...có lẽ không thể giúp cô nhìn. Tôi vốn dĩ định gọi cho cô, nhưng tình huống đặc thù, thật sự xin lỗi."

Nam Tinh vốn dĩ muốn nói "ừm" một tiếng là xong, bỗng nhiên nghĩ đến vừa rồi Khâu Từ hỏi chuyện, mới hỏi: "Giọng của cậu làm sao vậy? Sinh bệnh?"

"Phát sốt, nhưng không có vấn đề gì."

"Chân cậu lành chưa?"

"Chưa..... Có thể là mới vừa có thể xuống đất tôi liền đi đường xa, đi quá nhiều, miệng vết thương trở nên nghiêm trọng." Thành Lạc Gia lại nói, "Tôi đang gặp bác sĩ."

Nhưng Nam Tinh nghe thấy có xe gào thét chạy qua, còi ầm vang dội, lại không có tiếng người, rõ ràng là đang ở ven đường, mà không phải ở bệnh viện.

Hắn rốt cuộc đang ở đâu?

Thân thể đã suy yếu như vậy còn đi khắp nơi, chẳng lẽ hắn muốn đi tuyết sơn?

"Cậu không ở bệnh viện." Nam Tinh trực tiếp hỏi, "Cậu muốn đi tuyết sơn?"

Bên kia trầm mặc một lúc lâu, nhưng không cắt đứt điện thoại. Lát sau hắn mới nói: "Tôi muốn đi, nhưng lực bất tòng tâm. Tôi chỉ là không muốn ru rú ở nhà, muốn ra ngoài đi dạo một chút."

"Tôi hiểu rồi."

Bên kia cười cười: "Tôi biết cô sẽ hiểu, ngày đó cô không cản tôi lại đi tuyết sơn tôi đã biết." Thành Lạc Gia lại ho khan, thanh âm càng suy yếu, "Về sau nếu có cơ hội, cô lại đến đây, tôi sẽ đón tiếp cô thật tốt, cảm ơn cô, Nam Tinh tiểu thư."

Điện thoại cắt đứt.

Thanh âm của Thành Lạc Gia quá mức mỏng manh, Nam Tinh đoán có lẽ hắn bệnh khá nặng. Nếu cứ mặc kệ hắn như vậy, sẽ xảy ra chuyện.

Khi nàng lại gọi cho Khâu Từ lần nữa, đã 7 giờ, nàng hỏi: "Đăng ký?"

"Chưa, tôi đang đợi cô."

Nam Tinh khựng lại, nói: "Tôi đã gọi được cho Thành Lạc Gia, hiện tại vết thương ở chân hấn nặng hơn, còn phát sốt, nhưng hấn không đi bệnh viện."

"Tình huống có chút không ổn." Khâu Từ nói, "Hấn có nói hấn ở đâu hay không?"

"Không có, nghe có vẻ không muốn nói. Hấn đang trốn cha mẹ hấn."

Khâu Từ có lẽ nghĩ tới gì đó, nói: "Nam Tinh, cô chờ chút, có lẽ hấn sẽ bằng lòng gặp những người khác."

Một lát sau điện thoại cắt đứt, Nam Tinh cầm di động đợi không biết bao lâu, khi tiếng chuông lại lần nữa vang lên, lại không phải Khâu Từ, mà là Thành Lạc Gia. {LAOHU}

"Nam Tinh? Cô quen Lê Viễn, phải không?"

Nam Tinh hơi khựng lại, mới nói: "Đúng vậy."

Bên kia cười nhẹ, nói: "Ngày đó lúc cô hỏi tôi người trên bức ảnh là gì của tôi, tôi liền hoài nghi, bởi vì cô không hỏi ai khác, chỉ hỏi bức ảnh đó. Vừa rồi sau khi điện thoại với cô, hấn liền gọi cho tôi, tôi liền xác định là mấy người quen nhau."

"Gặp mặt một lần, đều là trùng hợp." Nam Tinh còn chưa nói xong, điện thoại đầu kia lại kịch liệt ho khan, thanh âm tràn ngập bệnh tật, bệnh của Thành Lạc Gia càng lúc càng nặng. Không biết vì cái gì, di động "Đô đô đô" mà kêu, Nam Tinh không để ý, thấp giọng nói, "Nếu cậu không nói cho hấn cậu ở đâu, tôi vẫn có thể tìm được cậu."

"Cô tìm không được tôi, mấy người không ai có thể tìm được tôi." Ngữ khí của Thành Lạc Gia trở nên nặng nề, tràn đầy cự tuyệt.

Ngay sau đó Thành Lạc Gia cắt đứt điện thoại.

Điện thoại mới vừa cắt đứt, Nam Tinh liền thấy Khâu Từ gọi đến, nàng ấn nghe liền nói: "Thành Lạc Gia gọi cho tôi, đoán được tôi quen Lê Viễn, hơn nữa còn cự tuyệt nói địa chỉ."

Khâu Từ nhẹ nhàng thờ phào, nói: "Thì ra là cô đang nói chuyện với hấn, đường dây vẫn luôn báo bận, tôi còn tưởng cô có chuyện gì."

Nam Tinh lúc này mới bừng tỉnh, nói: "Cái tiếng 'đô đô đô' kia là tiếng báo có cuộc gọi đến?"

Khâu Từ bất ngờ hỏi: "Cô không biết?"

"Ừm." Bởi vì chỉ có Đào lão bản mới gọi điện cho nàng, trước đó, không có chuyện đang gọi điện lại có một cuộc gọi khác đến.

Giờ thì nàng đã biết.

Khâu Từ bỗng nhiên nhớ tới lời vừa rồi nàng nói, cười cười. Nam Tinh nhú mày, hỏi: "Tôi nói đùa à?"

"Không có, vừa rồi cô nói, tiếng đường dây bận là gì?"

"Đô đô đô."

Khâu Từ lại cười, từng câu từng chữ, đáng yêu cực kỳ.

Nam Tinh lúc này mới phản ứng, cứng đờ một lát mới nói: "Còn ngồi máy bay sao?"

Khâu Từ không chọc nàng nữa, nói: "Không được, vừa rồi gọi điện thoại, ca ca tôi cũng ở bên cạnh, giọng nói ở xung quanh A Lạc tôi nghe ra, không phải phương ngôn bên kia, là một địa phương khác. Bây giờ bọn tôi đặt lại vé máy bay, chuẩn bị đi. Còn hai tiếng nữa mới cất cánh."

"Ừm."

Bỗng nhiên bên cạnh Khâu Từ vang lên một thanh âm vừa mềm mại vừa ôn nhu: "A Từ cậu đang nói chuyện điện thoại với ai vậy? Thanh âm cũng quá ôn nhu đi, hi hi."

Nam Tinh khựng lại, đầu kia là giọng của một cô nương, rất êm tai, nghe thanh tuyến, còn rất gần Khâu Từ.

Thậm chí còn gọi hấn là A Từ.

Lâm Mạn vốn dĩ đang ôm cánh tay Lê Viễn dựa đến thoải mái, nghe thấy Khâu Từ vẫn luôn nói chuyện, còn trêu chọc đối phương, liền trực tiếp từ trước người Lê Viễn chồm qua hỏi hấn. {LAOHU}

Khâu Từ vội nghiêng người cản nàng lại, giơ ngón tay ra hiệu nàng im tiếng. Nhưng đầu kia Nam Tinh đã nói: "Nói chuyện sau."

Điện thoại cắt đứt, Khâu Từ nhìn Lâm Mạn phá đám, nói: "Có chuyện gì vậy, Lâm đại tiểu thư? "

Lâm Mạn cười càng vui vẻ, nói với Lê Viễn: "Woa, đệ đệ vạn năm quang côn của anh, đệ đệ thề sống chết không muốn có bạn gái của anh sắp thông suốt rồi."

"Anh gặp rồi." Lê Viễn nói, "Là một cô nương có tính cách rất độc đáo."

"Anh vậy mà gặp qua rồi, em cũng muốn gặp." Lâm Mạn vội vàng nói với Khâu Từ, "A Từ mình cũng muốn gặp, mình trấn cửa ải cho cậu, mình rất biết nhìn người."

Khâu Từ rất sợ Lâm Mạn quá phóng khoáng sẽ đem Nam Tinh quá nghiêm túc dọa chạy mất, trực tiếp cự tuyệt: "Đừng, cậu sẽ dọa người ta chạy mất."

Lâm Mạn ôm cánh tay Lê Viễn cười ha ha, nói: "Mình thật tò mò cậu tán gái kiểu gì, nếu không mình chỉ cho cậu một chút a, ngay cả tòa núi băng lớn như ca ca cậu mình còn tán được, mình có kinh nghiệm."

Vẫn luôn suy nghĩ về chuyện của Thành Lạc Gia Lê Viễn rốt cuộc dời tầm mắt lên mặt nàng, hỏi: "Đắc ý lắm hả?"

"Đương nhiên a, tán đổ Lê đại công tử có thể làm em đặc ý cả đời."
Lâm Mạn thấy hắn tâm sự nặng nề, thò đầu hôn lên miệng hắn một cái, nói, "Sẽ nhanh tìm được A Lạc, em tìm với anh, tìm được rồi, em sẽ thay anh nện cho hắn một trận."

Mặt Lê Viễn bỗng dưng giãn ra, hôn một cái lên trán nàng.

Khâu Từ nhìn hai người xà nẹo bên nhau, rớt cuộc đời mắt, chịu không nổi, chịu không nổi.

&&&&&

Mặt trời chiều cuối thu làm người cảm thấy thoải mái, mang theo một chút ấm áp. Nam Tinh nửa nằm trên ghế dài ở cửa, chớp mắt phơi nắng. Đại Hoàng cũng ghé vào một bên ngủ, cảm thấy có chút râm mát, cảnh giác nhìn ra, liền thấy Phùng Nguyên.

"Gâu — —"

Phùng Nguyên đuổi tay xoa đầu nó, từ trong ngực lấy ra một bao cầu lương, đổ vào chén của nó.

Cầu lương đổ vào trong chén, phát ra tiếng lộp bộp. Nam Tinh mở mắt, ánh mắt dừng nơi mái hiên xa xa, nói: "Uống trà?"

Phùng Nguyên kinh ngạc, hỏi: "Sao cô không hỏi tôi có nhiệm vụ hay không?" Hắn ngửa tay định đi sờ trán nàng, xem có phải phát sốt hay không, nhưng hắn không dám, sợ bị bấm tay. {LAOHU}

Nam Tinh nghĩ nghĩ, hỏi: "Nhiệm vụ đâu?"

Phùng Nguyên cuối cùng cũng thở phào, nói: "Không có. Lần này tôi tới là muốn nói với cô một chuyện."

"Nói."

"Lão đại bọn tôi tìm tôi đòi tư liệu của cô."

Nam Tinh khựng lại, Phùng Nguyên tiếp tục nói: "Trong sở bọn tôi được chia làm vài tổ, vì phòng ngừa các tổ đánh cắp tư liệu, cho nên tư liệu của mỗi tổ đều không liên hệ nhau. Tôi là giám đốc tổ C, tư liệu do tổ C tìm được đều do tôi bảo quản, cô là hội viên tổ C, bởi vậy cho dù là lão đại của bọn tôi cũng không có tư liệu của cô."

"Cậu cho?"

"Cho." Phùng Nguyên lại nói, "Cho cái giả."

Nam Tinh hơi bất ngờ, Phùng Nguyên hừ cười một tiếng, nói: "Hắn đưa tôi một phần tư liệu giả, tôi cũng đưa về một phần tư liệu giả. Về sau cho dù hắn biết, cũng không có mặt mũi chất vấn tôi."

Nam Tinh thật sự không nghĩ tới Phùng Nguyên lại làm vậy, ngày thường thấy hắn nhát gan, dám làm chuyện như vậy. Nam Tinh phải đối với hắn lau mắt mà nhìn, nghĩ lại vẫn nói: "Cẩn thận một chút, đừng để bị phát hiện."

"Được Nam Tinh tiểu thư quan tâm." Phùng Nguyên thấy ấm áp, được thấu hiểu mới là quan trọng nhất.

Nam Tinh lần này không nói những gì lạnh như băng ngắt lời hắn, bởi vì nàng biết Phùng Nguyên giao tư liệu ra đối với hắn không có ảnh hưởng gì, nhưng giao một phần tư liệu giả, lại có khả năng sẽ gặp phải phiền toái không cần thiết.

Bị khai trừ, cũng có khả năng. Việc này đối với chuyên nghiệp như Phùng Nguyên tới nói, thật sự là mạo hiểm lớn.

"Cảm ơn cậu, Phùng Nguyên."

Phùng Nguyên sừng sốt, trong lòng ấm đến muốn nở ra cả biển hoa, một đóa một đóa, một bụi một bụi, phốc phốc mà nở bung ra. Hấn đứng phắt dậy, đỏ mặt.

Lần đầu tiên trong đời, được mỹ nhân nghiêm túc cảm tạ như vậy.

"Tôi..... tôi sẽ cố gắng làm việc." Phùng Nguyên nhanh chóng chụp mũ lên đầu, vội vàng xoay người đi, nếu ngồi tiếp, tim chắc phải nhảy ra ngoài.

Tuy rằng tim của hấn đã sớm không còn nhảy nữa.

Nhưng hấn có cảm giác nó sẽ nhảy ra.

Nam Tinh nhìn Phùng Nguyên biến mất khỏi con ngõ nhỏ, bỗng nhiên hơi hiểu ra vì sao Đào lão bản lựa chọn Phùng Nguyên tới tiếp quản. {LAOHU}

Có lẽ ông thấy mình quá cô đơn, vẫn luôn tiễn người Đào gia đi, cho nên lần này tìm người có thân phận như Phùng Nguyên.

Đều bất tử bất diệt, có thể vĩnh viễn kết bạn, đến hơn trăm, hơn ngàn năm.

"Đinh — —"

Tiếng chuông trong trẻo như nước suối, làm Nam Tinh hoàn hồn. Nàng mở di động, thấy tin Khâu Từ gửi.

"Tìm được rồi."

Tác giả có lời muốn nói: chuyện Tinh Tinh cô nương add Thành Lạc Gia và Phùng Nguyên, là ở sau Khâu Từ, rõ ràng là bị Khâu Từ ảnh hưởng, mới thử chủ động add người khác.

Nhưng lại làm cho các người cảm thấy nam chủ đáng thương, ha ha ha, mới không phải nha, Đồng Tiền là mẹ ruột, thật sự là mẹ ruột (nhấn mạnh nhiều lần có vẻ như mình vô cùng chột dạ, hmmm.....)

Mặt khác Phùng Nguyên là quý mà lại sinh bệnh gì gì đó, các người đã quên thường thường nữ quý bởi vì hút không đủ dương khí mà vẻ mặt tái nhợt suy yếu sao, đây cũng là một loại bệnh nha.

Lời editor: Mạn Mạn là cô nương vừa ngọt vừa thơm, lại thông minh mạnh mẽ, đáng yêu level 1000+

Chương 47: Thiên nhân bồ đề (năm)

Tình trạng của Thành Lạc Gia không tốt lắm, khi Lê Viễn tìm được hấn, hấn đang ở bệnh viện. Té xỉu ở ven đường, được người qua đường hảo tâm đưa đến bệnh viện.

Khi ba người Lê Viễn chạy tới, Thành Lạc Gia còn chưa tỉnh lại, đang được truyền dịch trong phòng bệnh.

Khâu Từ đi trả viện phí, Lê Viễn và Lâm Mạn chờ ở ngoài hành lang, lúc này Lâm Mạn nhỏ giọng hỏi: "Muốn nói cho mấy người Thành ba ba không?"

"Ừm."

Lâm Mạn nói: "Để em nói, em biết anh không am hiểu ứng đối khi trưởng bối đề ra nghi vấn, để em."

Lê Viễn xoa đầu nàng, luôn săn sóc như vậy. Khi còn nhỏ hấn cứ luôn trốn tránh con bé giống bánh trôi hấp nhân đậu là nàng, bây giờ không muốn trốn nữa, nửa khắc cũng không muốn.

"Mạn Mạn, chúng ta đem hôn kỳ đầy lên sớm đi."

Lâm Mạn mở to mắt nhìn hấn, mặt đỏ lên, nói: "Không được, ba mẹ em đến cuối năm mới có rảnh mà về nước."

Lê Viễn lại nói: "Vậy chúng ta bay đi Canada."

Lâm Mạn cười cười, hỏi: "Lê đại công tử muốn cưới em tới như vậy a, em lại không chạy mất. Khi còn nhỏ em đã thích anh, thật vất vả chờ đến khi cả anh, em đều trưởng thành, còn tóm được anh, em không nỡ nhả ra đâu, em là của anh, anh đừng lo."

Nàng dỗ hấn, lại nói: "Em đi gọi điện thoại, bằng không Thành ba ba sẽ lo muốn chết."

Lê Viễn nhẹ nhàng gật đầu, Lâm Mạn mới vừa đi, hấn liền thấy Khâu Từ đến.

Trong tay Khâu Từ có một xấp hóa đơn, hấn đi tới ngồi xuống nói: "Cho dù thân thể hấn bình phục, về sau vẫn sẽ trốn nhà đi."

"Ừm." Lê Viễn hiểu tại sao Thành Lạc Gia muốn trốn đi, sau vụ tai nạn phát sinh từ hai năm trước, ba mẹ Thành gia chẳng khác nào giam cầm Thành Lạc Gia lại, lúc đầu là ngay cả cửa nhà cũng không

cho phép ra, sau đó thấy hấn không vui, liền nói lỏng, có thể đi lại ở xung quanh khu nhà giàu. {LAOHU}

Nhưng cũng chỉ giới hạn ở xung quanh đó, không thể vào nội thành, không thể lên xe đi chỗ khác, không được leo núi, cho dù chỉ là đỉnh núi nhỏ cao 100 mét cũng không được.

Vốn dĩ bởi vì A Lạc mấy năm nay có "biểu hiện tốt đẹp", ba mẹ Thành gia mới dần dần cho phép hấn đi thêm vài nơi. Ai ngờ ngày đó hấn chạy bộ, làm chân bị cắt mở ra một cái miệng to, máu chảy không ngừng.

Thành mẹ lại lập tức cấm hấn ra ngoài, ngay cả cửa nhà cũng không cho phép ra. Bà ta thật sự quá sợ con trai độc nhất xảy ra chuyện, mấy năm nay lo lắng đến nỗi thần kinh đều suy nhược.

Nhưng A Lạc lần này không đồng ý, trực tiếp cự tuyệt.

Một nhà ba người đã xảy ra cãi cọ kịch liệt.

Ngày hôm sau, A Lạc nửa đêm trốn nhà, còn kéo cái chân bị thương, rời đi cái nơi mà đối với hấn chẳng khác gì nhà tù.

Lê Viễn biết hấn tỉnh lại, chuyện đầu tiên nghĩ đến, vẫn là đào tẩu, nhưng ba mẹ Thành gia tuyệt đối sẽ không để hấn đi. Bọn họ thà có một đứa con trai không vui vẻ, cũng không muốn con lại gặp nguy hiểm.

Lê Viễn thấy hấn mở ra khung chat, hỏi: "Lại đang nói chuyện phiếm với Nam Tinh tiểu thư?"

"Không có, nàng rất bận." Khâu Từ trên đường tới bệnh viện đã gửi tin nhắn cho Nam Tinh, nhưng đến bây giờ còn chưa thu được hồi phục, hấn nhìn mấy lần, lần này cả một cái dấu chấm câu cũng không có.

Lê Viễn thấy hấn tựa hồ có chút mất mát, nói: "Nàng là ai, cậu cũng không biết rõ, đúng không. Dễ dàng thích một người quá thần bí, cũng không phải sáng suốt."

Vừa dứt lời, Lâm Mạn đi gọi điện xong quay lại nghe thấy, vừa đi vừa nói: "Thích chính là thích, làm gì còn phân chia cái gì sáng suốt với không sáng suốt." Nàng giống như đại tỷ tỷ vỗ vỗ vai Khâu Từ, nói, "A Từ, cậu đừng nghe ca ca cậu nói bừa, anh ấy là tên gốc trong chuyện tình cảm, còn dám dạy đệ đệ. Việc này cậu phải hỏi mình, mình ủng hộ cậu."

Lê Viễn dựa ghế nhìn nàng, hỏi: "Nghe như Lâm tam tiểu thư rất có kinh nghiệm trong chuyện tình cảm?"

Khâu Từ ngửi thấy mùi dấm, không đúng, là mùi ngọt ngay của cầu lương hai người này rải.

"Đương nhiên phong phú nha." Lâm Mạn cúi người nói, "Lê đại công tử có phải đã quên, em theo đuổi anh 5 năm kia, mười tám ban võ nghệ đều dùng sạch, vô cùng vất vả."

Lê Viễn cười, nói: "Vất vả rồi."

Vẻ mặt ngán ngẩm Khâu Từ bỗng nhiên thu được Nam Tinh trả lời.

". "

Tuy chỉ có một cái dấu chấm, nhưng Khâu Từ cũng rất vui vẻ.

Xa xa tại Thượng Hải Nam Tinh cũng không phải rất vui vẻ, nàng chơi với Đại Hoàng cả ngày, Đại Hoàng chạy mệt, không chạy nữa, lại về trong bóng mát dưới mái hiên nằm bò.

Đào lão bản nấu xong cơm chiều, kêu Nam Tinh vào nhà ăn.

Nam Tinh cầm đũa, Đào lão bản cầm bình thuốc, một lọ đổ ra mấy viên, một lọ lại một lọ. Mấy viên thuốc đủ màu nằm trong lòng bàn tay, ông ngửa cổ dùng nước uống thuốc xong, mới cầm đũa lên.

Nam Tinh nói: "Ngày mai tôi đến công ty dịch vụ việc nhà, tìm cái bảo mẫu. Tôi không biết nấu cơm, ông cũng không thể ôm phòng bếp ngọt ngọt."

"Nhiều người, bất tiện." Đào lão bản lại nói, "Lại nói hai ngày trước có một thanh niên tới tiệm, nhìn đáng vẻ còn rất quan tâm cô, hắc tên Khâu Từ."

"Ồ....." Nam Tinh hỏi, "Hắc nói gì đó?"

Đào lão bản khẽ cười nói: "Đều là những lời quan tâm cô."

Nam Tinh biết mình lảm miêng, việc này có nghĩa là nàng rất để ý Khâu Từ nói gì. Nàng rũ mắt, nói: "Ăn cơm, ăn không nói."

Đào lão bản vẫn không động đũa, chỉ nói: "Ta một người không thuộc Huyền môn cũng có thể tiếp thu cô, hướng chi là Khâu Từ, nhìn như là có hiểu biết mấy thứ này."

"Mạng của hắc không dài như của tôi."

Đào lão bản cứng đờ, đây là khúc mắc của Nam Tinh, nhưng cũng là sự thật không thể phủ nhận. Ông muốn Nam Tinh thay đổi, trở nên lạc quan vui vẻ hơn một chút. Nhưng chuyện như tình cảm này, rõ ràng là không thích hợp thúc đẩy.

Nếu bọn họ thật sự ở bên nhau, trăm năm sau, Khâu Từ chết đi. Nếu có con, Nam Tinh cũng phải tận mắt nhìn thấy con mình chết đi.
{LAOHU}

Quá tàn nhẫn.

Đào lão bản không nói nữa, chỉ là thở dài trong lòng, tùy duyên đi.

&&&&&

Khi tiếng chuông di động của Nam Tinh vang lên, đã là 11 giờ đêm. Nàng bị tiếng chuông đánh thức, thấy là cái số lạ, còn là tỉnh khác, tưởng kẻ lừa đảo, trở mình không để ý nữa.

Tiếng chuông vang rồi ngừng, bất quá mười giây, lại vang lên.

Nam Tinh lúc này mới tiếp, nhưng không mở miệng. Bên kia đợi một hồi, mới ôn thanh hỏi: "Xin hỏi là Nam Tinh tiểu thư sao?"

"Đúng vậy."

"Thực xin lỗi trễ như vậy còn quấy rầy cô, thật sự rất xin lỗi. Tôi là mẹ của A Lạc, số là tìm thấy từ di động của hấn. Tôi tra xét rồi, hôm hấn trốn nhà đi, nói chuyện với cô gần năm phút, mấy năm nay, hấn hầu như không gọi điện cho ai, cho dù là chúng ta, cũng không thể nói được nửa phút."

Chỉ vài câu ít ỏi, Nam Tinh đã thấy rõ ràng dự vọng kiểm soát mãnh liệt của vị mẫu thân này rồi.

Nàng cũng mơ hồ hiểu ra tại sao Thành Lạc Gia chân thương còn chưa lành liền muốn trốn nhà đi.

Người bên kia thờ dài một cái, nói: "Thật sự rất xin lỗi, nhưng thân là một người mẹ, tôi rất muốn biết quan hệ giữa cô và con trai tôi. Hiện giờ cảm xúc của nó thật sự không ổn định, tôi hy vọng cô có thể giúp nó, cũng giúp chúng ta, khuyên nó ngoan ngoãn mà ở trong nhà, chúng ta cũng là vì tốt cho nó."

Nam Tinh nói: "Tôi chỉ gặp hấn một lần, tôi nghĩ sở dĩ hấn chịu nói nhiều với tôi như vậy, là bởi vì tôi chỉ là một người xa lạ, cho dù có

nói gì, tôi cũng không can thiệp được, với hấn mà nói là không hề ràng buộc."

"Aizz — —" bên kia tiếp tục thở dài, nói một lời, liền thở dài một cái, tràn ngập lo lắng cùng bất đắc dĩ, "Có lẽ thật sự là như vậy. Xin lỗi, đã quấy rầy cô lúc trễ như vậy."

Bà ta luôn miệng xin lỗi cho đến khi treo điện thoại, Nam Tinh nghĩ đến thanh niên có vẻ ngoài sáng khoái kia, lại nghĩ đến vẻ mất mát khi hấn nhắc đến sự cố hai năm trước, không biết sao, lại cảm thấy mọi chuyện sẽ trở nên không ổn.

Mới từ bệnh viện ra Khâu Từ thu được tin nhắn của Nam Tinh, lần này là hai chữ.

"Ngủ rồi?"

"Chưa."

Trả lời chưa được 5 giây, di động liền vang lên. Tim hấn cũng đi theo tiếng chuông nhảy dựng lên, ấn nghe liền hỏi: "Trễ như vậy còn chưa ngủ?"

"Ừm. Thành Lạc Gia hiện tại thế nào?"

Khâu Từ khựng lại, không ngờ lần đầu tiên Nam Tinh dùng chữ trả lời hắn, chủ động gọi điện thoại cho hắn, lại là hỏi chuyện người khác. Hắn nói: "Còn ở phòng bệnh, cha mẹ hắn đã chạy tới, ở phòng bệnh chăm sóc. Tôi mới vừa ra, chuẩn bị về khách sạn."

"Trước đó tôi nói chuyện điện thoại với Thành Lạc Gia 5 phút, kết quả vừa rồi mẫu thân hắn tra xét di động của hắn, gọi điện cho tôi, hỏi quan hệ giữa tôi và hắn. Với cảm xúc đó của bà ta, tôi nghĩ bà ta sẽ không dễ dàng để cho Thành Lạc Gia đi nữa, nhưng tôi nghĩ, Thành Lạc Gia lần này cũng sẽ không cam tâm ở lại. Có lẽ sẽ có xung đột rất lớn, anh để ý hai mẹ con họ một chút."

"Tôi sẽ." Khâu Từ càng nghe, tim đập càng chậm đi, chờ nàng dứt lời, có vẻ không còn gì muốn dặn dò nữa, mới hỏi, "Còn gì nữa không?"

Tỷ như hỏi thăm hắn dạo này ra sao?

"Không có."

"— — ừm." Khâu Từ nói, "Cô ngủ đi, trễ rồi."

"Ừm."

Điện thoại cắt đứt, Khâu Từ giương mắt nhìn bầu trời đêm đen kịt vô tận, bỗng dưng thấy hụt hẫng. Lâm Mạn đi ra, thấy hắn đứng đó, bỏ lơ Lê Viễn chạy chậm tới, từ sau lưng vòng tới trước mặt hù hắn.

Ai ngờ Khâu Từ thờ ơ.

Lâm Mạn bấu môi: "Không vui, so với ca ca của cậu còn không vui bằng."

Khâu Từ nghĩ nghĩ, hỏi: "Vì sao cô ấy không hỏi thăm mình, lại hỏi thăm người chỉ mới gặp một lần?"

Lâm Mạn chớp chớp mắt, hỏi: "Cậu nói ai? Độ muội tương lai của mình và A Viễn sao?"

"Cô ấy tên là Nam Tinh."

Lâm Mạn nhin cười, nói: "Thật là ngốc, tiền đề để cô ấy quan tâm hắn, là vì hắn bằng hữu của cậu, bằng không vì cái gì muốn quan tâm một người chẳng khác gì người lạ. Tôi nghĩ a, tính cách của cô ấy nhất định là ngoài lạnh trong nóng, giống như ca ca cậu, đều là núi băng, rõ ràng để ý muốn chết, lại đánh chết cũng không chịu thừa nhận."

Khâu Từ kinh ngạc, Lâm Mạn chưa gặp Nam Tinh, tính cách ngoài lạnh trong nóng lại phân tích thật chuẩn xác. Hấn hiện tại tin tưởng tại sao gia nghiệp Lâm gia lớn như vậy, lại chưa từng thất thủ, nhìn người chuẩn, có thể tránh được rất nhiều sai lầm khi hợp tác làm ăn.
{LAOHU}

Lâm Mạn tuy rằng là con gái út, nhưng nếu không phải nàng không muốn kế thừa gia nghiệp, hai ca ca cũng không bằng nàng.

Nhưng Nam Tinh hỏi chuyện Thành Lạc Gia, chưa chắc là vì thích hấn.

Di động của Lê Viễn vang lên dồn dập, hai người nhìn hấn, Lê Viễn tiếp điện thoại, liền truyền đến tiếng khóc tê tâm liệt phế của Thành mẫu: "A Viễn, không thấy A Lạc, hấn lại đi rồi!"

"Chúng ta lập tức đi tìm hấn, ngài đừng gấp." Lê Viễn treo điện thoại, dùng mắt ra hiệu với Khâu Từ.

Khâu Từ lập tức ngẩng đầu, đôi cá đang xoay quanh trên không nhanh chóng bơi về hướng bệnh viện.

Thành Lạc Gia còn chưa đi xa khỏi đây.

Chương 48: Thiên nhân bồ đề (sáu)

Thành Lạc Gia chưa kịp rời khỏi bệnh viện, cũng không tính chạy đi đâu, chỉ là sau khi tỉnh lại, hắn lại thấy người hắn không muốn thấy nhất.

Mẫu thân nằm trước giường bệnh, đầy mặt mệt mỏi. Bà hơi nhúu mày, như là ngủ thật sự không an ổn.

Mẫu thân là người rất sạch sẽ, ngày thường ở nhà ngay cả một hạt bụi cũng không chịu được, hiện giờ lại ghé vào giường bệnh viện ngủ. Hắn biết mẫu thân nhất định đã mệt tới cực hạn, mới không có cách nào bận tâm đến mấy thứ này.

Bởi vì hắn ở đây, cho nên mẫu thân cái gì cũng không ngại.

Đây là điều làm cho Thành Lạc Gia — — thống khổ nhất.

Hắn biết mẫu thân yêu thương mình, nhưng yêu thương quá sâu, lại giống như gông xiềng. Đám gông xiềng này đã khóa chặt hắn hai năm, hắn không muốn tiếp tục sống như vậy nữa.

Hắn phải đi, đi đâu cũng được, chỉ cần không nhìn thấy ánh mắt luôn luôn lo lắng của mẫu thân khi nhìn mình là được.

Thành Lạc Gia thấy mẫu thân ngủ say, rút kim truyền dịch, kéo cái chân thương đi ra ngoài.

Nửa đêm, hành lang đã tắt đèn, chỉ có mấy cái đèn cách rất xa hai bên, mờ mờ lung lung mà chiếu rọi toàn bộ hành lang. {LAOHU}

Trên hành lang không có ai, nếu có, đều là người nhà người bệnh ngủ trên giường xếp đặt dọc hành lang. Bọn họ ngủ rất say, cho nên có người đi qua cũng không ai nhìn một cái.

Thành Lạc Gia vịn tường mà đi, mắt thấy sắp đi đến phòng hộ sĩ, mơ hồ nghe thấy được tiếng các hộ sĩ, hắn lại ngừng lại, xoay người đi vào một gian phòng chứa tạp vật, bên trong là nơi bệnh viện để giường xếp, không quá sạch sẽ, rất bụi bặm. Hắn không ngại, chỉ cần có thể trốn tránh mẫu thân, là được.

Hắn co người ngồi bên trong, nương theo ánh đèn ngoài cửa sổ nhìn bằng gác trên chân, đã được băng bó lại. Hắn nhớ tới Nam Tinh, thái độ của hắn ban ngày hình như hơi ác liệt, hắn không nên phát cáu với nàng, nàng chỉ là một người ngoài cuộc.

Thành Lạc Gia chán ghét bản thân có tính cách quái dị như vậy, phảng phất như là một người khác, bám vào người hắn, hắn lại vô

lực phản kháng.

Nếu không có sự cố hai năm trước, mọi chuyện sẽ tốt cỡ nào.

Bên tai hình như có tiếng gió gào thét, rét lạnh, làm người hít thở không thông.

"A Lạc, cậu leo nổi không? Nếu leo không nổi, chúng ta nghỉ một lát."

"Suyt." Hấn suyt nhẹ với người có tuổi tác xấp xỉ với mình kia, nói, "Nhỏ giọng chút, tuyết trên núi dày."

Leo núi tuyết tạo ra tiếng động lớn, là chuyện kiêng kị nhất của người leo núi. Tuyết đọng hàng năm rất dày, chỉ cần bắn một phát vào một chỗ nào đó, cả ngọn núi có khả năng xảy ra tuyết lở.

Tuyết lở là một chuyện vô cùng đáng sợ, trốn không thoát, nháy mắt bị vùi lấp, ngay cả cơ hội thở dốc cũng không có. Chờ đội cứu viện tới, dù chưa bị đông lạnh chết, cũng có khả năng vì thiếu oxy mà chết.

Lúc này leo đến đây, Thành Lạc Gia và a Khổng đều cảm thấy rõ không khí đã loãng đi nhiều, có chút làm người thở không nổi.

Ba lô leo núi trên người cũng càng lúc càng nặng, mỗi một bước đều là khảo nghiệm nghị lực cùng quyết tâm của bọn họ.

Hai người tiếp tục leo lên trên, cách đó không xa cũng có thể thấy mấy người leo núi khác, từ xa nhìn lại, giống như một đoàn quân kiến đang ra sức bò lên trên.

Hai người lại leo thêm 100 mét, a Khổng ngừng lại, ngồi xuống thở dốc nói: "Thật không ngờ ngọn núi này khó leo như vậy, may là chúng ta còn chuẩn bị đến hai năm."

Thành Lạc Gia cười nói: "Bằng không sao phải chuẩn bị đến hai năm."

A Khổng cũng cười, nói: "Cũng đúng."

Người một khi nghỉ ngơi liền không muốn động, đây cũng là lý do mà hai người không chịu dừng lại lâu. A Khổng đứng lên trước, quần áo trên người vừa dày vừa nặng, phảng phất như một con gấu đang lắc lư. Hắn duỗi tay ra, nói: "Đi."

Thành Lạc Gia tóm lấy tay hắn, mượn sức đứng lên, hai người tiếp tục leo lên trên.

Còn 400 mét, là có thể bước lên đỉnh núi, chinh phục ngọn núi này.

Nhiều năm như vậy, bọn họ vẫn luôn ở bên nhau, đi mạo hiểm khắp nơi trên thế giới.

Leo núi, thám hiểm, nhảy dù, nhảy bungee, bọn họ đều đã làm.

Trường bối hai nhà kỳ thật đều không cho phép bọn họ đi làm mấy chuyện nguy hiểm này, tục ngữ nói thường đi ở bờ sông, làm sao không ước già. Một lần ngoài ý muốn, là đủ để huỷ hoại bọn họ. Nhưng bọn họ không chịu lúc còn trẻ liền kế thừa gia nghiệp, an tâm làm công tử ca.

Hai bên đều liên tục giảng co, không ai chịu thỏa hiệp.

Cuối cùng bọn họ đạt thành hiệp nghị — — trước 30 tuổi, bọn họ có thể làm bất luận chuyện gì. Nhưng sau 30 tuổi, thì phải về nhà, không được làm bất luận hoạt động nguy hiểm gì nữa.

Bọn họ không còn nhiều thời gian lắm, chỉ có vài năm ngắn ngủi, cho nên bọn họ muốn nhanh chóng hoàn thành mọi chuyện trên list kế hoạch, như hoàn thành một trách nhiệm cho tuổi trẻ của chính mình.

Núi tuyết khó đi, chân bước trên lớp tuyết thật dày, ấn ra dấu chân sâu hoắm.

"A — —"

Nơi xa có người la lớn, chờ hai người ngẩng đầu, liền thấy ở xa có người đang liều mạng chạy xuống. A Khổng vội vàng nhìn lên trên, địa hình nơi đó có một khối nhọn nhô ra, hình như có vết nứt.

Tựa hồ là tiếng la của người nọ thu hút sự chú ý của mọi người, những người khác nhìn lên, người có kinh nghiệm vội vàng chạy sang bên cạnh, có vài người không đủ kinh nghiệm, cũng la to lên, làm mọi người mau chạy đi, phỏng chừng là tuyết sắp lở.

A Khổng vừa gấp vừa tức, trầm giọng: "La cái gì!"

Tuyết dày một tầng lại một tầng bong ra thành từng mảng, người phía dưới còn chạy trốn khắp nơi. Thành Lạc Gia và A Khổng cách xa nơi đó, phía trên lại không quá dốc, so ra khá an toàn. Nhưng bên kia tuyết lở sụp rất nhanh, bắt đầu từng tảng lớn sụp xuống, như đất đá trôi ào ào xuống dưới, dùng tốc độ gần 20 mét/giây lăn xuống.

Tiếng kêu sợ hãi càng lớn, dẫn đến lớp tuyết phía trên hai người cũng bắt đầu rơi.

Tuyết nhanh chóng vùi lấp những người chưa kịp đào tẩu, nháy mắt cắn nuốt những "con kiến" ở xa, nửa điểm tung tích cũng không nhìn thấy.

Chỉ 10 phút tuyết mới dừng lại, không sụp nữa.

Lúc này đã có người đi qua tìm cách cứu viện, nếu bị tuyết vùi lấp, vượt qua nửa giờ là căn bản không còn hy vọng sống.

"Chúng ta cũng đi xem, có thể cứu người hay không." Thành Lạc Gia nói xong liền chạy qua bên kia, a Khổng cũng theo phía sau.

Thành Lạc Gia chạy hơi gấp, vấp một cái, ngã mạnh. Đến khi đứng dậy, mắt cá chân hơi đau. A Khổng nói: "Cậu ở đây, mình đi cứu người."

Thành Lạc Gia gật đầu, hần cứ vậy mà đi qua thì chỉ biết thêm phiền.

A Khổng chạy đến chỗ cần cứu viện, cùng những người khác đào lớp tuyết thật dày, có thể cứu một người thì được một người.
{LAOHU}

Thành Lạc Gia đột nhiên lại nghe thấy tiếng tuyết nứt, hần hoảng sợ, nhìn về hướng a Khổng, phát hiện phần tuyết nhô ra vốn đã ngưng

lại, lại ầm ầm nứt ra, hình thành lượng tuyết lở lớn hơn nữa, đổ ập xuống dưới.

"A Khổng — —"

Nhưng có kêu đến xé lòng, cũng không thể ngăn cản thân ảnh a Khổng bị nuốt chửng trong tuyết trắng mênh mông.

Thành Lạc Gia nháy mắt bừng tỉnh, trong đầu vẫn bị những hình ảnh đáng sợ đó lặp đi lặp lại.

Nếu.....nếu lúc đó hắn không đòi đi cứu người, a Khổng sẽ không phải chết.

Là hắn sai, hắn không nên nói những lời đó. Là hắn gián tiếp hại chết a Khổng, a Khổng nhất định là đang trách cứ hắn, tại sao muốn làm như vậy, tại sao.....

Thành Lạc Gia vô lực mà cuộn tròn trong cái góc dơ bẩn đầy bụi bặm, vốn dĩ, hắn nên chết cùng a Khổng.

Cùng đi, nhưng chỉ có một mình hắn trở về.

Nội tâm chịu đủ dày vò hấn không thể thoát khỏi hối hận vây kín, không, hấn ngay cả cửa nhà cũng ra không được. A Khổng không chỉ nói một lần, chờ hoàn thành hết chuyện trên list, chúng ta cũng nên trở về. Nếu lỡ hoàn thành không được, vậy thì cậu thay tôi hoàn thành đi.

Khó chịu, không chỉ trong lòng, còn có thân thể. Thành Lạc Gia thờ đốc, như nhìn thấy a Khổng, lại xuất hiện ở trước mặt hấn.

"A Lạc."

Hấn hoảng hốt hoàn hồn, không phải a Khổng, là Lê Viễn. Người mà khi bọn họ cùng lớn lên, lựa chọn trở về kế thừa gia nghiệp.

Khâu Từ thấy tình trạng của hấn không ổn, nói: "Tôi đi kêu bác sĩ."

Hấn vừa đi, đôi cá âm dương cũng theo đuôi hấn, cùng hấn đi đến phòng y tế.

Lâm Mạn dùng đèn pin trên di động để chiếu sáng, thấy vẻ mặt hoảng sợ của Thành Lạc Gia, tái nhợt xanh lè, toàn thân thoát nhìn quả thực là muốn hấp hối. Lê Viễn ngồi xổm nắm lấy đầu vai hấn, ổn định rồi nói: "A Lạc, cậu tỉnh lại, một hồi bác sĩ liền tới."

Thành Lạc Gia nghe được, hắn biết đây là Lê Viễn, nhưng khuôn mặt hiện ra trước mắt, lại là a Khổng. Hắn bây giờ, nhìn ai cũng là a Khổng.

Người đã sớm bị chôn vùi dưới núi tuyết kia.

&&&&&

Bên tai có tiếng khóc nức nở, tiếng dậm dò, có người tới tới lui lui, bước chân vội vàng. Thanh âm ồn ào dần dần bình ổn, Thành Lạc Gia đã truyền nửa bình dịch cũng từ từ tỉnh lại.

Hắn nằm thẳng đơ, không có biểu tình gì, đập vào mắt chính là vách tường màu trắng của bệnh viện.

"A Lạc." tiếng khóc của Thành mẫu đè nén lại khàn khàn, bà nắm tay con trai, run giọng nức nở, "Con tốt cuộc cũng tỉnh."

Thành Lạc Gia thờ ơ, hơi nghiêng đầu, lại thấy Lê Viễn và Lâm Mạn, bạn chơi từ nhỏ đến lớn càng làm cho hắn nhớ tới a Khổng đã mất. Hắn nói: "Đi ra ngoài."

Lê Viễn khẽ gật đầu: "Tôi biết rồi."

"Không phải cậu." Thành Lạc Gia nói với mẫu thân nói, "Ngài đi ra ngoài đi."

Thành mẫu ngăn ra, tay càng thêm run rẩy, đè nén đau khổ cùng cực, nói: "Con còn hận mẹ không cho con ra khỏi nhà, cho nên con bỏ trốn, con có nghĩ đến cảm thụ của mẹ hay không? Mẹ biết con thống khổ, nhưng mẹ còn thống khổ hơn!"

Thành Lạc Gia nhẹ nhàng chớp mắt, nói: "Ngài đi ra ngoài đi."

Hắn vô lực phản kháng, nhưng cũng không muốn nhìn thấy đôi mắt luôn tràn ngập bi thương của mẫu thân. Hắn biết mẫu thân yêu hắn, nhưng tình yêu này, lại thành gông xiềng, gắt gao trói hắn ở nhà.

Hắn là người, không phải chó.

Bà thống khổ, hắn cũng thống khổ.

Thành mẫu chống chọi không được, xoay người gạt lệ đi ra. Lâm Mạn thấy thế, vội vàng theo ra an ủi bà.

Thành phụ thấy nhi tử tùy hứng như vậy, cả giận: "Mày cho rằng mẹ mày là mấy năm nay mới lo lắng cho mày? Từ lúc mày thành niên vứt bỏ gia nghiệp rồi việc học, chỉ cần mày xa nhà đâm đầu vào mấy chuyện nguy hiểm đó, mẹ mày liền chưa từng có một đêm ngủ yên! Bà ấy sợ mày xảy ra chuyện, mà mày thì cứ tùy hứng, bây giờ mày đuổi ai ra ngoài? Đó là mẹ mày!"

"Con biết." Thành Lạc Gia càng cảm thấy thống khổ, "Con biết, ba, con biết mẹ thương con, con cũng thương mẹ, nhưng mà..... con thật sự rất khổ sở."

Bởi vì không có cách nào cự tuyệt và cắt đứt hết thảy, cho nên hấn mới biến thành bộ dạng hôm nay.

Hấn ngoan ngoãn nghe mẫu thân nói, ru rú trong nhà, không ra khỏi cửa. Chỉ vì có thể làm mẫu thân vui vẻ một chút, không cần lại lo lắng cho hấn. Nhưng hấn phát hiện hấn sai rồi, tình yêu của mẫu thân chẳng khác gì gông xiềng, bà vui vẻ, hấn lại rất thống khổ.

Tình cảm này không bình thường.

Thành phụ tức giận đến nói không nên lời, hung hăng bỏ đi, ông vô pháp hiểu suy nghĩ của con trai.

Phòng bệnh chỉ còn lại Lê Viễn và Thành Lạc Gia, hấn chờ Thành Lạc Gia bình tĩnh lại, mới nói: "Tôi biết tại sao cậu muốn chọn ngày

hôm nay đào tẩu, cậu muốn đi đâu, tôi cũng biết."

Thành Lạc Gia ngẩn ngơ nhìn vách tường màu trắng, nói: "Đúng, hôm nay là ngày giỗ của a Khổng, ngày mà hai năm trước, chúng ta lên núi."

Ngày ấy không gió không tuyết, là ngày lành bọn họ đặc biệt chọn lựa.

— — lại thành ngày giỗ của a Khổng.

Hắn chậm rãi nhắm mắt, nói: "Cậu cũng đi ra ngoài đi."

Lê Viễn hiểu, dù hiện tại hắn nói cái gì, A Lạc cũng nghe không vô. Hắn ra ngoài, đóng cửa lại. Ở trên hành lang đứng yên thật lâu, suy nghĩ rất nhiều. {LAOHU}

Thời niên thiếu, lúc trưởng thành.

Hắn đứng giữa ngã rẽ, bên trái là gia nghiệp Lê gia, bên phải là bạn thân.

Hắn suy nghĩ suốt một đêm, cuối cùng vẫn lựa chọn bên trái. Từ lúc hắn lựa chọn con đường kia, chẳng khác nào đã hoàn toàn rời đi thế giới của bọn họ.

Đi ngược lại, càng đi càng xa.

&&&&&

Trong phòng bệnh, yên tĩnh như đêm đen. Thành Lạc Gia nằm trên giường bệnh, còn đang suy nghĩ chuyện vừa rồi.

Hắn thống hận bản thân vô lực như vậy.

Bỗng nhiên, trong phòng xuất hiện một cái bóng màu đen.

Thành Lạc Gia cho là thấy quỷ, lúc này cho dù là thấy quỷ, hắn cũng không có một chút sợ hãi nào. Chết còn không sợ, sợ cái gì.

Hắn chậm rãi ngồi dậy, phòng bệnh trống rỗng cái gì cũng không có. Lại một lát sau, bóng đen kia lại xuất hiện. Gió lạnh thổi qua, người nọ liền đứng ở đuôi giường hắn, lẳng lặng nhìn hắn.

Thành Lạc Gia cũng an tĩnh mà nhìn hăn, không có biểu tình gì.

"Woa, sao cậu có thể một chút phản ứng cũng không có?" Phùng Nguyên bị một nhân loại dùng ánh mắt nhìn tiểu bạch thỏ mà nhìn hăn, hết sức tổn thương, một chút tôn nghiêm của người âm phủ cũng mất sạch.

Thành Lạc Gia hỏi: "Anh là ai? Anh là quỷ sai đến mang tôi đi?"

"Tôi là có đầu trâu, hay là có mặt ngựa?" Phùng Nguyên gỡ mũ xuống, lễ phép khom lưng chào hăn, nói, "Tôi nhận thấy ở đây có người yêu cầu tôi, cho nên tôi tới."

Thành Lạc Gia lộ vẻ thất vọng, hỏi: "Anh không phải đến mang tôi đi? Vậy anh tới làm cái gì?"

Phùng Nguyên nói: "Cậu muốn hồi sinh người nào đó, tự mình hỏi hăn một vài câu, đúng không?"

Thành Lạc Gia sửng sốt.

Phùng Nguyên cười cười, lễ phép nói: "Tôi có thể giúp cậu, cái giá phải trả là, giao ra đôi mắt kiếp sau của cậu." Hăn lúc này mới tự giới thiệu, nói, "Tôi tên là Phùng Nguyên, đến từ sở môi giới âm dương."

Lời editor: *tiểu lavender mỏng manh ghê*

Chương 49: Thiên nhân bồ đề (bảy)

Có lẽ là hôm qua thuyết phục con trai, Thành phụ phát hiện hôm nay tinh thần của con trai tốt hơn một chút, cũng chịu phối hợp trị liệu, không tùy tiện đuổi người nữa.

Nhưng lòng của thê tử đã bị con trai tổn thương sâu sắc, hôm nay bà không hề tới, đi khách sạn gần đó nghỉ ngơi.

Nói là nghỉ ngơi, kỳ thật là ở đó khóc đi. Thành phụ thăm con xong, rồi về khách sạn với vợ. Nhờ Lê Viễn và Lâm Mạn trông chừng, trước khi đi ông nói: "A Viễn, tính A Lạc bướng bỉnh, nếu nó nói gì đó khó nghe, cháu cũng đừng để ý. Lúc này người nó chịu gập, cũng cũng chỉ có cháu."

Lê Viễn đáp ứng.

Chờ tiễn Thành phụ đi, Lâm Mạn ôm cánh tay Lê Viễn liền thở dài một hơi, nói: "A Lạc rộng rãi như vậy, lại biến thành như bây giờ, ai cũng cực khổ đi."

"Ừm." Lê Viễn nói, "Em cũng đi ngủ đi, anh đi phòng bệnh."

Lâm Mạn nghĩ có vài lời có lẽ A Lạc không muốn nói trước mặt nàng, dù sao hai người bất quá cũng là vì hai nhà có làm ăn với nhau, mới ngẫu nhiên gặp mặt, không giao hảo như Lê Viễn và hấn. Liền buông tay hấn ra, nói: "Vậy em đi ngủ một lát, chờ đến giữa trưa em dậy ăn cơm với anh."

"Ừm."

Lâm Mạn vừa đi, Lê Viễn liền vào phòng bệnh. Thành Lạc Gia đã ngồi dậy, đang nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài một cái cây cao không biết tên nhìn rất đẹp, chỉ là vào thu, lá cây có chút điêu tàn, chim không ngừng bay qua, đụng đến lá khô trên cây lung lay muốn rụng.

Thành Lạc Gia nghe thấy tiếng bước chân, nghiêng đầu nhìn thấy Lê Viễn, liền nói: "Mạn Mạn đâu?"

"Về khách sạn rồi."

Thành Lạc Gia khẽ cười cười: "Cô ấy khi còn nhỏ đã dính cậu, một đám chúng ta, ai cô ấy cũng không thích, chỉ thích cậu, hiện tại vẫn vậy."

Lê Viễn ngồi trên ghế ở một bên, nói: "Các cậu không nhớ à? Lần đầu tiên mấy nhà chúng ta gặp nhau, cô ấy nhỏ tuổi nhất, ăn mặc như một công chúa nhỏ, một đám nam sinh các cậu còn ăn hiếp cô ấy."

Thành Lạc Gia bắt gờ, nói: "Không nhớ."

Lê Viễn nhớ rõ, Lâm Mạn bắt quá chừng bốn năm tuổi, bọn họ đã là nam sinh mười tuổi. Hôm đó người mấy nhà đi dự tiệc, thấy Lâm Mạn. Không biết là ai ra chủ ý, chạy tới trêu chọc nàng, còn chọc đến khóc. Nếu không nhờ hấn can bọn họ lại, có lẽ nàng phải khóc đến nửa ngày. {LAOHU}

Tự đó về sau, Lâm Mạn luôn đi theo hấn.

Thành Lạc Gia vẫn không nhớ ra, bắt quá nhớ không ra cũng không có gì. Hấn nói: "A Viễn, cậu tin có thần tiên ma quái sao?"

Lê Viễn thấy hấn đột nhiên hỏi chuyện này, cảm thấy hơi không thích hợp, nói: "Đừng suy nghĩ những cái đó."

Thành Lạc Gia không nghĩ tới cái chết gì gì đó, chỉ là nghĩ đến kẻ đêm qua đột nhiên xuất hiện, tự xưng là người ở sở môi giới âm

dương kia. Hắn không nói gì với Lê Viễn, bởi vì hắn đã đáp ứng giao dịch kia.

Giao ra đôi mắt của kiếp sau, gặp lại a Khổng một lần.

Người kia hôm nay sẽ đến đây, hắn đang đợi.

&&&&&

Máy bay gần giữa trưa mới đến nơi, Nam Tinh xuống máy bay liền đi đến bệnh viện. Trên đường thu được tin nhắn của Khâu Từ, hỏi nàng ăn cơm trưa chưa.

Khâu Từ hầu như mỗi ngày hỏi ba lần, ăn cơm sáng chưa, ăn cơm trưa chưa, ăn cơm chiều chưa.

Nàng cũng mỗi ngày trả lời ba lần, dấu chấm câu, dấu chấm câu, dấu chấm câu.

Vừa thấy tên Khâu Từ, nàng liền nhớ tới ngày đó giọng nữ ở bên cạnh gọi hắn A Từ, thanh âm mềm mại dễ nghe. Giống như đang vắng vắng bên tai, không ngừng vang vọng, không dứt đi được.

Lát sau Khâu Từ ở trong vườn hoa của bệnh viện thu được hồi phục, cho rằng lại là một cái dấu chấm câu, nhưng lần này không phải.

"Chưa."

Hắn cười cười, nói: "Mau đi ăn đi, giữa trưa rồi." Hắn nghĩ nghĩ lại nói, "Nếu cô ở đây, tôi mời cô ăn cơm."

Lát sau bên kia lại trả lời một tin nhắn.

— — Được.

Khâu Từ khẽ nhú mày, được? Là trả lời cho câu trước? Hay là trả lời cho câu sau?

Chắc là câu trước, không thể là câu sau, Nam Tinh sao có thể đột nhiên xuất hiện ở thành phố này.

Khâu Từ cảm thấy mình suy nghĩ nhiều.

Không đợi hắn nhìn di động lần nữa, màn hình di động lại sáng, Nam Tinh nhắn tới.

"Tôi ở cửa đông bệnh viện."

Khâu Từ khựng lại, tuy đầy bụng nghi hoặc, nhưng hấn vẫn đi ra cửa đông. Thật là Nam Tinh? Sao nàng lại đến đây?

Bệnh viện rất lớn, có bốn cửa, hấn từ phía tây đi đến phía đông, ước chừng mất mười lăm phút. Đi đến đó, hấn quả nhiên thấy Nam Tinh đứng dưới gốc cây.

Hấn bước nhanh tới, hấn không thể xoa bóp mặt nàng để xem là thật hay giả. Vô luận là như thế nào, hấn rất cao hứng.

Nam Tinh nhìn hấn vui vẻ, dờn mắt nói: "Mời ăn cơm."

Khâu Từ cười: "Được được được, tôi biết có tiệm cơm không tòi, nằm trong đường nhỏ, đi đại khái mất nửa giờ, cô có đói bụng không?"

"Không đói lắm."

"Vậy chúng ta đi thôi."

Nam Tinh đi cùng hấn về hướng kia, có lẽ là đường nhỏ an tĩnh, hai người không nói lời nào, không khí càng thêm an tĩnh.

An tĩnh lại không xấu hổ, không cần phải đánh vỡ phần bình yên này.

Lát sau Khâu Từ mới hỏi: "Sao cô lại đến đây?"

"Tìm người."

Khâu Từ bỗng nhiên hiểu ra, hỏi: "Thành Lạc Gia?"

"Đúng vậy."

Khâu Từ tức khắc trầm mặc, nhìn kiểu gì, cũng không giống như là vì hấn mới nhân tiện quan tâm Thành Lạc Gia, Lâm Mạn nói sai rồi. Gai trong lòng hấn, lại mọc nhiều thêm một cây. {LAOHU}

Nam Tinh hiện tại rất dễ đắm vào tim hấn.

"Hắn lúc này tình huống đã ổn định, tối hôm qua phát sốt cao còn một mình trốn ra chạy tới kho hàng nhỏ trong bệnh viện, lúc cá của tôi tìm được hắn, hắn đã sắp hôn mê. Vừa rồi tôi ở ngoài phòng bệnh thấy hắn đã không có việc gì, cũng chịu phối hợp trị liệu, cứ như vậy, hắn rất nhanh là có thể khôi phục khỏe mạnh." Khâu Từ lại nói, "Đợi lát nữa cơm nước xong, tôi đưa cô qua."

"Ừm." Nam Tinh hỏi, "Anh thường ăn cơm một mình à?"

Cô nương có thanh âm mềm mại dễ nghe kia đâu?

"Một mình." Khâu Từ nghĩ đến Lê Viễn và Lâm Mạn làm người khác ngán ngẩm, thì hoàn toàn không muốn ngồi cùng bọn họ, nói cách khác, mình ăn không phải cơm, mà là ăn đường dính đến răng đau, quá khổ, hắn lại cười nói, "Hôm nay không phải, có cô."

Nam Tinh nhìn nhìn hắn, không nói tiếp.

Đoạn đường nửa giờ rất nhanh đã đến cuối, còn chưa tới chính Ngọ, người trong quán ăn còn chưa nhiều.

Khâu Từ và Nam Tinh mới vừa đi vào ngồi xuống, còn chưa gọi món, ghế trống bên cạnh lại đột nhiên có bóng người ngồi xuống, động tác nhanh nhẹn, thanh âm lại cố ý kéo thật dài.

"A — — Từ."

Nam Tinh khựng lại, thanh âm này.....

Lâm Mạn hai mắt cong cong, duỗi tay với Nam Tinh, nói: "Chào cậu, mình tên Lâm Mạn."

Nam Tinh cầm tay nàng, nói: "Nam Tinh."

"Cậu chính là Nam Tinh." Hai mắt Lâm Mạn càng sáng, miệng cười như hoa.

Khâu Từ trong lòng than nhẹ, Lâm Mạn này.....

Nam Tinh nhìn nhìn Khâu Từ, hẳn đã nhắc tới nàng với người này? Tại sao? Nhắc tới cái gì? Trong lòng nàng có quá nhiều nghi vấn, nhưng một cái đều không thể hỏi ra. Nàng bưng trà lên uống, giảm bớt xấu hổ.

"Ca ca mình đâu?" Khâu Từ hỏi.

"Mới vừa gọi điện thoại cho anh ấy, anh ấy còn ở bệnh viện, đang trên đường đến đây."

"Mình cũng vừa từ bệnh viện đến đây." Khâu Từ giới thiệu với Nam Tinh, "Ca ca tôi cô đã gặp qua, cô ấy là vị hôn thê của ca ca, cũng là tam tiểu thư của tập đoàn Lâm thị. Là một thổ hào, bữa này để cô ấy mời."

Lâm Mạn cười cười: "Được a, vì Nam Tinh, bữa này mình mời."

Nam Tinh chậm rãi buông chén trà, thì ra là vị hôn thê của Lê Viễn, Lê Viễn cũng ở đây, khó trách Lâm Mạn sẽ xuất hiện cùng chỗ với Khâu Từ.

Trà còn ngậm trong miệng đột nhiên hơi ngọt.

"Nam Tinh cậu không thích nói chuyện nha." Lâm Mạn nhìn Khâu Từ, lại nhìn Nam Tinh, cười cười nói, "Ngầu — —"

Khâu Từ rút cuộc nhin không được, nói: "Cậu đi xem ca ca tới đâu rồi."

"Anh ấy lại không phải tiểu băng hữu, biết đường đến đây, mình nói cho anh ấy mình ngồi ở quán mình cảm thấy ăn ngon nhất. Ngày đó

khi chúng ta ăn cơm, mình đã nói, nơi này đồ ăn ngon nhất. Nếu anh ấy đi nhầm, vậy thì khẳng định là ngày đó anh ấy không nghiêm túc nghe mình nói."

Nam Tinh nhìn nàng, tuy rằng nhìn thiên chân, giống đại tiểu thư phú nhị đại cái gì cũng không hiểu, nhưng vẫn có tâm tư nho nhỏ, lại không làm người thấy chán ghét, rất thẳng thắn. Hơn nữa, khi nàng nói mấy lời này, đôi mắt đã nhìn ra cửa mấy lần. {LAOHU}

Rõ ràng là rất lo lắng Lê Viễn đi nhầm.

Qua mười phút, Lâm Mạn vẫn luôn nhìn ra cửa rốt cuộc thấy người, vui mừng đứng lên, vẫy vẫy tay.

Đang nhìn quanh trong tiệm Lê Viễn thấy Lâm Mạn, bước nhanh qua. Vì chỗ Khâu Từ ngồi quay mặt về phía hắc, liếc mắt một cái liền thấy. Chờ hắc đến chỗ ngồi, thấy người ngồi cùng bàn, có chút kinh ngạc: "Nam Tinh tiểu thư?"

Nam Tinh gật nhẹ đầu với hắc.

Lâm Mạn rót cho hắc chén trà, nói: "Chúng ta đã gọi đồ ăn xong, anh nhìn xem còn muốn ăn gì nữa không, có điều những món lần trước anh nói ngon, em đều gọi rồi."

Lê Viễn vừa ngồi xuống vừa hỏi: "Có chả tôm không?"

"Không có."

Lê Viễn kêu người phục vụ lại, gọi thêm một món, nói: "Lần trước em nói chả tôm ăn ngon."

Lâm Mạn cười khanh khách nhìn hần, nói: "Ồ..."

Khâu Từ nghe hai người tình tứ, lại cảm thấy ngọt đến răng đau. Aizzz, đây tuyệt đối không phải ca ca hần. Hần lại nhìn Nam Tinh, bộ dạng có vẻ hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Nam Tinh đối với bất kỳ ai, bất kỳ chuyện gì, giống như đều là dùng một trái tim vô cùng cường đại mà đối đãi một cách bình thường.

Như là người đã sống qua mấy cái thế kỷ, cái gì cũng đều gặp qua, cho nên cái gì cũng không thể đả động đến nàng.

Lâm Mạn thấy Khâu Từ nhìn Nam Tinh, ánh mắt rõ ràng là khác biệt. Nhưng Nam Tinh lại làm người ta có cảm giác khó nói, hơi lạnh, lại không giống kiểu lạnh của Lê Viễn. Nàng có chút nắm không rõ Nam Tinh, nàng hỏi: "Nam Tinh Nam Tinh, vì sao cậu đến đây, là tìm A Từ nhà chúng ta sao?"

Khâu Từ thiếu chút nữa bị sặc nước trà, ngay cả Nam Tinh cũng cứng đờ, Khâu Từ mở miệng trước: "Không phải tìm mình, là tìm A Lạc."

Lâm Mạn bất ngờ hỏi: "Cậu cũng biết A Lạc?"

"Ừm."

"VẬY ĐỢI LÁT NỮA CƠM NƯỚC XONG LIỀN CÙNG NHAU QUA ĐÓ ĐI."

Nam Tinh nói: "Tôi tìm hấn có việc, chuyện riêng."

Ánh mắt Lâm Mạn có chút vi diệu, Nam Tinh này, chắc không phải là không thích Khâu Từ đi, nhưng vừa giống lại vừa không giống.....nhưng nếu là thích, nói như vậy trước mặt Khâu Từ, sẽ không sợ hấn để ý sao?

Nàng cũng không hiểu nổi.

Khâu Từ vốn dĩ không muốn nói nữa, chờ người phục vụ nói "đồ ăn tới", mới đột nhiên làm hấn nghĩ tới cái gì đó.

Chẳng lẽ..... Thành Lạc Gia và Nam Tinh làm giao dịch.....trộm mệnh?

Lời editor: haizzz, dù mấy case nhỏ trong bộ này khá máu chó, nhưng lão vẫn cảm ơn cái IQ luôn luôn online của Tinh lão và A Từ, nghĩ vẫn vợ thì có nhưng có lẽ chưa gì đã hiểu nhau, cho nên ko có chuyện giấm đồ lung tung...

Chương 50: Thiên nhân bồ đề (tám)

Chầu cơm này bốn người ăn rất chậm, đa số thời điểm đều là Lâm Mạn và Khâu Từ nói, Lê Viễn tiếp lời, Nam Tinh cơ hồ không nói câu nào.

Ăn cơm xong, Lâm Mạn liền túm Lê Viễn về khách sạn, để hai người họ ở một chỗ. Tuy Nam Tinh nói là tới gặp A Lạc, nhưng nàng vẫn cảm thấy chỉ là gặp bằng hữu, mà không phải gặp người mình thích.

Trên đường nàng nhỏ giọng hỏi Lê Viễn, nói: "Anh biết Nam Tinh là người thế nào sao? Em cứ cảm thấy cô ấy không giống những người khác."

"Không rõ lắm, nhưng cô ấy hành sự rất thần bí, A Từ chắc là biết một ít, nhưng hẳn không nói." Lê Viễn hỏi, "Em tò mò về cô ấy?"

"Đương nhiên nha." Mặt Lâm Mạn ửng đỏ, nói, "Em chính là tẩu tử tương lai của bọn họ, chuyện này đương nhiên phải quan tâm."

Lê Viễn khẽ cười, lúc này mới nói: "Anh tin mắt nhìn của A Từ."

"Vậy sao." Lâm Mạn nói, "Không lo nữa không lo nữa, về ngủ, buồn ngủ quá."

Đã đi đến đường nhỏ Khâu Từ và Nam Tinh vẫn an tĩnh mà bước, đại khái là đã tới thời điểm mặt trời nóng nhất trong ngày, ngay cả chim cũng không kêu. {LAOHU}

Ven đường cây mọc cao ngất, phô ra một con đường râm mát, thỉnh thoảng có ánh mặt trời xuyên qua tán lá rơi xuống đất, là ánh nắng cuối thu.

"Nam Tinh, cô tới tìm A Lạc, có phải vì nhiệm vụ hay không?"

Nam Tinh không giấu giếm, nói: "Đúng vậy."

Khâu Từ thở phào một hơi, nói: "Có phải làm A Khổng sống lại hay không?"

"Đúng vậy." Nam Tinh lại nói, "Chỉ là lần này, có lẽ không nhất định sẽ nhận."

"Tại sao?"

"Bởi vì món đồ có thể hồi sinh A Khổng, ở tuyết sơn, nhưng tôi không có kinh nghiệm leo núi. Nếu món đồ kia chôn sâu trong tuyết sơn, tôi đi cũng vô dụng, sợ đông chết luôn ở tuyết sơn."

Khâu Từ cũng cảm thấy nguy hiểm, nói: "Tuyết sơn không phải là nơi dễ đi."

"Nhưng cũng chưa chắc là ở tuyết sơn, chỉ là vị trí và phương hướng, đều chỉ về hướng tuyết sơn." Nam Tinh nói, "Cho nên tôi mới tới gặp mặt Thành Lạc Gia, lấy đồ của A Khổng, để xác nhận lại."

Khâu Từ hỏi: "Giao dịch là giám đốc Phùng tìm cho cô, cô cũng không biết?"

"Những việc này đều là giao cho hắc, có lẽ hắc cảm thấy, tôi có thể lên trời xuống đất, không gì không làm được." Nam Tinh cũng không ngờ người giao dịch lần này sẽ là Thành Lạc Gia.

Nếu là trước đây, nàng sẽ cự tuyệt nhiệm vụ đi tuyết sơn. Nhưng lần này là bằng hữu của Lê Viễn, nàng còn thiếu hắc một ân tình. Cũng có thể là, hắc cũng là bằng hữu của Khâu Từ.

Cho nên nàng đến đây.

Trước hết xác định mức độ nguy hiểm, lại quyết định.

Hy vọng món đồ cổ có thể hồi sinh A Khổng cũng không phải ở sâu trong tuyết sơn, vậy thì giao dịch này có thể hoàn thành.

Nếu không, thì nàng chỉ có nước cự tuyệt.

Từ đường nhỏ đi ra, liền đến cửa đông của bệnh viện. Lên lầu, Khâu Từ trước tiên nhìn thử bên trong, không thấy ba mẹ Thành gia, chỉ thấy hộ công cầm hộp cơm không ra ngoài cọ rửa. Hắn ra hiệu cho Nam Tinh đi vào, còn mình thì chờ ở bên ngoài.

Tuy hắn cũng muốn biết Nam Tinh sẽ nói như thế nào, nhưng lúc này hắn lại không muốn vội vã tìm hiểu tất cả về nàng như lúc mới vừa quen nàng.

Bởi vì lúc ấy hắn cảm thấy hai người chưa chắc đã gặp lại nhau, cho nên muốn nhanh chóng tìm hiểu.

Hiện tại hắn biết Nam Tinh bằng lòng gặp hắn, hai người sẽ không có chuyện "không bao giờ gặp lại", cho nên hắn muốn chậm rãi tìm hiểu Nam Tinh, tìm hiểu tất cả về nàng. {LAOHU}

Mới vừa ăn xong cơm trưa Thành Lạc Gia thấy hơi mệt và buồn ngủ, lúc chuẩn bị ngủ trưa, thấy có người tiến vào, nhìn kỹ, phát hiện là Nam Tinh. Hắn vừa bất ngờ lại có chút vui vẻ, hỏi: "Sao cô lại tới đây?"

Nam Tinh đứng ở đuôi giường, thần sắc bình tĩnh, nói: "Tôi là Nam Tinh."

Thành Lạc Gia cười: "Tôi biết."

"Phùng Nguyên là người môi giới của tôi."

Nụ cười của Thành Lạc Gia cứng lại, hắn ngẩn ra một hồi lâu, mới giật giật môi: "Cô.....cô chính là trộm mệnh sư?"

"Đúng vậy."

Thành Lạc Gia khó có thể tin mà nhìn nàng, nhìn một lúc lâu, mới nói: "Cô tìm Triệu Kỳ, tuyệt đối không phải là bị hắn lừa gạt, hắn sao có thể gạt được cô, cô căn bản cũng không giống như là người dễ bị lừa."

Nam Tinh nghĩ nghĩ, mới nói: "Xin lỗi, đã nói dối cậu."

Thành Lạc Gia nói: "Không có gì phải xin lỗi, mỗi người đều có bí mật. Chỉ là tôi không nghĩ tới, cô là trộm mệnh sư. Chuyện nghe có vẻ ma huyền như vậy, vậy mà cô.....không, cô thật sự có thể làm được?"

"Có thể. Phùng Nguyên có khả năng đã nói với cậu là bất luận là giao dịch gì tôi cũng có thể hoàn thành, nhưng tình huống lần này tương đối đặc thù. Muốn hồi sinh a Khổng cần phải tìm ra món đồ có khí trảng tương tự với hấn, mà món đồ vật kia lúc này đang ở trong một biển tuyết, tôi không rõ là nó bị chôn sâu ở trong núi, hay là ở gần núi. Cho nên cần cậu đưa cho tôi một món đồ của A Khổng, để xác định."

"Đồ vật của A Khổng....." Thành Lạc Gia nghĩ nghĩ, thấy đồng hồ trên bàn, cầm lấy giao cho nàng, nói, "Là A Khổng năm đó đưa cho tôi."

Ngoài cửa Khâu Từ còn đang đợi Nam Tinh, nàng đi vào trong hơi lâu, không biết chuyện lần này có thuận lợi hay không. Hấn lại nghĩ, cho dù món đồ cổ kia không ở trong núi sâu, theo lời Nam Tinh, cũng ít nhất là nằm gần tuyết sơn. Hấn không yên tâm, muốn nói với Nam Tinh, hấn muốn đi cùng nàng.

Lại thêm hai mươi phút, Nam Tinh bước ra.

Vẫn luôn dựa trên vách tường hắt thấy nàng, duỗi tay thay nàng đóng cửa phòng bệnh, hỏi: "Thế nào?"

"Không phải ở sâu trong núi, lát nữa tôi đi."

"Ừm." Khâu Từ dừng một lát, nói, "Nam Tinh."

Đã chuẩn bị đi Nam Tinh hỏi: "Cái gì?"

Khâu Từ nhìn nàng, nói: "Tôi đi cùng cô."

Nam Tinh khựng lại, im lặng một lúc mới nói: "Không cần, một mình tôi là được rồi."

"Tôi biết, nhưng tôi đi cùng cô."

"Không cần."

"Thôi được." Khâu Từ cười, nói, "Tôi tiện đường."

"....."

Nam Tinh nhìn hấn nói lung tung, giống như trừ bỏ đánh hấn bất tỉnh thì không còn cách nào ngăn cản hấn. Nàng còn muốn lắc đầu cự tuyệt, Khâu Từ lại nói: "Việc này cũng coi như là chuyện của ca ca tôi, tôi cũng muốn giải quyết sớm một chút, để hấn vui vẻ hơn."

Nếu là cái lý do này, có lẽ không có biện pháp cự tuyệt.

Nam Tinh trầm mặc một lúc lâu, cảm thấy mình sai rồi, nàng không nên vừa xuống máy bay liền tìm Khâu Từ.

Khát vọng ấm áp, lại sợ hãi ấm áp.

Khâu Từ đến cuối cùng cũng không nghe được Nam Tinh trả lời, nhưng hấn đi theo bên cạnh, Nam Tinh cũng không cự tuyệt, chỉ là có vẻ hơi bức bối, không nói chuyện với hấn. {LAOHU}

Trang bị đi núi tuyết phải chuẩn bị không ít, Thành Lạc Gia gửi cho Nam Tinh một danh sách. Cả buổi chiều Nam Tinh và Khâu Từ đều đi mua đồ, lều trại túi ngủ áo lông vũ, còn có móc vào băng, giày đi tuyết, gậy chống, lót phòng ấm...hơn hai mươi món, nhét đầy hai ba lô lớn.

Tuy là mua đủ đồ, nhưng Nam Tinh hy vọng một món cũng không cần dùng đến.

Đem ba lô nhét vào trong xe rồi hai người lên xe, tài xế tò mò hỏi:
"Người trẻ tuổi, đây là muốn đi làm gì đây?"

Khâu Từ nói: "Hoang dã cầu sinh."

Tài xế lập tức cười ha ha.

Khâu Từ thấy Nam Tinh đang gửi tin cho ai đó, không cố ý nhìn, chờ nàng gửi xong, chưa đến mười giây, tiếng chuông di động liền vang lên.

Nam Tinh tiếp điện thoại, "ừm" một tiếng, lại "ừm" một tiếng, rồi treo máy. Khâu Từ ở ngay bên cạnh, nghe tiếng như là Đào lão bản đang dặn dò Nam Tinh đi chuyến này cẩn thận.

Hắn bỗng nhiên vô cùng hâm mộ Đào lão bản, người duy nhất có thể đến gần Nam Tinh.

&&&&&

Chuyến bay đến thành phố để đi tuyết sơn không nhiều lắm, một ngày chỉ có một chuyến bay, còn là vào lúc đêm khuya.

Chờ bọn họ xuống máy bay, lại ngồi xe thêm sáu bảy tiếng đồng hồ, mới đến thảo nguyên rộng lớn kia. Xuống xe, nơi xa không trung và mặt cỏ giống như nối liền nhau, từng bầy dê bò vây quanh cúi đầu ăn cỏ. Mùa thu tới rồi, cỏ cũng không xanh nữa, nhìn có chút hiu quạnh.

Chờ hai người đi vào thảo nguyên, từ xa có thể thấy mấy căn lều trại. Gần giữa trưa, trên đỉnh lều có khói bếp lượn lờ, nhà nhà đều đang nấu cơm trưa.

Bỗng nhiên có chó sủa vang, từ trong lều có mấy chàng trai lập tức lao ra nhìn thử, thấy hai người trên thảo nguyên, lên ngựa phi tới, tới trước mặt hai người, ngựa còn chưa dừng, hấn vừa kéo cương vừa nhảy xuống, động tác nước chảy mây trôi.

Chàng trai nhìn trang phục và hành lý của bọn họ, hiểu rõ nói: "Là khách leo núi đi, mấy người đi từ bên kia đi, bên đó địa thế khá bằng phẳng, từ đây đi lên, đều là đường dốc, tuyết đọng nhiều, nguy hiểm."

Khâu Từ cảm ơn, lại hỏi: "Hiện giờ có rất nhiều người tới leo núi à?"

"Nhiều a, gần đây thời tiết tốt, lại không có gió. Núi tuyết nhìn thì gần, nhưng cách khá xa. Mấy người ăn cơm chưa, đường xa mà đến đều là khách, cùng nhau ăn cơm trưa đi."

Người trên thảo nguyên có tính cách hào sảng trực tiếp, không đợi bọn họ gật đầu, đã cưỡi ngựa trở về, kêu người nhà đãi khách nhân.
{LAOHU}

Khâu Từ cười với Nam Tinh, nói: "Thịnh tình không thể chối từ, đi sao?"

Nam Tinh nhú mày, gật gật đầu. Nàng cứ cảm thấy đi với Khâu Từ, có thể kết bạn khắp ngũ hồ tứ hải. Nhưng nàng không muốn tốn nhiều thời gian đi kết bạn, bởi vì bạn bè đều sẽ chết sớm hơn nàng, giao ra một phần cảm tình, sẽ chịu ba phần thương tổn, trái tim đã sớm vỡ nát.

Bên ngoài lều bó bao lớn bao nhỏ, chồng chất bên nhau, bộ dạng như muốn chuyển nhà. Chàng trai thấy bọn họ khi vào cửa nhìn mấy cái bao đó mấy lần, mới giải thích: "Mùa đông gần tới rồi, chúng ta sắp chuyển từ hạ mục trường đến đông mục trường, bằng không chờ cỏ nơi này vừa chết, dê bò đều đói chết lạnh chết, mấy ngày nay thời tiết tốt, phải tranh thủ."

Nam Tinh và Khâu Từ đều nghe vài chuyện về dân tộc du mục, vì bảo đảm lương thảo sung túc, dân chăn nuôi ở mùa xuân sẽ từ đông mục trường di chuyển đến hạ mục trường, tới mùa thu lại từ hạ mục trường di chuyển đến đông mục trường.

Nơi nào có cỏ xanh, liền đi nơi đó.

Mang theo lều trại, thu dọn hành lý, lừa đàn dê, mang cả gia đình, mênh mông cuồn cuộn mà du tẩu giữa các mục trường.

Hiện giờ bọn họ vừa đến đây kịp lúc này, hai ngày nữa, nơi này liền không còn lều trại, cũng không còn dân du mục, càng không thể tùy tiện nhìn là thấy dê bò được dồn lại thành bầy.

Nhà chiêu đãi bọn họ này là tứ đại đồng đường, huynh đệ đều ở mấy cái lều cách vách, lớn tuổi nhất chính là một vị nữ nữ đã trăm tuổi hạc, nhỏ nhất chưa đến 6 tuổi. Người một nhà đều nhiệt tình vô cùng, chiêu đãi khách từ phương xa tới.

Chưa đến nửa giờ, thời tiết vốn đang trời trong nắng ấm, bỗng nhiên nổi gió, thổi đến cơn xối bên ngoài lều trại bay phàn phật.

Nữ nữ giàu kinh nghiệm chỉ nghiêng tai lắng nghe một cái, liền nói: "Thời tiết muốn thay đổi, các người trước tiên ở đây một đêm đi, chờ ngày mai gió ngừng lại lên núi."

Khâu Từ nói: "Nếu không lên núi, đi chung quanh núi chắc là có thể đi?"

Nữ nữ gật gật đầu, khuôn mặt hiền từ hơi cười, nói: "Cảnh núi tuyết rất đẹp, ở chân núi nhìn là tốt rồi. Nếu vận khí tốt, còn có thể thấy hoa

tuyết liên, nhưng mùa hoa đã qua rồi."

"Vậy chúng ta đi trước nhìn xem."

Chương 51: Thiên nhân bồ đề (chín)

Khâu Từ nghĩ mọi người còn muốn bận việc chuyển nhà, uyển chuyển từ chối lời đề nghị dẫn đường. Từ trên thảo nguyên nhìn ra phía xa, có thể thấy mấy ngọn núi tuyết trắng xóa, trên đỉnh đầu là vòm trời xanh thẳm, sừng sững ở trên đại địa mệnh mông, tựa như thủy tinh trắng được khảm vào nền trời màu xanh.

Đêm nay hai người không tính toán dựng lều trên núi, chỉ xách theo một ít trang bị đơn giản, bọc hành lý còn nhẹ. Hai người lúc này chỉ hy vọng món đồ kia thật sự là ở gần chân núi, mà không phải thật sự ở trong núi, nếu không cho dù mang đủ trang bị cũng vô dụng.

Đi hơn một giờ, hai người rốt cuộc tới chân núi, từ chân núi ngẩng đầu nhìn lên trên, núi tuyết càng hiện ra vẻ nguy nga, hoàn toàn không giống nhìn từ xa.

Nam Tinh đánh giá khoảng cách chắc là không sai biệt lắm, lấy bút chu sa ra, chấm chu sa, móc tơ.

Tơ đỏ đi thẳng vào trong núi, nhưng không đi hướng lên trên, mà hướng về một hướng khác, một chỗ ước chừng là 30-40 mét.

"Không cao, nhưng không ở mặt bên này."

"Vậy không cần leo núi." Khâu Từ thấy Nam Tinh đi qua hướng bên kia, đi theo.

Hai người men theo sợi tơ đỏ mà đi, tuyết dưới chân núi không dày, nhưng đi đường cũng đủ chật vật. Đi đại khái 20 phút, mới đi tới đầu kia của sợi tơ đỏ.

Mặt bên này hình như vì vấn đề địa hình, cho nên tuyết đọng rất nhiều, nhưng vẫn có một ít đá núi nhô lên, vô cùng nổi bật trên nền tuyết trắng mênh mang.

"Đó là cái gì?" Khâu Từ nhìn về một chỗ ở chân núi cách đó không xa, tựa hồ nhìn thấy một khối đá không quá giống với những khối đá núi khác.

"Giống....." Nam Tinh cảm giác hơi thờ không đúng, nói, "Bia mộ."

"Bia mộ?" Khâu Từ cảm thấy không quá giống với phong tục mai táng của dân du mục, hẳn đi qua.

Bia mộ cách không xa lắm, hai người rất nhanh đã đi đến trước mặt nó. Chữ trên bia mộ không phải chữ Hán, hai người không biết. Nhìn

kỹ cũng không phải là một phần mộ truyền thống, một đồng đá chồng chất lên với nhau, xếp thành nấm mồ. {LAOHU}

Hướng tơ đỏ chỉ, chính là phần mộ này.

"Đồ tùy táng?" Khâu Từ nói, "Nhưng mộ này là của ai?"

Nam Tinh cũng không biết, bởi vì không biết chữ trên bia mộ.

Trước mộ còn có một bó hoa tươi, nhìn đáng vẻ nếu không phải thả vào hôm kia, thì là hôm qua, thời gian hái xuống khá ngắn, ngay cả cánh hoa cũng chưa khô héo hoàn toàn.

Gió nổi lên, gào thét thổi đến làm cánh hoa lay động bay loạn. Trong băng tuyết gió càng rét lạnh, Khâu Từ thấy bầu trời đã dần dần rút đi màu lam, nói: "Trời rất nhanh sẽ tối, gió cũng sẽ càng lúc càng lớn, chúng ta trở về đi."

Khi bọn họ ra cửa nhà dân kia liền dặn dò nói một khi gió lớn thì phải nhanh chóng quay về lều trại, nếu không thời tiết đột biến, rất dễ dàng biến thành bão tuyết, như vậy cho dù là ở chân núi cũng dễ gặp nạn.

Nam Tinh nhìn sắc trời, nhớ đến lời dặn của nhà dân kia, nói: "ừm."

Trở lại lều, đã là chạng vạng 6 giờ.

Hai người mới vừa đến gần lều, liền có chó sủa vang, lần này không mang theo uy hiếp, như đang hoan nghênh bọn họ về nhà.

Nam Tinh nhớ tới Đại Hoàng, không biết Phùng Nguyên có cho nó ăn, mua thịt, tắm rửa cho nó hay không.

"Về rồi a."

Trên xe gỗ, nãi nãi chống gậy mở miệng nói mấy chữ, như đã đợi bọn họ thật lâu. Lưng bà câu lữ, chống gậy đứng, thân thể và gậy hình thành một cái hình tam giác. Bà cười hiền từ, tinh thần khá tốt, trăm tuổi hạc, tai thính mắt tinh. Bà cười với bọn họ, như đang đợi tôn nhi về nhà. {LAOHU}

Khâu Từ đi qua đỡ tay bà, nói: "Thấy sắc trời không đúng liền lật đật trở lại."

"Đúng vậy, thời tiết không đúng thì phải cách núi tuyết xa một chút, vậy mới đúng. Núi tuyết rất đẹp, nhưng càng là thứ tốt đẹp, thì càng nguy hiểm, nhìn từ xa là tốt rồi."

Nãi nãi dẫn dò, rồi dẫn bọn họ đi vào.

Cơm chiều đã làm tốt, Khâu Từ và Nam Tinh ăn xong cơm chiều, liền tính toán đi ra ngoài dựng lều.

Lều của nhà dân thông khí che mưa, nhưng bởi vì thường di chuyển, cho nên bình thường đều dựng thành kích cỡ vừa đủ cho người một nhà ở, xác thật không có chỗ dư thừa để cho bọn họ.

Khâu Từ cùng Nam Tinh đều là người có kinh nghiệm, tốc độ dựng hai cái lều rất nhanh, nhà dân kia vốn dĩ muốn tới hỗ trợ, cuối cùng cũng chỉ biến thành trợ thủ, hầu như không tốn chút sức nào đã xong việc.

Nãi nãi chống gậy ở bên cạnh nhìn, cong hai mắt cười nói: "Mỗi năm ta đều thấy không thanh niên như hai cô cậu, vẫn là lần đầu thấy dựng lều nhanh như vậy. Mấy đứa ngay cả lều còn không biết dựng kia, lại la hét đòi đi leo núi, aizz."

Người phụ nữ đứng cạnh lúc này mới phát hiện không đúng, nói: "Hai cái lều, cô cậu không phải một đôi a?"

Khâu Từ đang xếp đồ bên trong, nghe thấy mấy lời này, nghe thấy Nam Tinh nói: "Không phải."

Hắn trải thẳng túi ngủ, bước ra, cũng bồi thêm một câu "Không phải". Người phụ nữ kinh ngạc, nói: "Nhìn giống như một đôi."

Khâu Từ cười cười, đối Nam Tinh nói: "Trải xong rồi."

Nam Tinh khựng lại, nàng cho rằng hắn là trải cho hắn, không nghĩ tới là trải cho nàng.

Khâu Từ nhớ tới ngôi mộ dưới chân núi tuyết, nghĩ nãy nãy ở đây lâu như vậy, chắc là biết, liền hỏi: "Nãy nãy, chúng ta hôm nay tới núi tuyết, thấy một phần mộ dưới chân núi."

Nãy nãy thấp giọng "u" một tiếng, nói: "Cái kia a....."

"Nãy nãy biết à? Không biết trên bia mộ viết cái gì."

"Biết." Nãy nãy nói, "Đó là văn tự của tộc du mục bọn ta, người Hán các cậu nhìn không hiểu. Trên đó viết cũng không phải lời nói gì, dùng Hán ngữ tới nói, là một cái tên, 'Ni Trân'."

"Ni Trân?"

"Tòa núi tuyết kia a, rất đẹp, nhưng mà có khi cũng không quá thân thiện." Nãi nãi nhẹ nhàng thở dài, nói, "Trước kia có đôi tiểu tỷ muội, từ nhỏ cùng nhau lớn lên, tình cảm rất tốt. Một người tên Ni Trân, một người tên Thương Quỳnh, các nàng cùng nhau lớn lên, kết bạn, sau đó khi hoa tuyết liên nở, các nàng đi hái tuyết liên. Ngày đó trời rất nắng, gió cũng rất mạnh, nhưng các nàng chơi quá vui, không có lưu ý."

Nãi nãi thở dài nói: "Lúc các nàng sắp xuống núi, tuyết đọng trên núi sụp đổ, chôn vùi cả hai. Chờ dân du mục chạy tới, cứu hai người ra. Nhưng Ni Trân cuối cùng vẫn chết, Thương Quỳnh còn sống. Sau đó nữa, Thương Quỳnh liền ở lại chân núi, lập mộ cho bạn mình, dâng hoa tươi, hy vọng linh hồn của nàng được Sơn Thần đối xử tử tế, đừng để nàng chịu khổ nữa."

Câu chuyện xưa ngắn gọn, nhưng lại không đơn giản. Nam Tinh nghĩ tới Thành Lạc Gia và A Khổng, tựa hồ rất giống hai người Ni Trân và Thương Quỳnh. {LAOHU}

Cùng nhau lớn lên, chí thú hợp nhau, trở thành bạn thân. Chỉ là cùng đi núi tuyết, một người sống, một người chết.

Thành Lạc Gia lòng tràn ngập áy náy, không biết Thương Quỳnh có phải cũng tự trách, áy náy cả đời như vậy hay không.

Nãi nãi lại nói: "Nếu không phải Ni Trân lúc tuyết tràn xuống, đẩy Thương Quỳnh vào khe đá núi, thì Thương Quỳnh lúc ấy cũng sẽ

chết."

Khâu Từ bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, hỏi: "Vậy Ni Trân không trốn vào sao?" "Không, khe đá quá nhỏ, không chứa được hai người."

Nam Tinh và Khâu Từ thật lâu không nói, trong nháy mắt biển tuyết sôi trào đó có lẽ căn bản không kịp làm ra bất luận suy tính gì, Ni Trân đã đẩy Thương Quỳnh vào khe đá, đây là phản xạ theo bản năng, cũng là cách làm mà trong lòng nàng cho là đúng nhất.

Mạng của bạn, quan trọng hơn mạng nàng.

Nam Tinh không biết Thương Quỳnh sẽ mang suy nghĩ gì mà sống tiếp, có day dứt, không gượng dậy nổi như Thành Lạc Gia hay không.

&&&&&

Mộ là của ai thì Nam Tinh và Khâu Từ đều đã biết, nhưng lần này mộ không giống trước kia, có địa cung to lớn, rộng mở, mà là thuộc về riêng tư, đại khái chỉ có một cái quan tài bên trong.

Cho nên không thể đi vào.

Khâu Từ trước khi ra cửa hỏi Nam Tinh: "Muốn mang xèng sao?"

Nam Tinh nhìn hấn một cái, nói: "Không cần, có thể cho tiểu Bạch đi vào."

Khâu Từ tán thưởng nói: "Tiểu Bạch thật sự là một tiểu đồng bọn rất tốt."

Loáng thoáng, Khâu Từ cảm giác được trong ba lô Nam Tinh có thứ gì đó đang cười, cười đến cực kỳ đặc ý. Hấn nhin cười, hỏi: "Tiểu Bạch?"

"Ừm." Nam Tinh nhỏ giọng nói, "Đừng khen nó, nó rất dễ kiêu ngạo."

"Cũng rất dễ nổi giận." Khâu Từ nhớ đến cái cảnh hôm nó tức giận chạy lại đạp lên chân mình liền cảm thấy mấy vật nhỏ này thật đáng yêu, hấn hỏi, "Tiểu Hắc tiểu Bạch cũng là tổ phụ cô để lại cho cô?"

"Không phải, tôi tự làm."

"Mấy tuổi?"

"6 tuổi."

Khâu Từ kinh ngạc, thật sự cảm thấy Nam Tinh là người rất có thiên phú. Hắn cười nói: "Nếu Lệ bà bà còn sống, bà ấy nhất định rất muốn thu cô làm đồ đệ."

Nam Tinh im lặng, nếu tổ phụ còn trên đời, cũng nhất định rất muốn thu Khâu Từ làm đồ đệ. Nàng suy nghĩ một lát hỏi: "Lệ bà bà là người nhận nuôi anh à?"

"Phải, bất quá hai năm trước đã qua đời. Bà thật sự là một bà già rất nghiêm khắc, nhưng cũng rất lợi hại."

Nam Tinh đột nhiên nghĩ tới cái gì, hỏi: "Mấy thứ này đều là bà ấy dạy cho anh?"

"Ừm."

"Xác thật rất lợi hại." Nam Tinh nói, "Tất cả những gì bà dạy, có lẽ đều là bà sáng tạo độc môn, bởi vì tôi chưa từng gặp qua, cũng chưa từng nghe qua."

Huyền môn chi thuật mà nàng chưa từng nghe qua, thật sự là rất ít. Vô luận là Hàn bà tử hay là Cát đại tiên kia, những cách mà bọn họ dùng, tuy rằng mình cũng không biết rõ, nhưng ít ra cũng đã gặp qua, nghe qua.

Mà Khâu Từ lại làm nàng bất ngờ nhiều lần.

Khâu Từ cười nói: "Lệ bà bà xác thật rất lợi hại, chỉ là quá nghiêm khắc, khi còn nhỏ tôi không thiếu bị đánh. Tôi cứ cảm thấy, từ ngày Lệ bà bà nhận nuôi tôi, liền dùng một thái độ sẽ chết đi bất cứ lúc nào mà dạy dỗ tôi, như là không có một khắc nào an tâm, luôn rất vội vàng."

Nam Tinh bỗng nhiên ý thức được, Khâu Từ đang nói những chuyện trước đây của hắn với nàng, kể về người thân nhất của hắn với nàng, thậm chí cả chuyện tiếp xúc huyền học.

Tia nắng ban mai bao phủ, ánh nắng nhu hòa. Hai người nói chuyện, lắng nghe, bước đi trên thảo nguyên mềm mại, ngay cả gió cũng ôn nhu.

Lại đến trước mộ Ni Trân, cảm giác cho người ta đã không xa lạ như hôm qua nữa.

Hoa thả trước mộ đã được thay, rất tươi tắn, như là mới hái xuống sáng nay.

Có người đã đến đây trước bọn họ.

Tiểu Bạch đã theo tơ đỏ chui vào trong đất, lúc Nam Tinh đợi thì nhặt mấy khối đá vụn lăn xuống lên, thả trở lại trên nắm mồ đá.

Lát sau tiểu Bạch mặt xám mày tro mà chui ra, trong lòng ngực cái gì cũng không ôm. Nó vừa run run vừa chỉ vào mộ, Nam Tinh bất ngờ hỏi: "Bên trong không có đồ muốn tìm?"

Khâu Từ nhìn sợi tơ đỏ kia xác thật là chỉ vào phần mộ, hơn nữa cá của hắn cũng vẫn luôn bơi tới bơi lui trên đầu, đồ vật ở bên trong.

Nam Tinh ngồi xổm trước mộ nhìn sợi tơ đỏ, nhìn kỹ mới nhìn ra hướng sợi tơ chỉ chính là nắm mồ, nhưng trên thực tế là nó xuyên qua dưới bia mộ, nói cách khác, chưa chắc là ở trong quan tài, có lẽ là ở chỗ bia mộ.

Khâu Từ thấy nàng tìm gì đó trước bia mộ, rút cái xẻng nhỏ từ ba lô ra. Nam Tinh nhận lấy, đào trước bia mộ. Nàng đào một hồi, ngẩng đầu nói: "Anh đi trông chừng."

Nếu là vào mộ cổ nhân, nàng không có gánh nặng. Nhưng nơi này cách chỗ dân du mục ở hơi gần, nếu bị phát hiện, phỏng chừng sẽ bị dí chạy khắp nơi. {LAOHU}

Khâu Từ đã đi trông chừng, nhìn về thảo nguyên phía xa, cảnh sắc làm người thỏa mãn, tâm bình khí hòa, là nơi hiếm có có thể làm lòng người bình lặng.

Sau lưng tiếng xẻng đào đất vang "canh canh", có thể nghe ra ít bùn, nhiều đá.

Nam Tinh đào rất lâu, đào đến hai tay đều là bùn, cuối cùng là mũi xẻng nghe ra một tiếng vang khác lạ. Động tác của nàng lập tức nhẹ lại, sợ làm hư món đồ kia.

Khâu Từ nghe thấy thanh âm đã dừng, xoay người cùng nàng ngồi xổm nhìn vào, ở dưới là một cái hộp nhỏ, bằng gỗ. Lớp gỗ đã bị ăn mòn khá khá, có chút mục nát.

Hắn duỗi tay nhẹ nhàng cầm lấy, có vài mảnh vụn trực tiếp nát ra trong tay.

Hộp được lồi lên, chất gỗ bình thường, trên mặt ngay cả hoa văn cũng không có, thật sự là một món đồ rất bình thường rất thô sơ.

Nhưng bên trong hộp lộ ra một miếng vải bố, Khâu Từ mở hộp, lấy cục vải bên trong ra, trên tay hơi nặng, hắn nói: "Đồ được bọc lại."

Nam Tinh cũng thấy, vài bao một tầng lại một tầng. Mà hướng tơ đỏ chỉ, đúng là thứ này.

Nàng cẩn thận bóc lớp vải lên, bọc ước chừng mười tầng, rồi cuộc mới thấy thứ bên trong.

Nhìn từ kích cỡ, là một chuỗi lắc tay.

Lắc tay hơi ố vàng, mỗi một viên hạt châu được mài dũa lớn cỡ một lòng tay, dấu vết bên trên giống như những đường vân, phủ kín hạt châu.

"Là bồ đề." Khâu Từ nhìn hoa văn đặc biệt này, nói, "Có một loại hạt bồ đề, tên là thiên nhãn bồ đề, không phải thứ gì đáng giá, cho nên rất ít thấy trong mộ táng. Bất quá.....chôn trước bia mộ, cũng không xem như là đồ tùy táng."

Trên hạt bồ đề có màu nâu lấm tấm tự nhiên, giống như có trăm ngàn đôi mắt, mang cảm giác uy nghi, sáng ngời đang nhìn chăm chú vào Nam Tinh.

Tuy tràn ngập uy nghi, nhưng không có cảm giác đâm vào mắt, rất khác biệt với tất cả đồ cổ Nam Tinh từng tiếp xúc qua.

Thậm chí còn ần ần có cảm giác an bình, như nước tuyết tan ngày hè, hơi ấm áp.

Bên tai hình như có tiếng cười thiếu nữ uyển chuyển nhẹ nhàng vui vẻ, hai người ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy trên mặt cỏ thả dê bò, nhiều thêm một thân ảnh thiếu nữ.

Đó là Ni Trân, thiếu nữ năm đó chết trên núi tuyết.

Chương 52: Thiên nhân bồ đề (mười)

Mùa hè cỏ non trên mục trường xanh biếc, gió thổi qua mặt cỏ qua đàn dê bò, trong một mảnh xanh miết, ẩn giấu nhiều đóa hoa nhỏ, vươn lên đón gió.

Một bàn tay thò vào, ngắt lấy đóa hoa điểm tuyết vùng hương dã kia. Chờ hái chừng mười mấy đóa hoa, thiếu nữ liền rút ra một cọng cỏ xanh cứng cỏi, nhẹ nhàng quấn lại, bó thành một bó hoa nhỏ xinh đẹp.

Nàng dùng tay sửa sơ qua, lúc này mới đứng dậy vẫy tay ra xa: "Ni Trân — —"

Thiếu nữ trong đàn dê nghe tiếng nhìn qua, cũng vẫy tay lại: "Thương Quỳnh — —"

Thương Quỳnh cầm bó hoa nhỏ trong tay chạy về phía Ni Trân, băng qua mặt cỏ, xuyên qua đàn dê, chạy đến trước mặt bạn, nhét bó hoa vào tay nàng, cười nói: "Tặng cho cậu."

Ni Trân nhìn đống hoa đủ màu sắc, nói: "Thật là đẹp. Chờ đến tháng 7, chúng ta đi hái hoa tuyết liên đi."

"Ừm, hoa có đẹp nữa, cũng không bằng tuyết liên."

Hoa tuyết liên màu trắng thuần lại thánh khiết, là loại hoa dân du mục bọn họ yêu nhất, không chỉ vì nó đẹp, mà còn vì lạnh cỡ nào, nó đều đúng hên mà tới, kiên cường mọc rễ, nảy mầm, nở ra những đóa hoa tuyết trắng lại mỹ lệ. {LAOHU}

"Thương Quỳnh, cậu nói hôm nay chúng ta sẽ đi mục trường nào? Không biết mục trường năm trước kia năm nay có mọc ra cỏ đủ cho dê bò ăn hay không." Ni Trân có chút lo lắng, nghe nói hiện tại có nhiều nơi rất loạn, nàng sợ đi tới đi lui liên đụng phải mấy kẻ cầm súng, bị cướp sạch dê bò trong nhà.

"Đi đâu cùng được, chúng ta đều sẽ ở bên nhau." Thương Quỳnh an ủi Ni Trân nhát gan, nói, "Cậu đừng nghĩ quá nhiều, bởi vì nghĩ nhiều cũng vô dụng nha. Ni Trân, cậu phải lớn mật một chút, đừng làm một cô nương nhát gan."

Ni Trân cũng rất hâm mộ Thương Quỳnh gan lớn, dù là tối mịt, nàng cũng đi đường một mình. Đối lại là mình liên không được, buổi tối cái gì cũng không nhìn thấy, còn sẽ đụng phải sói. Nhưng Thương Quỳnh vào hai năm trước, đã từng dắt chó săn đi săn một con sói lẻ bầy.

Thương Quỳnh ở trong lòng nàng, tựa như nữ thần của núi tuyết.

Mỗi một ngày lần lượt trôi qua, đã nửa mùa hè, chờ tới tháng 7, Thương Quỳnh còn nhớ chuyện Ni Trân muốn đi hái tuyết liên, hôm nay nàng lừa đàn dê bò đi ăn cỏ, liền đi tìm Ni Trân, nói: "Ngày mai nếu không nổi gió, chúng ta liền đi hái tuyết liên đi."

"Ừm." Ni Trân chấp tay sau lưng, cười với nàng, nói, "Thương Quỳnh, cậu có phải đã quên hôm nay là ngày mấy rồi không?"

Thương Quỳnh nghĩ rồi lại nghĩ, kiểu gì cũng nhớ không nổi. Ni Trân nói: "Sinh nhật của cậu a."

Thương Quỳnh nghe xong lại thở phào, nói: "Cậu suýt hù chết mình, mình còn tưởng là mình đã quên ngày gì quan trọng."

"Sinh nhật của cậu không quan trọng sao?"

"Đương nhiên không quan trọng." Thương Quỳnh nói, "Bất quá đợi lát nữa trở về kính cho mẹ thêm một chén rượu."

Ni Trân cười, nói: "Vậy mình tặng quà cậu có nhận không? Có vẻ là không nhận, vậy mình không tiễn."

Thương Quỳnh lập tức túm cổ tay nàng, muốn kéo ra trước xem nàng đang giấu cái gì, nói: "Nhận, sinh nhật của mình, mau đưa đây."

Ni Trân nở nụ cười, cuối cùng không lay chuyển được nàng, vẫn để cho nàng nhìn.

Nằm trên tay Ni Trân, là một chuỗi lắc tay.

Xâu thành lắc tay, là từng viên hình trứng màu trắng ngà, trên mặt lớp màu trắng ngà bóng loáng kia, lại có mười mấy vết màu nâu như gỗ khô, phủ đầy mặt trên.

Ni Trân nói: "Đây là thúc thúc của mình mang về cho mình, là hạt của một loại cây, tên là thiên nhãn bồ đề. Tổng cộng mười hai viên, bởi vì thúc thúc nói, mười hai ngụ ý 'thập nhị duyên khởi'."*

**đây là giáo lý nhà Phật, 'thập nhị duyên khởi' hoặc 'thập nhị nhân duyên', đại khái là nói về những điều kiện quan hệ với nhau hình thành nên một con người, ai muốn tìm hiểu sâu có thể google, tiếng V khá nhiều*

Thương Quỳnh nghe thấy mới lạ, hỏi: "Duyên khởi?"

"Đúng vậy, thúc thúc nói, chuyện thế gian đa phần là vì nhân duyên mà sinh, lại vì nhân duyên mà mất. Cho nên mình nghĩ, cho dù mục trường sau chúng ta không ở cùng nhau, hay là về sau gả cho người của hai cái mục trường, tách khỏi nhau, cũng có duyên còn ở."

Chuỗi hạt 12 viên, treo trên cổ tay mảnh khảnh của Thương Quỳnh. Nàng nâng cổ tay lên nhìn dưới ánh nắng, màu nâu khô vàng trên nền trắng, tràn đầy tình bạn chân thành. Mặt nàng giãn ra nói: "Ni Trân, mình rất thích cái vòng này, thích ngụ ý của thiên nhãn bồ đề."

"Cậu thích là được, mình cứ sợ cậu không thích."

Người sống trên thảo nguyên, vật chất thường xuyên thiếu thốn, hiện giờ bên ngoài rất loạn, bọn họ càng không có chỗ ở cố định, nữ hài tử có thể được đến một vài món đồ mới lạ luôn vô cùng quý trọng. Nhưng Ni Trân lại đưa thiên nhãn bồ đề cho mình, Thương Quỳnh rất cảm động, cũng rất trân trọng món quà này.

Nàng muốn hái thật nhiều tuyết liên, tặng cho Ni Trân yêu hoa.

Hôm sau thời tiết rất tốt, thích hợp lên núi hái hoa.

Thương Quỳnh sáng sớm liền đến ngoài lều của Ni Trân chờ nàng, đại khái là đêm qua tư thế ngủ của Ni Trân không đúng, lúc ra ngoài tóc trên đầu còn một nhúm vểnh lên khá cao, làm Thương Quỳnh

cười không ngừng. Ni Trân vừa đi vừa đề tóc xuống, lát sau liền hỏi: "Còn vểnh không?"

Thương Quỳnh thấy nàng để ý, đổ chút nước ra tay, rồi vuốt lên đầu Ni Trân, lập tức đề được món tóc kia xuống, nói: "Được rồi, nằm xuống rồi."

Ni Trân lúc này mới thôi không vuốt tóc mình nữa, nói: "Buổi chiều phải đi gặp một người, nghe nói rất cao, cũng không thể để hấn liếc mắt một cái liền thấy món tóc vểnh đến tận trời của mình được."

Thương Quỳnh hỏi: "Một chàng trai à?"

Ni Trân hơi đỏ mặt, nói: "Đúng vậy."

Thương Quỳnh cười cười, nhưng có chút mất mát, ngoại trừ Ni Trân, nàng cũng không có bằng hữu để trò chuyện. Ni Trân nếu là gả gần còn đỡ, chỉ sợ gả qua mục trường khác, liền khó gặp nhau. Vậy thì không bao giờ có thể giống như hôm nay, hàng năm hẹn nhau đi núi tuyết hái tuyết liên.

Tuyết liên có đẹp nữa mà không có ai cùng nhau thưởng thức, thì cũng sẽ biến thành hoa nhỏ tầm thường trên đồng cỏ, đã không còn đáng đi lên núi một chuyến để hái.

Tới núi tuyết, đại khái là bởi vì giữa hè, tuyết tan không ít, nước đá thấm vào đất núi, chân núi có dòng nước tuyết hòa tan chảy ra, rửa qua đất đá. Ni Trân duỗi tay vớt lên một vốc nước đá, đông lạnh đến tay đỏ bừng, nói: "lạnh quá a."

"Đều là nước tuyết, khẳng định là lạnh." Thương Quỳnh nhìn về ngọn núi phía xa, mặt núi bên này tuyết đã tan gần hết, lộ ra đá núi nhấp nhô. Nhưng màu sắc quá hỗn độn, từ xa nhìn lại thấy không rõ ở đâu có hoa.

Nàng ngồi xổm cột chặt lại dây giày, thấy giày Ni Trân chưa được cột chặt, lại tháo ra cột lại cho nàng.

Hai người đi lên núi, dưới chân đều là mấy cái hố nhấp nhô và đá cứng, nếu đế giày không đủ dày, đi lâu sẽ đau chân. {LAOHU}

Bất quá vẫn tốt hơn nhiều so với thậm thụt đi trong tuyết, ít nhất không phải cong đầu gối nhiều như vậy.

"Thương Quỳnh, ở đó có hoa."

Ni Trân bước nhanh về phía một khe đá, Thương Quỳnh đi theo nàng.

Từng cánh hoa trắng lớn vây quanh nhụy hoa màu nâu, như những ngôi sao rực rỡ, lá xanh lại xếp ngay ngắn bao bên ngoài, ôm lấy hoa và nhụy. Nó lẳng lẳng nở, nhẹ nhàng nhộn nhạo đón cơn gió lạnh của núi tuyết, lá và cánh hoa đều có vẻ vô cùng yếu ớt, nhưng chính là một đóa hoa với bộ dạng nhu nhược như vậy, lại ở trên núi tuyết rét lạnh, đâm chồi, nở hoa.

Ni Trân quỳ gối lên lớp tuyết chưa tan hết, nhẹ nhàng nâng cánh hoa, nói: "Thương Quỳnh, cậu nhìn đóa tuyết liên này đi, thật đẹp."

Nàng cẩn thận hái đóa hoa này xuống, so với mấy đóa hoa dại nhỏ nhỏ, đóa hoa này thật sự rất lớn, chiếm hết lòng bàn tay nàng. Nàng nâng đóa hoa lên dưới nắng, hoa vẫn trên cánh hoa như lớp khung mảnh, chống đỡ cánh hoa mỏng tựa cánh ve.

Thương Quỳnh nói: "Bên kia còn có."

Hai người lại tiếp tục đi qua mặt bên kia của núi tuyết, nơi này núi liền núi, chập chùng liên tiếp, mỗi đỉnh núi đều tựa như thần nữ đứng yên lặng, tràn ngập cảm giác uy nghi.

Ni Trân và Thương Quỳnh cả đoạn đường vừa đi vừa hái, hái được bốn đóa, chuẩn bị mang về nhà treo ở trên cửa, đây là hoa Sơn Thần ban cho, sẽ mang đến vận may.

Càng đi vào trong, tuyết càng dày, nhưng hoa ở đây lại đẹp hơn bên ngoài, nơi này lạnh đến độ cả chim cũng không muốn đến kiếm ăn, cánh hoa và lá đều hoàn hảo không tổn hao gì, không bị chim hay sâu bọ gặm cắn.

Trong núi dần dần nổi gió, thổi đến hoa trong tay Ni Trân cũng rung rinh theo.

Hai người còn đang đi sâu vào trong núi tuyết, các nàng thấy trên con dốc đằng xa, có một cây hoa nở đến dị thường rực rỡ, lại rất lớn. Thương Quỳnh muốn hái nó cho Ni Trân, tuy nàng không nỡ để Ni Trân gả chồng, nhưng nàng muốn Ni Trân có hạnh phúc, hy vọng hoa kia có thể mang may mắn cho nàng.

Ni Trân thấy nàng muốn đi qua, vội gọi: "Thương Quỳnh, nơi đó địa thế nguy hiểm, đừng qua."

Thương Quỳnh nói: "Nơi đó có cái gì nguy hiểm, cậu nhát gan thật."

Thương Quỳnh thân thủ nhanh nhẹn, bò lên con dốc, duỗi tay hái được đóa hoa kia, động tác rất khéo léo nhẹ nhàng, đi lên đi xuống hoàn toàn không có một tia trở ngại. Chưa bao lâu nàng đã quay lại trước mặt Ni Trân, nói: "Thấy chưa, một chút cũng không nguy hiểm, tặng cậu, nguyện hoa của Sơn Thần mang đến hạnh phúc cho cậu."

Ni Trân thể mới biết nàng là vì mình mới đi đến đó hái hoa, lòng tràn đầy hạnh phúc mà tiếp nhận, nói: "Ừm, Thương Quỳnh cậu cũng phải hạnh phúc."

Thương Quỳnh cười cười, nói: "Về đi."

"Ừm."

Hai người đi từ giữa sườn núi xuống, muốn quay lại con đường mòn. Thời tiết biến sắc cực nhanh, chỉ chốc lát, mặt trời vốn xán lạn đã dần dần bị mây đen che lấp, ngay cả gió cũng biến thành cuồng phong, gào thét trong núi tuyết.

Đường xuống núi trở nên gian nan.

Thương Quỳnh nắm tay Ni Trân đi trước dẫn đường, cơn cuồng phong kia không ngừng gào thét bên tai hai người, đông lạnh đến tai và mặt hai người đều đỏ bừng.

Ni Trân có chút sợ hãi, hỏi: "Thương Quỳnh, là bão tuyết muốn tới sao?"

"Sẽ không đâu." Thương Quỳnh an ủi nàng, nói, "Chúng ta đi nhanh về nhà."

Chợt có cơn gió núi lạnh lẽo bỗng nhiên thổi qua, mới vừa được an ủi Ni Trân lại hoảng hốt, nắm chặt tay Thương Quỳnh.

Lá gan nàng luôn nhỏ, trưởng bối đều nói nàng không giống người con gái của thảo nguyên rộng lớn. Nàng cũng muốn thành một người có lá gan lớn, dù chỉ bằng một nửa lá gan của Thương Quỳnh cũng được, nhưng nàng vẫn không học được. {LAOHU}

"Thương Quỳnh...Thương Quỳnh...mình sợ quá."

Thương Quỳnh quay đầu lại nhìn nàng, nói: "Đừng sợ, Ni Trân."

Sắc trời càng ngày càng âm trầm, gió cũng càng lúc càng lớn, rõ ràng là dấu hiệu bão tuyết sắp đến. Thương Quỳnh càng dùng sức nắm tay Ni Trân, an ủi nói: "Đừng sợ, đừng sợ."

Ni Trân gian nan gật đầu, nàng biết Thương Quỳnh đang nỗ lực dẫn đường, cho dù trong lòng đang cực kỳ sợ hãi, cũng không nói nữa. Nàng cắn chặt môi, không trung bao trùm núi, như một con thú lớn màu đen, nhìn chằm chằm các nàng như hổ rình mồi, bộ mặt dữ tợn đáng sợ.

Gió tuyết tàn sát bừa bãi, thổi đến đất đá vụn trên mặt đất giống như mọc chân mà bắt đầu run run bò đi.

Gió thổi trên mặt giống như dao nhỏ sắc bén, đâm đến mặt cả hai đau đớn, đôi mắt cũng phát đau.

Đột nhiên có tiếng tuyết ầm ầm truyền đến, Thương Quỳnh quay đầu lại nhìn, chỉ thấy chỗ vừa mới rời đi có tuyết sụp xuống, lăn xuống chân núi. Nàng hoảng sợ, ngẩng đầu nhìn lên trên, sợ nơi đó cũng có tuyết lăn xuống.

Vừa nhìn một cái, tim nàng đột nhiên nhảy dựng lên, trên đỉnh đầu hai người, đang có một khối tuyết to đang rào rào muốn sụp xuống, một khi nó sụp xuống, thì địa thế nơi này sẽ làm cho trận tuyết lở lớn hơn, nhanh hơn nữa.

Thương Quỳnh túm lấy Ni Trân đi nhanh qua phía bên cạnh, gấp gáp nói: "Đi mau."

Nhưng đồng tuyết kia cơ hồ sụp xuống cùng lúc khi nàng vừa dứt lời, ầm ầm mà trượt xuống.

Thương Quỳnh còn chưa kịp túm Ni Trân đi, bỗng nhiên Ni Trân thả tay, đẩy nàng ra. Nàng nhất thời không phản ứng lại, chờ đến có phản ứng thì đã bị đẩy mạnh vào trong một khe đá, tuyết đã đến nơi.

"Ni Trân ——"

Ni Trân nhìn nàng được đá bảo hộ, rõ ràng là thờ phào. Tựa hồ là biết mình trốn không được kiếp nạn này, cười với nàng, thông dong lại yên lặng. Thương Quỳnh duỗi tay muốn kéo nào lại, nhưng tuyết đã đến, Ni Trân nháy mắt bị tuyết đẩy đến đảo, lập tức biến mất.

"Ni Trân — —"

&&&&&

Lần này tuyết lở làm dân du mục giàu kinh nghiệm cũng cảm thấy kinh ngạc, nhà nhà bỏ lơ đàn dê bò đang chăn dắt, cầm xẻng cầm gậy gộc lên núi tìm người. {LAOHU}

Dân du mục có kinh nghiệm với mấy chuyện này, chỉ nhìn chỗ nào tuyết bao trùm có hình dạng bất thường, liền biết ở đó có người, trừ phi là tuyết chôn quá dày, che giấu hết tất cả tung tích. Cũng may lần này tuyết không tích là quá dày, người dân rất nhanh đã tìm được Thương Quỳnh và Ni Trân.

Thương Quỳnh vì có khe đá bảo vệ khỏi tuyết lao tới, không đến mức bị tuyết đả thương, còn có một chút không gian có thể để nàng thờ.

Nàng rất nhanh đã tỉnh lại, tỉnh lại chuyện thứ nhất chính là tìm Ni Trân.

Ni Trân còn chút hơi thở, nhưng không có hi vọng cứu sống. Khi Thương Quỳnh chạy đến lều của nàng, đôi mắt của Ni Trân đã mất tiêu cự. Nàng nghe thấy tiếng Thương Quỳnh khóc, hơi hé miệng, thều thào: "Thương Quỳnh....."

"Ni Trân." Thương Quỳnh nắm bàn tay bị giá lạnh tổn thương của nàng, nước mắt rào rạt lăn xuống, "Vì sao.....Vì sao....."

Vì sao đẩy nàng vào chỗ an toàn, lại quên đi bản thân.

Rõ ràng ngày thường Ni Trân nhát gan như vậy, lúc ấy lại an tĩnh mà nhìn nàng, không một chút khiếp đảm.

Nàng thà rằng, lá gan Ni Trân vẫn nhỏ như trước.

Thương Quỳnh khóc rống: "Nếu mình chú ý nhìn trời hơn, sớm kéo cậu đi.....thì sẽ không xảy ra chuyện này. Vì sao người có thể thoát được là mình, vì sao....."

Lòng nàng tràn ngập áy náy, nàng muốn dùng mạng mình đổi cho Ni Trân khỏe mạnh lại, giống như trước, hái một đóa hoa dại nhỏ xinh

đẹp, cũng sẽ vui vẻ tươi cười.

"Thương Quỳnh....." Ni Trân suy yếu nói, "Cậu đừng tự trách..... mình cứu cậu, không phải là muốn nhìn cậu khổ sở a....."

Thương Quỳnh thất thần, trên mặt Ni Trân, vẫn cười rộng rãi như vậy.

Không có oán hận, không có trách cứ, không có hối hận.

Trong nháy mắt Ni Trân đẩy nàng ra kia, chính là để nàng có thể sống sót, hơn nữa là sống khỏe mạnh, vui vẻ.

Thương Quỳnh nắm bàn tay dần lạnh đi của Ni Trân, thấp giọng nức nở.

&&&&&

Mùa đông sắp tới, dân du mục lại muốn chuyển mục trường, đi đến nơi có cỏ xanh, có hoa.

Thương tổn do giá rét trên người đã lành lặn Thương Quỳnh đi lên núi tuyết, nơi đó có mộ của Ni Trân. Nàng đặt hoa dại vừa hái được trước mộ Ni Trân, lại đào một cái hố rất sâu, ngồi quỳ ở trước mộ Ni Trân thật lâu, mới gỡ xuống chuỗi hạt bồ đề trên tay, thấp giọng nói: "Ni Trân, chúng ta phải tạm thời rời đi nơi này. Chờ hè sang năm mình sẽ trở về thăm cậu, cậu ở lại, đừng nghĩ là mình bỏ rơi cậu."

Nàng cúi đầu hôn lên chuỗi thiên nhãn bồ đề, giống như hôn lên trán cô bạn mình, nói lời tạm biệt.

Nàng thả chuỗi hạt vào một cái hộp gỗ nhỏ nhỏ, chôn trước mộ Ni Trân, cẩn thận phủ bùn đất lên. Nàng quỳ rất lâu, vỗ nhẹ ngôi mộ đá, thanh âm rất nhẹ: "Ni Trân, mình sẽ sống thật tốt, sẽ không để

Chương 53: Thiên nhân bồ đề (mười một)

Hào quang của thiên nhân dần dần tan đi, Thương Quỳnh đứng trước ngôi mộ đá, thả xuống một bó hoa nhỏ, thân ảnh nàng dần dần mơ hồ, chỉ có những đóa hoa hàng năm được thả trước mộ, tựa hồ vĩnh viễn không phai màu.

Chuỗi hạt bồ đề trong tay đã ố vàng, không còn màu trắng ngà của năm đó.

Nam Tinh cầm trong tay, nặng trĩu. Nàng cầm chuỗi hạt bồ đề, nói: "Chờ xong việc, tôi sẽ đem nó trả về, mượn mấy ngày, xin lỗi."

Khâu Từ đã chôn lại hộp gỗ xuống đất, đắp đá lên, tận lực làm người ta nhìn không ra dấu vết. Hắn nói: "Thiên nhân bồ đề sở dĩ là thứ làm hồi sinh a Khổng, có phải là vì tình bạn của A Lạc và A Khổng, giống của Ni Trân và Thương Quỳnh hay không?"

"Ừm." Nam Tinh khẽ vuốt bồ đề, nói, "Anh còn nhớ tôi đã từng nói không? Đồ cổ đều có linh tính, chúng nó sẽ ở trong trăm năm, ngàn năm, lựa chọn một đoạn ký ức sâu sắc nhất nhớ kỹ trong lòng. Chén rượu Thao Thiết nhớ nhất, là Hậu Thăng tràn đầy tham dục; Lư hương ngư văn nhớ kỹ nhất, là đốt cháy độc hương. Hiện giờ chuỗi

bồ đề này nhớ kỹ nhất, là chuyện của Ni Trân và Thương Quỳnh. Tình bạn của cả hai, có thể đánh thức A Khổng."

Khâu Từ thở dài: "Thật phức tạp, cũng thật kỳ diệu, tôi lại rất muốn học."

Nam Tinh trầm mặc, nói: "Tôi mong cả đời anh cũng không phải học thứ này."

Lời nói có ẩn ý, nhắc tới cả một đời, cứ làm người cảm thấy lòng nặng nề, giống như có ẩn tình lớn lao. Khâu Từ dừng một chút, muốn hỏi nàng, nhưng dư quang lại thấy có người từ xa đang chầm chậm đi về hướng này, bước rất chậm, bóng dáng cũng khòm xuống.
{LAOHU}

Nam Tinh nhìn qua, nhận ra bóng người hợp với gậy chống thành hình tam giác kia, là vị nãi nãi đã chiêu đãi bọn họ.

Nãi nãi chống gậy đi từng bước, đi về phía này, thấy hai người trẻ tuổi, cười cười nói: "Sao còn ở đây, không phải nói muốn đi núi tuyết sao?"

"Đi ngang qua." Khâu Từ cười nói, tiến lên đỡ bà cụ, hỏi, "Nãi nãi muốn đi đâu?"

"Ngay đây." Nãi nãi đi đến trước mộ, lưng khom hơn, thả xuống một bó hoa nhỏ chỗ tấm bia đá.

Hoa mùa thu vẫn nở rất xán lạn, không lớn hơn ngón cái, từng đóa hoa nho nhỏ vây quanh nhau, vừa đáng yêu lại đẹp, làm ngôi mộ không khí nặng nề cũng có sinh khí hơn.

Bà nhìn tấm bia đá thật lâu, mới nói: "Lại sắp chuyển nhà, vội vàng lùa đàn đi nơi khác. Mình lớn tuổi, cũng không biết có thể chịu đựng qua mùa đông này hay không. Nếu chịu được, sang năm mình còn có thể tới thăm cậu."

Nam Tinh khựng lại, nòng nhìn cụ bà đầu đầy tóc bạc, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì.

Nơi xa có người kêu lớn: "Thương Quỳnh nãi nãi, phải đi rồi — —"

Nam Tinh hơi ngây ra.

Bà lão nghiêng người vẫy tay, thanh âm sáng ngời, sang sảng như những năm thanh xuân đó: "Tới đây!"

Bà gật đầu với Khâu Từ và Nam Tinh, nói: "Chúng ta phải chuyển mục trường, đi đến nơi ấm áp hơn, cô cậu khi leo núi phải cẩn thận

a, chú ý thời tiết."

Bà nói xong, liền chống gậy trượng rời đi.

Đã không còn vẻ mạnh mẽ của thiếu nữ năm đó, nhưng vẫn như năm đó, yêu cười, rộng rãi, đối đãi hiền lành với mọi người.

Không thấy có chút ám ảnh day dứt nào.

Nam Tinh hôm qua còn đang suy nghĩ thiếu nữ sống sót kia có thể vẫn tự trách, giống như Thành Lạc Gia hay không, hiện giờ xem ra, sẽ không.

Đây có lẽ cũng là lý do mà thứ hồi sinh A Khổng sẽ là chuỗi thiên nhãn bồ đề này.

A Khổng cũng như Ni Trăn năm đó, chưa bao giờ nghĩ tới vì sao chỉ có một mình mình chết, bạn mình vẫn sống. Bọn họ đều giống nhau, hy vọng bạn mình sống, vui vui vẻ vẻ mà sống. {LAOHU}

Vui vẻ mà nhớ đến bọn họ, mà không phải sống trong day dứt.

Khâu Từ chậm rãi thu hồi tầm mắt, thấy Nam Tinh vẫn còn nhìn ra xa, biết nàng lại thất thần, gọi một tiếng: "Đi thôi, Nam Tinh."

Hai người trở lại khu lều trại kia, dân du mục đều đi hết, lều trại đều dỡ, chỉ còn chút dấu vết trên mặt đất. Đàn dê bò cũng đều rút đi, vắng vẻ. Chỉ có lều của hai người là còn ở đó, tạo thành một phong cảnh khác trên thảo nguyên bao la.

Nơi xa núi tuyết trùng trùng điệp điệp, như thần nữ an tĩnh nằm đó, ưu nhã đậm mạc.

Đó là một dãy núi tuyết làm người kính sợ, cất giấu vui vẻ và đau thương của vô số người.

&&&&&

Đường về có vẻ hơi dài lâu, chiếc bus nhỏ cũ nát chờ cũng không quá nhiều lữ khách đi ra sân bay, đường khá khó đi, vẫn luôn xóc nảy.

Nam Tinh bị xóc đến buồn ngủ, nàng dựa cửa sổ nhắm mắt nghỉ ngơi, mới vừa chợp mắt, Khâu Từ ở bên cạnh liền nói: "Hành lý đưa tôi đi."

Dứt lời, trong lòng Nam Tinh đột nhiên trống trải, ba lô đã bị Khâu Từ rút đi. Nàng mở mắt nhìn hắn, chỉ nhìn thoáng qua, lại dựa trở về, trong mắt không ngừng xẹt qua cảnh trí ngoài cửa sổ, cưỡi ngựa xem hoa.

Nàng ngủ không được, trước kia trong ngực đều có cái ba lô lớn, chưa từng có ai cầm dùm. Cho dù nhét vào kệ để hành lý, cũng không giống như bây giờ cảm thấy trong ngực không có đồ vật mà không biết làm sao. Nàng nghiêng người lấy lại ba lô, nói: "Quen rồi."

Khâu Từ cười nói: "Loại thói quen này chậm rãi sửa đi được không, Tinh Tinh cô nương?"

"Không được." Nam Tinh quả quyết cự tuyệt.

Khâu Từ nghĩ nghĩ, nói: "Cô thiếu người không, cô bao ăn ba bữa là được, tôi không thu tiền."

"Không thiếu."

Khâu Từ lại cười: "Ai nha, không thu tiền còn theo cô chạy khắp thế giới vậy mà cô mở miệng là cự tuyệt, gốc a."

Hắn dùng ngữ khí như đang trêu chọc một cô gái nhỏ, nhưng Nam Tinh đã không còn là tiểu cô nương quá lâu rồi, cái này làm cho nàng nhất thời không biết làm sao trả lời. Qua một hồi lâu nàng mới nói: "Anh đi theo tôi, vậy anh không làm chuyện của anh sao?"

"Cũng muốn làm, nhưng cũng không có xung đột gì lớn."

Nam Tinh hỏi: "Chuyện anh làm, rốt cuộc là vì cái gì?"

Nàng biết việc này đối với Khâu Từ tới nói là bí mật rất lớn, nàng không tin Khâu Từ sẽ nói cho nàng, cũng như nàng rằng không chán ghét hắn, nhưng nàng tuyệt đối sẽ không nói bí mật của mình cho hắn.

Khâu Từ nhìn ánh mắt hơi lạnh lùng của nàng, biết Nam Tinh chắc chắn là hắn sẽ không nói ra — — loại cảm giác này, giống như là đang nói cho hắn, anh không tin tôi, tôi cũng không tin anh. Giữa chúng ta, căn bản không có khả năng đến gần nhau. {LAOHU}

"Tìm một người." Khâu Từ nói, "Tôi cũng không biết đó là người nào, Lệ bà bà nhận nuôi tôi, dạy tôi mấy thứ này, đều là để cho tôi đi tìm người đó."

Nam Tinh ngây ngẩn cả người, nàng nhìn hắn chăm chăm, trong mắt dần dần có vẻ buồn bực.

— — hấn nói cho nàng.

— — hấn vẫn luôn muốn cho nàng biết, hấn tin tưởng nàng. Cho nên bí mật nàng muốn biết, hấn đều sẽ nói cho nàng.

So ra, chính mình căn bản so ra kém Khâu Từ vài phần thật tình.

Nam Tinh đột nhiên cảm thấy mình quá không xong.

Khâu Từ nói: "Tôi đáp ứng người khác làm những việc đó, vô luận là vào cổ mộ, hay là làm việc cho Văn Vật Cục, chỉ có một yêu cầu, nhìn bộ sưu tập của bọn họ. Bởi vì trong những bộ sưu tập đó, có manh mối về người mà tôi muốn tìm. Giống như là từng món đồ vật, tìm từng chút một, khâu lại từng chút một, chờ đến khi đủ để có thể khâu ra hơi thở của người kia, là có thể tìm được hấn. Hiện tại tôi cũng không biết hấn là ai, lại ở nơi nào....."

"Đừng nói nữa." Nam Tinh vì Khâu Từ thản nhiên mà cảm thấy thống khổ, nàng thấp giọng, "Đừng nói nữa."

Khâu Từ muốn nắm tay nàng, muốn nói cho nàng rất nhiều chuyện, hấn cũng không vì Nam Tinh không nói gì với hấn mà giận dữ. Hấn biết Nam Tinh dựng lên phòng ngự cho bản thân, đừng nói xuyên qua phòng ngự, dù là tới gần cũng rất khó.

Giữa bọn họ, luôn phải có một bên bước ra một bước này trước. Nàng không bước, thì hắn bước.

Hắn thích Nam Tinh.

Thích Nam Tinh nhìn thì lạnh nhạt, thực tế lại rất thiện lương ấm áp.

"Ừm, tôi không nói nữa, chờ cô muốn nghe, tôi lại nói." Khâu Từ không có ý đồ rút ba lô của nàng đi nữa, lấy đi, giống như là mảnh mẽ nhỏ gai của nàng, đây mới là điều làm cho người ta thống khổ.

Từ lúc rời thảo nguyên trở lại thành phố, Nam Tinh cũng không nói thêm với Khâu Từ câu nào nữa. Đến bệnh viện, Nam Tinh trực tiếp đi đến phòng bệnh.

Đi đến hành lang, trước phòng bệnh của Thành Lạc Gia có không ít người.

Một nam nhân trên dưới 50 tuổi, mặc thường phục nói: "Không nghĩ tới sẽ xảy ra chuyện như vậy, chúng ta nên đến đây sớm hơn."

Thành phụ nói: "Cũng không phải chuyện gì lớn, chỉ là vừa lúc nghe nói anh cũng ở thành phố này. Không nghĩ tới là A Kỳ không ở đây, cứ tưởng hẳn cũng sẽ cùng đến đây."

Người nọ nói: "Chắc là sẽ rất nhanh trở về."

Nam Tinh đứng ở xa, không qua. Chờ bọn họ nói xong, rồi đi phòng bệnh, nàng lúc này mới đi vào.

Thành Lạc Gia có vẻ là vẫn luôn đợi nàng, vừa thấy nàng hai mắt liền có tinh thần.

Đại khái là hẳn phối hợp trị liệu, hai ngày không thấy, sắc mặt Thành Lạc Gia đã tốt hơn. Nam Tinh lấy chuỗi hạt bồ đề kia ra, đặt trên đệm màu trắng, nói: "Có thể hồi sinh A Khổng. Chỉ là trước khi hồi sinh A Khổng, tôi muốn nói với cậu về lai lịch của cái vòng tay này."

Thành Lạc Gia hỏi: "Lai lịch gì?"

"Câu chuyện về Ni Trân và Thương Quỳnh."

.....

Bên ngoài đang có người đến, Thành mẩu bỏ lơ con trai hai ngày, nghe chồng mình nói con trai chịu ăn cơm, khôi phục cũng khá tốt, nhin không được muốn tới thăm hần.

Bà ta đi đến ngoài cửa, nhìn vào trong, phát hiện không thấy gì hết, vốn dĩ khung cửa sổ kính trên cửa là trong suốt, nhưng cái gì cũng nhìn không thấy. Bà ta dụi dụi mắt, tưởng là hai mắt của mình có vấn đề.

Lúc này trong phòng, Thành Lạc Gia vừa nghe xong câu chuyện về Ni Trân và Thương Quỳnh, hần trầm mặc hồi lâu, mới nói: "Thương Quỳnh nãi nãi sống thật sự vui vẻ?"

"Ừm."

"Bà ấy hàng năm đều sẽ đi đưa hoa Ni Trân thích nhất, còn có thể thân nhiên đối mặt Ni Trân?"

"Có thể." Nam Tinh nói, "Chuối thiên nhãn bồ đề này có thể hồi sinh A Khổng, tôi nghĩ, có lẽ nó cũng muốn nói cho cậu, A Khổng cũng như Ni Trân, cậu lại không giống như Thương Quỳnh, sống cho tốt, mới không cô phụ A Khổng."

Thành Lạc Gia trầm tư rất lâu, nói: "Tôi vẫn muốn gặp mặt A Khổng một lần."

Nam Tinh không ngăn trở, có một số việc, là nhất định phải tự mình làm mới có thể hoàn toàn buông tay.

"Cậu muốn hồi sinh hấn làm cái gì?"

"Chỉ có thể làm một chuyện sao?"

"Chỉ có thể một chuyện."

Thành Lạc Gia nói: "Tôi muốn A Khổng có thể nghe thấy tôi nói vài lời."

Nam Tinh hơi bất ngờ: "Không phải là cậu muốn A Khổng chính miệng nói ra hấn có oán trách cậu bỏ mặc hấn hay không sao?"

Thành Lạc Gia chậm rãi lắc đầu, hấn đã nghĩ thông suốt, nếu A Khổng hận hấn lúc ấy không đi cùng, vậy không phải A Khổng. A Khổng cũng như Ni Trân, chưa từng oán hận bạn mình.

Ngàn mắt trên bồ đề mở ra, lại tản mát ra hào quang vô tận, bao phủ toàn bộ phòng bệnh, trên vách tường màu trắng, có hình người hiện lên. {LAOHU}

Thành Lạc Gia thấy mặt người kia, nháy mắt chấn động, đó là A Khổng bằng hữu tốt nhất của hắn, đã chết hai năm.

A Khổng nhìn hắn, hắn cũng nhìn A Khổng. Hai mắt Thành Lạc Gia ửng đỏ, vẫn nỗ lực cười với người kia, hỏi: "A Khổng, cậu ở bên kia tốt không?"

A Khổng chỉ cười, không trả lời.

Bộ dáng cười rộ lên, thanh xuân dào dạt.

Thành Lạc Gia gần như ngăn không được muốn rơi lệ, nhưng vẫn kiên cường cười, nói: "A Khổng, chờ mình khỏe lên, hoàn toàn khỏe lên, mình sẽ hoàn thành toàn bộ kế hoạch còn lại của chúng ta. Có lẽ sẽ cần rất lâu, cậu chờ mình, mình nhất định sẽ không làm cậu thất vọng, sống mơ màng hồ đồ như vậy nữa."

A Khổng ý cười càng sâu, trong mắt đều là tán thưởng và đồng ý, hắn giơ nắm tay ra, đó là tư thế cổ vũ mà bọn họ làm mỗi lần khiêu chiến nhau. Thành Lạc Gia chậm rãi giơ nắm tay, chạm vào ảo ảnh kia.

Cũng như 10 năm làm bạn, tuổi hoa tốt đẹp nhất, dấn lên thiên sơn vạn thủy, không có tiếc nuối.

"A Lạc, A Lạc?"

Ngoài cửa là tiếng gọi nôn nóng của mẫu thân, bà ta không thể vào cửa, phảng phất như bị cái gì chặn lại.

Ảo ảnh của A Khổng dần dần biến mất, Thành Lạc Gia thất thần rất lâu. Nam Tinh nghe thấy tiếng đập cửa, nói: "Cậu còn một việc chưa làm."

Thành Lạc Gia nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa, đứng dậy đi đến đó, hắn cũng nghe thấy tiếng gọi nôn nóng của mẫu thân, hắn nghĩ tới, năm đó hắn được cứu ra từ núi tuyết, hắn nhìn thi thể A Khổng ngây ra, mẫu thân cũng lo sợ mà nhìn hắn. Bà túm chặt tay hắn, giọng nói đều run rẩy.

Hắn chưa từng thấy mẫu thân sợ hãi như vậy.

Mẫu thân sợ mất đi hắn, mỗi một đêm đều ngủ không được, luôn lảng vảng trước cửa phòng hắn, tới khuya mới có thể trở về ngủ.

Hắn phiền, chán ghét, nhưng hắn chưa từng nói chuyện đàng hoàng với mẫu thân.

Hắn mở cửa, thấy vẻ mặt mẫu thân nôn nóng, nhưng khi nhìn thấy hắn lại nháy mắt hoảng hốt, làm cho hắn đau lòng.

Thành mẫu thấy hắn mạnh khỏe, xoay người muốn đi, lại bị con trai giữ chặt. Bà ta kinh ngạc nhìn hắn, sắc mặt con trai bình tĩnh khác thường, nói: "Mẹ, con xin lỗi."

Thành mẫu ngây người, nước mắt bỗng nhiên trào ra ào ạt.

Thành Lạc Gia nghĩ, mẹ con họ nếu có thể nói chuyện đằng hoàng, có lẽ mọi chuyện sẽ khác.

Không hề trốn tránh, mới là bắt đầu cuộc sống mới.

Tác giả có lời muốn nói: Quyển tiếp theo Tinh và Nguyệt

Chuyện cũ của Nam Tinh, sẽ trở lại quá khứ của Nam Tinh.

Chương 54: Tinh và Nguyệt (một)

Khâu Từ biết Nam Tinh không muốn gặp mình, vì thế không đến phòng bệnh, chỉ là đứng dưới cửa sổ, cho dù không thể ở bên cạnh, hắn cũng ở gần nàng hơn một chút.

Không nghĩ tới Nam Tinh nhảy từ cửa sổ xuống, khoảng hai tầng, trực tiếp nhảy xuống.

Nam Tinh nhìn thấy Khâu Từ cũng rất bất ngờ, đi đâu cũng có thể thấy hắn, nàng đã nhảy cửa sổ, còn có thể nhảy đến trước mặt hắn. Khâu Từ nhất định.....quả nhiên, chờ hắn phục hồi tinh thần, liền cười.

Nàng mím môi, nói: "Mẹ của Thành Lạc Gia đột nhiên vào phòng."

"Cho nên chỉ có thể nhảy cửa sổ." Khâu Từ nhìn sắc trời, sắp đến giờ cơm chiều, nói, "Chúng ta đi ăn cơm chiều đi."

Nam Tinh lắc đầu.

Khâu Từ lại nói: "Vậy tôi đi cùng cô trả chuối hạt."

"Tôi sẽ tự đi."

Khâu Từ còn muốn nói gì đó, liền nghe thấy tiếng chuông di động của Nam Tinh vang lên. Nam Tinh tiếp điện thoại, là Thành Lạc Gia gọi tới.

"Nam Tinh? Cảm ơn cô."

"Không cần cảm ơn, vật đổi vật, tôi đã cầm đi đôi mắt kiếp sau của cậu."

"Vẫn muốn cảm ơn cô." Thành Lạc Gia lại nói, "Có một việc, là lời cảm ơn khác của tôi. Tôi nói ba ba tôi gọi điện cho Triệu bá bá, nói ông ấy dùng có tôi sinh bệnh gọi Triệu bá bá và Triệu Kỳ lại đây thăm. Nhưng chỉ có Triệu bá bá tới, có lẽ Triệu Kỳ sẽ đến, nhưng không biết là khi nào."

Nam Tinh hơi nín thở, nói: "Cảm ơn."

Nàng cắt đứt điện thoại, còn đang suy nghĩ những lời vừa rồi của Thành Lạc Gia.

Có lẽ Triệu Kỳ sẽ tới.

Vậy có phải nàng có thể nhìn thấy vị hôn thê của hắn, cô gái tên Thang Mễ kia?

Thì ra nam nhân nhìn thấy vừa rồi ở phòng bệnh của Thành Lạc Gia, là ba của Triệu Kỳ, Thành Lạc Gia xác thật là tìm cơ kêu cha con Triệu Kỳ đến.

"A Từ ——"

Có người đang vỗ tay về bên này, thanh âm vui vẻ nhẹ nhàng, vào tai Nam Tinh, vĩnh viễn là sung sướng như vậy.

Lâm Mạn đã sớm đến cùng Lê Viễn, chỉ là thấy không khí giữa hai người hình như có chút xấu hổ, vội vã vỗ tay với gọi họ. Nàng còn bỏ qua Lê Viễn chạy đến, lại đứng trước mặt Nam Tinh, nói: "Nam Tinh Nam Tinh, chúng ta cùng đi ăn cơm chiều đi."

"Không cần, tôi....."

"Vậy hai người chúng ta đi ăn đi, không cần bọn họ." Lâm Mạn nói liền kéo tay Nam Tinh đi ra ngoài, thật sự ngó lơ hai tên kia.

Nam Tinh muốn rút tay ra, nhưng bị nàng ôm cứng, vóc dáng không cao, sức lực lại không nhỏ. Nàng bị túm đi vài bước, nói: "Tôi còn có việc phải làm."

"Mình biết cậu bận, nhưng cũng phải ăn cơm chiều, ăn cơm không đúng giờ, dạ dày sẽ hư mất."

Nam Tinh khó chống đỡ nhất chính là loại người có tính cách như Lâm Mạn, nếu là nam, nàng có thể bẻ tay đối phương, nhưng đối với cô nương lại không được. Nàng biết Lâm Mạn không có ác ý, thậm chí còn biết là nàng đang giúp mình giải vây. {LAOHU}

Lê Viễn thấy Lâm Mạn túm Nam Tinh đi rồi, quăng hấn và Khâu Từ qua một bên, nhìn một hồi lâu mới nói: "Mạn Mạn đối với cậu thật để bụng, sao hả, cậu chọc giận Nam Tinh tiểu thư?"

"Ừm." Khâu Từ cũng nhìn theo, một hồi hỏi, "A Lạc thế nào?"

"Giải hòa với mẹ hấn rồi, nhưng về sau sẽ thế nào, ai cũng nói không rõ." Lê Viễn lại nói, "Chỉ là vì sao Triệu bá bá sẽ đến đây? Tuy ông ấy và Thành gia có làm ăn với nhau, nhưng Thành bá bá cũng không phải loại người cố ý đi gọi bạn làm ăn đến thăm con mình."

Khâu Từ mơ hồ đoán ra được một ít, hỏi: "Triệu Kỳ có tới không?"

"Không thấy, không phải nói hấn đi du lịch sao, chẳng lẽ đã trở lại?"

"Có lẽ là....." Khâu Từ nghĩ, Thành Lạc Gia lúc đang chờ A Khổng hồi sinh, còn có thể nghĩ ra việc mượn cơ mình bệnh để kêu người Triệu gia đến, hấn thật sự rất quan tâm Nam Tinh.

Nam Tinh không đi quán ăn xa, nàng chọn một tiệm cơm nơi có thể nhìn thấy cổng bệnh viện, chỗ ngồi cũng quay mặt ra hướng đó, để tùy thời đều có thể nhìn thấy Triệu Kỳ.

Lâm Mạn tò mò hỏi: "Nam Tinh, cậu đang đợi ai sao? Chờ ai, mình giúp cậu canh me hấn."

Nam Tinh không nói, Lâm Mạn lại nói: "Nam Tinh, cậu thích ăn cái gì?"

Nam Tinh chỉ món đầu tiên trong thực đơn, Lâm Mạn biết nàng chọn đại. Nàng chọn món đầu tiên, lại chọn thêm 3 món thoạt nhìn khá ngon, lại hỏi: "Nam Tinh....."

Đối phương rót cuộc nhin không được nhìn nàng một cái, Lâm Mạn lập tức nở nụ cười, nói: "Ai nha, cuối cùng cậu cũng nhìn mình, cậu mà còn không nhìn, mình cũng phải cho rằng mình quá xấu."

Nam Tinh nhẹ nhàng thở dài, Lâm Mạn này, căn bản chính là cái bản thẳng cấp của Khâu Từ. Nàng hỏi: "Cậu là chị ruột của Khâu Từ sao? Làm nhảm."

Lâm Mạn kinh ngạc nói: "A Từ làm nhảm sao? Hắn ở trước mặt chúng ta có chuyện mới mở miệng, chưa bao giờ nói xàm." Nàng mím môi cười, cười thập phần nghịch ngợm, "Bảy năm trước mình đã quen A Từ, khi đó A Từ cũng như cậu, không thích nói chuyện, cũng không thích cười, A Viễn nói, lúc mới đón hắn về nhà, trên tay trên người đều là thương tích, nghe nói đều là do Lệ bà bà kia tạo thành, nhưng A Từ rất kỳ quái, chưa bao giờ chịu nói xấu Lệ bà bà, còn nói bà ấy đối với hắn rất tốt, chỉ là ngẫu nhiên nghiêm khắc chút thôi."

Nam Tinh hơi giương mắt, Khâu Từ là người nặng nề như vậy? Hiện giờ hoàn toàn nhìn không ra.

Lâm Mạn còn đang dong dài chuyện về Khâu Từ, như là muốn đem toàn bộ những gì mình biết nói ra hết với nàng. Nam Tinh chỉ là nghe, không nói câu nào.

Lát sau đồ ăn lên, Lâm Mạn nói: "Vừa ăn cơm vừa nói chuyện đối dạ dày không tốt, A Viễn mà biết sẽ mắng mình."

Lúc ăn cơm Lâm Mạn xác thật không nói nữa, hai người an tĩnh mà ăn cơm, Nam Tinh bỗng nhiên cảm thấy, Lâm Mạn có chút giống Nam Nguyệt, đường muội thích cười lại hoạt bát kia của nàng.

Có điều Lâm Mạn to gan hơn một chút, Nam Nguyệt là người nhát gan. Nàng từ nhỏ thích đi theo mình, nắm góc áo theo khắp nơi, kêu mình "Tỷ tỷ".

Tình như chị em ruột.

Nam Tinh hy vọng nàng còn sống, cũng hy vọng bút chu sa của Triệu Kỳ là Nam Nguyệt tặng, tốt nhất là Thang Mễ kia, cũng là Nam Nguyệt, mà không phải hậu nhân của nàng.

Nam Tinh nghĩ, ngực có chút ngọt ngào. Ngọt ngào đến gần như thờ không nổi, nàng buông đũa, nhẹ nhàng che ngực.

Thoáng qua một cái, ngoài cửa kính quán ăn, có một bóng dáng quen thuộc đi qua, bước chân nhẹ nhàng, đi cạnh một nam nhân có thân hình cao lớn.

Nàng cả người chấn động, đột nhiên đứng lên, dọa Lâm Mạn nhảy dựng. Chờ đến khi Lâm Mạn nuốt xuống đồ ăn, Nam Tinh đã sớm xông ra ngoài, chạy theo bóng dáng kia.

"Nam Tinh — —" Lâm Mạn vội vàng đuổi theo, nhưng lão bản thấy không được, một bước vọt ra, cản nàng lại.

"Tiểu thư, cô còn chưa trả tiền a."

.....

Cổng bệnh viện người đến người đi, trong biển người mênh mang, Nam Tinh chỉ một ánh mắt không đuổi kịp, thân ảnh kia đã không thấy tăm hơi. Nàng thở phì phò, không ngừng nhìn quanh, muốn tìm được người kia.

Nàng thở càng lúc càng gấp, cả đôi mắt cũng mờ đi.

"A Nguyệt....." Nam Tinh kêu gì cũng tìm không thấy bóng dáng người kia.

Nàng tựa như nghĩ tới cái gì, A Nguyệt sẽ đi đâu, nàng có lẽ đoán được.

Nam Tinh chạy đến tòa nhà Thành Lạc Gia năm, nàng chạy rất nhanh, xuyên qua đám người đông đúc nhất, người trước mắt đều

thu hết vào mắt.

Một bóng dáng quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn đập vào mắt nàng.

"A Nguyệt — —"

Người đi trên đường nhỏ, bỗng nhiên dừng chân.

Triệu Kỳ cũng vội ngừng lại, cúi đầu hỏi: "Làm sao vậy?"

Cô nương bên cạnh hần bất quá hơn hai mươi, vẻ mặt đầy collagen, còn rất phấn nộn kiều tiểu. Đôi mắt nàng ta vừa to vừa sáng, phảng phất như chứa ánh trăng sáng. Nàng ta chậm rãi ngẩng đầu, nói: "Anh đi trước đi, em đi rửa tay."

Triệu Kỳ nói: "Ừm, ở đó cũng chẳng hay ho gì, em và Thành Lạc Gia cũng chưa nói với nhau quá hai câu, đi cũng xấu hổ. Vậy đợi lát nữa....." Hần nhìn quanh, nói, "Lát nữa em qua chỗ đình hóng gió kia chờ anh, đừng phờn nểng, anh sẽ nhanh quay lại."

"Ừm." Thang Mễ gật gật đầu, nhìn hần đi về khu bệnh viện.

Chờ hẵn đi rồi, nụ cười của Thang Mễ dần dần cứng đờ. Nàng ta chậm rãi xoay người lại, thấy một người cùng lắm chỉ hơn nàng vài tuổi. {LAOHU}

Đường tử vẫn như năm đó, như hoa mộc lan, mang vẻ anh khí, ánh mắt vĩnh viễn đều đăm nhiên mà lại tự tin. Vô luận làm cái gì, đều có thể hoàn thành thật xuất sắc.

Người mà nàng ta vĩnh viễn đi theo sau lưng, kêu một tiếng "A tử".

Nam Tinh khó tin mà nhìn nàng ta, thật sự gặp mặt, lại không biết phải nói gì, nàng có quá nhiều quá nhiều lời muốn hỏi.

"Đừng đến quấy rầy tôi."

Nam Tinh sửng sốt, kiểu gì nàng cũng không ngờ, câu đầu tiên Nam Nguyệt nói với nàng, sẽ là câu này.

Thang Mễ nhìn chằm chằm nàng, chữ chữ rõ ràng nói: "Tôi sống rất tốt, chị đừng tới quấy rầy tôi. Triệu Kỳ hẵn cái gì cũng không biết, tôi không cho phép chị xuất hiện như vậy." lời của nàng ta như dao cắt, chất vấn, "Nếu đã lâu như vậy không gặp, tại sao phải cố tình xuất hiện ngay lúc này?"

Nam Tinh bỗng nhiên bình tĩnh lại, nàng bỗng nhiên biết mình muốn nói gì. Nàng hỏi: "Triệu Kỳ cái gì cũng không biết?"

Thang Mễ tức khắc có cảm giác áp bách: "Chị muốn làm cái gì? Chị cút đi! Cho dù chị nói cho Triệu Kỳ, cho dù hẳn không cần tôi, tôi cũng sẽ không theo chị đi liều mạng như vậy! Tổ phụ bọn họ không sống được, cho dù chị tìm được Bành Phương Nguyên, người của Nam gia cũng không quay về nữa!"

Nam Tinh không biết đã bao nhiêu năm chưa nghe qua cái tên kia, cái tên ác độc giống một lọ độc dược, nháy mắt nhuộm dần tim nàng, làm cả trái tim đều lạnh lẽo. Nàng nhìn muội muội vẻ mặt kiên quyết, hỏi: "Cho nên cô sẽ không đi tìm Bành Phương Nguyên."

"Sẽ không!" Thang Mễ cắn răng nói, "Chị quên rồi sao? Năm đó tổ phụ lựa chọn chính là chị, ông ấy làm cho người cả Nam gia giao mệnh cho chị, ông ấy lựa chọn để chị sống sót, mà không phải tôi! Mệnh của tôi là mẫu thân tôi cho, bà ấy dùng mệnh của 10 kiếp để hộ tôi chu toàn! Tôi vì sao phải vì Nam gia liều mạng, chị mới là người phải đi liều mạng vì Nam gia."

Nam Tinh an tĩnh mà nhìn nàng ta, Nam Nguyệt đã không phải tiểu cô nương không hiểu chuyện năm đó nữa. Nàng muốn nói với nàng ta, từ lúc nàng đoán được nàng ta có khả năng còn sống, liền chưa từng có suy nghĩ muốn nàng ta giống như mình, lưng đeo đồng nợ máu này.

Nàng chỉ là muốn, gặp mặt một lần, gặp một lần người thân duy nhất trên đời này.

Nhưng hiện tại, muội muội nàng, lại chưa từng nghĩ như vậy, thậm chí — —

Muốn nàng cắt đi.

Nam Tinh chưa bao giờ cảm thấy lòng lạnh như vậy.

Lời editor: Mạn Mạn đã thân với Tinh Tinh hơn một chút, nên lão sửa xưng hô của Tinh Tinh và Mạn Mạn. Nhưng lão sẽ không làm vậy khi A Từ và Tinh Tinh xác định quan hệ, vì trong mắt lão Tinh Tinh và A Từ cho dù trở thành người yêu, cũng vẫn ở một level khác với mấy cặp Mạn – Viễn hay Kỳ - Nguyệt. Thêm lý do nữa là lão thích cách xưng hô tôi – anh, cô – tôi giữa main nữ và mainnam, nghe ngẫu, lại bình đẳng...

Chương 55: Tinh và Nguyệt (hai)

Ở trong mắt Nam Tinh, Nam Nguyệt vẫn là một tiểu cô nương, chưa lớn lên. Cho dù là hiện tại, Nam Tinh vẫn thấy như vậy, sợ thay đổi, sợ chết đi, cho nên sợ có bất kỳ quan hệ gì với Nam gia.

Ngay cả tên, cũng thay đổi.

Từ lúc nàng mai danh ẩn tích, Nam Nguyệt cũng biến mất. Không táng thân trong biển lửa, mà là táng thân trong những năm tháng thật dài.

Nam Tinh không hận nàng ta, cũng không trách nàng ta.

Nàng là trưởng tử, nàng sẽ gánh hết tất cả.

Thang Mễ thấy nàng dần dần rút đi thần sắc cô tịch bi thương, tâm cũng theo đó mà run rẩy. Nàng ta biết Nam Tinh cũng thống khổ, nhưng nàng ta thật sự không muốn quay đầu lại. Nam gia đã là quá khứ, nàng ta hiện tại khó khăn lắm mới được an ổn, chỉ muốn sống thanh thản ổn định.

Nàng ta thấp giọng khẩn cầu: "A tỷ, chị buông tha tôi đi, đừng tới quấy rầy tôi, tôi cầu xin chị....."

Nam Tinh im lặng hồi lâu, hỏi: "Tại sao không nói cho Triệu Kỳ?"

Thang Mễ tức khắc mở to mắt, nói: "Triệu Kỳ như thế nào sẽ chấp nhận?"

"Hắn vô pháp chấp nhận, vậy hắn cũng không thích hợp với cô. Cô không có dũng khí nói cho hắn, là muốn cả đời này cứ làm một diễn viên? Đến khi cô già rồi, thì nên làm cái gì bây giờ?"

"Tôi không suy xét mấy chuyện này." Thang Mễ nói, "Tôi không muốn suy xét đến, mấy năm nay chính là vì tôi suy xét quá nhiều, cho nên mới mất đi càng nhiều."

Nam Tinh ý thức được nàng ta thật sự sẽ không quay đầu lại, cũng có vẻ không muốn liên quan gì đến mình nữa, rốt cuộc hết hy vọng. Nam Tinh giương mắt nhìn nàng ta, nói: "A Nguyệt, thấy cô còn sống, chị rất vui vẻ."

Thang Mễ vẫn luôn kháng cự lúc này ngẩn ngơ, nhìn vị đường tỷ nàng từ nhỏ đã kính nể và yêu thích, đột nhiên không đành lòng. Có điều nháy mắt mềm lòng lại bị lý trí mạnh mẽ áp xuống, nàng ta cứng rắn nói: "Tôi có thể gặp chị, cũng rất vui vẻ."

Hai người gần trong gang tấc, cũng đã xa như tận thiên nhai. Quá khứ chính là quá khứ, đều đã đi qua, không phải hiện tại.

Nam Tinh nói: "Chị sẽ không đi quấy rầy cuộc sống của cô, có điều, nếu cô muốn sống thanh thản ổn định, thì đừng dạy Triệu Kỳ bất kỳ thứ gì liên quan đến huyền học nữa, nếu không sẽ rước lấy phiền toái cho cô thôi. Bành Phương Nguyên không chết, điểm này cô vốn nên rõ ràng."

Thang Mễ chần chờ một lát, vẫn gật đầu, nàng ta yêu Triệu Kỳ, hẳn thích mấy thứ này, nàng ta sẽ dạy hẳn. Vẫn là sơ suất, Nam Tinh vừa nhắc nhở, cũng làm cho nàng ta càng nghĩ càng sợ.

"Nhưng mà chị....." Thang Mễ nói, "Tôi nghe hẳn nhắc tới chuyện Kiều gia thôn, chị hiện tại đang làm cái gì? Tại sao chị còn dùng tên thật, chị không sợ Bành Phương Nguyên tìm được chị sao?"

"Chị còn sợ hẳn tìm không thấy." Nam Tinh lãnh đạm nói, không có chút sợ hãi.

"Chị đang dùng chính mình làm mồi." Thang Mễ bất đắc dĩ cười, nàng ta từ nhỏ đã kém Nam Tinh, vô luận là thiên phú hay là gan dạ sáng suốt, nàng ta dịu giọng nói, "Năm đó tổ phụ lựa chọn để cho chị sống sót, mà không phải tôi, là đúng."

"Tổ phụ đối với chị và cô, đều yêu thương như nhau."

"Vậy tại sao ông ấy lựa chọn chị?"

Nam Tinh cũng không biết, chỉ là tình cảm tổ phụ đối với nàng và A Nguyệt, là giống nhau, nàng cũng không thấy có cái gì khác nhau. Cho dù là hiện tại, nàng cũng không tin tổ phụ chỉ lựa chọn để một mình nàng sống, mà từ bỏ A Nguyệt. {LAOHU}

Hai người nói chuyện cũng đủ lâu, lâu đến mức Triệu Kỳ đã thăm bệnh ra tới. Hắn đi đến đình hóng gió kia, không thấy Thang Mễ, tìm khắp nơi, mới thấy Thang Mễ dưới tàng cây, còn đang nói chuyện với ai đó. Hắn bước nhanh đến, phát hiện người kia thế nhưng là Nam Tinh.

Hắn thấy biểu tình của Thang Mễ rất không thích hợp, tức khắc nhíu mày, Nam Tinh này, thái độ với mình khi còn ở Kiều gia thôn đã rất kỳ quái, hiện tại còn làm khó dễ người bên cạnh hắn.

"A Mễ."

Thang Mễ nghe tiếng gọi, lập tức nghiêng đầu thu hồi lại biểu tình kích động, tận lực làm bản thân nhìn bình thường hơn. Nàng ta đột nhiên nghĩ đến lời vừa rồi của Nam Tinh, trong lòng lộp bộp một tiếng, lo sợ Nam Tinh sẽ nói chuyện của Nam gia cho Triệu Kỳ.

Triệu Kỳ đi đến bên cạnh nàng ta, thấy biểu tình của nàng ta hơi hoảng loạn, càng khẳng định là Nam Tinh làm khó dễ nàng ta, nhíu mày nói với Nam Tinh: "Vị hôn thê của tôi không có trêu chọc gì cô đi? Tại sao cô lại làm khó nàng?"

Thang Mễ vội vàng túm tay hắn, lắc đầu: "Chị ấy không có khó xử em."

Nàng ta vừa giải thích, lại càng gia tăng hiểu lầm của Triệu Kỳ đối với Nam Tinh, mở miệng nói: "Xin cô về sau đừng tiếp cận vị hôn thê của tôi nữa."

"Được, tôi sẽ không tiếp cận cô ấy nữa." Nam Tinh nhìn Nam Nguyệt, không, nhìn Thang Mễ, nói, "Tôi sẽ không quấy rầy mấy người nữa."

Thang Mễ vi lăng, chữ "Tỷ" đã lên đến miệng, lại nuốt xuống, không hô ra.

Nam Tinh kiên quyết xoay người, rời khỏi bóng râm này, cơn gió cuối thu, làm cả người lạnh băng.

Thân nhân duy nhất của nàng, muốn nàng cut. Nhưng mà, ít nhất ở trên đời này, nàng còn có thân nhân.

Nam Tinh đi thật lâu mới dừng lại, ngồi trên băng ghế dài ở đình hóng gió trong vườn hoa, nhìn đám lá bị gió thổi bay lòng vòng kia, ngơ ngẩn thật lâu.

Khi Khâu Từ tìm được nàng, nàng đã giữ tư thế như vậy rất lâu.

Khâu Từ vốn đang ăn cơm với Lê Viễn, nhận được điện thoại của Lâm Mạn liền quay lại bệnh viện tìm nàng, nhưng đi một cổng khác, cho nên tìm nửa ngày vẫn chưa tìm ra. Lúc này thấy nàng, còn chưa kịp thở dốc, lại thấy nàng ngồi như tượng đá, không biết suy nghĩ cái gì, nhưng làm Khâu Từ cảm thấy, Nam Tinh cũng không vui, cô độc thanh lãnh, như là mất hy vọng vào thứ gì đó.

Hắn thả chậm bước chân, chậm rãi đi đến trước mặt nàng, cúi người, gọi nàng.

"Nam Tinh."

Nam Tinh khẽ ngẩng lên, thấy là hắn, có chút thất thần. Nàng cứ như vậy mà nhìn hắn, nhìn đến độ Khâu Từ cũng từ hai tròng mắt bình tĩnh của nàng nhìn ra bi thương.

Bi thương thật lớn làm tim Khâu Từ cũng trầm xuống.

"Tôi đã gặp vị hôn thê của Triệu Kỳ, Thang Mễ." Nam Tinh vô cùng bình tĩnh mà nói, "Đó là đường muội của tôi, là thân nhân duy nhất trên đời này của tôi."

Nàng hồi lâu mới nói: "Nó nói tôi cút đi."

Khâu Từ sửng sốt.

"Tôi cũng không muốn nó cùng với tôi, lưng đeo bút nợ máu này." Nam Tinh rũ mắt xuống, thanh âm như có dao nhọn chặn ngang cổ họng, trong lời nói mang máu, "Từ lúc tôi đoán được nó có khả năng còn sống, tôi cũng chỉ mong thấy nó mạnh khỏe. Như vậy, cuộc đời này của tôi, ít nhất còn có một người chí thân."

Khâu Từ ngẩn ngơ nhìn Nam Tinh thống khổ, muốn an ủi nàng, nhưng lúc này nói cái gì, cũng vô dụng. Nỗi đau trong lòng Nam Tinh, đã không phải vài ba câu là có thể trấn an.

"Thân nhân duy nhất của tôi, lại nói tôi đừng quấy rầy cuộc sống của nó, không muốn gặp lại tôi, thậm chí thống hận tôi, hận tôi cướp đi mệnh của toàn tộc." Nam Tinh ngẩn ngơ mà tiếp tục nói, "Nó lại không biết, tôi thống khổ cỡ nào."

"Nam Tinh." Khâu Từ thấp giọng, "Cô không sai, cũng làm rất tốt, không thẹn với lương tâm, là được."

Tuy rằng hắc không biết nàng lưng đeo nợ máu gì, cũng không biết nàng không ngừng đi tìm đôi mắt là vì cái gì, nhưng hắc biết Nam Tinh rất nỗ lực mà tìm đôi mắt, cơ hồ không hề thấy nàng dừng bước.

Nam Tinh như vậy, hắc không thể chấp nhận được việc người khác chỉ trích nàng dù chỉ một phân nửa điểm, không thể.

Nam Tinh rũ mắt, nghe Khâu Từ nói, tuy lời hắc nói không đủ để an ủi vết thương của nàng, nhưng ít nhất Nam Tinh cũng không khó chịu như vậy nữa. Nàng ngẩng đầu nhìn Khâu Từ, quá mức chuyên chú, làm Khâu Từ phản ứng lại liền thấy có chút không được tự nhiên. Hắc quay mặt đi, lại quay trở về nhìn nàng, nói: "Mạn Mạn nói cô mới ăn một nửa liền chạy, có đói bụng không? Tôi mang cô đi ăn chút gì đi."

Nam Tinh lắc đầu.

"Vậy cô ngồi ở đây, tôi cũng ngồi với cô."

Nói xong, Khâu Từ ngồi một bên, lặng yên không tiếng động, chỉ lặng lẽ ngồi bên nàng. Nam Tinh cảm thấy như vậy đã rất tốt, hiện tại vô luận nói cái gì, nàng đều cảm thấy dư thừa.

Lâm Mạn cuối cùng cũng tìm được Nam Tinh, từ xa nhìn thấy hai người trong đình hóng gió, liền muốn chạy tới, chạy đến một nửa lại dừng chân, không khí có vẻ không đúng. Nàng nghĩ nghĩ, không qua nữa.

.....

Thành Lạc Gia xuất viện, hắc và cha mẹ hắc trắng đêm trường đàm, nói rất nhiều chuyện. Hắc đáp ứng bọn họ, sẽ quý trọng thân thể của mình, sẽ không lung tung mạo hiểm nữa, nhưng hắc muốn ra cửa, muốn đi vào nội thành, tuyệt đối sẽ không ở lại trong nhà.

Thành ba ba Thành mụ mụ đồng ý.

Nhưng mà có thể đồng ý bao lâu, Thành Lạc Gia cũng không biết.

Nhưng ít ra lúc này đây, ai cũng không có cuồng loạn, hai bên thỏa hiệp nhượng bộ, không tiếp tục bức bách ai làm chuyện gì nữa.

Khi Thành Lạc Gia xuất viện nhìn thấy người đến đón, ngay cả Triệu Kỳ và Thang Mễ đều có mặt, lại không thấy bóng dáng hắc muốn thấy. Thành mụ mụ thấy hắc tìm ai đó, hỏi: "A Lạc con đang tìm ai?"

"Một bằng hữu."

Thành mẫu nghĩ nghĩ, không biết vì cái gì lại nghĩ đến cô nương hần chịu trò chuyện ước chừng năm phút kia, bà ta thiếu chút nữa liền hỏi ra miệng bằng hữu kia có phải kêu Nam Tinh không, nghĩ lại sợ lộ ra chuyện mình nhìn lén di động của hần, mới thôi.

Lâm Mạn lại tò mò, chẳng lẽ Thành Lạc Gia thích Nam Tinh? Nàng có chút không yên tâm, hỏi: "Là Nam Tinh sao?"

Dứt lời, nghi vấn trong lòng Thành mẫu được xác minh. Triệu Kỳ thì khựng lại, như thế nào, Nam Tinh xuất hiện ở đây, là tới thăm bệnh? Nàng quen Thành Lạc Gia?

Chỉ có sắc mặt của Thang Mễ, sau khi lại nghe thấy cái tên kia, tái đi rất nhiều.

Thành Lạc Gia không trả lời, chỉ là cuối cùng vẫn là không tìm được Nam Tinh, hần nghĩ, chờ hần khỏe hần, liền đi tìm Nam Tinh, hần bức thiết muốn gặp lại nàng.

.....

Nam Tinh lúc này đã ở cửa hàng Đào gia, Đào lão bản rót cuộc vẫn thuê bảo mẫu, chỉ phụ trách nấu một ngày ba bữa, những lúc còn lại đều không cần bà ấy ở trong tiệm.

Cho nên Nam Tinh vừa trở về liền có cơm ăn, nàng ăn một ngụm liền nói: "Ngon hơn ông làm, về sau để bà ấy làm đi."

"Thật à?" Đào lão bản nếm một ngụm, "Không ngon bằng ta làm."

Ông bỗng nhiên hiểu ra, Nam Tinh đây là muốn khen tài nấu nướng của bảo mẫu, để cho ông cam tâm tình nguyện thuê bảo mẫu, không cho ông nấu cơm. Đứa nhỏ này, nói chuyện vẫn cứ không trực tiếp, quanh co lòng vòng như vậy. Ông hỏi: "Sao hôm nay cô không so đo mà đột nhiên thay đổi."

"Tôi gặp được A Nguyệt."

Đào lão bản tức khắc sừng sốt: "Nam Nguyệt?"

"Vị hôn thê của Triệu Kỳ, Thang Mễ." Nam Tinh giống như đang nói về người không liên quan, mặt vô biểu tình, cũng không có vẻ bi thống, phảng phất như hết thấy đều đi qua, không hề quan trọng, "Nó làm tôi cắt đi đường quấy rầy cuộc sống của nó, tôi đồng ý rồi."

Đào lão bản nhất thời sinh khí: "Đừng quấy rầy? Nó có biết cô đang chịu tra tấn hay không! Những đôi mắt đó là lấy không hay sao!"

Nam Tinh nhìn ông một cái, nói: "Đừng bực bội, bệnh của ông."

Đào lão bản thở dài một tiếng, nói: "Cô quá ngốc, hai người các cô liên thủ, vẫn tốt hơn một mình cô chiến đấu."

"Khá tốt. Không kéo nó vào, biết nó sống an ổn, cũng khá tốt....."

Nam Tinh dần mất tiếng, "Đây là tôi thua thiệt nó, năm đó tổ phụ lựa chọn tôi, Nam Nguyệt khó chịu rất nhiều, tôi rõ ràng."

"Vậy cô sống khổ sở bao nhiêu, nó rõ ràng sao? Đó là tổ phụ của cô lựa chọn, cũng là gánh nặng cả đời của cô, nếu nó khiêng được, thì đưa cơ hội cho nó, để nó khiêng!"

Nam Tinh nghe ông càng lúc càng tức giận, rốt cuộc nhú mày, nói: "Ông đừng giận, ông mà giận, tôi cái gì cũng không nói nữa."

Đào lão bản sao có thể không giận, ông tức giận đến cả cơm cũng ăn không vô. Ông đứng lên đi ra ngoài, Nam Tinh nhú mày: "Không ăn?"

"Không ăn, tưới hoa!"

"....." mới chỉ ăn một miếng Nam Tinh nhìn bàn cơm nhà nho nhỏ, lại thử ăn thêm một miếng, dạ dày thật sự khó chịu, cũng buông đũa.

Chờ Đào lão bản tưới hoa trở về, phát hiện đồ ăn cũng chưa được động. Ông đi đến cửa phòng Nam Tinh, gõ gõ cửa, muốn kêu nàng ra tới ăn chung, ông không tức giận nữa. {LAOHU}

Nhưng kêu kiểu gì cũng kêu không ra, ông nhìn qua cửa sổ vào phòng, chặn hơi phòng lên, Nam Tinh rõ ràng ở bên trong.

Ông bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp, đột nhiên tông cửa đi vào, một luồng hơi lạnh lẽo ập thẳng vào mặt, trong phòng lạnh như động băng. Tâm ông chìm xuống: "Nam Tinh!"

Tác giả có lời muốn nói: Chương trước thấy có bình luận nói, đường muội nói Triệu Kỳ cái gì không biết, nhưng chuyện bút chu sa bút không phải đã nói cho Triệu Kỳ?

Này không phải bug, bởi vì chúng ta có góc nhìn của thượng đế, biết có hai cây bút tồn tại. Nhưng Triệu Kỳ là không biết Nam Tinh có bút chu sa, quyển 'Đền lồng hình người' kia, trước sau đều là Nam Tinh biết Triệu Kỳ có bút, Triệu Kỳ không nhìn thấy bút của Nam Tinh cũng không thấy nàng dùng bút tìm người.

Đường muối có thể nói bút chu sa là nhật được, người khác đưa, cho dù bản thân hiểu chút huyền học, cũng đều không cần lộ ra mình có quan hệ với Nam gia và Nam Tinh.

Chương 56: Tinh và Nguyệt (ba)

Đại Tống những năm cuối, khởi nghĩa vũ trang khắp nơi, chống lại triều đình hủ bại vô năng, chống lại Thát Tử* dã tâm bùng bùng, đó không phải là một niên đại an ổn.

**Theo baike thì đây là tên gọi chung của các tộc thiểu số Bắc TQ như Mông Cổ, Mãn Châu...*

Ở Thường Châu xa xôi nơi biên giới, một người con dâu thứ của một thế gia, muốn lâm bồn.

"Đi chuẩn bị nước ấm, cây kéo bạc, đệm chăn sạch sẽ. Người sùng sờ ở nơi đó làm gì, mau vào phòng bếp nhìn chăm chăm đi!"

Trần thị sạch sẽ lưu loát mà chỉ huy đám hạ nhân đang vội vàng, gọi hết lão bà tử trong nhà đến cửa phòng em dâu đợi lệnh, phân phó xong thấy nữ nhi đứng trước cửa, muốn đi vào, cúi người sờ sờ bím tóc bé, nói: "Con đi tìm cha con chơi, đừng đứng ở đây được không?"

Tiểu cô nương chưa đến 3 tuổi ngẩng đầu nhìn mẫu thân, nãi thanh nãi khí nói: "Thăm thăm rất đau, vẫn luôn kêu."

Bên cạnh lão ma ma cười nói: "Thăm thăm con rất nhanh sẽ cho con một cái đệ đệ."

"Đệ đệ tốt a, con muốn đệ đệ, muội muội nhà bên vừa chạm vào liền khóc, muội muội không tốt, muốn đệ đệ."

Người lớn cười vang, cười đến mức Nam Tinh ngơ ngác, không biết bọn họ đang cười cái gì. Bé nghèo nghèo cổ, bị mẫu thân vừa dỗ vừa đuổi ôm đi ra ngoài, không cho bé vào. {LAOHU}

Bé ôm trong ngực con rối gỗ nhỏ, ở trong sân tới tới lui lui, muốn thăm dò xem, nhưng vóc dáng quá lùn, cái gì cũng nhìn không tới. Bé ngồi xổm trên mặt đất thả rối gỗ xuống, vẽ bùa trên người nó, vẽ một hồi quên mất. Bé lại gãi gãi đầu, vẽ thêm hai nét. Rối gỗ nhúc nhích cánh tay, bé cười, lại thêm hai nét.

Rối gỗ lại nhúc nhích chân.

Nam Tinh cười hai mắt cong cong, lại thêm ba bốn nét. Rối gỗ đột nhiên đứng lên, dọa bé hết hồn. Bé nhìn nó chằm chằm, sau đó liền thấy nó quơ chân múa tay, giống như một ông say, đột nhiên nhào về phía bé.

"A — —"

Nam Tinh sợ tới mức ngồi bệt dưới đất, bị rối gỗ nhào tới, còn không ngừng bò lên người. Nam Tinh khóc òa lên, thân thể bỗng nhiên nhẹ hẫng, bị ai đó ôm vào trong ngực, rối gỗ kia cũng bị cầm lên, không bò lên người bé nữa.

"Tinh nhi đừng khóc, là con cho nó mạng, nó sẽ không hại con."

Bên tai là thanh âm ôn hòa của tổ phụ, Nam Tinh lau nước mắt, ủy khuất hít hít cái mũi, gọi: "Tổ phụ."

Nam Từ An hỏi: "Sao lại ở đây chơi rối gỗ một mình?"

"Mẫu thân nói thăm thăm phải sinh đệ đệ cho con, không cho con đi nhìn thăm thăm, nhưng con lo cho thăm thăm, cho nên muốn làm nó vào nhìn xem."

Nam Từ An cười cười: "Là muội muội, không phải đệ đệ. Phù văn này là ai dạy con?"

"Tổ phụ ngày hôm qua dạy cho bọn Viên ca, con vừa vắn đi ngang qua."

Đi ngang qua? Nam Tử An nở nụ cười, đúng, đi ngang qua, cứ cách một lát liền đi ngang qua một lần, làm bộ nhặt bóng, làm bộ bắt bướm, làm bộ bắt sâu trong bụi cỏ, ông không lật tẩy bé, nói, "Tinh nhi có thiên phú, ngày mai bắt đầu học huyền học với tổ phụ được không?"

Nam Tinh không khóc, bé vỗ vỗ tay, nói: "Được a được a, nhưng mà tổ phụ không phải chỉ thu trẻ con năm tuổi làm đồ đệ sao, con mới có ba tuổi."

Nam Tử An khẽ vuốt đầu nàng, nói: "Tinh nhi có thể, Tinh nhi có thiên phú, trong đám cháu, Tinh nhi giống ta nhất, chờ con lại lớn lên một chút, tổ phụ giao Nam gia cho con được không?"

"Giao Nam gia cho con là sao nha?"

Nam Tử An cười cười, nói: "Chờ Tinh nhi lại lớn lên một chút, thì sẽ hiểu."

Nam Tinh thật sự rất chán ghét cái chữ "lớn lên" này, hầu như tất cả những thứ bé muốn biết, người lớn đều sẽ nói, chờ con trưởng thành sẽ biết. Bé nghiêm túc hỏi: "Tổ phụ, làm sao mới có thể lớn lên, con muốn mau một chút."

Lời con trẻ ngây thơ nhất, Nam Tử An cười vang, càng thích cô cháu gái này.

"Oa — —" tiếng trẻ con khóc vang dội Nam Gia.

Nam Từ An nhìn về phía hướng tiếng khóc, nói: "Nam gia lại có thêm một đứa cháu gái."

"Thật là muội muội a." Nam Tinh có chút không vui, bé muốn đệ đệ, không muốn muội muội hay khóc nhè. Đệ đệ là có thể nhéo mặt, muội muội chỉ có thể bị nó nhéo mặt.

Nam Tinh sờ sờ khuôn mặt nhỏ phúng phính của mình, muốn bị nhéo rồi.

Có điều em bé mới sinh rõ ràng không biết nhéo người khác, ngay cả đôi mắt cũng chưa mở, chỉ biết gào khóc, khóc đến độ Nam Tinh cũng bịt kín lỗ tai, nói với thắm thắm giống như đang bệnh: "Thắm thắm, muội muội khỏe không?"

Trần thị nghe tiếng cười nói: "Tinh nhi con còn không biết xấu hổ đi nói muội muội, lúc con sinh ra, tiếng khóc đều phải chấn động trời đất."

Nam Tinh ngồi trên ghế lắc lắc hai chân nhỏ nghe thấy sợ hãi nói: "Con mới không có, cha nói con ngoan nhất."

Phụ nhân trong phòng đều nở nụ cười, cười đến độ Nam Tinh chột dạ, chắc là không thật sự khóc đến lợi hại như vậy đi? Hình như là thật. Bé có chút uể oải, a, té ra mình là quỷ khóc nè.

"Tinh nhi, lại đây nhìn muội muội, về sau phải chiếu cố muội muội, biết không?"

Nam Tinh đi đến mép giường, nhìn em bé nhăn dúm dỏ này, nhẹ nhàng sờ sờ mặt nó, thanh âm theo bản năng nhỏ nhẹ, nói: "Chị sẽ dắt em đi chơi."

Nam Tinh nói được thì làm được, mỗi ngày từ tổ phụ học đường đi ra, liền đi xem muội muội.

Muội muội lại khóc, muội muội lại chép miệng, muội muội lại phun sữa, muội muội có tên.

Kêu Nguyệt.

Nam Nguyệt.

Hai cháu gái của Nam gia, một người là Tinh, một người là Nguyệt. Tinh và Nguyệt, chiếu rọi lẫn nhau, phụ tá lẫn nhau, ngôi sao và ánh trăng vĩnh viễn sẽ không tách ra.

Muội muội biết bò, muội muội biết đi rồi, muội muội biết chạy rồi, muội muội có thể nói rồi.

Kêu bé "A tỳ".

"A tỳ a tỳ." Tiếng muội muội non nớt lại đáng yêu, có điều lá gan hơi nhỏ, sẽ bị sâu dọa khóc, sẽ bị mấy ông dữ dằn trừng khóc, sẽ bởi vì một chút việc nhỏ liền khóc ra một dòng sông. {LAOHU}

Nhưng Nam Tinh một chút cũng không chê nó, đi nơi nào cũng muốn dắt nó theo.

Nam Nguyệt cũng luôn đi theo sau bé, níu tay áo bé, kêu "A tỳ a tỳ".

"A tỳ — —"

Thanh âm thanh thúy, Nam Tinh quay đầu lại, nhưng cái gì cũng không thấy. Nàng ngẩn người, ra một thân mồ hôi lạnh.

"Nam Tinh, Nam Tinh."

Có người đang gọi nàng, nàng cũng đang tìm Nam Nguyệt, tìm muối muối của nàng.

Nhưng tìm mãi, cũng tìm không thấy.

"Nam Tinh, Nam Tinh."

Đào lão bản gọi nàng mấy chục lần đến giọng đều khàn, nhưng Nam Tinh vẫn luôn hăm trong cơn bóng đè, không đánh thức được nàng, trong phòng ngược lại càng lúc càng lạnh, như đang ở trong hầm chứa đá. Ông rút cuộc chịu không nổi, chạy về phòng quần chăn rồi lại đi vào, tiếp tục gọi nàng.

Nhưng mà gọi kiểu gì, Nam Tinh cũng không ra khỏi cảnh trong mơ.

.....

"A tỷ, sao chị có thể làm cho tờ giấy này động đậy, em cũng muốn học."

Nam Tinh lại quay đầu lại, lại thấy Nam Nguyệt. Nó nằm trên bàn nhỏ của nàng, ngậm cây bút thất thần. Nó nói: "A tỷ, học mấy thứ này không vui, lại khó học, đợi lát nữa chúng ta đi ăn bánh được không?"

Nam Tinh cúi đầu, thấy mảnh giấy nhỏ đứng trên bàn, xiêu xiêu vẹo vẹo, không đứng thẳng được, giống như không có sức lực. Nàng suy tư một lát, đây...là nơi nào.....

Là lúc nàng và Nam Nguyệt còn nhỏ.

"A tỷ a tỷ, sao chị không trả lời em."

"Hửm?" Bảy tuổi Nam Tinh ngẩn ra một lát, nói, "Em không muốn phân ưu với tổ phụ sao?"

"Có chị nha, vậy là đủ rồi, tổ phụ thường khen chị có thiên phú nhất, thu nhiều đệ tử như vậy, đều không bằng chị, ngay cả Trường Không đại sư huynh cũng không bằng chị."

"Nhưng mà....." Nam Tinh nhìn ra ngoài cửa sổ, lá cây điêu tàn, là mùa đông giá rét, lạnh đến đầu ngón tay của nàng cũng phát đau, cầm không được bút để vẽ phù văn, để mảnh giấy đứng thẳng, "Nhưng mà..... gần đây tổ phụ giống như rất phiền não, từ hôm tính ra thiên mệnh cho Nam gia, đã không cười nữa, hiện tại đã ba ngày chưa ra khỏi phòng."

Nam Nguyệt lập tức đứng lên, nói: "Vậy chúng ta mang đồ ăn ngon đi tìm tổ phụ, tổ phụ thương chúng ta nhất, đi thôi."

Nam Tinh hơi do dự, Nam Nguyệt đã túm tay nàng kéo về hướng phòng bếp, đi tìm đồ ăn ngon.

4 tuổi Nam Nguyệt cảm thấy, trên đời này không có chuyện gì mà mỹ thực giải quyết không được. Bé muốn đem đồ ăn ngon nhất, mang cho tổ phụ, như vậy ông sẽ vui vẻ. {LAOHU}

Nhưng Nam Tinh không cho là như vậy, tổ phụ rất ít khi phiền lòng, lần này thời gian phiền lòng, có chút dài.

Hai tiểu gia hỏa tới trước cửa phòng tổ phụ, Nam Nguyệt dùng tay lay lay vòng đồng trước cửa, cất cao giọng nói: "Tổ phụ tổ phụ, Nguyệt nhi cùng tỷ tỷ mang đồ ăn ngon tới cho ngài."

Trong phòng không có tiếng động, không có người trả lời. Nam Tinh khựng lại, thấp giọng: "Tổ phụ đại khái là đang suy nghĩ đại sự, chúng ta đừng làm ồn."

"Nhưng cha nói, tổ phụ đã ba ngày không ra, ba ngày không ăn cái gì, sẽ đói lắm." Nam Nguyệt lại dùng nắm tay nhỏ gõ cửa, "Tổ phụ tổ phụ, Nguyệt nhi cùng tỷ tỷ mang đồ ăn ngon cho ngài."

Bên trong vẫn yên lặng, qua hồi lâu, cửa phòng mới chậm rãi mở ra.

Nam Tinh thấy tổ phụ mấy ngày không gặp, tóc dài hỗn độn, bộ dạng tiều tụy, không còn vẻ phong thần tuấn lãng như thần nhân thường ngày nữa. Ông rũ mắt nhìn hai tiểu gia hỏa, cười nhẹ, có vẻ rất miễn cưỡng. Ông khàn giọng nói: "Tổ phụ nghe được."

"Ai nha, tổ phụ bị bệnh, Nguyệt nhi đi kêu đại phu!" Nam Nguyệt nhét bánh nướng vào lòng ông, rồi chạy nhanh đi tìm đại phu.

Nam Tinh không động, nàng ngẩng đầu nhìn tổ phụ, nói: "Tổ phụ có chuyện gì phiền lòng?"

Nam Tử An an tĩnh nhìn nàng, im lặng thật lâu mới nói: "Không có gì, con trở về đi."

Tổ phụ ở trong lòng nàng, là thần minh, có thể giải quyết tất cả mọi chuyện. Chuyện mà ngay cả ông cũng không thể giải quyết, Nam Tinh không nghĩ ra được.

Nàng không có đi, cũng không truy vấn, nói: "Tổ phụ, ngài đã nói qua sẽ giao Nam gia cho Tinh nhi, nếu Tinh nhi có thể thừa nhận, Tinh nhi nguyện ý phân ưu với tổ phụ. Tinh nhi bảy tuổi, đã trưởng thành rồi đi? Cha cũng nói con là cái tiểu đại nhân."

Nam Từ An ngẩn ngơ, đôi mắt hiền từ thêm vài phần vui mừng. Ông cúi người vỗ vỗ đầu nhỏ của nàng, ôn hòa nói: "Tổ phụ biết rồi."

Nhưng mà Nam Tinh vẫn không chờ được đến lúc tổ phụ tới ủy thác, hai ngày sau, tổ phụ lại ra cửa, mà lần này chân mày vẫn luôn nhíu lại, hình như có mây đen.

Nàng nghĩ, Nam gia có lẽ muốn xảy ra chuyện lớn.

"Nam Tinh, Nam Tinh."

Vô luận Đào lão bản gọi bao lâu, nàng cũng không tỉnh, tình huống này ông chưa bao giờ gặp phải, hơn nữa rõ ràng không phải kêu xe cứu thương là có thể giải quyết. Ông còn chưa nghĩ ra biện pháp gì, liền nghe thấy Đại Hoàng sủa gâu gâu, theo sau đó là tiếng chuông đồng vang, có người vào tiệm.

"Xin hỏi nơi này có một người gọi là Nam Tinh cô nương hay không?"

Thanh âm xa lạ, không biết người đến là ai. Đào lão bản bình tĩnh lại, đi ra, đi trước nhìn xem là ai tới.

Chương 57: Tinh và Nguyệt (bốn)

"Aizz — —"

Ngủ chưa đến 2 tiếng, người bên gối đã ở trong mộng than thở mười mấy lần, tư thế ngủ không đổi, nhưng luôn hơi run rẩy, như đang gặp ác mộng.

Triệu Kỳ rốt cuộc không đành lòng để Thang Mễ cứ ngủ như vậy, nhẹ nhàng lay vai nàng ta, thấp giọng gọi vào tai nàng ta: "A Mễ? A Mễ, tỉnh tỉnh."

Thang Mễ thở ra một hơi, từ trong mộng tỉnh lại. Nàng ta có chút mờ mịt mà mở mắt, nhất thời hoảng hốt không biết mình ở đâu. Triệu Kỳ duỗi tay mở đèn, nói: "Em vẫn luôn mơ thấy ác mộng."

Hắn lau mồ hôi trên trán nàng ta, phát hiện trên cổ nàng ta cũng có mồ hôi, duỗi tay sờ, áo ngủ đều bị mồ hôi làm sũng nước. Hắn nhíu mày, nói: "Rốt cuộc mơ thấy cái gì vậy?"

"Không có gì." Thang Mễ ngồi dậy, suy nghĩ một hồi, mới nhớ tới trong mộng tất cả đều là về Nam gia, tất cả đều là về đường tỵ. Nàng

ta co đầu gối lên, để trán lên đầu gối, càng hồi tưởng, càng thống khổ.

Triệu Kỳ đã mang áo ngủ sạch tới, quỳ gối trên giường định thay cho nàng ta, Thang Mễ đẩy tay hắn ra, nói: "Để em nghỉ một chút, có chút khó chịu."

"Khó chịu ở đâu? Anh lấy thuốc cho em."

"Anh đừng động đến em."

Giọng nói rõ ràng có vẻ không kiên nhẫn, Triệu Kỳ rất ngoài ý muốn.

Thang Mễ chưa bao giờ nói như vậy với hắn, bộ dáng luôn rất vui vẻ, hắn thậm chí hoài nghi nàng ta trước giờ chưa bao giờ gặp chuyện khổ sở. Nhưng nàng ta lúc này, phảng phất như đổi thành người khác.

Nàng ta thay đổi như vậy, chỉ có thể làm hắn liên tưởng đến một người, Nam Tinh.

Ngày đó sau khi nàng ta cùng Nam Tinh nói chuyện, biểu tình vẫn luôn không đúng, khi thì phát ngốc, hoảng hốt mất tinh thần, giống như trúng tà.

Hắn nắm hai vai nàng ta, thấp giọng hỏi: "Em rốt cuộc làm sao vậy? Từ sau khi Nam Tinh tìm đến em, em thường hay tinh thần hoảng hốt, có phải cô ta nói cái gì với em không?" Hắn nói, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, "Cô ta biết mấy thứ Huyền môn chi thuật lung tung rối loạn đó, có phải cô ta đã làm gì em không?"

"Không phải, không có." Thang Mễ một chút cũng không muốn hắn nhắc tới cái tên kia, cũng không muốn Triệu Kỳ đi tìm Nam Tinh phiền toái. {LAOHU}

Nàng ta làm Nam Tinh đừng quấy rầy cuộc sống của mình, Nam Tinh đã làm được. Nhưng Nam Tinh đáp ứng quá nhanh, ngược lại làm Thang Mễ cảm thấy mình quá khốn nạn.

Cảm giác áy náy trong lòng như quả cầu tuyết, càng lăn càng lớn, ép tới nàng ta không thở nổi.

Triệu Kỳ đã xác định, Thang Mễ xác thật là đã bị Nam Tinh ảnh hưởng gì đó, chỉ là nàng ta không chịu nói.

Chờ đỡ Thang Mễ ngủ xong, Triệu Kỳ lại không ngủ. Hắn nằm một lúc lâu, đến lúc trời tờ mờ sáng, lặng lẽ đứng dậy, mặc quần áo ra phòng khách, gọi một số điện thoại.

"Xin lỗi A Lạc, gọi điện cho cậu sớm như vậy."

"Không có việc gì, mình cũng vừa lúc muốn rời giường, cậu gọi mình sớm như vậy, làm sao vậy?"

Triệu Kỳ nói: "Cậu cũng quen Nam Tinh đúng không?"

Thành Lạc để ý, cũng? Hấn nói: "Quen."

"Hôm trước mình gặp cô ấy ở bệnh viện, cô ấy làm rơi một món đồ, mình muốn trả lại, nhưng quên mất, mang lên máy bay. Hiện tại muốn gửi cho cô ấy, lại không biết địa chỉ."

"Mình cũng không biết, cậu chờ một chút, mình hỏi giám đốc Phùng."

Triệu Kỳ sợ Phùng Nguyên không nói, nghĩ nghĩ, Nam Tinh giống như có hứng thú đặc biệt với bút của hấn, nói thêm: "Rất chính là một cây bút."

Thành Lạc Gia không hề nghi ngờ hấn, treo điện thoại, gọi điện cho Phùng Nguyên, mới vừa nói Nam Tinh làm rơi một cây bút, Phùng Nguyên ở đầu kia theo bản năng liền tưởng là bút chu sa, kinh ngạc nói: "Nàng thế nhưng làm rơi mất thứ quan trọng như vậy, anh nói

bạn anh gửi đồ đến...chờ chút, anh nói bạn anh gửi nó cho tôi, tôi chuyển giao cho."

Lát sau Thành Lạc Gia gọi điện trả lời, đúng sự thật nói: "Bạn tôi không yên tâm, sợ anh là cái kẻ lừa đảo, nói cây bút kia thoát nhìn rất quý giá."

Phùng Nguyên không có biện pháp, đành phải nói: "VẬY nói bạn anh tới Thượng Hải, tôi tự mình dẫn hấn đi, Nam Tinh không cho phép tôi tùy tiện lộ ra nơi ở của cô ấy."

Thành Lạc Gia cắt đứt điện thoại, nghĩ nghĩ gọi điện cho Triệu Kỳ, nói việc này, cuối cùng lại nói: "Cậu biết được địa chỉ của Nam Tinh rồi, thì nói cho mình với."

Hấn cũng muốn đi Thượng Hải, gặp Nam Tinh.

Một hồi hấn lại nói: "Giám đốc Phùng rất khẩn trương, nói món đồ kia rất quan trọng với Nam Tinh, rốt cuộc là bút gì, mà quan trọng như vậy?"

Triệu Kỳ vốn dĩ không nghĩ nhiều, nhưng chờ hấn treo điện thoại, hồi tưởng lại những lời vừa rồi, đột nhiên khựng lại.

Hửm? Bút Chu sa rất quan trọng với Nam Tinh?

Nghe kiểu gì, cũng như cây bút này vốn dĩ nên là của nàng.

Triệu Kỳ nhú mày, bút này.....Thang Mễ rõ ràng nói là khi còn nhỏ có duyên, được một người đoán mệnh đưa cho.

Chẳng lẽ người đoán mệnh kia cũng cho Nam Tinh một cây?

.....

Phùng Nguyên nhìn thời gian, trời còn chưa sáng, không dám gọi điện cho nàng, sợ bị nàng đánh chết.

Người nọ cũng mấy tiếng sau mới chạy tới. Phùng Nguyên thấy là người thường, cũng không nhận thấy được có cái gì khác thường, xác nhận bút chu sa thật là của Nam Tinh, liền dẫn hắn đi đến cửa hàng Đào gia, tới rồi ngõ nhỏ, Phùng Nguyên nói: "Anh đưa nó cho tôi đi."

"Nam Tinh tiểu thư đâu?"

"Cô ấy ở bên trong."

"Tôi muốn đích thân gặp mặt cô ấy, tôi làm sao biết được anh không phải kẻ lừa đảo."

Phùng Nguyên nhú mày, người này cũng thật dong dài. Hắn chạy vào cửa hàng Đào gia, không thấy Nam Tinh, cũng không có ai ra tới, cho rằng nàng đi ra cửa, nhìn có vẻ Đào lão bản cũng không ở đây, hắn nghĩ nghĩ, vẫn là trước ra nói với người nọ là Nam Tinh không có ở đây đi. Nhưng chờ hắn trở lại ngõ nhỏ, người nọ đã không thấy đâu, không biết đây là muốn giở trò gì. Có điều bút chu sa cũng không thấy, việc này phải nói sao với Nam Tinh đây?

Người nọ cầm bút chu sa chạy đến đầu ngõ, đến bên một chiếc xe, khom người nói: "Triệu tiên sinh, vị Nam Tinh tiểu thư kia ở ngay trong tiệm Đào gia trong con ngõ nhỏ kia."

Triệu Kỳ lấy về bút chu sa, lúc này mới xuống xe, chính mình đi vào cửa hàng Đào gia.

Phùng Nguyên đã gặp qua hắn, chính hắn đi tìm thì Phùng Nguyên khẳng định sẽ không dẫn đường. Sự tình tiến triển có chút thuận lợi, cũng không biết đợi lát nữa nhìn thấy Nam Tinh, có thể thuận lợi hỏi ra nàng rốt cuộc đã nói gì với Thang Mễ, làm Thang Mễ lo lắng, suốt đêm gặp ác mộng như vậy hay không!

Mà ở nơi khác Thang Mễ mơ màng hồ đồ ngủ đến giữa trưa, không thấy Triệu Kỳ, chỉ thấy hẩn lưu lại tờ giấy, nói đi xử lý chút việc, buổi tối mới trở về, làm nàng ăn uống đầy đủ.

Thang Mễ lại nằm nửa ngày, không biết vì cái gì, trong lòng cứ cảm thấy không thích hợp. Nàng ta vội vàng gọi di động cho Triệu Kỳ, hỏi: "Anh ở đâu?"

"Ở bên ngoài làm việc."

"Anh đi tìm Nam Tinh đúng hay không?"

Bên kia khựng lại, Thang Mễ đã khẳng định hẩn đi đâu, lập tức nổi giận: "Em nói rồi, cô ấy không có nói gì với em! Sao anh cứ muốn đi tìm cô ấy, sao cứ muốn liên quan đến cô ấy!"

Nàng ta vừa gấp vừa tức, muốn khóc lên. Triệu Kỳ ngăn người, vội vàng nói: "Em đừng giận, đừng giận, anh quay về sẽ chậm rãi giải thích với em."

"Anh ở đâu, em đi tìm anh."

Triệu Kỳ nghe ra nàng ta thật sự tức giận, do dự một chút, vẫn nói địa chỉ cho nàng ta. Không đợi hẩn xin lỗi, Thang Mễ đã cắt đứt điện

thoại, đơn giản thô bạo không giống như phong cách hành sự của nàng ta.

Không biết tại sao, Triệu Kỳ ngược lại cảm thấy có lẽ đây mới là Thang Mễ, trên đời sao lại có cô gái nào luôn ôn nhu sẵn sóc cũng không phát giận như vậy, chẳng lẽ.....đó đều là che dấu.....

Triệu Kỳ thờ dài, người đã vào cửa tiệm Đào gia. Hắn mới vừa vào tiệm, liền nghe thấy tiếng chuông đồng vang, nhưng trong tiệm không có người.

"Xin hỏi nơi này có một người kêu Nam Tinh cô nương hay không?"

Qua một lúc, một ông lão sắc mặt cũng không quá tốt từ bên trong bước ra, đánh giá hắn vài cái, hỏi: "Cậu là ai?"

"Tôi kêu Triệu Kỳ, tới tìm Nam Tinh."

Đào lão bản gọi kiểu gì Nam Tinh cũng không tỉnh, nghe tiếng đi ra, lại nghe thấy tên Triệu Kỳ này, không khỏi khựng lại, đây là người mà Nam Tinh muốn tìm kia. Ông nghĩ đến lúc ăn cơm Nam Tinh có đề cập về đường muội với mình, bỗng nhiên hiểu ra. Thần sắc ông khẽ biến, nhưng thực mau liền khôi phục, nói: "Ở đây không có ai là Nam Tinh, ta là Đào Đại Vệ, là lão bản ở đây."

"Tôi biết cô ta ở đây." Triệu Kỳ nói, "Tôi muốn gặp mặt cô ta, nói về chuyện vị hôn thê của tôi."

"Cô ấy không có ở nơi này, nếu cậu nhất quyết không đi, ta chỉ có thể báo nguy."

Triệu Kỳ bỗng nhiên cười, nói: "Cô ta lại không phải là quốc bảo, vì cái gì chỉ gặp mặt cũng không được. Cô ta quấy rầy vị hôn thê của tôi, hiện tại vị hôn thê của tôi đã chịu ảnh hưởng rất lớn. Tôi hoài nghi, cô ta đã nói những lời quá mức với vị hôn thê của tôi, tôi phải hỏi rõ ràng."

Hắn dừng một chút, lại nói: "Ông muốn báo nguy sao, không báo thì để tôi báo, tôi sẽ nói với bọn họ, hoài nghi ông bắt cóc một cô nương."

Đào lão bản dù sao cũng là người từng trải, cũng không vì loại uy hiếp này mà lui bước, nói: "Vậy cậu báo nguy đi."

Triệu Kỳ không ngờ tới ông sẽ nói như vậy, chẳng lẽ Nam Tinh thật sự không ở nơi này. Hắn cũng không thể thật sự đi báo nguy, nháo đến khó coi như vậy. Hắn lui ra ngoài, nhìn cái cửa hàng đồ cổ đã một đồng tuổi này, ngoài ý muốn cảm thấy nó khá ăn khớp với tính cách lạnh nhạt của Nam Tinh khi đó, trực giác nói cho hắn Nam Tinh ở đây.

Nhưng hắn không thể trèo tường vào dò xét đến tột cùng, làm như vậy quá thấp kém, hắn không thể chấp nhận làm như vậy.

Khi Đào lão bản một lần nữa trở lại bên cạnh Nam Tinh, nàng vẫn không tỉnh, sắc mặt cũng hoàn toàn tái nhợt, rõ ràng vẫn còn đang luân hãm trong cơn bóng đè.

"Aizzz — —" Đào lão bản thở dài, Nam Tinh rốt cuộc là làm sao vậy, lại rốt cuộc phải làm sao mới có thể cứu nàng. Ông nghĩ tới nghĩ lui, cũng chỉ có nghĩ đến Phùng Nguyên, dù sao nói về thuộc tính, hai người đều thuộc về "quái", có lẽ hắn có biện pháp.

Khi Phùng Nguyên chạy như bay đến cửa hàng Đào gia, Nam Tinh còn ở trong mộng, trước sau không tỉnh lại, dù chỉ một lần.

"Bóng đè a." Phùng Nguyên hít hà một hơi, "Bị mộng ma cuốn lấy, có lẽ là chính cô ấy cũng có chút không muốn tỉnh lại, có phải cô ấy đã chịu chuyện gì lớn đả kích hay không?"

"Không rõ ràng lắm, đại khái là có liên quan đến đường ruột của cô ấy." Đào lão bản nói, "Làm sao để đánh thức cô ấy?"

Phùng Nguyên khổ tưởng một phen, nói: "Hai biện pháp, một là dựa vào cô ấy tự mình tỉnh lại, nhưng cái này yêu cầu chúng ta phải chờ, nguy hiểm quá lớn; hai là tìm một người đi vào giấc mộng, mang cô ấy ra, nhưng việc này tuyệt đối không phải là một việc dễ dàng."

"Cậu làm được không?"

Phùng Nguyên lắc đầu, hắn cũng muốn làm, nhưng là không có cách nào, hắn nói: "Tôi có thể trở lại âm giới, nhưng rất khó trở lại dương giới, âm khí của tôi quá nặng, chỉ sợ có đi mà không có về, đến lúc đó ông có khi phải cứu luôn cả tôi."

Đào lão bản thấy hắn cũng không có cách nào, biết sự tình không ổn, nhưng cũng không thể cứ luôn nhìn Nam Tinh ở trong mộng, phải nghĩ biện pháp cứu nàng ra.

Phùng Nguyên cũng khổ tâm suy nghĩ một phen, nói: "Nếu thật sự không được, tôi chỉ có thể làm ơn lão đại bọn tôi ra ngựa, hắn là người rất lợi hại, cũng không biết có nguyện ý giúp cái này hay không."

"Cậu hỏi trước đi."

Đột nhiên trong tiệm vang lên tiếng chuông, lại có người vào tiệm.

Đào lão bản tức khắc nổi nóng, nói: "Lại là ai nữa!"

Ong tức muốn hộc máu xông ra ngoài nhìn, thấy người tới, nhận ra được.

"Khâu Từ? Sao cậu lại tới đây?"

Khâu Từ nhìn thấy Đào lão bản, nói: "Cá của tôi, bơi tới đây."

Chương 58: Tinh và Nguyệt (năm)

Nam Tinh lại bị đốt tay, Nam Nguyệt còn thảm hại hơn, tay đều bị đánh sưng lên.

Tổ phụ càng ngày càng nghiêm khắc, bắt các nàng học như nhồi cho vịt ăn, hai cái tiểu cô nương cực kỳ khấn trương.

Trần thị đêm nay ôm nữ nhi dỗ cho ngủ, mặt đầy lo lắng, nói với trượng phu: "Cha gần đây làm sao vậy, từ lúc nhốt mình ba ngày sau, ra tới liền như biến thành người khác, người nhìn xem tay Tinh nhi, tất cả đều là vết roi."

Nàng oán giận, đau lòng nữ nhi, cũng không hiểu cha chồng vì cái gì lại làm như vậy. Nhưng thân là người có uy nghiêm nhất Nam gia, không ai dám giáp mặt chất vấn ông, bởi vì bọn họ đều rõ ràng, vô luận Nam Tử An làm cái gì, đều là vì tốt cho Nam gia, từ chuyện nhỏ đến chuyện lớn, chưa bao giờ có sai lầm.

Làm mẫu thân, nàng chỉ có thể dỗ dành nữ nhi nhiều hơn, làm bé nghe lời tổ phụ.

Trừ cái này ra, chỉ có âm thầm đau lòng.

Nam gia Đại Lang nghe xong thở dài, nói: "Cha làm như vậy, cũng là vì tốt cho Nam gia. Nam gia là Huyền môn đại gia, thân là gia chủ, càng phải gánh vác gánh nặng. Huống chi hiện giờ triều đình thế cục không xong, Đại Tống này đã bị đám thiết kỵ đó dẫn đến không ra gì, chỉ sợ chiến hỏa lan đến Nam gia."

Trần thị rũ mặt, nhìn nữ nhi mỗi ngày đều mệt đến ngủ mê, gặt lệ, nói: "Cũng phải có giới hạn nha..... Tinh nhi mới bảy tuổi, cha dạy những cái đó, ngay cả Trường Không cũng không nhất thiết là biết đi."

Trường Không là đại đồ đệ của Nam Tử An, cũng là đệ tử nội trú, là người có thiên phú nhất trong đám đệ tử. Nam gia Đại Lang cũng không có cách nào, đành phải vỗ vỗ vai thê tử trấn an: "Cứ yên tâm đi."

.....

Mỗi ngày giờ Dần, Nam Tinh và Nam Nguyệt phải rời giường, chạy năm vòng trong viện, sau đó luyện kiếm. Luyện xong kiếm thì ăn sáng, vẽ bùa, đọc sách. Buổi chiều Nam Tử An sẽ đích thân kiểm tra độ thuần thực của các nàng, đây là thời điểm hai người khẩn trương nhất.

Một khi không đạt tới hiệu quả ông mong muốn, hai người phải ăn roi.

Nam Tinh còn đỡ, bị đánh không nhiều lắm, nhưng Nam Nguyệt xác thật tư chất kém, học nửa tháng, quá mức vất vả, trực tiếp té xỉu trong sân. Làm Nam gia Nhị Lang sợ hãi, mang tức phụ quỳ gối trước mặt phụ thân, xin ông buông tha Nam Nguyệt.

Nam Tử An không đồng ý.

Nam Nguyệt biết sinh bệnh thì không cần học mấy thứ cực khổ đó, mỗi ngày được mẫu thân "trợ giúp", làm bộ sinh bệnh.

Chờ giả bộ đến ngày thứ sáu, Nam Tử An xách roi đến, trực tiếp đánh đến Nam Nguyệt tỉnh ngủ. Nam Nguyệt khóc òa lên, trốn xuống gầm bàn vẫn bị đánh, trốn đến góc phòng cũng bị đánh, trốn vào lòng mẫu thân, liền cùng mẫu thân bị đánh.

Nàng ta khóc lóc chạy ra ngoài, thiếu chút nữa là bị buộc đến nhảy vào ao cá. Nàng ta trầm nửa người, lại không dám thật sự nhảy xuống, chỉ có thể đứng ở trong nước, nhìn tổ phụ cầm roi, nhìn mẫu thân đang ăn đánh, rốt cuộc hét lên một câu xé lòng: "Ta chán ghét ông! Chán ghét ông! Ta không bao giờ muốn chia đồ ăn ngon cho ông!"

Nam Tử An chấn động toàn thân, nhìn đứa trẻ chưa đến vài tuổi, nhìn tất cả thân nhân đang nhìn mình trên bờ, roi trong tay lặng yên rơi xuống, ngực đau xót, phun ra một búng máu lớn.

Nam gia Nhị Lang lúc này mới hoảng sợ, tiến lên đỡ lấy phụ thân, gầm lên với Nam Nguyệt: "Sao con dám nói như vậy! Ta nhất định phải đánh chết con mới được!"

"Thôi." Nam Tử An nhẹ nhàng lắc đầu, ông ôm ngực thì thào một tiếng "Thôi", rồi lảo đảo trở về thư phòng. Không cho bất kỳ ai đi theo, cũng không cho bất luận kẻ nào tiến vào.

Ngay cả tỳ nữ Phất Tụ vẫn luôn chiếu cố bên cạnh ông, được ông tín nhiệm nhất, cũng không được.

Phất Tụ là nữ nhi của mã phu Nam gia, từ nhỏ đã đi theo làm tỳ nữ bên cạnh Nam Tử An. Nàng làm việc cẩn thận, so bạn cùng lứa tuổi trầm ổn hơn ba phần, Nam Tử An rất coi trọng nàng. Vì nàng có thiên phú huyền học, Nam Tử An cũng dạy nàng không ít thứ.

Người khác kính sợ Nam Tử An, nói chuyện luôn quá mức khách khí, làm Nam Tử An cảm thấy đối phương quá câu nệ mà vô pháp trò chuyện. Phất Tụ nói chuyện không khấn trương, cũng không nịnh hót, rất thích hợp. Những gì Nam Tử An không dễ dàng nói với người khác, cũng vẫn nói với Phất Tụ vài câu.

Nhưng hiện tại ngay cả Phất Tụ ông cũng không chịu gặp.

Nam gia Nhị Lang tự giác biết mình quá đáng, vội tìm huynh trưởng hỗ trợ, muốn thỉnh tội với phụ thân.

Nam gia Đại Lang nói: "Phụ thân chỉ sợ có chuyện khó nói, nhị đệ lại giúp Nguyệt nhi tránh né sắp xếp của phụ thân, đúng là quá mức."

"Cha có chuyện gì khó nói, không thể nói ra sao?"

"Cha biết đến đâu là thiên cơ, chuyện quá mức cơ mật mà nói ra, sẽ bị trời phạt." Nam gia Đại Lang lại nói, "Hơn nữa người cũng biết, người ta có tư chất bình thường, khó có thể kế thừa Nam gia, Tình nhi cùng Nguyệt nhi đều có thiên tư, phụ thân đại khái là muốn đem trọng trách của Nam gia giao cho chúng."

"Nóng vội rồi a." Nam gia Nhị Lang đau lòng nữ nhi, nhưng nghe huynh trưởng nói như vậy, lại cảm thấy có đạo lý.

Cuối cùng huynh đệ hai người thở dài thật mạnh, thương lượng làm sao để thỉnh tội với phụ thân.

Lúc này Nam Tử An còn ở trong phòng, Phất Tụ canh giữ ở ngoài cửa, không cho bất luận kẻ nào quấy rầy ông.

Nam Tinh muốn vào, cũng bị nàng ngăn cản. Phất Tụ cười cười với nàng, nói: "Tiên sinh hiện giờ rất phiền, Tinh cô nương lúc khác lại đến được không?"

Nam Tinh ngẩng đầu nhìn người có dung mạo cực đẹp lại ôn nhu này, nói: "Phất Tụ tỷ tỷ cho ta vào đi, ta muốn nhìn tổ phụ một chút, có phải còn đang giận hay không, có phải lại nôn ra máu hay không."

"Đã không có nữa, Tinh cô nương ngài trở về đi."

"Lần trước tổ phụ cũng giận dữ ba ngày, là Nguyệt nhi và ta dỗ ông ra, hiện giờ Nguyệt nhi sợ đến ngây người, không đi nổi, cho nên ta đến đây."

Phất Tụ còn không chưa mở miệng, người bên trong liền nói: "Tinh nhi vào đây."

Trong phòng, người ngồi trước cửa sổ, đang nhìn về phía vòm trời, trên bức họa màu lam, mây trắng cuồn cuộn không ngừng chuyển động, thay đổi thất thường, phảng phất giống như nhân sinh.

"Tổ phụ." Nam Tinh đi qua, đến cạnh ông nói, "Con đi tìm Nguyệt nhi, Nguyệt nhi vẫn luôn khóc, nó nói không nên làm ngài giận, nó hối hận."

"Ừm." Nam Tử An chậm rãi thu hồi tầm mắt, ánh mắt dừng trên gương mặt nơn nót của Nam Tinh, hỏi, "Tinh nhi, Nguyệt nhi không chịu gánh vác gánh nặng tương lai của Nam gia, tổ phụ vô pháp ép nó, vô pháp cố sức sửa mệnh đồ cho nó. Con có bằng lòng tiếp nhận trọng trách của Nam gia hay không?"

"Tinh nhi nguyện ý." Nam Tinh nói, "Tuy con cũng vất vả, tay cũng rất đau, nhưng Tinh nhi biết, tổ phụ là muốn tốt cho con, muốn tốt cho cả Nam gia."

Lòng Nam Tử An được trấn an vô cùng, ông lại nói: "Nhưng là từ nay về sau, con sẽ càng vất vả, có khả năng phải vất vả một đời, hai đời, thậm chí mười đời."

Nam Tinh kinh ngạc: "Vì sao sẽ vất vả như vậy?"

"Bởi vì đây là số mệnh của Nam gia." Cho dù nghịch thiên sửa mệnh, chung quy cũng trốn không được một kiếp nạn này.

Nam Tinh đối với một đời tam thế gì đó lại không có khái niệm, nói: "Tinh nhi không hiểu, bất quá Tinh nhi nguyện ý phân ưu với tổ phụ, chuyện Nguyệt nhi không muốn làm, Tinh nhi sẽ làm gấp bội. Nguyệt nhi nhát gan, cũng sợ đau hơn con, tổ phụ ngài về sau đừng đánh nó nữa."

"Tổ phụ sẽ không đánh nó nữa." Nam Tử An khế vuốt đầu nàng, nói, "Cũng sẽ không đánh con nữa, từ nay về sau, hết thả đầu dựa vào tự giác của con. Nếu con không biết cố gắng, tổ phụ cũng sẽ không ép con."

Nam Tinh dùng sức gật đầu: "Tinh nhi sẽ cố gắng."

Nàng sẽ cố, cố làm bản thân học xong bất luận những gì tổ phụ dạy, cố gắng làm muội muội vui vẻ, cố gắng bảo hộ Nam gia.

Nàng sẽ bảo hộ Nam gia thật tốt.

Đây là ước định của nàng và tổ phụ.

Cho dù chỉ có một mình.....

Chỉ là, quá cô độc.

100 năm, 500 năm, 800 năm, đều chỉ có một mình nàng.

Quá cô độc.

Lâu rồi, ngay cả bộ dáng người thân đều đã không nhớ rõ. Nam Tinh thực sự sợ hãi, còn phải một mình trải qua thời gian dài đằng đẳng như vậy.

Quá cô độc.

Rời khỏi phòng tổ phụ, ánh nắng quá mức nóng cháy, đâm vào hai mắt nàng đau đớn. Nàng ngẩng đầu nhìn bầu trời, mây trắng không ngừng quay cuồng, ánh nắng lấp lóa, rất chói mắt. Bỗng nhiên nàng thấy trên tầng mây kia, giống như có hai con cá đang bơi.

Một đen một trắng, rất.....quen thuộc.

.....

Đào lão bản ra cửa nhìn một cái, thấy người tới là Khâu Từ, hơi có chút ngoài ý muốn, hỏi: "Sao cậu lại tới đây?"

"Cá của tôi, bơi tới nơi này." Trong lòng Khâu Từ tự nhiên thấy bất an, hỏi, "Nam Tinh đâu?"

"Cô ấy....."

"Có phải cô ấy đã xảy ra chuyện hay không?"

Đào lão bản khựng lại, hỏi: "Tại sao cậu lại nói vậy?"

Khâu Từ biết nếu không giải thích, Đào lão bản tuyệt đối không nói, hần mở miệng: "Cá của tôi nói cho tôi Nam Tinh có nguy hiểm, nhưng nơi chúng chỉ ra, tôi không biết là ở nơi nào, cũng vào không được."

"Cậu là nói, cá âm dương của cậu?" Đào lão bản đột nhiên nghĩ tới cái gì, nói, "Cậu đi với tôi."

Đang chờ ở ngoài phòng Phùng Nguyên thấy Đào lão bản dẫn người vào, nhìn thấy là Khâu Từ, rất bất ngờ. Đào lão bản nói: "Nam Tinh bị bóng đè, đã một ngày một đêm, không có dấu hiệu thoát ra."

"Bóng đè?" Khâu Từ biết bóng đè, nhưng mộng cảnh có thể vậy khốn người, lại là lần đầu tiên nghe nói.

Người trong phòng còn đang ngủ say, đã biến thành người trong mộng, bên ngoài vô luận phát sinh chuyện gì, đều phảng phất như không quan hệ tới nàng.

Sắc mặt nàng trắng bệch, ngay cả màu môi cũng không có. Nam Tinh trong mắt Khâu Từ, phảng phất như một tờ giấy trắng. Giấy trắng cắt vào người, cũng rất đau.

Khâu Từ không biết Nam Tinh rốt cuộc tiến vào mộng cảnh gì, làm nàng trước nay đều kiên cường, cũng không muốn rời đi.

Cả căn phòng lạnh giá, lạnh đến độ Phùng Nguyên thế nhưng cũng có chút chịu không nổi, quả thực buồn cười, hắn run rẩy hỏi: "Khâu Từ a, anh có thể mang Nam Tinh về hay không, thoát nhìn sự tình không ổn."

Khâu Từ cũng không dám chắc, nhưng cá của hắn rõ ràng là ở trong mộng cảnh của Nam Tinh, không có cách tự đi ra, cũng không có cách đưa hắn vào. Hắn nghĩ lại rồi nói: "Cá của tôi cần đồ để mở mắt."

Đôi mắt cá trắng đi thông âm giới, đôi mắt cá đen đi thông dương gian, nhưng muốn xuyên qua đôi mắt cá, lúc này cần một thứ lôi kéo.

Đào lão bản nghĩ nghĩ, nói: "Bút chu sa, đó là thứ cô ấy từ nhỏ liền mang theo."

Phùng Nguyên hỏi: "Bút Chu sa? Cây bút đó không phải đã bị cô ấy đánh mất sao?"

Đào lão bản đã lục lọi ba lô của Nam Tinh, nói: "Sao có thể đánh mất, đó chính là thứ Nam Tinh tùy thân mang theo, hơn nữa một khi rời đi xa hơn 10 mét, Nam Tinh liền biết."

Phùng Nguyên phảng phất như bị nhét một miếng thuốc cam, cứng đờ không nói nổi. Xong rồi, hắn bị người khác lừa.

Là ai muốn biết địa chỉ của Nam Tinh?

Rủi là người gây chuyện, Nam Tinh tỉnh lại thật sự sẽ một cái tát chộp chết hắn đi.

Đào lão bản tìm được cái hộp thon dài, giao vào tay Khâu Từ. Khâu Từ vừa cầm bút ra, cá bên người lập tức có phản ứng. Hắn vội đặt bút lên bàn, vẽ ra bát quái đồ.

Ngày thường hắn luôn chậm rì rì, làm cái gì cũng không vội. Hiện tại tay hắn lại cực nhanh, hắn muốn tìm Nam Tinh đang hãm sâu trong cơn bóng đè, muốn mang nàng rời khỏi nơi đó.

Chương 59: Tinh và Nguyệt (sáu)

Mười năm thối thoát, Nam Nguyệt vẫn thiên chân vô tà, mỗi ngày đều rất vui sướng như năm đó, là một thiên kim đại thế gia không có bất luận phiền não gì.

Nam Tinh cũng đã không còn là tiểu cô nương ngây thơ kia nữa, mười năm hà khắc mài giũa, đã sớm rút đi tính trẻ con cùng kiêu khí của nàng, hoàn toàn có thể một mình đảm đương.

Người ngoài đều biết, Nam gia có hai vị thiên kim, một người anh tuấn sáng sủa, một người kiêu mị nghịch ngợm.

Vô luận là người nào, dung mạo đều tuyệt hảo, đều là lựa chọn tốt cho hôn phối. Cho nên người tới Nam gia cầu thú nối liền không dứt, cha mẹ hai người cũng tận tâm chọn rể, nhưng còn không nhìn trúng ai, đã bị Nam Tử An ngăn trở, không cho hai người các nàng gả ra ngoài.

Hai Nam gia huynh đệ thương lượng một chút, phỏng chừng là muốn nhận người vào cửa, nhắc tới, lại bị phụ thân cự tuyệt.

Hai người cảm thấy kỳ quái, cái này lại thực xin lỗi nữ nhi, rốt cuộc to gan kháng nghị với phụ thân.

Chỉ là sau khi phụ tử ba người trắng đêm trường đàm, huynh đệ hai người ra tới liền không hề đề cập đến hôn sự của nữ nhi nữa, làm thế tử cả hai gấp đến độ vội vàng truy vấn, hỏi ra chân tướng, cũng không đề cập đến hôn sự nữa.

Từ ngày đó bắt đầu, Nam Tinh liền cảm thấy không khí trong nhà rất quái dị.

Ánh mắt cha mẹ nhìn mình, nhiều vài phần thương xót.

Ánh mắt như vậy, Nam Tinh đã thấy từ tổ phụ.

Tổ phụ của mười năm trước, và tổ phụ của mười năm nay.

Nam Tinh không biết là cái gì, nàng chỉ biết kế thừa Nam gia không phải là một việc dễ dàng, chính mình chỉ có nỗ lực, nên biết đến, sớm hay muộn sẽ biết đến.

Lại thêm ba năm, qua cái sinh nhật, Nam Tinh bị gọi đến thư phòng của tổ phụ.

Trong thư phòng tất cả đều là sách, giống như mê cung. Đống sách này nàng đã xem hơn phân nửa, còn có rất nhiều chưa xem, nàng theo mùi sách đi về phía trước, xuyên qua từng hàng kệ sách, đi tới cuối thư phòng.

Tổ phụ ngồi ở án thư, ánh mắt trầm tĩnh, vì cửa sổ ở phía sau, thân hình chìm trong ánh trăng, tổ phụ như tượng đá tĩnh tọa.

"Ngồi đi."

Nam Tử An nhìn trưởng tôn nữ đã trưởng thành, là cháu gái ông yêu thương, cũng là đệ tử đặc ý nhất của ông, đáng tiếc, ông vẫn không có đủ thời gian, để dẫn nàng đi thêm đoạn đường nữa, nếu không thành tựu của nàng, tuyệt đối không thua ông, Nam gia cũng sẽ trở nên càng tốt.

Chính là đã không còn thời gian nữa.

"Tổ phụ, ngài có lời gì muốn nói với Tinh nhi?" Nam Tinh nhìn ra tĩnh lặng trong mắt tổ phụ, nhiều năm như vậy, ông thường như thế.

Nam Tử An lại một trận trầm mặc, mới mở miệng: "Tinh nhi, Nam gia muốn vong."

Ánh trăng tịch liêu, gió lạnh đầu đông phất qua cửa sổ, một cái chớp mắt lạnh lẽo, đâm vào trong lòng Nam Tinh, làm nàng vĩnh viễn không thể nào quên, cái lạnh trong khoảnh khắc kia.

Ngoài cửa sổ có cá bơi quá, một đen một trắng, tựa như đang ở trong trong nước, chậm rãi bơi.

Trước mắt Nam Tinh đã không còn thân ảnh tổ phụ, đã không còn xà nhà Nam gia, đã không còn bóng dáng người Nam gia. Nàng đang ở trong một vùng ngoại ô trống trải, chỉ có hai con cá không ngừng bơi qua bơi lại bên người nàng.

"Nam Tinh."

Nàng xoay người tìm tiếng gọi, thấy một gương mặt quen thuộc.

Khâu Từ cũng thấy nàng, quần áo trên người Nam Tinh là không thường thấy, một thân váy dài, lại cầm trường kiếm trong tay, đỉnh mày thanh lãnh, đẹp đến hiên ngang. Thân trang phục như vậy, hắn đã từng thấy trong làn khói của lư hương ngư văn, thì ra thật sự là Nam Tinh.

Hắn nhất thời không biết đây là Nam Tinh của ảo cảnh, hay là Nam Tinh thật sự. Hắn thấy nàng nhìn mình, không có cảnh giác, ánh mắt

vẫn như ngày xưa, xác định đây là Nam Tinh. Hắn bước nhanh qua, sợ nàng biến mất, bắt lấy cổ tay của nàng nói: "Tôi tới đón cô đi."

Nam Tinh không trả lời, nàng chậm rãi quay đầu lại, cảnh tượng Nam gia, tất cả đều đã biến mất. Nàng im lặng hồi lâu, mới nói: "Tôi có thể tự mình đi ra ngoài, tôi sẽ không để chính mình trầm mê trong mộng cảnh này."

Khâu Từ nhẹ giọng nói: "Cô đã hôn mê một ngày một đêm."

"Ừm." Nam Tinh nghiêng đầu nhìn hắn, nói, "Tôi đang có một giấc mơ rất đẹp."

Khâu Từ khựng lại: "Đẹp?"

"Vốn dĩ tôi đã quên mất tổ phụ, cha mẹ, còn có mọi người từ trên xuống dưới ở Nam gia, ngay cả thanh âm của bọn họ đều đã quên. Nhưng hiện tại tôi nhớ ra rồi, lại có thể nhớ kỹ thêm một đoạn thời gian rất dài." Nam Tinh mang thần sắc bình tĩnh, thấp giọng nói, "Thật tốt."

Khâu Từ ngậy người, Nam Tinh.....

Nàng cũng không phải không rời đi được nơi này, cần người giải cứu, chỉ là tạm thời không muốn rời đi. Bởi vì hiếm khi bị bóng đè, nàng muốn nhớ kỹ mặt của toàn bộ người thân. Trong những năm tháng dài đằng đẵng, nàng đã quên mất giọng nói và dáng vẻ của người thân.

Thế cho nên cơn bóng đè làm người luân hãm, nàng cũng vui vẻ bước vào.

Nam Tinh nhận thấy tay Khâu Từ túm lấy cổ tay mình hơi mạnh, chặt chẽ nắm lấy nàng. Hắn rất lo lắng cho nàng, nàng cảm giác được. Nam Tinh không tránh thoát, nàng nói: "Cá của anh, thật sự rất phiền."

Khâu Từ thấy nàng còn có thể nói chuyện khác, chứng tỏ nàng cũng không bất ổn như hắn tưởng tượng, cũng phải. Nam Tinh kiên cường như vậy, sao có thể bị bóng đè vây khốn. Hắn bỗng dưng cười cười, cười đến sang sảng, ngay cả Nam Tinh cũng bị ảnh hưởng.

Nàng thích nhìn Khâu Từ cười, tựa hồ có thể cho người khác sức mạnh rất lớn.

"Trở về sao?" Khâu Từ hỏi, "Đào lão bản bọn họ cũng rất lo lắng."

Nam Tinh nhẹ nhàng gật đầu, tiếp tục lưu lại trong mộng cảnh, mộng liền muốn hoàn toàn biến thành ác mộng.

Bên tai bỗng nhiên truyền đến thanh âm kim qua thiết mã, cảnh trong mơ tái hiện, Nam Tinh chưa kịp rời đi nơi này.

Mấy ngàn binh lính cầm trường mâu tấm chắn, vây kín Nam gia. Một nam tử trung niên ngồi trên yên ngựa, ánh mắt sắc bén mà nhìn chằm chằm Nam gia trong biển lửa.

Khâu Từ thấy Nam Tinh nhìn chằm chằm nam nhân kia, người nọ một thân giáp trụ, eo mang bảo kiếm, ngồi trên con tuấn mã màu đen, trong mắt không hề có thương xót. Ánh mắt quá mức bình tĩnh, làm người nhìn ra tia tàn nhẫn trong đó.

Lửa lớn dần dần lụi tàn, nam nhân vung tay lên, đại quân rời khỏi Nam gia.

Khâu Từ chú ý tới, bên cạnh người nọ có một người đi theo, trong ngực còn ôm một cái bình. Mùi tỏa ra từ cái bình, rõ ràng là mùi máu.

Mùi máu tươi tràn đầy cảnh trong mơ.

Cổ tay Nam Tinh lạnh lẽo, lạnh lẽo làm Khâu Từ cũng cảm thấy bàn tay lạnh lẽo. Hắn không biết người kia là ai, cũng không biết bình máu kia là máu của ai, chỉ biết nếu cứ tiếp tục, Nam Tinh thật sự phải bị bóng đè dây dưa.

Hắn kiên định, nói: "Nam Tinh, chúng ta đi ra ngoài."

Nam Tinh hoảng hốt hoàn hồn, chỉ thấy cá kia đã bơi tới trước mặt, cá gần ngay trước mắt, vô cùng lớn, đôi mắt màu trắng sâu như xoáy nước. Khâu Từ dẫn nàng bước vào đôi mắt màu trắng kia, ánh sáng chói lóa chớp mắt lóe ra, không còn thấy Nam gia trong biển lửa nữa.

"Nam Tinh?"

Nàng chậm rãi mở mắt, nghe thấy được thanh âm của Đào lão bản, cũng nhìn thấy ông.

"Nam Tinh tiểu thư cô rất cuộc tình." Phùng Nguyên vội vàng đi rót nước cho nàng, đưa tới trước mặt nàng. Nhưng tầm mắt nàng lại không ở đây, mà là đảo quanh phòng, giống như đang tìm người.

Khâu Từ mơ hồ cảm thấy là Nam Tinh đang tìm mình, từ bên cạnh giường thò người ra, nhìn nàng. Nam Tinh thấy hắn, lúc này mới thu hồi tầm mắt, nhận lấy trà của Phùng Nguyên.

Nhất cử nhất động, rơi hết vào mắt Đào lão bản. Ông nhìn Khâu Từ, người thanh niên này rất lợi hại, nhưng tựa hồ cũng rất thần bí. Ông hơi lo lắng, không biết có thể tạo thành trở ngại không cần thiết gì với Nam Tinh hay không.

Khâu Từ không rời đi, thấy Nam Tinh tỉnh lại, có vẻ cũng không có gì trở ngại, liền vào trong tiệm. Trong tiệm có con đường nối thẳng đến nhà ở nơi hậu viện, cách không xa, có động tĩnh gì thì rất dễ dàng nghe thấy.

Một lát sau Phùng Nguyên cũng đi ra, hắn còn đang thấp thòm chuyện bút chu sa, khi thì nhìn bên ngoài, sợ đột nhiên toát ra mấy gã đàn ông tới quấy rối. A, hắn thật là quá ngu, sao lại dễ dàng bị đưa vào tròng như vậy.

Người hỏi thăm địa chỉ của Nam Tinh kia, mục đích là gì?

Phùng Nguyên ảo não không thôi, Khâu Từ đứng một bên thấy hắn buồn rầu, hỏi: "Giám đốc Phùng làm sao vậy?"

Phùng Nguyên thở dài một hơi, nói: "Tôi có khả năng sẽ bị Nam Tinh tiểu thư đánh chết."

".....ngghiêm trọng như vậy."

"Đúng vậy." Phùng Nguyên ôm đầu lắc lắc, gào lên, "Là tôi ngu là tôi ngu là tôi ngu."

Khâu Từ nghe hấn lái nhai nửa ngày, nhưng lại không nói là nguyên nhân gì.

"Gâu — —"

Vẫn luôn canh giữ ở cửa Đại Hoàng đột nhiên đứng lên, sửa về phía ngõ nhỏ. Khâu Từ và Phùng Nguyên cùng nhìn ra ngoài, thấy một nhân viên mặc đồ chuyển phát nhanh vừa nhìn tấm bảng ngoài cửa vừa nhìn vào trong tiệm, hỏi: "Xin hỏi Nam Tinh tiểu thư là ở nơi này sao? Có người tặng cô ấy một bó hoa."

Phùng Nguyên kinh ngạc: "Thế nhưng có người sẽ tặng hoa cho Nam Tinh tiểu thư lạnh như băng, ai có dũng khí như vậy."

Khâu Từ đi ra, vốn dĩ muốn nói nơi này không có người này, nhưng hấn thấy tấm card trên bó hoa, chữ viết có chút quen mắt, cầm lấy nhìn một cái, lạch khoản kia..... Rõ ràng là Thành Lạc Gia. Hấn dừng một chút nói: "Ai làm cậu đưa tới?"

"Đặt trên mạng, muốn chúng ta viết giùm tấm card này, trên mạng biểu hiện người đặt là Thành tiên sinh. Nhạ, đại khái chính là vị Thành Lạc Gia Thành tiên sinh này."

Phùng Nguyên chồm qua, nói: "Thế nhưng đã quen thuộc đến mức này, nói địa chỉ cho hấn, hiếm thấy."

Khâu Từ lại nhìn bó hoa này, một bó hoa oải hương tím lớn. Hoa oải hương rất đẹp, hương khí sâu kín, chỉ là hấn không hiểu biết về hoa, không biết tặng bó hoa oải hương là đại biểu cái gì.

Đại khái là.....cảm tạ?

Phùng Nguyên đã nhận lấy hoa, muốn đi giao cho Nam Tinh. Nghĩ lại thôi, hấn nghĩ đến người lừa lấy địa chỉ của Nam Tinh kia, chắc không phải là Thành Lạc Gia đi?

Nếu Nam Tinh không nói cho Thành Lạc Gia, thì có nghĩa là hấn tiết lộ ra ngoài.

Nam Tinh tra hỏi được, hấn liền xong đời.

Hấn cũng không thể chủ động đi tặng đầu.

Phùng Nguyên sờ sờ cái cổ lạnh lẽo, nhét hoa vào tay Khâu Từ, nghiêm túc nói: "Tôi nhớ tới tôi còn có việc muốn làm, đi trước một

bước."

"Ê — —" Khâu Từ cầm hoa, giống cầm một con nhím, đâm người.

Hắn đành phải cầm một bó hoa lớn như vậy trở lại hậu viện, nhưng nhìn tên trên tấm card kia, trước sau cảm thấy..... không được tự nhiên.

Một ngày một đêm không ăn gì nên Nam Tinh có chút suy yếu, nàng rửa mặt, đang ngồi ở hậu viện ăn cơm. Đồ ăn là Đào lão bản xào, vừa mới bùng lên một món. Một chén cơm trắng một đĩa rau xanh, nhìn thật sự thanh đạm.

Nam Tinh thấy hắn tiến vào, liếc mắt một cái liền thấy hoa trên tay hắn. Nàng hơi rũ mắt, gấp đồ ăn, ăn cơm.

"Thành Lạc Gia làm người đưa tới."

"Ti lưu — —" đồ ăn tuyệt khỏi đũa, Nam Tinh không kẹp lấy. Nàng không ngước lên, nói, "Ờ..."

"Cô không xem nội dung tấm card?"

"Anh đọc."

Khâu Từ thật sự không muốn đọc, hoa muốn hắt mang vào, tấm card còn muốn hắt đọc.

Trong lòng giống như có một đồng nhím nhỏ chen chúc.

"Nam Tinh tiểu thư, nguyện cô mỗi ngày hạnh phúc vui vẻ — —
Thành Lạc Gia." Khâu Từ nói, "Đọc xong, hoa để chỗ nào?"

Nam Tinh tùy tay chỉ cái góc, Khâu Từ đi qua thả xuống, quay trở lại thấy Nam Tinh ăn quá đặm bạc, giống như con trâu nhỏ ăn cỏ dại, nhin không được tìm đến phòng bếp, thấy Đào lão bản đang bận bịu bên trong, hỏi: "Đào lão bản, có thịt sao?"

"Có, tử lạnh."

Khâu Từ nói: "Ngài đi ra ngoài đi, tôi tới làm."

Nam Tinh giật giật lỗ tai, Đào lão bản cũng hồ nghi mà nhìn hắt, hỏi: "Cậu biết nấu ăn?"

"Biết."

"Nấu ngon sao?"

"Khá tốt."

Đào lão bản thấy hần không hề khiêm tốn, đã nghĩ hần làm nhất định không thể ăn. Ông thả cái muỗng lớn xuống đi ra ngoài, thấy Nam Tinh đang nhìn qua bên này, rõ ràng là tò mò.

Nam Tinh cũng sẽ tò mò, thật sự làm ông bất ngờ.

Khâu Từ đến tủ lạnh tìm một lần, đồ ăn rất nhiều, cũng rất tươi. Hần lấy hai trái dưa leo, làm rau trộn. Xào một đĩa thịt gà, chiên đĩa thịt viên. Động tác của hần rất nhanh, chưa đến hai mươi phút ba món đã làm xong.

Đào lão bản nhìn thấy thành phẩm, nếm một miếng thịt gà, vừa mềm vừa thơm, gia vị cũng rất thích hợp. Lúc này ông mới tin tưởng Khâu Từ thật sự biết nấu ăn, khen: "Người trẻ tuổi tay nghề không tồi."

"Từ nhỏ phải nấu cơm, bằng không sẽ bị đánh." Khâu Từ nói, "Ngài dạ dày không tốt, cũng đừng ăn dưa trộn. Nam Tinh, cô mới vừa tỉnh, ăn cho tỉnh thần."

Đào lão bản nở nụ cười, nói: "Té ra là làm cho Nam Tinh ăn."

Còn nhớ rõ làm nàng tinh thần, người trẻ tuổi này, thật cẩn thận.

Nam Tinh còn đang suy nghĩ câu nói kia, không nấu cơm, liền phải bị đánh. Có phải lại là việc Lệ bà bà kia làm hay không? Lệ bà bà kia, nghiêm khắc giống như tổ phụ nàng.

Nhưng Khâu Từ cũng không hận Lệ bà bà, giống như nàng cũng hoàn toàn không hận tổ phụ mình.

Đại khái là biết, ông là vì tốt cho mình, vì tốt cho Nam gia, cho nên chưa bao giờ hận.

Không biết Khâu Từ có phải cũng như vậy hay không.

Khâu Từ thấy Nam Tinh chỉ yên lặng ăn, không có bất luận đánh giá gì, nhỏ giọng hỏi: "Ăn ngon sao?"

"Ừm."

Một chữ "Ưm", Khâu Từ liền hết lo lắng.

Nam Tinh không nói nữa, tự nhiên thấy thích không khí an an bình bình này.

Nếu về sau có thể sống như vậy, thì thật tốt.

Lời editor: đường đi đến trái tim của Tinh Tinh là thông qua dạ dày...

Chương 60: Tinh và Nguyệt (bảy)

Khâu Từ ăn cơm dọn dẹp chén đĩa rồi mới đi, Đào lão bản ngâm một bình trà ra, thấy Khâu Từ đi rồi, hỏi Nam Tinh: "Cô không giữ người ta lại sao?"

"Không."

"Thật bạc tình nha." Đào lão bản ngồi cạnh bàn, rót cho nàng ly trà, nói, "Người trẻ tuổi này không tồi." Ông đã sớm nhìn thấy hoa ở góc tường, cười cười nói, "Đưa hoa cũng không tồi."

Nam Tinh không nhìn bó hoa đó, nói: "Không phải hẩn đưa."

"Đó là ai?"

"Thành Lạc Gia."

Đào lão bản nhú mày, nói: "Vậy thì không tốt."

Nam Tinh cảm thấy lời nói có ẩn ý, hỏi: "Như thế nào không tốt?"

"Cô có biết hoa oải hương màu tím có ý nghĩa là gì không?" Hai hôm trước mới đi chợ hoa bên kia mua một đồng hoa cỏ về trồng, Đào lão bản phảng phất như đã tham gia một khóa học về ý nghĩa của hoa, lần này vừa lúc có tác dụng.

"Cái gì?"

"Chờ đợi tình yêu."

Nam Tinh trong lòng lộp bộp một tiếng, lập tức đứng dậy đi đến góc tường, cầm bó hoa đi ra ngoài, đi tới cửa liền nhét nó vào thùng rác, sau đó gọi điện cho Thành Lạc Gia.

Bên kia vừa tiếp điện thoại, Nam Tinh liền lãnh đạm nói: "Hoa tôi đã ném, về sau xin cậu đừng đưa nữa."

Nói xong liền cắt đứt điện thoại.

Thành Lạc Gia nghe tiếng 'đô đô đô' lạnh nhạt, thẳng cho đến khi mẫu thân bên cạnh gọi, hắn mới buông di động.

Thành mẫu nghe thấy điện thoại đầu kia là giọng nữ, hỏi: "Làm sao vậy, là điện thoại của ai?"

"Nam Tinh." Thành Lạc Gia nói, "Mẹ, con muốn đi Thượng Hải."

Thành mẫu khựng lại, muốn cự tuyệt, nhưng nghĩ tới căn nguyên mâu thuẫn của hai mẹ con, lại nhịn xuống. Bà ta ôn thanh nói: "Vậy chờ thương tích ở chân con lành, lại đi đi."

"Cảm ơn mẹ." Thành Lạc Gia lại nói, "Mẹ muốn cho ai đi cùng con, thì mẹ sắp xếp đi."

Thành mẫu lúc này mới yên tâm chút, nhi tử chịu để người đi theo là được, chỉ sợ hấn lại kháng cự. Bà ta cười cười nói: "Vậy mẹ đi sắp xếp."

&&&&&

Hôm sau trời nắng, là Nam Tinh mở cửa. Cửa tiệm Đào gia giống như là một món đồ cổ thật cổ xưa, tọa lạc ở nơi phần hoa đô thị, an tĩnh, nghiêm túc, không hợp với vẻ phần hoa bên ngoài.

Nam Tinh năm đó sở dĩ lựa chọn cửa hàng Đào gia, chính là vì nhìn trúng điểm này của nó.

Ở chỗ như vậy, làm nàng cảm thấy rất thoải mái.

Nàng ngồi trên ghế bập bênh trước cửa, Đại Hoàng ngồi xổm bên cạnh, một người một chó, phơi ánh nắng đầu tiên của mùa đông.

Ngõ nhỏ an tĩnh truyền đến tiếng bước chân, Đại Hoàng ngay cả cầu lương cũng chưa ăn xong, đã chạy ra, tiếng kêu sung sướng. Nam Tinh chỉ từ tiếng kêu của Đại Hoàng, liền nghe ra là ai tới.

Nàng chậm rãi mở mắt, thấy người kia từ trong con ngõ dài đi tới.

Nam tử đắm chìm dưới ánh mặt trời, càng thêm trong sáng.

Khâu Từ thấy Nam Tinh đang phơi nắng, khí sắc thoát nhìn đã khôi phục, tối hôm qua chắc là ngủ không tồi. Hắn tối hôm qua lại không thể ngủ, hắn biết Nam Tinh đến từ triều đại xa xưa, cũng hiểu rõ vì sao Nam Tinh đối đãi người và vật đều lạnh nhạt như vậy.

Thời gian quá dài, đã sớm mài mòn tim nàng đến không còn tình cảm, cố tình che giấu đi thật tình.

Nam Tinh rõ ràng thật thiện lương, lại luôn che giấu chân tình của mình, để người khác cảm thấy nàng lạnh nhạt vô cùng.

Khâu Từ đi đến trước mặt nàng, quơ quơ túi trong tay, nói: "Mua điểm tâm cho cô."

Nam Tinh hỏi: "Có bánh bao?"

"Có."

"Nhân thịt."

"Có." Khâu Từ tìm bánh bao nhân thịt từ trong bốn năm loại điểm tâm cho nàng, thấy nàng ăn, cười nói, "Cô còn nhớ hay không, cô nói cô không ăn thịt?"

"Lừa anh thôi." Nam Tinh ăn hai miếng, hương vị cũng không tệ lắm.

Khâu Từ cũng cầm một cuốn bánh ăn, hỏi: "Đào lão bản đâu?"

"Khoe chim đi."

"Phùng Nguyên đâu?"

"Hắn không ở đây."

Hai người một câu có một câu không mà nói chuyện, nói đều là chuyện phiếm. Tuy Khâu Từ có rất nhiều thứ muốn biết, tỷ như Nam gia sau đó rốt cuộc ra sao, Nam Tinh vì cái gì có thể sống đến bây giờ, Nam Tinh thu thập đôi mắt để làm gì.

Nam Tinh hẳn sẽ chết, nếu không nàng sẽ không sợ hãi núi tuyết. Nhưng vì cái gì lại có thể sống lâu như vậy, không để mình chết?

Nhưng hắn đều không hỏi.

Hỏi, giống như đang đâm dao vào Nam Tinh. Hắn không muốn thương tổn nàng, một chút cũng không muốn.

Nam Tinh ăn xong bánh bao, thấy cuốn bánh hắn đang ăn có vẻ không tòi, lại đi lột một cuốn ăn. Ăn một nửa, nàng no rồi, cũng có sức lực, lúc này mới nói: "Anh vẫn không sợ tôi."

"Sợ cô cái gì?"

"Hoạt tử nhân."

Khâu Từ thấy nàng hình dung bản thân như vậy, duỗi tay nhéo nhéo ngón tay nàng, nói: "Có độ ấm, mềm mại, là người bình thường."

Nam Tinh im lặng, hắn quả nhiên cái gì đều không sợ, không biết là bởi vì bản thân hắn hiểu mấy thứ này nên không sợ hãi, hay là chỉ không sợ nàng. Nàng một hồi lại nói: "Không cần nhéo tôi, tôi sẽ đánh anh."

Khâu Từ không khỏi nở nụ cười, hắn bỗng nhiên nhìn thấy bó hoa trong thùng rác ở cửa, rõ ràng là bó oải hương ngày hôm qua Thành Lạc Gia đưa, hắn hỏi: "Hoa sao lại ném đi?"

"Không thích."

"Ồ....." Khâu Từ biết ý nghĩa của hoa oải hương, trở lại khách sạn hắn vẫn luôn suy nghĩ chuyện này, vì thế liền hỏi Lâm Mạn 'bách sự thông' kia. Kết quả Lâm Mạn nói cho hắn, ý nghĩa là chờ đợi tình yêu.

Thành Lạc Gia có ý tứ rất rõ ràng — hắn thích Nam Tinh, muốn theo đuổi Nam Tinh.

Nhưng Nam Tinh chưa chắc đã biết, chỉ là bởi vì không thích hoa, cho nên ném.

Nam Tinh mới vừa nuốt xuống một ngụm bánh cuối cùng, Khâu Từ liền đưa một ly sữa đậu nành qua. Nam Tinh nhin không được nhìn cái túi to kia, giống như túi Doraemon, ăn cái gì đều có.

Sữa đậu nành hẳn là mới xay, có chút cặn, nhưng hương vị rất thơm, không phải dùng tinh dầu đậu quậy thành sữa đậu nành. Nàng uống lên non nửa ly, bụng căng đến thỏa mãn, giống như đã ăn lại toàn bộ sức lực mất đi hôm qua.

Ngõ nhỏ lại truyền đến tiếng bước chân, có hai người đang đi về phía này. Nam Tinh nhìn ra, chờ khi thấy đó là ai, dạ dày đột nhiên khó chịu. Nàng nhìn chằm chằm một nam một nữ đang đi về hướng này, không biết bọn họ là như thế nào tìm được nơi này.

Thang Mễ thấy nàng, ánh mắt hơi khiếp nhược, không khỏi ôm cánh tay Triệu Kỳ chặt hơn. Triệu Kỳ nhận thấy được động tác nhỏ của nàng ta, lại thấy ánh mắt nàng ta nhìn Nam Tinh, rõ ràng là sợ hãi.

Hắn quả nhiên không nên mang nàng ta tới đây, cho dù nàng ta giận dữ cũng không nên mềm lòng.

Hai người đi đến trước cửa Đào gia, thấy Khâu Từ ở đây, hơi ngoài ý muốn. Triệu Kỳ nói: "Anh và Nam Tinh, đã sớm quen nhau?"

Hắn thậm chí hoài nghi hai người này căn bản là đã ở chung, nếu không một người ngoài không có chuyện gì, sao mới sáng sớm liền xuất hiện ở đây.

Nam Tinh không để ý đến, nhàn nhạt hỏi: "Mấy người tới làm cái gì?"

Thang Mễ thấp giọng nói: "Tôi chỉ là muốn cho anh ấy biết, chị không làm gì tôi, nhưng anh ấy không tin."

Nam Tinh vẫn dựa trên ghế, không có ý tứ muốn chiêu đãi, nàng hỏi: "Cô làm cái gì, để hắn cảm thấy là có liên quan đến tôi?"

Thang Mễ khựng lại, không lên tiếng. Triệu Kỳ nói: "Tôi chỉ biết sau ngày hai người gặp nhau ở bệnh viện, cô ấy vẫn luôn ngủ không tốt, trong mộng khóc kêu cũng là tên của cô. Nếu như vậy mà cô còn không cho là có liên quan, tôi không có cách nào thuyết phục chính mình."

Tuy nghe thấy nàng ta mơ thấy ác mộng, Nam Tinh khúc mắc lại hơi dịu xuống, bởi vì ít nhất như vậy chứng minh, đường ruột này của nàng cũng không phải một chút lương tâm đều không có.

Mong muốn sống an nhàn, nhưng cũng chưa bao giờ quên Nam gia.

Nam Tinh khúc mắc, lặng yên cời bỏ. Nàng mười ngón hơi nâng, bấm bấm, một hồi mới nói: "Vị hôn thê của cậu bất tự nhược, không nên đi đến chỗ như bệnh viện."

Triệu Kỳ cứng đờ, không nghĩ tới Nam Tinh sẽ giải thích như vậy. Thang Mễ cũng không ngờ nàng cái gì cũng không nói, thậm chí còn có ý giữ gìn nàng ta.

Rõ ràng.....mình nói nàng cut đi, nói những lời quá mức như vậy.

Nam Tinh lại nói: "Nếu cậu không tin, cậu nghĩ xem, nếu tôi muốn hại vị hôn thê của cậu, sẽ để cho cậu phát hiện? Sẽ không, tôi sẽ làm rất kín đáo, dù sao thì, thiên phú huyền học, cậu còn không bằng một phần vạn của tôi."

Triệu Kỳ ngẩn người, hắn luôn luôn tự tin, không nghĩ tới bị nàng chê thẳng mặt, lời nói đều là trào phúng. Hắn thừa nhận Nam Tinh lợi hại hơn mình, nhưng.....một phần vạn cũng không bằng, người này nói chuyện quả thực đáng giận.

"Ngay cả chuyện vị hôn thê của cậu bất tự nhược, không thể đi đến chỗ như bệnh viện cũng không biết, làm vị hôn phu như vậy, giống như rất buồn cười." Nam Tinh châm chọc nói, "Còn không biết xấu hổ tới chết vấn tôi."

Triệu Kỳ tức giận đến cổ đều đỏ, hấn khắc chế tính tình, nói: "Được, tôi hiểu được, hy vọng cô giữ lời, không làm gì vị hôn thê của tôi. Nếu không tôi còn sẽ quay lại tìm cô, xốc cái cửa hàng Đào gia này."

Hắn nắm tay Thang Mễ định đi, lại phát hiện biểu tình của Thang Mễ không đúng, như là không nữa.

Vì cái gì không nữa? Nam Tinh này nói chuyện khắc nghiệt như vậy, chẳng lẽ không phải nên tức giận sao?

Thang Mễ ngẩn ngơ nhìn Nam Tinh biểu tình đăm đăm, nàng ta biết sao Nam Tinh muốn nói như vậy, chỉ có chọc giận Triệu Kỳ, từ giờ liền thấy cũng không muốn thấy Nam Tinh, mình mới có thể xem như chân chính "an toàn", không bị Triệu Kỳ hoài nghi thân phận.

A tỳ này của nàng ta, đối đãi người khác trước nay đều là ôn hòa thiện lương, cũng không dùng từ cay độc, không ngờ, lại nói vậy chỉ vì nàng ta.

Nàng ta bỗng nhiên minh bạch, Nam Tinh tìm mình, không phải vì muốn bắt mình cùng nhau tìm Bành Phương Nguyên, mà là chỉ là muốn gặp mình một lần, gặp muội muội này một lần mà thôi.

Nhưng nàng ta đã hoàn toàn hiểu lầm.

"A Mẽ?" Triệu Kỳ có chút khó tưởng tượng, nàng ta sao lại có biểu tình này.

Thang Mẽ hoảng hốt hoàn hồn, nàng ta thiếu chút nữa liền muốn gọi Nam Tinh một tiếng "A tỷ", nhưng nàng vẫn như cũ không bỏ được những ngày an nhàn như hiện tại, nàng ta không xác định, nếu Triệu Kỳ biết chân tướng, còn có thể đối với mình tốt như vậy hay không

Nàng ta không muốn mạo hiểm.

"Còn nữa," Nam Tinh nói, "Cậu đừng tìm người hỏi thăm tôi nữa, đừng cho là tôi không biết."

Triệu Kỳ nhú mày, hỏi: "Tôi khi nào tìm người hỏi thăm cô?" cảm giác của hắn về Nam Tinh người này đã rất không xong, gọng gàng dứt khoát nói, "Tôi chưa từng hỏi thăm về cô, nếu lần này không phải bởi vì A Mẽ, tôi cũng sẽ không tới tìm cô."

Nam Tinh khựng lại, những lời này nghe tới, không giống như là giả, Triệu Kỳ cũng không có lý do nói dối.

Nhưng Phùng Nguyên rõ ràng nói với nàng, lão đại sở môi giới tìm hắn hỏi tư liệu của nàng.

Nàng tướng Triệu Kỳ nhờ lão đại của sở môi giới, nhưng hiện tại thoát nhìn, cũng không phải Triệu Kỳ.

Triệu Kỳ tâm cao khí ngạo, cũng là người đã đánh cuộc thì phải chịu thua, bằng phẳng, hấn đã làm, cũng không cần che dấu.

Nàng không truy vấn nữa, chuyện này để Phùng Nguyên đi hỏi thăm tốt hơn, tiếp tục truy vấn, tương đương với đem quan hệ vừa cắt đứt, lại lần nữa nhặt lên nổi lại.

Thang Mễ cuối cùng vẫn đi cùng Triệu Kỳ.

Lần này có nghĩa là nàng ta hoàn toàn vứt bỏ quá khứ.

Nam Tinh nhìn muội muội càng đi càng xa, thân nhân duy nhất của nàng, cũng rời đi, chỉ còn lại một mình nàng. Bất quá không sao, bởi vì cả ngàn năm qua, nàng vẫn luôn một mình.

Khâu Từ phát hiện lần này Nam Tinh có vẻ khá bình tĩnh, không khổ sở nữa. Lát sau Nam Tinh đột nhiên hỏi: "Những gì tôi nói vừa rồi, có phải rất quá đáng hay không?"

Khâu Từ nói: "Phải, nhưng như vậy, Triệu Kỳ sẽ không lại đến tìm cô phiền toái, tương đương với việc từ nay về sau sẽ không bao giờ có liên quan gì đến Thang Mễ nữa."

Nam Tinh mặt mày khẽ nhúc nhích, tâm cũng đi theo động.

Khâu Từ hiểu nàng.

Nguyên lai trên đời còn có người hiểu nàng như vậy.

Nam Tinh nằm trở lại trên ghế dài, quay mặt về phía ánh nắng ấm của mùa đông

Thời tiết thật tốt.

Chương 61: Tinh và Nguyệt (tám)

Phùng Nguyên là bị Nam Tinh điện thoại kêu tới, ngay cả cơm trưa cũng không kịp ăn, trực tiếp chạy tới.

Lúc đến vừa vặn Đào lão bản sắp ăn cơm, hiếm khi hắn thấy Đào lão bản làm nhiều đồ ăn như vậy, làm hắn nhìn mà bụng kêu thì thầm.

Đào lão bản hỏi: "Ăn chưa?"

Phùng Nguyên lắc đầu: "Chưa."

Đào lão bản cười cười, nói: "Vậy cùng nhau ăn đi."

"Được a được a." Phùng Nguyên lập tức ngồi xuống, còn chưa nâng đũa, liền thấy trong phòng bếp có người đi ra, trong tay còn bưng một đĩa đồ ăn, hắn kinh ngạc, "Khâu Từ.....ý, mấy món này là anh làm?"

"Đúng vậy." Khâu Từ thả đồ ăn, nói, "Tay nghề của tôi cũng không tệ lắm, cậu nếm thử."

Phùng Nguyên bán tín bán nghi, gấp đồ ăn nếm một miếng, tán thưởng nói: "Ăn ngon." Hấn ăn rồi nói, "Đào lão bản, bồn hoa ngoài cửa kia là ông mua? Trồng kiểu gì, khô hết rồi."

"Hoa oải hương?"

"Đúng vậy."

Đào lão bản nói: "Đó là thùng rác, không phải chậu hoa."

".....tại sao lại ném hoa vào thùng rác, ai nha, còn có người tặng hoa cho một ông già như ông."

Đào lão bản muốn giật đôi đũa của hấn lại, làm hấn cút đi, ông già thì không được nhận hoa? Ông nói: "Là người khác đưa cho Nam Tinh."

Phùng Nguyên vừa định nói không có khả năng, sao sẽ có người đưa cho Nam Tinh. Nghĩ lại, bỗng nhiên liền nhớ tới hai ngày trước Thành Lạc Gia mới đưa hoa cho Nam Tinh, xác thật là hoa oải hương, hấn thiếu chút nữa quên mất. Hấn nhìn Đào lão bản bị mình ghét bỏ kia, không đuổi hấn đi thật là vạn hạnh. Hấn âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng bội phục nghị lực của Thành Lạc Gia, vậy mà không bị Nam Tinh dọa chạy.

Đổi lại là hấn, đã sớm chạy.

Phùng Nguyên âm thầm bội phục một phen, nói: "Thành Lạc Gia cũng là rất có tâm a, chọn ý nghĩa rất đúng nha. Chờ đợi tình yêu, thật lãng mạn."

Khâu Từ nói chen vào dõng dạc tài đi, hỏi: "Giám đốc Phùng cũng biết ý nghĩa của hoa?"

"Tôi gần đây thường đi chợ hoa, hiểu biết một ít." Phùng Nguyên nói, "Tôi tính toán trồng hoa, Nam Tinh tiểu thư cổ vũ tôi."

Đang chuyên chú dùng bữa Nam Tinh giương mắt hỏi: "Tôi cổ vũ cậu cái gì?"

"Cụ thể không nhớ rõ, đại khái ý tứ chính là người xấu xí cũng có thể trồng hoa, vui vẻ là được."

"....." Nam Tinh tuyệt đối không có nói qua cái gì mà người xấu xí, nàng tiếp tục chuyên tâm dùng bữa, không muốn phản ứng tên trung nhị Phùng Nguyên này nữa.

Đại Hoàng nằm bò dưới gầm bàn bỗng nhiên đứng dậy chạy ra ngoài, sau đó chuông đồng vang lên. Đào lão bản đứng dậy đi ra ngoài, chỉ một lát liền trở lại, trong tay lại ôm một bó hoa oải hương lớn, còn chưa mở miệng, Nam Tinh liền nói: "Ném."

Đào lão bản cười khổ, ôm hoa nhét vào thùng rác ở cửa. Bó hoa quá lớn, thùng rác quá nhỏ, lại tạo thành bộ dạng rất nghệ thuật, giống như cửa tiệm bày một bó hoa oải hương lớn. Ông đem hoa ngày hôm qua thả qua một bên, lại thấy tấm card kia.

Thành Lạc Gia.

Khách hàng lần trước.

Trước kia cũng có khách hàng có hảo cảm với Nam Tinh, dù sao bộ dáng Nam Tinh thật sự rất xinh đẹp, hành xử cũng rất khác người. Nhưng thông thường sau khi bị Nam Tinh mặt lạnh đối đãi, bọn họ rất nhanh sẽ đánh mất ý tưởng.

Không biết người này có thể kiên trì bao lâu.

Phùng Nguyên có chút tiếc nuối bó hoa lớn kia, hẳn nghĩ thừa lúc công nhân vệ sinh chưa tới, đi nhìn xem bó hoa kia có tấm card hay không, có phải lại là Thành Lạc Gia đưa hay không. Hắn ôm một bụng bát quái còn chưa đứng lên, liền nghe Nam Tinh nói: "Sáng nay Thạch Bát Lâu tới."

Phùng Nguyên lập tức thu tâm tư nhìn tấm card, vội hỏi: "Hắn tới làm cái gì?"

"Không có gì, chỉ là hắn cũng không tìm lão đại các cậu đòi tư liệu về tôi."

"Vậy thì quái lạ, lão đại vì cái gì muốn đòi tôi tư liệu về cô." Phùng Nguyên hoang mang vô cùng, không nghĩ ra, "Bất quá lão đại bọn tôi đối với những người có thể thông linh như cô cảm thấy rất hứng thú, tôi ngày đó có hỏi thăm qua, giám đốc các tiểu tổ khác cũng bị lão đại lấy tư liệu của khách hàng văng lai, chỉ là lần này vừa vặn là sau chuyện của Thạch Bát Lâu, cho nên tôi vẫn luôn tưởng là Thạch Bát Lâu muốn."

Nam Tinh nhú mày, Khâu Từ nói: "Lão đại của các cậu là người ra sao?"

Đề cập đến lão đại sở môi giới, trong lòng Phùng Nguyên liền có cảm giác tự hào, nói: "Rất lợi hại a, một tay sáng lập sở môi giới âm dương, âm dương lưỡng đạo đều đi thông, đây là sáng kiến xưa nay chưa từng có."

Nam Tinh nói: "Nếu muốn tiếp cận lão đại các cậu, như thế nào mới có thể làm được?"

Phùng Nguyên có chút khó xử, nói: "Sở môi giới bọn tôi sáng chế đã vài trăm năm, hệ thống hoàn thiện, lưu trình cũng thích đáng, cần bản không cần lão đại bọn tôi ra ngựa, nhớ tới hắc cũng đã có một hai trăm năm không tự mình tiếp nhận nhiệm vụ, bởi vì chỉ dựa vào bọn tôi, là có thể làm tốt mọi chuyện."

"Không có một biện pháp nào sao?"

Phùng Nguyên chần chờ một lát, vẫn lắc đầu.

Nam Tinh cùng Khâu Từ đều nhìn ra là hắc có biện pháp, nhưng không chịu nói. Đại khái là muốn mạo hiểm gì đó, Nam Tinh dù sao cũng chỉ là một trong số khách hàng của hắc, phải vì khách hàng mà mạo hiểm, cũng không quá đáng giá.

Nam Tinh không làm khó dễ hắc, nếu lão đại của hắc tiếp tục có hứng thú với nàng, thì sớm hay muộn sẽ tự mình xuất hiện, nàng cũng sớm hay muộn sẽ gặp.

&&&&&

Thành gia biệt thự, Lý Nhụy đang đích thân thu thập hành lý cho nhĩ tử, lựa chọn quần áo cho hắc đi Thượng Hải.

Bà ta muốn chọn vài bộ mặc vào đặc biệt tuần tú cho nhi tử, dù sao bà ta cũng biết là hấn muốn đi gặp cô gái mà hấn thích. Nhưng chọn tới chọn đi, bà ta cảm thấy nhi tử mặc bộ nào cũng đẹp, nhưng lại cảm thấy không thể quá tùy tiện. Lăn lộn cả một buổi sáng, cũng không chọn đủ một vali đồ phù hợp.

Một lát sau người hầu lên lầu, nói: "Thái thái, Lê tiên sinh tới rồi."

Lý Nhụy hơi khựng lại, buông quần áo trong tay, khi rời phòng nhìn gương, cúi người nhìn mặt mũi và đầu tóc của mình, vuốt lại cho ngay ngắn, lúc này mới xuống lầu.

Trên sô pha một nam nhân trung niên đang ngồi, ông ta ăn mặc chỉnh tề, dung mạo sáng láng, không có cảm giác dầu mỡ của nam tử trung niên. Nghe thấy tiếng bước chân xuống lầu, ông ta đứng lên nhìn qua, thấy Lý Nhụy liền nói: "Đang làm gì vậy?"

"Chuẩn bị hành lý cho A Lạc." Lý Nhụy chậm rãi đi đến sô pha ngồi xuống, tiếp tục nói, "Hấn nói chờ chân hấn lành, muốn đi Thượng Hải tìm một cô nương."

Lê Khang Thành cười nói: "Cô nương? Là hấn thích đi."

Lý Nhụy cười cười: "Có lẽ vậy, A Lạc gần đây hoàn toàn thay đổi, tôi yên tâm hơn nhiều, tôi cho là có quan hệ với cô nương kia. Tình yêu luôn dễ dàng làm người thay đổi lớn, không phải sao?"

"Đúng là vậy." Lê Khang Thành uống lên một ly trà, lại nói, "Nếu là Thượng Hải, A Viễn và Lâm Mạn cũng ở Thượng Hải. Tôi đây làm bá phụ, có thể nhờ A Viễn và Lâm Mạn hỗ trợ chiếu cố A Lạc, cũng miễn cho cô lo lắng như vậy."

Lý Nhụy hơi vui vẻ, nói: "Như thế thật tốt, nếu là A Viễn và Mạn Mạn, tôi cũng yên tâm."

"Tôi ngày mai cũng muốn về Thượng Hải."

"Anh thật ra thường đi Thượng Hải, ba ngày hai đầu đều chạy." Lý Nhụy đạm thanh nói, "Công ty kia lại không phải của anh, là của A Viễn, anh có đi nhiều nữa, hấn cũng sẽ không phân chút ích lợi nào cho anh."

Trong phòng khách không có người khác, người hầu rót trà xong cũng đi xuống. Thành Lạc Gia không thích người trong nhà nhiều, Lý Nhụy cũng có chút suy nhược thần kinh, sợ ồn. Lúc này người hầu đều ở trong sân, trên lầu, không ai xuất hiện ở phòng khách.

Lê Khang Thành nắm lấy tay bà ta, không để ý đến lời bà ta nói, nói: "Cô cũng có thể dùng danh nghĩa đi theo A Lạc đến Thượng Hải."

Lý Nhụy hơi động tâm, vẫn lắc đầu nói: "Ba hăc cuối tuần liền đi công tác về."

Lê Khang Thành nói: "Nói đến cùng là xem cô có muốn đi hay không, ông ta khi nào trở về không quan hệ."

Bà ta đương nhiên muốn đi.

Lý Nhụy do dự, nói: "Tôi ngẫm lại..... Hân tử không đi?"

Lê Khang Thành chậm rãi buông tay ra, mặt mày có chút lãnh đạm, nói: "Cô ta không đi, mấy năm nay vô luận tôi làm cái gì, cô ta cũng không hỏi tới. Cô ta có công ty riêng phải lo, lại hiếu thắng, không muốn thua tôi. Có thể tử, cũng như không có." Ông ta nhìn nữ nhân trước mắt đã đến trung niên, lại vẫn còn vẻ ý nhị, nói, "Cô ta không bằng cô."

Lý Nhụy rũ rũ lông mi, nói: "Ông ấy cũng không bằng anh."

Ái muội không thể để ai biết, tóa ra ở trong phòng khách.

Lê Khang Thành thích những lời này, một hồi nghe thấy tiếng chân người hầu xuống lầu, ông ta liền hỏi: "A Lạc gần đây khôi phục đến đâu rồi?"

Lý Nhụy cũng thu liễm kiêu nhu biểu tình, nói: "Chân đã không có gì đáng ngại."

Lê Khang Thành lại hỏi: "Cô nương kia gọi là gì? Miễn cho gặp mặt, lại không biết là ai."

"Nam Tinh, nghe A Lạc nói, cũng quen biết Lê Viễn và Lâm Mạn."

Lê Khang Thành cứng đờ: "Nam..... Tinh....."

Lý Nhụy tò mò hỏi: "Anh biết sao?"

Lê Khang Thành nghĩ nghĩ, nói: "Chắc là không quen biết, chỉ là họ Nam, có chút đặc biệt."

Lý Nhụy cười nói: "Đúng là rất đặc biệt, tên cũng dễ nghe, có điều giọng nói không ôn nhu, cũng không biết người có ôn nhu không, sợ A Lạc đụng tới cô nương không tốt. Hiếm khi hấn thích người khác, tôi sợ hấn bị tổn thương."

Lê Khang Thành nói: "Con cháu có phúc của con cháu, mấy người cứ lo lắng nhiều như vậy, thật không tốt."

Đề cập đến nhi tử, trong lòng Lý Nhụy lại hoàn toàn không có ái muội vừa rồi nữa, chỉ có lo lắng. Ở trong lòng bà ta, nhi tử là đứng đầu, những người khác, đều chỉ là gia vị.

Vô luận là chồng của bà ta, hay là tình nhân này của bà ta.

&&&&&

Khi Lê Viễn cắt đứt điện thoại, Lâm Mạn đã nhận ra thay đổi giữa chân mày hắn. Nàng buông sách trong tay, thò lại gần ôm lấy cánh tay hắn, hỏi: "Làm em đoán xem là điện thoại của ai.....bá phụ anh, đúng hay không?"

"Ừm, ông ta muốn tới Thượng Hải."

Lâm Mạn bĩu môi: "Lại tới Thượng Hải, anh đã tránh ông ta, ông ta cứ mò tới công ty của anh, nhân viên không biết còn tưởng ông ta mới là sếp, anh chỉ là quản lý đó."

Nàng đối với Lê Khang Thành có rất nhiều bất mãn, loại bất mãn này đến từ lúc ba ba của Lê Viễn chết bệnh năm đó, Lê Khang Thành lấy cớ Lê Viễn còn trẻ, muốn tiếp nhận công ty của Lê gia.

Tuy nói là gia nghiệp danh nghĩa của Lê lão gia tử, nhưng ai cũng biết là ba ba Lê Viễn mở rộng công ty nghiệp vụ, mới làm tập đoàn Viễn Dương biến thành con cá sấu lớn trong ngành, đã sớm thoát ly hào quang của Lê lão gia tử, cùng Lê Khang Thành không có nửa điểm quan hệ.

Cho nên cho dù là thân là trưởng tử của Lê lão gia tử, Lê Khang Thành muốn cướp gia nghiệp, cũng khẳng định không được.

Bởi vậy Lê Viễn năm đó mới dừng cuộc phiêu lưu cùng Thành Lạc Gia, về công ty.

Cướp đoạt gia nghiệp thất bại, Lê Khang Thành tự mình sáng lập công ty cùng sản nghiệp, cơ bản có thể nói là đang cạnh tranh với cháu trai ruột.

Cho nên Lâm Mạn rất ghét Lê Khang Thành, nghe thấy tên liền ghét không chịu nổi.

"Nếu ông ta lại đến phiền anh, em liền tìm A Từ biến ra con quái vật, hù chết ông ta."

"Ồ nháo." Lê Viễn sờ sờ nàng đang giận dữ, nói, "Đi rửa mặt đi, đợi lát nữa gọi A Từ cùng nhau ăn cơm."

Lâm Mạn cười cười, nói: "A Từ sáng sớm liền đi ra ngoài, hẳn đã gửi tin nhắn cho anh, lúc ấy anh đang ngủ, em chưa nói cho anh."

Hai người lẫn nhau không có bí mật, mật mã di động của nhau đều biết.

Lê Viễn nghĩ tới cái gì, hỏi: "Đi đâu?"

"Đương nhiên là đi qua Nam Tinh, A Từ thông suốt rồi, còn hỏi em hoa oải hương là đại biểu cái gì, phỏng chừng là muốn tặng hoa cho người đẹp." Lâm Mạn ghé vào người hắn ngáp một cái, hỏi, "Bất quá A Viễn anh sao lại quan tâm A Từ như vậy? Cứ như quan tâm thân đệ đệ."

Lê Viễn hỏi: "Ừm..... Ghen à?"

Lâm Mạn ha ha cười, nói: "Ồ...nháo!" Nàng ngồi dậy nói, "Em đi rửa mặt, đợi lát nữa chúng ta đi tìm đệ muội tương lai chơi đi, Nam Tinh quá lạnh, em phải đi giúp A Từ ấp cho nóng lên, đây là trách nhiệm của tẩu tử."

Lê Viễn thấy nàng vô cùng nhiệt tình, kiều tiểu đáng yêu thật sự, nói: "Lại hấp tấp bộp chộp, đừng nóng vội."

Nói xong, phòng tắm đã truyền đến tiếng lách cách lang cang.

Lê Viễn nhìn qua, cười cười, hấp tấp.

Chương 62: Tinh và Nguyệt (chín)

Dùng cơm trưa xong, Phùng Nguyên về trong sở bận việc về những khách hàng khác, trước khi đi bảo đảm: "Tôi rất nhanh sẽ tìm được việc cho cô."

Lời này vào tai Nam Tinh không có giá trị, nàng nhàn nhạt "ờ" một tiếng, làm Phùng Nguyên rất đau lòng, hắn vẫn phải nỗ lực hơn nữa mới được.

Chờ Phùng Nguyên đi rồi, Đào lão bản nói: "Đến giờ rồi, cô còn không ngủ trưa?"

Vẫn làm lơ không đề cập đến chuyện này Nam Tinh thấy bị đặc biệt nhắc nhở, liếc mắt nhìn Đào lão bản một cái. Đào lão bản lập tức hiểu ý, rõ ràng Khâu Từ còn ở đây, ông lại.....thật đúng là không có mắt nhìn.

Nhưng lời đã nói ra, Khâu Từ cũng nghe thấy, hắn đứng dậy nói: "Tôi vừa vặn cũng muốn đi xử lý chút việc, tôi đi trước."

Nam Tinh gật gật đầu, không đưa hắn ra cửa. Khi hắn đi ra cửa tiệm, tiếng lục lạc kêu vang dội.

Nam Tinh nghe tiếng chuông kia, hơi xuất thần. Nàng ra cửa, tiếng chuông kia chưa từng vang lên.

Đào lão bản nói: "Được rồi, ta biết sai rồi, lần tới hấn tới, cho dù trắng lên, ta cũng sẽ nỗ lực giữ hấn lại."

Nam Tinh hoàn hồn, nói: "Tôi muốn thử xem."

"Thử cái gì?"

"Thử....." Nam Tinh thản nhiên nói, "...ở gần hấn."

Đào lão bản ngẩn ngơ, mặt mày dần dần hiện lên vẻ vui mừng, rất có loại tâm tình nhà ta có con gái mới lớn, ông khẽ cười nói: "Khá tốt, Khâu Từ người này khá tốt, đáng tin cậy."

Vẫn lẳng lặng ngồi trên ghế Nam Tinh hỏi: "Ông nói, thân nhân của tôi có thể trách tôi hay không?"

Đào lão bản ôn hòa hỏi nàng: "Cô cảm thấy có thể sao?"

Nam Tinh trước kia không thể khẳng định, nhưng từ sau vụ tuyết sơn, nàng bỗng suy nghĩ cẩn thận rất nhiều việc.

Người nhà nàng đều thương yêu nàng, cho nên mọi người có lẽ cũng giống Ni Trân, hy vọng người còn sống sót, có thể hạnh phúc. Mà không phải cả đời lưng đeo gông xiềng, bọn họ hy vọng nhất, hẳn không phải là muốn nàng đi báo thù, mà là muốn nàng có thể tồn tại.

Nàng không thể bỏ qua mối thù của người nhà, nhưng.....có lẽ có thể thử.

Muốn thử ở cùng Khâu Từ.

Nam Tinh nghĩ hồi lâu, ngẩng đầu nói: "Sẽ không."

Nàng tin tưởng người thân đã mất đi luôn hy vọng thấy nàng hạnh phúc.

&&&&&

Khi Lâm Mạn gọi điện thoại cho Nam Tinh hỏi địa chỉ, rồi lôi kéo Lê Viễn đến đây, đã là 3 giờ chiều, Khâu Từ có vẻ không ở đây, nàng cũng không thấy Nam Tinh, nhưng liếc mắt một cái liền thấy con chó vàng ngồi xổm ở cửa. Nàng và con chó vàng kia nhìn nhau, cảm giác

được con chó này không hung dữ, vui vẻ chạy chậm qua, ngồi xổm xuống sờ sờ đầu nó, nói: "Sao không ai nói cho tao ở đây có cái tiểu khả ái, bằng không tao liền mang đồ ăn cho mày."

Đại Hoàng ngẩng đầu kêu một tiếng, lát sau Đào lão bản đi ra, thấy hai người, hỏi: "Muốn mua đồ vật?"

Lâm Mạn đứng dậy cười nói: "Chúng ta là tới tìm Nam Tinh, chúng ta là bằng hữu của cô ấy."

Bằng hữu? Đào lão bản cảm thấy cái từ này mới mẻ không chịu nổi.

"A Từ cũng là bằng hữu của chúng ta."

Nói xong, Nam Tinh đi ra.

Lâm Mạn giơ cái túi trong tay ra cười với nàng: "Nam Tinh, mình mua đồ ăn ngon tới."

Nam Tinh nhìn ba cái túi to bự kia.....quá nhiều rồi, Lâm Mạn ở mặt nào đó, kỳ thật chính là một tiểu nữ sinh tiêu chuẩn.

Đào lão bản cười cười, nói: "Vào trong ngồi đi, ta đi pha trà."

"Cảm ơn bá bá." Lâm Mạn nhìn thấy hoa oải hương ở cửa, mím môi cười, tưởng là Khâu Từ đưa cho Nam Tinh, nhưng nhìn kỹ, cứ cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, cái đồ cắm hoa này.....

Nàng nghiêng đầu nhìn, quả nhiên là cái thùng rác.

"Nam Tinh, sao cậu lại quăng hoa ở đây?"

Nam Tinh nói: "Không thích."

"A....." Mặc kệ là vì sao không thích, Lâm Mạn đều có chút ưu sầu, hỏi, "Cậu là không thích hoa, hay là không thích A Từ?"

Nam Tinh khựng lại, cái này cùng Khâu Từ có quan hệ gì? Nàng nhú mày hỏi: "Cái gì?"

Lâm Mạn là người nhanh trí, nàng đột nhiên đoán được, hỏi: "Chẳng lẽ hoa không phải A Từ đưa?"

"Không phải."

Lâm Mạn hoang mang nói: "Vậy hẳn vì sao lại hỏi mình ý nghĩa của hoa..... A, mình biết rồi." Nàng cười, nói thẳng, "Phòng chừng là hẳn thấy người khác tặng hoa cho cậu, muốn biết là có ý tứ gì. Mình còn cho rằng hẳn hỏi ý nghĩa của hoa là muốn tặng cho cậu, mình còn tưởng hẳn thông suốt, không nghĩ tới là căn bản không có."

Nam Tinh không nghĩ tới Khâu Từ sẽ bởi vì loại chuyện này mà đi hỏi riêng người khác. Nàng xác thật không thích thứ mảnh mai như hoa hờn này, ngấm lại nếu là Khâu Từ tặng một bó hoa lớn tới, phòng chừng nàng..... cũng sẽ không thích, nhưng ít ra sẽ không quăng thùng rác.

Đào lão bản từ lúc đem đồ uống hằng ngày là rượu đổi thành trà, tay nghề pha trà dần dần trở nên tinh vi. Ngay cả Lâm Mạn cũng khen không dứt miệng, nàng nhìn cái viện này vài lần, tuy nó nhỏ, nhưng được xử lý đến gọn gàng ngăn nắp, còn trồng không ít hoa cỏ, luôn làm người ta có cảm giác nhàn nhã bình yên.

Nàng mấy năm nay ở nước ngoài, thường đi đến nhiều thành thị, không có chỗ ở cố định, liền không có nhiều thời gian rảnh đi xử lý phòng ở. Sau khi về nước lại luôn ở khách sạn với Lê Viễn, mấy chỗ như khách sạn kia, quá mức không nhiễm một hạt bụi, không có cảm giác ở nhà, nàng không thích, nhưng trước nay không đề cập đến.

Đào lão bản nói: "Khâu Từ có vẻ là người có thể kết giao bằng hữu ngũ hồ tứ hải, không giống Nam Tinh của chúng ta, không kết giao được một người bạn nào."

Nam Tinh liếc ông một cái, nói nhiều.

Đào lão bản lại nói: "Nam Tinh là người mà danh sách bạn chỉ có ba người, ba người kia, có một là ta, một người khác là người môi giới của cô ấy."

Lâm Mạn cười nói: "Người còn lại khẳng định là A Từ." Nàng lấy di động ra nói, "Nam Tinh Nam Tinh, thêm bạn không?"

Nam Tinh chần chờ, vẫn gật gật đầu.

Danh sách bạn của nàng càng ngày càng nhiều người, loại cảm giác này.....thật giống như thế giới thanh lãnh mấy trăm năm, đột nhiên bắt đầu náo nhiệt.

Cảm giác có chút quái quái, rồi lại muốn thử xem. Cái gì cũng muốn thử xem, như là đối với thế giới này một lần nữa tràn ngập tò mò.

Lâm Mạn thêm một người bạn nữa, vui mừng cực kỳ.

Lâm Mạn còn đang mê mê di động, một hồi di động của Nam Tinh vang lên, phát hiện nàng bị Lâm Mạn kéo vào một cái group bốn

người, Lê Viễn, Lâm Mạn, nàng, còn có — — Khâu Từ.

Lâm Mạn tựa như đã đại công cáo thành sàng khoái nói: "Cái group này chỉ có bốn người chúng ta."

Nam Tinh cảm thấy Lâm Mạn nếu có thể đảm nhiệm việc ở sở môi giới, nhất định cũng có thể quây ra một chân giám đốc của một cái tổ X. Nàng liếc mắt đảo qua một cái, thấy chân dung Lâm Mạn là hình toàn thân nàng đi trên bãi biển, Lê Viễn.....cũng là bãi biển, cũng đang đi đến. Một người đi qua phải, một người đi qua trái, nếu đem hai chân dung đặt cạnh nhau, hai người như đang đi về phía nhau.

Đây là.....chân dung tình lữ trong truyền thuyết à?

Lê Viễn như là đoán được nàng đang nhìn cái gì, nói: "Mạn Mạn chọn chân dung."

Nam Tinh bưng tỉnh, Lê Viễn nhìn kiểu gì cũng không phải là người sẽ làm loại chuyện này, chẳng qua hắn lấy chân dung mà Lâm Mạn thiết kế dùng, cũng không có đổi đi, trên thực tế cũng là đang làm loại chuyện này đi?

Mới rời giường trong khách sạn, đang rửa mặt, Khâu Từ nghe thấy chuông di động, mở ra nhìn một cái, phát hiện mình đã vào một cái group bốn người, nhìn thành viên, vậy mà lại có Nam Tinh.

Di động thiếu chút nữa tuột khỏi tay rơi xuống bồn rửa mặt, Nam Tinh thế nhưng sẽ vào group?

Một lát trong group lóe ra một bức hình Lâm Mạn gửi tới, là ảnh Lâm Mạn giơ di động lên tự chụp, ở sau khuôn mặt gần chiếm trọn tấm hình của nàng, có Đào lão bản và ca ca hấn đang uống trà, còn có Nam Tinh an tĩnh ngồi ở một bên, hấn thậm chí thấy được một cái móng vuốt của Đại Hoàng.

Hấn cười cười, rất thích tấm ảnh này. Hấn gõ chữ — — "Mọi người muốn ăn cái gì, tôi mang đến."

Lâm Mạn: "Mình đã mua trà chiều, cậu nhanh lên, bằng không chúng ta ăn hết."

"Được."

Khâu Từ thay quần áo xong liền ra cửa, đi đến thang máy, ấn xuống lầu, đợi một lát, thang máy từ phía trên đi xuống, tới lầu 19 dừng lại. Thang máy đã có bốn năm người, nhưng Khâu Từ vẫn nhìn thấy người hấn không quá muốn thấy.

Lê Khang Thành.

Bác của Lê Viễn.

Lê Khang Thành thấy Khâu Từ, chờ hấn vào thang máy liền hỏi: "Lê Viễn đi ra ngoài? Bác đến công ty, không nhìn thấy hấn."

"Cháu cũng không biết." Khâu Từ khách khí hỏi, "Bác sao lại tới Thượng Hải?"

"Đi công tác."

Khâu Từ không hỏi nữa, hấn mấy năm nay cũng chỉ gặp qua Lê Khang Thành vài lần, chỉ ở mức quen biết, cũng không có giao thoa gì. Phòng chừng là cảm thấy Lê Khang Thành người này quá đáng ghét, hấn cũng không muốn cùng ông ta có nhiều tiếp xúc.

Tới lâu một, hai người mạnh ai nấy lên xe rời khách sạn.

Khâu Từ tới cửa hàng Đào gia, vừa mới vào cửa, Đại Hoàng liền chạy ra đón hấn. Chờ hấn vào viện, Lâm Mạn liền lập tức hỏi hấn: "A Từ cậu quá chậm, lại không phải giờ tan tầm, còn chưa bắt đầu kệt xe đi?"

Khâu Từ cười cười ngồi xuống, phát hiện mình ngồi ngay cạnh Nam Tinh, đây là Lâm Mạn để dành chỗ riêng cho hắn. Hắn không thấy Lê Viễn, hỏi: "Ca ca đâu?"

"Đi rửa tay rồi."

Khâu Từ lúc này mới nói: "Mình ở khách sạn đúng phải Lê Khang Thành, ông ta tới công ty tìm anh ấy, lại tới khách sạn."

"Âm hồn không tan." Lâm Mạn nói, "Trà chiều hết ngon luôn rồi."

Đào lão bản tò mò, dù gì sau khi quen biết Lâm Mạn, ông cảm thấy tiểu cô nương này làm người rất không tồi, tính tình cũng khả ái, có thể làm nàng chán ghét đến như vậy, ông cũng muốn biết, hỏi: "Người này đáng ghét như vậy?"

"Đúng rồi." Lâm Mạn oán giận nói, "Lê Khang Thành là bác ruột của A Viễn, trước kia còn rất bình thường, đối với A Viễn không nóng không lạnh, nhưng 5 năm trước ba ba A Viễn qua đời, ông ta liền hiện nguyên hình, còn muốn lấy không gian sơn mà ba ba A Viễn đánh hạ."

"Đáng giận như vậy?"

"Ừm." Lâm Mạn tiếp tục nói, "Sau đó ông ta không đoạt được, liền chính mình mở công ty, cũng là mượn danh tiếng tốt của ba ba A Viễn, dùng chiêu bài anh ruột của ba ba A Viễn, hấp dẫn không ít đầu tư, mấy năm nay kinh doanh làm được đến hô mưa gọi gió."

Năm đó Lê Khang Thành hung hăng cầm Lê Viễn một đao, ở thời điểm hấn tang phụ thống khổ nhất, thân là thân nhân lại nháy ra giựt tiền, nàng không tức mới là lạ. Nàng hờn dỗi một hồi, thấy Lê Viễn rửa tay đi ra, lập tức im miệng.

Khâu Từ kịp thời nói tiếp nói: "Cơm chiều ăn cái gì?"

Nam Tinh hỏi: "Anh làm?"

Khâu Từ cười cười: "Ừm, cô muốn ăn cái gì?"

Nam Tinh nghĩ nghĩ, nói: "Tô thịt* lần trước anh làm."

**Google thì đây là món thịt (gà heo gì đó tùy) lăn qua một lớp bột trộn trứng dày rồi chiên ngập dầu, chẹp!*

"Vậy đợi lát nữa tôi đi mua thịt, thịt buổi chiều không tươi như buổi sáng, có điều không sao."

"Ừm."

Hai người ngẫu nhiên trò chuyện hai câu, làm Lâm Mạn nhìn thấy tâm tình rất tốt.

Nàng sao cứ cảm thấy, không khí giữa hai người rất tốt chứ?

Ngoài cửa của cửa hàng Đào gia, có một người khách không mời mà đến mới vừa xuống máy bay liền tới đây, lúc này đứng ở cửa, nhìn hoa oải hương trong thùng rác, ánh mắt lập loè.

Nàng nói đem hoa đi quăng, té ra là thật.

Cực tuyệt rất sạch sẽ lưu loát.

Thành Lạc Gia nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy được tiếng trò chuyện trong tiệm.

Là Nam Tinh.

Còn có..... Khâu Từ.

Nội dung trò chuyện rất thường ngày, bình phàm đến ấm áp. Thành Lạc Gia bỗng đứng ngẩn đầu, biểu tình mất mát.

Chương 63: Tinh và Nguyệt (mười)

Cơm chiều mới ăn được một nửa, Lê Viễn nhận được điện thoại, công ty có việc liền đi rồi, hắn vừa đi Lâm Mạn cũng đi theo. Đào lão bản nói: "Hai người bọn họ cảm tình thật tốt a."

Khâu Từ nói: "Từ nhỏ đã như cây và dây leo, trước giờ chưa từng tách ra."

Đào lão bản cười nói: "Hai nhỏ vô tư cảm tình tốt đẹp nhất."

Khâu Từ cười, thờ dài nói: "Tôi chỉ biết ca ca thường nói, trước kia thấy Mạn Mạn liền đau đầu, đi đâu cũng đi theo, đuổi kiểu gì cũng không đi, ngoan cường như cây cỏ, đuổi đi, gió xuân thổi lại mọc."

"Ồ? Nghe như trước kia Lê Viễn còn rất chán ghét Lâm Mạn? Vậy thì sao sau đó lại dính nhau?"

Khâu Từ nói: "Nghe ca ca nói, 5 năm trước khi phụ thân anh ấy qua đời, Lê Khang Thành đã hạ không ít công phu trong đám cổ đông, anh ấy thừa nhận áp lực rất lớn. Có một lần Lê Khang Thành ở trước mặt bạn làm ăn của Lê gia quở trách anh ấy luôn theo đám người Thành Lạc Gia chạy khắp nơi, căn bản không quan tâm đến gia

nghiệp của Lê gia, Mạn Mạn đột nhiên nháy ra, liều mạng giữ gìn anh ấy, tiểu cô nương ngày thường nói chuyện đều không lớn tiếng, ngày đó lại khẩu chiến quần hùng."

Đào lão bản nghe xong, không khỏi cười cười, nói: "Thật là một tiểu cô nương lá gan rất lớn, sau đó liền thay đổi cái nhìn của hắn?"

Khâu Từ cũng cười, nói: "Đúng vậy, ca tôi nói, trong tích tắc đó anh ấy chỉ muốn nắm chặt tay Mạn Mạn, không bao giờ buông ra." Khâu Từ nghĩ đến biểu tình của Lê Viễn lúc nói về ngày hôm đó, lần đầu tiên không cảm thấy mấy lời âu yếm này dầu mỡ, mà lại thấy rất ấm áp.

"Đại khái không phải trong nháy mắt kia mới có tình cảm." Uống nửa ngày trà, nghe xong nửa ngày chuyện kể Nam Tinh mới nói, "Có lẽ rất sớm đã tích lũy, chỉ là chính bản thân Lê Viễn không biết."

"Có lẽ vậy." Khâu Từ không ngờ Nam Tinh sẽ tham dự đề tài này, làm hắn có chút ngoài ý muốn.

Đào lão bản đã lặng lẽ liếc mắt nhìn Nam Tinh một cái, cũng bất ngờ việc nàng sẽ góp lời. Ông khẽ cười nói: "Thái dương sắp xuống núi hoàn toàn, ta rảnh đi khoe chim, mấy đứa thu thập chén đĩa đi, nếu có rảnh, thì rửa sạch."

Ong biết Nam Tinh sẽ không nấu cơm không rửa chén, nhưng lão nhân gia ông đây, muốn cho bọn họ cơ hội riêng tư nha.

Ông đúng là một gia gia đủ tư cách.

Trước khi đi ông còn lôi Đại Hoàng đi, nỗ lực tạo cơ hội cho hai người ở chung.

Chén đĩa 5 người ăn hơi nhiều, hai người dọn vào bên trong, Nam Tinh đã định chờ ngày mai bảo mẫu tới lại rửa, nhưng vừa xoay người, Khâu Từ đã xịt nước rửa chén ra. Nàng đành phải quay trở về, nói: "Tôi không biết rửa chén."

"Vậy cô đứng ở một bên xếp chén đĩa đi."

Trình độ này Nam Tinh có thể tiếp thu.

Nàng dựa vào bồn rửa chén, nghe tiếng nước bên cạnh, ngẫm lại toàn bộ chuyện của hôm nay.

Thật bình đạm, nhưng nàng rất thích.

Chén đũa đã lục tục rửa xong, Nam Tinh ít vào phòng bếp, tìm không thấy chỗ xếp chén, tùy tay dọn qua, liền xong việc.

Nàng cùng Khâu Từ trở lại trong sân, trà đã lạnh. Khâu Từ lại đi vào nấu một bình nước, khi đi ra Nam Tinh liền nói: "Cái gì anh cũng biết làm?"

"Mọi chuyện đều biết làm trước 10 tuổi, Lệ bà bà ép." Khâu Từ cười nói, "Bà luôn sợ tôi biến thành một tên phế nhân, cho nên hận không thể làm tôi cái gì cũng biết."

"Khi còn nhỏ gặp phải một người nghiêm khắc, khá tốt."

"Ừm. Chính là ăn đòn không ít."

"Giống tôi, tổ phụ của tôi cũng thường đánh tôi."

Khâu Từ buột miệng hỏi: "Đau không?"

Nam Tinh nhìn nhìn hắn, nói: "Đau, lúc này đã không đau."

"Tôi cũng vậy." Khâu Từ nói, "Kỳ thật có đôi khi, tôi rất nhớ bà ấy, có đôi khi cũng mong, một ngày nào đó tỉnh lại là có thể thấy bà."

Nam Tinh hiểu, nàng rất hiểu, nàng cũng rất muốn một ngày nào đó tỉnh lại, có thể lại nhìn thấy tổ phụ nghiêm khắc vô cùng, đốc thúc nàng cần cù luyện công lần nữa.

Chỉ là không còn cơ hội này nữa.

Khâu Từ hỏi: "Ngày mai có nhiệm vụ?"

Nam Tinh nghĩ đến tốc độ rùa đen của Phùng Nguyên, nói: "Chắc là không có."

Khâu Từ cười cười, hỏi: "Vậy bữa sáng cô muốn ăn cái gì, tôi mua cho cô."

Nam Tinh không có gì đặc biệt muốn ăn, đầu tiên nghĩ đến là cái gì, thì cứ việc nói ra: "Bánh quẩy."

"Thêm một ly sữa đậu nành?"

"Ừm."

"Lại thêm một chén cháo thịt nạc đi, ấm dạ dày."

"Ừm." Nam Tinh nói, "Thêm một đĩa mì xào."

Khâu Từ nhin không được nở nụ cười, nói: "Ăn rất được."

"Cho Đào lão bản."

Khâu Từ bưng tỉnh, không cười nàng nữa, hấn lại nói: "Về sau cô không có nhiệm vụ, chỉ cần ở trong tiệm, tôi đều mua điểm tâm cho cô, nếu như tôi cũng không ra ngoài."

Ánh mắt Nam Tinh dừng trên bàn, hỏi: "Tại sao anh đối với tôi tốt như vậy?"

Khâu Từ nhìn nàng, nói: "Hỏi như vậy, có phải tôi thích còn chưa đủ rõ ràng hay không?"

Đôi mắt Nam Tinh khẽ nhúc nhích, không nhìn hấn, biểu tình tựa hồ không có nửa điểm biến hóa, nhưng lời này nàng nghe được. Hồi lâu

sau nàng mới ngẩng đầu nhìn hấn, lại hỏi một lần: "Tại sao anh không sợ tôi, tôi là một hoạt tử nhân, không phải sao?"

Khâu Từ suy nghĩ một hồi, nói: "Tôi to gan."

"....." Nam Tinh nhin không được mím chặt môi, là giải thích, lại không phải, kỳ thật nói đến cùng, là hấn căn bản không thềm để ý mấy thứ này, một lát sau nàng mới hỏi, "Vậy anh có từng nghĩ tới, anh sẽ già, tôi sẽ không, anh sẽ chết, tôi có lẽ còn chưa chết. Trong mấy thập niên này, anh muốn đối mặt với tôi như thế nào?"

Khâu Từ bỗng nhiên cười, cười đến Nam Tinh khó hiểu. Hấn nói: "Ồ — — cô đã nghĩ đến chuyện vài thập niên sau. Tôi biết tâm ý của cô, Tinh Tinh cô nương."

Nam Tinh khựng lại, nói không lại hấn. Nàng nghĩ đi nghĩ lại, Khâu Từ có thể cho là nàng đang nói giỡn hay không? Hoặc là nói, hấn cảm thấy mình chỉ là đang nói giỡn để hòa hoãn không khí, giống như trước đây?

Nam Tinh im lặng hồi lâu, mới nói: "Tôi có nghĩ tới, sau này của chúng ta..."

Vốn đang cười nhìn nàng, Khâu Từ cứng đờ: "Hửm?"

Nam Tinh tránh né ánh mắt hắn, Khâu Từ bỗng nhiên hiểu ra.

"Nam Tinh?"

Nam Tinh không thèm nhìn hắn.

Khâu Từ lại gọi tên nàng: "Nam Tinh Nam Tinh?"

Nam Tinh nhin không được hỏi: "Cái gì?"

Khâu Từ cười rạng rỡ, cúi người nâng mặt nàng hôn mạnh lên trán nàng một cái.

— — hắn thậm chí còn muốn ôm nàng xoay vòng vòng.

Nam Tinh tiếp nhận hắn, cũng đáp lại tâm ý của hắn.

Tim Khâu Từ cơ hồ nhảy ra ngoài.

Khó có thể bình tĩnh.

Bị một nụ hôn đánh bất ngờ Nam Tinh sững sờ tại chỗ, khi giơ tay che trán, phát hiện mặt rất nóng. Nàng nháy mắt không biết phải làm gì mới tốt, ngồi cũng không xong, đứng cũng không được, đi cũng không được, ngay cả nhìn hấn cũng không được.

"Nam Tinh." Thanh âm Khâu Từ rất thấp, lại rất nghiêm túc, "Không cần suy nghĩ sau này, tôi về sau, đều là của cô."

Nam Tinh ngẩng đầu nhìn hấn, lần đầu tiên cảm thấy, "sau này" sẽ thế nào, đã không còn quan trọng. Nàng thận trọng gật đầu: "Ừm."

Khâu Từ hai tròng mắt sáng ngời, hỏi: "Vậy tôi có thể lại hôn cô cái nữa hay không?"

"..... Không được."

Khâu Từ cười: "A..."

Không vội, bởi vì từ giờ trở đi, bọn họ đã có "sau này".

Là sau này thuộc về hấn và Nam Tinh.

Khâu Từ cúi đầu vuốt tóc nàng, nói: "Nam Tinh, hiện tại tôi rất vui vẻ."

Lời bên tai là nghiêm túc, lại làm tan chảy trái tim đã đóng băng rất nhiều năm của Nam Tinh.

Nàng cũng vậy, hiện tại rất vui vẻ.

Cũng cảm thấy —— rất ấm áp.

&&&&&

Từ trên xe xuống, Lê Viễn và Lâm Mạn đi về phía tòa nhà công ty, vào thang máy, ấn tầng 29, Lê Viễn liền nói: "Chúng ta đi mua cái biệt thự, có hoa viên, ngày mai anh không rảnh, em đi xem trước, nhìn trúng liền mua."

Lâm Mạn hai mắt sáng ngời, hỏi: "Anh muốn yên ổn xuống, không ở khách sạn nữa?"

"Ừm, dù sao cuối năm chúng ta liền phải kết hôn."

Lâm Mạn cười, lại hỏi: "Có phải anh đã nhìn ra em rất thích cửa hàng của Đào lão bản hay không?"

Lê Viễn gật đầu, hắn đương nhiên đã nhìn ra.

Lâm Mạn im lặng một lúc nói nhỏ: "Kỳ thật em cũng có chút tư tâm nhỏ, em là cố ý đem thích bày ra ngoài mặt, muốn cho anh thấy. Khách sạn không phải nhà của chúng ta, em muốn một nơi ở, chỉ thuộc về anh và em, chỉ hai người anh và em."

Lê Viễn hơi mỉm cười, cúi đầu hỏi: "Chỉ cần hai người?"

Lâm Mạn nghĩ nghĩ, bỗng nhiên hiểu ra hắn đang nói cái gì, trên mặt lộ ra nụ cười mỉm, nói: "Lại thêm hai cái, một nam một nữ là tốt nhất."

Lê Viễn nói: "Từ hôm nay trở đi anh kiêng rượu, em cũng điều trị thân thể thật tốt, chúng ta bắt đầu chuẩn bị thụ thai đi, Mạn Mạn."

Lâm Mạn cười hỏi: "Anh một người làm ăn, có thể kiêng a?"

"Tận lực."

Lâm Mạn lại nói: "Nhưng mà lỡ có thai, cuối năm hôn lễ em phải lớn bụng mặc áo cưới, giống như có chút xấu."

Nàng tưởng tượng đến hình ảnh kia, liền cảm thấy không đẹp, nhưng hấn nói muốn bắt đầu chuẩn bị thụ thai, nàng lại tâm ngửa.

Người thật là một giống loài dễ dàng lâm vào mâu thuẫn.

&&&&&

Sáng sớm hôm sau, ánh sáng mặt trời vừa ló ra, Nam Tinh đã ở cửa tiệm phơi nắng, mười phút nữa, Khâu Từ chắc là sẽ tới.

Nhưng Khâu Từ còn chưa tới, điện thoại của nàng lại vang trước, mới vừa tiếp liền truyền đến thanh âm trong veo của Lâm Mạn: "Nam Tinh Nam Tinh, hôm nay cậu rảnh không?"

"Hiện tại rảnh."

"Vậy cậu đi mua đồ với mình được không?"

"Đi dạo phố? Quần áo? Giày túi xách? Mình không đi đâu."

"Tuyệt đối không phải, mình bảo đảm."

Nam Tinh còn chưa treo điện thoại, liền thấy Khâu Từ tới, nàng lên tiếng "được", liền treo điện thoại. Khâu Từ thấy nàng sáng tinh mơ đã gọi điện thoại, cười hỏi: "Giai nhân có hẹn?"

"Lâm Mạn hẹn tôi đi mua đồ."

Khâu Từ đưa bữa sáng cho nàng, hỏi: "Cô cự tuyệt?"

"Không có."

Khâu Từ hơi bất ngờ, vậy mà không cự tuyệt.

Nam Tinh cũng không biết vì sao lại không cự tuyệt, có lẽ là bởi vì nàng cảm thấy, Lê Viễn và Lâm Mạn đối với Khâu Từ rất tốt, bọn họ đối với mình cũng hoàn toàn không kém, đặc biệt là Lâm Mạn, luôn nỗ lực tác hợp nàng và Khâu Từ, nàng hoàn toàn cảm thụ được nhiệt tình của Lâm Mạn.

Khâu Từ nói: "Vừa lúc tôi chiều nay cũng muốn ra ngoài, cô đi với cô ấy, tôi cũng không cần lo cơm trưa cho cô, Mạn Mạn là cái tiểu mỹ

thực gia, đồ ăn mà cô ấy giới thiệu, sẽ không bạc đãi dạ dày cô đâu."

Nam Tinh thấy hấn đem mình giao cho Lâm Mạn, định nói nàng không cần hấn đem nàng giao cho ai cả, nàng cũng có thể tự chiếu cố bản thân rất tốt.

Nàng đã rất lâu không làm tiểu cô nương, đã sớm không còn tâm hồn thiếu nữ.

Nơi xa có một nhân viên chuyển phát nhanh đang chạy chậm về hướng này, trong tay như cũ ôm một bó hoa oải hương lớn, thấy Nam Tinh liền nói: "Nam Tinh tiểu thư phiền cô ký nhận hoa."

Nam Tinh nói: "Không nhận, anh mang về đi."

Nhân viên chuyển phát nhanh có chút khó xử: "Đều đã đưa đến đây, phiền ngài ký nhận đi." Hấn không thể không bổ sung một câu, "Muốn trừ tiền, làm ơn."

Nam Tinh khựng lại, cuối cùng vẫn ký nhận, chỉ là nhận xong liền thuận tay bỏ vào thùng rác, nàng thật sự muốn gọi điện thoại cho Thành Lạc Gia, nói nàng không nhận hoa, cũng không tiếp thu tâm ý của hấn.

Lòng nàng có chút bức bối, nói: "Lâm Mạn nói đến đón tôi, chắc là nhanh."

"Vậy chúng ta cùng đi ra ngoài." Khâu Từ lúc gần đi liếc nhìn bó hoa kia một cái, Thành Lạc Gia thật sự rất kiên trì, nhưng Nam Tinh cự tuyệt cũng rất kiên định.

Lâm Mạn đón Nam Tinh, liền nói với Khâu Từ: "Mình sẽ chiếu cố tốt Tinh Tinh cô nương của cậu, chúng ta đi đây."

Khâu Từ dặn dò: "Cơm trưa phải ăn đúng giờ."

"Không thành vấn đề." Lâm Mạn đem Nam Tinh nhét vào trong xe, nói, "Mình thật sự không mua quần áo, cậu không phải sợ, mình biết cậu không thích đi dạo phố."

Nam Tinh bán tín bán nghi, chờ tới nơi, Nam Tinh tin tưởng Lâm Mạn không nói sai. Nàng nhìn một khu biệt thự rộng lớn ở đằng xa, đây là..... muốn mua biệt thự đi?

"Mạn Mạn?"

Người đến người đi, có tiếng gọi từ phía sau truyền đến. Lâm Mạn nghe thấy thanh âm này, sắc mặt rõ ràng trầm xuống, chờ xoay

người một cái, sắc mặt lại khôi phục, cười vui vẻ nói: "Lê bá bá!"

Lê Khang Thành đánh giá nàng một cái, hỏi: "Sao cháu lại tới đây?"

"Tới đi dạo."

Lê Khang Thành gật gật đầu, để ý thấy có một nữ hài cao gầy bên cạnh Lâm Mạn, theo bản năng nhìn về phía nàng, vừa nhìn một cái, đồng tử bỗng nhiên chấn động.

Nam Tinh thấy ông ta nhìn chằm chằm mình, khẽ nhú mày. Lâm Mạn cho là ông ta lại phát tác tính háo sắc, nói: "Chúng ta đi trước, Lê bá bá."

"Ừ." Lê Khang Thành hỏi, "Cháu không giới thiệu bạn cháu một chút?"

Lâm Mạn nói: "Không cần thiết đi? Lê bá bá."

Lê Khang Thành nói: "Nhìn bộ dạng, giống như là nữ hài tử mà A Lạc nhắc tới kia, để ta nghĩ xem..... Nam Tinh?"

Lâm Mạn bĩu môi, tên Thành Lạc Gia này thật lảm chuyện, làm nàng cũng muốn ghét lây cả hắn. Lê Khang Thành thấy nàng phản ứng như thế, cười cười, nói: "Té ra là Nam Tinh." Ông ta gật đầu với Nam Tinh, khách khí chào hỏi.

Nam Tinh lại không biết tại sao, người này làm nàng cả người đều không thoải mái.

Tác giả có lời muốn nói: Quyển tiếp theo Hồ phù đồng thau

Vẫn là nội dung chủ tuyến về chuyện cũ.

Chương 64: Hồ phù đồng thau (một)

Ra khỏi khu biệt thự, Lâm Mạn và Nam Tinh đi ăn cơm trưa, rồi lại muốn đi chọn nội thất, lần này nàng không lôi kéo Nam Tinh đi. Chờ đưa Nam Tinh về lại ngõ nhỏ, nàng liền gọi điện cho Lê Viễn, nói: "Em chọn xong rồi, còn căn kế bên, em cũng muốn mua luôn."

"Tùy em."

"Em mua để cho A Từ và Nam Tinh, trước tiên đừng nói cho bọn họ, về sau bọn họ muốn ở thì ở, không được thì em coi như đầu tư."

Lê Viễn ở đầu kia cười khẽ, nói: "Ừ."

Lâm Mạn sắp cắt đứt điện thoại, lại nhớ tới một chuyện, nói: "Mới vừa ở đó đụng phải Lê Khang Thành, ông ta giống như có hứng thú đặc biệt với Nam Tinh, thật không biết ông ta làm sao nhận ra cô ấy là Nam Tinh, ồ.....nhớ rồi, chắc là A Lạc từng nhắc tới đi."

"A Lạc?" Lê Viễn nói, "Hắn đang ở công ty đây, anh mới vừa họp xong, định đi gặp hắn."

Lâm Mạn bừng tỉnh, lại vui vẻ thay cho Thành Lạc Gia, có thể đi khắp nơi, xem ra hẳn thật sự giải hòa với mẹ hẳn. Nàng nói: "VẬY chờ em chọn xong nội thất rồi qua tìm bọn anh."

"Ừ."

&&&&&

Nam Tinh trở lại cửa hàng Đào gia không thấy Khâu Từ, nghĩ chắc là hẳn đi làm việc, nói buổi chiều không đến đây.

Đào lão bản phòng chừng là đang bận nấu cơm trưa, Nam Tinh vào cửa hàng không nhìn thấy ông, đi vào sân đến phòng bếp, thấy ông đang xào rau, lập tức đi qua nói: "Bảo mẫu đâu?"

Đào lão bản cười nói: "Cô ấy hôm nay có việc xin ta nghỉ, dù sao cũng là làm đồ ăn cho một người, tùy tiện ăn một chút. Cô ăn chưa?"

"Ăn rồi." Nam Tinh hỗ trợ mang chén đĩa ra, rồi ngồi ở một bên phát gốc.

Đào lão bản hỏi: "Có tâm sự?"

"Hôm nay tôi gặp phải một người, một người làm tôi cảm giác đặc biệt kỳ quái." Nam Tinh nghĩ tới Lê Khang Thành, cứ cảm thấy trong lòng không thoải mái, "Lê Khang Thành, bác của Lê Viễn."

"Trùng hợp như vậy."

"Ừm." Nam Tinh hỏi, "Có bao nhiêu đôi mắt rồi?"

"973 đôi." Đào lão bản nói, "Còn thiếu 27 đôi."

Nam Tinh trầm mặc một lát, nói: "Ba mươi năm, còn chưa đủ một ngàn."

Đào lão bản nhin không được nói: "Tính bình quân, một tháng tìm ba đôi, đã rất liều mạng."

Nam Tinh lắc đầu, không đủ, còn xa mới đủ.

"Ít nhất cô cũng đã xác định Bành Phương Nguyên đang ở trong nước." Đào lão bản nói xong, chính mình cũng có chút thất thần, trong nước.....cũng hoàn toàn không nhỏ chút nào.

Nam Tinh không cảm thấy lời này an ủi nàng, nàng cầm di động đang định gọi cho Phùng Nguyên, di động liền vang lên, vậy mà là Phùng Nguyên. Nàng chuyển nghe điện thoại, hỏi: "Có nhiệm vụ?"

"A? Không có....." Phùng Nguyên hơi chột dạ, thanh âm nhỏ như muỗi kêu, làm Nam Tinh nghe cực kỳ lao lực. Phùng Nguyên lặng lẽ nói, "Lão đại bọn tôi lại tìm tôi lấy tư liệu về cô, tôi vẫn giao ra phần lần trước, lão đại lại hỏi tư liệu của cô là thật sự? Tôi nói đương nhiên a. Nhưng kỳ quái là, lão đại bọn tôi thế nhưng có vẻ không quá tin tưởng, cảm giác tôi lại tiếp xúc với cô, tôi liền lộ tẩy."

Nam Tinh nhú mày, hỏi: "Cậu có thể an bài cho tôi gặp lão đại các cậu không?"

"Lão đại bọn tôi không gặp người."

"Có nơi nào thường đi hay không?"

"Cái này....." Phùng Nguyên chần chờ một hồi lâu, mới nói, "Lão đại bọn tôi đặc biệt thích đọc sách, thường đến thư viện ở nhân gian. Mỗi ngày 4 giờ chiều sẽ đi đến đó, 6 giờ sẽ rời khỏi, bởi vì đó là thời gian đi làm."

"Thư viện nào? Lão đại các cậu thường có bộ dạng gì, có ảnh chụp không?"

"Không có ảnh chụp, camera có thể chụp bọn tôi còn chưa được phát minh. Cô đợi lát nữa, tôi vẽ một tấm cho cô."

Nam Tinh hồ nghi: "Cậu biết vẽ tranh?"

Phùng Nguyên tự tin tràn đầy, ở đầu bên kia vỗ ngực kêu bộp bộp, nói: "Đương nhiên là biết!"

Qua nửa giờ, Đào lão bản cũng ăn xong cơm, Phùng Nguyên mới gửi tới một tấm hình. Nam Tinh nhìn một cái, liền quăng qua một bên. Đào lão bản tò mò nhìn thử, rảnh tay giúp Nam Tinh hồi âm lại một hàng chữ — —

"Hay là cậu miêu tả một chút đi."

&&&&&

Nam Tinh 3 giờ chiều đi đến thư viện, trên đường nàng lại nhìn miêu tả của Phùng Nguyên, không cẩn thận lại nhìn thấy bức vẽ Phùng Nguyên vẽ, quả thực là linh hồn họa sĩ, đây là quái thú gì vậy?

Bởi vì không phải cuối tuần, lại là 4 giờ chiều, thư viện nội thành không quá nhiều người.

Nam Tinh vào trong, phát hiện nơi này rộng kinh người.

Cho dù người không nhiều lắm, muốn tìm được lão đại sở môi giới, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Theo miêu tả của Phùng Nguyên, lão đại là một người trẻ tuổi, nhưng tủ quần áo đại khái chỉ có một kiểu dáng, cực kỳ dễ đoán hần hôm nay mặc cái gì. Từ sau khi vào thu, bộ dạng hằng ngày của hần chính là áo thun dài tay, màu thiên về lam hoặc xám; màu quần cũng phối theo màu áo, nếu áo màu xanh đen thì nhất định là một cái quần dài màu vàng nhạt, nếu áo màu xám thì sẽ là quần jean màu xanh lam.

Khi Nam Tinh đi vào còn cho rằng sẽ dễ tìm, nhưng không nghĩ tới, nam giới ở đây, cơ bản đều là áo thun tay dài và quần dài.

Phong cách.....thẳng nam trong lời đồn đây à?

Nàng nhìn thời gian, còn chưa đến 4 giờ.

Nàng cầm một quyển sách đứng bên lan can lầu hai, tầm mắt đối diện cửa lớn. Lầu một là nơi quản lý, lầu hai là phòng đọc và mượn

đọc, cửa lớn duy nhất chính là cửa đối diện nàng.

Thời gian từng phút từng giây mà trôi qua, Nam Tinh cơ hồ ngay cả đôi mắt cũng chưa chớp, nàng muốn nhìn một chút xem người hai lần hỏi thăm về mình kia rốt cuộc là ai.

Nàng cũng không bài trừ người kia là Bành Phương Nguyên.

Nhiều năm như vậy, Bành Phương Nguyên trốn đến nơi nào nàng cũng không biết, nhưng khẳng định là đã thay đổi một thân phận để tồn tại.

Lấy năng lực của hắn sáng lập sở môi giới, cũng không phải việc khó.

Đã 4 giờ.

Nam Tinh càng thêm chuyên chú nhìn chăm chăm cổng lớn, không bỏ sót bất luận một người nào.

"Tỷ tỷ."

Bên cạnh có giọng trẻ con non nớt vang lên, Nam Tinh cúi đầu nhìn, chỉ thấy là một bé trai. Nó ngẩng đầu chỉ vào sách trong tay nàng, nói: "Tỷ tỷ cầm sách ngược rồi."

Nam Tinh khựng lại, sách đúng là bị ngược. Nàng nói tiếng cảm ơn, bé trai kia giống như vừa làm một việc lớn, cảm thấy mỹ mãn chạy đi. Nam Tinh thu hồi tầm mắt, tiếp tục theo dõi cửa lớn.

Nhưng mà đợi nửa giờ, vẫn không có thấy lão đại nọ. Nàng nghĩ lại, cũng không phải là 30 giây vừa rồi bé trai kia ở đây, người nọ đã vào trong đi?

Nam Tinh nhú nhú mày, vào phòng đọc tìm.

Kệ sách trong thư viện rất cao, như cây rừng đứng lặng lẽ trên sân nhà, kệ màu đỏ nâu chứa từng hàng sách chỉnh tề, nơi nơi, đều tản ra mùi sách nồng đậm, cổ xưa lại trang trọng.

Nàng đi qua từng hàng kệ sách, vẫn không tìm được người muốn tìm.

Bỗng nhiên nàng lại nghe thấy một góc truyền đến giọng trẻ con non nớt, như là.....bé trai vừa rồi. Nàng thò đầu ra khỏi hàng kệ, nhìn qua bên kia, quả nhiên nhìn thấy bé trai kia.

Nó ngẩng đầu ra hiệu cho hai người phía trước im tiếng, nhỏ giọng nói: "Nơi này là thư viện, các tỷ tỷ không thể nói chuyện lớn tiếng ở đây."

Nữ hài liếc nhìn nó một cái, nói: "Ai cần mày lo."

Bé trai ghen đỏ mặt, nói: "Lão sư đã dạy, ở chỗ này không thể nói lớn tiếng. Cửa còn dán quy tắc, các tỷ tỷ biết nhiều chữ hơn em đi? Em cũng biết mấy chữ đó, các tỷ tỷ không biết sao?"

Nó nói với vẻ mặt thành khẩn, không có ý tứ châm chọc. Nhưng nghe vào tai người trưởng thành, lại cảm thấy bị châm chọc cực kỳ. Nữ hài kia duỗi tay muốn đẩy nó ra, dạy dỗ cho nó một trận, tay mới vừa vươn ra, đã bị một người tóm cổ tay.

Nữ hài đang muốn mắng chửi, ngược lên, thấy là một soái ca trẻ tuổi, mắt kính gác trên sống mũi lịch sự văn nhã, tay lại bị hấn nắm lấy, tức khắc đỏ mặt, mắng không ra.

"Mỗi nơi đều có quy củ riêng, các cô không tuân thủ quy củ, còn muốn khi dễ người tuân thủ quy củ?"

Hai nữ hài thấy không chỉ riêng hấn ra mặt, người khác cũng đang nhìn qua phía này, tựa hồ rất có ý tứ tới giáo huấn các nàng. Các nàng đột nhiên thấy chột dạ, nói: "Buông tay ra, bọn ta đi còn không được sao?"

"Đương nhiên không được, ít nhất cô phải xin lỗi nó, nếu không đứa nhỏ này sẽ cảm thấy nó làm sai."

Nữ hài hết cách, đành phải nói: "Thực xin lỗi tiểu đệ đệ."

Bé trai vốn đang có chút mờ mịt nghe vậy, đôi mắt lại sáng lên, nói: "Về sau các tỷ tỷ đừng tái phạm."

Nữ hài đang nóng lòng thoát thân, vội vàng đáp ứng "được được", tay lúc này mới được thả ra, vội vàng xám xịt rời đi.

Nam tử sờ sờ đầu bé trai, cười nói: "Em làm rất đúng."

Nam đồng gật gật đầu, lại nhẹ nhàng "suyt" một tiếng với hắn, nam tử cười cười, cũng "suyt" một tiếng, thư viện lại quay về an tĩnh.

Nam Tinh đứng đây chỉ có thể thấy bóng dáng người nọ, áo thun dài tay quần dài, cực kỳ giống người Phùng Nguyên miêu tả. Nhưng nhìn không thấy mặt, không biết trông như thế nào. Có điều cũng không phải Bành Phương Nguyên, Bành Phương Nguyên chừng 40, dáng người cũng cường tráng hơn, vô luận là giọng nói hay là dáng người, đều không giống.

Chỉ là, giọng nói này, nàng đã nghe qua ở đâu đó.....

Cũng không tính là xa lạ.

Trải qua cả ngàn năm nàng đã gặp qua vô số người, nghe qua vô số giọng nói, nhất thời nghĩ không ra.

Nàng đi từng bước một qua hướng đó, đi rất cẩn thận, không muốn bị phát hiện, huống chi, người này cũng chưa chắc chính là lão đại sở môi giới.

Bỗng nhiên người nọ xoay người, trên mặt hơi có cảnh giác, tựa hồ nhận thấy có người đang nhìn mình chằm chằm. Nhưng ở lối đi nhỏ đằng trước không có ai nhìn mình, đều là đứng bên kệ sách đọc sách. Hắn khẽ nhíu mày, cứ cảm thấy bị theo dõi.

Tránh ở sau kệ sách Nam Tinh nhận thấy được người nọ thu hồi tầm mắt, nghĩ nghĩ, đi vòng qua kệ sách, chuẩn bị từ chính diện đi tới.

Nàng vòng qua kệ sách, có thể cảm giác được đã đến rất gần người này.

Nàng còn đang nghĩ xem giọng nói kia rốt cuộc là của ai, nghĩ không ra, nghĩ kiểu gì cũng không nhớ nổi, nhưng nàng nhất định quen biết.

Vòng qua kệ sách Nam Tinh nhìn về hai bên hàng kệ, lại không nhìn thấy người kia.

"Có vẻ như cô đang tìm tôi."

Thanh âm vang lên sau lưng, Nam Tinh hơi khựng lại, chậm rãi quay người, thấy một gương mặt trẻ tuổi...lại quen thuộc.

Người nọ thấy nàng, cũng sửng sốt.

"Nam Tinh?"

Nam Tinh cũng ngây ngẩn cả người, gương mặt này, xa xăm rồi lại quen thuộc. Là đệ tử xuất sắc nhất, cũng là đệ tử nhập thất duy nhất trong đám đệ tử cuối cùng của tổ phụ.

Trường Không.

Người năm đó bị tổ phụ đuổi ra Nam gia, đoạn tuyệt quan hệ.

Lời editor: hoa vạn thọ lên sàn...đệ tử nhập thất là vào ở luôn trong nhà đó

Chương 65: Hồ phù đồng thau (hai)

Gặp lại người ngoài ý liệu, hai người đều nháy mắt không nói ra lời. Qua một hồi lâu Trường Không mới mở miệng: "Em còn sống, em quả nhiên còn sống."

Những lời này, cũng là Nam Tinh muốn nói, hắn còn sống.

Nhưng mà, hắn tại sao lại còn sống?

Trường sinh, rất nhiều người theo đuổi, nhưng cũng là cấm kỵ của rất nhiều người trong Huyền môn, phạm là muốn trường sinh, không phải dùng thống khổ của bản thân để trả giá, thì là lấy thống khổ của người khác để trả giá.

Nàng hy vọng Trường Không sư huynh là cái thứ nhất.

"Năm đó tôi nghe nói Nam gia gặp biến cố, trở về tìm mọi người, nhưng Nam gia đã bị thiêu thành tro tàn, nơi nơi đều là thi hài. Tôi muốn tìm em, nhưng tìm kiểu gì cũng không thấy." Dùng chút kỹ xảo để tìm người muốn tìm trong một đồng người, cũng không khó, Trường Không lại không tìm được Nam Tinh trong Nam gia, "Em không ở phế tích, tôi cho rằng em còn sống, vẫn luôn tìm em, nhưng

Đại Tổng không còn, Nguyên triều không còn.....cũng chưa tìm được."

Người ở đây ít, cũng an tĩnh, hắn nói một hơi rất dài, tuy rất nhỏ, nhưng vẫn có vẻ lớn tiếng. Nam Tinh đề xuống rất nhiều lời muốn nói trong lòng, nói: "Ra bên ngoài nói đi."

Phía sau thư viện, là một mảnh rừng nhỏ, tốp năm tốp ba người ngồi trên ghế dài, đều ôm sách trên tay.

Ở chỗ này không có ai quấy rầy bọn họ.

Trường Không hỏi: "Mấy năm nay em rớt cuộc đi đâu? Lại vì cái gì.....còn có thể sống đến bây giờ?"

"Sur huynh thì sao?" Nam Tinh hỏi, "Sur huynh lại vì cái gì có thể sống đến bây giờ?"

"Sau khi sư phụ đuổi đám đệ tử chúng ta ra khỏi sư môn, tôi theo thầy khác học, sau khi bá sư mới phát hiện, đó là một môn phái không coi là chính phái." Trường Không có chút xấu hổ mở miệng, "Bọn họ có chút bí thuật, có thể cho người trường sinh. Nhưng tuyệt đối sẽ không hại tính mệnh người khác, sư phụ tuy đã từ bỏ tôi, nhưng tôi không quên sư phụ, cũng không quên sư môn."

Nam Tinh nhẹ nhàng gật đầu, trên đời chuyện kỳ ảo nhiều như vậy, luôn có vài biện pháp có thể cho người trường sinh. Nàng lại nói: "Sư huynh còn hận tổ phụ tôi?"

Năm đó một đám đệ tử của Nam gia bị đuổi ra sư môn, rất nhiều đệ tử không muốn rời đi, nhưng hết cách, lục tục rời đi, chỉ mình hắc trước sau không muốn rời đi. Ở trước cửa Nam gia quỳ ba ngày ba đêm, đói đến ngất xỉu, tình lại mới rồi cuộc hết hy vọng, lại phát thề độc, thề không vào cửa Nam gia nữa, sau này gặp lại, thì là thù địch.

Nam Tinh khi đó đã lớn, nàng đứng bên cạnh tổ phụ, nhìn sư huynh phát thề độc trong mưa, cũng thấy tổ phụ đứng quay lưng, trong mắt có nước mắt.

Đệ tử tổ phụ thích nhất, chính là sư huynh Trường Không.

Lúc ấy nàng không rõ vì sao tổ phụ muốn đuổi hắc đi, thẳng đến nửa tháng sau, Nam gia bị diệt tộc. Nàng mới hiểu được, tổ phụ đã sớm tính ra Nam gia gặp đại nạn, không muốn đệ tử bị liên lụy, bởi vậy vô luận như thế nào cũng muốn đuổi bọn họ đi, bảo mệnh cho bọn họ.

"Không hận." Trường Không nói, "Đã qua lâu như vậy, đã không còn hận."

Nam Tinh "ừm" một tiếng, nhắc tới chuyện cũ, luôn có rất nhiều gánh nặng, nàng nói: "Tổ phụ tính ra Nam gia gặp nạn, không muốn liên

lụy các anh, cho nên mới đuổi các anh đi."

Trường Không im lặng, nói: "Sur phụ nói.....ông ấy đã tuyển định em làm người thừa kế Nam gia, em đã học thành, không cần chúng ta. Một mình em, là có thể khởi động toàn bộ Nam gia, chúng ta bất quá là phế vật."

Nam Tinh không biết mấy thứ này, nhưng nếu tổ phụ không nói khó nghe như vậy, bọn họ căn bản sẽ không đi. Cho dù là nói như vậy, cũng có đệ tử không muốn rời đi.

Trường Không thở dài thật mạnh, nói: "Vô luận như thế nào, em có thể tồn tại, là tốt. Ngoài em ra, Nam gia còn ai còn sống sao?"

Nam Tinh không muốn liên lụy Nam Nguyệt, nói: "Đã không còn."

"Vậy em hiện tại đang ở đâu?" Trường Không chần chờ một lát, vẫn hỏi, "Em.....kết hôn sao?"

Nam Tinh khựng lại, lắc đầu.

"Tôi cũng không."

Nam Tinh biết hẳn muốn nói cái gì, năm đó trưởng bối rất thích Trường Không, luôn nói chờ hai đứa lớn hơn một chút, liền đính hôn cho chúng. Trường Không lớn hơn nàng năm tuổi, từ sau khi nghe trưởng bối nói như vậy, đối với Nam Tinh cũng là nơi chốn chiếu cố. Hai người thiên phú tương đương, thường cùng nhau nghiên cứu luyện tập huyền học, nâng đỡ trợ giúp nhau.

Nhưng Nam Tinh một lòng đều ở trong chuyện gánh vác Nam gia, không nghĩ tới phương diện kia. Trường Không lớn tuổi, tâm hồn trưởng thành sớm, trong lòng là thích Nam Tinh.

Hiện tại hẳn hỏi như vậy, rất rõ ràng là còn chưa quên nàng.

Nam Tinh lại vẫn như cũ không có ý tưởng này, bởi vì nàng thích người khác.

Trường Không thấy nàng không có ý định nói thêm, cũng dừng đề tài này lại, tâm ý đã biểu lộ, mọi chuyện không thể quá mức sốt ruột. Hẳn lại hỏi: "Em hiện tại đang ở nơi nào?"

Nam Tinh còn chưa trả lời, di động vang lên, nàng click mở pop-up, là Phùng Nguyên gửi tin tới.

"Tin tức mới nhất, đồng nghiệp nói giữa trưa gặp lão đại, mặc áo màu xanh đen quần dài màu vàng nhạt, đang muốn đi thư viện trả sách, tên sách là....."

Rũ mi nhìn tin tức Nam Tinh theo bản năng liếc quyển sách trong tay Trường Không, rõ ràng là tên cuốn sách kia.

Nàng bỗng đứng khựng lại, ngẩng đầu nhìn hắn, hỏi: "Sở môi giới Âm dương là anh sáng lập?"

Trường Không bất ngờ: "Em từ đâu mà biết được?"

Nam Tinh chợt cảm thấy Phùng Nguyên hảo tâm làm hỏng chuyện.

Nếu lần đầu tiên Trường Không đòi hắn tư liệu về mình, Phùng Nguyên đưa, vậy thì cũng không đến mức hôm nay mới nhận ra nhau.

Trường Không nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, hỏi: "Giám đốc Phùng? Là hắn đi."

"Vì cái gì anh cảm thấy sẽ là hắn?"

"Trực giác." Trường Không cười cười, "Tôi nghe nói qua về trộm mệnh sư, có chút tò mò, liền hỏi hắn tư liệu. Không ngờ, vậy mà hắn đưa tôi tư liệu giả."

"Không phải hấn đưa cho anh tư liệu giả, là tôi đưa cho hấn tư liệu giả." Nam Tinh không muốn Phùng Nguyên bị liên lụy, hơi châm chọc nói, "Tôi có thủ đoạn này, có thể làm một phần tư liệu giả thoát nhìn 100% 'chân thật' đưa cho hấn."

Trường Không thấy biểu tình này của nàng, trong lòng hiểu rõ, nói: "Nếu là em, xác thật là có thể. Phùng Nguyên làm việc rất nghiêm túc, tư liệu cũng sẽ cẩn thận thẩm tra đối chiếu, không ra sai lầm, lần này cũng thua vào tay em, không phải hấn không lợi hại, là em quá lợi hại."

Nam Tinh sợ hấn hỏi chi tiết tư liệu giả của mình, nếu không nói được, vẫn sẽ lộ tẩy là Phùng Nguyên nói dối hấn, liền hỏi: "Sur huynh vì sao lại sáng lập sở môi giới?"

Trường Không thu hồi suy nghĩ, nói: "Chắc là nhầm chán đi.....em thì sao, tại sao lại làm trộm mệnh sư? Nghe nói cái giá là, cố chủ phải trả giá một đôi mắt? Em muốn đôi mắt làm cái gì?"

Nam Tinh không trả lời, nàng càng để ý người thân, cố nhân, nàng càng quý trọng, không muốn bọn họ vốn dĩ sống yên ổn lại bị cuốn vào chuyện này. Tổ phụ năm đó đuổi bọn họ đi, cũng là duyên cớ này.

Trường Không không biết nàng mấy năm nay đã trải qua cái gì, nhưng một cô nương trải qua mấy triều mấy thế hệ, hẳn là không dễ dàng. Hắn thấy tóc mái Nam Tinh hơi rũ, che đi mi mắt, duỗi tay muốn vén lên cho nàng.

Nam Tinh mới vừa thấy tay hắn, liền tránh đi. Động tác quá nhanh, làm Trường Không chớp mắt xấu hổ thất thần.

Hắn ho nhẹ một tiếng, thu tay, nói: "Điện thoại cũng có thể cho đi, nếu không biến người mệnh mang, xoay người tức là biệt ly. Em hiện tại không muốn nói cho tôi những chuyện đó, có lẽ có một ngày em sẽ nguyện ý nói cho tôi."

Nam Tinh thật ra không muốn mất liên lạc với hắn, nói số cho hắn. Nàng đọc số, lại hỏi: "Anh quen Triệu Kỳ? Lúc ở Kiều gia thôn tôi đã gặp hắn, hắn cũng là sở môi giới giới thiệu."

Trường Không nói: "Không quen, nhưng có một bằng hữu quen. Hắn nói Triệu Kỳ thích mấy thứ này, liền nhờ tôi nhìn xem có cơ hội nào thích hợp để hắn đi luyện tập một chút."

Nam Tinh nghĩ Trường Không khẳng định không biết Triệu Kỳ chính là lấy bút chu sa ra luyện tập, nếu không đã sớm tìm ra tung tích của Nam Nguyệt. Nàng thuận miệng hỏi: "Bằng hữu kia là ai?"

Trường Không nhìn nàng, hỏi lại: "Em đang quan tâm tôi, hay là quan tâm người kia, hay là quan tâm Triệu Kỳ?"

Nam Tinh bị hỏi khựng lại, không biết hẳn là thật sự hỏi, hay là không muốn nói bằng hữu kia là ai.

Trường Không không hỏi nữa, nói: "Tôi đưa em về đi."

"Không cần, tôi có thể tự về."

"Tôi biết em có thể tự về."

Nam Tinh dừng một chút, trực tiếp ngược mắt, nhìn thẳng hẳn, nói: "Tôi đã có người yêu."

Trường Không cứng đờ, sau đó hỏi: "Hẳn biết em là người trường sinh?"

"Biết."

Trường Không bất ngờ, lại hỏi: "Hẳn có thể tiếp thu tất cả về em?"

Cũng không nói hết cho Khâu Từ nên Nam Tinh trầm mặc, Trường Không lập tức nói: "Hắn biết em trường sinh, lại không biết tất cả về em, cho nên em cũng không dám chắc hắn có thể tiếp thu hay không. Nam Tinh, chúng ta trải qua vô số triều đại, tiếp xúc quá vô số người, em cũng sẽ không khờ dại cho rằng, phàm nhân bình thường có thể tiếp thu thân phận cùng thọ mệnh của chúng ta đi? Trên đời chỉ có tôi và em mới thích hợp nhau, chẳng lẽ không phải sao?"

Nam Tinh không muốn cãi cọ với hắn về việc này, dù sao nàng cũng không biết Khâu Từ rốt cuộc sẽ tiếp thu nàng tới trình độ nào, trong lòng có chút bất an. Nàng không tiếp tục đề tài này, nhàn nhạt nói: "Làm phiền sư huynh thay tôi bảo mật tư liệu của tôi trong sờ môi giới, miễn cho Phùng Nguyên biết thân phận kia của tôi là giả."

Trường Không thấy nàng lại tránh đi đề tài này, rốt cuộc không nói nữa, có một số việc không thể nóng vội. Hắn đối với Nam Tinh, luôn dễ dàng nóng nảy. Hắn nhẹ nhàng thở dài, nói: "Được, chuyện tư liệu tôi sẽ làm bộ cái gì cũng không biết, em tiếp tục dùng thân phận kia đi."

"Cảm ơn sư huynh." Nam Tinh nhắc nhở, "Anh đi trả sách đi, tôi về."

"Được."

Trường Không nhìn Nam Tinh rời đi, Nam Tinh không phải mặc váy áo, nhưng hắn vẫn có thể nhớ tới thiếu nữ năm đó một thân váy lụa, ở dưới cây đào trong sân, phi thân múa kiếm.

Đẹp, đẹp đến làm người say mê.

Vừa ra khỏi thư viện Nam Tinh lập tức gọi điện cho Phùng Nguyên, nói cho hắn chuyện vừa rồi, nghe được Phùng Nguyên hoảng sợ, thiếu chút nữa sợ tới mức khóc ra ở đầu kia. Nghe đến cuối rốt cuộc mới yên tâm, nói: "Được được, tôi sẽ cẩn thận. Phần tư liệu giả kia của cô tôi sẽ chia cho cô, cô nhớ học thuộc lòng a, đừng lộ tẩy."

Nam Tinh hỏi: "Cậu sợ lão đại các cậu như vậy sao?"

"Đương nhiên sợ a, trên đời có cấp dưới nào không sợ lão đại. Cô đừng nhìn lão đại bọn tôi tuần tú lịch sự văn nhã, nhưng có thể xài được ở cả hai giới âm dương, có thể là nhân vật đơn giản sao?"

Nam Tinh nghĩ nghĩ, nói: "Ừm, sư huynh đích xác không phải người đơn giản."

Phùng Nguyên nói: "Tôi cuối cùng biết vì sao cô hung như vậy, giống lão đại bọn tôi! Các người một ổ mà ra."

Nam Tinh hơi mím môi, Phùng Nguyên thật đúng là da ngựa. Nàng nói: "Mau đi tìm việc đi."

Vừa nói đến nhiệm vụ Phùng Nguyên liền yếu thế, không còn sức phun tào: "Ờ....."

Ngồi xe trở lại phường Điền Tử Nam Tinh còn đang nghĩ về sư huynh Trường Không, không biết có thể mượn nhân mạch của hắn, hỏi thăm về Bàn Phương Nguyên hay không.

Nhưng nàng lại không quá muốn làm như vậy, bởi vì vô luận là cùng với ai, một khi có bắt đầu, liền bắt buộc phải có càng nhiều liên lụy. Trên đời khó trả nhất, là nhân tình.

Niệm tưởng Trường Không dành cho nàng, nàng rất rõ ràng.

Trước kia tính tình Trường Không đã đặc biệt chấp nhất, hiện giờ xem ra có vẻ không thay đổi bao nhiêu.

Cuối cùng Nam Tinh vẫn từ bỏ ý đồ nhờ hắn hỏi thăm.

Chương 66: Hồ phù đồng thau (ba)

Nam Tinh trở lại ngõ nhỏ đã là 6 giờ chiều, đi ở ven đường, có không ít nhà đã bắt đầu làm cơm chiều. Nam Tinh nhớ tới đồ ăn Khâu Từ làm, ăn rất ngon, cũng rất hợp khẩu vị của nàng.

Khâu Từ không biết đang ở đâu, đi nơi nào làm việc.

Nam Tinh nghĩ, gửi cho hắn một cái tin nhắn, hỏi hắn ăn cơm chiều chưa.

Bên kia rất nhanh liền hồi phục — — còn chưa ăn, cô thì sao?

"Cũng chưa."

"Tôi sắp xong, rất đói bụng. Cô có đói bụng không?"

"Không đói bụng." Nam Tinh muốn nói với hắn về chuyện Trường Không, gõ chữ hỏi, "Anh chừng nào thì trở về?"

"Nhanh thôi."

Nam Tinh đáp một cái "ừm", người đã đi gần đến cửa tiệm, bởi vì Đại Hoàng đều chạy ra đón nàng. Nàng sờ sờ đầu Đại Hoàng, trước khi cất điện thoại di động đi, lại nhìn màn hình, Khâu Từ còn chưa hồi phục.

"Nam Tinh."

Trước cửa hàng có người gọi nàng, nàng nghe ra là ai, hơi khựng lại, ngẩng đầu nhìn qua, dừng bước, hơi có chút lạnh nhạt mà nhìn vị khách không mời mà đến đang ôm một bó hoa lớn này.

Thành Lạc Gia thấy nàng khi nhìn di động mặt mũi còn ẩn ẩn giận ra, nhưng nhìn thấy chính mình, lại mang lên vẻ lạnh nhạt, hẳn rõ ràng Nam Tinh đối với mình không có một chút tình cảm nam nữ nào.

Nhưng hẳn có.

Hắn thích Nam Tinh, từ lần đầu gặp mặt, nàng làm tài xế chở hắn đang bị thương về nhà, liền thích nàng thiện lương. Sau đó nàng lại không ngăn cản hắn quay trở về tuyết sơn, hắn càng thêm vì nàng thấu hiểu mà tăng thêm hảo cảm. Sau nữa lại phát hiện nàng là trộm mệnh sư, mang đến câu chuyện về Thương Quỳnh và Ni Trân, lại làm hắn một lần nữa gặp được A Khổng.

Hắn liền biết, hắn thích Nam Tinh, thích cô gái hành xử khác người lại cứng cỏi này.

Cho dù biết nàng không thích mình, hắn cũng muốn nỗ lực thử theo đuổi nàng.

Nếu không bản thân nhất định sẽ tiếc nuối.

— — cho dù nàng có khả năng đã thích Khâu Từ, hắn cũng không muốn cái gì đều không thử một lần liền từ bỏ.

Thành Lạc Gia bước nhanh về phía nàng, đưa hoa đến trước mặt nàng, nói: "Cô giống như không thích hoa oải hương, tôi đổi loại khác."

Nam Tinh nhìn thoáng qua bó hoa trong tay hắn, cúc non, nhưng đại biểu cho cái gì thì nàng không biết. Nàng từ rất lâu trước kia đã không coi mình là một cô nương, sống có chút máy móc, đã quen.

Thành Lạc Gia thấy nàng không nhận, cười cười nói: "Xem ra cô không thích hoa."

"Tôi không phải không thích hoa, tôi chỉ là không thích cậu." Nam Tinh nói thẳng, "Cậu là khách hàng của tôi, giao dịch kết thúc, liền biến thành khách hàng cũ, trừ cái này ra, chúng ta không có bất luận quan hệ gì, tôi cũng sẽ không tiếp tục bất kỳ quan hệ gì với cậu."

Thành Lạc Gia chưa bao giờ gặp qua cô nương nào cự tuyệt gọn gàng dứt khoát như vậy, hấn chớp mắt có chút phản ứng không kịp.

Nam Tinh lại nói: "Tôi không thích cậu, nhưng cũng không chán ghét cậu, nhưng nếu cậu cứ tiếp tục như vậy, tôi sẽ chán ghét cậu."

Thành Lạc Gia chậm rãi thu hồi hoa, bất đắc dĩ cười, nói: "Cô không cho phép tôi tiếp cận, vậy thì khác gì cô chán ghét tôi đâu?"

Nam Tinh nói: "Cảm giác khác nhau, làm bạn với cậu, trọng nghĩa hữu hảo, tôi không chán ghét."

"Cho nên chỉ có thể làm bạn?"

"Đúng vậy."

Thành Lạc Gia im lặng, ai cũng nói tình yêu như pháo hoa sáng lạn, nhưng tình yêu của hấn ngạnh sinh sinh bị Nam Tinh tạt nước — —

tia lửa nháy mắt biến mất. Trong lòng hắn xác thật không thoải mái, nhưng hắn không trách Nam Tinh.

Hắn thậm chí càng thích nàng hơn trước, thích nàng trực tiếp, sẽ không treo tâm của người khác lên treu đùa.

Hắn thản nhiên cười cười, nói: "Nam Tinh, tôi lại càng thích cô, chỉ là tôi biết nên làm như thế nào. Tôi không muốn làm cho cô ghét tôi, cho nên tôi sẽ không làm những việc này nữa. Nhưng nếu về sau có cơ hội, cô nhất định phải nói cho tôi, vô luận cô nói cho tôi lúc nào, tôi đều sẽ lập tức xuất hiện."

Thành Lạc Gia âm thầm thở dài, nhưng vẫn để hoa lại, còn mình thì rời đi.

Chỉ cần có cơ hội, hắn nhất định sẽ trở về.

Nam Tinh thấy Thành Lạc Gia rút cuộc rời đi, lại không cảm thấy đáng tiếc, trước kia có quá nhiều người như hắn, nhưng tất cả đều bị nàng đuổi đi như vậy.

Nàng đi vào cửa hàng, không hề liếc mắt qua bên cạnh liền mở miệng nói: "Khi nào ông thích nghe lén như vậy?"

Vẫn luôn dựa vào chỗ tối cạnh cửa Đào lão bản cười cười, nói: "Vừa lúc nghe thấy. Cô vẫn giống như trước, tâm lãnh, nhưng chuyện này lãnh khá tốt." Ông tức khắc có chút bất quá, lặng lẽ hỏi, "Lúc trước Khâu Từ khẳng định cũng bị cô mặt lạnh đi, nhưng hẳn làm sao mà kiên trì được?"

Nam Tinh nghĩ nghĩ, nghĩ không ra, nhưng việc Khâu Từ vẫn không bị nàng dọa chạy là sự thật.

Đào lão bản cũng đoán không ra, thuận miệng nói: "Là duyên phận đúng không?" Ông lại nhìn nhìn bó cúc non ở cửa, không thể không nói Thành Lạc Gia cũng rất có tâm, cúc non...cúc non...cất giấu tình yêu.

Nhưng trong mắt Nam Tinh, chẳng là cái gì cả.

&&&&&

Khâu Từ nửa đêm mới trở lại, gần 3 giờ sáng. Tới sáng chưa đến 7 giờ liền dậy, lúc xuống lầu vừa lúc gặp phải Lê Viễn đi thang máy xuống. Lê Viễn thấy hẳn cũng hơi bất ngờ, nói: "Tối hôm qua 11 giờ mới đăng ký, hiện tại lại muốn ra cửa? Tính ra cậu cũng không ngủ được mấy tiếng."

Khâu Từ cười cười: "Em muốn đi mua bữa sáng cho Nam Tinh, lúc này chắc là cô ấy đang phơi nắng, hy vọng em tới kịp."

Lê Viễn ngạc nhiên, cười nói: "Săn sóc như vậy, không biết còn tưởng rằng cậu là đi mua bữa sáng cho bạn gái."

Khâu Từ nói: "Ừm, Nam Tinh là bạn gái của em."

Lê Viễn lại bất ngờ: "Hửm? Khi nào, sao cậu không nói gì với tôi?"

Khâu Từ chỉ cười, Nam Tinh là bạn gái hẳn, ba chữ này, vô luận là nghĩ bao nhiêu lần, đều làm người vui vẻ.

Lê Viễn cười cười, không truy vấn nữa, nói: "Cậu đến gần phường Điền Tử mà ở đi, nơi này cách đó quá xa."

"Để sau đi, cô ấy còn không quen người khác quá gần cô ấy." Khâu Từ nghĩ, Nam Tinh trên thực tế cũng là một cô nương rất không có cảm giác an toàn, đột nhiên đến quá gần nàng, nàng có lẽ sẽ cảm thấy ngại.

Đại khái là vì thứ hai, trên đường hơi kẹt, chờ đến khi Khâu Từ tới cửa hàng Đào gia đã gần 8 giờ.

Nam Tinh không ở trên ghế dài ở cửa, nhưng cửa mở.

Khâu Từ đi vào bên trong, tiếng chuông rung leng keng. Tiếng rung thanh thúy nháy mắt làm hấn nhớ tới cảnh tượng lần đầu tiên hấn thấy Nam Tinh ở đây, hấn từ trong tiệm ra, Nam Tinh đang xếp dù đi vào.

Khi Nam Tinh đi vào, tiếng chuông không có vang.

Hấn ngẩng đầu nhìn về phía chuông đồng, cái lục lạc phỏ phỏ thông thông treo ở nóc nhà, không gió, nhưng vẫn đang nhẹ nhàng đong đưa, gõ vang lên dư âm.

Đào lão bản nghe tiếng bước ra, nhìn thấy Khâu Từ, liền cười: "N như thế nào, trở về chưa nói với Nam Tinh?"

Khâu Từ cười nói: "Không có, trở về quá trễ, thức dậy lại sớm, nghĩ chắc cô ấy không ra ngoài, xem ra là tôi thất sách. Đúng rồi, tôi mua chút điểm tâm, chỉ là trên đường kẹt xe, có chút muộn, Đào lão bản ăn chưa?"

"Ăn rồi, có điều Nam Tinh chắc là chưa." Đào lão bản nói, "Cô ấy ra cửa, nói là đi dạo quanh một vòng liền trở về."

"Hứng thú như vậy?" Ở trong ấn tượng của Khâu Từ, Nam Tinh là con rùa đen nhỏ nếu không có chuyện gì cần làm liền sẽ nằm bất

động, muốn nàng nhúc nhích thêm một chút là mơ tưởng, không nghĩ tới sẽ tản bộ ở ngõ hẻm này.

Đào lão bản gõ gõ cái tẩu thuốc không khói, vẫn dùng để đỡ thềm trong tay, nói: "Cũng không phải cô ấy muốn đi dạo, chỉ là có cố nhân đến bái phỏng, nói muốn đi dạo xung quanh một chút, hiểu biết về chỗ cô ấy ở mấy năm nay ra sao, cô ấy liền đi."

Cố nhân.....cố nhân của Nam Tinh, Khâu Từ không biết "Cố" này là "Cố" bao nhiêu năm, nghĩ nàng một hồi liền trở về, nên ra cửa chơi ném bóng với Đại Hoàng.

Qua hơn mười phút, Đại Hoàng đi nhặt bóng không trở lại, đợi một hồi mới thấy nó nhảy nhót trở về, mặt sau còn kéo theo cái Nam Tinh.

Khâu Từ đứng lên, nhìn về phía Nam Tinh.

Hắn chú ý tới bên cạnh Nam Tinh còn có một người trẻ tuổi, mới đầu hắn tưởng là Thành Lạc Gia, chờ bọn họ đến gần hơn, mới phát hiện là không phải.

"Nơi này thực an tĩnh, tự mang cảm giác an bình, thích hợp với em." Trường Không còn đang nhìn kiến trúc bốn phía, ngõ nhỏ u tĩnh mà cổ xưa này, gạch trên mặt đất đều đã cũ nát, ngày mưa chắc là sẽ bắn một mớ nước bùn lên quần đi.

Hắn ánh mắt lưu chuyển, thấy người đứng ở cửa tiệm đồ cổ. Vốn dĩ hắn không để ý, nhưng hắn bỗng nhiên phát hiện biểu tình của Nam Tinh khi nhìn thấy người nọ, có chút biến hóa.

Trở nên.....ấm áp.

Trên mặt đã không còn sương lạnh, ngay cả đáy mắt đều tan băng, chứa sự ấm áp.

Trường Không khựng lại, nhìn kỹ nam nhân kia.

Khâu Từ cười khế với Nam Tinh, hỏi: "Ăn sáng chưa?"

"Chưa." Nam Tinh duỗi tay ra, "Điểm tâm của tôi."

"Chắc chắn là tôi sẽ mua cho cô như vậy à?"

Khâu Từ đưa điểm tâm cho nàng, Nam Tinh nhận lấy, liếc mắt một cái, bên trong đều là món nàng thích ăn. Nàng hỏi: "Về lúc nào?"

"Nửa đêm. Để tôi đi hâm nóng, có chút lạnh rồi."

Nam Tinh thấy tinh thần hẳn khá tốt, không hỏi hẳn sao mới sáng sớm đã đến. Nàng nói: "Anh chơi với Đại Hoàng đi, tôi đi hâm." Chờ đi hai bước, nàng mới nhớ ra còn chưa giới thiệu người bên cạnh cho hẳn, nói, "Đây là sư huynh của tôi, Trường Không, cũng là lão đại của Phùng Nguyên. Sư huynh, đây là bằng hữu của tôi, Khâu Từ."

Khâu Từ rất bất ngờ, sư huynh?

Trường Không cũng âm thầm kinh ngạc, Nam Tinh giới thiệu hẳn với người ngoài, còn đề cập cả hai thân phận là sư huynh và lão đại, đó chính là nói, người trẻ tuổi tên Khâu Từ này biết chuyện của Nam Tinh? Lại còn biết không ít?

Là.....phụ tá?

Nhưng cảm giác lại không giống, vừa rồi Nam Tinh mới nói, nhiều năm qua nàng chỉ có một mình. Đảo mắt liền xuất hiện phụ tá, nàng còn không đến mức nói dối kiểu này.

Nhưng tuyệt đối không phải là bằng hữu, ít nhất không phải bằng hữu bình thường.

Trường Không chưa bao giờ thấy Nam Tinh lộ ra biểu tình ầm áp như vậy đối với nam nhân nào, ngay cả năm đó khi hắn và Nam Tinh thân cận nhất, cũng không có.

Nam Tinh đi vào hâm điểm tâm, Khâu Từ và Trường Không vào cửa hàng, Khâu Từ phát hiện khi Trường Không tiến vào, chuông đồng cũng không kêu. Quả nhiên là — — "cố nhân".

Trường Không thấy Khâu Từ nấu nước pha trà động tác thành thạo, tuyệt đối không phải lần đầu tiên tới nơi này. Hắn nhìn quanh một vòng, tất cả đều là đồ cổ các triều các đời, có vài món cũng không đáng giá, có vài món rất đáng giá, tất cả được đặt cùng nhau, không có gì khác nhau. Hắn uống một ngụm trà Khâu Từ pha, mới nói: "Cậu quen Nam Tinh khi nào?"

Lên tiếng có chút trực tiếp, còn không khách khí, Khâu Từ thấy hơi kỳ quái vì cái gì lời nói của người này lại có địch ý. Hắn nói: "Năm nay."

"Năm nay?" Lại là một đáp án ngoài dự liệu của Trường Không, hắn nói, "Cậu hiểu biết về Nam Tinh nhiều ít?"

Khâu Từ nhìn hắn, cười nói: "Không nhiều lắm, nhưng sẽ hiểu biết cô ấy nhiều hơn."

Trường Không cũng không biết Khâu Từ biết bao nhiêu chuyện về Nam Tinh, hắn muốn hỏi Khâu Từ, có phải thật sự chưa biết hết tất

cả về Nam Tinh hay không, nếu đã biết tất cả, tại sao lại tiếp thu nàng, dù sao những chuyện linh tinh như trường sinh, cũng không bình thường. Nhưng nếu không biết hết, thì biết được gì về nàng.

Hắn nói: "Nam Tinh không phải là một cô nương đơn giản, cậu năm nay mới quen cô ấy, hiểu biết về cô ấy còn xa mới đủ. Đối với một người mình không hiểu biết đã tiếp cận dễ dàng, cũng không phải chuyện lý trí."

"Nam Tinh cũng không phải thập phần hiểu biết về tôi." Khâu Từ nói, "Không có ai với đối ai là ngay từ đầu đã hoàn toàn hiểu biết, cô ấy rất thiện lương, cũng rất kiên cường, chỉ riêng hai điểm này liền đủ để tôi tiếp tục tìm hiểu về cô ấy."

Trường Không im lặng nhìn hắn, mơ hồ nhận thấy Nam Tinh đứng nghe ở gần đó, không nói thêm gì nữa, cười cười nói: "Nam Tinh có bằng hữu như cậu, tôi cũng vui cho cô ấy."

Khâu Từ đang kỳ quái vì sao hắn đột nhiên đổi thái độ, một hồi liền thấy Nam Tinh đi ra.

Trường Không đứng dậy nói: "Tôi phải trở về rồi."

"Tôi tiễn anh." Nam Tinh đưa hắn tới cửa, thấy hắn không có ý tứ từ biệt, liền đưa đến đầu ngõ.

Tới nơi, Trường Không liền nói: "Em thích người tên Khâu Từ kia?"

Nam Tinh hơi khựng lại, ơ, nàng cho rằng nàng đã che dấu rất khá, ai cũng nhìn không ra, không nghĩ tới ai cũng nhìn ra. Nàng hỏi: "Rõ ràng như vậy à?"

Trường Không cứng đờ, thì ra sư muội đối với chuyện gì cũng không quá quan tâm, sẽ trực tiếp thừa nhận tình cảm của mình như vậy. Hắn nói: "Hắn biết bao nhiêu chuyện về em?"

"Sư huynh muốn nói cái gì? Nếu là chuyện Nam gia, hắn biết; chuyện tôi trường sinh, hắn cũng biết; chuyện tôi gánh vác huyết hải thâm thù, hắn cũng biết."

Trường Không giật mình, biết những chuyện này, đã là thập phần hiểu biết nàng. Nhưng không nghĩ tới, Khâu Từ không rời đi. Hắn nói: "Em thích hắn, hắn cũng thích em. Nhưng em có từng nghĩ tới, hắn sẽ chết hay không?"

Ánh mắt Nam Tinh hơi ảm đạm, nói: "Tôi biết."

"Hắn sẽ chết, tôi sẽ không, em cũng sẽ không. Em và tôi mới là thích hợp nhất, không phải sao?"

"Thích hợp không phải thọ mệnh, mà là người."

"Cho nên em lựa chọn hẩn?"

Nam Tinh bình tĩnh nói: "Tôi vốn dĩ cũng không hề lựa chọn giữa hẩn và bất kỳ ai hết."

Trường Không trầm mặc rất lâu, nói: "Tôi hiểu rồi. Cho nên chúng ta không có bất kỳ khả năng gì, phải không?"

"Đúng vậy."

Trường Không cười cười, gật đầu nói: "Tôi hiểu rồi. Tuy rất không cam lòng, nhưng vẫn chúc phúc hai người."

Nam Tinh hơi bất ngờ là hẩn từ bỏ nhanh như vậy, hẩn và Thành Lạc Gia có chút tương tự, tỷ như tính chấp nhất. Nhưng lại không phải hoàn toàn giống nhau, Thành Lạc Gia sau khi bị cự tuyệt thì không có cách nào tiếp tục theo đuổi. Nhưng nếu là Trường Không, Nam Tinh cho rằng hẩn sẽ tiếp tục.

Thì ra tính cách thật sự sẽ theo thời gian dài mà thay đổi.

Trường Không không hề lưu luyến, nói: "Tái kiến, Nam Tinh."

Nam Tinh nói: "Lần sau gặp, sư huynh."

Trường Không cười cười, rời khỏi phường Điền Tử, rời khỏi con ngõ nhỏ an tĩnh đáng ghét này.

Tạm biệt, Nam Tinh, sư muội hắc đã từng yêu.

Tác giả có lời muốn nói: Tình địch? Không tồn tại.

:-D rất cuộc tính cách Nam Tinh tiểu tỷ tỷ khốc vậy mà.

Chương 67: Hồ phù đồng thau (bốn)

Trở vào trong tiệm Nam Tinh còn chưa vào cửa, Khâu Từ liền nói: "Điểm tâm của cô lại nguội rồi, hâm đi hâm lại cũng không thể ăn, gần đây có cửa hàng bán đồ ăn sáng sao, tôi đi với cô."

Nam Tinh hỏi: "Anh ăn rồi?"

Khâu Từ phục hồi tinh thần lại, nói: "Chưa."

Nam Tinh nhin không được nói: "Anh là muốn tôi đi ăn với anh."

"Ai nha, bị lật tẩy rồi." Khâu Từ nở nụ cười, "Đi thôi Tinh Tinh cô nương, cô đi ăn sáng với tôi, tôi cũng đi ăn sáng với cô."

"Ờ." Nam Tinh cùng hắn đi ra ngoài, thấy Đào lão bản vẫn chưa ra, giống như là để cho hai người có chút riêng tư. Khi nàng ra cửa vỗ vỗ đầu Đại Hoàng, nói, "Đi kêu Đào lão bản ra trông cửa hàng."

Đại Hoàng thấy nàng không có ý tứ muốn mang nó đi, tâm bất cam tình bất nguyện mà chạy vào trong đi kêu Đào lão bản ra trông cửa

hàng.

Nam Tinh mới vừa đi một vòng ngõ hẻm này, nhiều năm ở đây, cũng không có cảm giác gì mới mẻ. Bất quá nàng vẫn là lần đầu tiên đi cùng Khâu Từ, tâm tình vì vậy mà rất khác biệt.

Giờ này đã qua khỏi giờ tộc đi làm ăn sáng, trong quán điểm tâm không có mấy người.

Khâu Từ lúc này mới nói: "Sư huynh của cô đối với tôi không quá hữu hảo, giống như là.....tình địch đang chất vấn."

Nam Tinh mím môi, nói: "Hắn là thích tôi, trước kia trưởng bối muốn cho bọn tôi đính thân từ bé, tổ phụ không đồng ý. Sau đó bọn tôi trưởng thành, trưởng bối lại muốn cho bọn tôi thành thân, tổ phụ vẫn là không đồng ý."

Khâu Từ cười nói: "Tôi rất muốn đa tạ tổ phụ đại nhân."

"Tôi rất bất ngờ là sư huynh còn sống, hơn nữa sống được.....có vẻ khỏe mạnh như vậy."

Lời này nếu là người không hiểu biết Nam Tinh, chỉ sợ sẽ cảm thấy có chút ác ý. Nhưng Khâu Từ biết Nam Tinh không phải loại người

như vậy, hần hỏi: "Vì sao lại nói như vậy?"

Nam Tinh hơi nhú mày, nói: "Phàm là trường sinh, sẽ phải trả giá lớn. Không phải tổn hại mình, thì là tổn hại người."

Trường sinh không trả giá lớn, xác thật là không bình thường. Khâu Từ nghĩ Nam Tinh tất nhiên là người thứ nhất, bởi vì nàng tuyệt đối sẽ không làm chuyện hại người.

"Nếu tổn hại bản thân, là sẽ không quá khỏe mạnh."

Khâu Từ nhìn Nam Tinh sắc mặt vẫn luôn tái nhợt, càng khẳng định nàng chịu khổ tuyệt đối không ít.

"Nhưng vô luận là về ngoài của sư huynh, hay là hơi thở tôi cảm giác được, đều rất khỏe mạnh." Đây cũng là lý do khi nàng nhìn thấy Trường Không, không vui vẻ như khi thấy Nam Nguyệt. Bởi vì trong lòng vẫn luôn có nghi ngờ đối với Trường Không, loại nghi ngờ này làm nàng không có cách nào thân thiết với hần, như ghen ngay cổ họng, "Năm đó tổ phụ biết được Nam gia sẽ xảy ra chuyện, cho nên đuổi hết đám đệ tử cuối cùng đi. Sư huynh cũng ở trong số đó, khi hần rời đi, phát thề độc, vĩnh viễn không vào cửa Nam gia, thậm chí gặp lại tức là thù địch."

Khâu Từ bất ngờ nói: "Phát thề độc? Cho dù Nam gia đuổi hần đi, nhưng ít nhất cũng là đệ tử Nam gia."

"Ừm. Giờ gặp lại, hắn nói với tôi, sau khi Nam gia bị diệt, hắn đã từng trở về." Nam Tinh nói, "Tôi để ý nhất, là sau khi gặp lại hắn hoàn toàn không hỏi tôi Nam gia vì cái gì sẽ bị diệt môn, một câu cũng không có."

Khâu Từ nháy mắt mình bạch suy nghĩ của Nam Tinh, đệ tử xuất thân Nam gia, lại không hề hỏi người biết chuyện vì cái gì sẽ phát sinh chuyện này, rõ ràng là trở về tìm người Nam gia, lại đối với vấn đề này một chút cũng không thêm để ý.

Phảng phất.....như đã sớm biết vì cái gì mà bị diệt tộc.

Nếu thật là như vậy, đây là một chuyện rất đáng sợ.

Bởi vì việc này có nghĩa, Trường Không có liên quan đến huyết án Nam gia diệt môn.

Nam Tinh trong lòng phiền loạn, không muốn đây là chân tướng. Khâu Từ nhìn ra nàng phiền muộn, nói: "Có lẽ hắn năm đó đã biết chân tướng Nam gia bị diệt, cho nên gặp lại mới không nói."

"Không có khả năng." Nam Tinh nói, "Bởi vì ngay cả tôi, cũng là phút cuối mới từ miệng tổ phụ biết vì sao Nam gia sẽ vong. Năm đó sư huynh không ở đó, hắn tuyệt đối không thể biết."

Nói như vậy, Khâu Từ cũng tìm không ra lý do an ủi Nam Tinh. Nếu Trường Không thật sự là một trong số hung thủ, vậy thì nỗi thống khổ của Nam Tinh sẽ càng sâu.

Nam Tinh..... thật sự lưng đeo quá nhiều, hẳn muốn vì nàng chia sẻ những gánh nặng này.

"Nam Tinh, cô muốn tìm ai, tôi và cô cùng nhau tìm."

Nam Tinh im lặng một lát, nói: "Hắn rất giáo hoạt, cũng rất tàn nhẫn, có lẽ cuối cùng chúng ta sẽ chết."

Khâu Từ khẽ cười nói: "Tôi nói rồi, tôi rất to gan, không sợ chết."

Nam Tinh tin hẳn không phải là người tham sống sợ chết. Nàng chần chờ hồi lâu, mới nói: "Người nọ tên là Bành Phương Nguyên, là một người thời Tống đã chiêu binh mãi mã, tự phong thành tướng quân."

Khâu Từ nhớ tới lúc rời đi mộng cảnh của Nam Tinh, cuối cùng có nhìn thấy một nam nhân mặc giáp trụ ngồi trên lưng ngựa.

"Hắn vì sao lại theo dõi Nam gia cô?"

Nam Tinh không khỏi nắm chặt đũa, nói: "Bởi vì hấn nghe nói, dùng máu của người Nam gia chế thành đan dược, có thể trường sinh bất lão."

Khâu Từ sửng sốt: "Cho nên....." Nam gia cứ như vậy mà bị giết? Chỉ bởi vì "nghe nói"?

Khâu Từ nghĩ đến thiết kị trong mộng cảnh kia, rồi bình máu Bành Phương Nguyên ôm kia, dạ dày chợt cảm thấy khó chịu.

Hắn không nghĩ tới, có người sẽ vì một câu nói tựa thật tựa giả, liền thật sự đi làm loại chuyện này. Vì trường sinh, đồ sát cả một gia tộc.

Đan dược được chế từ cách như vậy, rốt cuộc cần tàn nhẫn cỡ nào, mới có thể nuốt vào bụng?

"Chỉ là Bành Phương Nguyên nhất định sống không tốt." Nam Tinh nói đến những lời này, giữa mày có một tia vui sướng ác liệt, "Tổ phụ biết Nam gia khó thoát kiếp nạn này, cho nên dùng hết sở học cả đời, bảo hộ tôi chu toàn, còn hạ nguyên rửa vào trong máu, sau khi Bành Phương Nguyên dùng nó, tuy được trường sinh, lại như cái xác không hồn, phải ở trong địa cung tối tăm mới có thể giữ mạng."

Khâu Từ tựa như minh bạch cái gì, hỏi: "Cô bốn ba tìm đồ cổ khắp nơi, cũng là vì lý do này?"

"Một nửa."

Quán điểm tâm tràn ngập ánh nắng, trong quán rộng rãi sáng sủa, người rất ít, hai người ngồi trong góc ở một chỗ tươi đẹp như vậy, nói về chuyện xưa nặng nề, trong lòng không có ánh mặt trời, nơi nào cũng đều là hắc ám.

Khâu Từ nhớ lại đủ loại hành vi của nàng trước kia, mơ hồ hiểu ra, Nam Tinh vì sao muốn đi thu thập nhiều đôi mắt như vậy.

Đôi mắt có thể dùng làm gì? Đương nhiên là tìm người.

"Nam Tinh.....cô phải dùng những đôi mắt đó, để tìm Bành Phương Nguyên đang đi lang thang trong địa cung sao?"

Nam Tinh đã tính toán nói hết cho hắn những gì hắn muốn biết, chỉ là không nghĩ tới, Khâu Từ đã đoán ra, hơn nữa đoán được thấu triệt như vậy. Nàng nhìn Khâu Từ, không biết vì sao, gánh nặng trên vai nhẹ đi rất nhiều, gánh nặng từng ép nàng đến sắp không thở nổi, bỗng nhiên nhẹ đi.

"Đúng vậy." Nam Tinh nói ra chữ này, đại biểu là nàng đã hoàn toàn tin hẳn, trước đó nếu còn có nghi kỵ, đều đã tiêu tán trong một khắc này, "Mỗi một đôi mắt, đều có thể giúp tôi thu nhỏ lại phạm vi tìm Bành Phương Nguyên một lần. Mỗi một trăm đôi mắt, đều có thể giúp tôi xác định phương hướng của hắn một lần."

Mỗi một ngàn đôi mắt.....

Đôi mắt đoạt được khi trộm mệnh, có thể làm quá nhiều chuyện, cũng có thể biến thành vũ khí, không phải dăm ba câu là có thể giải thích rõ ràng.

Nhưng nếu muốn truy tung một người vẫn luôn lang thang, lại quá khó khăn.

Gần ngàn năm qua, nàng đi qua vô số nơi, Bành Phương Nguyên cũng lang thang khắp nơi, chưa từng dừng ở đâu lâu dài.

Nhưng gần đây, nàng phát hiện mình cách hắn gần, có lẽ lần này đây, nàng sẽ không vồ hụt.

"Lúc trước giám đốc Phùng có nói qua, đôi mắt là dùng mệnh của cô đổi lấy, đây là chuyện gì?" Khâu Từ rút cuộc hỏi ra vấn đề hắn luôn muốn hỏi nhất cũng là lo lắng nhất, từ sau lần Phùng Nguyên nói lỡ miệng, hắn vẫn luôn nhớ kỹ, trước sau không có cách nào bỏ qua những lời này.

Nam Tinh im lặng một lát, nói: "Phùng Nguyên luôn nói dối, anh hẳn là rất rõ ràng."

"Nam Tinh." Khâu Từ nhú mày nhìn nàng, không chấp nhận nàng có lệ như vậy, "Cô đã nói, nếu muốn trường sinh, đơn giản là hai biện pháp. Một là tổn hại mình, hai là tổn hại người. Tôi không tin cô là dùng biện pháp thứ hai, cho nên muốn biết cái đầu tiên."

Nam Tinh vẫn không nói, tuyệt đối sẽ không nói. Thì ra nàng vẫn có bí mật không muốn nói cho Khâu Từ, bởi vì biết hẳn sẽ lo lắng khổ sở.

Nàng quả nhiên đã thích Khâu Từ, đã không muốn thấy hẳn lo lắng.

Nàng lại ngược lên, Khâu Từ rõ ràng thấy giữa mày nàng bớt đi vẻ nặng nề vừa rồi, ngược lại.....nhìn ra một chút nhẹ nhàng khoan khoái, Khâu Từ khựng lại, Nam Tinh đã cầm thực đơn, nói: "Anh muốn ăn cái gì?"

"Nam Tinh....."

Nam Tinh lắc đầu, vẫn là không muốn nói.

Khâu Từ im lặng nhìn nàng, hồi lâu mới nói: "Cô như vậy, tôi chỉ biết lo lắng hơn."

"Khâu Từ." Nam Tinh gọi tên hắn, nhìn hắn nói, "Tôi sẽ nỗ lực sống sót."

Nàng luyến tiếc, mới vừa có người đồng hành, nàng liền bỏ hắn. Hắn còn chưa già, nàng làm sao dám chết.

Khâu Từ nhẹ nhàng thở dài, không ép hỏi nữa.

Ăn xong cơm sáng, hai người liền qua lại cửa hàng Đào gia. Ngõ hẻm có bóng người dân, phần lớn đều là vừa mua đồ ăn về nhà. Trầm mặc một đường Khâu Từ nhìn nàng, hỏi: "Giữa trưa muốn ăn cái gì?"

"Không có gì đặc biệt thích ăn."

"Gần đây có siêu thị không?"

"Có."

Khâu Từ cười cười, nói: "Chúng ta đi dạo đi, mua đồ ăn."

Nam Tinh dừng một chút, còn chưa nghĩ kỹ, liền thấy Khâu Từ đuổi tay với mình. Nàng lại sửng sốt, dắt tay nhau? Dắt tay nhau..... Nàng đã quên cảm giác được nắm tay.

Nhớ mang máng khi còn tập tễnh tập đi, cha mẹ đã từng dắt tay.

Ký ức quá xa xăm, nàng nhớ không nổi xúc cảm đó, chỉ nhớ rõ, làm nàng khi còn nhỏ rất an tâm.

Khâu Từ thấy nàng thất thần, lại bước đến gần nàng, nắm chặt tay nàng trong tay mình. Hắn thở nhẹ, bắt đầu dẫn nàng đi.

Nam Tinh cứng đờ, nhưng không rút tay ra, đuổi kịp bước chân hắn.

Tay Khâu Từ, vừa ấm, vừa to rộng, cũng làm nàng rất an tâm.

An tâm đã lâu mới có.

&&&&&

Bị Đại Hoàng kêu ra trông cửa hàng, Đào lão bản mở TV, vào kênh hí khúc nghe tiểu khúc. Ông nhớ Nam Tinh là cùng Khâu Từ đi ra ngoài, liền nhin không được lại cười, trong miệng cũng theo đó mà hát nho nhỏ, trong lòng vô cùng vui vẻ.

Ông hát hát, tầm mắt dịch đến chân dung treo trên vách tường, ánh mắt dừng trên thái gia gia kia của ông, nói: "Ngài lão nhân gia có thể an tâm rồi a, ta cũng có thể an tâm."

Đào lão bản nói, lại cười cười, vui vẻ cực kỳ.

"Ding ding dang — —"

Chuông đồng vang lên, có người vào tiệm.

Đào lão bản giương mắt nhìn người đi vào, đem TV chỉnh thành tĩnh âm, nói: "Tùy tiện xem đi."

Người nọ tuổi hơn ba mươi, ngoại trừ cái mũi tẹt, còn lại tứ quan* tạm được, nhìn ra là người thành thật bình thường. Hắn ở cửa khách khí hỏi: "Xin hỏi ngài là Đào lão bản sao?"

**thường mặt mũi thì họ gọi là 'ngũ quan', cha này bỏ cái mũi ra thành 'tứ quan'*

"Đúng vậy."

Hắn lúc này mới đi vào, đến trước bàn thả cái hộp ôm trong ngực xuống, nói: "Đào lão bản, tôi tên Hàn Gia, muốn ngài hỗ trợ nhìn xem đây là thứ gì, có đáng giá tiền hay không. "

Đào lão bản nhận lấy cái hộp, mở cái khóa nhỏ ra, nhìn món đồ bên trong.

Món đồ kia làm bằng đồng thau, không lớn hơn bàn tay bao nhiêu, hình như con hổ, chia làm hai nửa an tĩnh nằm trong hộp.

Rõ ràng là một cái hổ phù bằng đồng thau.

Loại lệnh bài mà thời cổ có thể điều khiển thiên quân vạn mã.

Lời editor: Lão cũng quên cmn cảm giác bị nắm tay rồi, tại sao Đào gia lại đáng eo như vậy?? bông cúc vạn thọ kia sau khi thấy ko xơ múi gì được với Tinh Tinh nên đã quyết chơi chiêu ko ăn được thì đạp đổ

Chương 68: Hồ phù đồng thau (năm)

Đào lão bản nhìn kỹ cái hồ phù này, từ mẫu ghép lại hoàn chỉnh, mặt ngoài có chút bong tróc, nhưng bảo tồn rất tốt. Ông nói: "Bình thường mà nói, hồ phù đa phần là ở trước thời Tùy, nhưng cái hồ phù này, lại ở sau thời Tùy."

Hàn Gia không hiểu lắm mấy thứ này, nói: "Còn có phân chia như vậy?"

"Trước Tùy triều, hồ phù được lưu hành, đến Tùy triều, liền đổi thành Lân phù. Nhưng tới Đường triều, lại muốn kiêng dè Lý Hồ....."

"Lý Hồ là ai? Có mặt mũi lớn như vậy."

Đào lão bản cười cười nói: "Tổ phụ của Đường Cao Tổ."

Hàn Gia bưng tỉnh.

"Cho nên a, thời Đường lại đổi thành Thổ phù, Ngư phù, sau lại tác dụng của loại lệnh bài này càng ngày càng nhỏ, cũng chậm rãi xuống

dốc."

Hàn Gia ngạc nhiên, lại khó hiểu hỏi: "Vậy thì là ai ở sau Tùy triều còn tạo ra cái hồ phù này, còn là bằng đồng thau, chỉ để chơi cho vui sao?"

"Có lẽ đi."

Hàn Gia vội hỏi: "Vậy cái hồ phù này đại khái là được làm thời nào?"

"Cậu chờ chút." Đào lão bản không lập tức trả lời, có vài món đồ mắt thường cũng không thể hoàn toàn phân biệt được, nhưng dụng cụ thì có thể.

Hàn Gia thấy ông lấy dụng cụ ra, an tĩnh chờ ở một bên, chờ kết quả giám định. Đợi một chút, nghe thấy có tiếng chuông đồng cùng tiếng bước chân, quay đầu nhìn lại, liền thấy một nam một nữ tiến vào, trong tay còn cầm hai túi đồ ăn.

Khâu Từ và Nam Tinh thấy Đào lão bản có khách, không quấy rầy ông, trực tiếp đi vào phòng bếp dọn đồ ăn rửa trái cây.

Một lát sau Nam Tinh mang nho đã rửa sạch ra, thấy Đào lão bản còn đang nói gì đó với người nọ, chuẩn bị thả nho xuống liền đi.

Nhưng vừa đi đến một bên, nàng lại thấy hồ phù trên bàn.

Hai mắt Nam Tinh đột nhiên chấn động, duỗi tay chụp lấy cái hồ phù kia. Đào lão bản và Hàn Gia giật nảy mình, Hàn Gia vội vàng, nói: "Cô làm gì vậy, đây là đồ của tôi, là bảo bối, làm hư rồi thì sao?"

Hắn muốn giật lại, tay mới vừa thò qua, đã bị cô nương này một cái hất ra, sức lực mạnh đến cách lớp áo mùa thu cũng làm cánh tay hắn tê rần. Hắn bị đau rút lại, nói: "Ăn cướp a!"

Đào lão bản cũng không biết Nam Tinh vì sao lại đoạt đồ người khác, nhưng vẫn trấn an Hàn Gia: "Cô ấy kỳ thật là sư phụ của ta, còn lợi hại hơn tôi, đây là đang giám định cho cậu, đừng hoảng hốt."

Hàn Gia bán tín bán nghi, nhìn Nam Tinh thêm vài lần, trẻ tuổi như vậy.....căn bản không giống. Hắn cả giận nói: "Mau trả hồ phù lại cho tôi, nếu không tôi báo cảnh sát."

"Cái hồ phù này là anh từ đâu mà có được?" Nam Tinh nhìn thẳng hắn, thấy hắn không nói lời nào, túm cổ áo hắn, gằn từng chữ, "Tôi hỏi anh, hồ phù này là anh tìm được ở đâu?"

Đôi mắt xinh đẹp của nàng trừng to, đáy mắt hàm chứa giận giữ, làm Hàn Gia có chút sợ hãi, theo bản năng liền trả lời: "Đây là ông ngoại tôi lúc trước dùng hai con gà đổi với người ta."

"Người kia trông ra sao?"

"Không...không biết a."

"Không biết?"

Nam Tinh khí tràng quá mức cường đại, Hàn Gia trước giờ chưa thấy qua mỹ nhân nào có tư thế này, càng sợ hãi, nói: "Tôi...tôi thật sự không biết. Không đúng, là ông...ông ngoại tôi không biết. Ông nói người nọ đại khái là tên ăn xin lưu lạc đã lâu, đêm đó ông đi săn về, người nọ đột nhiên xông ra, đòi ông đưa đồ ăn. Ông ngoại nói hắn bọc một thân vải rách, cả người tanh tưởi. Ông ngoại đuổi hắn đi, hắn không đi, cuối cùng cầm một cái hộp nói bên trong có bảo bối, muốn đổi chút đồ ăn. Ông ngoại thấy hắn đáng thương, liền đem hai con gà mới vừa săn được đưa cho hắn. Về nhà nhìn một cái, trong hộp vậy mà là hổ phù."

Đào lão bản nghĩ sơ qua, nói: "Đây là chuyện đã bao lâu rồi?"

"Hơn 50 năm trước đi, cụ thể năm nào tôi cũng không biết, ông ngoại tôi nói là chuyện khi ông còn trẻ. Khi đó khắp nơi quản chế nghiêm khắc, cho nên ông ngoại không dám để lộ ra, liền đem đồ chôn trong hầm nhà mình. Tuần trước, trước khi ông ngoại mất, mới nói ra việc này, nhưng đám cậu của tôi không tin, cho là ông ngoại nói mê sảng."

Tôi nghĩ dù sao cũng nhàn rồi, liền xách xẻng đi đào, kết quả thật sự là tìm được."

Hàn Gia thấy nói một hồi nàng vẫn không buông tay, như đang suy nghĩ chuyện gì đó. Hắc thủ rút áo khỏi tay nàng, rút được từng chút, sắp sửa rút hết, đột nhiên lại thấy ngón tay nàng co lại, lần nữa túm chặt áo hắn. Hắc thủ âm thầm kêu khổ, đây là chuyện gì a.

Nam Tinh nói: "Hổ phù này bán lại cho tôi."

"A? Được.....nhưng giá muốn thương lượng, cô không thể đoạt."

Nam Tinh gật đầu, rút cuộc buông tay, trực tiếp cầm hổ phù đi. Hàn Gia trợn mắt, vừa muốn kêu "ăn cướp", đã bị Đào lão bản ngăn lại.

"Tới tới tới, chúng ta tới thương lượng giá."

Khi Nam Tinh cầm hổ phù đi vào hậu viện, còn có chút hoảng hốt. Khâu Từ nghe thấy động tĩnh trong tiệm vốn dĩ muốn đi ra, vừa lúc đụng phải Nam Tinh trở lại, biểu tình có vẻ không đúng. Hắc thủ kéo ghế lại ngồi trước mặt nàng, hỏi: "Làm sao vậy?"

"Hổ phù." Nam Tinh xòe tay ra, lộ ra cái lệnh bài bằng đồng hơi tróc sơn kia, thanh âm có chút nghẹn ngào, giống như trong cổ họng bị

kẹt một món đồ, "Là hồ phù của Bành Phương Nguyên."

Khâu Từ khựng lại, hẩn nhìn kỹ hồ phù, cũng không thấy có cái gì khác thường. Nam Tinh lại nói: "Tôi nhận ra cái hồ phù này, càng nhận ra được mùi máu dính trên nó, vĩnh viễn không quên."

Cho dù đã qua nhiều năm như vậy, nàng cũng không quên, Bành Phương Nguyên ra lệnh một tiếng, đem Nam thị đồ sát.

"Năm đó Bành Phương Nguyên thừa lúc triều đình tứ phía thụ địch, không rảnh quản chế các địa phương, vì thế tự xưng vương, cát cứ một phương. Hẩn vì muốn chứng tỏ quyền lực tuyệt đối của mình, mới ra lệnh cho thợ thủ công lấy đồng chế thành phù, noi theo Tiên Tần, chế ra loại hồ phù đã sớm bị triều đình vứt bỏ này." Ánh mắt Nam Tinh lại dừng trên cái hồ phù trong tay, lòng nặng trĩu, "Tôi tuyệt đối sẽ không nhận sai, đây là đồ của Bành Phương Nguyên."

Khâu Từ thấy tay nàng tựa hồ như chịu không nổi sức nặng này, duỗi tay lấy hồ phù cầm trong tay mình, nói: "Có thể dùng hồ phù tìm ra Bành Phương Nguyên sao?"

Nam Tinh lắc đầu: "Bành Phương Nguyên khác với người bình thường, hẩn bị Nam gia nguyên rửa, tuy đã biến thành cái xác không hồn, nhưng cũng đã không còn hơi thở của người thường, đây cũng là nguyên nhân nhiều năm như vậy, tôi vẫn chưa thể tìm được hẩn." Nàng bỗng nhiên nhớ ra cái gì, lại đi nhanh vào trong tiệm.

Đào lão bản mới vừa nói thỏa giá với Hàn Gia, đồ vật bị cầm đi, nhưng ông cũng bị tiểu tử này moi mất một đồng tiền. Mới vừa cho là đã giải quyết, liền thấy Nam Tinh vọt ra, lại túm lấy cổ tay Hàn Gia, hỏi: "Ông ngoại của cậu là gặp được Bành Phương Nguyên ở đâu?"

Hàn Gia đau quá nói: "Ông ngoại tôi lúc ấy đã bệnh đến hồ đồ, nói chuyện còn không rõ ràng, tôi không nghe được bao nhiêu."

Đào lão bản thấy mặt hắc đã tái đi, nói: "Nhìn dáng vẻ hắc là thật sự không biết, cô thả hắc đi."

Nam Tinh thấy hắc không giống như đang nói dối, chậm rãi buông tay. Hàn Gia vịn phần ủy khuất, vừa kinh vừa sợ, nói: "Bệnh tâm thần a, uống bộ dạng cô đẹp như vậy."

"Hửm?" Khâu Từ nhíu mày nhìn hắc, đúng, là Nam Tinh sai trước, túm tay hắc. Nhưng hắc mắng Nam Tinh là hắc không đúng, "Xin lỗi đi, tiên sinh."

"....." Lưu manh a mấy người này!

Hàn Gia trứng chọi đá, đành phải xin lỗi Nam Tinh, ghen khuất chịu không được.

Nam Tinh không chiếm được manh mối mấu chốt, nhưng nhiều năm như vậy, hiếm khi có người gặp qua Bành Phương Nguyên, nếu biết hoàn cảnh mà ông ngoại hắn gặp Bành Phương Nguyên, có lẽ có thể được đến càng nhiều manh mối.

Nàng ngồi trong viện suy tư, Khâu Từ đã đi tới, hỏi: "Còn đang nghĩ về hồ phù?"

"Ừm." Nam Tinh dựa lên ghế, nhìn hắn nói, "Nếu có thể biết được hoàn cảnh khi ông ngoại hắn thấy Bành Phương Nguyên, thì tốt rồi."

Khâu Từ nghĩ nghĩ những gì vừa rồi Đào lão bản nói với hắn, nói: "Nhưng đã qua hơn 50 năm, còn hữu dụng sao?"

"Còn. Đối với chúng ta, 50 năm cũng bất quá là cái búng tay. Hơn nữa tôi nhất định có thể từ cảnh tượng bọn họ gặp mặt, bắt giữ được một ít manh mối, cho dù chỉ là một chút manh mối, cũng hữu dụng, tôi không muốn bỏ lỡ."

Nếu không thì quá đáng tiếc, đây đại khái là lần nàng cách Bành Phương Nguyên gần nhất.

Khâu Từ trầm tư một lúc lâu sau, nói: "Nam Tinh, cô có thể mượn vật phẩm đã dùng, để trở lại quá khứ của ký chủ đúng không?"

"Ừm, nhưng cần phải là ký ức của chính món đồ cổ đó, còn phải là chuyện có ấn tượng sâu nhất."

"Vậy chúng ta đi tìm thử di vật của ông ngoại Hàn Gia, có lẽ có thứ gì đó bảo tồn một đoạn ký ức này."

Nam Tinh nhíu mày: "Như thế nào sẽ trùng hợp đúng đoạn ký ức đó?"

Khâu Từ nói: "Cô quên sao, ông ngoại Hàn Gia lúc lâm chung đã nhắc đến chuyện này, chứng tỏ chuyện này vẫn luôn đè trong lòng ông ấy, ông ấy không quên. Vậy đồ ông ấy dùng qua, có lẽ cũng đồng cảm như bản thân ông ta mà bảo tồn đoạn ký ức này. Có lẽ.....cái hồ phù này là được."

Nam Tinh nhìn hồ phù nằm yên lặng trên bàn, duỗi tay nắm lấy nó.

Hồ phù rất an tĩnh, không vì nàng chạm vào mà có phản ứng. Nam Tinh có chút thất vọng, nói: "Cái hồ phù này, đã là vật chết, nó không bảo tồn bất kỳ ký ức nào, lại thêm mấy năm, chỉ sợ muốn phong hoá."

Cũng không phải toàn bộ đồ cổ đều có ký ức, ký ức chính là sinh mệnh của chúng, một khi không có ký ức gì đặc biệt, liền bị ăn mòn,

hoặc là nói, chúng cảm thấy mình không có gì có thể kể cho người khác, liền không có ý nghĩa sống sót, cho nên lựa chọn tự tiêu vong.

"Vậy chúng ta đi một chuyến đến nhà ông ngoại Hàn Gia, tìm di vật của ông ta." Khâu Từ nghĩ đi nghĩ lại, nói, "Dựa theo tập tục người Trung Quốc chúng ta, đồ vật có thể đã mang đi hoả táng hết, hoặc là cùng nhau vào huyệt ngủ yên."

Nếu là hoả táng, vậy khả năng tìm được manh mối lại bị chặt đứt. Nếu là cùng bị chôn vào huyệt mộ, thì thật ra có thể tìm được.

Nam Tinh cảm thấy đề nghị này của Khâu Từ có thể, so với việc ở chỗ này suy nghĩ khổ sở, chi bằng đi nhìn mộ địa của ông ngoại Hàn Gia, xem có thứ gì để phục hồi lại ký ức đêm đó hay không.

Khâu Từ thấy nàng gật đầu đồng ý, nói: "Bây giờ tôi đi tra thông tin về Hàn Gia."

"Không cần, có người có thể tra được rất nhanh, hai ngày này hẩn lại chây lười rồi." Nam Tinh gọi một số, nói, "Có rảnh không? Giúp tôi tra một người, tư liệu trong vòng ba đời, đều muốn, đặc biệt là mồ của ông ngoại người nọ, nhất định phải tra được vị trí cụ thể."

Bên kia hơi lớn tiếng, nói: ".....cô lại muốn đi đào mồ người ta!" hình như nhận ra Nam Tinh lại trầm mặc, hẩn lập tức nói, "Được! Cô đưa thông tin cơ bản cho tôi! Tôi thu được liền đi tra!"

Chờ Nam Tinh treo điện thoại, Khâu Từ tò mò hỏi: "Ai vậy?"

"Phùng Nguyên." Nam Tinh thu hồi tầm mắt, dư quang lại xẹt qua cái hồ phù kia.

Hồ phù bên ngoài loang lổ, nồng nặc mùi máu tươi.

Làm lòng người ác hàn.

Chương 69: Hồ phù đồng thau (sáu)

Thượng Hải toàn là nhà chọc trời, vô số nơi ở nhỏ được phân tán ở trên khắp các con đường của Thượng Hải. Khu chung cư cũ xưa đang từng bước bị phá bỏ và di dời để xây lên khu chung cư mới, có vài căn quá cũ, tuy nằm ở lầu bảy lầu tám, lại không có thang máy.

Căn hộ Nam Tinh tìm này không có thang máy, ngay cả tiểu Hắc cũng bay một hồi lâu mới bay trở về, xác định nơi ông ngoại Hàn Gia ở trước đó giờ đã không còn ai, Nam Tinh lúc này mới đi lên.

Theo tư liệu, ông ngoại Hàn Gia từ lúc 60 tuổi đã ở đây, con cháu mời bảo mẫu cho ông ta, lão nhân gia ngày thường không hay xuống lầu, dù sao lầu tám đối với một ông già tới nói là quá cao.

Từ sau khi ông ngoại Hàn Gia qua đời, căn nhà này đã không ai ở.

Tiểu Hắc ở bên trong mở khóa để Nam Tinh đi vào, nhìn thẳng vào là một gian phòng trống, trong phòng đã được dọn dẹp, sofa bàn trà còn giữ lại, nhưng đồ đạc tư nhân rõ ràng đã bị dọn sạch hết, những thứ như ấm trà chén trà, ảnh chụp đồ trang trí, toàn bộ đều không còn.

Gian phòng đại khái hơn 70 mét vuông, Nam Tinh đi hết một vòng, đều không cảm giác được thứ gì có giá trị.

Nàng gọi điện cho Khâu Từ, nói: "Trống không."

"Ừm, tôi sắp đến khu mộ địa chỗ ông ngoại Hàn Gia, cô từ đó đến đây đi, chắc là chúng ta có thể đến cùng lúc."

"Được."

Nam Tinh cắt đứt điện thoại, lại nhìn chung quanh một vòng, xác thật là có hơi thở tử hồn.

Nhiều năm như vậy, nàng đã quen mọi việc đều nghĩ thêm một phần. Nàng ở ngoài sáng, Bành Phương Nguyên ở trong tối, nàng đang tìm Bành Phương Nguyên, đồng thời cũng đem chính mình biến thành mỗi câu, gia tăng thêm khả năng tìm ra hắn.

Cho nên hoàn cảnh của nàng kỳ thật có chút nguy hiểm, chỉ cần không cẩn thận, liền dễ dàng bị Bành Phương Nguyên nắm bắt.

Mọi việc cẩn thận một chút, luôn không có sai.

Nàng đi xuống lầu, kêu taxi đi đến khu mộ ông ngoại Hàn Gia.

Lão nhân gia sinh thời mười năm cuối đời cơ bản không hề xuống lầu, trong lòng nhiều ít có chút oán khí, lập di chúc nói mộ địa phải rộng mở thoải mái, dựa vào núi xanh, gần nơi nước biếc, nếu không căn chung cư này liền quyên làm từ thiện.

Hiện tại Thượng Hải nhà cũ chờ phá bỏ còn đáng giá hơn nhà mới, con cháu đương nhiên tận tâm, tìm vị trí cho lão nhân gia nhìn, lão nhân gia thật sự vừa lòng, lúc này mới an tâm nhắm mắt.

Nhưng nơi non xanh nước biếc phần lớn là ở vùng ngoại ô, Nam Tinh đi theo lộ tuyến, ngay cả tài xế cũng nói ở đó xa xôi, đều là núi, hỏi nàng một cái cô nương đi đến đó làm cái gì.

Chờ xuống xe, Nam Tinh thấy Khâu Từ đã chờ ở đó.

Nàng bước nhanh qua, Khâu Từ cũng thấy nàng, đi về phía nàng.

Nam Tinh thấy hắn đến, đi đến gần liền nói: "Dù sao tôi cũng qua đây, anh còn lãng phí sức lực của đôi chân."

Khâu Từ lập tức cười, nói: "Cô đây là cảm thấy thể lực của tôi kém cỡ nào, mà đi vài chục bước liền lãng phí sức lực." Hắn đuổi tay ra

nói, "Đi đường núi, không bằng phẳng, nắm tay đi."

Nam Tinh nhìn nhìn đường trước mặt, nói: "Còn được mà, không khó đi."

Nói xong, nàng liền đi luôn. Khâu Từ nhìn tay mình bị bỏ lơ, bật cười, hắn đột nhiên minh bạch một việc — — Nam Tinh độc thân đến bây giờ, không phải không có đạo lý.

Nam Tinh nghe thấy tiếng bước chân hắn đuổi theo, không quay đầu nhìn hắn, nhưng tay lại bị hắn dắt lấy. Nàng nhú mày nhìn hắn, nói: "Đường không khó đi."

"Tôi muốn dắt."

Nam Tinh khựng lại, không rút ra. Bị hắn nắm tay lắc lắc cả một đường, từ từ rồi cũng không quá ngại ngùng, nhưng.....luôn cảm thấy đi có chút không cân bằng, tư thế thân thể sớm đã quen dựa vào tay chân chân để bước đi cân bằng, bị nắm tay bước đi, vẫn là lần đầu tiên.

Chờ lại đi một đoạn đường, địa thế hẹp lại không thể sánh vai, Khâu Từ liền thả tay nàng ra, đi đằng sau nàng.

Nam Tinh đã nhận ra hấn cẩn thận, nhin không được nói: "Tôi không phải tiểu cô nương."

Khâu Từ cười nói: "Là là là, cô là siêu tân tinh, rất lợi hại, đi thôi, cẩn thận nhìn đường."

Nam Tinh mím môi, không nói gì nữa.

Hai người theo địa chỉ trong tư liệu tìm được phần mộ của ông ngoại Hàn Gia, mộ địa còn rất mới, bia đá khắc chữ rõ ràng có thể đọc được. Nam Tinh đối chiếu với tư liệu, thật đúng là nơi này.

Nam Tinh lấy tiểu Bạch ra, làm nó đi vào thăm dò. Khâu Từ tò mò hỏi: "Tiểu Hắc tiểu Bạch của cô chia nhau làm cái gì?"

"Ừm, tiểu Hắc hơi nhát gan, dễ thẹn thùng, nhưng làm việc rất tinh tế, bình thường tôi muốn len vào nơi nào, sẽ để tiểu Hắc tiên phong. Tiểu Bạch to gan, tính tình nóng nảy, nếu là thăm dò địa cung, đều sẽ để tiểu Bạch đi."

Khâu Từ nhớ tới tiểu Bạch dẫm chân mình lần đó, cười nói: "Thì ra là vậy, chúng nó là đồng bọn của cô?"

Nam Tinh gật đầu: "Từ nhỏ tổ phụ tôi đã dạy cho tôi huyền học Nam gia, nhưng ông cũng cổ vũ tôi tự nghĩ ra, tiểu Hắc và tiểu Bạch là khi tôi còn bé từng chút từng chút tạo ra, vẫn luôn làm bạn cho đến nay. Chúng nó mỗi đứa có một chủ hồn, có thể thao tác vô số mảnh giấy đen trắng, bởi vì là hồn thể, cho nên cho dù mảnh giấy bị đốt cháy, thậm chí toàn thể giới không còn một mảnh giấy nào, chúng nó cũng sẽ không chết, nhưng chúng nó quen bám trên giấy trắng đen, cho nên nếu cho chúng bám vào vật thể khác, có thể sẽ giống như cho Đại Hoàng mang giày, ngay cả đi cũng không biết đi như thế nào, khó có thể khống chế."

Khâu Từ hiểu rõ, hần nghĩ nghĩ nói: "Tự nghĩ ra..... Lệ bà bà cũng nói qua, mấy thứ bà ấy dạy tôi, cũng đều là bà ấy tự nghĩ ra."

"Chẳng trách những thứ anh dùng, tôi cũng chưa gặp qua."

"Ừm." Khâu Từ nói, "Lệ bà bà hành sự rất cẩn thận, cũng rất sợ gặp người lạ. Bà từng nói, bà có kẻ thù, sợ chưa kịp dạy hết cho tôi thì đã chết. Bà cũng nói, bà từng thu lưu rất nhiều hài tử, nhưng mỗi một đứa, đến cuối cùng đều có tham niệm."

"Tham niệm?"

"Một khi biết được những pháp thuật đó, lại tiếp xúc với đồ đáng giá, nếu muốn hoàn toàn không có tâm tư không nên có, xác thật rất khó."

Hắn giải thích như vậy, Nam Tinh cũng hiểu, dù gì nàng cũng gặp qua loại này không ít. Nàng còn nhớ rõ Khâu Từ lần đầu tiên trong lúc vô ý cùng nàng trở lại quốc gia cổ, biểu tình của hắn khi thấy quốc gia cổ, không có tham dự, nửa phần cũng không có.

Nàng đối với hắn xa lánh vẫn luôn không mạnh mẽ như đối với người khác, có lẽ chính là vì lần đó.

Nàng hỏi: "Vậy những hài tử đó đâu rồi?"

"Lệ bà bà trước đoạt ký ức của bọn họ, cho bọn họ trở về sống như người thường." Khâu Từ nói, "Lúc Lệ bà bà nhận nuôi tôi, thân thể đã không bằng trước kia, bà từng nói, nếu tôi cũng vô pháp thành tài, thì bà chỉ còn cách chết trong tiếc nuối."

"Lệ bà bà rất lớn tuổi sao?"

"Ừm, hơn 70 tuổi, thân hình câu lũ, rất già nua. Có điều....." Khâu Từ nhớ lại bộ dạng của bà, nói, "Ngẫu nhiên nhìn đôi mắt bà ấy, lại cảm thấy bà còn rất trẻ, đôi mắt bà ấy rất xinh đẹp, nhưng luôn chứa đầy ưu thương, nhìn lâu, cả chính mình cũng sẽ cảm thấy khổ sở."

"Người bà muốn anh tìm, anh cũng không biết là ai? Vậy phải làm cái gì, bà có nói cho anh không?"

"Không biết là ai, bà cũng không nói cho tôi sau khi tìm được hấn phải làm cái gì, chỉ là nói, tìm được người nợ rồi, hấn sẽ nói cho tôi là tôi phải làm gì."

"Lão bà bà thật thần bí." Nam Tinh nói xong, phát hiện tiểu Bạch đã chạy ra từ huyết mộ.

Tiểu Bạch nhảy nhót, dùng bốn góc mảnh giấy không ngừng khoa tay múa chân, đảo tới đảo lui trên mặt đất.

Khâu Từ nhìn không hiểu, Nam Tinh vỗ vỗ tiểu Bạch, đứng dậy nói: "Nó nói bên trong có rất nhiều thứ, có cái địa cung nhỏ, chúng ta phải tự mình vào."

"Vậy để tôi mở cửa." Khâu Từ nhặt lên cành cây khô, vẽ lên mặt đất bát quái đồ.

Nam Tinh ở một bên nhìn, phát hiện Khâu Từ bắt đầu làm việc, luôn rất nghiêm túc. Giữa chân mày không có vẻ nhẹ nhàng thường ngày, hơi nhíu, mang theo vẻ túc mục, hết sức chăm chú.

Vẽ xong Bát quái đồ, hai con cá âm dương lại xuất hiện. Chúng nó ở bên cạnh hai người vờn quanh một vòng, liền chui vào địa cung. Một lát liền bơi ra, trở vào trong bát quái đồ.

Khâu Từ nói: "Từ mắt đen của cá trắng đi vào, chính là địa cung."

Nam Tinh nghĩ nghĩ, hỏi: "Ngược lại, mắt trắng của cá đen, là đi thông dương gian?"

Khâu Từ cười nói: "Thật thông minh."

Nam Tinh nghĩ tới, ngày đó hấn vào mộng cảnh tìm mình, chính là mang nàng ra từ mắt trắng của cá đen. Hai con cá âm dương này thật là thần kỳ, Lệ bà bà sáng tạo ra chúng nó, nói vậy cũng phi thường không đơn giản.

Huyệt mộ của ông ngoại Hàn Gia lớn hơn nhiều so với người bình thường, người hiện đại bình thường đều là đủ thả quan tài là được, nhưng huyệt mộ của ông ngoại Hàn Gia lại đắp nặn như một gian phòng, ước chừng có 10 m², quan tài đặt ở bên trong, bên cạnh cái gì cũng không có.

Nam Tinh mở đèn pin trong tay nhìn hàng đỉnh trên quan tài, Khâu Từ đã lấy công cụ ra khỏi ba lô, nói một tiếng "Quấy rầy rồi", liền bắt đầu rút đỉnh khai quan.

Quan tài còn khá mới, đá viên xây tường bao quanh cũng còn khá mới, hơi thở từ huyệt của quan tài cũng ăn khớp với khí tràng ở nơi

này, xác thật là người vừa chết. Nam Tinh cũng lấy công cụ định rút đinh, rút ba cái, bỗng nhiên nghe thấy địa cung hình như có tiếng động.

Nàng giật giật lỗ tai, quay đầu lại nhìn về tường gạch lạnh băng đằng sau, hỏi: "Anh có nghe thấy tiếng gì không?"

Đang cạy đinh Khâu Từ nhìn nhìn qua, nói: "Vừa rồi? Không có. Lúc này cũng không có."

"Lúc này tôi cũng không nghe." Nam Tinh nghĩ nghĩ, nói, "Tôi nhớ rõ vừa rồi khi đi xuống, xung quanh có rất nhiều trúc? Chắc là là chuột tre."

"Ừm." Khâu Từ nghe nàng nói như vậy, vẫn để tâm một chút. Lát sau hẳn cũng nghe thấy gần huyết mộ có tiếng động kỳ quái, lại không giống như là động vật gì đang đào hầm.

Nam Tinh cũng nghe thấy, nàng duỗi tay để lên vách tường có tiếng động, ngưng thần lắng nghe, cẩn thận thám thính, nhưng động tĩnh gì cũng không có.

Khâu Từ đã nhổ hết đinh đóng trên nắp quan tài, Nam Tinh thấy thế, tạm thời bỏ qua tiếng động kỳ quái kia, quay lại cùng Khâu Từ xốc nắp quan tài lên.

Ông ngoại Hàn Gia sau khi chết liền hoá táng, trong quan tài là một cái hộp gỗ đàn, bên trong là tro cốt của ông ta. Bởi vậy quan tài có thể bỏ thêm rất nhiều đồ vật, Nam Tinh nhìn ra, trên di vật đều là hơi thở từ hồn giống ông ngoại Hàn Gia, chắc là đồ ông ta dùng khi còn sống.

Nàng nhìn kỹ từng món một, lại không tìm ra thứ gì có thể đọc lấy ký ức, đừng nói đến thứ có đoạn ký ức của năm ông ngoại Hàn Gia gặp phải Bành Phương Nguyên kia.

Khâu Từ thấy nàng chán nản, hỏi: "Không có sao?"

"Ừm." Nam Tinh xem xong món đồ cuối cùng, không khỏi thất vọng, "Không có thứ gì có quan hệ đến Bành Phương Nguyên."

Dứt lời, vách tường đá phiến kia đột nhiên truyền đến tiếng vang rất lớn, vách tường nứt ra một vết nứt văn vện, tựa hồ như là bị thứ gì nháy mắt đâm vỡ.

Đây tuyệt đối không phải sức người có thể làm đến.

Hơn nữa cái huyết mộ nho nhỏ này, chẳng lẽ còn cất giấu thứ gì có sức lực vô cùng lớn?

Khâu Từ phản ứng cực nhanh, nhanh chóng cho cá âm dương xuyên vách tường bay ra, tiến đến chặn lại, nhưng mới vừa xuyên qua vách tường, đột nhiên có tiếng rống giận truyền đến, cá âm dương trực tiếp bị chấn văng ra, toàn thân bao phủ một mùi hư thối nồng nặc.

Hai người khựng lại, đây là mùi xác chết.

Sau vách tường, có thi quái.

Lời editor: A Từ ngọt ghê, ôi chừng nào Lão mới gặp được A Từ của đời Lão, chắc còn phải sống thêm 800 năm nữa, còn phải chinh dung, kéo chân, còn phải luyện ra một thân bản lĩnh...

Chương 70: Hồ phù đồng thau (bảy)

Hai người phản ứng rất nhanh, Nam Tinh trở tay rút ra bút chấm vào chu sa, ở trên tường vẽ ra một hoa văn phù chú, sau đó túm tay Khâu Từ lui lại.

Phù văn màu đỏ nháy mắt tạc nứt, làm vách tường nổ tung.

Cát bay đá chạy còn chưa hoàn toàn tản đi, đèn pin cũng không có biện pháp chiếu sáng vào trong, nhìn không thấy bên trong rốt cuộc là cái gì.

Chỉ là mùi hôi thối so với vừa rồi càng thêm nồng nặc, tràn ngập trong huyết mộ không đến 10 m². Ngay cả hai con cá cũng bắt đầu nôn nóng bất an, không ngừng bơi lượn quanh các góc, muốn tìm nơi trốn tránh.

Khâu Từ thấy Nam Tinh muốn đi qua, trở tay nắm lại tay nàng, ý bảo nàng chờ một chút, nói: "Thị khí có độc."

Thứ quái dị kia chần chờ một lát, bắt đầu đào tẩu. Hai người nghe thấy tiếng bước chân, lúc này mới đuổi theo.

Nam Tinh phát hiện nơi này vậy mà lại có một thông đạo ngầm, thậm chí rất dài, trong thông đạo và hai bên đều tỏa ra mùi thi xú nồng nặc, từ vết tích xanh lá loang lổ có thể nhìn ra, quái vật này đã sinh tồn ở đây một đoạn thời gian.

Chạy qua thông đạo, lại đến một gian thạch thất, trong phòng chất đầy rác rưởi, đều là đồ ăn của nhân loại, giống như một cái bãi rác, còn là bãi rác nhiều năm không dọn dẹp. Nơi nơi đều là vật mốc meo hư thối tàn lưu lại, nếu mùi thi xú không làm hai người ná thờ, mùi từ bãi rác này lại thiếu chút nữa làm bọn họ phun.

Khâu Từ cùng Nam Tinh cố nín thở, đi xuyên qua đống rác rời khỏi gian thạch thất, lại đến một cái thông đạo khác. Chờ bọn họ đi xuyên qua thông đạo kia, phát hiện lại quay về thạch thất, nơi này căn bản là một vòng tròn.

Khâu Từ nghĩ nghĩ, nói: "Cô ở lại nơi này, tôi đuổi theo nó, nếu nó không có học được 'thỏ khôn có ba hang', vậy sớm hay muộn gì cũng sẽ chạy về nơi này."

Nam Tinh cũng cảm thấy chỉ có như vậy mới có thể bắt được thứ kỳ quái kia, lập tức đồng ý.

Khâu Từ trước khi đi lại nói: "Cô phải cẩn thận."

Nam Tinh trong lòng lại không sợ hãi, chỉ là nơi này mùi hôi ngất trời, chỉ cần không nhìn xuống, liền cảm thấy muốn phun ra. Chờ khi nàng dùng đèn pin muốn nhìn kỹ gian thạch thất này, chùm tia sáng lại chiếu vào hai con cá.

Khâu Từ không mang cá đi, hắt để cá lại cho nàng.

Hai con cá còn bơi vòng vòng, như là đã thích ứng với mùi hôi thối của nơi này.

Nam Tinh ngồi xổm nhìn rác rưởi trên mặt đất, phần lớn là hộp tiện lợi, còn có hộp bánh quy, nhãn đều dán giá cả, còn có tên siêu thị. Nam Tinh tìm siêu thị, cách nơi này không xa.

Quái vật kia cả người tanh tưởi, tự đi siêu thị chỉ sợ không quá thực tế.

Nói cách khác, có người cho nó ăn, thậm chí là dùng nơi này nuôi nó.

Ai lại nuôi một con quái vật ở đây, còn chuyên môn tu sửa địa cung và thông đạo? Chỉ cách mộ ông ngoại Hàn Gia một cái vách tường, là cố ý, hay là vô tình?

Nam Tinh trầm tư nghĩ, biên độ đồng đưa của đuôi hai con cá bỗng nhiên lớn lên, như đang nhắc nhở nàng là có người đang đến đây. Nàng nghiêng tai nghe, quả nhiên có tiếng bước chân chạy nhanh về hướng này.

Nàng lập tức lấy chu sa ra kết thành lưới, phong bế đường ra, tờ đồ phủ kín phòng, chỉ chờ quái vật kia đến đây.

Quái vật kia có lẽ cũng dự đoán được nơi này có người, khi chạy đến cửa hơi chần chờ, liền muốn lộn trở lại, nhưng đã không còn kịp nữa, tờ đồ khắp nơi đã nhanh chóng cuốn lấy thân thể nó.

Quần áo trên người nó không biết đã mặc bao lâu, tờ đồ vừa cuốn lấy, nó dùng sức kéo ra, sợi vải màu đen rách nát trên thân nháy mắt nát vụn.

Nhưng dưới lớp quần áo, lại là một thân thể hư thối.

Nam Tinh lúc này mới thấy nó có tứ chi, chỉ là vì sống lưng đã còng đến mức đầu của nó hầu như dán xuống chân, cho nên ngay từ đầu không nhìn ra đây là người.

Tờ đồ lại lần nữa cuốn lấy thân thể nó, sợi tơ nguyên bản màu đỏ tươi lập tức biến thành màu đen, như ngân châm dính độc, bị dính đến cả sợi tờ đồ đều thành màu đen.

Một bức Thái Cực bát quái đồ cực lớn chụp lên người "quái vật", ghim chặt nó lên vách tường, làm nó vô pháp đào tẩu.

Quái vật kêu ê ê a a, tóc dài đến bên chân, bộ mặt đã sớm hư thối đến nhìn không ra mặt mũi lúc đầu.

Có lẽ là vì nó đang giãy giụa, mùi tanh tưởi càng nặng.

Khâu Từ cảm thấy mình cả đời cũng sẽ không quên được cái mùi tanh tưởi này.

Nam Tinh đứng trước mặt "quái vật", ngẩng đầu nhìn vật bị ghim trên tường kia, giống người, lại không giống người. Khâu Từ ở bên cạnh nói: "Xương tay và xương chân của hắn đều có chút không bình thường, như là bị tra tấn thành như vậy."

Chính xác, xương cổ tay của hắn đã quẹo, bàn tay bị vặn qua một bên trong một tư thế không bình thường. Đùi cũng như thế, tư thế tứ chi đều rất quái dị, cũng không giống trời sinh, mà là sau này bị trọng thương mới thành như vậy.

Nam Tinh nhìn hắn chăm chăm, nhìn một hồi, bỗng nhiên đối diện đôi mắt hắn.

Hốc mắt đã hư thối, nhưng đôi mắt còn hoàn hảo.

Lòng Nam Tinh đột nhiên chấn động, sắc mặt xoát một cái trắng bệch. Nàng khó có thể tin mà nhìn chăm chăm thứ người không ra người, quỷ không ra quỷ này, muốn nói gì đó, lại vô pháp nói ra.

Này.....sao có thể.

"Bành..... Phương Nguyên?"

Khâu Từ nghe thấy nàng nói ra cái tên này, có chút kinh dị: "Nam Tinh, cô nói hẳn là ai?"

Không đợi Nam Tinh trả lời, quái vật bắt đầu liều mạng giãy giụa, tơ đỏ "phụt phụt" mà đứt liên tiếp mấy sợi, nếu không có Bát quái đồ, chỉ sợ đã trấn không được.

Bản thân Nam Tinh cũng đang bị chấn động mạnh, môi nàng khẽ run, nhìn chăm chăm đôi mắt của quái vật kia, gần từng chữ: "Người là Bành Phương Nguyên?"

Quái vật gầm rú lên, Bát quái đồ cũng bị chấn ra vết rách.

"Người là Bành Phương Nguyên!" Nam Tinh tiến tới một bước, muốn xé hắn xuống khỏi vách tường, giết hắn!

Khâu Từ thấy Nam Tinh muốn xông tới, ngăn nàng lại nói: "Nam Tinh, nguy hiểm. Hơn nữa cô ngấm lại vì sao hắn lại ở đây, lại vì cái gì sẽ biến thành bộ dạng này, ở đây toàn là đồ hộp, rõ ràng là người khác mua cho hắn, người kia là ai, tại sao lại giúp hắn?"

Nam Tinh phẫn nộ mà nhìn chăm chăm Bành Phương Nguyên, nàng muốn giết hắn biết bao nhiêu, giết kẻ đã lãnh mấy ngàn binh lính, cướp đi tánh mạng của Nam thị nhất tộc. Nàng nắm chặt nắm tay, phẫn nộ đến toàn thân phát run, nhưng cuối cùng vẫn nỗ lực làm chính mình bình tĩnh lại. Nàng ngẩng đầu gắt gao nhìn chăm chăm Bành Phương Nguyên, hỏi: "Người tại sao lại ở chỗ này?"

Bành Phương Nguyên bỗng nhiên "nhận ra" đây là người Nam gia.

Người...người Nam gia?

Hắn gầm rú lên, muốn tới gần Nam Tinh, nhưng không có cách nào rời khỏi thứ đang trói buộc mình. Hắn kêu thật lâu, thanh âm dần dần rõ lên, Nam Tinh cùng Khâu Từ cũng dần dần nghe ra hắn đang nói cái gì.

"Giết.....giết....."

Nam Tinh lại lần nữa phẫn nộ: "Người còn muốn giết ta!"

"Giết.....giết ta đi."

Khâu Từ sừng sốt, Nam Tinh cũng sừng sốt, lại nghe một lần, hắn nói vẫn là "Giết ta đi".

Bành Phương Nguyên không ngừng niệm ba chữ này, thấy Nam Tinh không động thủ, lại nỗ lực nhớ lại "tiếng người", ở trong cổ họng nghiền ngẫm thật lâu, mới rốt cuộc làm cho bọn họ nghe ra câu thứ hai của hắn.

"Thực...xin...xin lỗi."

Nam Tinh tính toán gần cả ngàn năm, cũng không có tính ra lúc tái kiến Bành Phương Nguyên, hắn sẽ nói những lời này. Nàng khó có thể tin mà nhìn hắn, run giọng nói: "Thực xin lỗi là có thể trả mạng lại cho người Nam gia ta sao? Người năm đó một câu 'giết', có thể dùng 'thực xin lỗi' lúc này tới đền bù sao? Bành Phương Nguyên, người cho dù chết một ngàn lần, cũng không thể trả lại mạng cho người Nam gia ta!"

"Không phải.....ta." Bành Phương Nguyên gian nan nói chuyện, muốn nói rất nhiều với nàng, nhưng đã quá lâu không nói, hẳn đã quên phải nói như thế nào.

"Cái gì không phải ngươi?" Nam Tinh tức giận chất vấn, "Ngươi muốn nói người Nam gia không phải do ngươi giết?" Nàng tức khắc cười lạnh, "Đúng vậy, ngươi xác thật không tự mình động thủ, nhưng hạ lệnh chính là ngươi, binh lính nghe mệnh lệnh của ngươi, không có mệnh lệnh của ngươi, sao bọn họ lại động thủ? Năm đó ngươi lấy máu của người Nam gia chúng ta đi chế đan dược trường sinh, còn tìm cao nhân bày ra tử trận, làm tổ phụ bọn họ vĩnh thế không thể chuyển sang kiếp khác, ngươi có thể ác độc đến cỡ này, bây giờ còn nói là không phải ngươi."

Khâu Từ thất thần, tử trận?

Đồ sát toàn tộc đã là vạn phần ác độc, nhưng không ngờ, Bành Phương Nguyên sợ Nam gia trả thù, còn bày tử trận, làm người Nam gia vô pháp chuyển sang kiếp khác.

Ác độc cỡ này, đã vượt qua tưởng tượng của hắn.

Bành Phương Nguyên liều mạng lắc đầu, hắn nói chuyện mơ hồ không rõ, lại nôn nóng, nhưng vô pháp nói ra lời muốn nói, gấp đến độ liên tục lắc đầu, còn phát ra tiếng khóc nức nở.

Hắn càng giãy giụa, sợi tơ đen càng cảm thấy hắn muốn chạy trốn, lại siết chặt hơn, siết vào thân thể hắn. Giống như hãm sâu vào đầm lầy, chỉ có một đồng thịt hư thối, lại không có bất luận màu đỏ gì.

Nam Tinh bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp, nàng nhìn sợi tơ siết chặt kia, lúc này mới phát hiện, thân thể Bành Phương Nguyên không có máu.

Căn bản chính là cái xác chết bị rút cạn máu.

Nhưng mà trên người hắn không có hơi thở tử hồn, rõ ràng người vẫn còn sống.

Nhưng người không có máu, như thế nào có thể sống sót?

Nam Tinh càng thêm cảm thấy mọi chuyện có chút không giống với những gì nàng nghĩ, rõ ràng Bành Phương Nguyên ở ngay đây, rõ ràng giết hắn liền có thể cởi bỏ huyết chú cho Nam gia, nhưng lời Bành Phương Nguyên nói lại làm nàng khó có thể xuống tay.

Giết ta đi.

Thực xin lỗi.

Không phải ta.

Tựa hồ như đang nói cho nàng, hắc thống khổ, hắc áy náy, thậm chí là đang nói cho nàng, người đồ sát toàn tộc của người không phải là ta.

Rõ ràng người ngồi trên yên ngựa, mắt lạnh nhìn cấp dưới lấy đi máu người Nam gia, đốt rụi Nam gia đại trạch là hắc.

Bành Phương Nguyên vẫn thống khổ, sợi tơ đen siết đến xương cốt, làm hắc đau đớn muốn chết. Hắc đột nhiên bước về phía trước, muốn tránh thoát sợi dây này, nhưng vô dụng. Ngay khi hắc phát hiện sợi tơ là một loại vũ khí sắc bén, có thể cắt đứt xương cốt của hắc, hắc bỗng nhiên rút tay lại.

Ngón tay bị sợi tơ siết chặt đến đứt đoạn, rơi xuống mặt đất.

Nam Tinh còn đang chần chờ, Khâu Từ đã thấy ngón tay đứt kia, quanh quần làn khí màu đen tối tăm, tựa hồ còn sống.

"Giết hắc.....dùng máu của hắc có thể giải trừ tử trận năm đó hắc sai người bày ra để đối phó Nam gia, tổ phụ bọn họ cũng là có thể vãng sinh. Nhưng bây giờ.....không có máu, máu của người đi đâu rồi?"
Nam Tinh chất vấn con quái vật này, muốn từ trên người hắc tìm

được dù chỉ một giọt máu, nhưng tơ đỏ nói cho nàng, trên người Bành Phương Nguyên không có máu, đó chỉ là một khối xác sống khô cằn.

"Nam Tinh." Khâu Từ nhặt lên kia khúc ngón tay kia, xương cứng đờ, không có vết máu, nhưng còn "sống", "Trên đoạn ngón tay này, có cái lỗ khá xưa cũ"

Trên xương ngón tay có lỗ thủng, như là bị thứ gì đâm thủng, để lại vết thương không thể phục hồi.

Nam Tinh nhìn khúc ngón tay kia, biết Bành Phương Nguyên muốn nói gì đó với nàng. Nàng chần chờ hồi lâu, mới cố nén ghê tởm đối với Bành Phương Nguyên, duỗi tay cầm lấy nó.

Khúc ngón tay rơi vào tay Nam Tinh, lỗ thủng đột nhiên khuếch đại, làn khói màu đen nháy mắt tỏa ra hóa thành một thôn trang cuộn cuộn khói đặc.

Tiếng trẻ con khóc, tiếng phụ nữ nức nở, tràn ngập ở 30 năm cuối cùng của Tống triều.

Một năm kia, Bành Phương Nguyên 6 tuổi.

Chương 71: Hồ phù đồng thau (tám)

Tráng đình ở Bành gia thôn đều bị bắt, không phải để sung quân, mà là bởi vì triều đình mới vừa bại trận, tra ra trong quân đội có mật thám, mật thám đem kế hoạch tác chiến bán cho quân địch, cho nên quân triều đình liên tục bại lui, quân tâm tan rã.

Mà tên mật thám kia, xuất thân từ Bành gia thôn.

Triều đình giận tím mặt, mệnh lệnh quan viên địa phương tra rõ.

Hiện tại chỉ cần tuổi mười bốn trở lên, đều bị bắt ra cửa thôn, tra hỏi toàn bộ. Phạm là có một chút khả nghi, đều lập tức bị bắt đi, đưa đến nha môn thẩm vấn.

Nói là thẩm vấn, thôn dân đều minh bạch, dính dáng đến mưu phản, chính là tử lộ, lúc đi sống, lúc về nằm.

Bành Phương Nguyên cùng mẫu thân quỳ gối trong thôn, hẩn rướn người nhìn về phía trước, nhìn không thấy cha mình đang quỳ gối ở cửa thôn. Hẩn vừa muốn đứng lên, đã bị mẫu thân tóm chặt.

"Đừng nhìn, con không muốn sống nữa sao."

"Nhưng cha ở phía trước, con muốn đi tìm cha."

Mẫu thân túm tay hắn, không cho hắn đứng lên, thấp giọng nói: "Một hồi cha con sẽ trở lại."

Bành Phương Nguyên hỏi: "Nương, bọn họ đang làm gì, tại sao lại bắt cha quý gối ở đó?"

"Không có gì, chỉ là hỏi chuyện." Chu thị vừa nói vừa dỗ nữ nhi còn trong tã lót, có chút bất an, vừa rồi đã bắt đi bốn người, nhà bên cạnh đã khóc đến đứt ruột. Hy vọng trượng phu của nàng có thể bình bình an an, người Bành gia đều bình bình an an.

"Người....." Quan sai nhìn Bành Đại Lang một cái, ánh mắt dừng ở trên cái chân bị thương của hắn, biểu tình khựng lại, nói, "Trên chân của người bọc cái gì?"

Bành Đại Lang nói: "Vừa rồi lên núi săn thú, không cẩn thận bị thương ở chân."

Quan sai không kiên nhẫn nói: "Ta hỏi người quấn cái gì lên đó?"

Bành Đại Lang chính mình cũng đã quên, liếc mắt nhìn một cái nói: "Vừa lúc gặp phải hàng xóm bán hàng về, hắn tùy tay xé giấy cho ta đắp lên. Không phải sao, còn chưa về đến nhà, các vị quan gia liền tới rồi."

Quan sai cúi người, giật ra dây mây dính máu và giấy quần trên đùi hắn, vừa nhìn một cái liền nổi giận mắg: "Mật thám! Bắt lại!"

Bành Đại Lang bị hai chữ "Mật thám" thành linh chụp xuống có chút ngốc, nhưng quan sai đã tóm hai tay hắn áp hắn xuống đất, hắn sợ tới mức kêu to lên: "Ta không phải mật thám, ta không phải, nhà ta cày hai mẫu đất, ông nội ta cha ta đều dựa vào hai mẫu đất này mà sống, ta sao có thể là mật thám!"

"A, ta đây cho ngươi chết cái minh bạch." Quan sai đem tờ giấy dính máu kia chụp trên mặt hắn, nói, "Ngươi nhìn một cái chữ ở trên, tất cả đều là về Thát Tử, ngươi một cái người Hán học điển cố địch quốc làm cái gì? Bành gia thôn này của các ngươi, mật thám cũng thật không ít, trong xương cốt đều cất giấu một lòng bán nước."

Bành Đại Lang nóng nảy, nói: "Đây là sách người khác tùy tay xé cho ta bao miệng vết thương, nếu không máu không ngưng chảy a. Thảo dân cũng không biết chữ, căn bản không biết giấy này viết cái gì."

"Là ai bao vết thương cho người? Người tìm hăn ra, ta thấy hăn chính là mật thám."

Bành Đại Lang sững sốt, nhìn vết thương trên đùi, lại quay đầu lại nhìn thôn dân quỳ đầy đất thôn dân. Tầm mắt người nọ cùng hăn đối diện, sắc mặt nháy mắt tái nhợt, gần như muốn hôn mê đi.

Quan sai thấy hăn chậm chạp không chỉ ra xác nhận, lạnh giọng nói: "Ta cho người một cơ hội cuối cùng, bắt được mật thám kia, ta liền thả người đi. Nếu không, ta thấy người mới chính là mật thám đi."

Bành Đại Lang nằm liệt trên mặt đất, không chỉ người kia ra. Quan sai lập tức nhận định là hăn nói dối, sai người mang hăn đi. Ra lệnh một tiếng, lại có một phụ nhân đột nhiên lao tới, ôm chân Bành Đại Lang không cho bọn họ kéo đi, khóc ròng nói: "Nam nhân của ta không phải quân bán nước, ba đời nhà bọn họ đều là chân đất, sao có thể là mật thám."

"Vậy thì làm nam nhân của người khai ra a."

Chu thị vừa khóc vừa dõn dập nói với trượng phu: "Người mau nói a, người mau nói, nói ra người liền không có việc gì."

Bành Đại Lang thất thần nhìn thê tử, khóc nức lên, vẫn không nói.

Chu thị cũng khóc ầm lên: "Ta cầu người nói ra đi, người không cần ta sao, người không cần Phương Nguyên sao, người không cần An An sao?"

Bành Phương Nguyên thấy mẫu thân chạy ra, cũng muốn đi ra, nhưng nửa đường bị thôn dân gắt gao bắt lấy, sợ quan sai một khi không vui, ngại hấn ồn, giết hấn. Bành Đại Lang kia, đã là dư thừa nhiều lần ít, đừng lại mất thêm một Bành Phương Nguyên.

Bành Đại Lang biết mình có lỗi với thê tử, nhưng hấn thật sự không có cách nào chỉ ra người hàng xóm thấy hấn bị thương, không nói hai lời liền băng bó cho hấn kia, ngay cả hàng cũng không rảnh lo.

Ngày thường một nhà bọn họ, được người kia chiếu cố không ít.

Bành Đại Lang muốn nói, nhưng lương tâm khiển trách, lại nói không nên lời. Trong lòng hấn quá mức mâu thuẫn, bắt đầu gào khóc. Quan sai nghe mất kiên nhẫn, đem Bành Đại Lang kéo đi. Chu thị muốn đuổi theo, bị quan sai một chân đá văng.

Trò hề ở Bành gia thôn, thẳng cho đến chạng vạng mới hạ màn.

Bị đá ngất xỉu Chu thị tỉnh lại, phát hiện đây không phải mộng, bắt lực mà khóc.

Phụ nhân trong thôn nghe thấy tiếng nàng khóc, từ bên ngoài tiến vào, trong lòng ngực còn ôm một bé gái, nghe tiếng cũng rơi lệ, nói: "Người cũng đừng khổ sở, hài tử còn nhỏ, người.....người phải chống đỡ a."

"Đại Lang đâu?" Chu thị hỏi.

Phụ nhân khóc nức lên, ai cũng không có nói.

Ngày hôm sau, thi thể Bành Đại Lang được trả về, vẫn là thôn trưởng lấy quan hệ, cầu nha môn cho toàn thân, mới bằng lòng trả về.

Bành Đại Lang "trở về", thi thể không chỗ nào lành lặn, nghe nói bị rất nhiều khổ hình, bị tra hỏi hấn cùng địch quốc là cấu kết như thế nào. Bành Đại Lang vẫn luôn nói mình là vô tội, vì thế vẫn luôn bị đánh.

Thẳng cho đến chết, người của nha môn cũng không ép hỏi được cái gì.

— — chuyện không làm, cho dù đau chết, cũng không thể thừa nhận. Chỉ có như vậy, mới có thể làm thê tử nhi nữ an toàn.

Trung thực lại nhát gan Bành Đại Lang chỉ nghĩ như vậy, khổ hình gì cũng không làm hắn bị đánh cho nhận tội.

Chu thị thấy thi thể trượng phu, lại khóc đến ngất xỉu. Bành Phương Nguyên muốn đi gặp cha, nhưng bị người trong thôn ngăn cản.

Hắn biết, cha hắn không bao giờ còn nói chuyện với hắn nữa, tiết kiệm từng đồng tiền mua kẹo cho hắn ăn nữa.

Hắn cũng biết, cha hắn là bị triều đình hại chết.

Hắn 6 tuổi, mất cha.

&&&&&

Chu thị tái giá, nhi tử cùng nữ nhi đưa cho hàng xóm nuôi, nàng không biết hàng xóm chính là người đã "hại chết" trượng phu của nàng, chỉ biết khi có bà mối tới cửa, hàng xóm thấy nàng do dự gả hay không gả, chủ động nói giúp nàng nuôi dưỡng nhi nữ.

Chu thị tái giá năm ấy, Bành Phương Nguyên tám tuổi, mười ba tuổi, đã biết đi rồi.

Khi hấn dắt muội muội đưa mẫu thân ra cửa, chỉ cảm thấy mẫu thân mặc đồ đẹp, nhưng không biết vì cái gì mẫu thân lại khóc. Nàng cho hai đứa mỗi đứa một khối mút hoa quả, rồi đi.

Chờ nàng đi xa, Bành Phương Nguyên mới nghĩ tới cái gì, hỏi: "Nương của con còn trở về sao?"

Người trong thôn có không nói lời nào, có người cười, nói: "Nương của con sẽ không về nữa."

Bành Phương Nguyên kinh hãi, lập tức đuổi theo mẫu thân, nhưng đuổi kiểu gì cũng không kịp. Hấn chạy rất xa, đến khi trời tối rồi, cũng không đuổi kịp nương của hấn. Chờ hấn trở về, hàng xóm liền vội vàng nói với hấn: "An An cảm lạnh rồi, đây là sẽ phát sốt, ta lên núi hái chút thuốc, con đừng chạy loạn."

Bành Phương Nguyên vội chạy đến bên cạnh muội muội, giơ tay chạm trán bé, nóng phồng tay. Muội muội nhắm chặt hai mắt, chân mày nhỏ nhỏ nhú chặt, như là rất thống khổ. Hấn nắm bàn tay nhỏ của muội muội, muội muội lại gọi "Mẫu thân, mẫu thân".

Người lớn đi hái thuốc rất nhanh trở về, nấu cho Bành An An uống. Nhưng cũng không có tác dụng gì, hàng xóm nóng nảy, chạy lên thị trấn kêu đại phu.

Nhưng mà đại phu còn trên đường tới, Bành Phương Nguyên phát hiện tay muội muội đã lạnh.

Lạnh như băng, cũng không còn kêu "Mẫu thân", kêu "Ca ca" nữa.

Bành Phương Nguyên sửng sốt.

Chờ hàng xóm trở về, phát hiện Bành Phương Nguyên biến mất, Bành An An cũng không thấy.

Bành Phương Nguyên cũng muội muội đã yên lặng, đi trong rừng cây, hắc muốn tìm thần tiên cứu sống muội muội hắc, người lớn đều nói, núi rừng có rất nhiều thần tiên, ngày lễ ngày tết bọn họ đều sẽ lấy một ít đồ ăn tới tế bái.

"Cứu cứu muội muội của ta đi, cầu các người mau ra đây, cứu cứu muội muội của đi." Hắc đau khổ cầu xin thần tiên ẩn nơi núi rừng, nhưng không ai xuất hiện.

Là hắc ngày thường không ngoan ngoãn cúng bái sao? Là hắc ngày thường không có đồ ăn gì đưa cho bọn họ sao? Cho nên không có một vị thần tiên nào xuất hiện.

"Ta cầu xin các người, cứu cứu muội muội của ta đi." Hấn bất lực bật khóc, nhưng muội muội trên lưng hấn, vẫn không có chút hơi thở nào.

"Ta cầu xin các người.....cầu xin các người....."

Hấn không còn sức để đi, quỳ trên mặt đất khóc, thân thể đã lạnh băng cứng đờ của muội muội hấn trượt xuống khỏi lưng hấn, khuôn mặt nhò tái nhợt không có một chút huyết sắc.

"Muội muội — —"

Bành Phương Nguyên tám tuổi, đã không còn mẫu thân, cũng đã không còn muội muội.

Chỉ còn lại một mình.

&&&&&

"Người muốn tìm thợ rèn? Vậy người hỏi đúng người rồi, người đi dọc theo con đường này, đầu đường kia có một lò rèn kêu 'một cây búa', ở đó có một tiểu sư phó, sức lực rất lớn, rèn binh khí lại dễ dùng mà sắc bén, còn rẻ, không hổ người."

Cát Hồng nghe xong người đi đường giới thiệu, cười hỏi: "Tiểu sư phó? Người này tuổi là nhỏ cỡ nào? Có thể tin được không?"

"Đáng tin cậy a, mới mười tám, theo sư phó hấn học mười năm, là một anh chàng khá tốt." Người đi đường thấy hấn một thân như thương nhân, nhắc nhở, "Ra khỏi thị trấn này chính là sơn đạo, thế đạo rối loạn, tặc nhiều, người đi mua một thanh kiếm tốt, tặc sẽ thêm vài phần kiêng kị."

Cát Hồng cảm ơn hấn, lát sau lại hỏi: "Tiểu sư phó kia họ Bành, đúng không?"

Người đi đường nói: "Đúng vậy, họ Bành."

Nói xong, hấn bỗng nhiên phục hồi lại tinh thần, một người ngoài, sao lại biết tiểu sư phó họ Bành? Khá kỳ quái. Hấn nhú nhú mày, nhìn thương nhân đã đi về phía đầu đường. Thương nhân kia tuổi chừng 30, thân ảnh cao gầy, không có gì đặc thù. Chỉ có bên hông treo một cái ngọc bội, có chuỗi đồng tiền giao điệp nhau xâu lại mà thành, nhìn kỹ, như là cái quẻ.

Đầu đường quả nhiên có lò rèn kêu "Một cây búa", Cát Hồng nghe tiếng búa vang, thấy được người thợ rèn kia.

Chàng trai kia rất trẻ, nhưng dáng người cường tráng, bả vai đặc biệt dày rộng. Sắc mặt của hắn như đồng, cánh tay thô tráng không ngừng lên xuống, gõ lên món đồ sắt đã thiêu đỏ, bếp lò bên cạnh thiêu đỏ chưa thành hình còn văng ra vụn lửa, sóng nhiệt nóng đến trán và thân trên của hắn đều là mồ hôi.

Cát Hồng nhìn hắn một hồi, mới nói: "Là Bành chương quỳ sao?"

Bành Phương Nguyên ngẩng đầu nhìn hắn, nói: "Chương quỳ gì, chỉ là thợ rèn bán sắt, người muốn mua đồ sắt? Nơi này cái gì đều có, trồng trọt, phòng thân, người chọn lựa đi."

Cát Hồng cười cười, nói: "Ta muốn mua cây kiếm phòng thân, Bành tiểu ca có cái nào tốt giới thiệu đi?"

"Kiếm đều là kiếm tốt, tùy ý thích đi."

Cát Hồng nhìn mấy thanh kiếm treo trên trên giá gỗ va chạm nhau leng keng leng keng, tùy tay chọn một thanh trường kiếm, nói: "Lấy thanh trường kiếm này đi."

"Được." Bành Phương Nguyên thả mảnh sắt gõ xong vào trong nước lạnh, chậu nước đúc bằng gạch đất xèo xèo bốc lên khói trắng, xông thẳng lên giữa không trung.

Bành Phương Nguyên thu tiền, Cát Hồng cầm kiếm đi.

Tối ngày hôm sau, Cát Hồng lại đến, nói muốn mua một thanh chủy thủ phòng thân.

Tối ngày thứ ba, Cát Hồng lại đến. Bành Phương Nguyên thấy hần liền hỏi: "Hôm nay còn thiếu gì nữa, Cát tiên sinh?"

Cát Hồng cười nói: "Không có gì muốn mua, chính là muốn tới trò chuyện với người một lát."

Bành Phương Nguyên nói: "Ta là cái thợ rèn, chỉ biết nói về binh khí."

"Lại không nói về binh khí." Cát Hồng tùy tay cầm lấy một thanh kiếm đã rèn xong, thân kiếm sắc bén thon dài, hần cảm khái nói, "Kiếm tốt, chỉ là đáng tiếc."

"Đáng tiếc cái gì?"

"Đôi tay này của người xác thật thích hợp cầm kiếm, nhưng cũng không phải nắm mấy thanh kiếm trong lò rèn này. Người nên có một thanh kiếm thích hợp với mình, một thanh kiếm hiệu lệnh thiên hạ."

"Rầm — —" cái búa sắt thiếu chút nữa tuột khỏi tay Bành Phương Nguyên, hắn nói, "Cát tiên sinh đừng nói mấy lời này, cẩn thận bị quan phủ bắt đi."

Cát Hồng cười cười, nói: "Quan phủ? Bành tiểu ca sợ quan phủ? Chẳng lẽ không phải nên hận quan phủ, hận triều đình sao?"

Bành Phương Nguyên khựng lại, Cát Hồng tiếp tục nói: "Cha ngươi là chết như thế nào? Nương ngươi vì cái gì tái giá? Muội muội ngươi lại là chết như thế nào? Không phải đều là vì cái triều đình này sao, ngươi lại sợ nó, mà không phải hận nó, thật là làm người cảm thấy buồn cười, cũng thấy bi ai a."

Bành Phương Nguyên nắm chặt cái búa sắt nặng nề, nhìn chăm chăm người xa lạ này, hỏi: "Ngươi là ai, vì sao lại biết thân thế của ta?"

Cát Hồng nói: "Ta chỉ là một thuật sĩ tha phương có thể tri thiên mệnh, thiên cơ nói cho ta, ngươi có long khí trong người, có thể làm đại sự. Triều đình này đã hủ bại bất kham, muốn nó để làm gì? Ngươi....."

"Câm miệng." Bành Phương Nguyên tức khắc giận dữ, nhìn xung quanh, may là không có người khác, hắn nói, "Ta chỉ muốn sống yên ổn, tên yêu đạo nhà ngươi, đừng tới xúi giục ta làm chuyện toi mạng."

Hắn lập tức đuổi Cát Hồng đi, Cát Hồng lúc bị hắn đẩy đi liền nói: "Ít ngày nữa triều đình này, lại muốn hủy người cửa nát nhà tan."

Bành Phương Nguyên không tin, dùng sức đẩy hắn ra, đem Cát Hồng đẩy ngã trên mặt đất, đập đến đầu cũng chảy máu.

Liên tiếp ba ngày, Bành Phương Nguyên cũng không thấy Cát Hồng, hắn âm thầm thở phào nhẹ nhõm một hơi, xem ra đó đúng là tên yêu đạo thần chí không rõ, còn đi hù hắn tạo phản.

Tuy hắn hận đám quan sai kia, nhưng.....hắn chỉ muốn sống an phận. Chờ hắn tích cóp đủ tiền, liền cưới cái tức phụ, làm thợ rèn là nghề kiếm sống, sẽ không làm hắn đói chết.

Bành Phương Nguyên ở trên giường nghĩ như vậy, thấy ngoài cửa sổ sắc trời dần dần sáng lên, liền đứng dậy mang giày, chuẩn bị rửa cái mặt ăn chén mì, rồi bắt đầu rèn đồ.

Nhưng giày còn chưa mang xong, bên ngoài liền truyền đến tiếng ồn ào. Hắn mở cửa nhìn, liền thấy một đám quan binh xông tới, thấy hắn liền lạnh giọng nói: "Bành Phương Nguyên, ngươi thật to gan, dám chế tạo binh khí bí mật viện trợ địch quốc!"

Bành Phương Nguyên sửng sốt, biện giải: "Ta không có, đám binh khí này đều có chủ, đơn hàng còn ở trong phòng, ta đi lấy."

Nhưng quan sai lại cản hấn lại, nói: "Còn muốn giả biện, chúng ta đã bắt được mật thám, hấn chỉ ra và xác nhận là người, mơ tưởng nhân cơ hội đào tẩu sao."

Bành Phương Nguyên đột nhiên nghĩ đến lời Cát Hồng nói, triều đình sẽ lại lần nữa làm hấn cửa nát nhà tan. Hấn tức khắc hoảng hốt, không biết là thật hay là giả. Nhưng cảnh tượng lúc này làm hấn nhớ tới cảnh năm đó cha hấn bị bắt đi.

Quá

Chương 72: Hồ phù đồng thau (chín)

Bành Phương Nguyên trước khi đi thành Tây, còn có một chuyện không thể an tâm. Trước khi vào thành Tây, hắn hỏi: "Quân sư nói Nam gia là Huyền môn đại gia, vậy bọn họ phản kháng thì làm sao bây giờ? Hạ nguyên rửa ta gì gì đó, chẳng phải là mất nhiều hơn được?"

"Tướng quân an tâm đi." Cát Hồng nói, "Nam gia tuy rằng lợi hại, nhưng cũng có nhược điểm. Ta đã thu mua người Nam gia, biết nên đối phó với họ như thế nào. Chờ sau khi bọn họ chết, ta sẽ cùng người nọ, cùng nhau bày ra tử trận, đem toàn bộ hồn phách của người Nam gia nhốt vào trận đời đời kiếp kiếp, làm cho bọn họ vô pháp chuyển sang kiếp khác, tướng quân có thể vĩnh thế an tâm. Ít ngày nữa ta sẽ dẫn người nọ đến gặp tướng quân, tướng quân cứ làm theo lời ta là được."

Bành Phương Nguyên lúc này mới hơi thở phào, nói: "Không nghĩ tới quân sư quyết đoán như vậy, có thể chuẩn bị sẵn sàng trước, thu mua người của tộc Nam thị."

Cát Hồng nhẹ nhàng cười, nói: "Tuy là người Nam gia, lại không phải họ Nam."

Bành Phương Nguyên nghĩ nghĩ, đắn đo nói: "Loại người này xong việc không thể để lại."

Cát Hồng đáp ứng, để hay không, không phải Bành Phương Nguyên định đoạt.

3000 binh lính muốn vào thành, tướng sĩ thành Tây vừa nghe là Bành gia quân, dứt khoát bỏ thành mà chạy, dù sao cũng là người một nhà, không phải Thát Tử, không đáng phải đánh một trận, hiện tại thế đạo hỗn loạn, triều đình cũng không rảnh trừng phạt bọn họ. Nhưng nếu ở lại chống cự, lại có khả năng toi mạng.

Bành Phương Nguyên lĩnh suất binh lính mệnh mệnh cuộn cuộn tới Nam gia, ra lệnh cho binh lính vây kín Nam gia đại trạch, lúc này mới sai người gõ cửa.

Đại môn màu đỏ thẫm chậm rãi mở ra, một lão giả chậm rãi bước ra, đầu tiên là nhìn người trên lưng ngựa, ánh mắt cuối cùng dừng trên mặt Cát Hồng, nói: "Người quả thực tới, phụ thân ta đã sớm nói qua, người sẽ trở thành một thanh kiếm sắc bén, đem Nam gia tàn sát sạch sẽ."

Bành Phương Nguyên khẽ nhíu mày, đây là sao? Cát Hồng quen biết người Nam gia?

Cát Hồng khinh thường cười: "Đúng vậy, sư phụ sau khi tính ra thiên cơ, liền đuổi ta ra khỏi sư môn. Nhưng đã chậm, chậm a, sư huynh."

Nam Tử An khoanh tay nhìn hắn, trên mặt không hề có vẻ nhút nhát, ông nói: "Thiên mệnh đã như thế, vô luận ta sửa như thế nào, cũng không dùng được."

"Đã là thiên mệnh, thì sao có thể hữu dụng?" Cát Hồng nói, "Có trách thì trách, máu của người Nam gia các người, có thể chế thành đan dược trường sinh bất lão đi."

Nam Tử An như một cây tùng cứng cáp đứng lặng ở đại môn, sau lưng là hai đứa con trai của ông, còn có con dâu, còn có toàn tộc Nam thị.

Bọn họ bình tĩnh mà nhìn đám người này, ánh mắt an tĩnh đến mức làm Bành Phương Nguyên bất ngờ.

"Tướng quân, hạ lệnh đi."

Bành Phương Nguyên khựng lại, Cát Hồng lại nói: "Lấy máu của bọn họ, có thể chế thành đan dược trường sinh! Ngài không muốn thiên thu vạn đại sao?"

Bốn chữ này tựa hồ tràn ngập ma lực, ánh mắt Bành Phương Nguyên dần dần lạnh đi, đến không còn cảm tình. Đôi mắt lạnh băng của hắn đảo qua người Nam gia đứng đầy viện, bọn họ giờ phút này, đã không phải là người, mà là đan dược có thể cho hắn trường sinh bất lão.

Hắn giơ tay chỉ lên trời, vung mạnh lên: "Lấy máu!"

Binh lính cầm súng tiến lên, người Nam gia phần lớn đều là phụ nữ trẻ em người già, Nam Tử An cầm kiếm chống cự, nhưng đối phó với binh lính được huấn luyện, căn bản không có tác dụng. Chủy thủ lướt qua cổ, giống như giết gà mổ trâu, bị cắt cổ lấy máu.

Máu đọng đầy một lọ lại một lọ, mùi máu tươi tràn ngập trong không trung, nhiễm đỏ hai mắt Bành Phương Nguyên.

Cũng nhiễm đỏ đôi mắt Nam Tinh, nhìn người nhà chết đi lần nữa.

Nàng đứng trong viện lúc này đã là thế giới khác, dưới chân đều là máu và thi thể của người thân. Nàng ngẩn ngơ nhìn, trong mắt đã có nước mắt. Khâu Từ duỗi tay đem đầu Nam Tinh đè lên vai hắn, không cho nàng nhìn màn này nữa.

Tâm phải tàn khốc cỡ nào, mới có thể hạ mệnh lệnh này, làm ra chuyện này.

Nam Tinh không khỏi run rẩy, cho dù đôi mắt nhìn không thấy, nhưng lại vô pháp ngăn trở mùi máu tràn ngập.

Lấy xong máu của người Nam gia, Bành Phương Nguyên lại hoàn hồn, trên mặt đất đều là thi thể người Nam gia. Hắn trước sau cảm thấy không thể tưởng tượng chính là, từ đầu đến cuối, bọn họ đều không có một ai xin tha, cũng không có ai khóc lóc kêu rên.

Ngạo khí từ trong xương cốt, làm lòng Bành Phương Nguyên có chút áy náy.

Nhiều năm trước, cha hắn ở trong tù, có phải cũng.....nhận hết tra tấn, nhưng vẫn không thừa nhận mình là mật thám như vậy hay không?

Lửa bắt đầu bốc lên ở Nam gia, những gian phòng gỗ rất nhanh đã thành một biển lửa. Bành Phương Nguyên nhìn chăm chăm Nam gia đại trạch, suy tư, hắn có phải đã.....làm sai cái gì rồi hay không.....

"Tướng quân." Cát Hồng gọi hắn, "Cần phải đi rồi, máu đã tới tay, chỉ cần cho ta 15 ngày, là ta có thể đem nó luyện chế thành đan dược, cho ngài dùng."

Đề cập đến đan dược, Bành Phương Nguyên mới thu hồi lương tâm vừa thò ra trong chớp mắt. Hắn giết người Nam gia, là vì bá tánh, cũng không có sai, cũng đáng giá.

Nửa tháng sau, Cát Hồng quả nhiên luyện chế ra đan dược, chỉ có một viên, đặt trong một cái hộp gỗ nhỏ, vô cùng trân quý.

Bành Phương Nguyên nhìn viên dược đan này, nói: "Chỉ có một viên này sao?"

"Hồi tướng quân, đúng vậy."

Bành Phương Nguyên rất là cảm động: "Quân sư không ăn, chỉ để cho ta, lòng trung thành của quân sư, ta sẽ nhớ kỹ trong lòng."

Cát Hồng khẽ cười nói: "Vì tướng quân cúc cung tận tụy, là tâm nguyện của thuộc hạ. Nuốt viên đan dược này rồi, tướng quân có thể thiên thu vạn đại."

Bành Phương Nguyên nhận lấy đan dược, không hề nghi ngờ hắn, một ngụm nuốt vào. Dược còn vương mùi máu tươi, vào miệng là tan, tựa như nuốt một búng máu vào bụng. Bành Phương Nguyên đang muốn uống nước áp xuống cái mùi khó chịu này, đột nhiên yết hầu như có rắn nước uốn lượn, dạ dày sông cuộn biển gầm. Hắn đau đến quỳ rạp xuống đất, ngay cả lời nói đều nói không ra.

Cát Hồng ngồi xuống dùng tay đè trên bụng hấn, nhận thấy được động tĩnh quay cuồng kịch liệt kia, lạnh lùng cười: "Nam Tử An, người quả nhiên để lại một tay."

"Quân sư.....quân sư cứu ta....."

"Ta đương nhiên sẽ cứu người, nếu không, sao ta có thể lấy được đan dược trường sinh bất lão của ta?"

Bành Phương Nguyên trừng mắt, không biết hấn nói vậy là có ý tứ gì.

Cát Hồng cười lạnh, nói: "Năm đó lò rèn của người bị hủy, là ta hối lộ quan sai, chính là vì làm cho người hoàn toàn hết hy vọng, khởi binh tạo phản. Bành Phương Nguyên, người là quân cờ của ta, trời cao đã sớm chú định."

Bành Phương Nguyên nhìn quân sư ngày thường ôn hòa này, giờ đã biến thành một bộ dáng khác, giống.....một con rắn độc.

Cát Hồng nhẹ nhàng thở dài: "Người cũng đừng trách ta, trách chỉ trách người mệnh cách cùng thể trạng là độc nhất vô nhị, ta vì tìm người, đã phí rất lớn sức lực."

"Tại sao.....tại sao ngươi muốn làm như vậy....."

"Bởi vì ta muốn ngươi tới thừa nhận nguyên rửa của Nam gia. Ngươi cho rằng Nam Tử An cái gì cũng không biết? Ông ta đều tính ra hết, sao có thể ngồi chờ chết. Đan dược này, lấy máu hạ chú, làm ngươi nuốt nó tuy được đến trường sinh, nhưng sẽ sống không bằng chết. Ta phải dùng loại máu độc đáo của ngươi, tới tinh lọc nguyên rửa cho ta." Cát Hồng thấp giọng nở nụ cười, hết thảy đều nằm trong khống chế của hắn, không có một tia sai lầm, Nam gia bị diệt, Nam Tử An cũng đã chết, chỉ cần một lần nữa lấy máu của Bành Phương Nguyên, lại chế thành đan dược, liền đại công cáo thành.

Đan dược được luyện chế lần nữa, sẽ không chứa nguyên rửa.

Nguyên rửa sẽ lưu tại trong cơ thể Bành Phương Nguyên, mà hắn, hoàn toàn không hề trả đại giới lại đạt được trường sinh!

Cát Hồng vỗ vỗ Bành Phương Nguyên đã không còn sức lực, an ủi: "Bất quá ngươi yên tâm, ngươi vẫn sẽ trường sinh, chỉ là.....sẽ biến thành một khối thịt thối."

Nói xong, hắn vô cùng đắc ý mà cười ha hả. Tiếng cười khùng bố âm ngoan, là thanh âm đến từ địa ngục.

Hắn rút ra một cây kim, đâm mạnh vào ngón trỏ của Bành Phương Nguyên.

Kim nháy mắt đâm thủng ngón tay, máu một giọt một giọt nhỏ xuống.

Đây là máu không có nguyên rửa, máu có thể cho Cát Hồng trường sinh bất lão.

Đây cũng là.....thứ mà hắn bố cục nhiều năm, phải có được.

Đây đồng thời cũng là..... Nam Tinh không đoán được đến kết cục. Nàng nhìn Bành Phương Nguyên bị rút cạn máu, hiểu ra Bành Phương Nguyên trong địa cung vì sao lại biến thành như vậy, vì sao sẽ nói thực xin lỗi.

Thì ra người chân chính tàn sát Nam gia, không phải Bành Phương Nguyên, mà là Cát Hồng.

"A — —" bị rút cạn huyết Bành Phương Nguyên không có chết, hắn nằm trên nền gạch lạnh băng, phảng phất như người đã chết.

Cát Hồng cũng không có để hắn đi, cũng không giết hắn, nhưng nhốt hắn lại, ngày ngày tra tấn, lấy đó làm vui — — Cát Hồng chỉ cần nhìn đến Bành Phương Nguyên, liền sẽ nhớ tới mấy năm qua, phụng

dưỡng hắc ra sao. Cái này làm cho Cát Hồng rất không vui, chỉ có tra tấn Bành Phương Nguyên, cắt thịt hắc, moi xương hắc, nhìn hắc thống khổ, mới có thể vui vẻ.

Bành Phương Nguyên bị nhốt dưới hầm, không thể nhìn thấy thái dương, cũng không thể chạy thoát. Hắc muốn ra ngoài, muốn phơi nắng, tốt nhất có thể chết dưới ánh mặt trời, hắc đã cảm thấy mỹ mãn.

Nhưng mà Cát Hồng không cho hắc chết, đem hắc nhốt trong địa cung, lâu lâu mang đồ ăn đến, cưỡng bách hắc ăn.

Lấy tra tấn hắc làm vui, lấy việc nhìn hắc sống không bằng chết, rồi lại không thể chết được làm vui.

100 năm, 500 năm, 800 năm.

Hắc tra tấn Bành Phương Nguyên ước chừng 800 năm, cũng không mệt mỏi.

Bành Phương Nguyên đã không còn biết phản kháng ra sao, cũng không biết phải tìm chết như thế nào. Hắc mỗi ngày mỗi đêm đều hối hận, hối hận đã làm chuyện như vậy với Nam gia. Nếu hắc không có lòng tham, thì Nam gia sẽ không bị diệt tộc, có lẽ hắc cũng sẽ không rơi xuống tình cảnh này.

Hắn hối hận, nhưng đã vô dụng, hắn vì lòng tham của mình mà trả giá mấy đời.

Sương mù 800 năm trước dần dần tiêu tán, đã không còn mùi máu tươi, chỉ có mùi hôi trong mật thất, làm Nam Tinh từ trong chân tướng năm đó quay trở lại hiện thực.

Nàng nhìn Bành Phương Nguyên người không ra người, quỷ không ra quỷ, hung phạm không phải là hắn, mà là Cát Hồng. Nàng hỏi: "Đồ ăn, đều là Cát Hồng mang cho ngươi? Vậy hắn ở đâu?"

Bành Phương Nguyên lắc đầu, hắn hàng năm ở trong địa cung, không thấy ánh sáng, đôi mắt đã gần mù. Hắn chỉ nghe ra, ai là ai, hắn không biết Nam gia còn có người sống, chỉ biết từ sau khi nuốt máu người Nam gia, tựa hồ cũng biến thành người Nam gia. Cho nên hắn nhận ra Nam Tinh, nhận ra cô nương này chính là người Nam gia.

Hắn bức thiết muốn nói chân tướng cho nàng, tẩy bớt tội nghiệt của mình.

"Cầu ngươi..... giết ta....."

Hắn rất thống khổ, hắn chỉ muốn giải thoát, chết, liền có thể được giải thoát rồi.

Nam Tinh không động thủ, nàng hận không thể chính tay đâm hắn, nhưng giết hắn rồi, manh mối về Cát Hồng liền hoàn toàn bị chặt đứt.

Cát Hồng ở nơi nào? Hắn năm đó cũng là đệ tử Nam gia, là sư huynh đệ với tổ phụ nàng, nếu muốn tìm đến hắn, nói dễ hơn làm.

Khâu Từ đột nhiên nghĩ tới cái gì, sắc mặt khế biến, nói: "Nam Tinh, đây có lẽ là cái bẫy rập."

Sao có thể trùng hợp như vậy, liền có người cầm hồ phù đồng thau tới cửa, lại trùng hợp như vậy, có ông ngoại gặp phải Bành Phương Nguyên. Huống hồ Bành Phương Nguyên nói mình vẫn luôn bị nhốt ở địa cung, vậy thì làm sao chạy được lên mặt đất, lấy hồ phù đối gao với người khác.

Hết thảy những chuyện này, có lẽ chính là bẫy rập Cát Hồng thiết hạ.

Nam Tinh cũng có phản ứng, không đợi bọn họ quyết định làm gì, huyết mộ cách vách đột nhiên ầm vang một tiếng, tiếng vang rất lớn.

Có người chôn thuốc nổ ở mộ địa, muốn nổ chết bọn họ ở đây!

Nếu đi ra từ mộ địa, đã không còn kịp. Khâu Từ gọi tới âm cá, quát: "Mở mắt ra!"

Dương nhãn vừa mở ra, là có thể đi thông đến mặt đất.

Bành Phương Nguyên thấy bọn họ phải đi, nước nở, hắn muốn chết, không muốn tiếp tục sống những ngày như vậy nữa. Cái gì mà trường sinh, hắn từ bỏ, nếu có kiếp sau...hắn ngay cả kiếp sau cũng không cần.

Hắn cho rằng Nam Tinh sẽ không quay đầu lại, ai ngờ cô nương kia không biết khi nào trở lại, một thanh chủ thủ dính máu Nam Tinh để ở trán hắn, đậm mạnh.

Bành Phương Nguyên bỗng nhiên cảm giác được thân thể của mình nhẹ đi, thân hình hư thối dần dần biến nhẹ. Giống.....như được hồi sinh.

Hắn hơi cười, dùng chút sức lực cuối cùng thấp giọng: "Cảm ơn....."

Thân thể hư thối của Bành Phương Nguyên nháy mắt hóa thành một bãi bột phấn, không còn cơ hội đầu thai, nhưng lại là chuyện hắn vui vẻ nhất.

Khâu Từ thấy địa cung sắp sụp đổ, tóm lấy tay Nam Tinh nhảy vào trong dương nhãn.

Cơ hồ là trong nháy mắt, địa cung sụp xuống, tro bụi bốc lên cao vút, như khói thuốc súng nổ tận trời.

Có hai người đứng ở xa, nhìn chăm chăm vào phần mộ nhỏ đã sụp xuống kia.

"Người Nam gia cuối cùng cũng đã chết, người có thể an tâm. Làm Bành Phương Nguyên cùng Nam Tinh đồng quy vu tận, kế hoạch của người thật chu toàn."

"Người cũng vậy, có thể an tâm. Đáng tiếc..... Bành Phương Nguyên cũng đã chết." Hắc châm chọc cười, có tiếc hận, là tiếc không còn cơ hội tra tấn nữa.

Thật là — — đáng tiếc.

Tác giả có lời muốn nói: Tối hôm qua thấy nói Cát đại tiên cùng Cát Hồng có quan hệ gì đó, a a a, không có quan hệ, chính là cùng họ mà thôi, Cát đại tiên đã là quá khứ, các người quên hẳn đi, quên hẳn đi.

Lời editor: nói chứ chỗ này của logic của lão nó kẹt cứng luôn, lão nghĩ quài, nếu đã bóy ra ròy sao không giết phức Cát Hồng đi cho yên chuyện? đấng nào cũng phải trả giá vì chống lại thiên cơ, nhưng vậy ko đỡ hơn là liên lụy đến nhiều người, nhiều đời hơn sao?!

Chương 73: Hồ phù đồng thau (mười)

Chạng vạng khoe chim trở về Đào lão bản phát hiện ở cửa hàng có máu, lúc đầu còn không có để ý, nhưng phát hiện cửa mở, Đại Hoàng cũng không ở đó, bước qua ngạch cửa, thấy dấu máu bên trong, ông vội vàng buông lồng chim đi vào, thấy Nam Tinh cùng Khâu Từ ngồi đó, trên bàn còn có băng gạc.

Ông biến sắc mặt, hỏi: "Nam Tinh bị thương?"

"Không phải tôi." Nam Tinh cúi đầu bằng bó cổ tay cho Khâu Từ, rất cẩn thận, cũng rất áy náy, "Nếu không phải tôi quay đầu lại, tay anh cũng sẽ không bị đá nổ đến bị thương."

Khâu Từ cười cười, nói: "Đau lòng sao? Nếu không cô hôn tôi một cái, liền không đau nữa."

Nam Tinh liếc hẩn một cái, lúc nào rồi còn không đứng đứng đắn đắn, luôn nói nhẹ nhàng để người không có gánh nặng.

Đào lão bản ngồi ở một bên, hỏi: "Tại sao ta nghe được chữ 'nổ'? Cô cậu đi đâu, sao lại bị thương?"

"Tôi tìm được Bành Phương Nguyên." Không đợi Đào lão bản giật mình, Nam Tinh lại mở miệng nói, "Tôi giết hắn rồi."

Đào lão bản phát hiện trấn định mình tu luyện cả nửa đời chỉ trong mấy câu này đã biến mất không thấy, ông liên tục giật mình, cuối cùng lại thở phào nhẹ nhõm một hơi, ôn thanh: "Bành Phương Nguyên vừa chết, tử trận của Nam gia cũng có thể giải."

Nam Tinh dừng tay lại, lắc lắc đầu: "Không được....."

"Vì sao không được?"

"Chân chính giết chết người Nam gia, bày tử trận, là một kẻ tên Cát Hồng. Hắn là sư đệ của tổ phụ tôi, năm đó ghi hận tăng tổ phụ tôi trục xuất hắn khỏi sư môn, tâm sinh oán hận, bố cục hơn mười năm, lợi dụng Bành Phương Nguyên, mượn tay hắn tàn sát sạch sẽ Nam gia. Cho nên muốn cởi bỏ tử trận, cần thiết tìm được Cát Hồng, giết hắn."

Đào lão bản không ngờ mọi chuyện lại vòng đi vòng lại như vậy, tìm suốt mấy trăm năm, kết quả hung phạm lại là người khác. Ông âm thầm thở dài, vẫn an ủi: "Sớm hay muộn gì cũng sẽ tìm được hắn."

Ông đau lòng Nam Tinh, không biết lần này, lại mất nhiều ít năm. Ông sợ mình lại than thở ra tiếng, nói: "Ta đi lau vết máu trong nhà."

Khâu Từ thấy Đào lão bản đi rồi, Nam Tinh trước sau trầm mặc không nói, ngay cả bằng gạc cũng đã quên quấn. Hấn nhẹ nhàng rút tay lại, muốn tự băng bó, Nam Tinh liền hoàn hồn, tiếp tục băng bó. Hấn dùng một tay khác sờ sờ tóc Nam Tinh, nói: "Người nổ tung huyết mộ, có lẽ chính là Cát Hồng, hấn đã phát hiện ra cô."

"Cũng có thể là một người khác." Nam Tinh nói, "Anh còn nhớ không, trong ảo cảnh của Bành Phương Nguyên, Cát Hồng có nói qua, là đã cấu kết với một người trong Nam gia."

Khâu Từ nghĩ nghĩ, bổ sung: "Là người Nam gia, lại không phải họ Nam." Hấn hơi khựng lại, bỗng nhiên minh bạch Nam Tinh muốn nói đến ai, "Sư huynh của cô?"

Nam Tinh nhú mày nói: "Tôi cũng chỉ là suy đoán, nhưng tôi đã hỏi sư huynh sao hấn có thể trường sinh, hấn lại trả lời có lẽ, trạng thái của hấn thật sự là quá tốt, căn bản không giống như đang hao tổn bản thân mới có thể trường sinh. Tôi không thể không hoài nghi, rốt cuộc sư huynh rất hiểu biết tổ phụ, cũng rất hiểu biết Nam gia. Năm đó không ở đó, cũng chỉ có đệ tử Nam gia."

"Bây giờ còn một cái manh mối có thể tra, là Hàn Gia đột nhiên cầm hổ phù nhảy ra." Khâu Từ phân tích, "Giả thiết việc Hàn Gia làm theo lời ông ngoại hấn là giả, vậy tất nhiên là người khác đưa cho hấn hổ phù đồng thau. Nhưng tôi nghĩ cho dù thật sự là Cát Hồng, hấn cũng sẽ không dùng mặt thật đi làm chuyện này, nhưng manh mối này vẫn là muốn tra thử."

"Ừm."

Nam Tinh cầm di động gọi cho Phùng Nguyên, mới vừa nói bọn họ ở mộ địa bị nổ, Phùng Nguyên đã kêu lên: "Cô không sao chứ? Khâu tiên sinh không có việc gì đi?"

"Không có."

"Tư liệu tôi đã tra đi tra lại nhiều lần, còn tự mình đến nơi ở và mộ địa của ông ngoại Hàn Gia xác nhận, không có bất luận vấn đề gì, tại sao lại như vậy, vì cái gì vì cái gì?"

Nam Tinh nhin không được nói: "Cậu trước hết đừng nói gì, tôi có việc muốn nói."

".....được."

"Cậu đi theo dõi Hàn Gia, xem hắn có động tĩnh gì, đừng rút dây động rừng, người muốn nổ chết chúng ta phỏng chừng cho là chúng ta đã chết, cho nên hiện tại Hàn Gia, hắn là còn xem như an toàn."

"A!"

"A cái gì?"

Phùng Nguyên ở đầu kia run rẩy nói: "Cô vừa nói tôi vừa tra thông tin về Hàn Gia, kết quả phát hiện hắn đã không còn sinh khí."

"Hửm?"

"Nói cách khác, hắn đã chết!"

Nam Tinh sửng sốt, Phùng Nguyên lại nói: "Từ vong thời gian vừa qua khỏi mười phút, cô chờ chút, để tôi đi chặn hắn lại."

"Có thể làm như vậy à?"

"Có thể, nhưng tôi phải tìm lão đại bọn tôi phê duyệt trước, nhanh lắm, chỉ cần nửa phút."

"Cậu chờ đã." Nam Tinh bỗng nhiên nghĩ tới một việc, nói, "Nếu cậu tìm Trường Không xin phê duyệt, nhất định phải nói là tôi sai cậu đi tra, hơn nữa phải nói rõ là mới vừa gọi điện, liền nói tôi có một số việc muốn hỏi hắn."

Phùng Nguyên chợt thấy kỳ quái: "Ý, vì cái gì lại nói như vậy? Lão đại bọn tôi không phải là sư huynh của cô sao?"

"Cậu làm theo là được."

"Được thôi, sư huynh muội các người thật là quái nhân."

Phùng Nguyên cắt đứt điện thoại, Khâu Từ vẫn luôn ở bên cạnh nghe mình bạch dụng ý của Nam Tinh khi làm như vậy, nói: "Cô là muốn nhìn thử, Trường Không có thể phê duyệt chuyện này hay không?"

Nam Tinh nhẹ nhàng gật đầu, trong lòng có chút bất an. Nàng một chút cũng không hy vọng sư huynh chính là người thông đồng với Cát Hồng, tai họa đến Nam gia.

Nếu sư huynh thật sự chính là đồng lõa của Cát Hồng, hẳn phát hiện mình tồn tại, nhất định rất muốn trừ bỏ mình. Cho nên nàng nhờ Phùng Nguyên đi hỏi thăm chuyện Hàn Gia, Trường Không nếu biết mình không chết, nhất định sẽ ngăn trở Phùng Nguyên đi tìm Hàn Gia.

Một khi ngăn trở, thì hiềm nghi của Trường Không đã được xác minh rồi.

Nam Tinh nắm chặt di động, nôn nóng bất an.

Mười phút, thật dài như mười năm. Nàng đã "mất đi" muối muội, nàng không muốn lại mất đi sư huynh.

Tiếng chuông vang lên, Nam Tinh nhìn người gọi tới, hít một hơi, mới tiếp nghe.

"Uy, Nam Tinh tiểu thư? Quái nha, lão đại bọn tôi vậy mà không phê, hắc sai tôi tìm cái lý do qua loa lấy lệ cô, đừng nói là hắc ngăn trở. Hắc còn hỏi tôi cô hiện tại ở đâu, tôi nói tôi không biết, hắc sai tôi hỏi thăm cô, nhưng cũng nói là đừng nói ra là hắc muốn hỏi."

Trái tim Nam Tinh nháy mắt đóng băng, toàn bộ ngờ vực, đều biến thành sự thật.

Nàng nắm di động, cường chống lên tinh thần, nói: "Nếu hắc hỏi lại cậu, cậu liền nói với hắc, tôi bị thương, trọng thương, tạm thời không gặp ai hết."

Nàng cắt đứt điện thoại, trầm mặc thật lâu, lại lâm vào trong thống khổ. Khâu Từ đuổi tay ôm nàng vào lòng, nói: "Đừng khổ sở, Nam Tinh."

"Tôi thà rằng..... hắn giống như A Nguyệt, hoàn toàn phải sạch quan hệ với Nam gia, cũng không muốn nghe thấy hắn là một trong số chủ mưu huỷ hoại Nam gia năm đó." Nam Tinh mất tiếng nói, "Tôi tình nguyện, sư huynh chết năm đó."

Nhưng hiện tại sư huynh lại có khả năng cùng Cát Hồng cấu kết, thậm chí là đã nuốt đan dược dùng máu của người Nam gia chế thành mà được trường sinh.

Nàng hận tới cực hạn, hận đến gần như muốn nổ ra.

Khâu Từ đồng cảm như bản thân mình cũng bị, trong lòng cũng rất bi thiết. Cũng là trường sinh, một người là muội muội muốn cùng nàng phải sạch quan hệ, một người là hung thủ huỷ hoại Nam gia, trong lòng Nam Tinh có bao nhiêu khó chịu, hắn biết. Hắn gắt gao ôm Nam Tinh, lại vô lực ngăn cản những chuyện này phát sinh.

Đào lão bản quét tước sạch sẽ rồi vào, chỉ có Khâu Từ ở trong sân. Ông hỏi: "Nam Tinh đâu?"

"Ở trong phòng, ngủ rồi." Nam Tinh dựa vào lòng hắn, trước sau không khóc, bất động thật lâu, đến khi hắn cúi đầu nhìn nàng, phát hiện nàng đã ngủ rồi. Hắn mới vừa ôm nàng vào phòng rồi bước ra, Đào lão bản liền vào.

Đào lão bản lúc này mới giáp mặt thờ dài một hơi, ngồi xuống nói: "Tìm hung thủ lâu như vậy, lại là người khác, lần này có nghĩa Nam gia tử trận là vô pháp cởi bỏ, cũng không biết phải tìm bao lâu, nhất định Nam Tinh đã chịu đả kích rất lớn đi!"

Khâu Từ "ừm" một tiếng, lại nói: "Còn có một chuyện, năm đó sư huynh Trường Không của Nam Tinh, lãnh đạo trực tiếp của Phùng Nguyên, có lẽ cũng có khả năng là một trong số hung phạm."

Đào lão bản lắp bắp kinh hãi, giật mình xong, lại cảm giác thống khổ: "Nam Tinh a....."

Lòng nàng đau đớn bao nhiêu.

Hai mắt Đào lão bản nhìn không được phiếm hồng, nửa đời này của ông cũng chưa chảy qua nước mắt, nhưng mỗi lần nghĩ đến chuyện của Nam Tinh, luôn hết sức khó chịu. Ông thấp giọng nói: "Nam Tinh mỗi lần khó chịu, luôn dùng ngủ tới giải quyết, bởi vì không có ai hiểu thống khổ của cô ấy, cô ấy cũng đã sớm quen không kể khổ với ai. Lần trước chuyện của Nam Nguyệt là như thế, lần này chuyện của Trường Không cũng vậy....."

Khâu Từ im lặng một lát, kể lại việc về ông ngoại Hàn Gia, cuối cùng nói: "Thân phận của Nam Tinh đã bị lộ, cô ấy đã đem tin mình chưa chết thông qua Phùng Nguyên nói cho Trường Không, cũng là vì muốn biến mình thành con mồi."

"Cô ấy luôn luôn như thế, vì tìm được Bành Phương Nguyên, ngay cả tên cũng không sửa, chính là chờ ngày nào đó, hắn sẽ chủ động tìm tới, như vậy ít nhất có thêm một cái cơ hội tìm ra hắn." Đào lão bản thở dài, "Nam Tinh đứa nhỏ này..... Không phải không nghĩ tới làm như vậy bản thân mình sẽ gặp bao nhiêu nguy hiểm đi."

"Tôi thích Nam Tinh dũng cảm như vậy." Khâu Từ nói, "Thích tất cả về cô ấy."

Đào lão bản lúc này mới thoáng cảm thấy an ủi, ít nhất bên cạnh Nam Tinh, còn có người như Khâu Từ, hơn nữa Nam Tinh cũng thích Khâu Từ, không có gì làm người vui hơn việc này. Ông nói: "Gần đây bất luận kẻ nào tới tìm Nam Tinh, ta đều sẽ nói nàng không có ở đây, chỉ là bước tiếp theo của kế hoạch là cái gì, cô cậu nghĩ kỹ rồi sao?"

"Còn đang suy nghĩ."

Việc cấp bách, là tìm ra Cát Hồng ẩn sau màn, còn phải làm sao để giải quyết Trường Không.

Hai người kia, đều rất giáo hoạt, hơn nữa cũng hiểu biết huyền học, không dễ đối phó.

Hiện tại tình cảnh của Nam Tinh rất nguy hiểm, chỉ cần vô ý, liền có khả năng xảy ra chuyện.

Khâu Từ chải vuốt lại mọi chuyện một lần, bắt giữ manh mối hữu dụng. Hắn đột nhiên nghĩ đến có một manh mối có lẽ có thể giúp hắn tìm ra Cát Hồng.

— — trong hầm nhốt Bành Phương Nguyên, có vô số tên siêu thị. Tìm được siêu thị kia, lấy ghi hình, đại khái là có thể tìm được Cát Hồng.

Cho dù tìm không thấy hắn, cũng có thể biết là ai đang thay Cát Hồng làm việc.

Theo manh mối này tìm tiếp, ít nhất gia tăng một phần cơ hội tìm được hắn.

Tác giả có lời muốn nói: Chương sau mở đầu quyển mới, cũng là quyển cuối cùng, chủ tuyến chuyện xưa.

Sẽ dài hơn tất cả những phần trước, chậm rãi tiết lộ, sư huynh, Cát Hồng, Khâu Từ vv.

Chương 74: Quyển cuối (một)

Khi Nam Tinh mở mắt, đầu đau như muốn bể ra, trong giấc mộng ngắn ngủi từng xuất hiện nhiều người, khi thì là mặt Bành Phương Nguyên, khi thì là mặt Cát Hồng, còn có sư huynh, còn có A Nguyệt. Thẳng cho đến khi thấy hai con cá âm dương kia, nàng mới an tâm một chút, duỗi tay sờ sờ đầu chúng, nói: "Các người lại vào trong cơn bóng đè đón ta."

Hai con cá này ở trong mắt nàng, đã trở nên đáng yêu, giống như Khâu Từ, làm người ấm lòng.

Nàng mở mắt ra, liền thấy cá cũng ra, ở trong phòng bơi qua bơi lại. Nàng nhìn một hồi, ngửi thấy mùi thơm bay ra từ phòng bếp, lò dò đến cửa phòng bếp, quả nhiên là Khâu Từ đang nấu ăn

Khâu Từ phát hiện có người ở cửa, xoay người nhìn lại, hỏi: "Tỉnh rồi?"

"Ừm." Nam Tinh nhìn nhìn đồ ăn trong nồi, nói, "Đói."

Khâu Từ cười cười: "Ra ngồi đi, sắp xong rồi."

Nam Tinh đi đến bàn ăn trong viện ngồi xuống, trong lòng đè nén một đồng việc, nghĩ đến là đau đầu. Chờ Khâu Từ ra tới, phát hiện trong viện tối thui, mở đèn ra, thấy Nam Tinh đang ngẩn người, cúi người nhéo mũi nàng, làm nàng hoàn hồn.

"Cô còn nhớ tên siêu thị trên mấy cái túi Bành Phương Nguyên quảng đầy đất không? Ca ca tôi quen biết lão bản ở đó, đang nhờ anh ấy lấy ghi hình. Chỉ là thời gian không thể xác định, người cũng không thể xác định, cho nên còn đang chờ điều tra từng chút một, cần một đoạn thời gian."

Nam Tinh nhìn Khâu Từ đã làm mọi chuyện thoả đáng, duỗi tay ôm eo hắn, vùi đầu vào ngực hắn. Một câu đều không muốn nhiều lời, mệt đến hoảng, chỉ muốn dựa hắn, ngủ tiếp một hồi.

Khâu Từ đứng im không nhúc nhích, mơ hồ có thể cảm giác được hơi thở ấm áp của nàng, thể xác và tinh thần đều bị cào ngứa. Hắn vỗ về tóc nàng, nàng nguyện ý dựa vào hắn, hắn rất vui vẻ, điều này đại biểu Nam Tinh nguyện ý để hắn chia sẻ gánh nặng mà nàng đeo một mình gần cả ngàn năm qua, cũng đại biểu Nam Tinh sẽ không vất vả như vậy nữa.

Ở bên ngoài ngửi thấy mùi cháy khét Đào lão bản chạy chậm vào, liếc mắt một cái liền nhìn thấy hai người ôm nhau trong viện. Ông vội vàng dừng chân, định rút trở về. Ai ngờ vừa xoay người, thiếu chút nữa đụng phải người tới. Ông nhíu mày nhìn, thấy là Phùng Nguyên, nói: "Lỡ mãng hấp tấp cái gì?"

Phùng Nguyên cũng không nghĩ tới Đào lão bản sẽ đột nhiên xoay người, như đang nhìn lên bí mật gì đó. Hắn nhón chân nhìn vào sân, thấy cảnh tượng kia, kinh hách nói: "Khâu Từ to gan như vậy, dám cường ôm Nam Tinh, sẽ không sợ bị đánh sao?"

"Đi đi đi." Đào lão bản muốn đuổi hắn ra, đừng phá hư cảnh đẹp hiếm có như vậy.

Nhưng tiếng hai người đã bị Nam Tinh nghe thấy, nàng buông tay, nhìn ra, hỏi: "Chuyện gì?"

Phùng Nguyên làm lơ Đào lão bản, chạy chậm qua, nói: "Lão đại bọn tôi rất kỳ quái a, hắn sai mấy tổ trưởng của tiểu tổ bọn tôi đi hỏi thăm hành tung hiện tại của cô."

Khâu Từ hỏi: "Cậu đến đây có bị theo dõi không?"

"Đương nhiên không có, hiện tại là thời gian tôi đi làm, tôi làm hai nhiệm vụ rồi mới lại đây, lúc đầu thật ra có người đi theo, đại khái là thấy tôi đang nỗ lực công tác, trên đường đã không thấy tăm hơi."

Sắc mặt của Nam Tinh dần dần lạnh lùng, nàng dựa lên lưng ghế, trầm tư một chút, nói: "Phùng Nguyên, tôi muốn nói cho cậu một việc."

"Nam Tinh tiểu thư cô nói đi."

"Tôi muốn thiết kế bẫy rập, bắt lão đại của các cậu."

Phùng Nguyên sợ tới mức nắc cục, mặt mũi trắng bệch, ậm ừ nói:
"Lão...lão đại của bọn tôi không phải người thường, nếu muốn bắt
hắn, khó như lên trời. Chỉ cần bắt cần, sẽ chết." Hắn đột nhiên phản
ứng lại, "Ý, lão đại bọn tôi không phải sư huynh của cô sao, tại sao cô
muốn bắt sư huynh mình?"

"Hắn năm đó có khả năng đã liên thủ người ngoài, đồ sát sư môn,
diệt Nam gia. Nam gia huyết án, có liên quan đến hắn."

Phùng Nguyên ngăn người: "Thật sự sao? Chứng cứ?"

Hắn không có biện pháp tin là lão đại lịch sự văn nhã kia của bọn họ
lại làm ra chuyện này, nghe tới quả thực không thể tưởng tượng,
cũng không có cách nào làm hắn tin tưởng. Hắn chần chờ một hồi
mới nói: "Đúng vậy, lão đại bọn tôi đôi khi thủ đoạn là quá cường thế,
vì làm tốt sở môi giới, cũng.....cũng là có chút đỉnh đen ăn đen,
nhưng chuyện diệt sư môn, đồ sát Nam gia.....chắc là sẽ không làm
a....."

"Tôi cũng không có chứng cứ xác thực, cho nên sau khi tôi bắt được hắc, muốn làm một chuyện."

"Chuyện gì?"

Ánh mắt Nam Tinh nặng nề, nói: "Cướp đoạt ký ức năm đó của hắc, tìm ra chân tướng."

Nếu Trường Không và Cát Hồng không có cấu kết, là tốt nhất; nếu Trường Không và Cát Hồng có cấu kết, thì nàng có lẽ có thể từ chỗ hắc biết được tung tích của Cát Hồng.

Mà Trường Không.....nàng cũng sẽ không để hắc sống. Năm đó hắc nhẫn tâm như vậy, hiện giờ cũng không nên trách nàng tàn nhẫn.

Phùng Nguyên do dự, hắc suy nghĩ thật lâu, cuối cùng vẫn lắc đầu: "Tôi không có cách nào làm được, Nam Tinh tiểu thư. Tôi.....tôi không muốn bị cuốn vào ân oán của các người."

Nam Tinh nhìn hắc một hồi lâu, nhìn đến Phùng Nguyên cũng cảm thấy khó chịu. Nàng rất cuộc mở miệng nói: "Chuyện của tôi và sư huynh, sớm hay muộn gì cũng phải giải quyết, nhưng ai cũng không biết kết quả là gì. Cho nên chờ mọi chuyện bình lặng, tôi sẽ đuổi việc cậu."

Phùng Nguyên ngây người: "Nam Tinh tiểu thư....." Hắn biết lần này đuổi việc cùng lần trước đuổi việc là hoàn toàn bất đồng, hắn nháy mắt thấy do dự, nhưng ngẫm lại kết quả, vẫn không có dũng khí cùng quyết tâm đi trợ giúp nàng, "Được..... Xin lỗi."

Hắn nói xong, liền thấy Nam Tinh duỗi tay với mình, như đang từ biệt. Trong lòng hắn vô cùng khó chịu, nhưng cuối cùng vẫn cầm tay nàng, coi như một cách cáo biệt, bỏ dở quan hệ hợp tác.

Về sau không bao giờ có thể cùng nàng hợp tác nữa rồi, cũng không thể tới đây cạo côm, cùng Đào lão bản giao lưu kinh nghiệm dưỡng hoa.

Như là mất đi cái gì đó.

Trong tích tắc buông tay kia, lòng Phùng Nguyên đầy mất mát.

Phùng Nguyên đi rồi, Đào lão bản vẫn luôn ngồi ở một bên, không hề rằng. Nam Tinh thấy biểu tình của ông có chút không đúng, nói: "Ông cảm thấy tôi không nên nói với Phùng Nguyên những lời này?"

Đào lão bản nhẹ nhàng lắc đầu: "Phùng Nguyên đã nói với ta, hắn thích công tác này, hắn thích tìm nhiệm vụ cho cô, không có công việc này, hắn nhất định rất khổ sở đi."

Nam Tinh không nghĩ tới Phùng Nguyên từng nói với Đào lão bản những lời này, nàng vẫn luôn cho rằng, Phùng Nguyên sợ nàng, chỉ là ngại công tác, cho nên mới nỗ lực tìm cố chủ để giao dịch.

Lại chưa từng nghĩ tới, Phùng Nguyên thích hợp tác với nàng.

Nam Tinh trầm tư một hồi lâu, di động bỗng nhiên truyền đến tiếng tin nhắn. Nàng thu hồi suy nghĩ, cầm di động xem, phát hiện là Khâu Từ gửi tới. Nàng dừng một chút, ngẩng đầu nhìn Khâu Từ đang ngồi ngay bên cạnh.

Khâu Từ ý bảo nàng nhìn di động, đừng lên tiếng. Nam Tinh click mở tin, Khâu Từ chỉ phát một câu — —

"Có người."

Nàng hơi nâng mi, ngưng thần kiểm tra, quả nhiên cảm giác ra nơi nào đó có đôi mắt đang nhìn mình. Nàng yên lặng không lên tiếng, gửi tin cho Khâu Từ.

"Ai?"

"Không biết, vừa đến."

"Người sư huynh Trường Không phải tới theo dõi Phùng Nguyên?"

"Không có hơi thở giống Phùng Nguyên, là người sống." Một hồi Khâu Từ lại trả lời, "Hắn nhìn không tới chúng ta, đừng lên tiếng."

Nam Tinh nhìn nhìn trên đầu, Khâu Từ đã che lại, có lẽ ngay lúc nàng cùng Đào lão bản nói chuyện, hắn liền nhận thấy có người.

Người nọ theo dõi trong viện một hồi lâu mới đi, Nam Tinh cùng Khâu Từ nghe thấy tiếng hắn rời đi, lập tức đi theo. Cùng ra ngõ hẻm, tới đường cái, liền thấy người nọ gọi taxi đi rồi.

Trên đường không có xe taxi trống, Nam Tinh đành phải sai tiểu Hắc bám theo.

Là ai đang theo dõi cửa hàng Đào gia? Người nọ muốn tìm là nàng hay là Đào lão bản?

Nam Tinh nghĩ nghĩ, nói: "Trong tiệm không an toàn, sợ là sẽ liên lụy đến Đào lão bản, phải đổi chỗ ở mới được."

Khâu Từ nghĩ nghĩ, nói: "Nam Tinh, cô đến ở với tôi đi."

Nam Tinh bỗng đứng khựng lại, ánh mắt nhìn hắn trở nên kỳ quái.

Khâu Từ hơi mỉm cười, nói: "Tôi nói chính là cô có thể đến ở cùng khách sạn với tôi, tầng 16 trở lên đều là khách sạn kia, cô có thể tùy tiện chọn một tầng."

"Tỷ như tầng 19?" tầng mà hắn ở.

Khâu Từ cười cười: "Thề với trời, tôi không hề có ý tưởng không thuần khiết, cô cũng phải thuần khiết một chút, Tinh Tinh cô nương."

Nam Tinh cắn môi, hắn còn dám cắn ngược lại nàng một ngụm. Nàng nói: "Tôi đi thu thập quần áo."

Khâu Từ không mong đợi nàng tiếp nhận kiến nghị này, có chút ngoài ý muốn. Tính cách Nam Tinh nhìn cũ kỹ, nhưng thật sự là một cô nương rất lý trí, đại cục làm trọng. Hắn vừa đuổi theo nàng vừa cười nói: "Vốn dĩ tôi không có ý tưởng, nhưng giờ thì khó nói."

Nam Tinh quay đầu lại nhìn hắn, nói: "Cứ như mấy người đi tới đi lui trong bụi hoa, ngả ngớn."

"Oan uống, tuyết muốn rơi*." Khâu Từ than, đi nhanh một bước, cầm lấy tay nàng.

**chỗ này lão ko rõ lắm, chắc ý của A Từ là oan như Đâu Nga (máu bắn lùa trắng, tuyết rơi tháng 6, vùng Sở Châu bị hạn 3 năm)*

Không phải đang đi trên đường núi, càng không có gì lý do đặc thù để dắt tay, Nam Tinh hỏi: "Làm gì vậy?"

Khâu Từ không nhin được bật cười: "Dắt tay bạn gái cũng cần lý do sao?"

Nam Tinh bị hỏi đến nghẹn họng, hình như.....cũng không cần, cũng như vừa rồi nàng ở trong sân đột nhiên ôm hắn, chỉ là muốn ôm, muốn gần hắn hơn nữa.

Tình đã đến, không cần bất luận lý do gì hết.

Nàng cũng hơi dùng sức, nắm tay hắn. Khâu Từ nhận thấy được nàng nắm lại, cười cười, hắn chính là thích tính cách trực tiếp này của Nam Tinh, nghĩ thông suốt, cảm thấy là đúng, thì sẽ không ngại ngừng nữa.

Nam Tinh để hắc dẫn đi, đi hồi lâu mới nói: "Phùng Nguyên không hỗ trợ, tôi cũng có cách khác có thể dụ sư huynh ra, có điều tóm hắc là chuyện rất nguy hiểm, nhiều năm không gặp, tôi cũng không biết tài nghệ của hắc tinh tiến đến mức nào, có lẽ hai người chúng ta đều không phải là đối thủ của hắc."

"Nam Tinh, cô vừa rồi thật sự muốn Phùng Nguyên hỗ trợ sao?"

Nam Tinh cứng đờ: "Hửm?"

Khâu Từ nói: "Cô thật sự không phải vì sợ liên lụy đến Phùng Nguyên, cho nên mới dùng biện pháp này bức hắc rời đi, phải sạch quan hệ trước, rồi mới xuống tay với Trường Không?"

Nam Tinh nhìn hắc hồi lâu, mới hỏi: "Kỹ thuật diễn của tôi thật sự kém cỏi đến như vậy sao?" Nếu không tại sao lần nào, hắc cũng có thể dễ dàng nhìn thấu tâm tư của nàng.

Nàng cũng không ghét Phùng Nguyên, hơn nữa lúc trước khi hắc giấu giếm tư liệu thật về nàng, trong lòng nàng đã cảm kích hắc. Nếu Trường Không thật sự có quan hệ trong chuyện này, vậy hắc khẳng định sẽ không bỏ qua cho Phùng Nguyên. Nếu không có, vậy nàng đuổi việc Phùng Nguyên, đối với Phùng Nguyên cũng không có hại gì.

"Không kém, ngay cả Đào lão bản cô cũng lừa được." Khâu Từ ôn thanh nói, "Chỉ là tôi hiểu, cô là một cô nương rất thiện lương."

Nam Tinh nghe thấy hai chữ "thiện lương", mơ hồ cảm thấy thật xa lạ.

Khâu Từ nắm tay nàng nói: "Chuyện thiết bẫy rập, thử xem đi, hắn không dính đến chuyện năm đó, thì cũng sẽ không xuống tay với cô. Nhưng ngược lại, nếu hắn có dính đến, cho dù cô không chủ động ra tay, hắn cũng sẽ ra tay. Cho nên đánh đòn phủ đầu, là đúng."

Nam Tinh đã hạ quyết tâm muốn bắt Trường Không, mạnh mẽ mở ra cánh cửa ký ức của hắn năm đó, lời Khâu Từ nói càng làm nàng kiên định, càng không sợ gì cả.

"Có điều cô làm mỗi câu, phải cẩn thận." Khâu Từ vẫn nhẹ giọng dặn dò.

Nam Tinh gật đầu, lấy di động tìm số Trường Không, bấm gọi.

Di động được tiếp rất nhanh, Nam Tinh nghe tiếng Trường Không, trấn định nói — —

"Sur huynh, tôi đã gặp Bành Phương Nguyên."

Chương 75: Quyển cuối (hai)

Nam Tinh biết Trường Không sẽ gặp mình, cho dù hắn không liên quan đến chuyện nổ huyết mộ, cũng sẽ muốn hỏi rõ ràng chuyện về Bành Phương Nguyên.

Địa điểm là Nam Tinh định, nàng hỏi Trường Không ở đâu, liền lập tức lao tới nơi đó, không cho hắn có cơ hội liên hệ người khác.

Chờ đến lúc thấy Trường Không ở quán cà phê, hắn đã uống một ly cà phê, thấy Nam Tinh chỉ đến một mình, nói: "Tôi cho rằng em đi cùng Khâu Từ đến, cho nên gọi hai ly cà phê cho hai đứa."

Nói xong, người phục vụ đã bưng cà phê đến. Nam Tinh không uống, nàng nói: "Tôi đã gặp được Bành Phương Nguyên."

Trường Không nhíu mày nói: "Bành Phương Nguyên còn sống? Đã lâu như vậy."

"Hắn còn sống, năm đó hắn đồ sát Nam gia chúng ta, chính là vì đan dược trường sinh, hiện tại hắn còn sống, tôi đã gặp được hắn."

"Gặp ở đâu?"

"Một cái huyết mộ, có người nhốt hắc ở đó." Nam Tinh bưng cà phê, cũng không uống, chỉ là bưng trên tay.

Trường Không hỏi: "Ai nhốt hắc ở đó? Huyết mộ ở đâu? Tôi đi cùng em xem thử."

Nam Tinh lắc đầu: "Huyết mộ đã bị nổ sập, tôi cũng bị nổ trúng."

Trường Không khựng lại, đánh giá nàng một cái, hỏi: "Em có bị thương ở đâu hay không?"

Nam Tinh hơi ngẩng mặt lên, nói: "Chỉ bị chút thương nhỏ, đã xử lý. Có điều người hủy huyết mộ nhất định không biết, tôi trường sinh, là vĩnh thế bất tử bất diệt, cho dù cái thân thể này mất đi, cũng có thể tiếp tục tồn tại, cho nên hắc tập kích tôi, không có tác dụng gì."

Nàng nói dối, thỉnh thoảng nhìn mắt hắc, cũng không có vẻ gì đặc biệt.

"Em còn lợi hại hơn sư phụ nhiều." Trường Không ôn hòa nói, "Sư phụ còn khó thoát kiếp nạn, chết dưới dao đồ tể. Vậy Nam Tinh, em

vĩnh thế đều có thể sống như vậy? Vậy là tốt rồi, sẽ không bị ai giết chết."

"Vạn vật đều sẽ chết, tôi cũng không ngoại lệ." Nam Tinh bình tĩnh nói, "Lấy tóc của tôi dùng cho cấm thuật phong ấn vong linh, cũng có thể giết tôi, chỉ là nếu có thể lấy tóc của tôi, lại biết cấm thuật này, trên đời tuyệt đối không có quá ba người."

Trường Không có chút ngoài ý muốn: "Em nói cho tôi, không lo lắng sao?"

"Lo lắng cái gì?" Nam Tinh nghi hoặc nhìn hắn, "Anh là nói, tôi không phòng bị anh? Anh là sư huynh của tôi, cũng là người thân cận nhất của tôi trên đời này."

Trường Không nhất thời im lặng, hồi lâu mới nói: "Nam Tinh, tôi đã sớm nói, chúng ta mới thích hợp nhau nhất."

"Không cần nói nữa." Nam Tinh trầm mặc một lát lại nói, "Tuy rằng những lời này tôi thậm chí còn chưa từng nói với Khâu Từ."

Quán cà phê tràn đầy mùi cà phê thơm ngọt, làm Trường Không nhớ về chuyện trước kia của hai người. Nam Tinh nhỏ hơn hắn vài tuổi, hắn luôn nơi chốn chăm sóc nàng, tuy Nam Tinh hành xử khác người, nhưng hắn vẫn nỗ lực chăm sóc nàng, bởi vì trong lòng hắn, ngày sau Nam Tinh sẽ gả cho hắn, hắn có nghĩa vụ bảo hộ nàng.

Nhưng sau đó hết thầy đều thay đổi, bắt đầu từ lúc hấn bị đuổi ra khỏi Nam gia.

Sư phụ năm đó nếu nói cho hấn, Nam gia gặp nạn, thì hấn sẽ tuyệt đối không đi. Nhưng sư phụ không nói cho hấn, để hấn mang hận ý rời đi.

Hết thầy đều trở nên không giống như trước.

Trường Không còn đang hồi ức năm đó, Nam Tinh đã buông cà phê, nói: "Nơi này ngọt ngào, ra ngoài đi dạo một chút đi."

"Được."

Từ quán cà phê bước ra, là một con phố buôn bán, không phải cuối tuần, người cũng không nhiều lắm.

Hai người một đường trầm mặc, đi hồi lâu Trường Không mới nói: "Nếu em cần tôi hỗ trợ, cứ nói với tôi bất cứ lúc nào."

Nam Tinh nói: "Lần này tôi hẹn anh, xác thật là muốn anh hỗ trợ."

"Em nói đi."

"Nhân mạch của anh rộng, giúp tôi hỏi thăm về Bành Phương Nguyên đi. Hẳn sau khi từ huyết mộ thoát ra, tôi cũng mất tung tích của hắn, đã rút dây động rừng, tìm nữa chỉ sợ không dễ dàng."

"Được, có tin tức tôi liền lập tức nói cho em." Trường Không nói xong, lại nhìn đồng hồ, nói, "Tôi về trước đây."

"Ừm."

Nam Tinh cùng hắn từ biệt, vừa xoay người, bỗng nhiên cảm giác được sau lưng có bàn tay sờ tới, tựa như lơ đãng quét qua lưng nàng. Lòng nàng nháy mắt chìm xuống, Trường Không lấy tóc nàng.

Bước chân nàng trầm trọng, từng bước một đi tới, giống đeo cùm trên chân, càng ngày càng nặng.

Không phải bởi vì lòng nàng nặng, mà là nàng đang bị người dùng chú thuật.

Nàng ngừng lại, chậm rãi xoay người, nhìn về phía người đang đứng mấp máy môi ở đằng xa, hỏi: "Sur huynh, anh biết dùng cấm thuật vong linh trên tóc, với tôi mà nói, sẽ có biến hóa gì sao?"

Trường Không vừa nhanh chóng niệm chú ngữ xong lúc này nhìn nàng, có lẽ đã nhận ra gì đó, hơi mở to mắt, gằn từng chữ: "Em vừa rồi đã nói, em sẽ chết."

Nam Tinh bình tĩnh nói: "Sẽ không, tôi gạt anh, hơn nữa trước khi tôi đến đây, đã hạ chú lên tóc. Gặp phải cấm thuật vong linh, nó sẽ biến thành một sợi tơ đỏ, cuốn lấy người thi chú."

Trường Không sửng sốt, bỗng nhiên cảm giác ngón tay bị thứ gì đó siết đến sinh đau. Hắn cúi đầu nhìn, trên ngón tay có một sợi tơ đỏ đang sinh trưởng mạnh mẽ như dây leo, nhanh chóng quấn từ ngón tay lên tới cổ tay, gắt gao quấn, siết vào cốt nhục. Hắn tức khắc buồn bực: "Nam Tinh!"

Hắn nâng tay muốn cắt đứt sợi tơ đỏ, nhưng ngay sau đó hắn liền phát hiện, chân hắn đang dẫm lên một hình Bát quái đồ thật lớn, hắn vừa động, bát tự càn khôn kia cũng nhanh chóng xoay chuyển vị trí, giống như đã khóa chặt cửa ra của hắn, hắn ngay cả Bát quái đồ này cũng ra không được.

Trường Không căm tức nhìn ra xa, thấy Khâu Từ đang đứng bên một cây cột, nhìn mình chằm chằm.

Tơ đỏ càng quấn càng nhiều, đã sắp khống chế hai tay hắn.

Nam Tinh hờ hững nhìn hắn.

Hắn muốn giết nàng, việc này có nghĩa, Trường Không quả nhiên có quan hệ với Cát Hồng.

Nàng một chút cũng không muốn thấy kết quả này, nhưng đây là sự thật. Nam Tinh chậm rãi đi qua, nói: "Sur huynh, tôi muốn đoạt trí nhớ của anh, nhìn chân tướng năm đó, cũng để tìm ra Cát Hồng. Anh vì sao lại liên thủ với Cát Hồng, huỷ hoại tổ phụ, huỷ hoại Nam gia?"

"Không được làm như vậy!" Trường Không phản nộ nói, "Tôi không cho phép cô làm như vậy!"

"Nhưng tôi đã không tin anh nữa rồi, chỉ có ký ức mới không gạt người."

Trường Không thấy nàng duỗi tay, trong lòng chống cự, tay biến thành đao, cắt đứt tơ đỏ, muốn đào tẩu. Nhưng đã lọt vào bát quái trận, hắn ra không được, ngược lại niệm chú, muốn tóm lấy Nam Tinh.

Nam Tinh đã sớm cảnh giác, nghiêng người tránh thoát, nhanh chóng điểm lên cổ tay hắn một cái, sinh ra một sợi tơ đỏ, lần nữa cuốn lấy hắn.

Trường Không nhiều năm nay tuy lơ là tu luyện, nhưng nếu Nam Tinh muốn bắt lấy hắn, tuyệt không dễ dàng.

Khâu Từ ở đằng xa thao tác bát quái trận thấy thế, nhanh chóng đi đến, đem trận vây xây thành tường cao, làm Trường Không có mọc cánh cũng khó thoát.

Trường Không không muốn bị Nam Tinh đoạt ký ức, đó là ký ức hắn có chết cũng không muốn bị nhìn trộm. Hắn thấy vô pháp chạy thoát, giận không thể át, lạnh giọng: "Nếu cô thật sự muốn đoạt ký ức của tôi, vậy đồng quy vu tận đi!"

"Chưa nhìn được ký ức của anh, sao tôi có thể để anh chết." Nam Tinh lại lấy ra mấy sợi dây thừng, quấn chặt lấy hắn, cả miệng cũng "may" lại. Cuốn Trường Không ngay cả một ngón tay cũng không thể động đậy, quấn đến hắn trong lòng tuyệt vọng.

Khâu Từ thấy người xung quanh đã lưu ý đến bọn họ, lập tức nói: "Rời khỏi đây trước."

Hiện giờ ba người đang ở trên đường phố sầm uất, không ai thấy mấy sợi tơ đỏ, nhưng thấy được Trường Không thân thể vận vẹo.

Người qua đường sôi nổi vây xem, nhất thời Khâu Từ cùng Nam Tinh đều không có biện pháp bắt Trường Không đi.

Khâu Từ cũng thấy khó giải quyết, cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ cảnh sát muốn tới. Hắn đang định mạnh mẽ khiêng Trường Không đi, đột nhiên có người nhảy ra, nói: "Ca! Em rốt cuộc tìm được anh!"

Nam Tinh cùng Khâu Từ cứng đờ, người tới vậy mà là Phùng Nguyên.

Phùng Nguyên bắt lấy tay Trường Không, than thở khóc lóc: "Anh chạy khỏi bệnh viện, em cùng mẹ sợ muốn chết, cũng may bọn họ đã tìm được anh." Hắn nói xong liền nắm tay Khâu Từ và Nam Tinh lắc lắc, nói, "Cảm ơn Lý bác sĩ, cảm ơn Lâm hộ sĩ."

Người thường nhìn không thấy dây thừng bó lấy Trường Không, càng nhìn không thấy bát quái trận dưới chân hắn, bởi vậy trong mắt bọn họ, thân thể Trường Không đang có tư thế vắn vẹo quái dị, như là run rẩy, lại như có bệnh thần kinh gì đó.

Đám người vây xem nháy mắt minh bạch —— té ra gia hỏa này là tên bệnh tâm thần.

Nam Tinh còn không biết Phùng Nguyên đang giờ trò gì, Khâu Từ đã phản ứng, nói: "Khách khí, đây là nên làm."

Phùng Nguyên cảm kích nói: "VẬY nhanh nhanh đưa ca tôi về bệnh viện đi." Hấn nói liền đi đến trước mặt Trường Không, đối diện đôi mắt giận dữ của Trường Không, trong lòng chớp mắt phát mao, a, đáng sợ quá.

Nghĩ nghĩ, hấn giơ tay, chặt một cú thật mạnh lên cổ Trường Không, làm hấn bất tỉnh.

Trong lòng hấn vừa sáng vừa sợ, nói: "Được rồi, đi thôi."

Thành công thoát khỏi đám người vây xem, ba người khiêng Trường Không bị bó thành bánh chưng tới bãi đỗ xe, nhét hấn vào xe. Nam Tinh đang định ra sau ngòi, đã bị Phùng Nguyên tóm lại, hấn run rẩy nói: "Tôi...tay tôi run đến lợi hại, lái xe không được, tôi sắp bị hù chết rồi."

Nam Tinh mím môi, nói: "Để tôi lái."

Phùng Nguyên run lấy bẫy ngòi vào ghế phụ, cứ cảm thấy lão đại ở ngay đằng sau, cổ lạnh đến lợi hại, nhưng hấn cũng không thể cùng tên kia ngòi ở phía sau. Hấn hối hận, hối hận đã đến đây.

Nam Tinh khởi động xe, thấy vẻ mặt hấn uể oải, hỏi: "Tại sao lại đến giúp tôi?"

Khâu Từ ở phía sau cười cười, nói: "Giám đốc Phùng thật dũng cảm, cảm ơn cậu."

"Không cần cảm ơn." Phùng Nguyên che cái cổ phát lạnh lại, nói, "Tôi vừa rời rời đi, liền suy nghĩ cẩn thận, cô là cố ý đuổi tôi đi, tôi lại không phát hiện. Nam Tinh tiểu thư, tôi đã nghĩ thông suốt.....nếu lão đại bọn tôi thật sự là cái hỗn đản, tôi đây cũng không làm nữa; nếu lão đại bị oan uổng, chắc hẳn sẽ tha thứ cho tôi đi....."

Không, sẽ không tha thứ, một cú chặt vừa rời của hắn kia chẳng khác gì chẻ củi, cổ lão đại không gãy đã rất may mắn.

Hắn không phải cố ý muốn xuống tay nặng như vậy, nhưng mà tay run quá.

Phùng Nguyên cảm thấy đã không còn đường sống, nằm liệt trên ghế run rẩy.

"Cậu không phải sợ, tôi sẽ không để hắn có cơ hội tìm cậu tính sổ." Nam Tinh đậm thanh nói, "Hắn xác thật có dính dáng đến chuyện Nam gia bị đồ sát, cho nên.....tôi sẽ không để hắn sống."

Phùng Nguyên ngây người.

Đây.....không phải là kết quả hần muốn, hần thà rằng lát nữa lão đại được cưới trối, sau đó tìm hần tính sổ, mắng hần một trận.

Ngồi sau Khâu Từ nhìn không thấy mặt Nam Tinh, nhưng hần thấy tay Nam Tinh nắm tay lái đã cứng đờ.

Ánh mắt hần hơi trầm xuống, lòng Nam Tinh, lại bị xé rách.

&&&&&

Thành phố nhiều theo dõi, để bớt phiền toái, Nam Tinh chạy ra vùng ngoại ô.

Khu vực này còn chưa bị khai phá, dân cư thưa thớt, chung quanh cũng không có theo dõi.

Trường Không giữa đường tỉnh lại, bị bó chặt hần trốn không thoát, cũng nói không ra lời, giống thịt trên thớt, bị bọn họ đưa ra vùng ngoại ô.

Khi Nam Tinh cởi bỏ chỉ may ngoài miệng hần, hần lập tức nói:
"Đừng đoạt ký ức của tôi, tôi có thể nói cho cô tất cả những gì cô

muốn biết."

"Anh cảm thấy tôi còn tin anh sao?" Nam Tinh bình tĩnh hỏi lại, "Vì sao anh không cho phép tôi tiến vào ký ức năm đó anh phản bội Nam gia?"

"Đó là tôn nghiêm duy nhất của tôi." Thanh âm của Trường Không đã mềm xuống dưới, giống như đang thương lượng với nàng, mang chút khẩn cầu, ký ức xấu xa như vậy, hắn không muốn bất luận kẻ nào nhìn thấy, đặc biệt là Nam Tinh.....sư muội hắn từng thích, để nàng nhìn thấy, không bằng trực tiếp để hắn đi tìm chết.

Nam Tinh lắc đầu: "Tôi muốn tìm được chân tướng, trí nhớ của anh lúc này là manh mối duy nhất."

Trường Không nhìn nàng chậm rãi duỗi tay về phía mình, tròng lớn mắt, lạnh giọng: "Dừng tay!"

Nhưng mà tay nàng, đã ấn trên đầu của hắn, bắt đầu mạnh mẽ cướp đoạt ký ức năm đó của hắn, ký ức phản bội Nam gia năm đó.

Trường Không thống khổ cuộn tròn lại, mặt xấu xa nhất của hắn, sắp bị người hắn thích chính tay đào ra.

Chương 76: Quyền cuối (ba)

Vọng Sơn có tòa miếu, miếu không lớn, hương khói không tràn trề, hòa thượng cũng không nhiều lắm. Lâu lâu phương trượng phải dẫn mười đệ tử trong miếu xuống núi hoá duyên. Cuộc sống rất kham khổ, nhưng bọn họ vẫn chuyên tâm phụng dưỡng Phật Tổ.

Hôm nay bọn họ xuống núi hoá duyên, trên đường về nghe thấy tiếng trẻ con khóc nỉ non, theo tiếng đẩy ra bụi cỏ tìm, phát hiện một bé trai mới sinh không lâu.

Thân thể bé trai khá khoẻ mạnh, tiếng khóc to lớn vang dội, chắc là mới vừa bị vứt bỏ.

Phương trượng mang đứa bé về, đặt tên Trường Không. Trường Không là người nhỏ tuổi nhất trong miếu, rất được các sư huynh yêu thương.

Đến khi Trường Không năm tuổi, bỗng nhiên có một đôi vợ chồng già tìm tới, nói Trường Không là tiểu tôn tử của nhà họ. Năm đó con dâu cãi nhau với nhi tử bọn họ, liền mang hài tử rời nhà bỏ đi, không ngờ con dâu nửa đường luẩn quẩn trong lòng, nhảy vực tự sát, chỉ để lại tiểu tôn tử chẳng biết lạc đi đâu. Hiện giờ nhi tử cũng đã qua đời, bọn họ muốn tìm đứa trẻ số khổ kia về, để hẳn nhận tổ quy tông.

Phượng trượng hỏi bọn họ một ít vấn đề, lại hỏi xem trên người Trường Không có dấu vết gì không.

Vợ chồng già nói, cánh tay hắn có nốt ruồi đỏ.

Phượng trượng hiểu rõ, xác định bọn họ là tổ phụ tổ mẫu của Trường Không, thì giao Trường Không lại cho bọn họ. Trường Không tuổi còn nhỏ, đã sớm coi nơi này là nhà, chết sống không muốn rời đi. Phượng trượng dùng hết biện pháp cũng khuyên không được, biết rõ hắn tính tình ngoan cố, vì thế nhẫn tâm nói: "Người ở trong Phật môn ta, không làm được gì, giữ người lại làm gì?"

Trường Không sững sốt, ngưng nước mắt, không khóc nháo nữa, đi theo vợ chồng già xuống núi.

Sau khi Trường Không đi, không lâu sau phượng trượng xuống núi hoá duyên, nghe thấy người trong thị trấn nhắc tới một sự kiện, nói có cặp vợ chồng già, khắp nơi hỏi thăm về hài tử nhà người ta nhận nuôi, tốn vài ngày đi thám thính chi tiết, lại tới cửa nói đây là tôn nhi đi lạc của bọn họ.

Nói là con dâu cùng nhi tử cãi nhau rồi rời nhà, phượng trượng nghe vào tai, giống như đúc.

Phượng trượng chợt cảm thấy không ổn, nhớ tới đôi vợ chồng già kia từng nói con dâu nháy vực, vậy đây vực hắc là có hài cốt của người mẹ, lập tức mang đám đệ tử đi đến nơi năm đó nhặt được Trường Không để tìm di hài của mẫu thân hắc, nhưng dưới vách núi, không thu hoạch được cái gì. Phượng trượng càng cảm thấy đôi vợ chồng già kia là mẹ mìn, bắt cóc Trường Không.

Ông vô cùng ảo não, xuống núi đi tìm Trường Không.

Nhưng thiên hạ to lớn, nếu muốn tìm được hắc từ tay đám mẹ mìn xảo trá, nói dễ hơn làm.

Nhoáng lên, ba năm đi qua, phượng trượng đi càng ngày càng xa, tìm đến người càng ngày càng nhiều, manh mối cũng từng chút một trôi lên mặt nước. Ông lần theo manh mối này mà tìm, vậy mà thật sự tìm được Trường Không.

Lúc này Trường Không đã tám tuổi, hắc bị bán cho một gia đình giàu có, năm đầu tiên vẫn còn tốt, nhưng tới năm thứ hai, "mẫu thân" nguyên bản sẽ không sinh được con, lại có mang, còn sinh đứa con trai. Vì thế gia đình này liền trực tiếp biếm Trường Không thành hạ nhân, bắt hắc làm việc nặng.

Ba năm này, hắc chịu không ít khổ, khi phượng trượng tìm được hắc, hắc khí sắc tái nhợt, trên người đều là vết thương. Ông van xin bọn họ để ông dẫn Trường Không đi, nhưng gia đình kia không đồng ý.

Cuối cùng vẫn là lão thái thái nhà này tin Phật, lại thêm phương trượng đứng ngoài cửa ba ngày, sợ đưa tới phê bình, mới để ông dẫn người đi.

Phương trượng mang Trường Không về miếu, nhưng Trường Không đã không còn thân cận với ông nữa.

Năm đó ông nói hẩn vô dụng, để lại làm gì, hẩn liền hết hy vọng.

Phương trượng thấy hẩn tính tình đại biến, biết hẩn hận mình, cũng không mạnh mẽ giữ hẩn lại. Sau khi ông cân nhắc cẩn thận, nhớ tới một vị bằng hữu nhiều năm trước, có lẽ có thể nhờ người này chiếu cố Trường Không.

Vì thế phương trượng muốn mang Trường Không đi tìm cố nhân, Trường Không không muốn đi. Phương trượng làm một cái phép thuật nhỏ cho hẩn nhìn, chim nhỏ vốn đang hót trên cây, sau khi phương trượng hát vài tiếng nho nhỏ, chủ động bay vào tay ông.

Trường Không có hứng thú.

Phương trượng hỏi: "Thích mấy loại phép thuật này sao? Nếu thích, ta mang người đi bái một vị sư phụ lợi hại, nhờ ông ấy dạy người càng nhiều pháp thuật, được không?"

Trường Không đáp ứng rồi.

Hai người đi đường ước chừng một tháng, rốt cuộc đến thành Tây, đến trước cửa Nam gia đại tộc.

Đại môn màu son của Nam gia mở ra, cửa đã sớm có hạ nhân chờ, thấy hai người bọn họ liền tiến lên cười nói: "Tiên sinh đang đợi hai vị."

Biết trời biết đất Nam Từ An, tính được hôm nay có cố nhân đến thăm, hơn nữa vị cố nhân kia, sẽ dẫn một đứa trẻ có liên hệ sâu xa với Nam gia đến.

Nhưng ông chỉ có thể tính được đứa trẻ này cùng Nam gia có duyên phận, lại không biết duyên phận này rốt cuộc là cái gì.

Như là ông trời đã che giấu đi tương lai của đứa trẻ và Nam gia.

Nam Từ An gặp được Trường Không, một đứa trẻ tràn ngập linh khí. Ông liếc mắt một cái liền thích đứa nhỏ này, bởi vì ông nhìn ra đứa nhỏ này có thiên phú kinh người, rất thích hợp với Nam gia.

Phượng trượng chưa nói vài câu, Nam Tử An liền đồng ý để Trường Không lưu lại nơi này. Trường Không có chút ngoài ý muốn, cả một đường hần nghe phượng trượng sư phụ nói rất nhiều chuyện lưu truyền về ông, tưởng là một lão nhân tóc trắng xoá, không ngờ lại trẻ như vậy, còn ôn hòa như vậy.

Thậm chí chưa nói gì, liền nguyện ý thu hần làm đệ tử.

Một người lợi hại như vậy, đối với hần lại không có nửa phần ghét bỏ.

Hần ở trong mắt phượng trượng sư phụ là vô dụng, ở trong mắt người khác, lại như đá quý.

Trái tim bị tàn phá ba năm của Trường Không, bỗng nhiên được chữa khỏi. Từ đó trở đi, hần liền quyết định cả đời phụng dưỡng Nam Tử An, phụng dưỡng Nam gia.

Trường Không ở Nam gia rất khắc khổ, rất chăm chỉ, bởi vì hần một chút cũng không muốn để sư phụ nhọc lòng. Nam Tử An cũng rất thương yêu đứa đệ tử rất có thiên phú này, càng yêu thương, Trường Không càng khắc khổ. Càng khắc khổ, liền càng được yêu thương, ngay cả mấy trưởng bối khác trong Nam gia, cũng rất yêu thích hần.

"Đứa trẻ như Trường Không, về sau làm con rể, cũng cho người bớt lo."

Con rể? Trường Không không hiểu, Nam gia Đại Lang cười nói:
"Trường Không, ngươi phải bảo vệ Nam Tinh thật tốt, hiện tại, về sau, đều như vậy, biết không?"

Trường Không nhìn tiểu cô nương ngồi trên ghế ngoan ngoãn ăn cơm, vẫn không hiểu. Nhưng nàng là cháu gái mà sư phụ thương yêu nhất, đây là việc nên làm. Hắn gật đầu thật mạnh: "Ừm!"

Hắn trả lời vang dội, Nam Tinh đang cố gắng dùng cái muỗng múc xương sườn nhưng mãi cũng không múc được bỗng dừng ngẩng đầu nhìn hắn, một đôi mắt to sáng ngời tràn ngập tò mò. Trường Không cũng nhìn nàng, bảo hộ..... Nàng đừng đến quấy rầy mình học phù văn với sư phụ nữa là tốt rồi, nàng cứ hay thích tới quấy rối, sư phụ lại chưa bao giờ ngăn cản.

Lại nói tiếp, cháu gái ruột và đồ đệ, hai người vẫn khác nhau rất lớn.

Bất quá cái này cũng không có ảnh hưởng đến hắn, bởi vì Nam Tử An đối hắn xác thật rất tốt, không lâu trước đó còn thu hắn làm nhập thất đệ tử.

Hắn không biết mình thuộc đám đệ tử thứ mấy của Nam Tử An, nhưng nhập thất đệ tử tổng cộng cũng không có mấy người, có thể ở

mười tuổi liền làm nhập thất đệ tử, đã rất không dễ dàng. Điều này làm cho Trường Không được cổ vũ rất lớn, cũng càng thêm cảm kích và kính yêu sư phụ của mình.

Đến khi hấn mười lăm tuổi, thường cùng sư phụ ra ngoài bắt yêu trấn trạch, có chút danh tiếng. Hấn không kiêu ngạo, bởi vì hấn biết mình có đối thủ, không thể lơ lửng.

Không, không phải đối thủ.

Bởi vì người kia là Nam Tinh.

Nam Tinh thiên phú cũng thật kinh người, thậm chí còn hơn hấn một bậc, hơn nữa tuyệt đối không giống như Nam nhị tiểu thư, chỉ biết cắt giấy thêu hoa chơi. Nam Tinh cũng rất khắc khổ, khắc khổ đến mức liều mạng.

Trường Không đối với nàng có chút kính nể, dù sao nàng nhỏ hơn hấn 5 tuổi, vẫn là cái tiểu cô nương.

Trường bối còn thường xuyên nhắc nhở hấn, phải chăm sóc cho Nam Tinh, sau này ở trong Nam gia, cùng với Nam Tinh.

Hắn đã hiểu một ít chuyện nam nữ, đây là muốn cho hắn làm con rể, cưới Nam Tinh. Hắn cũng không phản đối, Nam Tinh khắc khổ như vậy, hắn cũng thích. Có cái tiểu tức phụ cùng nhau tiến bộ, trong lòng hắn vô cùng thỏa mãn.

Chỉ là Nam Tinh còn quá nhỏ, chưa bao giờ phản ứng tới mấy chuyện người lớn nói đến, trong lòng nàng, có lẽ chỉ có huyền học Nam gia.

Trường Không không vội, hắn phải đợi nàng lớn lên.

Lại qua 5 năm, Trường Không đã hai mươi, tới tuổi thành thân. Hắn biết mình ăn ở Nam gia, ở ở Nam gia, dù sao trong lòng cũng có chút tự ti, không có nhắc đến chuyện thành thân. Nam gia trưởng bối đã sớm có ý tứ này, chắc là sẽ đề cập đến.

Quả nhiên, không lâu sau bọn họ đề ra chuyện này.

Nhưng hắn không nghĩ tới chính là, có người ngăn cản, người đó không phải ai khác, chính là Nam Tử An.

Hắn rất là bất ngờ, sau lại nghe nói, Nam Tử An nói Nam Tinh còn nhỏ, mấy năm nữa rồi tính.

Hắn tuy cảm thấy Nam Tinh mười lăm tuổi cũng không tính là nhỏ, nhưng cẩn thận nghĩ lại, nhiều gia đình giàu có đều là không nở gả nữ nhi sớm, giữ đến 17-18 tuổi lại tìm nhà chồng, cũng không phải Hán triều, một hai phải sớm gả chồng. Hơn nữa cha mẹ Nam Tinh cũng nói qua là muốn đem Nam Tinh gả ra ngoài, sư phụ cũng không đồng ý, cho nên chắc không phải là ghét bỏ xuất thân của hắn.

Nghĩ như vậy, Trường Không yên tâm.

Nhưng Nam Tinh 15 tuổi, mặt mũi đã nảy nở, không còn mang vẻ cơ linh kiều nộn tuổi nhỏ nữa, mà đã có một cổ anh khí, làm người gặp qua là không quên được, đứng dưới tàng cây múa kiếm, đẹp đến làm hắn hít thở không thông.

Hắn thích Nam Tinh, khi nàng cầm trường kiếm trong tay, không có ai đẹp hơn nàng.

Nam Tinh mười bảy, đảo mắt là mười tám, Nam Tử An vẫn như cũ không đồng ý việc hôn nhân này. Hắn lại bắt đầu hoài nghi Nam Tử An là ngại mình xuất thân không tốt, nhưng sau lại nghe nói Nam Tử An cũng cự tuyệt những người khác đến xin cưới, mới cảm thấy kỳ quái.

Nam gia Đại Lang sốt ruột, lôi kéo thê tử đi tìm phụ thân phân rõ phải trái. Nhưng bọn họ nôn nóng đi vào, về mặt chết tâm đi ra, từ đó về sau, không bao giờ đề cập đến hôn sự của Nam Tinh nữa.

Trường Không mơ hồ cảm thấy sư phụ có tâm sự, xuất phát từ tôn kính cùng tín nhiệm đối với sư phụ, hấn áp xuống ngực vực, cũng áp xuống tình cảm nam nữ.

Hôm nay tỉnh lại, hấn rửa mặt xong liền đến sân tập võ, đó là Nam gia hậu viện, nơi dành riêng cho đệ tử tập thể dục mỗi sáng. Hấn thân là đại sư huynh, nhiệm vụ sáng sớm hằng ngày chính là đốc thúc đám sư đệ luyện võ. Nhưng hôm nay sư phụ vốn không thường tới lại xuất hiện, cũng làm hấn đứng vào đám đệ tử. Trường Không cho là sư phụ muốn dạy bảo, nghiêm túc nghe.

"Từ nay về sau, các người không cần tới nữa, các người cũng không còn là đệ tử của Nam Tử An ta nữa."

Chẳng những Trường Không, ngay cả các đệ tử khác đều cho rằng họ nghe lầm, nhất thời ngơ ngẩn. Nam Tử An lạnh giọng nói: "Các người từ nay về sau, cùng Nam Tử An, không có bất kỳ liên quan gì nữa!"

Trường Không sửng sốt: "Sư phụ....."

Nam Tử An mắt lạnh nhìn hấn, nói: "Bao gồm người, không được bước vào Nam gia ta một bước nào nữa, rời khỏi Nam gia, rời khỏi thành Tây."

Trường Không vô luận như thế nào cũng không ngờ, ông sẽ nói ra những lời này, Nam Tử An đối với hắn quá tốt, tốt đến độ làm hắn cảm thấy ông như phụ thân hắn. Nhưng hiện giờ người hắn coi như phụ thân, lại muốn hắn cắt đi.

Chúng đệ tử đều không thể tiếp thu thay đổi của Nam Tử An, hỏi ông có phải có ẩn tình gì hay không, nhưng Nam Tử An trước sau đều không nói, chỉ mặt lạnh đuổi bọn họ đi.

Rốt cuộc có đệ tử kiên trì không được, lục tục rời đi.

Chỉ có Trường Không, không muốn tin tưởng ông không duyên cớ liền muốn đuổi hắn đi. Những đệ tử khác đều đã rời đi, hắn quỳ gối trước cửa Nam gia, không chịu đi.

Quỳ đến ngày thứ ba, không uống một giọt nước nên hắn chết ngất trước cửa, tỉnh lại hắn phát hiện mình còn ở tại chỗ. Dù hắn ngất đi, Nam Tử An cũng không có để hắn vào, chỉ là thấy sư muội hắn ái mộ đang cầm ấm nước rót vào miệng hắn.

Hắn sặc mà tỉnh lại, không thấy Nam Tử An, trong mắt bi thương, hắn ghen ngào hỏi: "Nam Tinh, sư phụ ông ấy vì cái gì lại đối với ta như vậy?"

Nam Tinh rũ mặt, hồi lâu sau mới nói: "Tổ phụ có suy nghĩ của mình, sư huynh nghe lời tổ phụ, đi thôi."

"Đi?" Trường Không cười, hỏi, "Ta có thể đi đâu? Sư đệ bọn họ đều có nhà, nhưng ta không có, không phải sao? Sư phụ đuổi ta đi, chẳng khác nào đuổi ta ra khỏi gia môn, ta không còn nơi nào có thể đi."

"Sư huynh đã rất có danh khí, muốn nuôi sống chính mình là không có vấn đề."

Trường Không cũng biết mình theo Nam Tử An nhiều năm, có chút danh tiếng, một khi tin tức rời khỏi Nam gia truyền ra, trở thành thượng khách nhà người khác cũng không phải việc khó. Nhưng mà đây không phải là điều hấn muốn, hấn chỉ muốn ở cạnh sư phụ.

Sư phụ đối với hấn có ơn tri ngộ lớn lao, trong lòng hấn cảm kích ông.

Lúc này đại môn Nam gia bỗng nhiên mở ra, một lão giả mặt mũi uy nghi đi ra, khoanh tay lạnh lùng nhìn chằm chằm.

Trường Không thấy ông, lập tức quỳ xuống, quỳ sát đất gọi ông "Sư phụ".

Nam Tử An trầm mặc thật lâu, mới lạnh giọng nói: "Trường Không, ngươi vì sao không biết tốt xấu như vậy?"

Trường Không sửng sốt.

Nam Từ An ngược lại quát Nam Tinh: "Còn không mau đi vào!"

Nam Tinh nhìn nhìn sư huynh đầy vẻ cô đơn, cuối cùng vẫn đi vào. Nàng chưa đi xa, đứng bên cạnh cửa, nhìn tổ phụ mang biểu tình kiên quyết.

"Trường Không, Nam Tinh hiện giờ đã có thể một mình đảm đương, làm người thừa kế Nam gia, các người đã không có còn bất luận giá trị lợi dụng gì nữa."

Trường Không không rõ ý tứ trong lời ông, ngăn người hỏi: "Có ý tứ gì?"

Nam Từ An nói: "Nam Tinh đã thành tài, lưu người làm gì?"

Lại nói nữa, cũng bao quát trong một câu này. Trường Không đột nhiên minh bạch, hắc run giọng hỏi: "Sư phụ là nói, chúng ta đều là thư đồng của Nam Tinh, ngài căn bản không coi chúng ta như đệ tử? Từ lúc đầu, chính là vì để Nam Tinh trở thành người thừa kế mới thu chúng ta làm đồ đệ? Hiện tại Nam Tinh đã có thể kế thừa đại thống, cho nên chúng ta liền thành trời buột?"

Nam Từ An không trả lời, xoay người chấp tay sau lưng, lạnh giọng: "Hiếu là tốt."

Làm Trường Không khó có thể tiếp thu chính là câu trước đó, nhưng khó nguôi ngoai nhất, lại là câu sau.

Hắn hoảng hốt nhớ tới khi còn nhỏ, có đôi vợ chồng già tới dẫn hắn đi, hắn không muốn đi, phương trượng sư phụ đã nói qua bốn chữ này, "Lưu người làm gì".

Vì một câu đó, hắn buông lỏng tay túm chặt cửa Phật ra, bị bọn họ mang đi.

Dọc theo đường đi ăn hết đau khổ, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, chỉ cần manh nha đào tẩu, liền sẽ bị bỏ đói ba ngày. Sau đó bị bán cho nhà giàu làm nhi tử, hắn sống vài ngày vui vẻ. Nhưng sau đó, "mẫu thân" lại sinh đệ đệ, hắn còn nhớ khi hắn đi thăm đệ đệ, nguyên bản "tổ phụ tổ mẫu cha" luôn tươi cười với hắn đều đổi vẻ mặt.

Hạ nhân lúc khi dễ hắn còn nói, cha mẹ người đã có nhi tử, cần người có ích lợi gì.

Vô dụng.....vô dụng.....

Từ nhỏ đến lớn, vô luận hấn đi nơi nào, đều là kẻ vô dụng.....

Hấn cho rằng ở Nam gia, mình đã thành người hữu dụng, lại không nghĩ rằng, chỉ là một quân cờ.

Chương 77: Quyền cuối (bốn)

Trường Không bị mạnh mẽ tước đoạt ký ức, cực kỳ hận Nam Tinh, huống chi còn có mặt hai người ngoài là Khâu Từ và Phùng Nguyên.

Điều này giống như đem tội ác và hèn mọn hấn cố tình quên mà vớt lên khỏi mặt nước, trần trụi triển lãm ra lần nữa. Nhưng bị khống chế nên hấn bất lực, tu vi của Nam Tinh, vượt xa hấn, mấy năm nay hấn quá trầm mê với lối sống thanh sắc khuyến mãi, lại muốn cố tình quên những gì học từ Nam gia, cho nên pháp thuật đều thành hoang phế.

Nam Tinh thì không, hấn rất rõ ràng mà cảm nhận được nàng mấy trăm năm qua, vẫn luôn tiến bộ.

Từ trong ký ức thoát ra Nam Tinh chậm rãi thu tay, nàng không ngờ, Trường Không chẳng những bán đứng Nam gia, thậm chí cả tử trận, cũng có một phần của hấn.

Thì ra kết quả tệ nhất nàng nghĩ tới, còn tốt hơn nhiều so với chân tướng.

Khâu Từ thấy sắc mặt Nam Tinh tái nhợt, duỗi tay nắm lấy tay nàng, sợ nàng chống đỡ không được. Nam Tinh nhẹ nhàng lắc đầu, nàng

có thể chịu đựng được, không ai có thể đánh đổ nàng.

"Xem đủ chưa?" Trường Không lạnh giọng hỏi, "Cô còn muốn đem tự ti cùng cảm giác tội lỗi trong đáy lòng tôi đào ra tới trình độ nào?"

"Cát Hồng ở đâu?" Nam Tinh đã biết chân tướng, hoàn toàn không muốn lại đi tìm tòi nghiên cứu cảm giác tội lỗi của Trường Không nữa.

Trường Không thấy nàng không chút quan tâm đến hắn, chuyện cũ hắn tự cho là không thể chịu đựng, ở trong mắt nàng chả là cái gì. Hắn đột nhiên cảm thấy tâm như tro tàn. Hắn bỗng dưng cười: "Ông ta còn sống, nhưng đã không dùng gương mặt kia mà sống nữa, ông ta không giống tôi, có thể sống yên tĩnh như vậy, ông ta chán ghét cuộc sống bình đạm, cho nên muốn tìm được cuộc sống càng kích thích hơn."

"Có ý gì?"

"Đoạt xá."

Nam Tinh vi lãnh, đoạt xá? Vứt bỏ nguyên bản thân thể, mạnh mẽ tiến vào thân thể một người khác, trực tiếp giết chết linh hồn vật chủ. Nàng hỏi: "Bắt đầu từ lúc nào?"

"Rất lâu, đại khái là đã luân chuyển qua hơn hai mươi người rồi đi." Trường Không cười lạnh, là khinh thường, cũng là khinh thường, "Một khi chán ghét, liền bỏ thân thể rồi đi, trường sinh như vậy, căn bản chính là một trò chơi, lại có ý nghĩa gì."

Khâu Từ lập tức hỏi: "Ông ta hiện tại ở đâu? Biến thành ai rồi?"

Trường Không thấp giọng cười khế, nói: "Tôi sẽ không nói cho các người, các người chậm rãi tìm đi, các người không phải đối thủ của ông ta, vĩnh viễn không phải, bởi vì ông ta là cầm thú, quái vật không có nhân tính, các người sao có thể đấu thắng ông ta."

"Vậy tôi chỉ có thể lại đoạt ký ức của anh lần nữa." Mạnh mẽ cướp lấy ký ức cũng là một loại Nam gia cấm thuật, Nam Tinh vừa rồi đã dùng một lần, thân thể đã có chút suy yếu, nhưng nàng nhất định phải dùng tiếp lần thứ hai, chỉ có như vậy, mới có thể biết được manh mối về Cát Hồng, có lẽ vận khí tốt một chút, có thể trực tiếp nhìn được mặt Cát Hồng hiện tại.

Trường Không không phản kháng, hắn thậm chí còn không nhúc nhích. Hắn vội vã đảo hai mắt, đôi mắt dần dần sung huyết, như muốn nổ tung.

Khâu Từ đã cảm thấy không đúng, hắn nhìn quanh bốn phía, không có ai, nhưng Trường Không giống bị bóp chặt cổ. Nam Tinh cũng cảm giác ra, có người muốn giết Trường Không!

Nàng lập tức dùng tinh lọc chú, muốn loại bỏ nguyên rủa không biết từ đâu rơi xuống người Trường Không, nhưng tinh lọc chú lại không cởi bỏ được gì, mà Trường Không xác thật là đang bị người khác thao tác.

Đây chỉ có thể giải thích, chính là trong thân thể Trường Không, đã sớm bị hạ nguyên rủa.

Nam Tinh chợt thấy sờn tóc gáy, trực giác nói cho nàng là Cát Hồng làm.

Cát Hồng có lẽ ở rất lâu trước kia, liền hạ chú thuật này cho Trường Không, một khi hắn muốn lộ ra thân phận của Cát Hồng, liền bị giết.

"Sur huynh." Nam Tinh muốn lấy ký ức của hắn đi, nhưng đã không kịp nữa.

Trường Không bất lực lại hỏi hận mà nhìn Nam Tinh, há miệng thờ dốt, Nam Tinh chỉ nghe thấy hắn nói bốn chữ ——

"Ta rất hối hận ——"

Từ thời khắc hẳn biết mình bị lợi dụng năm đó, hẳn liền hối hận.

Cho đến hiện tại, hẳn mới cảm thấy, hẳn cũng không thích Nam Tinh, chỉ là vì kính trọng sư phụ, bức thiết muốn lưu lại Nam gia, trở thành người Nam gia, mới theo bản năng mà thích Nam Tinh.

Không, hẳn trước sau muốn ở lại, là ở cạnh sư phụ, người như thần minh cả đời đều đối với hẳn thật tốt, coi hẳn như con mà dưỡng dục dạy dỗ.

Nhưng hẳn lại phản bội ông, thậm chí thân thủ giết ông.

Hẳn hối hận, nhưng vô lực xoay chuyển trời đất, sống trường sinh đến nay, tựa như cái xác không hồn, chưa bao giờ cảm thấy chân chính vui vẻ.

Tại sao lại sinh hẳn ra.....tại sao vận mệnh của hẳn lại xấu xa như vậy...

Hẳn chậm rãi nhắm mắt lại, thân thể hóa thành tro tàn, về sau.....cũng không còn hối hận nữa.

Nam Tinh tận mắt nhìn thấy hẳn tắt thở, rốt cuộc chống đỡ không nổi, quỳ gối trên mặt đất. Nàng túm lấy quần áo hẳn, đại não đã trống

rỗng.

Khâu Từ nhẹ nhàng thở dài.

Phùng Nguyên cũng không ngờ lão đại cái thế vô song kia vậy mà lại bị người giết chết, hắn không run rẩy, bởi vì đã quên mất sợ hãi. Hắn ngập ngừng thấp giọng gọi: "Lão đại....."

Nhưng mà người kia đã không nghe thấy nữa.

&&&&&

Từ vùng ngoại ô lái xe về Phùng Nguyên còn có chút hoảng hốt, hắn lái cả một quãng đường dài mới nhớ tới, hỏi: "Về cửa hàng Đào gia sao?"

"Về khách sạn của tôi." Khâu Từ mở chỉ đường cho hắn, thanh âm thực nhẹ. Bởi vì Nam Tinh còn gối lên đầu vai hắn, vẫn luôn không nói.

Mãi một lúc lâu sau, Nam Tinh mới từ trong vũng bùn bò ra lần nữa, mở mắt ra trầm mặc thật lâu mới mở miệng nói: "Anh có cảm thấy rất kỳ quái không?"

"Làm sao vậy?"

"Người tàn độc như Cát Hồng, vì cái gì muốn cho Trường Không sư huynh cũng trường sinh? Cho dù năm đó hắn vì mượn sức Trường Không sư huynh, muốn hắn cùng mình bày tử trận, với sự nhẫn tâm đó, chẳng lẽ không phải tìm cơ hội giết Trường Không?"

Nhưng mấy trăm năm qua, Trường Không chẳng những còn sống, thậm chí còn biết chuyện Cát Hồng đoạt xá hơn hai mươi người, nói cách khác, Cát Hồng không che giấu thân phận sau khi đoạt xá của mình với hắn, hai người vẫn luôn có liên hệ, bình an không có việc gì.

Khâu Từ cũng nghĩ đến vấn đề này, nhưng Trường Không đã chết, Cát Hồng lại không thấy tung tích, vấn đề này có vẻ vô pháp trả lời.

Nam Tinh thở dài một hơi, nói: "Manh mới lại bị đứt, hiện tại tình cảnh của chúng ta rất nguy hiểm."

Nàng ngay từ đầu đã coi bản thân như mồi câu, cho nên chưa bao giờ lo lắng, nhưng Khâu Từ.....

Khâu Từ biết nàng đang lo lắng cái gì, cánh tay ôm lấy nàng lại siết chặt hơn, nói: "Địch trong tối ta ngoài sáng, chúng ta vạn sự cẩn thận là được."

"Ừm." Nam Tinh thoáng xê dịch, dựa thoải mái hơn chút, nàng phải nhanh khôi phục lại thể lực, tìm ra Cát Hồng.

Từ việc Trường Không bị hạ tử chú, nàng đã rõ ràng cảm giác được, tu vi của Cát Hồng cao hơn nàng, không dễ đối phó.

Mấu chốt là, hiện giờ lão ta ở đâu, nàng cũng không biết.

&&&&&

Trường Không đã chết.

Nam tử ngồi bên cửa sổ sát đất dựa vào sô pha, ánh mắt trầm tĩnh nhìn chằm chằm bóng đêm ngoài khách sạn. Nam tử nhắm mắt, con tim lạnh băng thoáng nóng lên, nhưng rất nhanh hẩn liền bắt đầu lên kế hoạch cho việc khác.

Nam gia có người còn sống, nàng ta cần phải chết. Nàng có thể giết chết người ngay cả hẩn cũng giết không chết là Bành Phương Nguyên, vậy thì nàng có phải cũng có thể giết chết hẩn hay không?

Nếu thật là như vậy, thì nhất định phải mau chóng diệt trừ Nam Tinh, giết chết người Nam gia cuối cùng này.

Nghĩ vậy, nam tử cười cười, không suy nghĩ về Trường Không nữa. Trường sinh, vốn chính là một chuyện rất cô độc.

Đến cuối cùng, chỉ còn lại mình hăn.

Như năm đó, hăn cũng chỉ có một mình.

.....

Thanh lâu ở Tống triều, vô số văn nhân mặc khách tự xưng là phong lưu, thường lưu luyến ở đây. Cũng có vài người là cố ý tới tìm phong lưu, tỷ như Cát Hồng.

Phần lớn người thường tới thanh lâu, đều có mối cố định. Cát Hồng cũng có, nhưng hăn rất nhanh đã chán ghét vũ cơ này. Kỹ nữ luôn có lòng tham không đáy, người đối với nàng tốt một chút, nàng liền năn nỉ ỉ ôi muốn người chuộc thân cho nàng.

Cát Hồng không phải kẻ có tình, qua đêm nay, hăn liền không lưu lại đây nữa.

"Ta có thai rồi."

Kỹ nữ nói một câu, làm Cát Hồng thay đổi chủ ý.

Hắn theo thói quen mà tính vận mệnh cho đứa trẻ còn chưa sinh ra này, càng tính, mặt hắn càng sáng lên. Kỹ nữ thấy hắn cao hứng, cảm thấy có hi vọng, ồ ồ nói: "Đứa nhỏ này xác thật là của công tử, công tử chuộc thân cho nô gia đi, ngài muốn nô gia làm thiếp làm nô, đều được."

Cát Hồng cười vang, nhéo khuôn mặt mỹ điểm của nàng một cái, nói: "Ta sao nỡ để cô làm thiếp làm nô, ta cưới cô, cho cô danh phận."

Phần ban ân này quả thực là ngoài dự đoán của kỹ nữ, nàng ta cho rằng Cát Hồng cũng như mấy khách hàng trước kia, chỉ coi nàng như đồ chơi, không ngờ hắn vậy mà muốn cưới nàng làm vợ. Cát Hồng tuần tú lịch sự, lại ra tay rộng rãi, không nghĩ tới..... Nàng tức khắc vui vẻ, đây thật sự là mẫu bằng tử quý.

Cát Hồng chuộc thân cho nàng ta, còn đặc biệt mua một tòa nhà làm nàng ta an tâm dưỡng thai.

Chờ đưa chín cuống rụng, là con trai. Kỹ nữ thân thể suy yếu mang một lòng tràn đầy chờ mong cuộc sống giàu có sau này, nàng ta có

trượng phu, có nhi tử, thật sự so với đám tử muội trước kia tốt hơn nhiều.

Nàng ta đang mơ mộng, bà mẹ bụng tới một chén thuốc, nói là Cát Hồng sai người ngao chế canh an thần, làm nàng ta mau uống.

Nàng ta trong lòng cảm động, nhân lúc còn nóng uống hết, rồi nằm xuống.

Chưa đến nửa ngày, bà mẹ vội vàng chạy đến tìm Cát Hồng vẫn luôn ngồi ở đình hóng gió trong viện, nôn nóng nói: "Phu nhân rong huyết, sợ là không xong!"

Cát Hồng buông chén rượu, nói: "Ôm đứa bé đến đây."

Bà mẹ không ngờ hẳn lãnh đạm như một người xa lạ, nhất thời không hiểu nổi. Nhưng bà ta lấy tiền người ta, vẫn phải ôm đứa trẻ mới sinh tới, thầm nghĩ đứa bé chưa đến một tháng liền bị thổi gió lạnh, sẽ không sinh tật xấu gì đi! Cát Hồng nhận lấy đứa nhỏ, nhìn đứa trẻ còn nhăn dúm dỏ, cười cười, đây là con của hẳn, cũng là hy vọng của hẳn, càng là quân cờ tốt nhất của hẳn

"Đây là tạ lễ." Cát Hồng đưa một thỏi vàng cho bà ta, nói là mình mang đứa trẻ đi phòng khác.

Bà mụ tuy trong lòng không hiểu, nhưng nhìn thấy vàng, vẫn vô cùng vui vẻ. Bà ta ôm vàng nhìn, nhớ tới sản phụ còn ở trong phòng, bà ta vội vàng trở về, chỉ thấy khắp giường là máu, ngay cả chăn cũng bị máu nhiễm đỏ, nhìn thấy ghê người. Bà ta nén sợ hãi đi dò hơi thở của người kia, đã đứt khí. Bà ta nhẹ nhàng thở dài một hơi, chuẩn bị đi nói cho vị công tử kia.

Nhưng mà ra ngoài viện, tìm mấy gian phòng, cũng không thấy vị công tử kia và đứa trẻ đâu, bà ta chợt cảm thấy kỳ quặc, vội lấy vàng ra nhìn, sợ là giả.

Ai ngờ vừa nhìn, phát hiện tay mình đều biến thành màu đen. Bà ta sợ tới mức quăng vàng xuống, nhưng rất nhanh cánh tay bà ta cũng thành màu đen, lan tràn đến cổ, không biết thứ gì, bóp chặt yết hầu bà ta.

Bà mụ trừng mắt, liều mạng há miệng muốn hô hấp, nhưng một hơi cũng không thở được.

Cuối cùng sống sờ sờ mà ngột chết.

Cát Hồng ôm đứa trẻ đi một đường đến dưới một ngọn núi, chậm rãi đi lên trên, đi đến giữa đường, hất thả đứa trẻ xuống. Cúi người sờ sờ chớp mũi đứa trẻ, ôn thanh cười nói: "Người phải ngoan ngoãn lớn lên, ngày sau cùng ta trường sinh bất lão."

Nói xong, hăn liền biến mất trong rừng.

Tiếng trẻ con khóc nỉ non vang dội cả núi rừng, phương trượng của miếu hoá duyên trở về nghe thấy, theo tiếng tìm đến, thấy một bé trai, còn trong tã lót, lớn tiếng khóc ầm ĩ.

Tiếng khóc làm chấn kinh lũ chim, bay loạn khắp nơi, hất đến lá cây rào rạt rơi xuống.

Đúng là chàng vạng, khi hoàng hôn xuống núi, màn đêm buông xuống, mặt đất bắt đầu tối tăm.

Phương trượng triu mến mà nhìn đứa trẻ, nói: "Hài tử, vạn vật toàn không, gọi ngươi là Trường Không đi."

.....

Chương 78: Quyền cuối (năm)

Lúc Lê Viễn thấy tin nhắn của Khâu Từ, đã tối mịt, hắn ngồi dậy động tác thực nhẹ, nhưng người bên gối vẫn tỉnh. Lâm Mạn ngáp một cái, hé mắt ra thấy hắn đang mặc quần áo, như muốn ra ngoài, cũng ngồi dậy, dụi mắt hỏi: "Đã trễ thế này anh còn muốn đi ra ngoài, có việc gấp sao?"

Lê Viễn nghiêng người ôm lấy nàng, hôn trán nàng rồi nhét nàng lại vào trong ổ chăn, đắp chăn lại cho nàng xong mới nói: "A Từ đã về, kêu anh qua một chút, anh rất nhanh sẽ về, em ngủ đi, còn sớm."

"Ờ....." Lâm Mạn buồn ngủ chịu không nổi, nghe thấy là hắn đi qua chỗ Khâu Từ, thì không lo lắng nữa. Chờ hắn ra khỏi cửa, nàng đã ngủ.

Lê Viễn đi thang máy xuống tầng 19, gõ cửa phòng, chốc lát sau Khâu Từ liền mở cửa, hắn đang muốn đi vào, đã bị người trong cửa cản lại, sau đó Khâu Từ lách ra, còn đóng cửa phòng lại.

Thấy thế, Lê Viễn không khỏi cười, hỏi: "Chẳng lẽ trong phòng có lão hổ?"

Khâu Từ nói: "Nam Tinh ở bên trong."

Lê Viễn bất ngờ, Khâu Từ lập tức nói: "Trở về trễ quá, khách sạn đã đầy phòng."

Lê Viễn thở dài: "Cho nên cậu vì tị hiềm liền dựng đầu người đã có lão bà là tôi đây đây, bởi cậu đứng ở hành lang hứng gió sao?"

Khâu Từ cười, nói: "Nhìn thấu không nói toạc." Hắn nhìn hành lang, lại lắng nghe động tĩnh trong hành lang, mới thôi cười, nói, "Ca, hai ngày này em và Nam Tinh gặp phải rất nhiều chuyện, những chuyện đó tàn khốc vượt qua tưởng tượng của người bình thường, chuyện trước đó nhờ ca tra ghi hình, ca cũng dừng lại đi, từ nay về sau, chuyện của chúng ta, ca và Mạn Mạn đừng bao giờ nhúng tay nữa, hoàn toàn phải sạch quan hệ, mới....."

"'chúng ta' của cậu, không bao gồm tôi và Mạn Mạn?" Mặt Lê Viễn cũng đã không có ý cười, hắn lạnh mặt, nghiêm khắc ngắt lời Khâu Từ, "Cậu nếu coi tôi như huynh trưởng, thì đừng nói mấy lời này. Để Mạn Mạn biết, cô ấy cũng sẽ rất khổ sở."

Khâu Từ lắc đầu: "Ca, chuyện này không đơn giản, một khi anh bị phát hiện, tuyệt đối sẽ lâm vào nguy hiểm."

"Vậy cậu và Nam Tinh, vì cái gì còn muốn tiếp tục tra? Không chịu sớm thoát thân?"

"Nam Tinh và em thì khác, bọn em cũng không coi như người thường, anh và Mạn Mạn là người thường, trong mắt đám người này, mấy người không có chút sức đánh trả nào."

Lê Viễn bình tĩnh nói: "Không, trong mắt tôi và Mạn Mạn, cậu và Nam Tinh, là người thường, càng là người nhà."

Khâu Từ ngơ ngẩn.

"Nếu cậu có thể ở thời điểm tôi và Mạn Mạn xảy ra chuyện mà vẫn trơ mắt nhìn được, thì cứ tiếp tục khuyên tôi trơ mắt nhìn cậu và Nam Tinh đi." Lê Viễn vỗ vỗ vai hắn, nói, "Không được, đúng không?"

Khâu Từ đương nhiên là làm không được, cho nên không nói nữa, hắn không yên tâm mà nói: "Hiện tại đã muộn, chờ ngày mai hừng đông, em nói rõ chuyện xảy ra trong hai ngày này với anh."

"Nam Tinh đồng ý sao?"

Khâu Từ cười nói: "Chính Nam Tinh muốn em nói, trên đường về khách sạn, cô ấy đã nói là hai người sẽ không đáp ứng ngồi yên không nhìn đến, cho nên làm em tìm cơ hội nói với hai người, để dễ phòng bị, không đến mức quá bị động."

Lê Viễn khẽ gật đầu, nói: "Nam Tinh là một cô nương tốt, có đệ muội như vậy, tôi cũng yên tâm. Chỉ là...quá thần bí. Thôi, sau này quen thuộc hơn, sẽ nói."

Hắn nói xong lại nói: "Cậu hiện tại đi đâu?"

"Trở về phòng, ngủ sô pha một đêm."

"Ừm, vậy tôi về phòng."

"Được." Khâu Từ nhìn hắn vào thang máy, liền quay vào phòng. Mới vừa vào liền nghe thấy trong phòng ngủ truyền đến tiếng trở mình, hắn lập tức đi tới cửa nhìn vào, thấy Nam Tinh an ổn mà ngủ ở trên giường, mới yên lòng.

Ánh sáng mặt trời vừa ló dạng, một ngày mới lại bắt đầu.

Khâu Từ đi đến nơi ăn sáng của khách sạn, Lê Viễn và Lâm Mạn đã ở đó. Hắn đi qua nói: "Dậy sớm như vậy, có việc phải ra ngoài?"

"Ừm." Lê Viễn nói, "Vừa rồi Hà tổng gọi điện cho anh, nói băng ghi hình đã bài tra được một ít, nhưng còn thừa vài điểm, nếu người

mua mấy thứ kia đều ăn khớp, sẽ lập tức sai người đưa đến đây, để anh nhận dạng, đại khái đêm nay có thể xong."

Tin tức này tới rất kịp thời, Khâu Từ nói: "Nếu có thể biết được là ai đi mua mấy thứ kia, chúng ta có thể có được tiên cơ, không đến mức bị động như vậy." Hiện tại tình cảnh của Nam Tinh thật sự có chút nguy hiểm, hắn rất lo lắng. Nếu có thể, hắn thà tình nguyện khách sạn vẫn luôn không có phòng trống, vậy thì hắn có thể canh giữ bên cạnh Nam Tinh, để nàng an an ổn ổn mà ngủ.

Hắn đang định nói chuyện mấy ngày nay với Lê Viễn và Lâm Mạn, liền thấy có một nam tử đi vào khu ăn uống, hắn lập tức ngậm miệng.

Lâm Mạn thấy biểu tình hắn hơi bất thường, nhìn qua hướng kia, khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Có thể làm nàng không vui như vậy, cũng chỉ có Lê Khang Thành.

Lê Khang Thành nhìn thấy bọn họ, liền đi đến. Lê Viễn khách khí theo phép chào hỏi ông ta, Lê Khang Thành thấy còn một chỗ trống, hỏi: "Chỗ này có người sao?"

Lâm Mạn nghiêng người nhìn ông ta, nói: "Có, Lê bá bá ngồi chỗ khác đi."

Lê Viễn liếc nhìn nàng một cái thật sâu, đứng dậy nói: "Lấy thêm cái ghế là được."

Hắn vẫy tay kêu người phục vụ lấy thêm một cái ghế đến, Lê Khang Thành ngồi xuống nói: "Mạn Mạn ba mẹ cháu khi nào về nước? Bác đã gần một năm chưa gặp bọn họ."

Lâm Mạn nói: "Cháu cũng không biết, đừng nói là bác, cháu cũng lâu rồi chưa gặp bọn họ."

Lê Khang Thành thấy băng gạc trên tay Khâu Từ, hỏi: "Sao lại bị thương?"

"Không cẩn thận cắt phải."

"Tuổi cũng không nhỏ, sao lại bất cẩn như vậy." Lê Khang Thành ra vẻ dạy dỗ, chỗ ông ta ngồi đối diện cửa phòng ăn, trong đám người đang đi vào, thấy cái cô nương, ông ta hỏi, "Người các cô cậu muốn đợi là Nam Tinh tiểu thư?"

Khâu Từ khựng lại: "Lê bá bá biết Nam Tinh?"

Lê Khang Thành khẽ cười nói: "Gặp qua một lần, lúc đó cô ấy đi cùng Mạn Mạn." Ông ta nhìn đồng hồ, đứng dậy nói, "Bác hẹn người gặp

mặt, đi trước."

Lâm Mạn lúc này mới cười đến xán lạn: "Lê bá bá đi vui vẻ."

Lê Khang Thành nhìn nhìn nàng, ông ta biết Lâm Mạn chán ghét mình, đương nhiên, ông ta cũng chán ghét vị thiên kim Lâm thị chỉ biết chạy theo nam nhân này.

Chờ ông ta đi rồi, Lâm Mạn nhanh chóng nói với Khâu Từ: "Lần trước mình kéo Nam Tinh đi xem biệt thự gặp phải, mình không có giới thiệu Nam Tinh với lão ta, không biết lão ta làm sao mà đoán được."

Khâu Từ không nghĩ nhiều, sắc mặt Nam Tinh vẫn không được tốt, hẩn dịch ghế dựa, hỏi: "Không ngủ được?"

"Ngủ được." Nam Tinh ý thức được cái gì, sờ sờ mặt, hỏi, "Khí sắc rất kém à?"

"Ừm." Khâu Từ nói, "Lát nữa có cháo, cô làm ấm dạ dày trước."

"Ừm." Nam Tinh lúc này mới gật đầu với Lê Viễn và Lâm Mạn, "Lê tổng, Mạn Mạn."

Lâm Mạn tức khắc tâm hoa nộ phóng: "Oa, cậu cũng gọi mình là Mạn Mạn, không còn hô cả tên lẫn họ nữa, mình cũng muốn gọi cậu là Tinh Tinh."

"....." Nam Tinh sửa miệng nói, "Lâm Mạn."

Lâm Mạn ngây người, chọc Lê Viễn bật cười, nói: "Vậy kêu Nam Tinh đi."

Lâm Mạn cũng bật cười: "Thôi được, mình biết Nam Tinh không giống mấy tiểu cô nương bình thường, soái như Hoa Mộc Lan, anh tư tấp sảng, không thích kiểu của tiểu cô nương."

Nam Tinh cũng không phải muốn đẩy Lâm Mạn ra ngoài xa ngàn dặm, chỉ là cái xưng hô Tinh Tinh này, nghe vô cùng kỳ cục, chỉ có công lực cỡ Khâu Từ, nàng mới vô pháp ngăn cản hẳn gọi nàng là Tinh Tinh cô nương.

Nghe nhiều, ngược lại thành quen, nhưng nếu là người khác, nàng vẫn không có cách nào thích ứng.

Nếu gọi thêm mấy lần, có lẽ cũng có thể tiếp thu.

Nhưng mà có lẽ cũng không có ai như Khâu Từ, làm được đến trình độ đó.

Nàng kéo tay hắn qua, dùng chính chân mình lót, xem xét thương tích cho hắn, phát hiện không chảy máu nữa. Tóc không cột lại theo động tác cúi đầu nhẹ buông xuống, nàng vừa định vén lên, liền thấy bàn tay Khâu Từ vươn tới, vén tóc ra sau tai cho nàng. Nàng nâng mi nhìn hắn, lúc này mới buông tay hắn ra, nói: "Không chảy máu nữa, vậy thì có thể chậm một ngày hãy thay thuốc."

"Ừm, miệng vết thương không sao, rất nhanh là lành rồi." Khâu Từ lại nói, "Hôm nay cô đừng ra cửa, Trường Không đã chết, Cát Hồng nhất định đã nhận ra, hiện tại lão ta ở đâu chúng ta còn không biết, ít nhất phải đợi cô khôi phục tinh thần rồi hãy tìm lão ta, nếu không rất dễ dàng bị mai phục."

Nam Tinh từ ký ức của Bành Phương Nguyên và Trường Không đã biết Cát Hồng là kẻ cực kỳ xảo trá, hơn nữa lão ta lại xuất sư từ Nam gia, là sư đệ của tổ phụ, khẳng định không đơn giản.

Lê Viễn và Lâm Mạn dùng xong cơm sáng liền đi ra ngoài, nói là buổi tối lại trở về. Khâu Từ và Nam Tinh vào thang máy, Nam Tinh ấn tầng 16, Khâu Từ biết đó là tầng tiếp tân của khách sạn, trầm mặc một hồi nói: "Nam Tinh."

"Ừm?"

"Tôi nghĩ, hiện tại Cát Hồng biết cô tồn tại, rất có khả năng tùy thời sẽ tới, cô ở một mình, tôi không yên tâm."

Nam Tinh nghĩ nghĩ nói: "Cho dù tôi ở đâu, anh cũng sẽ không yên tâm."

"Có một chỗ tôi có thể yên tâm."

"Nơi nào?"

"Phòng của tôi." Khâu Từ thừa lúc nàng còn chưa kịp nói mình là sắc lang, vội giải thích, "Tối hôm qua cô ngủ ở trong phòng, tôi ở bên ngoài, liền ngủ rất ổn, cũng rất yên tâm. Cho dù cô trở mình trên giường, tôi cũng đều biết."

Nam Tinh nhẹ nhàng hít một hơi, thực nhẹ, Khâu Từ cũng không nhận thấy được, Nam Tinh đang hồi hộp.

Nàng đã không xem như một cổ nhân, nhưng tính ra cũng không tiếp xúc qua bao nhiêu nam nhân, mấy thế hệ người của Đào gia, đa phần là hợp tác cùng với coi như người thân. Phùng Nguyên cũng coi như một, nhưng cũng chỉ là hợp tác.

Rốt cuộc người có thể chịu được tính tình nàng cũng không có mấy.

Nam nhân thì càng khỏi phải nói.

Đây đã là coi như ở chung.

Nhưng rõ ràng không phải.

Khâu Từ đang lo lắng cho nàng, dù là ở phòng bên cạnh, chỉ sợ hấn cũng muốn cả đêm đều ngủ không được. Cát Hồng xảo trá Khâu Từ nói vậy cũng rất rõ ràng, cho nên hấn vốn vẫn luôn tôn trọng nàng, mới có thể "tùy tiện" đề ra chuyện này.

Nam Tinh suy nghĩ một hồi lâu, mắt thấy muốn tới tầng 16, nàng duỗi tay ấn tầng 19, lại ấn tầng 16 hai lần, ấn đến khi đèn tầng 16 thành màu xám.

Khâu Từ vẫn có chút bất ngờ là Nam Tinh sẽ đồng ý, cái gì cũng không nói. Nam Tinh tín nhiệm hấn, tín nhiệm không hề giữ lại. Hấn ấm lòng cười, nắm lấy tay nàng.

"Đình ——" cửa thang máy mở ra, bỗng nhiên từ bên cạnh lóe ra một người, Khâu Từ vì tính cảnh giác cực cao liền giơ tay muốn bắt, liền nhìn thấy một bộ mặt cũng không quá tinh thần, ngay cả đối với

việc bản thân thiếu chút nữa bị đánh cũng không để ý, vẫy vẫy tay "hi" một tiếng.

"Giám đốc Phùng?" Khâu Từ hỏi, "Sao cậu lại tới đây?"

Nam Tinh nhìn hai bên, nói: "Đi vào rồi nói đi."

Ba người vào phòng, Phùng Nguyên liền ngồi ôm gối trên sofa hữu khí vô lực nói: "Ngày đầu tiên lão đại không tới đi làm, mấy giám đốc đã có chút bất an, dù sao lão đại nhiều năm như vậy, gió mặc gió, mưa mặc mưa đều đúng giờ đi làm. Tôi nghĩ vài ngày nữa thôi, trong sở liền lộn xộn."

Nam Tinh biết Phùng Nguyên rất chuyên nghiệp, nhưng điểm này nàng không có cách nào hỗ trợ, nàng nói: "Lộn xộn rồi, sẽ thế nào?"

"Tôi nghĩ chỉ có hai con đường để đi, một là ngay tại chỗ giải tán, rốt cuộc rất nhiều chuyện còn đang chờ lão đại đi xử lý; hai là bỏ phiếu tuyển cái lão đại, nhưng mà hình như mọi người đều không có cách nào thuyết phục đối phương." Phùng Nguyên bắt đầu khổ sở, "Tôi không muốn thất nghiệp a, tôi chỉ muốn yên ổn làm việc, sống cuộc sống của tôi."

Hắn lo lắng đến thiếu chút nữa khóc ra, một hồi lại nghĩ tới chuyện này là Nam Tinh cùng Khâu Từ "tạo thành", sợ bọn họ áy náy, nói:

"Tôi không trách mấy người, lão đại bọn tôi năm đó xác thật không phải người tốt, gặp phải kết cục này là không thể dị nghị."

"Phùng Nguyên." Nam Tinh dựa sô pha nói, "Cậu có thể tiếp quản cửa hàng của Đào lão bản, sau khi ông ấy khỏi bệnh vẫn luôn muốn tìm người tiếp quản, nhưng không có ai đáng tin nhiệm, nếu là cậu, ông ấy nhất định rất vui lòng đem cửa hàng giao cho cậu."

Phùng Nguyên ngẩng đầu hỏi: "Đào lão bản sẽ làm vậy sao?"

"Tôi có thể nói giúp cậu."

Phùng Nguyên vui mừng khôn xiết: "Được a được a, vậy tôi liền trở về thu thập đồ vật, tôi muốn đi theo Đào lão bản cùng nhau trồng hoa!"

Nam Tinh phát hiện Phùng Nguyên luôn vui vẻ như vậy cũng không phải không có lý do, hẳn thật sự là người rất dễ thỏa mãn, người dễ thỏa mãn mới vui vẻ. Người quá tham lam thì sao? Có vui vẻ hay không?

Giống như Cát Hồng.

Cho dù được trường sinh, cũng yêu cầu không ngừng thay đổi thân thể và thân phận, mới có thể có được cảm giác mới mẻ và vui vẻ.

Đó có phải là thật sự vui sướng hay không?

Ánh mắt nàng hơi trầm xuống, không biết hẳn rốt cuộc ở đâu.

&&&&&

Chạng vạng Lê Viễn mới từ công ty ra đến gara ngầm, liền nhận được điện thoại của lão bản siêu thị. Treo điện thoại Lâm Mạn rõ ràng cảm giác được động tác của hắn nhanh hơn rất nhiều, nàng ở bên cạnh hỏi: "Làm sao vậy, A Viễn?"

Lê Viễn cài đai an toàn, thấy nàng chỉ lo hỏi đã quên cài đai an toàn, liền giúp nàng cài, rồi mới lái xe, nói: "Hà tổng gọi điện thoại, nói đã bài tra ra người mua đồ vật, mới vừa in ảnh chụp ra, gộp với băng ghi hình rồi sai người đưa tới khách sạn."

Lâm Mạn cao hứng nói: "A Từ và Nam Tinh mà biết nhất định rất vui vẻ."

"Ừm."

Xe trở lại khách sạn, người nọ đã lên lầu, chờ ở cửa phòng Lê Viễn. Lê Viễn tiếp điện thoại xong liền trở về phòng, Lâm Mạn lên tầng 19, trực tiếp đi gọi Khâu Từ và Nam Tinh đến nhận dạng.

Nam Tinh và Khâu Từ vừa nghe tin lão bản siêu thị tìm được người, lập tức đi cùng Lâm Mạn đến.

Thời gian hai mươi giây này, lòng bàn tay Nam Tinh hơi chảy mồ hôi. Không biết Cát Hồng kia, rốt cuộc đã thay đổi gương mặt và thân phận gì để tồn tại?

Phòng Lê Viễn ở cuối hành lang, ra khỏi thang máy còn phải đi thêm một đoạn hành lang dài. Không đợi bọn họ đi đến nơi, liền thấy phục vụ phòng đang vội vã chạy tới thang máy, người nọ vừa thấy Lâm Mạn, nhận ra nàng là người ở cùng vị tiên sinh phòng 09, vội vàng nói: "Lâm tiểu thư, Lê tiên sinh đã xảy ra chuyện!"

Chương 79: Quyển cuối (sáu)

Lê Viễn bị tập kích.

Khoá cửa không bị phá hư, theo dõi cũng không nhìn thấy có người nào khả nghi ra vào, nhưng vết thương ở sau gáy hẳn rõ ràng là có người cầm vật nặng tạo thành. Khi ba người Lâm Mạn chạy vào phòng, Lê Viễn đã hôn mê bất tỉnh, cả khuôn mặt đều đầm máu.

Lâm Mạn nháy mắt quý xuống, bò đến bên cạnh Lê Viễn, nước mắt rào rào lăn xuống, ngay cả nói cũng không nói được câu nào.

Khi xe cứu thương khẩn cấp đưa Lê Viễn đến bệnh viện, Lâm Mạn mới hồi phục lại tinh thần, nhưng thân thể ngăn không được mà phát run, không dám hỏi bác sĩ là hẳn sao rồi, bởi vì ai cũng đều nhìn ra, hẳn bị thương rất nặng. Trên đầu thủng một lỗ, có thể là việc nhỏ sao?

Hơn nữa ngay cả Khâu Từ và Nam Tinh đều không hỏi, bọn họ cũng không dám hỏi, cũng không dám hỏi ngay trước mặt nàng.

Lâm Mạn dựa vào Nam Tinh, nhìn Lê Viễn đang hôn mê, không biết làm sao lại không ngừng có chuyện cũ xẹt qua trong óc nàng, như là

hồi ức chảy qua ngay trước khi chết. Nàng cảm thấy mình sắp chết rồi, ngay cả hô hấp cũng khó.

Nam Tinh đang ôm nàng phát hiện nàng không thích hợp, vội vàng gọi bác sĩ trên xe: "Bác sĩ."

Bác sĩ đang quan sát Lê Viễn nghiêng đầu nhìn, liếc mắt một cái liền thấy khuôn mặt trắng như giấy của Lâm Mạn, lập tức nói: "Mau cho cô ấy nằm xuống."

&&&&&

Phòng giải phẫu đèn đỏ vẫn luôn sáng, Lê Viễn còn đang được cấp cứu bên trong, Lâm Mạn đã được đưa đến phòng bệnh bình thường, bên ngoài phòng giải phẫu, có Khâu Từ cùng Nam Tinh đang canh giữ.

Nam Tinh dựa vách tường thấy Khâu Từ ngồi trên ghế luôn cong eo, khuỷu tay gác trên đầu gối, cả người đều vô cùng cô đơn, tràn đầy tối tăm. Lòng nàng như bị kim nhọn đâm, bước nhanh đến trước mặt hắn ngồi xổm xuống ôm lấy hắn, nói: "Sẽ bình an vượt qua, anh đừng lo lắng."

Khâu Từ hơi ngẩng đầu, nhìn về hướng phòng giải phẫu, nhưng mắt thấy, đều là một làn khí tử vong.

Lê Viễn đang rất gần cái chết, rất có thể sẽ chết.

Hắn lắc đầu, nói: "Tôi còn ổn, không có gì."

Nhưng giọng nói đều đã khàn đến mất tiếng, tràn ngập lo lắng. Dù có Nam Tinh bên cạnh, cũng không thể cho hắn an tâm. Cuộc đời hắn lần đầu tiên sợ hãi như vậy, sợ mất đi Lê Viễn.

"Ca ca tôi sẽ không có việc gì, đúng không, Nam Tinh?"

Hắn hỏi thực nhẹ, giống như đang chứng thực.

Làn tử khí trầm trầm không ngừng quanh quẩn ở phòng giải phẫu kia, Nam Tinh thấy, nàng biết Khâu Từ cũng thấy, hắn hỏi như vậy, rất có cảm giác lừa mình dối người. Nam Tinh vẫn gật đầu, chậm rãi buông tay nhìn hai mắt hắn nói: "Ừm, sẽ không có việc gì."

Khâu Từ thấp giọng nói: "Nếu thật sự có việc, vô luận như thế nào, tôi đều sẽ cứu anh ấy về. Nam Tinh, cô nhất định phải tha thứ cho tôi."

Thân thể Nam Tinh khẽ run lên, nàng đương nhiên hiểu Khâu Từ đang nói đến cái gì, muốn một người sống lại không phải là một việc đơn giản, cũng là việc vi phạm thiên mệnh, người biết làm người khác sống lại không nhiều lắm, nhưng một khi biết, tuyệt đối là phải dùng mệnh tới đổi.

Nàng nắm chặt tay hắn, không đồng ý để hắn làm như vậy, Lê Viễn là vì nàng mới xảy ra chuyện, cho dù hắn thật sự chết, thì cũng là để nàng tới làm chuyện này.

Lúc hộ sĩ tìm tới, Lê Viễn còn ở trong phòng giải phẫu, nàng ta thấy hai người liền hỏi: "Vừa rồi vị Lâm Mạn tiểu thư kia là mấy người đưa đến đây đi?"

Lòng Nam Tinh bỗng nhiên bất an, hỏi: "Đúng, cô ấy làm sao vậy?"

"Không thấy đâu, chúng tôi tìm vài vòng, đều không thấy bóng dáng cô ấy, tưởng là đến đây."

Khâu Từ đứng bật dậy, Nam Tinh cũng cầm di động gọi điện cho Lâm Mạn, may là di động rất nhanh được tiếp.

Giọng Lâm Mạn suy yếu, nhưng ngoài ý muốn làm người cảm thấy kiên định: "Mình về khách sạn, mình đang điều tra việc của A Viễn, cảnh sát cũng ở đây. Chờ A Viễn.....ra tới, nói cho mình một tiếng, mình liền đến."

Hoàn toàn không dự đoán được nàng thế nhưng trở về khách sạn, Khâu Từ cùng Nam Tinh thật sự là giết mình.

Thanh âm của Lâm Mạn đầu kia vẫn bình tĩnh, nói: "Chờ mình tra xong rồi, liền đến, các cậu canh A Viễn đi."

Nàng cắt đứt điện thoại, có vẻ đang vội. Nam Tinh thực sự không yên tâm, Lê Viễn bị tập kích, Lâm Mạn lại quay lại chỗ nguy hiểm đó.

Lá gan của Lâm Mạn, lớn hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng.

Nhưng khách sạn quá nguy hiểm, Nam Tinh sợ Cát Hồng xuất hiện. Khâu Từ cũng sợ Cát Hồng lại đến tìm Lê Viễn, hai người thương lượng, một người lưu lại canh giữ, một người khác đến khách sạn đón Lâm Mạn.

Khi Nam Tinh chạy về khách sạn, có lẽ cảnh sát xuất hiện làm kinh động người ở khách sạn, quây lể tân đều là người, nàng muốn hỏi Lâm Mạn ở đâu cũng chen không vào. Nghĩ nghĩ liền đi đến tầng Lê Viễn ở, quả nhiên thấy cảnh sát, đang đứng trước cửa phòng Lê Viễn, nói với nhau cái gì đó. Nàng bước nhanh đến, cảnh sát thấy nàng, tỏ vẻ cảnh giác.

Nam Tinh lập tức nói: "Tôi là bằng hữu của Lâm Mạn, cô ấy có phải ở bên trong hay không?"

Lâm Mạn nghe tiếng, lập tức đi ra, đôi mắt nàng còn có chút sưng đỏ, nhưng cũng không có khóc sưng mắt, nàng thấy Nam Tinh tới, rất bất ngờ. Không đợi nàng mở miệng, Nam Tinh đã bước nhanh đến, nắm lấy tay nàng, tựa hồ làm như vậy có thể cho nàng thêm càng nhiều dũng khí.

Nam Tinh đến giờ đều không có bằng hữu, cũng không biết làm sao để quan tâm bằng hữu, mơ hồ cảm thấy làm như vậy là đúng.

"Nam Tinh....." Lâm Mạn hơi nghẹn ngào, "Mình không có việc gì, A Viễn tỉnh chưa?"

"Còn chưa." Nam Tinh an ủi, "Hắn sẽ không sao đâu."

Lâm Mạn cẩn thận hỏi: "Thật sao?"

"Thật."

Lâm Mạn được chút an ủi, chờ bên này lấy bằng chứng xong rồi, liền cùng Nam Tinh quay lại bệnh viện. Trên đường đi nàng nắm chặt di

động, hy vọng có thể chờ được tin Khâu Từ gửi nói Lê Viễn bình an, nhưng di động vẫn luôn yên lặng.

Một bước vào bệnh viện kia, chân nàng lại bắt đầu cứng đờ, mỗi một bước đều đi rất gian nan.

Lê Viễn còn ở trong phòng giải phẫu, Lâm Mạn nhìn cái đèn đỏ đang sáng kia, chớp mắt hoảng hốt.

Nam Tinh mua hai bình nước, đổ vào mấy túi đường glucose, khuấy lên cho Lâm Mạn và Khâu Từ uống.

Lâm Mạn uống nước, bình tĩnh lại, mới nói: "Vừa rồi mình thấy di động của A Viễn, cuộc gọi cuối cùng là Hà tổng của siêu thị gọi tới, nói với A Viễn là đang đưa băng ghi hình tới khách sạn, sau đó A Viễn liền có chuyện. Mình cũng hỏi phục vụ khách sạn, bọn họ nói lúc ấy bọn họ đang dọn dẹp phòng bên cạnh, đột nhiên nghe thấy phòng A Viễn truyền ra tiếng động rất lớn, liền qua gõ cửa, nhưng chỉ có tiếng đánh nhau, không có ai trả lời, vì thế mới dùng thẻ phòng mở cửa, kết quả liền thấy A Viễn ngã trên mặt đất, nhưng trong phòng không có ai khác, ngay cả một con ruồi bọ cũng không có, cũng không có băng ghi hình."

Nam Tinh khựng lại: "Cái gì cũng không có?"

Lâm Mạn bình tĩnh lắc đầu, nói: "Không có. Mình làm bọn họ cẩn thận nhớ lại tình huống ngay lúc đó, có một người nói, lúc mở cửa, có một cơn gió âm lãnh ập vào mặt, như là có gió xuyên qua cửa."

Khâu Từ nghĩ nghĩ, nói: "Nếu là người biết huyền học ảo thuật, rất có khả năng đã ẩn thân đào tẩu." Hắn từ lúc đầu liền hoài nghi là Cát Hồng, hoặc là người có liên quan đến Cát Hồng, hiện tại càng khẳng định. Hắn xoay người nhìn về phía Nam Tinh, nói, "Cát Hồng."

"Là lão ta." Lòng Nam Tinh tràn đầy xin lỗi, ngay từ đầu liền không nên kéo Lê Viễn và Lâm Mạn vào, xong việc lại ngăn cản, với tính cách của bọn họ, sao có thể đáp ứng.

Cát Hồng giao hoạt như vậy, lại trốn trong bóng tối, hiện tại bọn họ đều là mò câu, nhưng nếu muốn câu được Cát Hồng, tuyệt đối không phải là một việc đơn giản.

"Mình không trách cậu, Nam Tinh." Ánh mắt Lâm Mạn bình tĩnh lại kiên cường, "A Viễn cũng sẽ không trách cậu."

Nàng chỉ là hối hận, lúc ấy tại sao không đi cùng hắn về phòng. Nàng vẫn quá sơ suất, nếu nàng cũng ở đó, có lẽ hung thủ sẽ có chút cố kỵ. Cho dù là cùng bị tập kích, nàng ít nhất cũng biết là ai làm.

"Mạn Mạn." Nam Tinh vô cùng đau lòng nàng, nàng ngày thường luôn vui vẻ, lúc này nội tâm phải cường đại cỡ nào, mới có thể vực

dậy tinh thần đi điều tra mấy thứ này.

Nam Tinh giờ phút này mới chân chính hiểu biết Lâm Mạn, Lâm Mạn không phải là một thiên kim tiểu thư vạn sự mặc kệ chỉ lo chơi đùa, Lâm Mạn hiểu chuyện lại kiên cường làm Nam Tinh bất ngờ.

"Mình không sao." Lâm Mạn đỏ mắt nói, "Chuyện này mình sẽ tiếp tục tra, mình cũng sẽ bảo vệ tốt bản thân, các cậu không cần lo lắng. Chuyện băng ghi hình, mình sẽ tìm Hà tổng lần nữa."

Phòng giải phẫu đèn đỏ tắt, ba người cơ hồ đồng thời nhìn về phía cửa, không ai nói gì.

Bác sĩ đi ra trước, nhìn thấy ba người, gỡ khẩu trang xuống nói: "Người bệnh đã được cứu, nhưng vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, còn cần chuyển đến ICU tiếp tục quan sát."

Tin tức này tóm lại coi như là tin tốt, ít nhất đã vượt qua một cái cửa ải khó khăn. Lâm Mạn giờ phút này rốt cuộc nhịn không được nữa, bật khóc. Nàng sợ hấn sẽ rời nàng mà đi đến cỡ nào, nàng không dám tưởng tượng đến một khắc kia. Hấn sống là được, không có việc gì tốt hơn nữa.

&&&&&

Khâu Từ cùng Nam Tinh ra khỏi bệnh viện, không về cửa hàng Đào gia, mà là trở về khách sạn.

Đã xảy ra chuyện của Lê Viễn, bọn họ không muốn lại liên lụy Đào lão bản. Nam Tinh trên đường gọi điện cho Đào lão bản, đề cập đến chuyện của Phùng Nguyên, Đào lão bản lập tức đồng ý, còn vô cùng cao hứng.

Nam Tinh ngay sau đó gọi cho Phùng Nguyên, Phùng Nguyên vui vẻ đến muốn nhảy lên, liên tục nói cảm tạ. Nam Tinh cuối cùng nói: "Bây giờ cậu dọn đến cửa hàng Đào gia đi, chăm sóc tốt cho Đào lão bản, lưu ý tình huống chung quanh, đừng để ai thương tổn Đào lão bản."

Nàng cắt đứt điện thoại, trầm mặc thật lâu. Khâu Từ duỗi tay ôm lấy nàng, để nàng dựa vào, thấp giọng nói: "Cô đừng áy náy."

"Ừm." Nam Tinh hỏi, "Phòng bệnh đều bày trận hết rồi?"

"Xong." Trước khi bọn họ đi sợ Cát Hồng lại đến, bày trận ba tầng trong ba tầng ngoài, hơi có chút động tĩnh, liền có thể biết tình huống nơi đó. Khâu Từ nói, "Chờ đến sáng mai, tôi liền đến bệnh viện nhìn, để Mạn Mạn trở về nghỉ ngơi."

"Chỉ sợ cô ấy không chịu."

"Thử xem đi."

Tới khách sạn, 6 cái thang máy ở tầng 1 đều đang bận, hai người đợi một hồi, một chiếc thang máy tới tầng 1, 7-8 người lục tục đi ra. Nam Tinh đi vào, ấn tầng 19, đang chờ Khâu Từ tiến vào, nhưng nàng vừa ngược vào, phát hiện phía trước trống không, căn bản không thấy Khâu Từ, thậm chí ngay cả cửa thang máy cũng bắt đầu vận vẹo.

Nàng khựng lại, biết tình huống không ổn, muốn đi ra, nhưng thang máy ầm một tiếng đóng cửa lại, bắt đầu bay nhanh lên trên, như là muốn xông lên trời.

Khâu Từ nhìn Nam Tinh đi vào thang máy, còn chưa theo vào, liền phát hiện có dị tượng. Bởi vì Nam Tinh mới vừa vào, bên cạnh lại đột nhiên xuất hiện một cái thang máy, lại có người đi ra. Chờ hẩn quay đầu lại nhìn cái thang máy Nam Tinh vào, lại phát hiện cái gì cũng không có, chỉ có một bức tường.

Hẩn ngẩn người, vỗ mạnh lên vách tường, cũng chỉ có vách tường.

— — căn bản không có thang máy.

Chương 80: Quyền cuối (bảy)

Cửa thang máy đóng chặt, rất nhanh ngay cả một chút không khí cũng không lọt được vào, Nam Tinh rõ ràng cảm giác được áp bách đến từ không khí loãng. Nàng thử dùng tinh lực chú giải trừ, nhưng chỉ có thể thấy được ảo thuật bị hạ trên cửa, lại không đủ để thanh trừ.

Người hạ chú thuật, tu vi cao thâm khó đoán.

Nam Tinh bất chấp là cái thang máy này đang bay đến tầng mấy chục, lại đổi chú thuật, dùng sức tông cửa, muốn phá mở cửa.

Nhưng cửa lại cứng như vách tường, một tia không nhúc nhích.

Nàng động tác càng nhiều, không khí liền càng loãng, thời gian càng lâu, đại não thiếu oxy bắt đầu càng lúc càng nặng. Nàng cường căng tinh thần, ngược lại lấy từ trong bao ra hai tờ giấy trắng đen, ý định dùng chúng chen qua khe cửa thang máy, nhìn xem bên ngoài rốt cuộc là bị hạ chú thuật gì.

Nhưng mà tiểu Hắc tiểu Bạch cũng không thể xuyên qua thang máy, gấp đến độ xoay quanh. Nam Tinh ra hiệu cho chúng nó đến lỗ thông

gió bên trên, nhưng chúng nó vẫn tìm không thấy cửa ra.

Nam Tinh bỗng nhiên hiểu ra, có lẽ cái thang máy này căn bản chính là giả, bản thân cũng là một cái ảo cảnh.

Suy nghĩ một khi thay đổi, đối sách cũng theo đó mà thay đổi, Nam Tinh không cố kỵ thang máy có chuyển động hay không nữa, có đem nàng quăng lên tận trời hay không nữa, nơi này không phải là thật, không cần suy xét mấy thứ này.

Nàng lập tức bình tĩnh lại, lấy bút chu sa ra, điểm sa vẽ bùa. Phù văn đã hoàn thành một nửa, "thang máy" liền chậm rãi ngừng lại, nhưng run rẩy đến lợi hại. Chờ phù văn thành hình, "thang máy" đã run như cái sàng, bắt đầu kịch liệt chấn động.

Nam Tinh một tay ấn trên vách tường, niệm "Nứt!", "Thang máy" vốn cứng rắn như đá, đột nhiên xuất hiện một khe nứt.

Cơ hồ xuất hiện cùng lúc với khe nứt, một làn khí đen len lỏi qua khe nứt tiến vào, lắc mình biến hoá, hóa thành một con cá đen.

Tiểu Hắc tiểu Bạch lập tức nhảy đến, vui mừng mà bắt lấy đuôi cá. Nam Tinh nhảy vào đôi mắt đi thông dương gian kia, một chùm sáng trắng xóa lóe lên, thân thể rơi trên mặt đất mềm mại.....

Mặt đất? Nam Tinh mở mắt nhìn, phát hiện nơi mình rơi xuống là một cái giường. Nhìn lên, Khâu Từ đang đứng trong phòng, đối diện với tầm mắt nàng, lúc này mới thả tay triệu hoán cá đen xuống, thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nam Tinh cắn môi, thật đúng là biết chọn chỗ cho nàng, lúc này mà hắn còn sợ nàng ngã đau.

Khâu Từ chạy chậm đến, quỳ trên giường, cầm khăn giấy lau mồ hôi trên trán cho nàng. Nam Tinh đang muốn mở miệng, bỗng nhiên thấy hắn chồm qua, ôm chặt lấy nàng.

Nam Tinh vi lăng, bên tai là thanh âm mất tiếng của Khâu Từ: "Sao cô không hoảng hốt gì cả, cô biết tôi vừa rồi hoảng sợ cỡ nào không?"

"Tôi....." mấy trăm năm qua, Nam Tinh đã sớm quen với đủ loại nguy hiểm, chuyện vừa rồi, nàng có thể bình tĩnh mà kể lại toàn bộ quá trình. Nàng hoàn toàn không nghĩ tới có người đang lo lắng cho mình, cảm giác được lo lắng, được đặt ở trong lòng này, lại trân quý đến mức nàng không biết phải làm sao.

Nàng bỗng nhiên hiểu lòng Khâu Từ, nếu đổi lại là Khâu Từ bị nhốt trong thang máy, nàng đại khái cũng sẽ lo lắng như vậy.

Chỉ nghĩ kỹ lại, liền hoàn toàn hiểu được cảm thụ của hắn.

Nàng duỗi tay ôm lấy hắn, cảm giác được người đặt trong lòng, nàng rất thích.

Khâu Từ cảm nhận được người trong ngực rõ ràng chính xác mà quay về bên cạnh mình, mới thấy an tâm, 10 phút vừa rồi, dài như 10 năm. Cát Hồng độc ác hắn đã rất rõ ràng, Nam Tinh rơi vào bẫy rập, không có chuyện gì làm cho hắn hoảng hốt hơn.

Hắn gắt gao ôm Nam Tinh, sợ nàng lại đột nhiên biến mất trước mắt hắn.

Xa nhau 10 phút, tựa hồ làm hai người càng hiểu rõ tâm ý của đối phương hơn, còn có cảm giác không thể thay thế được của nhau.

&&&&&

Từ đầu mùa đông, hoa cỏ hai bên đường khu biệt thự Minh Hâm dần dần hiện ra vẻ tàn lụi, đã không còn vẻ rực rỡ của mùa hè nữa.

Chiếc xe hơi màu đen phóng vút qua, ngừng ở cổng an kiểm của khu biệt thự. Bảo an thấy biển số xe, khom người đến cửa sổ gọi một tiếng "Lê tiên sinh", liền mở cửa.

Lê Khang Thành mặt mũi vô cảm, lái xe thẳng vào trong.

Bảo an nhìn xe đi xa, lúc này mới nói: "Người ở đây ai cũng cực kỳ có tiền, chỉ có Lê Khang Thành là tính tình xấu nhất, xem thường người khác nhất."

Người bên cạnh nói: "Cháu trai ruột nhà họ còn ở ICU, tâm tình không tốt đi!"

"Nhưng cũng không phải lão ta hôm nay mới như vậy."

"..... Cũng phải."

Lê Khang Thành không về chỗ mình ở, mà sai tài xế lái đến Triệu gia.

Đã sớm được ông ta gọi điện nói chờ ở trong nhà, Triệu phụ nghe thấy tiếng xe đến, thả tờ báo trong tay xuống đi ra, thấy Lê Khang Thành liền nói: "Lão Lê, ông tới cũng thật trễ, ăn cơm trưa chưa?"

Lê Khang Thành nói: "Đã ăn trên máy bay."

Triệu phụ đón ông ta vào, bưng trà lên, mới nói: "Tình huống của A Viễn thế nào? Aizz, êm đẹp sao lại đụng phải chuyện này."

Lê Khang Thành cũng thở dài: "Tình huống chỉ sợ là không tốt lắm."

"Năm đó em trai ông cũng vậy, gặp phải ăn cướp, tuổi xuân chết sớm. Hiện tại A Viễn lại.....hai cha con bọn họ, thật là....." Triệu phụ có làm ăn với Lê gia, ấn tượng về nhau cũng không tệ lắm, ông ta cũng rất thương thức Lê Viễn, không ngờ Lê Viễn lại giống ba hần, chỉ sợ khó thoát được kiếp nạn này, không khỏi thổn thức.

"A Viễn nhập viện đã nhiều ngày, công ty cũng muốn lộn xộn." Lê Khang Thành nói, "Nguyên lão trong công ty đều muốn cho tôi tạm thời tiếp quản nghiệp vụ, để dễ gắn kết vận hành. Nhưng tiểu nha đầu Mạn Mạn kia rất có thành kiến với tôi, ngay cả cổng công ty cũng không cho tôi vào."

Triệu phụ nhíu mày nói: "Tuy rằng ai cũng biết, Lâm Mạn là vị hôn thê của A Viễn, nhưng dù sao cũng chưa kết hôn, nó nhanh như vậy đã nắm mọi chuyện trong tay, ngay cả mặt mũi bác ruột ông cũng không cho, như thế không được tốt."

"Đúng vậy, mối làm ăn của Lê gia, vẫn là để người Lê gia tới quản, mới có thể yên tâm, người hợp tác làm ăn với Lê gia, nếu so với người ngoài, thì cũng tin tưởng người họ Lê hơn đi!"

Triệu phụ trước đó đã có dự cảm Lê Khang Thành tới tìm mình không đơn giản là vì ôn chuyện, lúc này rốt cuộc đã nghe ra ý đồ tới.

Triệu gia và Lê gia có nhiều mối làm ăn lớn với nhau, công ty nguyên lão không thể thuyết phục Lâm Mạn giao quyền hành cho Lê Khang Thành, nhưng nếu bạn làm ăn tạo áp lực, vậy thì Lâm Mạn liền không thể không thoái vị, đem công ty giao cho Lê Khang Thành.

Ý của Tuý Ông không phải ở rượu.

Triệu phụ không lập tức tỏ thái độ, Lâm Mạn cũng được, Lê Khang Thành cũng được, chỉ cần hạng mục hợp tác được vận hành trôi chảy, thì không có vấn đề.

Lê Khang Thành lại nói: "Nếu là tôi chưởng quản công ty, với giao tình của tôi và anh, sẽ ưu đãi hơn so với lúc A Viễn xử lý công ty."

Triệu phụ hỏi: "Ưu đãi nhiều ít?"

"Ít nhất 3 điểm."

Triệu phụ động tâm.

Nhưng vẫn không thể lập tức đáp ứng.

Lúc này thang lầu truyền đến tiếng bước chân, Triệu phụ lập tức dờ mắt, tránh đi ánh mắt sáng quắc của Lê Khang Thành, vừa vặn có thể cho ông ta thời gian tranh thủ suy xét một chút, không cần lập tức trả lời.

Triệu Kỳ ôm một cái hộp đi xuống, nhìn thấy Lê Khang Thành, chào "Lê bá bá", hẩn ngồi xuống chỉ nói vài chuyện tào lao. Lát sau Triệu phụ ra ngoài tiếp điện thoại, hẩn mới nói: "Cảm ơn Lê bá bá lần trước giúp cháu hoàn thành tâm nguyện, chính mắt kiến thức những kỳ môn ảo thuật đó, có điều là kỹ không bằng người, không có kiên trì được đến cuối cùng."

Lê Khang Thành cười nói: "Cũng không phải chuyện gì to tát, vừa vặn quen một bằng hữu, mới an bài tốt thân phận Thạch Bát Lâu cho cậu."

Triệu Kỳ tò mò hỏi: "Không biết bằng hữu kia là ai, cháu muốn gặp."

Lê Khang Thành nghĩ đến Trường Không đã chết kia, trầm mặc, nói: "Hẩn không thích gặp người."

Triệu Kỳ muốn nói lại thôi, cuối cùng nói: "Thôi, cháu đã đồng ý với A Mễ là không đi làm những chuyện đó nữa, cô ấy nói đen đủi."

Lê Khang Thành cười cười: "Người trẻ tuổi cũng mê tín như vậy."
Hắn thấy Triệu Kỳ vẫn luôn ôm cái hộp thon dài, hỏi, "Đây là cái gì?"

"Đồ của A Mễ, kêu cháu mang đi chôn."

"Chôn?" Lê Khang Thành thấy hơi kỳ quái, "Đồ không cần đến, không ném, lại muốn chôn, là bảo bối gì đi, vài năm sau lại đào ra coi như hồi ức?"

Triệu Kỳ cười, nói: "Không phải thứ gì đáng giá, chính là một cây bút." Hắn nói, liền mở hộp ra cho ông ta nhìn.

Một cây Bút chu sa dài chừng nửa cánh tay, to chừng một ngón tay xuất hiện trước mắt Lê Khang Thành.

Hộp vừa mở, mơ hồ như có một mùi chu sa mạnh mẽ tản mát ra.

Triệu Kỳ lại không sao, nhưng sắc mặt Lê Khang Thành đột nhiên biến đổi, lập tức quay mặt đi, tựa hồ như muốn nhổ ra. Triệu Kỳ hơi hoảng: "Lê bá bá làm sao vậy?"

Sắc mặt Lê Khang Thành trắng bệch, giọng nói: "Không có gì, có thể là bụng rỗng quá lâu, dạ dày có chút khó chịu."

"Cháu đi gọi bác sĩ đến đây."

"Không cần." Lê Khang Thành chậm rãi đứng lên, lại nhìn thoáng qua cây bút kia, hỏi, "Cháu nói...cây bút này là của Thang Mễ vị hôn thê của cháu, đúng không?"

"Đúng vậy." Triệu Kỳ không biết vì cái gì ông ta có hứng thú với cây bút này, còn hỏi riêng về A Mễ.

Lê Khang Thành gật gật đầu, nói: "Bác còn có việc, đi trước."

Triệu Kỳ đầy bụng nghi hoặc, vẫn đưa ông ta ra cửa. Triệu phụ tiếp xong điện thoại trở vào, Lê Khang Thành đã đi rồi.

Triệu phụ thấy hẩn ôm cái hộp, nói: "Của Thang Mễ?"

"Ừm. A Mễ nhờ con tìm một chỗ chôn."

Sắc mặt của Triệu phụ cũng không quá đẹp, nói: "Thật không biết con thích nó ở điểm nào, người thì thần thần bí bí, làm việc cũng thần thần bí bí, đừng có đưa tai họa nào tới cho cái nhà này là được."

Triệu Kỳ cứng đờ: "Ba — —"

Triệu phụ không muốn nghe hấn biện giải, quay mặt bỏ đi.

Triệu Kỳ nhú mày, hấn biết xuất thân của Thang Mễ xác thật không tốt, so ra kém mấy thiên kim danh môn khác, cha mẹ hấn vẫn luôn cảm thấy Thang Mễ không xứng với hấn, nhưng mà trong tình yêu, làm gì có chuyện xứng hay không xứng.

Lòng hấn khó chịu, chôn hộp ở hậu viện rồi lên lầu, vào phòng thấy Thang Mễ ngồi trên ghế bên cửa sổ phát ngốc, bước nhanh qua hỏi: "Chiều nay có muốn đi đâu chơi không?"

Thang Mễ đầu, hỏi: "Hộp chôn rồi?"

"Ừm." Triệu Kỳ nói, "Sao vậy, lại không vui?"

"Không có gì." Nàng ta cuộn người lại, tâm tình xác thật không tốt. Đem bút đi chôn, có nghĩa là nàng ta đã thật sự phủ sạch quan hệ

với Nam gia, không còn thứ gì kết nối nữa.

Trong lòng vậy mà còn thấy khó chịu hơn so với tưởng tượng.

Triệu Kỳ nhìn ra nàng ta không vui, loại không vui này, từ sau khi gặp Nam Tinh, vẫn luôn hiện hữu. Tuy rằng nàng ta nỗ lực che giấu, nhưng hắn vẫn có thể phát hiện được. Hắn ngồi trước mặt nàng ta, nắm tay nàng ta nói: "A Mễ, em nói cho anh, Nam Tinh rốt cuộc là gì của em? Hai người trước kia.....là quen nhau đi?"

Thang Mễ ngơ ngẩn nhìn hắn, nàng đã định nói hết những gì về mình cho hắn, mà không phải dùng dối trá tới giấu bó tình cảm bọn họ. Nói cho hắn thân thế giả, tuổi giả, quá khứ giả của nàng ta, ngay cả một cây bút, cũng phải bịa ra một câu chuyện.

Nhưng nàng ta sợ hãi hắn biết rồi sẽ rời bỏ nàng ta.

Cũng giống như những người đã gặp trước kia, vô luận là nam nữ, vô luận là già trẻ, chỉ cần nàng ta lộ ra một chút thân phận của mình, đều không có ngoại lệ, bọn họ đều sẽ biến mất.

Lâu dần, nàng ta cũng biến thành một kẻ đầy dối trá.

Nàng ta ngần ngợ nhìn hắn thật lâu, vẫn lắc đầu, gượng cười nói:
"Không quen biết."

Triệu Kỳ có chút thất vọng, nàng ta vẫn che giấu hắn chuyện gì đó.
Nhưng hắn không ép hỏi, chỉ là dùng tay sờ sờ đầu nàng ta, nói:
"Chờ sau này khi em muốn nói cho anh, thì nói."

Thang Mễ gật đầu, nhưng nàng ta sẽ không nói, có những bí mật,
nàng ta cả đời cũng sẽ không nói. Chờ thêm mười năm, nàng ta chỉ
có thể rời đi. Dung mạo một người sẽ không vĩnh viễn bất biến, đến
lúc đó hắn vẫn sẽ biết.

Mười năm, nhiều nhất chỉ có mười năm có thể ở bên nhau.

Nàng ta không phải không biết, nhưng không có dũng khí đi thẳng
thẳng. Nàng ta quá muốn cuộc sống yên ổn, cho dù chỉ có mười năm.

Chương 81: Quyền cuối (tám)

Buổi tối 10 giờ trời đã có chút lạnh, Triệu Kỳ đi tham gia yến hội trở về quay kính xe lên, trong tay còn cầm một hộp chocolate. Hắn quen làm mấy trò lãng mạn, nhưng hiện tại không phải vì muốn lãng mạn mới mang quà cho Thang Mễ, mà là vì nghe nói lúc không vui ăn chút đồ ngọt có thể làm tâm tình tốt lên.

Từ sau khi gặp Nam Tinh, Thang Mễ vẫn luôn không vui, trở nên tràn đầy tâm sự. Vô luận hắn làm bao nhiêu chuyện cho nàng vui vẻ, ban đêm vẫn có thể nghe thấy tiếng thở dài nàng phát ra từ trong mộng.

Nhưng mà vô luận hắn hỏi như thế nào, nàng cũng không mở miệng, ngược lại còn cười nói hắn suy nghĩ nhiều.

Càng nói hắn nghĩ nhiều, liền càng làm hắn bất an.

Xe đảo mắt đã tiến vào khu biệt thự, tới cửa Triệu gia.

Hắn xuống xe lên lầu, gõ gõ cửa phòng, sợ nàng ngủ rồi, không dám gõ quá lớn. Bên trong không có người trả lời, hắn mới tự mở cửa đi vào.

Nhưng trong phòng không có ai.

Hắn nhú mào, Thang Mễ ngày thường không thích ra ngoài, đặc biệt là buổi tối, luôn thích ru rú trong phòng, nói nằm thoải mái hơn, đi nhiều mệt. Hắn đi ra, lớn tiếng hỏi: "Mẹ Tôn? A Mễ đâu?"

Người hầu là mẹ Tôn chạy chậm lại, nói: "Thang tiểu thư dùng cơm chiều xong liền trở về phòng."

"Cô ấy không ở trong phòng."

"Ý?" Mẹ Tôn theo bản năng thò đầu vào nhìn một cái, nói, "Đèn còn sáng mà, có phải ra hoa viên không? Tôi đi tìm xem."

Triệu Kỳ nhìn đèn còn sáng, còn có di động ở trên bàn, nghĩ thầm nàng đại khái là ra hoa viên, trễ như vậy nàng sẽ không ra cửa. Triệu Kỳ cùng người hầu ở trong hoa viên tìm hai lần, đều không thấy nàng. Triệu Kỳ rốt cuộc có chút luống cuống, hắn sai người hầu tìm trong khu biệt thự thử xem.

Nhưng mà tìm hai giờ, cũng chưa tìm được nàng, hỏi bảo an, cũng nói không có ghi chép là nàng ra vào.

Triệu Kỳ lập tức điều ra video giám sát, xác thật không có bóng dáng nàng, cho đến khi nhìn vào nhà, mới cảm thấy kỳ quái. Theo như lời người hầu, Thang Mễ dùng xong cơm chiều liền về phòng, sau đó vẫn không có ra ngoài, ngay cả cửa cũng chưa hề mở ra.

Nhưng Thang Mễ cứ như vậy mà biến mất.

Triệu Kỳ thập phần bất an, hiện tại đã là 4 giờ sáng, cơ hồ không có khả năng tìm được nàng. Hắn nghĩ một lúc lâu, bỗng nhiên nhớ tới bút chu sa có thể tìm được người. Hắn chạy nhanh đến dưới tàng cây trong hoa viên, muốn đào cái hộp ra.

Nhưng dưới tàng cây đã bị đào lên, cái hộp không cánh mà bay.

Hắn nhìn chằm chằm cái hố trống rỗng này một hồi lâu, mơ hồ cảm thấy, Thang Mễ có phải vẫn không bỏ xuống được, lại đi tìm Nam Tinh hay không?

Triệu Kỳ cân nhắc một lát, vẫn bấm số gọi cho Nam Tinh.

Tiếng chuông di động vừa vang một tiếng, đã đánh thức Khâu Từ. Hắn bước nhanh đến cửa phòng, đã thấy Nam Tinh ngồi dậy cầm lấy di động.

"Uy?"

"Nam Tinh tiểu thư, xin lỗi đã gọi cho cô trễ như vậy."

Nam Tinh nhú mày: "Triệu Kỳ?"

Khâu Từ đang dựa cửa khựng lại, Triệu Kỳ? Hẳn sao lại gọi điện cho Nam Tinh?

"Đúng. Quấy rầy rồi, A Mễ có phải ở chỗ cô hay không? Cô ấy mất tích, tôi tìm như thế nào cũng tìm không thấy cô ấy, thật sự rất xin lỗi lại đến quấy rầy cô."

Lòng Nam Tinh đột nhiên trầm xuống, có dự cảm bất hảo, nàng hỏi: "Mất tích là có ý gì?"

"Tối nay tôi đi dự tiệc, A Mễ không muốn đi, liền ở nhà. Nhưng tôi về lại không thấy cô ấy, người hầu nói cô ấy dùng cơm chiều xong liền về phòng, theo dõi cũng biểu hiện cô ấy vẫn luôn không rời phòng, cũng không có rời khỏi tiểu khu, nhưng tôi tìm mãi cũng tìm không thấy cô ấy. Mà cây bút chu sa A Mễ rất quý trọng kia cũng không thấy, cho nên tôi nghĩ có phải....."

"Tại sao cậu không ở cạnh cô ấy!" Nam Tinh nhin không được trách móc, "Sao đến giờ mới gọi cho tôi!"

Triệu Kỳ sừng sốt, hấn nghe ra những lời trách móc này là xuất phát từ lo lắng, nhưng hấn không rõ tại sao Nam Tinh lại lo cho Thang Mễ. Rõ ràng lần trước ở cửa hàng Đào gia, lời nàng nói khó nghe đến như vậy.

"Bây giờ cậu ở đâu, tôi đến đó."

.....

Nam Tinh cắt đứt điện thoại, lập tức xuống đất mang giày, trong lòng nàng nôn nóng bất an, không biết vì sao cứ cảm thấy việc Nam Nguyệt đột nhiên mất tích có quan hệ đến Cát Hồng. Nhưng thân phận của nàng ta đã che giấu tốt như vậy, sao có thể bị tìm ra? Cát Hồng biết nàng tồn tại cũng là vì Trường Không, đã qua gần 800 năm, nhưng thân là người ngoài cuộc tại sao Nam Nguyệt lại nhanh bị phát hiện như vậy?

"Cô muốn đi tìm Nam Nguyệt?"

Nam Tinh lúc này mới thấy Khâu Từ dựa ở cửa, cũng không biết hấn đã đứng ở nơi đó bao lâu. Nàng gật gật đầu: "Phải đi."

,

"Ừm, tôi đi đánh vé máy bay." Khâu Từ xoay người trở lại phòng khách, tra tìm chuyến bay gần nhất sắp cất cánh. Từ đây đến đó đại khái phải hai tiếng, thời gian không dài, nhưng hai tiếng đó đối với Nam Tinh tới nói, lại là một đoạn lộ trình dài vò.

"Khâu Từ." Nam Tinh vừa mặc áo khoác vừa nói, "Anh ở lại đây đi, ca của anh và Mạn Mạn còn cần anh chiếu cố."

Khâu Từ khựng lại, quay đầu lại nói: "Tôi cũng không yên tâm về cô."

Nam Tinh nói: "Vậy thì đưa hai con cá của anh cho tôi mượn."

"Rủi có chuyện gì, tôi cũng không thể lập tức chạy đến bên cô, chúng nó không thể đưa người đi xa như vậy."

"Nhưng ca của anh và Mạn Mạn còn cần anh chiếu cố." Nam Tinh không muốn hấn khó xử, nhưng nàng cũng không muốn hấn đi với mình, "A Nguyệt chưa chắc là bị Cát Hồng theo dõi, nhưng ca của anh nhất định là đã bị Cát Hồng theo dõi, anh đi cùng tôi, tôi ngược lại càng lo lắng bên này. Hiện tại tôi một chút cũng không muốn ca ca anh và Mạn Mạn chịu thêm một thương tổn nào."

Khâu Từ cân nhắc một hồi lâu, rốt cuộc đồng ý, hấn nói: "Cô đăng ký, hạ cánh, gặp Triệu Kỳ, đều phải nói cho tôi."

"Ừm." Nam Tinh bỗng nhiên phát hiện trong lòng có chút không ổn, nàng đi đến trước mặt Khâu Từ, nói, "Anh cũng vậy, có bất luận động tĩnh gì, đều phải nói với tôi. Nếu không, tôi sẽ lo lắng."

Khâu Từ khựng lại, nhìn Nam Tinh trước kia đối với bất kỳ chuyện gì đều thờ ơ, mơ hồ, nàng đã thay đổi, trở nên càng ấm áp, không còn là Nam Tinh luôn bao kín bản thân lại, lạnh như băng trước kia nữa. Hắn nâng mặt nàng, cúi đầu hôn lên môi nàng.

So với thích, đã thành yêu rồi.

&&&&&

Gió đêm lạnh lẽo từ cửa sổ rót vào phòng, làm Thang Mễ lạnh đến tỉnh. Nàng cuộn người lại, tưởng là mình lại ngủ quên, quên đắp chăn, vì thế duỗi tay đi kéo chăn. Nhưng túm lung tung vài lần, đều không túm được.

Nàng mơ mơ màng màng mở mắt, đột nhiên phát hiện nơi này không phải phòng ngủ của nàng. Mà là một mảnh rừng xanh, nàng ngồi bật dậy, tay chạm đến mặt đất, là cỏ xanh.

Nàng ngẩn người, cho rằng mình rơi khỏi cửa sổ xuống hoa viên Triệu gia, nhưng rất nhanh nàng liền ý thức được không thích hợp, nơi này từng cái cây ngọn cỏ, đều không phải nàng quen thuộc.

Giống như là ở một chỗ ngoại ô, nhưng sao nàng lại đến mảnh rừng nhỏ này?

Thang Mễ đứng lên, góc váy quét qua chân, phát hiện bản thân còn mặc váy ngủ.

"Lại là mộng a....." Thang Mễ nhẹ nhàng thở phào, giấc mộng này cũng như những giấc mộng trước kia, vừa lạnh vừa âm u, nhất định cũng sẽ làm người rất khó chịu đi.

Đây có phải là báo ứng việc nàng vứt bỏ thân phận người Nam gia hay không.....

Tổ phụ đối với nàng tốt như vậy, lúc trước lựa chọn để Nam Tinh vẫn luôn chăm chỉ được sống sót tiếp, mà từ bỏ nàng, cũng không khó lý giải. Nhưng nàng vẫn có chút không cam lòng, tổ phụ rõ ràng thương nàng như vậy.....

Nàng cho rằng bản thân không làm sai, nhưng nàng không nghĩ tới chính là sau khi phủ sạch quan hệ với đường tử, nàng sẽ khổ sở như vậy, khổ sở đến mức hàng đêm bóng đè.

Thang Mễ xoa giữa mày, xúc cảm dần dần rõ ràng. Cảnh trong mơ khi nào lại trở nên chân thật như vậy?

"A."

Không biết nơi nào truyền đến một tiếng cười hung ác nham hiểm, làm Thang Mễ nhanh chóng hoàn hồn.

"Ta thật sự không nghĩ tới, Nam Tử An có bản lĩnh như vậy, thế nhưng có thể đem hai hậu đại của Nam gia giấu đi. Ta nghĩ, hẳn tuyệt đối không chỉ giấu đi hai tỷ muội các người? Còn có ai còn sống?"

Trong khu rừng âm u, có một nam tử trung niên đi ra. Thang Mễ nhận thấy sau lưng có khí lạnh đánh úp đến, xoay người nhìn lại, chỉ nhìn đến một...linh hồn xa lạ.

Người này không có thân thể, chỉ là một cái hồn.

Cảnh trong mơ? Thật sự là cảnh trong mơ đi?

"Ông đang nói cái gì?"

"Cây bút này, là của cô đi? Trên đó toàn là hơi thở của Nam Tử An, làm người buồn nôn." Ông ta muốn nôn, chỉ là cầm trên tay, đã khiến cho ông ta ghê tởm. Hai ngón tay ông ta một trên một dưới, "Bang" một tiếng, cán bút gãy đôi.

Thang Mễ sững sốt, cho dù là cảnh trong mơ, thấy cây bút bị gãy, tâm cũng giống như bị cắn nát. Nàng bước nhanh đến chỗ cây bút, ôm lấy đoạn bút gãy, lạnh giọng: "Ông đang làm cái gì? Ông là ai?"

"Ta? Ta là Cát Hồng." Ông ta cười, tiếng cười làm người chán ghét, "Cô còn nhỏ, nhất định chưa nghe Nam Tử An nhắc tới ta. Ta là đồ đệ nhỏ nhất của tăng tổ phụ cô, cũng là sư đệ của tổ phụ cô. Đáng tiếc a, tăng tổ phụ cô có cấm thuật rất tốt lại không cần, muốn đem cấm thuật giấu nơi lâu các, nếu không phải ta đem cấm thuật ra trộm học, thì chúng phải bị mai một."

Thang Mễ mơ hồ hiểu ra, nói: "Cho nên tăng tổ phụ đã trục xuất ông ra khỏi sư môn?"

"Đúng vậy, nếu ông ta còn sống, thì ông ta nhất định sẽ biết, đó là việc ngu xuẩn nhất mà ông ta làm, ông ta cũng là đầu sỏ gây tội hại chết hơn 300 người Nam gia các người! Nếu không phải do ông ta, sao ta có thể hạ quyết tâm giết toàn tộc các người?"

Thang Mễ tất nhiên đã ý thức được đây không phải là mộng, đây tuyệt đối không phải là mộng, mà là ảo cảnh do Cát Hồng xây dựng lên. Nàng hoảng thần, ngơ ngẩn nhìn ông ta, run giọng hỏi: "Là ông đồ sát toàn tộc Nam thị ta?"

Vì trả thù năm đó bị đuổi đi, cho nên giết hơn 300 người Nam gia bọn họ?

Thang Mễ đứng dậy, tay phải nắm đoạn bút gãy, đâm về phía hắn. Nhưng Cát Hồng tránh né rất dễ dàng, ông ta nhin không được trào phúng nói: "Cô so với đường tử của cô, thật sự kém xa. Bất quá cũng đúng thôi, nghe nói Nam Tử An thiên vị Nam Tinh từ nhỏ, dụng tâm dạy dỗ nó, mà cô, Nam Tử An cũng không thèm nhìn đến. Nam Nguyệt a, cô kém xa Nam Tinh, kém xa đường tử cô. Ánh sáng của ánh trăng, lại bị sao trời che lấp, cô chẳng lẽ chưa bao giờ ghen ghét nó sao?"

"A tử đúng là lợi hại hơn ta!" Nàng lớn tiếng nói, "Tổ phụ chọn tử ấy không sai chút nào, là ta không chịu học, là ta trốn học trước."

"A." Cát Hồng cười khế, "Cô thật đáng thương."

Thang Mễ nắm chặt bút, hỏi: "Đáng thương cái gì?"

"Ta đáng thương cô, không may mắn như đường tử cô, tìm được một người có thể tiếp thu thân phận của cô. Cô dám nói thân phận của cô cho Triệu Kỳ sao? Cô không dám, nhưng Nam Tinh dám. Bên cạnh đường tử cô, có Khâu Từ. Nó may mắn cỡ nào, cô đáng thương cỡ nào a."

Thang Mễ ngẩn ngơ.

Nàng rất hâm mộ Nam Tinh, từ nhỏ đến lớn đều hâm mộ Nam Tinh, hâm mộ thiên phú của Nam Tinh, hâm mộ Nam Tinh có thể được tổ phụ yêu thương, đến bây giờ, cũng phải hâm mộ Nam Tinh có thể gặp được người hiểu mình như vậy.

Mà nàng, cả một đường bị nhục, chưa bao giờ cảm thấy nhân sinh thuận lợi.

Một khi bắt đầu từ bỏ cái gì, giống như là đồng nghĩa với việc phải mất đi rất nhiều.

Thanh âm kia không biết khi nào đã vang trong tai nàng, tựa như tiếng vọng trong đầu: "Nam Tinh không còn nữa, cô sẽ không đáng thương nữa, cô chính là người thừa kế duy nhất của Nam gia. Ta có thể đi giết Nam Tinh cho cô, nói cho ta, làm sao để giết nó, nó nhất định có nhược điểm đúng không? Nói cho ta, ta thay cô chấm dứt nó, nó chết rồi, cô sẽ không còn phải ghen ghét, không phải sao?"

Thanh âm như thôi miên, làm Thang Mễ bắt đầu hoảng hốt. Cát Hồng nhẹ giọng cười, ông ta biết ý chí của nàng căn bản là không kiên định, thật sự là quá dễ thao túng.

Nhưng đột nhiên nàng nghiêng người một cái, nửa đoạn bút gãy đâm vào dưới cổ hắn. Cát Hồng bất ngờ: "Nam Nguyệt!"

Ông ta trở tay tát ra, tát Thang Mễ văng ra xa, ngạnh sinh sinh phun ra một búng máu. Ông ta nhanh chóng tiến đến, bóp chặt cổ họng nàng, lạnh giọng: "Không biết tốt xấu! Được, tao liền dùng mày tới làm thí nghiệm, tao có thể tra tấn mày một trăm lần, một ngàn lần, luôn có một loại biện pháp có thể giết được mày! Giết được Nam Tinh."

"Con kiến!" Nàng tê thanh kêu lên, "Ông giết tổ phụ ta, giết cha mẹ ta, giết Nam thị toàn tộc chúng ta, sao ta có thể cấu kết với ông làm việc xấu! Ta không bằng a tỷ, ông cũng không bằng tổ phụ ta, ông ghen ghét tổ phụ ta, sợ hãi ông ấy, nếu không sao ông lại diệt Nam gia ta! Cho dù ông làm cái gì, ông cũng chỉ là con kiến! Tự ti tận trong xương cốt vĩnh viễn vô pháp che dấu!"

Cát Hồng trừng mắt, ông ta càng dùng sức bóp chặt cổ nàng, Thang Mễ đã nói không ra lời.

"Con kiến gì? Tự ti gì?" Cát Hồng gằn từng chữ, "Tại sao tao phải tự ti? Tao và Nam Tử An thiên phú không kém nhiều ít, hẳn chỉ là liều mạng hơn tao, cái loại liều mạng đó, không phải đã chứng minh hẳn không có thiên phú, chỉ có thể dùng liều mạng để ngang bằng tao hay sao? Cho dù tao có nỗ lực cỡ nào, sư phụ cũng không thềm liếc tao, bởi vì Nam Tử An là con lão ta, tao chỉ là người ngoài. Mày biết cái gì? Mày còn nói tao là con kiến, mày thế nhưng nói tao là con kiến!"

Ông ta giận tím mặt, trực tiếp tóm lấy cổ họng nàng, ném mạnh xuống đất.

Ông ta muốn giết nàng, dùng cấm thuật độc ác nhất để giết nàng!
Một lần giết không chết, giết một trăm lần, một trăm lần không chết,
cũng tra tấn nàng một trăm lần.

Cũng giống như Bành Phương Nguyên, hao hết ý chí của hắc, làm
hắc muốn sống không được, muốn chết không xong!

Ông ta dùng ngón tay để lên trán Nam Nguyệt đã sắp hôn mê, chuẩn
bị thi triển cấm thuật, đột nhiên đoạn bút gãy kia lóe lên ánh sáng
chói mắt, nháy mắt chấn mở ảo cảnh mà ông ta bày ra, linh hồn cũng
theo đó mà bị tách ra.

Cát Hồng cười lạnh một tiếng: "Nam Tử An, ngươi....."

Cho dù đã chết lâu như vậy, cũng nhất định phải lưu lại dấu vết khắp
nơi, hao hết tâm tư bảo hộ thân nhân của mình.

Nhưng chết cũng đã chết, lại có ích lợi gì. Bảo hộ được lúc này,
chẳng lẽ sau đó còn hữu dụng?

Cát Hồng cười châm chọc, thần hồn biến mất khỏi ảo cảnh, bị bắt từ
bỏ cơ hội đánh chết Nam Nguyệt lần này.

Mới vừa xuống máy bay, đang định ngồi xe đến khu biệt thự, Nam Tinh chấn động trong lòng, đột nhiên cảm ứng được hơi thở của tổ phụ và A Nguyệt. Nàng bỗng dừng ngẩng đầu nhìn ra xa, chân trời có một chùm sáng mạnh bùng lên, phản phát như ánh hào quang buổi sáng sớm lóe lên.

"A Nguyệt — —"

Chương 82: Quyển cuối (chín)

Triệu Kỳ gọi điện thoại cho Nam Tinh rồi cũng chưa hề nghỉ ngơi, hần lại tìm khắp khu biệt thự một lần nữa, nhưng vẫn không có bóng dáng Thang Mễ. Trong tích tắc hào quang lóe lên kia, chó trong nhà đột nhiên chạy hết ra hoa viên, người hầu đi theo xem, thế nhưng phát hiện Thang Mễ cả người đầm máu.

Nam Tinh là ở nửa đường nhận được điện thoại của Triệu Kỳ, sau khi tiếp nghe lại nghe xưng là người hầu của Triệu gia, đầu bên kia nói: "Chào Nam Tinh tiểu thư, chúng ta đã tìm được Thang tiểu thư, nhưng Thang tiểu thư bị trọng thương, Triệu tiên sinh lúc này đang đưa Thang tiểu thư đi bệnh viện, ngài ghi lại tên và địa chỉ của bệnh viện....."

Nam Tinh nháy mắt hiểu ra tại sao không phải Triệu Kỳ gọi điện cho nàng, nàng chỉ cần nghe thấy những lời này, tay cũng đã run rẩy, Triệu Kỳ thích A Nguyệt như vậy, chỉ sợ cả lời nói cũng không nói ra được.

Nàng dựa vào chỗ ngồi, nỗ lực trấn định xuống, trọng thương.....trọng thương cỡ nào?

Nhất định là Cát Hồng làm, nhưng sao lão ta lại phát hiện ra A Nguyệt? Nhiều năm như vậy, ngay cả nàng cũng chưa phát hiện ra tung tích A Nguyệt, Cát Hồng sao biết được nhanh như vậy. Nàng đã phải sạch quan hệ với A Nguyệt, gần đây đều không liên hệ, vậy Cát Hồng là từ đâu biết đến?

Nam Tinh nôn nóng bất an, đầu lại bắt đầu đau. Nàng nhéo chặt giữa mày, ép bản thân lên tinh thần. Chờ tới bệnh viện, giữa mày cũng đã bị nhéo ra vết đỏ.

Cửa đã có người hầu Triệu gia đợi, thấy tuổi và bộ dạng của nàng tương tự với mô tả của thiếu gia, đi tới xác nhận thân phận của nàng, liền mang nàng lên lầu, vừa đi vừa nói: "Tình huống của Thang tiểu thư không tốt lắm, bác sĩ mới vừa thông báo bệnh tình nguy kịch, có thể.....có thể không qua khỏi."

Nam Tinh đột nhiên ngẩn ra, thân thể hơi lão đảo. Người hầu vội vàng đỡ lấy nàng, lo lắng nói: "Ngài không có chuyện gì đi?"

"Tôi không có việc gì." Sắc mặt của Nam Tinh rất xấu, không đẩy người hầu ra, dựa vào tay nàng ta đi vào thang máy. Ngực nghẹn lại, như bị chặn một cục đá lớn, ngay cả cửa thang máy trước mắt, cũng hoa mắt rồi tối sầm lại, triệu chứng như muốn ngất đi.

Người hầu dẫn nàng đi thẳng tới phòng cấp cứu, bác sĩ lại ở bên ngoài, thấy Nam Tinh biểu tình nôn nóng đang đi đến, hỏi: "Là người nhà bệnh nhân sao? Đi vào gặp lần cuối cùng đi."

Nam Tinh che lại lồng ngực, gần như không thở được. Nàng một tay chống vách tường, dò dẫm đi vào trong, gặp Nam Nguyệt, muội muội nàng.

Nam Nguyệt vẫn luôn hôn mê tựa hồ như cảm giác được thân nhân đã đến, hơi há miệng, bản thân cũng không biết mình có phát được ra tiếng hay không.

"A tỷ..... A tỷ....."

Triệu Kỳ đang canh giữ ở bên cạnh nghe không rõ nàng nói cái gì, cho rằng nàng đang kêu mình, cúi người lắng nghe, lại nghe thấy hai chữ làm hắn bất ngờ. Hắn ngẩn người, hỏi: "A tỷ gì? A Mễ em đang gọi ai?"

"Nó đang gọi tôi." Nam Tinh ngẩn ngơ, "Nó đang gọi tôi."

Triệu Kỳ sửng sốt.

Nam Tinh không trả lời, nàng bước nhanh tới, nắm tay Nam Nguyệt ép xuống nước mắt, thấp giọng: "A Nguyệt, a tỷ ở đây, em đừng sợ, a tỷ ở đây."

Triệu Kỳ càng ngây người, A Nguyệt? Nam Tinh đang gọi ai?

Nam Nguyệt chậm rãi mở mắt, mơ hồ thấy gương mặt nàng ta vô cùng nhớ mong, thanh âm nàng ta đã suy yếu, căn bản nghe không thấy chính mình nói gì, nhưng nàng ta có việc muốn nói cho a tỷ, rất quan trọng, nhất định phải chống đỡ, nói cho a tỷ.

"A tỷ.....người kia.....muốn biết.....biện pháp giết tỷ.....lão ta là...hung thủ...giết chết...toàn tộc Nam thị.... chúng ta." Nam Nguyệt nói đứt quãng, mỗi khi nói một chữ, đều phải dùng rất nhiều sức lực, "Em.....không nói, a tỷ, em.....có phải.....rất dũng cảm.....hay không?"

Nam Tinh gần như rơi lệ, nàng run giọng nói: "A Nguyệt rất dũng cảm, thật sự rất dũng cảm."

Nam Nguyệt nhếch miệng cười: "A tỷ khen em rồi." Nàng đột nhiên cảm thấy cổ họng bị cái gì chặn lại, nhẹ giọng khụ một cái, lại phun ra một búng máu.

"A Nguyệt....." nước mắt Nam Tinh đã tràn hốc mắt, cũng không dám rơi lệ.

"A tỷ.....năm đó tổ phụ chọn tỷ.....là đúng.....tỷ dũng cảm hơn em, nỗ lực.....hơn em, em chỉ biết chơi.....nếu là.....lúc trước em có thể cùng tỷ.....nỗ lực, kế thừa..... Nam gia, tổ phụ nhất định..... rất vui vẻ. Tinh và Nguyệt.....em lại không làm ánh trăng cho tỷ.....nếu em có

thể.....nỗ lực hơn một ít, tử cũng.....sẽ không vất vả.....như vậy."
Nam Nguyệt nói, máu lại trào ra.

Nàng ta phát hiện bản thân kỳ thật có rất nhiều lời muốn nói với a tử của mình, nhưng hình như thời gian không đủ nữa.

Nam Tinh đã cảm giác được hơi thở của nàng ta đang yếu đi, một làn khí tử hồn quanh quẩn chung quanh giường bệnh, đã sắp không còn chút sinh khí gì nữa.

Một viên hồn thạch trôi lên khỏi ngực Nam Nguyệt, đó là hồn thạch làm Nam Nguyệt tồn tại 800 năm, lúc này đã bị khí tử hồn nhuộm dần dần thành màu đen. Nam Tinh biết Nam Nguyệt không còn khả năng sống sót, hồn thạch ly thể, Nam Nguyệt cũng phải chết.

Rắc một tiếng thanh âm như pha lê vỡ vụn, hồn thạch lặng yên hóa thành một làn khói, phiêu tán trong phòng bệnh.

Nam Tinh cùng Nam Nguyệt gần như đồng thời sừng sốt, đó là hơi thở của người mà các nàng quen thuộc nhất.

"Tổ phụ....." Nam Tinh tựa hồ đã hiểu ra, nàng nắm lấy bàn tay đang dần mất đi nhiệt độ của Nam Nguyệt, nói, "A Nguyệt, tổ phụ không có vứt bỏ em."

Đó là hồn thạch của tổ phụ, không phải của mẫu thân Nam Nguyệt.

Nam Tinh phía trước đã từng hoài nghi, thăm thăm sao có thể có năng lực tặc mệnh cho Nam Nguyệt như vậy.

Chân chính dùng tính mạng 10 kiếp tặc mệnh cho Nam Nguyệt, là tổ phụ.

Cho dù nàng giết Cát Hồng, cởi bỏ tử trận, trong vòng 10 kiếp tổ phụ cũng vô pháp chuyển kiếp.

Khi Nam thị nhất tộc vô pháp tránh khỏi thiên kiếp, tổ phụ vẫn hao hết sức lực bảo hộ các nàng. Thậm chí vì để cháu gái nhỏ hoàn toàn rời khỏi gánh nặng nàng không muốn đeo trên lưng, mà lựa chọn lừa gạt nàng.

Nam Nguyệt thất thần nhìn, hiểu khổ tâm của tổ phụ. Nước mắt trào ra, lại hối hận, hối hận đã ghi hận tổ phụ nhiều năm như vậy, hối hận không cùng a tỳ, đeo trên lưng sứ mệnh của gia tộc.

Nhưng mà hết thảy đều không thể quay lại nữa.

Nàng nhìn Nam Tinh, nhẹ giọng: "A tỳ, tỳ phải cẩn thận....." Nàng tự biết thời gian không còn nhiều, đôi mắt vẫn đục tìm đến Triệu Kỳ vẫn

quỳ gối bên giường trước sau không rời, chậm rãi duỗi tay về phía hắn, chạm vào mặt hắn, thanh âm càng suy yếu, "Em phải đi rồi, giấu anh nhiều như vậy..... thực xin lỗi....."

Tựa hồ như còn rất nhiều lời muốn nói, nhưng mà đã không còn thời gian.

Tay lặng yên rơi xuống, hết thấy đều mất đi ý nghĩa.

Triệu Kỳ ngưng ngẩn, không thể tin cô gái ngày hôm qua còn cười với hắn, cứ như vậy mà đi rồi.

Nam Tinh nhìn A Nguyệt, nước mắt nhịn hồi lâu, rốt cuộc lẫn xuống: "A Nguyệt....."

Thân nhân duy nhất của nàng trên cõi đời này, cũng đã chết.

Từ nay về sau, Nam gia cũng chỉ còn lại một mình nàng.

Dù cho mấy trăm năm các nàng không gặp nhau, dù cho tái kiến rồi lập tức chia cách, nhưng ít nhất trên đời còn có một người thân. Nàng có thể nghĩ về người kia, tâm niệm, nhớ mong, ít nhất có thể ngẫu nhiên hỏi thăm tin tức, biết người kia sống mạnh khỏe, liền đủ rồi.

Nhưng A Nguyệt chết rồi.

Muội muội duy nhất của nàng chết rồi.

Từ nay về sau, không còn ai gọi nàng a tỷ nữa.

&&&&&

Thi thể của Nam Nguyệt còn ở bệnh viện, chờ đến khi Triệu Kỳ lên tinh thần muốn đi làm thủ tục, lại bị Nam Tinh cản lại.

Triệu Kỳ đã không còn muốn biết người nằm ở đó là Thang Mễ, hay là Nam Nguyệt. Hắn chỉ biết, cô gái hắn yêu đã chết, mà hắn ngay cả hung thủ là ai cũng không biết.

"Cô không phải đã nói, cô ấy phiêu bạc đã lâu sao? Tôi muốn cho cô ấy xuống mồ vi an."

Nam Tinh lắc đầu: "Tin A Nguyệt chết không thể tiết lộ ra ngoài, tôi muốn cho cậu phong tỏa tin A Nguyệt chết, nói với bên ngoài là cậu mang cô ấy ra nước ngoài chữa."

Triệu Kỳ khàn giọng hỏi: "Làm như vậy có mục đích gì?"

"Dụ hung thủ ra mặt."

Triệu Kỳ không cự tuyệt, nhắc tới hung thủ, hẳn cũng muốn biết là ai, tìm được kẻ kia, đem ra công lý. Hắn nhìn người nằm ở trên giường, đã không cười không động đậy kia, hai mắt lại có nước mắt. Hắn hít một hơi thật sâu, một lần nữa bình phục nỗi lòng lại, mới nói: "Cô ấy rõ ràng muốn nhận lại tử tử là cô, nhưng tại sao vẫn luôn giấu giếm thân thế?"

Nam Tinh trầm mặc hồi lâu, nói: "Nó sợ hãi nói cho cậu rồi, cậu sẽ bỏ nó."

Triệu Kỳ buồn bã cười, trong lòng đau khổ quay cuồng, đỏ mắt nói: "Tôi sẽ không bỏ, tôi đã sớm biết cô ấy giấu tôi rất nhiều thứ. Tại sao cô ấy không thử xem..... cô ấy rõ ràng sống không vui vẻ, nhưng sao cô ấy cứ nhất quyết không nói ra....."

Là hẳn làm còn chưa đủ, cho nên nàng ngay cả dũng khí nói ra cũng không có?

Triệu Kỳ nghĩ đến đủ chuyện đã qua của hai người, lại không có cơ hội nói cho nàng, hẳn sẽ tiếp thu tất cả về nàng, vô luận là chuyện kỳ

quái cỡ nào, hẳn cũng sẽ tiếp thu.

Nhưng mà đã không còn cơ hội nữa.

Hắn cúi người hôn cô gái hắn yêu đã lạnh băng trên giường, cùng nàng nói lời từ biệt.

Không đành lòng, không nỡ, nhưng đã không còn cách nào kéo lại nữa.

"Triệu Kỳ, A Nguyệt gần đây có gặp qua người nào kỳ quái hay không?"

"Không có."

"Một người cũng không? Người lạ thì sao?"

"Không có, cô ấy rất ít ra cửa, cũng không thích ra cửa, gần đây vẫn luôn ở nhà." Triệu Kỳ bình tĩnh nhìn nàng, nói, "Cô muốn biết cái gì, tôi đều nói cho cô. Về sau cô yêu cầu tôi giúp cái gì, cũng xin nhất định phải nói ra. Nam Tinh tiểu thư, tôi xin lỗi vì những gì tôi nói với cô trước đây."

Nam Tinh không để những chuyện đó trong lòng, chỉ là lúc này thoát nhìn, Triệu Kỳ thật sự là người sẽ tiếp thu tất cả về A Nguyệt. Đáng tiếc, A Nguyệt sẽ không biết nguyên lai nàng ta thật sự có thể gặp được người có thể tiếp thu tất cả về nàng ta, lại yêu nàng ta.

"Tôi muốn lấy lại cây bút chu sa kia của A Nguyệt."

"Bút chỉ còn lại có nửa cây." Triệu Kỳ nói, "Cô ấy kêu tôi đem bút đi chôn, nhưng tối hôm qua khi tôi muốn dùng bút tìm tung tích cô ấy, lại phát hiện nó mất tích. Sau đó khi tìm được A Mễ, trong tay cô ấy chỉ nắm nửa cây, nửa còn lại không biết đi nơi nào."

Triệu Kỳ lấy đoạn bút gãy từ trong đồng di vật của Thang Mễ, đưa cho Nam Tinh.

Nam Tinh nhận đoạn bút, nhìn kỹ mặt vỡ, cũng không chỉnh tề, như là bị người bẻ gãy. Nàng cầm đoạn bút, lại nhìn Nam Nguyệt, đi qua khẽ vuốt tóc Nam Nguyệt, gần từng chữ: "A Nguyệt, a tỷ sẽ tìm được hung thủ, báo thù cho em, cho toàn bộ Nam gia."

Cởi bỏ tử trận, là có thể cho người Nam gia chuyển thế.

Chỉ có một mình tổ phụ, 10 kiếp không thể chuyển kiếp.

Tổ phụ đem mệnh của người toàn tộc cho nàng, nhưng ông không muốn từ bỏ một đứa cháu gái khác, vì thế dùng 10 kiếp của mình, tục mạng cho cháu gái nhỏ mà ông yêu thương.

Để A Nguyệt cuối cùng biết tổ phụ cũng không vứt bỏ nàng, có lẽ đối với nàng ta mà nói, cũng là một chuyện khổ sở.

Nam Tinh thu hồi suy nghĩ, nói: "Tôi muốn mang cây bút đi."

Triệu Kỳ nói: "Được. Tôi đi an bài, phong tỏa tin A Mễ chết, nói với bên ngoài là tôi mang cô ấy ra nước ngoài chữa bệnh."

"Cảm ơn cậu, tôi không biết hung thủ có thể tìm tới cậu hay không, cho nên cậu nhất định phải cẩn thận. Tôi không muốn người A Nguyệt yêu, sẽ bị thương."

Nghe thấy "người yêu", biểu tình Triệu Kỳ lại có chút hoảng hốt. Hắn thấy Nam Tinh đã xoay người muốn đi, nói: "A tỷ, tỷ cũng phải cẩn thận."

Nam Tinh ngẩn người, nhẹ nhàng gật đầu, cầm đoạn bút gãy rời khỏi nơi này.

Nếu không đi nhanh, nước mắt lại muốn rơi xuống.

Lời editor: cảm giác của bánh bèo Nam Nguyệt này cho lão là có chút khó chịu, không đến mức đáng sợ như mấy mụ vai ác, không đến mức đáng ghét như mấy con lol trà xanh, nhưng cứ thấy bực mình kiểu gì a...chắc lão khó chịu vì lão thấy bực mình nhưng lại không có lý do để ghét =)) cho nên thôi đi lãnh cơm hộp đi!

Chương 83: Quyển cuối (mười)

Khi Nam Tinh gửi tin nhắn, nói đã ngồi trên chuyến bay về Thượng Hải, Khâu Từ còn đang canh giữ Lê Viễn ở bệnh viện. Hắn thu được tin nhắn xong có chút bất an, bởi vì Nam Tinh trở về quá nhanh, hơn nữa không đề cập đến Nam Nguyệt.

Điều này không bình thường.

Chờ sau khi Lâm Mạn tới bệnh viện, hắn liền đến sân bay đón Nam Tinh. Đợi hơn hai giờ, nghe thấy chuyến bay Nam Tinh ngồi hạ cánh, lại đợi thật lâu, mới thấy Nam Tinh đi từ thông đạo ra.

Ánh mắt đầu tiên thấy Nam Tinh, lòng Khâu Từ càng trầm.

Sắc mặt Nam Tinh không tốt, biểu tình cũng rất xấu, cả người lại có chút mất hồn. Hắn bước nhanh xuyên qua đám đông, gọi nàng một tiếng "Nam Tinh", cầm lấy tay nàng.

Nam Tinh chậm rãi ngẩng đầu, ngần ngừ nhìn hắn, tâm tình vốn dĩ tự cho là đã bình phục, sau khi nhìn thấy người để dựa dẫm, lại quay cuồng. Cũng may Khâu Từ cái gì cũng không hỏi, chỉ nắm tay nàng dẫn ra ngoài. Nàng nhìn bóng lưng hắn, lại càng khó chịu.

Trường Không đã chết, A Nguyệt đã chết, một đám người quen, đều lần lượt chết đi. Vậy Khâu Từ có thể có chuyện gì hay không? Nếu hấn cũng vì mình mà xảy ra chuyện.....

Trở lại khách sạn, Khâu Từ thả ba lô của nàng xuống, thấy nàng ngốc ngốc trầm mặc ngồi ở mép giường, đi qua nói: "Đi ngủ một giấc đi, cái gì cũng đừng nghĩ."

Trầm mặc một đường Nam Tinh rốt cuộc mở miệng, nói: "Chúng ta chia tay đi."

Khâu Từ cứng đờ, nói: "Cô nhìn tôi rồi hãy nói mấy lời này."

Nam Tinh trầm mặc một hồi, ngẩng đầu nhìn hấn, lời nói còn chưa nói ra, đã bị hấn nâng mặt, bịt miệng. Nụ hôn dài nóng cháy làm nàng cái gì đều nói không nên lời, càng hôn sâu, càng làm nàng hiểu ra, hấn căn bản sẽ không rời đi.

Muốn rời đi, đã sớm rời đi. Trước kia không đi, hiện tại sẽ càng không đi.

Đây là câu trả lời hấn dành cho nàng.

Chia tay? Trừ phi nàng không yêu, nếu không thì không có khả năng.

Khâu Từ mơ hồ cảm thấy gò má hơi lạnh, vậy mà là nước mắt của Nam Tinh. Cô nương kiên cường như nàng, là khổ sở bao nhiêu, mới có thể rơi lệ.

"A Nguyệt chết rồi." Nam Tinh nghẹn ngào, nói ra bốn chữ trầm trọng bi thiết này, mới phát hiện bản thân mình căn bản quên không được việc Nam Nguyệt chết đi.

Nàng ở trên máy bay, muốn giống như trước kia, dùng giấc ngủ để giảm bớt thống khổ trong lòng, nhưng biện pháp vẫn luôn dùng rất được này, lại không nhạy nữa. Nàng vẫn luôn nhìn ra ngoài cửa sổ, suy nghĩ rất nhiều, căn bản ngủ không được.

Khâu Từ biết nàng thống khổ, lúc trước chỉ mới cùng Nam Nguyệt "phân rõ giới hạn" đã khiến cho nàng khổ sở, huống chi hiện tại là sinh ly tử biệt. Thân nhân duy nhất chết đi trong lòng sẽ thống khổ bao nhiêu, hẳn cũng rất rõ ràng, năm đó khi Lệ bà bà ly thế, hẳn cũng mấy ngày mấy đêm canh giữ ở bên mộ bà.

"Muốn khóc liền khóc một hồi đi, đừng cố nén."

Nam Tinh không khóc lớn, năm đó khi Nam gia bị diệt tộc, nàng đã khóc một lần như vậy, từ đó về sau, không còn chảy quá nhiều nước

mắt nữa. Bởi vì nước mắt giải quyết không được bất kỳ cái gì, lại càng làm người ta trở nên yếu ớt.

Khâu Từ không nghe thấy tiếng Nam Tinh khóc, qua một hồi lâu, nhận thấy nàng đã ở trong ngực mình hôn trầm trầm mà ngủ thiếp đi. Hấn không động dậy, những lúc như vậy, ngủ kỳ thật là một cách hóa giải thống khổ.

Không biết từ khi nào, cá của hấn từ bên ngoài bơi trở về, thông thả bơi cạnh hai người.

Hấn đột nhiên phát hiện, chúng nó gần đây cứ thích bồi hồi bên cạnh Nam Tinh, đi ra ngoài chơi một ngày không thấy bóng dáng, Nam Tinh vừa trở về liền lội tới.

Nếu nói yêu ai yêu cả đường đi, vậy cũng không thấy chúng nó sẽ xuất hiện bên cạnh ca ca hấn và Mạn Mạn.

Là vì Nam Tinh thấy được chúng nó, hay là có nguyên nhân nào khác?

&&&&&

Đào lão bản đã mấy ngày không nhìn thấy Nam Tinh, ông đem chuyện trong tiệm dặn dò Phùng Nguyên rồi, hỏi: "Nam Tinh có điện thoại cho cậu không?"

Đang khổ tâm ôm notebook nghiên cứu mấy chuyện Đào lão bản dạy dỗ mấy ngày gần đây, Phùng Nguyên đầu cũng không nâng, nói: "Không có, không phải cô ấy cùng Khâu Từ ở bên nhau sao, ngài lão yên tâm đi, Khâu Từ đáng tin cậy cỡ nào a, đáng tin cậy hơn ông với tôi nhiều."

Đào lão bản trừng mắt: "Ta cũng rất đáng tin cậy, đáng tin cậy hơn so với cậu."

"Phải phải phải." Phùng Nguyên một chút cũng không tranh thủ địa vị trong cửa hàng Đào gia cho bản thân, nhìn đồng hồ lập tức nói, "Nên tưới hoa rồi."

Thích ứng trong mọi tình cảnh nên hẩn từ sau khi từ chức ở sở môi giới, ở trong cửa hàng Đào gia cũng khá thoải mái. Hẩn nghĩ nghĩ lại dừng bước, hỏi: "Đào lão bản, tôi thật ra có thể tiếp tục tìm mối làm ăn cho Nam Tinh, cần không?"

"Cần."

Phùng Nguyên lại nói: "Trước kia Nam Tinh là khách hàng của tôi, có một số việc không tiện hỏi, hiện tại không phải, tôi muốn biết, Nam

Tinh muốn nhiều đôi mắt như vậy để làm cái gì?"

Đào lão bản trầm mặc, rồi mới nói: "Có rất nhiều tác dụng, hữu dụng nhất, là hai cái. Một là tìm người, nhưng hiện tại đã vô dụng, bởi vì Bành Phương Nguyên đã chết, đối tượng mà chú thuật tìm kiếm chính là Bành Phương Nguyên, nhưng mà hung thủ không phải hắn; hai là để mở sinh đồ."

Phùng Nguyên nhú mày, đột nhiên hiểu ra, nói: "Nam Tinh tiểu thư thật là lợi hại." Hắn gặp qua muôn hình muôn vẻ người cũng nhin không được cảm khái, "Từ mấy trăm năm trước, cũng đã vì thân nhân của mình mà lót đường, còn muốn tìm kẻ thù, đi đủ nơi nguy hiểm. Nhưng cô ấy lưng đeo gánh nặng mấy trăm năm, một khi đạt thành tâm nguyện, chỉ sợ cũng sẽ vì đột nhiên nhẹ nhàng mà không biết phải làm sao đi?"

Đào lão bản khẽ cười nói: "Trước kia ta cũng nghĩ tới vấn đề này, nhưng hiện tại xem ra, sẽ không."

Phùng Nguyên cẩn thận nghĩ, bưng tỉnh đại ngộ: "Bởi vì bên cạnh Nam Tinh tiểu thư, có Khâu Từ."

Sống như người bình thường, mới là điều Nam Tinh muốn nhất đi? Chỉ là Phùng Nguyên lại nghĩ đến một vấn đề, Nam Tinh tận tay diệt kẻ thù rồi, còn có cơ hội sống như người bình thường sao.....

Cảm thấy mình không có gì để phát sầu Phùng Nguyên nghĩ đến vấn đề này, lại bắt đầu phát sầu.

&&&&&

Bóng đêm buông xuống, vừa đến thời gian ăn cơm chiều, Nam Tinh liền tỉnh, đói tỉnh.

Hai người không đi ra ngoài, Khâu Từ sai khách sạn đưa đồ ăn tới, nhìn Nam Tinh ăn, một ngụm tiếp một ngụm, như là đang cưỡng ép bản thân ăn nhiều một chút. Hấn giữ chặt cổ tay của nàng lại, nói: "Ăn chậm một chút, đừng bị nghẹn."

Nam Tinh hơi thả chậm tốc độ, nhưng lát sau tốc độ lại tăng lên. Khâu Từ không cản nàng nữa, nàng đang rất nỗ lực mà nhét đồ vào dạ dày, như vậy mới có thể khôi phục tinh thần, tình huống hiện tại không cho phép nàng có sai lầm gì.

Hấn lại đi đổ một chén nước, đặt lên bàn. Nam Tinh không làm mình nghẹn, nhưng nhét một ngụm cuối cùng, dạ dày lộn lên, thiếu chút nữa phun ra. Nàng vội vàng uống nước, mới dễ chịu.

"Đợi lát nữa tôi còn muốn uống bình sữa bò."

"Được." Khâu Từ thấy khí sắc của nàng tốt hơn, hỏi, "Còn muốn ăn gì nữa không?"

Nam Tinh nghĩ nghĩ, nói: "Muốn, muốn ăn đồ ăn anh làm, sau này...Khâu Từ, chúng ta cùng nhau tìm ra Cát Hồng, cởi bỏ tử trận cho Nam gia, sau đó tìm nơi an tĩnh, sống cả đời đi."

Khâu Từ nhìn Nam Tinh bình tĩnh nói ra những lời này, trịnh trọng gật đầu: "Được, cô muốn làm gì, tôi đều sẽ làm cùng cô."

Nam Tinh chậm rãi thở phào, đem khổ sở tạm thời ép hết xuống đáy lòng, hiện tại không phải lúc mềm yếu. Nàng nói: "A Nguyệt trước khi chết nói với tôi, Cát Hồng đi tìm nó, muốn hỏi ra cách giết chết tôi. Tôi nghĩ, Cát Hồng có khả năng cho rằng tôi cũng giống như Bành Phương Nguyên, bắt tử bắt diệt. Nhưng tôi có thể giết Bành Phương Nguyên, thì ở trong mắt lão ta, tôi tất nhiên cũng có nhược điểm trí mạng, cho nên lão ta bức thiết muốn biết, nếu không lão ta sẽ bị tôi giết chết."

Khâu Từ cân nhắc một chút, nói: "Lần trước lão ta cho nổ tung phần mộ, không biết tôi có thể mang cô ra ngoài, cho nên cho rằng dùng biện pháp bình thường không giết được cô."

"Ừm. Lúc ở thang máy cũng vậy, lão ta không dự đoán được tôi có thể thoát ra khỏi đó." Nam Tinh nói, "Tôi cùng A Nguyệt chỉ là được tặc mệnh, không phải trường sinh giống như lão ta, bọn tôi cũng bị

ngoại lực tác động mà chết đi như người bình thường, căn bản không cần cách gì đặc biệt. Nhưng Cát Hồng không biết."

Khâu Từ nghe Nam Tinh nói, hiện giờ hắn đã biết bí mật này, Nam Tinh là tín nhiệm hắn cỡ nào, mới có thể đem bí mật sinh tử nói cho hắn. Nếu Cát Hồng tìm được hắn, ép hỏi nhược điểm trí mạng của Nam Tinh, hắn cũng sẽ giống như Nam Nguyệt, bảo vệ cho bí mật này.

"Cát Hồng đại khái cũng không biết, tôi xác thật có thể giết lão ta, nhưng phương pháp cũng không phải giống như giết chết Bành Phương Nguyên." Nam Tinh nhìn Khâu Từ, nói, "Tổ phụ hạ chú thuật trong máu, người cắn nuốt máu, trên người sẽ có một dấu máu, đâm vào dấu máu, có thể giết lão ta. Nhưng máu của Bành Phương Nguyên đã bị rút cạn, người chân chính cắn nuốt máu là Cát Hồng, cho nên theo lý thuyết, trên người Cát Hồng sẽ có cái ấn ký máu, nó chính là mệnh môn."

"Mệnh môn.....nhưng ngay cả cô cũng không biết trên người lão ta rốt cuộc có hay không, lại là ở nơi nào?"

"Ừm."

Tiếng đập cửa bỗng nhiên vang lên, Khâu Từ tưởng là người phục vụ tới thu chén đĩa, đi qua nhìn ra ngoài mắt mèo, ngoại trừ Lâm Mạn, còn có hai người ngoài ý liệu.

Nam Tinh thấy hấn không lập tức mở cửa, hỏi: "Ai vậy?"

"Mạn Mạn, còn có Kiều Lãng, còn thêm một người là Kiều Lãng ca ca, cũng là luật sư tư nhân của ca ca tôi."

Kiều Lãng? Nam Tinh nhớ tới, tôn tử của Kiều lão tiên sinh, nhớ ra hấn là bác sĩ riêng của Lê Viễn.

Khâu Từ mở cửa, Lâm Mạn thấy Nam Tinh ở đây, bay thẳng đến chỗ nàng, duỗi tay ra liền ôm nàng, nói: "Cậu đã trở lại rồi, trở về là tốt, đừng khóc."

Nam Tinh đoán Khâu Từ đã nói với nàng về chuyện Nam Nguyệt, cho nên Lâm Mạn mới có thể vừa vào cửa liền ôm nàng. Nàng nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Lâm Mạn, "Ừm" một tiếng, thấp giọng: "Cậu cũng đừng khóc."

Lâm Mạn kiên cường cười, đôi mắt hơi ướt, đứng dậy nói: "Đều không khóc."

Khâu Từ nhìn hai người ngoài cửa khẽ gật đầu, Kiều Lãng mở miệng trước, nói: "Khâu tiên sinh, có một số việc chúng ta muốn thương lượng với ngài. Vị này nói vậy ngài cũng biết, huynh trưởng của tôi, cũng là luật sư của Lê tiên sinh, Kiều An."

"Biết, đi vào rồi nói."

Kiều Lăng vào trong thấy Nam Tinh, có chút ngoài ý muốn: "Nam Tinh tiểu thư."

Kiều An nghe thấy cái tên này, lại không ngoài ý muốn, nói: "Thì ra ngài chính là Nam Tinh tiểu thư."

Nam Tinh hỏi: "Anh biết tôi?"

Kiều An vô cùng chức nghiệp hóa mà cười, nhìn nhìn Lâm Mạn, thấy cũng không có ý muốn ngăn cản, mới nói: "Lâm tiểu thư đã từng để tôi đi dùng tên của ngài và Khâu tiên sinh mua một căn biệt thự, cho nên xem như gián tiếp biết."

Nam Tinh vi lăng: "Mạn Mạn?"

Nàng nhìn về phía Khâu Từ, Khâu Từ lắc đầu, hẳn cũng không biết chuyện này. Nam Tinh bỗng nhiên nhớ ra, Lâm Mạn từng tìm nàng đi xem biệt thự, lúc ấy rõ ràng đã chọn xong, ra ngoài còn hỏi nàng có thích căn bên cạnh hay không. Nàng nói thích, không nghĩ tới Lâm Mạn lúc ấy là tâm ý như vậy.

Lâm Mạn cười cười, đúng vậy, nàng đã sớm nghĩ xong, bọn họ về sau đều kết hôn, sau đó làm hàng xóm. Chỉ là lúc này Lê Viễn lại nằm ở bệnh viện, thậm chí còn không biết có thể tỉnh lại hay không. Nụ cười này, tràn ngập bi thương, nước mắt lại đảo quanh hốc mắt.

Nàng nghiêng đầu nhẹ nhàng hít hít mũi, quay đầu lại, lại là Mạn Mạn kiên cường kia, nàng nói: "Được rồi, mấy người muốn nói gì liền nói nhanh đi, tôi cũng còn phải quay lại bệnh viện chăm A Viễn."

Kiều An tiếp lời, nói: "Là Lê tiên sinh nhiều năm trước dặn dò một việc, có liên quan đến Khâu tiên sinh." Hắn nói rồi từ cặp tài liệu lấy ra một xấp văn kiện, lại nói, "Lê tiên sinh đã dặn dò, nếu tình trạng thân thể hắn có vấn đề, liền đem mấy thứ này giao cho Khâu tiên sinh."

Kiều Lăng bổ sung: "Lê tiên sinh hiện tại còn ở bệnh viện, hôn mê bất tỉnh, tình huống cũng không quá tốt. Tôi đã nói chuyện với bác sĩ chủ trị, tỷ lệ tỉnh lại rất nhỏ, cho dù có thể tỉnh, chỉ sợ cũng phải một thời gian rất dài." Hắn theo bên cạnh Lê Viễn nhiều năm, nói những lời này ra trong lòng cũng không dễ chịu, nhưng vẫn là theo tinh thần chuyên nghiệp, tiếp tục nói, "Bởi vậy làm bác sĩ riêng của Lê tiên sinh tôi cho rằng, đã tới lúc luật sư Kiều đem chuyện Lê tiên sinh dặn dò nói rõ cho Khâu tiên sinh."

Khâu Từ hỏi: "Chuyện gì? Một hai phải ngay lúc ca ca tôi gặp chuyện mới nói?"

Kiều An nói: "Chuyện này có liên quan đến thân thể của ngài."

Khâu Từ vi lắng, thân thể? Ngay cả hắn cũng không biết hắn từ đâu tới, người khác lại biết?

Kiều An nói: "Chính xác, là thân thể của ngài và Lê tiên sinh."

Khâu Từ càng bất ngờ: "Ca ca tôi và tôi?"

Kiều An nói: "Ngài và Lê tiên sinh, thực tế là anh em cùng cha khác mẹ."

Khâu Từ ngây ngẩn cả người, ngay cả Lâm Mạn vẫn luôn làm bạn bên cạnh Lê Viễn lại không hề biết gì cũng ngây ngẩn cả người.

Anh em cùng cha khác mẹ?

Chương 84: Quyền cuối (mười một)

Phản ứng của mọi người đều nằm trong dự kiến của Kiều An, hần tiếp tục nói: "Chuyện này nói ra rất phức tạp, Lê tiên sinh cũng là qua nhiều lần hỏi thăm và nghe từ miệng Lê đại tiên sinh quá cố mới biết được chuyện này."

Khâu Từ có chút khó có thể tiếp thu chuyện này, hần tuy đã coi Lê Viễn như ca ca, nhưng nếu thật là huynh đệ, vậy thì có nghĩa là phụ thân bọn họ đã làm chuyện có lỗi với mẫu thân bọn họ. Hần biết Lê Viễn kính trọng vị Lê đại tiên sinh quá cố kia bao nhiêu, kết quả này, hần cũng không thể tiếp thu.

Lâm Mạn lắc đầu nói: "Tôi chưa từng nghe A Viễn nói qua, A Viễn hần....." Nàng bỗng dừng khựng lại, không đúng, A Viễn đối với Khâu Từ, xác thật là bất đồng, nàng cũng luôn cảm thấy, hần thật sự đối đãi với Khâu Từ như đệ đệ. Nàng không nói nữa, lẳng lặng nghe Kiều An nói.

Kiều An tiếp tục nói: "Kỳ thật nghiêm khắc mà nói tiếp, Khâu tiên sinh cũng không phải là tư sinh tử, bởi vì năm đó Lê đại tiên sinh quen biết mẫu thân ngài trước, thậm chí đã kết hôn ở nước ngoài. Nhưng mà lão thái gia không tán thành mẫu thân ngài, vì thế nói dối là mình bệnh nặng, làm Lê đại tiên sinh quay trở về. Lê đại tiên sinh trở về ngày đó, lão thái gia sai người thu lại hết hộ chiếu thân phận chứng

của ông ấy, thẻ tín dụng thẻ ngân hàng toàn bộ khóa lại, làm ông ấy một bước khó đi, cũng vô pháp liên lạc với mẫu thân ngài."

Nam Tinh nghe được một nửa, phát hiện mình không ngồi bên cạnh Khâu Từ, lập tức đứng dậy ngồi vào bên người hắn, nắm lấy tay hắn.

"Lê đại tiên sinh bị giám thị hai năm, biết nếu không thỏa hiệp, sẽ vẫn luôn bị giám thị, vì thế giả vờ thỏa hiệp. Dưới dự án bài của lão thái gia, kết hôn với mẫu thân của Lê tiên sinh, nhưng rồi khi đi tìm mẫu thân ngài, lại không có tin tức của bà ấy, mà sau đó, Lê Viễn Lê tiên sinh được sinh ra. Lê đại tiên sinh cho rằng nhân sinh cứ như vậy trôi qua, nhưng không ngờ sau đó, lại ngoài ý muốn gặp lại mẫu thân của Khâu tiên sinh."

Lâm Mạn nhẹ nhàng thở dài một tiếng, nghiệt duyên.

"Lê đại tiên sinh giấu chuyện đã kết hôn với mẫu thân của Khâu tiên sinh, nói dối là mình vì sinh bệnh mới lựa chọn biến mất. Hai người sống với nhau ba tháng, mẫu thân của Lê tiên sinh xuất hiện, mẫu thân ngài mới biết được mình bị lừa. Đêm đó bà thu thập đồ vật dứt khoát rời đi, nhưng khi rời đi, bà đã có mang một tháng."

Kiều An tiếp tục nói: "Lê đại tiên sinh vẫn luôn tìm mẫu thân ngài, nhưng nhiều năm trôi qua vẫn không tìm được. Thẳng cho đến khi bị cướp tập kích, trước khi chết ông ấy mới nói ra sự thật với Lê tiên sinh. Lê tiên sinh sau nhiều lần trắc trở, mới tìm được ngài."

Khâu Từ lúc này mới hiểu, vì sao Lê Viễn đối với mình tốt như vậy, tốt không điều kiện.

Hắn vẫn luôn cảm giác Lê Viễn giống như huynh trưởng mà chiếu cố hắn, không ngờ, thật sự là huynh trưởng.

Hơn hai mươi năm nay đều cho rằng mình không có thân nhân, hắn bỗng nhiên nhiều ra một thân nhân. Đã đã quên đi khát vọng thân nhân, người mà hắn muốn thành thân nhân nhất, thật đúng là thân nhân của hắn.

Loại cảm giác này, xa xăm đến kỳ lạ.

Lâm Mạn rất vui khi Khâu Từ thật sự là đệ đệ của Lê Viễn, nàng không trách hắn không nói bí mật này cho nàng, bởi vì tâm ý của Lê Viễn là muốn cẩn thận bảo hộ lòng tự trọng cho Khâu Từ, nàng cảm nhận được. Nếu Khâu Từ sớm biết thân thế của mình, làm sao có thể nhẹ nhàng đối diện với bọn họ như vậy.

Nàng hỏi: "Nhưng sao bây giờ lại nói ra?"

Kiều An trầm mặc một hồi, mới nói: "Lê tiên sinh đã dặn dò, nếu xuất hiện.....tình huống như lúc này, liền nói chân tướng ra, để danh chính ngôn thuận kế thừa hết thầy của hắn. Thủ tục chúng tôi đã sớm

chuẩn bị xong, chuyện này giao cho tôi, tôi sẽ mau chóng làm tốt, thuyết phục các cổ đông."

"Tôi sẽ không tiếp thu." Khâu Từ nói, "Hắn sẽ tỉnh lại."

Kiều An nhẹ nhàng gật đầu: "Chúng ta cũng tin tưởng Lê tiên sinh sẽ tỉnh lại, nhưng sản nghiệp của Lê tiên sinh không có khả năng vẫn luôn để Lâm tiểu thư quản lý, bởi vì Lâm tiểu thư và Lê tiên sinh chưa lãnh giấy kết hôn, nghiêm khắc mà nói, xét về quan hệ thân thuộc, là không bằng ngài. Cũng thỉnh Lâm tiểu thư thứ lỗi, tôi là một luật sư, không thể không suy xét từ góc độ pháp luật."

"Tôi hiểu." Lâm Mạn ngược lại nói với Khâu Từ, "A Từ, tôi biết cậu đợi A Viễn tỉnh lại, cũng biết cậu không thích bị trói buộc, nhưng tôi tiếp quản hai ngày nay, các cổ đông đã rất bất mãn. Cậu biết vì cái gì không? Bởi vì Lê Khang Thành thu mua không ít cao quản và nguyên lão của công ty, bọn họ đều hy vọng Lê Khang Thành tới tiếp quản công ty. Tôi không chống cự được bao lâu nữa, chỉ có cậu đi, mới có thể không để cho tâm huyết của A Viễn rơi vào tay lão ta."

Khâu Từ không nghĩ tiếp quản mấy thứ này, không thích hợp với hắn, nhưng hắn cũng không muốn tâm huyết của huynh trưởng hủy trong tay Lê Khang Thành, suy nghĩ hồi lâu, mới nói: "Được, nhưng chờ ca ca tỉnh, mọi chuyện sẽ giao lại cho hắn."

Kiều An đứng dậy nói: "Vậy tôi lập tức đi làm." Hắn trước khi đi lại nói với Nam Tinh, "Lúc trước chuyện của tổ phụ tôi, lúc ấy tôi ở nước

ngoài, không kịp trở về, xong việc trở về, nghe Kiều Lăng đề cập đến chuyện ngài trợ giúp tổ phụ tôi, tuy có chút muộn, nhưng vẫn là cảm ơn ngài, Nam Tinh tiểu thư."

"Ừm."

Nam Tinh chỉ ứng một chữ, rồi không nói nữa. Kiều An cho rằng nàng còn có câu sau, theo bản năng đợi nghe, Kiều Lăng ở một bên khẽ cười nói: "Đi thôi, ca."

Ra cửa rồi hẳn mới nói: "Nam Tinh tiểu thư là người rất có cá tính."

Kiều An cười khổ: "Xác thật rất có cá tính."

Kiều Lăng lại nói: "Lê Khang Thành nhất định không thể tưởng tượng được, Lê tiên sinh sẽ còn một cái đệ đệ. Trước kia lão ta luôn muốn cướp đoạt sản nghiệp của Lê đại tiên sinh, còn may có Lê tiên sinh ngăn cản sóng dữ, hiện tại..... A, đồ của ai thì vẫn là của người đó."

Lúc này đây, Lê Khang Thành vẫn như cũ, cái gì cũng không chiếm được, chờ bọn họ phản kích đi.

Lâm Mạn cũng muốn chạy về bệnh viện chăm Lê Viễn, nàng lại nhớ tới một chuyện, nói: "Lão bản siêu thị nói, sau khi A Viễn xảy ra

chuyện, tất cả theo dõi của siêu thị đều hỏng, dữ liệu cũng bị xâm lấn, xóa sạch không còn một mảnh, không có cách nào giúp mình copy lại một phần băng ghi hình."

Kết quả này Nam Tinh cũng định liệu đến, Cát Hồng nếu đã biết chuyện băng ghi hình, thì khẳng định sẽ đem ngọn nguồn nhỏ sạch, cho nên cũng không ngoài ý muốn. Chỉ là thấy nàng như tự trách, ôn thanh nói: "Không sao, Mạn Mạn đã cố hết sức."

Lâm Mạn cũng không cảm thấy mình cố hết sức, nếu nàng nhanh tay hơn một chút, chạy đến siêu thị trước khi hung thủ xóa dữ liệu thì thật tốt. Nàng ngẩng đầu nhìn hai người, nói: "A Từ, Nam Tinh, chờ A Viễn khỏe lại, chúng ta liền làm hàng xóm đi, được không?"

"Được."

"Được."

Lâm Mạn cười, nói: "Vậy mình đi nói cho A Viễn, vạn sự đã chuẩn bị, chỉ thiếu mỗi hắc, hắc không thể ngủ tiếp."

Nàng nói xong liền xoay người đi ra ngoài, vì nếu không nhanh chân, nàng sợ nhện không được lại trào nước mắt.

Nói tỉnh lại, sao có chuyện dễ dàng như vậy.

Bọn họ đi rồi, Khâu Từ không nhắc lại chuyện vừa rồi, bởi vì hắn không quên, Nam Tinh vừa mới mất muội muội duy nhất, hắn lại nhiều thêm cái ca ca.

Nam Tinh thấy hắn không nói lời nào, biết hắn vì mình suy xét, nhưng mà chuyện có thân nhân này, nhất định là rất vui vẻ. Hắn luôn như vậy, nơi chốn đều nghĩ cho người khác trước. Nàng ngồi ở trước mặt hắn, nhẹ giọng nói: "Thật tốt, Khâu Từ, anh nói từ lúc anh sinh ra, đã không có thân nhân. Bây giờ đã có, thật tốt."

Khâu Từ bỗng dừng nhìn Nam Tinh, nàng đang vui thay cho hắn. Nam Tinh cho dù bản thân không vui, cũng sẽ vì hắn mà vui vẻ. Hắn nắm tay nàng, cảm nhận được ấm áp.

&&&&&

Biệt thự được cây cối bao quanh vừa có không khí tươi mát khác với trong nội thành, cũng có nhiều tiếng chim hót ồn ào hơn nội thành.

Lý Nhụy thích cảnh sắc làm người thoải mái thanh tân như vậy, bà ta dậy sớm kéo bức màn ra, nhìn cảnh vật xanh tươi bên ngoài, tâm tình sung sướng. Bên hông có bàn tay vươn tới, vòng quanh eo bà ta, người sau lưng đưa lỗ tai dán mặt, nói: "Dậy sớm như vậy."

"Quen dậy sớm." Lý Nhụy nói, "Anh ngày mai lại muốn đi Thượng Hải?"

"Đương nhiên, Lê Viễn còn chưa tỉnh lại, công ty cũng không thể vẫn luôn để cho một người ngoài như Lâm Mạn quản."

"Nghe nói anh đang mượn sức cao quản trong công ty, còn tìm luật sư đoàn, muốn tiếp quản sản nghiệp của Lê Viễn?" Lý Nhụy nói, "Tôi rất tò mò, anh đã rất có tiền, vì sao còn muốn phí nhiều sức đi giành tài sản của cháu trai anh như vậy?"

Lê Khang Thành cười, nói: "Thú vị."

Lý Nhụy cứng đờ, đây là đáp án gì vậy? Muốn có lệ với bà ta? Bà ta đạm thành nói: "Chi bằng anh nói anh thích tiền, tôi thấy còn đáng tin hơn một chút."

"Tiền là thứ tốt, nhưng có thứ tốt hơn tiền." Lê Khang Thành nói, tỷ như đoạt đồ của người khác, hoặc ngủ lão bà của người khác, tốt hơn nhiều so với mấy tiểu cô nương nhào vào trong ngực không có chút khiêu chiến nào, "Cô khuyên nhủ chồng cô, làm hấn ủng hộ tôi, có bạn làm ăn lớn của tập đoàn Viễn Dương ủng hộ, tôi có thể tiết kiệm rất nhiều sức lực."

Lý Nhụy rối cuộc xoay người nhìn ông ta, buông tay ông ta ra, hỏi: "Anh là muốn lợi dụng tôi tới thuyết phục ba của A Lạc?"

Lê Khang Thành nhíu mày nói: "Cái gì mà lợi dụng? Nếu đây là lợi dụng, tôi xin lỗi cô. Tôi là yêu cô, nhưng tôi cũng yêu tiền, yêu kinh doanh, tôi cảm thấy hai việc này cũng không có xung đột gì. Tôi sẽ không vì cô không thuyết phục hẳn mà chán ghét cô, cũng sẽ không vì cô thuyết phục được hẳn mà thích cô hơn."

Lý Nhụy thấy ông ta nói ra những lời này không có nửa điểm do dự, bỗng nhiên cảm thấy vừa rồi lời mình nói quá đáng, quá mức nghi kỵ ông ta. Lòng bà ta hơi áy náy, nghĩ một chút, việc này đối với bà ta cũng không có ảnh hưởng gì, đối với Thành gia mà nói cũng không có ảnh hưởng, vì thế nói: "Là tôi đa tâm, chuyện này tôi sẽ nói với ba A Lạc, nói hẳn ủng hộ anh."

Lê Khang Thành hỏi: "Cô có gặp khó khăn gì không?"

"Không có." Lý Nhụy cho rằng ông ta nói yêu bà ta chỉ là nói ngoài miệng, không nghĩ tới thật là suy nghĩ cho mình, liền nói, "Bây giờ tôi liền trở về, một giờ sau, tôi gọi điện cho anh."

Lê Khang Thành nhẹ nhàng gạt đầu, lại giữ chặt tay bà ta, áp lên tai nói: "Không, là hai tiếng sau, một tiếng này, là của tôi."

Nói xong, ông ta lại ôm lấy bà ta, ôm đến bên giường.

Sản nghiệp đứng tên Lê gia, ông ta đã nắm trong tay, không ai có thể ngăn cản ông ta. Có Triệu gia và Thành gia ủng hộ, cho dù Lâm Mạn có bản lĩnh thông thiên, cũng đừng hòng đối kháng được với ông ta.

&&&&&

Lý Nhụy trở về từ biệt thự Lê Khang Thành mua riêng để bọn họ hẹn hò, nhìn ngày, chồng bà ta ngày mai mới về đến nhà. Đêm nay bà ta có thể cùng Lê Khang Thành ăn bữa chiều, chỉ là không thể qua đêm nữa.

Về đến nhà, Lý Nhụy muốn gọi điện cho chồng, liền thấy nhi tử ngồi trong phòng khách, có vẻ như mới chạy bộ buổi sáng trở về.

Thành Lạc Gia thấy bà ta, cười hỏi: "Tối hôm qua mẹ đi đâu vậy?"

Lý Nhụy cười cười: "Có chỗ nào có thể đi, đến làng du lịch gần đây ở hai đêm." Bà ta ngồi ở một bên nhìn chân hấn, hỏi, "Chân có sao không?"

"Không."

Lát sau người hầu cầm báo buổi sáng đến, Thành Lạc Gia còn chưa mở ra, liền thấy trên trang báo có đầu đề in chữ lớn. Hắn sửng sốt, vội vàng xem nội dung. Lý Nhụy hỏi: "Làm sao vậy? Sắc mặt đột nhiên thay đổi."

"Khâu Từ như thế nào....." Thành Lạc Gia khó tin nói, "Khâu Từ vậy mà lại là con riêng của Lê Khang An, đệ đệ của Lê Viễn."

Lý Nhụy cũng lắp bắp kinh hãi, lập tức nghĩ đến Lê Khang Thành vốn dĩ có thể danh chính ngôn thuận tiếp quản công ty gặp phải tin tức này oanh tạc, có khả năng kế hoạch muốn thất bại. Bà ta nhàn nhạt nói: "Chưa chắc là sự thật, hiện tại Lê Viễn còn hôn mê, con cũng biết Lâm Mạn không chịu đem công ty giao cho Lê Khang Thành, rất có khả năng là con bé Lâm Mạn lạnh lùng kia ra chủ ý."

"Có bản xét nghiệm máu, chứng cứ cùng lưu trình đều là luật sư đoàn của Lê Viễn làm, nếu thật là chủ ý của Lâm Mạn, vậy thì bọn họ đây là lừa gạt, trái pháp luật. Lâm Mạn sẽ không làm như vậy, cô ấy không ngốc."

Lý Nhụy trong lòng hơi loạn, đang nghĩ ngợi xem phải làm sao, liền thấy nhĩ tử gọi điện thoại cho ai đó. Vừa chuyển được, hắn liền hỏi: "Nam Tinh?"

"Ừm."

"Báo chí nói là thật sao? Khâu Từ là đệ đệ cùng cha khác mẹ của Lê Viễn, hiện tại muốn tiếp quản toàn bộ sản nghiệp danh nghĩa của Lê Viễn?"

"Đúng vậy."

Thành Lạc Gia nói: "Thành gia cùng tập đoàn Viễn Dương có quan hệ ích lợi lớn với nhau, nếu yêu cầu Thành gia tôi đứng cùng đội, tôi nhất định sẽ giúp Lê Viễn."

Bên kia trầm mặc, mới nói: "Cảm ơn."

"Không cần cảm tạ tôi, tôi cũng không cần cô hồi báo gì hết." Thành Lạc Gia hít một hơi nhẹ, rồi nói, "Bởi vì tôi thích cô."

Hắn nói xong liền cắt đứt điện thoại, bởi vì hắn có chút sợ Nam Tinh lại một ngụm phui sạch quan hệ của cả hai, lại một lần cự tuyệt không cho hắn thích.

Lý Nhụy thấy hắn đáp ứng giúp Khâu Từ, nhú mày nói: "Sao con lại có thể dễ dàng đáp ứng một người ngoài như vậy? Ủng hộ Khâu Từ? Vì sao không ủng hộ Lê Khang Thành?"

"Vì sao phải ủng hộ Lê Khang Thành?" Thành Lạc Gia nói, "Cho dù không có Nam Tinh, con cũng ủng hộ Khâu Từ, bởi vì hắn là đệ đệ của A Viễn, luật sư đoàn của A Viễn nếu đã đi theo trình tự này, vậy nhất định là A Viễn trước đó đã an bài tốt. Mẹ, mẹ đã quên trước kia con và A Viễn, A Khổng, là bạn thân sao?"

Lý Nhụy nhất thời không nói gì.

"Mẹ." Thành Lạc Gia hỏi, "Mẹ sẽ ủng hộ con cùng nhau thuyết phục ba ba, đúng không?"

Lý Nhụy lòng có chút loạn, bà ta mới vừa đáp ứng Lê Khang Thành liền đổi ý, chỉ sợ ông ta sẽ tức giận. Không.....chẳng phải ông ta đã nói, có được hay không, đều sẽ không ảnh hưởng tình yêu ông ta dành cho bà ta đó sao?

Vậy thì bà ta thật ra muốn nhìn một chút, ông ta có nói thật hay không.

Lại còn có một điểm nữa, ở trong lòng bà ta, nhi tử quan trọng hơn bất luận kẻ nào, không có việc gì quan trọng hơn con trai của bà ta.

Bà ta nhẹ nhàng gật đầu: "Chuyện con muốn làm, mẹ sẽ không phản đối nữa, mẹ nói rồi."

Cách Thành gia không xa, Triệu gia cũng vừa thu được tin tức này.

Triệu phụ còn chưa kịp quyết định, đã nhận được điện báo từ nước ngoài của nhi tử, Triệu Kỳ ở đầu kia nói: "Ba, con có thể xin ba một chuyện được không? Chuyện có quan hệ đến việc làm ăn của nhà mình."

"Giữa Lê Khang Thành và Khâu Từ, lựa chọn Khâu Từ?"

"Đúng vậy."

"Con ở đó còn lẹch giờ, lại biết chuyện này nhanh như vậy, con quen Khâu Từ?"

"Quen." Triệu Kỳ chưa nói là Nam Tinh gọi điện cho hắn, Nam Tinh đang giúp Khâu Từ tranh thủ sự ủng hộ của từng đối tác làm ăn, nàng là tỷ tỷ của Thang Mễ, cũng là tỷ tỷ của hắn, hắn không có lý do gì đi giúp người ngoài.

Triệu phụ trầm mặc, nói: "Khâu Từ cho Triệu gia điều kiện có lợi gì không?"

"Không có."

"Vậy tại sao ba phải giúp hắn, mà không giúp Lê Khang Thành đã đáp ứng ba điểm lợi ích với ba?" Triệu phụ lại nói, "Con phải nhớ kỹ, chúng ta là thương nhân, không phải hội từ thiện."

Ông ta cho rằng nhi tử không còn lời nào để nói, đang muốn treo điện thoại, liền nghe nhi tử nói: "Khâu Từ là tỷ phu tương lai của A Mễ, đường tỷ của cô ấy tên Nam Tinh, là bạn gái hiện tại của Khâu Từ."

Triệu phụ khựng lại, nghi hoặc hỏi: "Vì sao ba chưa bao giờ nghe Thang Mễ nói qua?"

"Ba có nghe A Mễ nói chuyện sao?"

Tựa hồ không có. Triệu phụ rất có ý kiến với nàng, ngay cả nhìn cũng không thèm nhìn, nếu không nhờ nàng có thể khắc chế tâm tư phong lưu của con ông ta, ông ta cũng sẽ không đồng ý để bọn họ đính hôn. Bộ dạng thần thần bí bí, lại cảm thấy không phải xuất thân

Chương 85: Quyển cuối (mười hai)

Lê Khang Thành vô luận như thế nào cũng không nghĩ đến, Khâu Từ xuất hiện, sẽ làm kế hoạch của ông ta nháy mắt nứt toác, người khác thì thôi đi, nhưng Thành gia và Triệu gia có lực ảnh hưởng mạnh nhất đối với tập đoàn Viễn Dương thế nhưng cũng không ủng hộ ông ta.

Cứ như vậy, Thành gia và Triệu gia, thêm Lâm gia sau lưng Lâm Mạn, ba đại gia tộc đều ủng hộ Khâu Từ.

Ông ta không hề có phần thắng, trước tiên đã bị đá ra khỏi bố cục.

Năm đó không thể cướp được tài sản từ tay Lê Khang An, bởi vì có Lê Viễn tồn tại thì thôi đi. Nhưng hiện tại mắt thấy đã sắp đến tay, lại toát ra cái Khâu Từ.

Ông ta bỗng nhiên nghĩ đến, Khâu Từ hình như thường xuất hiện cạnh Nam Tinh.

Khâu Từ rốt cuộc là ai.....

Ong ta đang nhắm mắt trầm tư, bỗng nhiên di động vang lên. Ong ta nhìn thoáng qua người gọi, là Lý Nhụy, ánh mắt ông ta nặng nề, nhấn nghe lại không nói gì.

Lý Nhụy cảm giác được đầu kia đang tức giận, không khí hơi xấu hổ, nhưng bà ta vẫn nói: "Ba của A Lạc cũng không nghe tôi, với ông ta mà nói, nhi tử quan trọng hơn tôi, A Lạc là bạn Lê Viễn, cho nên....."

"Không sao, tôi không trách cô."

Lý Nhụy nghe ngữ khí liền biết ông ta đang trách mình, nhưng nếu ông ta nói không trách, bà ta cũng không giải thích thêm, nhưng hai người như vậy, thật sự là chả thú vị gì. Bà ta lại nói: "Ba của A Lạc nói tháng sau bắt đầu muốn cho tôi đi cùng hắn tới tổng bộ công ty, ngồi máy bay từ đây cũng muốn 5 tiếng, cho nên tôi nghĩ, quan hệ này của chúng ta, liền kết thúc đi."

Lê Khang Thành hơi nhượng mảy, bà ta là cái thá gì? Vậy mà mở miệng nói chuyện này trước. Ông ta nhàn nhạt nói: "Được."

Lý Nhụy nhẹ nhàng thở phào một hơi, bỗng nhiên lại nghe đầu kia trào phúng cười, nói: "Dù sao với tôi mà nói, cô cũng không mới mẻ gì."

Lý Nhụy chợt cảm thấy bị vũ nhục, bà ta tức giận đến nắm chặt di động, muốn chất vấn ông ta, nhưng Lê Khang Thành đã treo. Bà ta

lại gọi qua, ông ta không tiếp.

"Hỗn đản." Lý Nhụy tức giận đến quăng luôn điện thoại xuống đất, đột nhiên vì bản thân phát sinh quan hệ với loại người này mà cảm thấy ghê tởm, bà ta bị mù, mới có thể sau khi ông ta xé rách da mặt mới phát hiện té ra ông ta là kẻ ghê tởm như vậy.

Bà ta tức giận một hồi lâu, mới cúi người đi nhặt di động lên, đột nhiên phát hiện di động bể nát dựng đứng lên. Bà ta sửng sốt, màn hình đi động đen thui lại xuất hiện một khuôn mặt trẻ con, ngửa đầu cười "Hì hì" với bà ta, vụn phần quỷ dị.

Lý Nhụy sợ tới mức hét lên, xoay người chạy đi, đầu va phải vách tường, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Đứa bé quỷ kia nhảy ra khỏi màn hình, miệng đầy răng lờm chờm cười với bà ta, thân hình đột ngột phình to lên như trái bóng, mặt quỷ dè xuống, cơ hồ dán lên mặt bà ta.

Lý Nhụy nháy mắt bất tỉnh.

Người hầu dưới lầu nghe thấy động tĩnh chạy lên, chỉ thấy Lý Nhụy ngã trên mặt đất, trong phòng cái gì cũng không có.

Chờ Lý Nhụy tỉnh lại, nói mình thấy một đứa bé quý, người hầu cẩn thận nói: "Phu nhân có phải lại giống như hai năm trước lúc thiếu gia xảy ra chuyện, bắt đầu mơ thấy ác mộng hay không?"

Nàng ta vừa nói, Lý Nhụy mới nhớ mình bị suy nhược thần kinh, chịu không được kích thích, nếu không sẽ dễ gặp ác mộng. Chẳng lẽ vừa rồi bị Lê Khang Thành chọc tức đến hồ đồ?

Bà ta thở dài một hơi, bà ta lại không thích nam nhân kia, còn không đến mức tức giận, sao có thể tức đến mức đó.

&&&&&

Khâu Từ thay Lê Viễn tiếp quản công ty nên hôm nay phải đến công ty, chỉ là chường mặt ra, mở một cuộc họp là xong, Lâm Mạn nói, bề ngoài là công ty của hắn, sau màn nàng sẽ tiếp tục xử lý công ty, nhưng theo lưu trình tất yếu, vẫn phải đến dạo một vòng.

Sáng sớm Lâm Mạn đã sai người mang âu phục tới, Khâu Từ đã quen mặc thường phục, khi đứng trước gương đeo cà vạt, nhìn bản thân trong gương, không khỏi cảm thấy xa lạ.

Nam Tinh thấy hắn đứng một hồi lâu, đi đến cạnh hắn nhìn vào gương, không thể không nói, thường thì trang phục mà nam nhân mặc vào thấy đẹp nhất, hoặc là quân trang, hoặc là tây trang. Huống

chi, Khâu Từ vốn dĩ có bộ dạng tuấn lãng, mặc tây trang vào, càng có vẻ sang sảng, còn thêm cảm giác nam tính thành thực trầm ổn.

Khâu Từ nghiêng đầu nhìn Nam Tinh, một tay xách cà vạt, hỏi: "Soái không, Tinh Tinh cô nương."

Nam Tinh đột nhiên thấy buồn cười, nàng cầm lấy cà vạt, thả lên cổ hắn, nói: "Phải nhanh lên, sắp trễ rồi."

Khâu Từ bất ngờ hỏi: "Cô biết thật?"

"Không biết." Nam Tinh cúi đầu tra di động, nói, "Đừng nhúc nhích, tôi tìm video, đang học, nhanh thôi."

Khâu Từ bỗng dưng cười, lẳng lặng chờ nàng học xong. Lát sau Nam Tinh tìm được video, thử thật cho hắn, vậy mà cũng thành công. Nàng rất là vừa lòng, nói: "Đi đi, Mạn Mạn nói nhanh lắm, tôi chờ anh về cùng nhau ăn cơm."

"Tôi ra cửa, cô ở đây, hoặc là về cửa hàng Đào gia, đừng đi lung tung một mình, biết không?"

Nam Tinh nghe ra hắn lo lắng, nàng nói: "Tôi sẽ không đi lung tung, định trong tối ta ngoài sáng, tuy rằng tôi là một con mồi tốt, nhưng

không có mười phần năm chắc, tôi sẽ không đi làm mồi, nếu không chỉ là chịu chết."

Nhưng muốn nàng ôm cây đợi thỏ, nàng cũng làm không được.

Khâu Từ hơi yên tâm một chút, Lâm Mạn điện thoại tới, hắng xuống lầu hội hợp với nàng.

Khâu Từ đi rồi, Nam Tinh liền lấy bút chu sa ra, lấy chút máu của mình thay thế chu sa, ngòi bút nháy mắt hút cạn máu, nhưng không xuất hiện tơ đỏ.

Cát Hồng nuốt máu của người Nam gia, thì máu của Nam Tinh và lão ta sẽ giống nhau, theo lý phải dùng bút chu sa để tìm là được.

Nhưng hiện tại bút không có động tĩnh, vậy thì có hai khả năng, một là lúc đầu máu của Cát Hồng không được loại bỏ sạch sẽ, trộn lẫn một nửa máu của người Nam gia, không tương đồng với huyết mạch của nàng; hai là Cát Hồng không có mặt trong vòng trăm dặm, khoảng cách quá xa vô pháp truy tung.

Nàng không biết rốt cuộc là loại nào, vì thế thả bút chu sa lên bàn, nếu là khả năng thứ hai, thì một khi Cát Hồng xuất hiện, ít nhất có thể biết được tung tích của lão ta.

Trong lòng nàng vẫn luôn có một cái nghi hoặc, vì sao mấy trăm năm qua Cát Hồng không hề biết A Nguyệt tồn tại, sau khi nàng bị Trường Không làm cho bại lộ tung tích, A Nguyệt cũng nhanh chóng bị tìm ra, lúc ấy nàng đã cắt đứt hết thủy liên hệ với A Nguyệt, theo lý thuyết Cát Hồng không thể biết đến.

Nàng đã dặn dò, A Nguyệt hẳn là không còn sử dụng Huyền môn ảo thuật của Nam gia nữa, vậy thì rốt cuộc là cái gì.....

Nam Tinh đột nhiên khựng lại.

Bút chu sa.

Nàng cẩn thận nhớ lại lời Triệu Kỳ nói trước đó, hẳn nói A Nguyệt nhờ hẳn đi chôn bút, quay đầu lại bút mất tăm.

Chẳng lẽ lúc hẳn chôn bút, bị Cát Hồng thấy? Nàng nghĩ vậy, lập tức gọi điện cho Triệu Kỳ.

Một tiếng còn chưa vang xong, bên kia đã tiếp, mở miệng liền nói: "A tỷ."

Nam Tinh trong lòng khẽ run, một hồi mới nói: "Triệu Kỳ, tôi có việc muốn hỏi cậu. Lúc ấy cậu nói đem bút chu sa đi lấp, là ở đâu, lúc ấy

còn có ai biết?"

Triệu Kỳ nói: "Ở ngay hoa viên sau nhà, lúc ấy.....chỉ có Lê bá bá biết, ông ta vừa lúc tới nhà chúng ta làm khách."

Nam Tinh nắm chặt di động, lại hỏi: "Ông ta có hỏi chuyện về bút chu sa hay không?"

"Có." Triệu Kỳ bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nói, "Lúc ấy bút đựng trong hộp, ông ta hỏi cái này là cái gì, tôi mở hộp ra, ông ta vừa thấy bút chu sa, sắc mặt đột nhiên thay đổi. Có điều ông ta giải thích là mình không ăn cơm trưa, dạ dày không thoải mái. Cuối cùng ông ta hỏi tôi, đây là đồ của ai, tôi nói là của A Mễ....."

Hắn tựa hồ cũng ý thức được lý do Nam Tinh hỏi mấy câu này, thanh âm của hắn có chút cứng đờ, hỏi: "Chị hoài nghi người thấy bút chu ra, là hung thủ? Cây bút kia, rốt cuộc là có địa vị gì?"

"Nó là món mà tổ phụ của tôi và A Nguyệt tặng cho bọn tôi, về sau tôi sẽ chậm rãi giải thích cho cậu." Nam Tinh nghĩ một chút, lại hỏi, "Lê bá bá mà cậu nói, có phải là Lê Khang Thành hay không?"

"Đúng vậy, chính là bác của Lê Viễn."

Triệu Kỳ lại nói: "Lúc trước tôi dùng thân phận Thạch Bát Lâu đi tìm mẫu thân Kiều Niệm, cũng là ông ta giới thiệu, nói là có quen một bằng hữu trong nghề. Tôi từng hỏi ông ta vị bằng hữu kia là ai, ông ta không nói."

Nam Tinh sửng sốt, bỗng nhiên nhớ tới Phùng Nguyên từng nói qua — — "Tư liệu về Thạch Bát Lâu là lão đại bọn tôi đưa".

Lê Khang Thành chính là Cát Hồng?

Không thể hoàn toàn khẳng định, nhưng người đáng nghi nhất, chính là Lê Khang Thành. Ngày đó nàng đi xem biệt thự cùng Lâm Mạn, Lê Khang Thành chưa bao giờ gặp qua nàng, lại hỏi nàng có phải tên Nam Tinh hay không.

Lê Khang Thành có thể làm Trường Không làm giả một phần tư liệu cho Triệu Kỳ;

Lê Khang Thành đã thấy bút chu sa của A Nguyệt;

Lâm Mạn cũng từng nói, 5 năm trước Lê Khang Thành đột nhiên giống như biến thành người khác.

Nam Tinh từ trong đám tin tức hỗn loạn mà bắt giữ từng manh mối một, tuy vô pháp chắc chắn là Cát Hồng hiện tại đã đoạt xá Lê Khang Thành, nhưng ông ta có hiềm nghi lớn nhất.

Cục diện bị động dịch trong tối ta ngoài sáng, rất có khả năng được đảo ngược.

Hơn nữa nếu Lê Khang Thành thật sự là Cát Hồng, vậy thì nàng hiện tại đang ở vào thế có lợi, bởi vì ông ta không biết nàng đã biết thân phận của ông ta.

Đã biến thành thế cục dịch minh ta ám.

Nam Tinh treo điện thoại, nàng đột nhiên không yên tâm về Khâu Từ, nếu đúng như nàng dự đoán, với tính cách âm ngoan của Cát Hồng, ông ta có khả năng sẽ xuống tay với Khâu Từ người cản đường ông ta cướp đi sản nghiệp của Lê Viễn. Nàng lập tức gọi điện cho Khâu Từ, nhưng di động không có ai tiếp.

Nàng gọi liên tiếp ba cú, đều không có người tiếp. Nàng bắt đầu nôn nóng, lập tức rời khách sạn, đến tập đoàn Viễn Dương.

Khâu Từ có phải đã xảy ra chuyện rồi hay không? Cát Hồng xuống tay thật sự nhanh như vậy sao? Hẳn không thể có việc, hẳn mà có việc, cho dù nàng báo thù thành công, đã không còn muối muối, đã

không còn hẵn, nhân sinh quá dài này, cũng có thể kết thúc, không hề ý nghĩa nữa.

Tài xế lái hơi chậm, Nam Tinh nhịn không được thúc giục: "Ngài mau chút đi."

"Có camera tốc độ a tiểu thư, bị chụp ảnh sẽ bị trừ điểm."

Nam Tinh đành phải nhẫn nại mà chờ, hận không thể tự mình chạy tới.

Chờ rồi cuộc tới công ty, nàng bước nhanh vào trong, lại bị bảo an ngăn lại, thấy nàng không có thẻ công tác, nói: "Xin lỗi, khách thăm xin đến lễ tân đăng ký."

"Tôi tìm Lâm Mạn." Nam Tinh nói, "Anh điện thoại cho cô ấy, nói có người tên Nam Tinh tìm."

"Lâm tiểu thư lúc này đang mở họp, chắc là không tiện nghe điện thoại."

"Mở họp?" Nam Tinh lúc này mới nhớ là Khâu Từ đến để mở họp, vậy thì di động không tiếp được cũng bình thường, nàng quên mất điểm này, nàng lại hỏi, "Khâu Từ đâu?"

"Cũng ở trong phòng họp."

Nam Tinh thở phào nhẹ nhõm một hơi, cảm thấy mình đã khấn trương quá mức. Khâu Từ lợi hại hơn nhiều so với tưởng tượng của nàng, sao nàng lại sợ hãi như vậy. Thì ra trong lòng mình, hắn đã ở vị trí quan trọng nhất.

Cuộc họp kéo dài hơi lâu, chờ Lâm Mạn ra, trợ lý liền nói có vị Nam Tinh tiểu thư tìm nàng. Nàng hơi ngoài ý muốn, lại cảm thấy chắc là tìm Khâu Từ, nàng chậm hai bước chờ hắn ra, nói: "Nam Tinh ở đại sảnh, hắn là tới tìm cậu."

"Hửm? Nam Tinh tới?" Khâu Từ bước nhanh tới thang máy, ngay cả Lâm Mạn cũng bị bỏ rơi.

Hắn xuống tới tầng một, quả nhiên nhìn thấy Nam Tinh. Vẫn luôn ngó nghiêng Nam Tinh nhìn thấy hắn, hoàn toàn yên tâm. Lát sau Khâu Từ đã tới trước mặt nàng, hỏi: "Sao cô lại tới đây? Không phải nói là chờ ở khách sạn sao?"

Nam Tinh hỏi: "Bạn xong rồi? Có thể đi rồi?"

"Ừm."

Nam Tinh không trả lời, cuộc họp vừa kết thúc, người ra vào quá nhiều. Nàng túm tay hắn kéo ra ngoài, vì vậy mọi người ở công ty liền thấy tiểu Lê tổng vừa rời ở trong cuộc họp còn sấm rền gió cuốn lại bị một cô nương dắt ra ngoài, còn cười khế, hoàn toàn bất động với bộ dạng nghiêm túc vừa rời.

Nam Tinh đi rất nhanh, nhanh đến độ Khâu Từ cũng sợ nàng vấp chân, ra khỏi công ty liền thu tay lại, dắt ngược lại tay nàng, làm nàng thả chậm bước chân, nói: "Đi chậm một chút."

"Tôi đại khái đã đoán ra hiện tại Cát Hồng đoạt thân thể của ai để tồn tại, nhưng còn không có chứng cứ."

Khâu Từ lập tức hỏi: "Là ai?"

"Lê Khang Thành."

"Lão ta?" Khâu Từ có chút ngoài ý muốn, "Vì sao?"

Nam Tinh đem mọi chuyện Triệu Kỳ nói kể lại với hắn, cộng thêm phân tích của bản thân, Khâu Từ sau khi nghe xong cũng đồng ý với nghi ngờ của nàng, điểm đáng ngờ đều chỉ hướng Lê Khang Thành, hắn trầm tư một lát, nói: "Có thể tìm cái biện pháp tóm Lê Khang Thành trước, rồi lại xác nhận."

"Lỡ tóm sai?"

Khâu Từ nghĩ nghĩ, nói: "Không sao, dù sao lão ta cũng là tên hỗn đản."

"....." Nam Tinh chưa thấy qua lý do nào không ra hồn như vậy, có điều nàng vẫn tiếp thu.

"Tôi hỏi Mạn Mạn một chút, Lê Khang Thành đã tới Thượng Hải chưa." Khâu Từ còn chưa gọi xong, liền nghe thấy di động của Nam Tinh vang lên.

Nam Tinh thấy người gọi, hơi khựng lại, ngẩng đầu nói: "Thành Lạc Gia."

Khâu Từ mặt mày khẽ nhúc nhích, nói: "Tiếp đi."

Nam Tinh mới vừa tiếp nghe, Thành Lạc Gia liền hỏi: "Nam Tinh, cô ở cửa hàng Đào gia sao? Tôi có việc muốn tìm cô."

"Nói trong điện thoại đi."

"Cô đừng hiểu lầm, không phải chuyện của tôi, là chuyện của mẹ tôi, hai ngày nay mẹ tôi như.....như là bị quỷ ám. Tôi không quen ai khác biết mấy chuyện này, thật sự xin lỗi đã quấy rầy cô."

Nam Tinh lúc này mới nói: "Mẹ cậu ở đâu?"

"Tôi đã đưa bà đến Thượng Hải, tinh thần của bà rất xấu, mới vừa xuống máy bay, đang đến cửa hàng Đào gia."

"Tôi không ở cửa hàng Đào gia." Nam Tinh suy nghĩ một lúc, nói, "Tôi ở khách sạn, cậu mang mẹ cậu đến khách sạn này....."

Khâu Từ nhìn nàng treo điện thoại, hỏi: "Cô để hân tới khách sạn, hân liền thấy tôi và cô ở cùng một chỗ."

"Ừm." Nam Tinh nhìn hân, "Ngày đó hân gọi điện cho tôi, nói sẽ làm ba ba hân ủng hộ anh, cuối cùng hân nói, không cần tôi hồi báo gì cả, bởi vì hân thích tôi."

"Rất trực tiếp."

"Cho nên tôi cần hoàn toàn chặt đứt niệm tưởng của hấn." Nam Tinh nói, "Tôi là muốn đặc biệt cho hấn biết tôi và anh ở chung."

— — tuy chỉ là giả ở chung.

Khâu Từ ngay cả đi ngang qua cửa phòng nàng cũng không nhìn thêm cái nào, thật sự quân tử.

Khâu Từ nghĩ nghĩ, cười nói: "Nam Tinh, chúng ta đi mua nhẫn đi, lúc cô không có việc gì liền dùng tay vuốt vuốt tóc, dùng cái tay đeo nhẫn. Lúc này mới có thể hoàn toàn chặt đứt ý tưởng của người ta."

"Cứ vậy mà cầu hôn?" Nam Tinh nói, "Tôi không đáp ứng."

Khâu Từ cười: "Quá đơn giản? Vậy để tôi nghĩ long trọng một chút."

Nam Tinh giương mắt nhìn hấn, nói: "Tôi chờ anh. Chờ những việc này đều kết thúc, trần ai lạc định."

Khâu Từ gật gật đầu: "Hết thấy đều sẽ kết thúc."

Kết thúc ngày đó, cũng là khởi đầu mới cho

Chương 86: Quyền cuối (mười ba)

Thành Lạc Gia mang mẫu thân vào khách sạn, từ thang máy tầng 19 bước ra, tìm được phòng Nam Tinh, gõ cửa phòng. Cửa chỉ chốc lát sau là mở, nhưng người mở cửa lại là Khâu Từ. Hắn sững sốt, Khâu Từ có vẻ biết hắn sẽ tới, nói: "Vào đi, Nam Tinh đang đợi mọi người."

Khâu Từ nhìn mẫu thân Thành Lạc Gia thêm vài lần, so với lần trước gặp mặt, Lý Nhụy quả thực tiều tụy như đã biến thành người khác. Tóc của bà ta được chải gọn gàng, nhưng hốc mắt hãm sâu, khí sắc toàn thân đều cực kém.

Trên người quanh quẩn một hơi thở kỳ quái, tuyệt đối không bình thường.

Thành Lạc Gia đỡ mẫu thân vào, gian phòng này rất lớn, giống như là một căn chung cư nhỏ, có phòng bếp mở và phòng khách nhỏ, nhưng những nơi mắt có thể nhìn đến, chỉ có một gian phòng ngủ. Giày có nam có nữ, trên bàn có hai cái ly, trên sofa còn có áo khoác nữ.

Hai người bọn họ đã ở chung.

Thành Lạc Gia không nói gì thêm, Khâu Từ đã rót trà cho bọn họ. Lý Nhụy run rẩy nhận lấy, suy yếu đến độ ngay cả sức bưng ly trà cũng sắp cạn.

Lát sau Nam Tinh thay xong quần áo từ trong bước ra, nhưng vừa thấy Lý Nhụy, đồng tử liền co rút lại.

Nàng bước nhanh đến, tóm lấy cổ tay Lý Nhụy, dùng sức ấn một cái, mạch máu nổi trên cổ tay nhìn như có trùng bơi, không ngừng bơi qua bơi lại trong mạch máu, cử động cực nhanh.

"Mẹ của cậu bị nguyên rửa." Nam Tinh hỏi, "Có phải vừa nhắm mắt lại liền thấy những thứ đáng sợ hay không?"

Lý Nhụy vốn dĩ tới lúc này cũng không ôm hy vọng gì nữa, nhưng khi tử kiên trì, liền tới đây. Nghe thấy những lời này, trong mắt bà ta lại cháy lên hy vọng. Hai ngày này bà ta đã nghe vô số bác sĩ nói cái gì mà thân thể kém, dinh dưỡng không đủ, thân thể suy nhược. Lại không có một ai có thể giải thích vì cái gì bà ta vừa nhắm mắt thì thấy ác mộng, nhưng cô nương này vừa liếc mắt một cái đã nhìn thấu.

"Đúng.....đều là mấy thứ đáng sợ, quỷ quái, quỷ quái dữ tợn, nhìn thật đến mức không giống như là giả."

Thành Lạc Gia lo lắng hỏi: "Nam Tinh, cô có biện pháp sao?"

"Có." Nam Tinh nói, "Nơi này là khách sạn, có rất nhiều phòng trống, cậu đi đặt một gian nghỉ ngơi đi, bởi vì cần rất lâu."

"Tôi có thể chờ."

"Nhưng tôi không tiện để cậu thấy tôi làm những gì."

Thành Lạc Gia khựng lại, đành phải đứng dậy, nói: "Mẹ, mẹ cứ tin tưởng Nam Tinh, cô ấy sẽ chữa khỏi cho mẹ. Con ở ngay bên ngoài, có chuyện gì thì mẹ kêu con, được không?"

Lý Nhụy gật đầu, bà ta lại nhìn nhìn Nam Tinh, thì ra đây là Nam Tinh, người mà nhi tử bà ta thích. Nhưng cô nương này thoạt nhìn cũng không thích nhi tử của bà ta, hơn nữa hiển nhiên là đã có bạn trai.

Làm mẹ thì sẽ trở nên mạnh mẽ, bà ta ngay cả sức bùng trà cũng không có, nhưng vẫn có sức nhìn nàng thêm vài lần, nghĩ đến chuyện của nhi tử.

Chờ Thành Lạc Gia ra ngoài, Nam Tinh liền nói: "Người này chắc là rất hận bà, cho nên mới hạ nguyên rửa ác độc như vậy, bà có đắc tội ai hay không?"

Lý Nhụy đột nhiên nghĩ tới Lê Khang Thành, rốt cuộc mấy chứng bệnh trạng này đều là sau khi bà ta nói chia tay ông ta mới xuất hiện. Nhưng một khi nói ra mà bị hỏi kỹ, quan hệ tình nhân của bà ta và Lê Khang Thành liền bị lộ tẩy. Bà ta lắc đầu, nói: "Không có."

Nam Tinh đã gặp qua quá nhiều người, một chớp mắt do dự của bà ta cũng không thể thoát khỏi mắt nàng. Ngay cả Khâu Từ cũng cảm thấy Lý Nhụy có người để hoài nghi, nhưng xuất phát từ nguyên nhân nào đó, bà ta không muốn nhắc tới.

"Tôi trước tiên cởi bỏ nguyên rửa cho bà." Nam Tinh buông cổ tay của bà ta, đứng dậy vào nhà lấy đồ vật trong ba lô, lúc đi liếc mắt ra hiệu cho Khâu Từ một cái.

Một lát Khâu Từ cũng vào, thấp giọng: "Làm sao vậy?"

"Cát Hồng." Nam Tinh giương mắt nhìn hắn, nói, "Huyết cổ cũng là một trong những cấm thuật của Nam gia, ngoại trừ Cát Hồng, tôi không thể nghĩ ra người thứ hai biết dùng. Muốn hạ nguyên rửa này, không phải là chuyện ngày một ngày hai, cho nên Lý Nhụy nhất định là đã gặp qua Cát Hồng, hoặc là nói, bà ta gặp qua người bị Cát Hồng đoạt xá. Loại chú thuật này ngày thường sẽ không có gì, cần người thi chú mở ra chìa khóa, giống như dưỡng cổ trong thân thể người khác, không nghe lời, liền đem đối phương chậm rãi cắn nuốt."

"Nếu thật là vậy, đúng là tác phong của Cát Hồng." Khâu Từ nghĩ nghĩ, nói, "Chỉ là bà ta có vẻ không muốn nói.....để tôi nghĩ cách."

Lúc Lý Nhụy đang đợi, cũng có ý đồ thuyết phục bản thân nói hết mọi chuyện cho Nam Tinh, nhưng chuyện như vậy bà ta thật sự không thể nói nên lời.

Cửa phòng mở ra, nhưng bước ra là Khâu Từ. Lý Nhụy không thấy Nam Tinh, cũng không có sức lực để hỏi, liền chờ ở đó. Khâu Từ đến rót trà, nói: "Thành thái thái, cháu tên Khâu Từ, là đệ đệ của Lê Viễn."

"Tôi biết cậu."

"Lời cháu nói, Thành thái thái đại khái là nghe cho biết đi?" Khâu Từ tiếp tục nói, "Người hạ chú cho bác, không phải người lương thiện, độc huyết cổ này, không phải ở trong người bác một sớm một chiều. Ngày thường cũng sẽ không có chuyện gì, để chú thuật có hiệu lực, là yêu cầu người hạ chú đích thân mở khóa. Cho nên cháu nghĩ, người nọ quen biết bác, hơn nữa giao tình không cạn, nhưng gần đây quan hệ tan vỡ, cho nên hẳn mới mở khóa. Có điều cháu không nghĩ ra được, phải có hận ý bao lớn, mới có thể muốn hạ sát thủ với bác."

Lý Nhụy trong lòng chấn động, hỏi: "Đã sớm chôn xuống?"

"Đúng vậy."

Lý Nhụ buồn bã cười, bà ta cho rằng cho dù Lê Khang Thành không yêu mình, ít nhất cũng có chút cảm tình, không nghĩ tới.....

"Người này muốn giết bác, cho dù lần này Nam Tinh giải được, khó đảm bảo hắn sẽ không làm tiếp. Hơn nữa lần này là giết bác, ai biết hắn có phải cũng có sát tâm với người bên cạnh bác hay không."

Lý Nhụ sửng sốt, bà ta đột nhiên nhớ ra bà ta từng nói với Lê Khang Thành, bởi vì A Lạc là bạn tốt của Lê Viễn, cho nên ủng hộ Khâu Từ. Vậy Lê Khang Thành có thể ghi hận con trai của bà ta hay không?

Toàn thân bà ta lạnh băng, trong lòng đã thập phần hoảng loạn. Bà ta nói: "Nếu tôi nói ra người nọ là ai, các người có thể giết hắn hay không?"

Khâu Từ không nghĩ tới Lý Nhụ cũng là người tàn nhẫn, vừa mở miệng chính là giết. Hắn nói: "Phải xem người nọ đã làm cái gì."

"Hắn muốn giết tôi, như vậy còn chưa đủ?" Lý Nhụ nói, "Các người đồng ý với tôi, giết hắn, tôi liền nói cho các người hắn là ai."

"Ha." Cửa phòng lại mở, Nam Tinh cười lạnh một tiếng đi ra, nói, "Bà coi chúng tôi là cái gì? Muốn dùng chuyện này tới áp chế chúng tôi. Bà không nói cho chúng tôi biết, đối với chúng tôi có tổn thất gì?"

Không có. Lý Nhụy, bà muốn ép bức người khác, cũng xin suy xét rõ ràng bản thân mình đang ở trong tình cảnh gì. Tôi xem mặt mũi con trai bà, sẽ giải quyết huyết cổ cho bà, chuyện còn lại, tôi không muốn biết."

Lý Nhụy ngậy người, cô nương này nói chuyện lạnh như lưỡi đao.

Khâu Từ bất đắc dĩ nói: "Đúng là như thế, là cháu quá tò mò, hiện tại không hiểu kỳ nữa. Thành thái thái, giải xong huyết cổ liền làm phiền ngài rời đi, đừng kéo chuyện phiền toái cho chúng cháu nữa."

"Từ từ." Lý Nhụy đã suy nghĩ cẩn thận, bà ta sợ huyết cổ thật sự là Lê Khang Thành hạ, vậy con trai của bà ta chỉ sợ cũng rất nguy hiểm, bà ta bất chấp mặt mũi, nói, "Có thể là Lê Khang Thành, bá phụ của Khâu Từ cậu."

Đang điểm huyết vẽ bùa động tác của Nam Tinh khựng lại, Khâu Từ cũng kiềm chế mấy nghi vấn trong lòng lại.

Lý Nhụy nói ra những lời này, ngược lại nhẹ nhàng hơn rất nhiều, những câu kế tiếp, bà ta cũng không che giấu nữa, nói: "Tôi và Lê Khang Thành, quan hệ hơn cả bằng hữu, hẳn muốn tôi khuyên ba của A Lạc, đừng ủng hộ cậu, mà hãy ủng hộ hẳn. Nhưng A Lạc lựa chọn cậu, cho nên tôi làm mẹ, cũng cùng hẳn thuyết phục ba hẳn. Đại khái là như vậy, Lê Khang Thành hận tôi, muốn giết tôi."

Bà ta bỗng nhiên nhớ tới cái gì, ngược lại nhìn về phía Nam Tinh, nói: "Có một việc tôi không biết có nên nói với cô hay không, lúc trước khi tôi ở trước mặt Lê Khang Thành từng nhắc tới tên của cô, hấn phản ứng rất kỳ quái, như là rất để ý tới cô."

Khâu Từ khẽ nhíu mày, nói: "Vì sao chuyện nhỏ như vậy bác lại nhớ rõ như vậy?"

Lý Nhụy nhàn nhạt nói: "Bởi vì tôi là nữ nhân."

Khâu Từ đột nhiên hiểu ra, ghen. Hấn tức khắc hiểu rõ quan hệ giữa Lý Nhụy và Lê Khang Thành.

Lý Nhụy trầm mặc, thản nhiên nói: "Tôi biết mấy người đoán được cái gì, chuyện này tôi sẽ thẳng thắn với ba ba của A Lạc, hết thầy hậu quả, tôi sẽ gánh vác."

Chỉ là nếu để con trai biết, bà ta không biết hấn sẽ thất vọng, sẽ hận bà ta đến cỡ nào. Nhưng bà ta không thể giấu diếm nữa, đây không phải là cuộc sống bà ta muốn. Lúc trước sau khi A Khổng xảy ra chuyện, quan hệ giữa bà ta và con trai rất tệ, chồng lại thường xuyên không ở nhà. Khi đó Lê Khang Thành xuất hiện, ôn nhu săn sóc, bù đắp rất tốt cho khoảng trống trong lòng bà ta.

Sự tình cứ như vậy thuận theo tự nhiên mà phát triển, thành tình nhân của nhau.

Nhưng hiện tại Lý Nhụy hoàn toàn tỉnh ngộ, Lê Khang Thành căn bản chính là kẻ tiểu nhân, những gì hai người trải qua, làm bà ta thấy ghê tởm, làm bà ta tràn ngập cảm giác tội lỗi. Con đường có thể rửa sạch cảm giác tội lỗi này, chỉ có thẳng thắn với chồng.

Nam Tinh hỏi: "Tùy tiện hỏi một câu, trên người Lê Khang Thành có dấu máu hay ấn ký cùng loại hay không?"

Lý Nhụy nghĩ nghĩ, nói: "Có, ở gáy."

Nam Tinh cố nén phập phồng trong lòng, hỏi: "Xin hỏi là vẫn luôn có?" Việc này không bài trừ là Lê Khang Thành trời sinh đã có dấu vết, nàng cần xác nhận rõ ràng.

Lý Nhụy khẽ lắc đầu: "Tôi cũng không biết, từ hai năm trước khi ở bên nhau, đã có." Bà ta nói xong, lại nghĩ tới cái gì, nói, "Nếu cô muốn biết trước kia có hay không, hỏi một người, chị ta nhất định biết."

"Ai?"

"Thẩm Hân."

Nam Tinh nhíu mày, chưa bao giờ nghe qua tên này, nhưng Khâu Từ lại cảm thấy quen tai, nghĩ cẩn thận, nói: "Vợ của Lê Khang Thành."

Nam Tinh hiểu ra, dựa theo suy tính của nàng, Lê Khang Thành rất có khả năng là vào năm sáu năm trước bị đoạt xá, sau khi bị đoạt xá, dấu máu mới có thể xuất hiện. Nhưng nghe nói Lê Khang Thành và vợ ông ta kết hôn đã mười mấy năm, cho nên nếu trước đó không có, Lê Khang Thành nhất định chính là Cát Hồng.

Lý Nhụy lại nói: "Hân tử làm người rất hiếu thắng, cũng đích xác là nữ cường nhân. Chị ta cùng Lê Khang Thành cũng coi như là phu thê ân ái, mấy năm trước đột nhiên lạnh nhạt với Lê Khang Thành, kinh doanh sự nghiệp riêng cho bản thân, hai người ở riêng đã nhiều năm, tính lên cũng đã lâu không gặp. Tôi và chị ta giao tình không thâm, chuyện gặp mặt, cô cậu phải tự an bài."

Khâu Từ nói: "Tôi đi an bài."

Khâu Từ cũng không biết số điện thoại của Thẩm Hân, hỏi Lâm Mạn.

Nam Tinh thấy hẳn quay về phòng ngủ gọi điện thoại, vì thế đi giải cổ cho Lý Nhụy. Cát Hồng luôn thích hạ cấm thuật, y vào bản thân là trường sinh thân thể, cho nên không hề cố kỵ mà dùng cấm thuật, việc này với lão ta mà nói là không hề tổn thương. Nhưng đối với người giải cổ, lại có hao tổn rất lớn.

Khi Khâu Từ đi gọi điện cho Thẩm Hân, thanh âm tiếp điện thoại rất bình tĩnh, tĩnh đến có chút lạnh.

"Chào ngài, cháu là Khâu Từ, đệ đệ của Lê Viễn."

Thanh âm đầu kia bình đạm, nói: "Tiểu Lê tổng lúc này gọi điện, có chuyện gì? Bàn chuyện làm ăn?"

"Không phải việc làm ăn, là muốn gặp ngài."

"Nếu không phải việc làm ăn, có gì để gặp, tôi và Lê gia các cậu đã không có quan hệ gì nữa."

"Là chuyện về Lê Khang Thành."

Thẩm Hân trầm mặc một lát, nói: "Cậu ở Thượng Hải?"

"Ở."

"Tôi ngày mai sẽ bay đến Thượng Hải."

Khâu Từ không nghĩ tới đề cập đến Lê Khang Thành, Thẩm Hân liền bằng lòng gặp bọn họ. Hấn nói cho Thẩm Hân thời gian cùng địa điểm gặp mặt, treo điện thoại đi ra, liền thấy Nam Tinh đang trừ cổ cho Lý Nhụy.

Nàng cắt một nhát trên cổ tay Lý Nhụy, máu nhiễm đỏ tay nàng, như là máu chảy ra từ chính tay nàng. Lý Nhụy có chút hoảng sợ, mới vừa giật giật, liền nghe Nam Tinh trầm giọng: "Đừng cử động."

Lý Nhụy không dám động, nhưng kỳ quái là cho dù dao cắt lên tay bà ta, bà ta cũng không cảm thấy đau.

Nam Tinh lấy chường ấn phù văn, ấn lên miệng vết thương kia. Phù văn nháy mắt bị máu nhiễm đỏ, hóa thành phù văn màu trắng, từ miệng vết thương chui vào thân thể Lý Nhụy, nhanh chóng chuyển động.

Một lát sau, phù văn kia liền kéo thứ gì đó ra khỏi miệng vết thương, nó gắt gao cuốn một thứ bò ra ngoài, nhưng bên trong chỗ "bụng" đang cuốn lên vẫn có thứ gì đó luôn giãy giụa, muốn chui trở lại thân thể Lý Nhụy.

Phù văn hao hết khí lực, dùng sức lặn ra ngoài, cái bụng mở ra, một con trùng nhỏ màu đỏ máu liền muốn chạy trốn, nháy mắt bị Nam Tinh dùng chủy thủ chọc thủng, máu bắn ra xa nửa trượng, huyết cổ kia giãy giụa một lát, liền chết, hóa thành một bãi máu loãng.

Nam Tinh rút chủy thủ lên, nói: "Đi rửa ráy đi, không có việc gì, chỉ là bà đừng để Lê Khang Thành nhìn thấy bà, nếu không lão ta liếc mắt một cái là có thể nhìn ra trên người của bà đã không còn huyết cổ, bà cũng phải tiếp tục giả bệnh với người ngoài."

Lý Nhụ hỏi: "Giả tới khi nào, cả đời sao?"

"Không cần." Nam Tinh nói, "Bà chờ một thời gian, có lẽ không cần quá lâu."

Trên tay nàng còn nắm chủy thủ lấy máu, khi nói những lời này, lạnh lẽo bình tĩnh, không hiểu sao lại đáng tin cậy. Lý Nhụ bỗng nhiên hiểu tại sao con trai mình sẽ thích nàng, hào quang trên người cô nương này, làm người ta thích.

Nam Tinh cất bước định đi, thân thể liền suy yếu đến lão đảo. Vẫn luôn nhìn nàng Khâu Từ một bước dài ôm lấy nàng, để nàng dựa. Chủy thủ rơi keng xuống đất, Nam Tinh ngay cả sức nắm chủy thủ cũng không có. Lúc Khâu Từ ôm nàng, có thể cảm giác được thân thể của nàng đang phát run.

Hắn gắt gao ôm lấy nàng, quay đầu lại nói với Lý Nhụ: "Thành thái thái, bác đi rửa tay, rửa sạch sẽ liền ra ngoài đi."

Lý Nhụy thử đứng lên, vậy mà lại có sức lực, bà ta vào phòng tắm thử nhắm mắt lại, phát hiện không thấy những thứ ác ma đáng sợ kia nữa. Huyết cổ của bà ta thật sự được giải, bà ta thấy vạn phần may mắn, vội vàng rửa tay sạch sẽ rồi ra ngoài.

Vẫn luôn chờ ở bên ngoài Thành Lạc Gia thấy mẫu thân đã có sức tự mình đi ra, nở nụ cười, liền định vào tìm Nam Tinh, lại bị mẫu thân ngăn lại. Lý Nhụy lắc đầu, nói: "A Lạc, con không hợp với Nam Tinh, làm bằng hữu bình thường đi."

Thành Lạc Gia vi lăng: "Con không thích hợp?"

"Đúng vậy." Lý Nhụy từ lúc thấy Khâu Từ ôm lấy Nam Tinh, Nam Tinh liền đem toàn thân đều giao cho Khâu Từ, đã nhìn ra được, bọn họ thích nhau, đã không còn chỗ cho người khác chen chân, "Khâu Từ thích hợp với nó, nó cũng thích hợp với Khâu Từ. Con đừng tiếp tục nữa, sẽ bị tổn thương."

Thành Lạc Gia không nghĩ tới ngay cả mẹ hắc cũng nói những lời này, bọn họ đúng là yêu nhau, ngay cả người khác liếc mắt một cái cũng đã nhìn ra sao? Hắc có chút thất thần, cuối cùng vẫn lắc đầu: "Mẹ, con sẽ không chen chân vào bọn họ, nhưng việc con thích Nam Tinh, sẽ không thay đổi."

Lý Nhụy thở dài, con trai vẫn cứ cố chấp, nhưng cố chấp có lý trí, bà ta cũng không phản đối.

"Đi thôi, A Lạc."

Thành Lạc Gia im lặng hồi lâu, mới nhẹ nhàng gật đầu: "Ừm."

Từ bỏ, không có nghĩa là không thích nữa, chỉ có nghĩa là không có cơ hội thích hợp.

Trong phòng, Khâu Từ đã ôm Nam Tinh tới phòng tắm, lau máu trên tay cho nàng, rửa mặt cho nàng.

Ý thức của Nam Tinh dần dần quay lại, nhưng sắc mặt vẫn rất kém cỏi. Nàng mơ hồ cảm giác được Khâu Từ đang mở nút áo của nàng, đột nhiên có sức lực, mở mắt nhìn hẳn: "Không cần."

"Tôi thay quần áo cho cô, trên quần áo dính rất nhiều máu." Khâu Từ ôn thanh nói, "Chờ thay quần áo xong, mới lên giường nghỉ ngơi tốt được, cô ngủ một

Chương 87: Quyền cuối (mười bốn)

Thời gian Khâu Từ và Nam Tinh gặp Thẩm Hân là 10 giờ sáng, địa điểm là Thẩm Hân định, ở ngay nhà bà ta ở Thượng Hải.

Lái xe trên đường Khâu Từ rảnh tay rút thuốc mỡ trong túi đưa cho Nam Tinh, nói: "Thử bôi lên miệng vết thương xem, tôi nhờ Kiều Lãng giới thiệu."

Nam Tinh nhìn lọ thuốc mỡ kia, nói: "Vô dụng, thuốc mỡ bình thường vô dụng."

Nàng cũng sợ đau, cũng thích đẹp, đã thử qua rất nhiều thuốc mỡ trừ sẹo, nhưng đều không có tác dụng.

Khâu Từ nhíu mày, nói: "Xem ra thuốc mỡ bình thường là vô dụng."

Nam Tinh mơ hồ nhận thấy được hần đang tự trách, nói: "Sẽ tốt lên, còn không phải là chút thương tích. Anh có phải thấy khó coi hay không?"

Khâu Từ cố gắng mỉm cười, nói: "Sao tôi có thể thấy khó coi, bởi vì cô không cho tôi cơ hội nhìn. Bằng không, cô lại cho tôi nhìn xem?"

Nam Tinh cắn môi, lại trêu chọc nàng.

Tới nơi Thẩm Hân ở, người hầu mở cửa để cho bọn họ tiến vào, khách khí nói: "Thái thái ở trong hoa viên chờ mấy người."

Đây là một gian nhà nhỏ rời xa nội thành, nói là biệt thự, nhưng bộ dáng rất mộc mạc, cũng chỉ có hai tầng, bên ngoài có hoa có cỏ, càng giống như một nơi điền viên nhỏ, an tĩnh ưu nhã.

Hàng rào cũng cao chưa đến nửa người, ăn trộm nếu vào trong, xích đều không cần cạy. Nhưng khi Nam Tinh đi vào, vẫn phát hiện nơi này có rất nhiều cameras được giấu kín, cơ hồ mỗi cái góc đều có thể thấy. Bề ngoài như không có phòng trộm, nhưng trên thực tế phòng trộm vẫn làm rất nghiêm ngặt.

Đi vào bên trong, không biết là mấy thứ hoa hoa thảo thảo này làm tâm tình thả lỏng, hay là lý do gì khác, Nam Tinh cảm thấy nơi này làm người rất thoải mái, thoải mái mà không hiểu tại sao.

Nàng cùng Khâu Từ theo người hầu vào hoa viên, ánh mắt dừng trên cửa lớn mở rộng, bên trong tràn trề ánh nắng, mơ hồ thấy được nắng chiếu ngập phòng, có lớp bụi mỏng lơ lửng, tràn ngập yên tĩnh.

Trong phòng, tựa hồ càng thấy thoải mái.

Cũng có chung cảm giác, Khâu Từ thu hồi tầm mắt, phát hiện Nam Tinh đang nhìn vào phòng, hẩn thấp giọng: "Đây là căn nhà đầu tiên làm tôi chỉ mới nhìn bề ngoài liền thích."

Nam Tinh nghiêng đầu nhìn hẩn, hỏi: "Anh cũng có cảm giác như vậy?"

"Ừm." Khâu Từ nói xong liền cười cười, "Nhìn xem, chúng ta đã tâm hữu linh tê đến cỡ này, cô không muốn gả cho tôi cũng khó. Chúng ta kết hôn đi, Tinh Tinh cô nương."

"Được."

Khâu Từ vi lăng: "Hửm? Cô đồng ý rồi?"

"Ừm." Nam Tinh hỏi, "Anh chỉ tùy tiện nói thôi à?"

Mặt Khâu Từ bỗng dưng giãn ra, cười đến vô cùng sang sảng, nói: "Tôi đã khi nào tùy tiện với cô? Chỉ là không có nhẫn, cũng không có nghi thức cầu hôn."

Nam Tinh nghĩ nghĩ nói: "Tôi là cái lão nhân gia, không thích mấy lưu trình hoa hòe loè loẹt đó."

Khâu Từ không nhịn được bật cười, lần trước thì nàng nói cầu hôn quá đơn giản, không đồng ý, lần này.....

Nàng có phải cũng đang sợ hãi, đợi không đến ngày đó hay không? Rốt cuộc bọn họ chưa chắc là có thể bắt được Cát Hồng, diệt trừ lão ta.

Hắn không muốn Nam Tinh nghĩ như vậy, nghiêm túc hỏi: "Nam Tinh, cô lớn hơn tôi bao nhiêu? Nghe nói nữ lớn hơn ba tuổi là ôm gạch vàng, vậy tôi cưới cô, có phải tôi đã ôm vài tòa kim sơn về hay không? Có lời quá, tôi phải nhanh cưới về, không thể để kim sơn chạy."

Nói rồi dắt tay nàng, như thật là sợ nàng chạy. Nam Tinh nhìn hắn không đứng đắn, không khỏi cười, hắn cứ như vậy, luôn là có biện pháp làm nàng vui vẻ.

Khâu Từ thấy người hầu nhịn không được cứ quay đầu lại, bỗng nhiên nhớ tới lúc trước Lê Viễn và Lâm Mạn thường hay rải cầu lương trước mặt hắn, lúc ấy còn cảm thấy bọn họ sao có thể nhàm chán như vậy, hiện tại hắn đã hiểu — — không phải cố ý rải cầu lương, mà là cầu lương tự nhiên mà có.

Chỉ là không biết có cơ hội lại nhìn bọn họ đùa giỡn như vậy nữa hay không, hẳn làm đệ đệ, sẽ không ghét bỏ bọn họ nhàm chán nữa.

Vừa nghĩ, người hầu đã dẫn bọn họ đi sâu vào trong hoa viên, nơi xa có gian nhà kho nhỏ, bên trong thả cái bàn, còn có mấy cái ghế dựa, trên ghế có một người phụ nữ trung niên mặc đồ đen đang ngồi.

Một mái tóc ngắn sạch sẽ gọn gàng, trang điểm nhẹ, xinh đẹp mà trí thức, ngồi đó một tay bưng trà đang muốn uống, một tay cầm máy tính bản không biết đang xem cái gì. Bà ta nghe thấy tiếng bước chân ngẩng đầu nhìn ra, Nam Tinh phát hiện đôi mắt bà ta cũng rất xinh đẹp, thông dong trấn định.

Giống một phụ nữ trí tuệ văn phạm phong khinh, bày mưu lập kế.

Đây là vợ của Lê Khang Thành, bác gái của Lê Viễn, Thẩm Hân.

Thẩm Hân thấy hai người, đứng dậy bắt tay họ, sau khi giới thiệu với nhau: "Mời ngồi." Bà ta ngồi xuống rồi nhìn Khâu Từ, nói, "Một người nếu muốn bảo hộ riêng tư bản thân, thì không thể đem tư liệu về mình bày ra trước mặt đại chúng. Tư liệu của Khâu Từ cậu trong một đêm đã lên đầy trên internet, nhưng mà tôi tò mò là tại sao Nam Tinh tiểu thư thân là bạn gái cậu, nhưng không ai có thể khai quật được đến một phân nửa điểm tư liệu về cô ấy."

Khâu Từ hỏi: "Cho nên Thẩm tổng muốn hiểu biết rõ ràng người tới gặp bác là ai, mới có thể tiếp tục nói chuyện với chúng cháu?"

Thẩm Hân hơi mỉm cười: "Cậu rất thông minh, đúng là con trai của Lê Khang An. Nhìn kỹ, đôi mắt của cậu rất giống ba cậu, Lê Viễn giống mẫu thân nó hơn." Bà ta nhìn Nam Tinh, phát hiện trên người cô nương có khí chất đậm bạc mà bà ta thích, làm người khác cảm thấy an ổn đáng tin cậy, không phải kẻ gian tà, "Nam Tinh tiểu thư cũng không giống như sẽ nói chuyện của mình."

Nam Tinh dựa ghế nói: "Có thể lời nói có chút mạo muội, nhưng tôi vẫn muốn hỏi trước, tại sao bà lại bằng lòng gặp bọn tôi? Sau khi nghe thấy là có quan hệ đến Lê Khang Thành."

"Câu hỏi này xác thật rất mạo muội." Nhưng Thẩm Hân không ngại, bà ta nói, "Tôi và Lê Khang Thành đã ở riêng nhiều năm, chưa từng có ai nhắc tới muốn nói chuyện của hắn với tôi, cô cậu là người đầu tiên hỏi việc này, tôi cũng muốn hỏi, tại sao cô cậu muốn hỏi thăm chuyện của hắn, lại muốn nói với tôi cái gì về hắn?"

"Thẩm tổng vì sao lại cùng Lê Khang Thành ở riêng? Rõ ràng nghe nói trước kia rất ân ái."

Thẩm Hân cười: "Cô thật là một chút cũng không muốn lộ ra mục đích tới đây."

Nam Tinh không xác định thân phận của bà ta, không có khả năng lộ ra mục đích của mình với bà ta. Cho dù Lê Khang Thành có 99% khả năng là bị Cát Hồng đoạt xá, nhưng còn có 1% không khẳng định, cho nên Thẩm Hân cũng có khả năng bị đoạt xá.

Cát Hồng che giấu hơi thở của mình quá tốt, ngay cả nàng tới gần người bị đoạt xá, cũng cảm giác không ra.

Nàng không thể không cẩn thận đối mặt với mỗi một người xa lạ.

Thẩm Hân im lặng hồi lâu, mới nói: "Tôi cùng Lê Khang Thành ở riêng, là bởi vì tôi cảm thấy hắn đã không phải là chồng tôi nữa."

Khâu Từ cùng Nam Tinh đều khựng lại, hỏi: "Đây là có ý gì?"

Thẩm Hân nhìn hai người khách lạ, nói: "Ý là chỉ có mặt hắn là giống chồng tôi, nhưng tính cách lại hoàn toàn thay đổi. Nhưng chuyện này là chuyện khoa học không thể giải thích, thân thể hắn cũng không có tật xấu gì, nhưng tôi không thể chịu đựng hắn như vậy, nên mới lựa chọn rời đi."

Nam Tinh lập tức hỏi: "Thẩm tổng, ngay khi bà cảm giác chồng của bà vẫn còn là chồng bà, sau cổ ông ta, có một cái ấn ý như dấu máu hay không?"

Thẩm Hân nhú mào, không biết vì sao nàng muốn hỏi vấn đề riêng tư như vậy. Bà ta nghĩ nghĩ, nói: "Không có."

Hai chữ này có trọng lượng cả ngàn cân, rồi cuộc giúp Nam Tinh hoàn toàn xác nhận Cát Hồng hiện tại ở ngay trong thân thể Lê Khang Thành, lão ta đã cướp thân thể bác của Lê Viễn, biến thành Lê Khang Thành!

Thẩm Hân lại nói: "Tôi nghĩ, hiện tại cô cậu có thể nói mục đích của cô cậu rồi."

Nam Tinh nói: "Chúng tôi cũng nghĩ như bà, hoài nghi Lê Khang Thành đã không phải là Lê Khang Thành." Ngoại trừ chuyện này, mấy chuyện còn lại cũng không cần phải nói.

Những lời này, làm Thẩm Hân nhất thời ngẩn ngơ — — đã bao nhiêu năm, bà ta vẫn luôn hoài nghi một mình, chưa từng có ai có suy nghĩ như bà ta. Tuy rằng trước mặt khoa học, nói như vậy quá vớ vẩn, nhưng thân là vợ ông ta, bà ta rõ ràng bắt đầu nghi ngờ khoa học.

Hiện tại Lê Khang Thành không phải chồng bà ta, mà là một người khác.

Chồng của bà ta tuy không khôn khéo như đệ đệ ông ta, nhưng thành thật chăm lo cho gia đình, ánh mắt nhìn bà ta hoàn toàn bất

đồng. Cho nên bà ta yêu ông ta, gả cho ông ta, nhưng đột nhiên có một ngày, bà ta phát hiện chồng mình thay đổi.

Mặt không đổi, thân thể không đổi, chỉ có ánh mắt nhìn bà ta, đã khác trước.

Thay đổi của chồng làm bà ta cảm giác hoảng hốt, thậm chí là sợ hãi, cho nên bà ta lựa chọn ở riêng, mà không lựa chọn giáp mặt chất vấn.

Luôn có một cảm giác, một khi tra hỏi kỹ, sẽ phát sinh chuyện gì đó rất đáng sợ.

Đáng sợ mà không hiểu tại sao.

Hiện giờ có người suy nghĩ như bà ta, bỗng nhiên chuyện ẩn giấu trong lòng nhiều năm liền trở nên nhẹ nhàng, như là có người chia sẻ trọng lượng bí mật này với bà ta. Bà ta không khỏi cười cười, có chút nhẹ nhõm, nói: "Nếu đã nói đến cỡ này, vậy tôi có thể nói cho cậu một việc, Khâu Từ, là về ba cậu."

Từ 'ba' này đối với Khâu Từ tới nói là rất xa lạ, lúc bà ta nói ra hẳn vẫn còn có chút vô pháp tiếp thu.

"Bác nói đi."

"Năm đó khi ba cậu gặp cướp, Lê Viễn còn đang đi mạo hiểm với đám A Lạc, trong thời gian ngắn cũng chưa về được. Khi đó lại là giữa hè, vì thế Lê Khang Thành liền trực tiếp đưa thi thể ba cậu đi hoả táng. Thi thể của ba cậu, ngoại trừ cảnh sát, cũng chỉ có tôi từng nhìn thấy." Thẩm Hân nhớ tới năm đó, hơi nhắm mắt, nói, "Trên người ba cậu có mấy vết thương trí mạng, rất khớp với lời khai đã gặp cướp, pháp y cũng kiểm tra qua, không có gì dị thường. Nhưng tôi vẫn luôn cảm thấy có một chút kỳ quái."

Khâu Từ hỏi: "Cái gì?"

"Ba cậu...người này, đại khái là lúc trẻ bị gia gia cậu giam hết hai năm, cho nên không thích bên cạnh có người đi theo, thường ra cửa một mình, nhưng lộ tuyến cực kỳ không có quy luật, cũng rất bí mật. Ngày đó ông ta muốn ra cửa, đi chính là một con đường mà trước đó ông ta chưa từng đi, mà người biết ông ta đi đường đó, chỉ có tôi và Lê Khang Thành."

Thẩm Hân tiếp tục nói: "Mà tên cướp kia khai, lại nói là hắn đã sớm chờ ba cậu ở đó. Đương nhiên, hắn đã nói dối."

Khâu Từ giật mình, nói: "Trên thực tế là có người tiếm lộ hành tung của ông ấy ra ngoài, thậm chí có khả năng chính là người kia an bài bọn cướp?"

"Đúng vậy." Thẩm Hân nói thẳng, "Tôi vẫn luôn hoài nghi là Lê Khang Thành. Khi đó tôi đã cảm thấy hắn không thích hợp, thẳng cho đến khi ba cậu mất, Lê Khang Thành muốn đoạt di sản của ba cậu, tôi mới ý thức được hai chuyện này hắn là có quan hệ. Nhưng mà tôi không có chứng cứ, tôi cũng không muốn nhúng tay vào chuyện của Lê gia, như vậy sẽ có khả năng liên lụy đến tôi cũng bị cuốn vào án mạng."

"Cho nên bà lựa chọn rời đi." Nam Tinh giúp bà ta nói tiếp những lời này, nàng hiểu, cũng biết, nhưng cũng không thích cách làm này. Thẩm Hân thật sự là người phụ nữ rất thông minh, thông minh lại có chút nhẫn tâm, cho nên khi đối với toàn bộ điểm đáng ngờ đã lựa chọn không quan tâm.

"Đúng vậy." Thẩm Hân cũng không có vẻ hối hận, đạm nhiên nói, "Tôi biết làm như vậy là không đúng, nhưng tôi không cảm thấy áy náy."

Khâu Từ và Nam Tinh đều không chỉ trích bà ta, chuyện đã qua lâu như vậy, cũng không có ý muốn chất vấn, hướng hồ hết thầy đều là hư vô, không có chứng cứ, cho dù năm đó Thẩm Hân biểu lộ hoài nghi, với tính cách giáo hoạt của Cát Hồng, cũng sẽ không để bà ta dễ dàng vạ ngã lão ta, Thẩm Hân thậm chí có khả năng mất luôn tánh mạng.

Nam Tinh phát hiện hai con cá của Khâu Từ lại tự bơi ra, ở trong hoa viên lượn qua lượn lại hai vòng, một hồi lại chui qua cửa sổ vào phòng người ta. Ánh mắt nàng nhìn theo hai con cá, Thẩm Hân thấy

nàng nhìn qua cửa sổ bên kia, nói: "Chỗ bất động sản này, là tôi và chồng tôi mua, sau đó hấn thay đổi, không thích ở đây nữa, liền đi nơi khác mua đất, tôi cũng rất ít đến đây, đều là người hầu xử lý."

Khâu Từ cũng lưu ý đến cá bơi đi, chúng nó càng ngày càng bướng bỉnh, trước kia lười không chịu nổi, hấn phải triệu hoán mới chịu ra. Hiện tại luôn tự mình chạy ra lượn khắp nơi, còn lượn luôn vào nhà người khác.

Thẩm Hân thấy hai người bọn họ có vẻ rất để ý cái cửa sổ kia, nghĩ nghĩ, nói: "Gian phòng đó là lúc trước Lê Khang Thành ở, năm đó hấn không biết từ nơi nào dọn về rất nhiều đồ cổ, không cho phép người khác chạm vào. Nói đến cũng kỳ quái, những món đồ cổ đó nhìn mỏng manh, có người hầu không cẩn thận chạm vào một cái bình hoa làm nó rơi xuống, nhưng bình hoa rơi xuống đất, lại không bị vỡ. Sau đó Lê Khang Thành liền khóa cửa lại, không cho ai vào."

Đồ cổ Cát Hồng mang về? Nam Tinh tựa hồ nhớ tới cái gì, nói: "Tôi có thể nhìn xem không?"

Đừng nói là người hầu, hiện tại ngay cả Thẩm Hân cũng không muốn vào căn phòng đó, nhưng bà ta vẫn gật gật đầu, dẫn bọn họ qua.

Bà ta có một ý niệm, Khâu Từ và Nam Tinh tuyệt đối không đơn giản như vẻ ngoài, nhưng có lẽ có thể giúp bà ta tìm chồng mình về.

Thẩm Hân không muốn vào, trực tiếp đưa chìa khóa cho bọn họ, nói: "Cô cậu vào đi thôi, cho dù đồ vật bị đánh nát cũng không sao, dù sao, hắc cũng không trở lại."

Bà ta cười có chút châm chọc, là khinh thường Lê Khang Thành.

Khâu Từ dùng chìa khóa cắm vào ổ, mũi chìa mới vừa đụng tới khoá cửa, ngón tay đã bị chấn đến tê rần, như là có dòng điện. Hắc dùng ngón tay nắm lấy tay nắm cửa, toàn bộ cánh tay đều bị chấn đến chết lặng.

Hắc thu tay, nói: "Khoá cửa đã bị hạ chú, nếu mạnh mẽ phá ra, người thi chú sẽ biết ngay."

"Đừng mở." Nam Tinh nói, "Sẽ rút dây động rừng, không thể để Cát Hồng biết chúng ta tới đây, nếu không Thẩm Hân sẽ gặp nguy hiểm, lão ta cũng sẽ biết chúng ta đã biết lão đoạt xá người khác, một khi trốn mất, trong mệnh mang biển người chúng ta rất khó tìm ra lão."

Khâu Từ rũ mi nghĩ nghĩ, bỗng nhiên cười cười: "Nam Tinh, vừa rồi cá có phải đã bơi vào trong hay không?"

Nam Tinh bưng tỉnh.

Đôi mắt cá đen, có thể đi thông dương gian. Gian phòng này cũng thuộc về dương gian, chúng nó có thể đi vào, thì bọn họ cũng có thể, hoàn toàn không cần phá hư trận pháp này.

Như bọn họ sở liệu, đôi mắt cá đen có thể đi vào phòng.

Khâu Từ nắm tay Nam Tinh nhảy khỏi mắt cá, vừa rơi xuống đất, liền cảm thấy một hơi thở kỳ dị.

Phòng rất lớn, ba mặt đều là kệ bày hàng, trong ngăn tủ chất đầy đồ cổ các màu, mỗi một món đồ cổ, đều quanh quẩn mấy loại "hạt" hắc tới giờ vẫn luôn sưu tập.

Trước kia hắc đã nhìn qua vô số bộ sưu tập đồ cổ, trên những món đồ cổ đó, hoặc nhiều hoặc ít sẽ có "hạt", có thể giúp hắc sưu tập, nhưng không có lần nào nhiều như lần này.

"Khâu Từ." Nam Tinh ngẩng đầu ngậy người nhìn đồng đồ cổ tràn đầy này, nói, "Mấy thứ này, đều là của Nam gia chúng ta."

Khâu Từ sững sốt: "Nam gia?"

"Đúng vậy, tổ phụ yêu sâu sắc đồ cổ, cho nên trong nhà cất giữ rất nhiều. Tôi cho rằng chúng nó cũng bị thiêu trụi trong biển lửa, không

nghĩ tới là Cát Hồng trộm đi, còn đưa chúng nó đến hiện đại."

Nam Tinh thấy mấy món đồ cổ quen thuộc này, vừa thương, vừa hận, Cát Hồng đại khái là đã đem chúng nó coi như chiến lợi phẩm của việc phá hủy Nam gia, cho nên mấy trăm năm qua, đều mang chúng nó bên người.

Có phải mỗi lần nhìn mấy thứ này, Cát Hồng đều sẽ rất sung sướng?

Có thể từ trên người chúng, tìm được cảm giác sung sướng huyết tinh?

Nam Tinh chỉ cần nghĩ đến biểu tình của Cát Hồng nhìn đồng hồ cổ này, liền buồn nôn.

"Nam Tinh....." ngọc bội đỏ tía trong tay Khâu Từ, đang từ từ thu thập đám 'hạt' bay khắp phòng, mỗi một 'hạt' chui vào ngọc bội, màu sắc của nó liền đổi đi một ít, nhuộm dần thành màu đỏ,

Chương 88: Quyển cuối (mười lăm)

Tình hình hạn hán Tây Bắc càng thêm nghiêm trọng, Nam Tử An được triều đình mời, đi làm phép cầu mưa. Nước mưa bàng bạc, tưới lên mặt đất khô cạn đã lâu, thu hoạch lại sinh cơ đã khôi phục. Ông định đi đến địa phương tiếp theo, vội vã lên đường, một đường đi đều không nghỉ ngơi, chờ đi ba ngày, rốt cuộc thấy mệt mỏi, mới vào một gian miếu hoang gần đó, tính toán ở một đêm.

Mới vừa vào miếu, liền có vô số yêu quái nhảy ra, bị một thân chính khí của ông làm cho cả kinh không dám tới gần.

Ông xếp bằng ngồi xuống, đốt lên đồng lửa, đem bánh mang theo kẹp vào cây, giơ trên lửa nướng lại.

Bánh bị lửa nướng bốc lên mùi gạo thơm, phiêu tán trong miếu.

Chỗ ánh lửa chiếu đến, bỗng nhiên chậm rãi hiện lên một cái bóng rất lớn. Cái bóng kia xiêu xiêu vẹo vẹo, giống một tấm giấy cắt, có mắt có mũi, còn có tứ chi, đang xoắn xít trên tường, tựa như quỷ mị.

Ông ngược mắt nhìn, hơi mỉm cười, nói: "Người cắt giấy không khéo tay một chút, không đủ đáng sợ."

Bóng dáng theo gió khẽ nhúc nhích, tứ chi rõ ràng là dính lên mấy cây gỗ, cây gỗ đã bất động, nhưng giấy còn đang theo không khí phát phơ.

"Tại sao ông không sợ?"

Thanh âm chưa tới bảy tám tuổi, non nớt lại lớn mật.

"Mấy người qua đường trước đó đều sẽ sợ, quý khóc sói gào mà chạy, nhưng tại sao ông không sợ?"

Nam Tử An không đáp, thoáng nghiêng người nói: "Muốn ăn bánh không, lại đây ăn đi."

Cái bóng nhanh chóng rút lui, mấy cây gậy rơi xuống đất, lát sau một cái tiểu cô nương chân trần đi ra. Quần áo của nó tả tơi, nhưng khuôn mặt được rửa ráy sạch sẽ, tóc cũng dùng dây cỏ quăn lại, tuy quần áo dơ bẩn, nhưng nhìn ra được đây là một tiểu cô nương thích sạch sẽ.

Nam Tử An chạm vào bánh thấy đã ấm, cũng không phỏng tay, lúc này mới đưa cho nó.

Tiểu cô nương nhận lấy bánh, cũng không lập tức ăn, chạy bước nhỏ đến một góc tối sau cây cột, bẻ bánh như cho ai đó ăn.

Nam Tử An đứng dậy đi qua, phát hiện trên mặt đất nằm một con chó. Nhìn ra được con chó kia đã rất già rồi, già đến độ ăn bánh cũng lao lực, hơi thở cũng không đều.

Cái bánh lớn bằng bàn tay hoàn toàn không thể đủ cho một người một chó ăn no, Nam Tử An cho rằng đứa bé ít nhất sẽ để lại một nửa cho mình, nhưng không có. Tiểu cô nương cố sức mà dứt bánh cho chó ăn, lại dứt nước cho nó, lúc này mới sờ sờ đầu nó, nói: "Ăn mệt rồi, ngủ đi."

Chờ con chó mệt rồi nhắm mắt lại, đứa bé mới đứng lên, khom lưng với Nam Tử An, nói: "Cảm ơn."

Nam Tử An tò mò hỏi: "Người không đói bụng sao?"

"Đói a, nhưng A Phúc càng đói, nó già rồi, đi không nổi, ta có thể dọa ông, còn có thể xin cơm, hái trái cây."

Nam Tử An thấy nhất cử nhất động và cách ăn nói của đứa trẻ không giống như cô nương ngay từ đầu đã không có nhà, lại hỏi: "Nhà của người ở đâu, ta có thể đưa người trở về."

Tiểu cô nương bĩu môi: "Cha mẹ ta gặp bọn cướp, thẩm thẩm liền đuổi ta đi, ta không có nhà. Chỉ có A Phúc nguyện ý đi theo ta, cho nên ta phải chăm sóc nó cho tốt mới được."

Nàng chạy đến giếng nước trong miếu, muốn kéo nước lên. Nhưng quá đói bụng, tay không có sức lực, dây thừng buộc thùng sắp tuột khỏi tay, đã bị người tóm được. Nam Tử An kéo thùng nước lên, nhìn tiểu cô nương tính cách quật cường này, hỏi: "Người có muốn đi theo ta không? Ta có thể chăm sóc người."

"Mang A Phúc theo sao?"

Nam Tử An cười: "Mang theo."

"Vậy được a."

"Người không sợ ta là người xấu?"

"Ông không phải người xấu." Tiểu cô nương ngẩng đầu nhìn người cao gấp đôi mình, nói, "Bởi vì ông nguyện ý mang A Phúc theo."

Nam Tử An xoa đầu đứa bé, hiểu chuyện thông tuệ, cũng là hạt giống tốt hiếm có, thích hợp với Nam gia.

"Người tên là gì?"

"Không nói cho ông, nói cho ông, rủi về sau gặp phải thẩm thẩm hỗn đản của ta thì làm sao bây giờ?"

Nam Tử An cười, chợt có gió nhẹ phất qua, mùi hoa vô danh trong viện bay tới, như mùi hương ẩn trong tay áo.

Lòng ông xúc động, cúi đầu nói: "Vậy gọi người là Phất Tụ đi."

&&&&&

Phất Tụ đến nhà mới, phát hiện tiên sinh quần áo giản dị này có tiền hơn so với tưởng tượng của nàng, nhưng ông lại chịu ôm A Phúc. Từ xe ngựa xuống, ông còn gọi đại phu trong nhà ra xem bệnh cho A Phúc.

Nàng kinh ngạc.

Càng làm cho nàng kinh ngạc chính là người nơi này thế nhưng không có một ai ghét bỏ A Phúc và nàng, mỗi người đều rất hòa

thuận. Quản gia nói với nàng, ở đây có cả ngàn phòng, gần 300 tộc nhân ở, là đại gia tộc nổi tiếng xa gần, là đại thiện nhân.

Cùng quản gia đi dạo một vòng trở về Phất Tụ mệt muốn chết, nàng được dẫn về thư phòng của Nam Tử An, A Phúc đang ghé vào bàn sách của ông, như đang bồi ông đọc sách. Nàng chạy bước nhỏ vào, Nam Tử An nghe tiếng ngẩng đầu, ôn hòa hỏi: "Thích nơi này sao, muốn ở lại không?"

"Thích, muốn." đôi mắt Phất Tụ sáng ngời quang mang, "Tiên sinh, ta thích nơi này, ta muốn ở lại."

Nam Tử An xếp sách lại, nhìn nàng tuổi còn nhỏ, nói: "Về sau ngươi làm tỳ nữ cho ta đi. Ta làm người tương đối nghiêm khắc, làm không tốt, ngươi sẽ bị đánh."

Phất Tụ sáng khoái nói: "Ô, được a, nhưng trước khi bị đánh, ta có một cái yêu cầu."

"Ngươi nói đi."

"Đừng để A Phúc nhà ta thấy, bằng không nó sẽ cho rằng ta bị khi dễ, sau đó căn ông, ta lại không muốn A Phúc căn tiên sinh, A Phúc cũng già rồi, không thể động nhiều, nếu không xương cốt sẽ đau, ban đêm ngủ không tốt."

Nam Tử An thật ra có chút cảm giác là mình không hạ thủ được, tiểu cô nương này, thiện lương lạc quan đến làm người khác kinh ngạc.

Sự thật chứng minh là Phát Tụ rất ít bị đánh, tuổi nàng tuy nhỏ, nhưng làm việc gọn gàng ngăn nắp, hơn nữa chỉ cần chuyện Nam Tử An đã làm một lần, nàng luôn có thể nhớ rất rõ ràng.

Lúc tiên sinh đọc sách, giật giật mắt, nàng liền biết ông muốn viết, không đợi ông mở miệng, mực đã mài xong, bút đã đưa lên;

Tiên sinh từ bên ngoài trở về, nàng cũng biết là ông muốn rửa mặt trước, hay là muốn uống trà trước;

Tiên sinh ra bên ngoài dạy học, nàng cũng biết là ông sẽ viết, hay là chỉ nói, nếu thấy ông muốn chạy, liền trước tiên mở miệng nói là ông còn bận chuyện khác.

Nghiễm nhiên là một Nam Tử An bản thu nhỏ.

Phát Tụ thích nhất, vẫn là khi Nam Tử An dạy nàng phép thuật, còn có tính toán bát tự, mới lạ, chơi vui.

Nhoáng lên ba tháng qua đi, Nam Tử An ngày này dậy sớm, đẩy cửa ra, lại không thấy Phất Tụ cầm áo khoát chờ ông ở cửa như thường ngày, rõ ràng đã nói là hôm nay muốn ra ngoài.

Ông gọi hai tiếng, Phất Tụ không đến, nha hoàn khác đến, nói: "Phất Tụ từ sáng sớm đã không thấy tăm hơi."

Nam Tử An cảm thấy bất an, hơi tính toán, tìm được vị trí của nàng, đi về hướng Tây Bắc.

Ông sai xa phu chạy đến đó, một đường tìm hai bên, muốn tìm nàng. Ước chừng đuổi theo hai canh giờ, mới rốt cuộc phát hiện tung tích nàng. Ông xuống xe, đi một mình vào một mảnh rừng trúc, xa xa liền thấy nàng quỳ trên mặt đất, không biết dùng gậy gõ đào cái gì.

"Phất Tụ."

Phất Tụ cứng đờ, quay đầu lại nhìn ông, hai mắt đỏ bừng sưng to, như đã khóc rất lâu.

Nam Tử An thấy A Phúc ở cạnh nàng, bụng đã không còn phập phồng.

Ông không nói gì, tìm cây gậy gõ, cùng nàng đào hố.

Phất Tụ im lặng không lên tiếng, đào ra một cái hố lớn, ôm A Phúc thả vào hố, vừa lấp đất vừa khóc nói: "Tao biết mày lại muốn ăn một miếng tương thịt An Châu, nhưng quá xa, nếu tao sớm biết, tao liền mang mày về nhà....."

Nàng đã khóc thành cái tiểu lệ nhân, sau khi bị thăm thăm đuổi ra, nàng vẫn luôn không khóc. Nàng không thích khóc, bởi vì khi cha mẹ mất, nàng liền biết khóc cũng vô dụng, nếu hữu dụng, cha mẹ đã có thể trở lại.

Nhưng vẫn ngăn không được khổ sở, nước mắt đã làm cho mặt đất sắp ước sống.

Nam Từ An đứng một bên, có đôi khi khóc ra, mới là tốt.

Phất Tụ nức nở đứng dậy, cùng A Phúc nói lời vĩnh biệt, thấy Nam Từ An còn ở đó, giơ hai tay với ông, nói: "Ta trốn chuồn ra, là ta không đúng, tiên sinh đánh ta đi, quy củ không thể bỏ."

Nam Từ An không khiển trách nàng, dắt lấy bàn tay nho nhỏ, cho nàng ấm áp của trường bối, nói: "A Phúc đi rồi, tiên sinh làm người nhà của ngươi."

Phất Tụ ngây người, người nhà sao? Trừ A Phúc, nàng còn có người nhà sao?

"Đi thôi, đi về nhà."

Trong mắt còn ngấn nước mắt Phất Tụ ngẩn ngơ nhìn bóng lưng cao lớn này, gật đầu một cái, nước mắt lại lạch cạch rơi xuống.

"Tiên sinh, Phất Tụ sẽ phụng dưỡng ngài cả đời."

Tiên sinh không chết, nàng vẫn sẽ luôn phụng dưỡng ông. Tiên sinh nếu chết, thì nàng cũng sẽ luôn phụng dưỡng Nam gia.

Từng ngày trôi qua, Phất Tụ cũng chậm rãi lớn lên. Người ngoài có lẽ không biết Nam Tử An có mấy đứa con nối dõi, nhưng nhất định biết Phất Tụ. Phất Tụ là tỳ nữ của Nam Tử An, tuổi còn nhỏ, nhưng thông minh lanh lợi, Nam Tử An thập phần tín nhiệm nàng.

Có vài người mời không được Nam Tử An đến nhà, thường chặn đường Phất Tụ, cầu xin nàng. Nàng toàn bộ cự tuyệt, có vài người đáng thương, nàng cũng nhin xuống, để bọn họ trực tiếp nói với Nam Tử An, tới gõ đại môn Nam gia.

Nếu không một khi mở ra tiền lệ, về sau mọi người đều cho rằng nàng có thể làm, thì hỏng hết quy củ.

Chờ đến khi Phất Tụ 16 tuổi, sở học cơ bản của đệ tử Nam gia, nàng đều biết, ngẫu nhiên còn chạy tới hậu viện chỉ điểm một phen, nhìn thấy ai luyện không tốt, liền nói bọn họ ngu ngốc, chơi vô cùng vui vẻ.

Nam Tử An biết, cũng không mắng nàng, sau nhiều lần, rốt cuộc mới nói: "Bọn họ không phải ngốc, ngươi đừng có đả kích bọn họ."

Phất Tụ hiểu rõ, nói: "Vậy tiên sinh là muốn khen ta đúng không? Kỳ thật là ta quá thông minh."

Nam Tử An thấy nàng cười đến đắc ý, ngây thơ thiên chân, cũng cười cười, lại nói: "Tóm lại ngươi đừng mãi nói là bọn họ ngu ngốc là được rồi."

"Được thôi, nghe tiên sinh."

Bên cạnh người thanh danh quá thịnh có một tỳ nữ trẻ tuổi xinh đẹp, luôn dễ dàng rước lấy nhàn thoại. Phất Tụ cũng không để ý, Nam Tử An cũng không để ý, nhưng người Nam gia để ý, cũng có người khuyên Nam Tử An, không bằng thu Phất Tụ, tục huyền cũng tốt, nạp thiếp cũng được, dù sao Phất Tụ từ nhỏ đã sống ở Nam gia, hiện giờ già xúng với trẻ đã thành phong trào, cũng không có gì để nhàn thoại.

Nam Tử An lớn hơn Phất Tụ 30 tuổi, không thấy già, nhìn còn là một người trung niên cực kỳ khoẻ mạnh, đứng cạnh Phất Tụ cũng không quá khác biệt. Nhưng Nam Tử An không có suy nghĩ này, sau khi vợ cả mất sớm, ông vẫn luôn say mê huyền học.

Nhưng Phất Tụ thì khác, có lẽ là vẫn luôn đi theo bên người ông, quá mức không rảnh, quá mức thần tượng ông, cho nên nàng nhìn nam nhân khác cứ cảm thấy họ mang khí chất miệng còn hôi sữa, hoàn toàn không vào được mắt nàng.

Những tỳ nữ khác khuyên nàng, nói nàng đi cầu gả, tiên sinh có lẽ sẽ mềm lòng, sẽ đáp ứng.

Nhưng Phất Tụ không muốn, nàng ngưỡng mộ ông, nhưng nàng mới không thèm ông vì mềm lòng mới chấp nhận mình.

Tiên sinh không đề cập tới, nàng là tỳ nữ của ông. Tiên sinh đề xuất, nàng đương nhiên cao hứng.

Dù sao đều là có thể ở bên cạnh ông, là đã quá tốt rồi.

Một năm lại một năm, Phất Tụ mười chín, dựa theo lời bà mối tới cửa, nếu lại không gả liền gả không ra.

Nam Từ An cũng cảm thấy để nàng ở lại Nam gia là chậm trễ nàng, ngày nọ gọi nàng tới thư phòng, hỏi: "Người có để mắt ai không? Nếu có, liền đi đi, của hồi môn của ngươi, ta sẽ chuẩn bị tốt cho ngươi, sẽ không để ngươi chịu ủy khuất."

"Không có." Phất Tụ cả giận, "Tiên sinh là muốn làm bà mối sao? Bản thân tiên sinh cũng chưa tục huyền, còn có thời gian quan tâm hôn sự của người khác. Tiên sinh không phải tính rất giỏi sao, vậy ngài tính cho ta xem, mau tính."

Nam Từ An cứng đờ, Phất Tụ nhìn ông một lúc lâu, nhìn đến độ Nam Từ An cũng phải dờ mắt. Ông thở dài một hơi, nói: "Không có việc gì, ngươi đi ra ngoài đi."

"Dạ, tiên sinh." Phất Tụ lại khôi phục bộ dạng ôn hòa như thường, không hùng hổ dọa người nữa.

Trừ bỏ hôn sự, cái gì cũng dễ nói chuyện.

&&&&&

Phất Tụ phát giác Nam Từ An gần đây thay đổi rất nhiều, cả người đều thay đổi, trở nên trầm mặc, âm trầm, ngay cả cửa phòng cũng không muốn ra.

Chờ ông ra, đột nhiên đem toàn bộ đệ tử đuổi đi, ngay cả Trường Không đệ tử nhập thất mà ông thích nhất, cũng đuổi đi.

Nàng canh giữ ngoài cửa, thấy ông từ bên ngoài trở về, tiến lên phủ thêm áo ngoài cho ông, thấp giọng: "Tiên sinh đi vào nghỉ ngơi một chút đi."

Nam Tử An khàn khàn nói: "Kêu Nam Tinh lại đây."

"Dạ."

Lát sau Nam Tinh đến, nàng đóng kỹ cửa, lại canh giữ bên ngoài. Qua gần một canh giờ, Nam Tinh mới từ trong đi ra, có vẻ tâm sự nặng nề, ngay cả nàng đứng ngay cửa cũng không nhìn, trực tiếp bỏ đi.

Trong lòng nàng biết Nam gia hẳn là sẽ có chuyện lớn phát sinh, mới có thể làm họ ảm đạm như vậy. Nàng đi pha một bình trà nóng đưa vào, chỉ thấy Nam Tử An ngồi bên bàn, ánh nến đong đưa, sắc mặt của ông lại ảm đạm không có ánh sáng, thậm chí có vẻ còn không nhận thấy được nàng vào.

"Tiên sinh."

Nam Tử An nghe tiếng ngẩng đầu, nhìn Phất Tụ vẫn trẻ trung, đã làm bạn ông nhiều năm, nói: "Người đi thu thập đồ vật một chút, lát nữa liền đi đi, đừng quay về Nam gia nữa."

"Phất Tụ không đi, ngài còn nhớ rõ lời ngài nói trước kia sao? Ngài phải làm người nhà của Phất Tụ, bây giờ ngài không muốn làm sao?"

Nam Tử An khựng lại, nói: "Nam gia có đại nạn, là huyết quang tai ương."

Phất Tụ thất thần, hồi lâu mới hỏi: "Tiên sinh đây là muốn để Phất Tụ sống một mình sao?"

"Nam Tinh cũng sẽ tồn tại." Nam Tử An mặt lạnh nói, "Nhưng người ở lại thì có ích lợi gì, đi đi thôi."

Phất Tụ cười cười: "Tiên sinh có phải hay không chờ nói hết lời, liền nói với ta những lời khó nghe? Nhưng Phất Tụ không phải Trương Không, không chỉ vì vài lời khó nghe của ngài mà bị chọc tức đến bỏ đi." Nàng gạt bắc đèn, khều nó ra khỏi chỗ sáp nóng chảy, lại cắt một kéo, làm sáp nóng chảy ra. Nàng đạm nhiên nói, "Phất Tụ sẽ không đi, trừ phi ngài trói ta lại, ném đi rất xa."

Nam Tử An nhẹ nhàng thở dài: "Người cần gì phải lưu lại để mất mạng."

"Mạng của Phất Tụ vốn là do tiên sinh ngài nhặt về." Phất Tụ thả cây khêu đèn, thả đèn lại lên bàn, chiếu sáng khuôn mặt đã già nua của Nam Tử An, ánh mắt nàng lóe lên theo ánh nến lay động, nói, "Không có ngài, Phất Tụ đã sớm chết. Không có ngài..... Phất Tụ cũng không khác gì người chết."

Nàng ngưỡng mộ ông, cũng ái mộ ông, nàng biết là ông rõ ràng, nhưng nếu ông không đề cập tới, chỉ coi nàng như tỳ nữ, vậy thì nàng cũng sẽ làm tốt bốn phận tỳ nữ.

Phụng dưỡng ông, phụng dưỡng Nam gia cả đời.

Nam Tử An không thở dài nữa, ông nói: "Người còn trẻ, ta đã già rồi, rời khỏi Nam gia, người có thể sống rất tốt."

Ngụ ý, không thể rõ ràng hơn. Cho dù ông biết tâm ý của nàng, cũng sẽ không để nàng ủy thân cho mình.

Phất Tụ lắc đầu: "Tiên sinh tính không ra mệnh của Phất Tụ sao? Phất Tụ tính, cả đời này, đều sẽ phụng dưỡng Nam

Chương 89: Quyền cuối (cuối)

Thẩm Hân nghe người hầu nói đột nhiên không thấy Khâu Từ cùng Nam Tinh nữa, bà ta đi tới cửa, phát hiện khoá cửa không mở, cho rằng bọn họ đi rồi. Bà ta đang cảm thấy kỳ quái, nghe thấy cửa sổ bên kia có động tĩnh, vòng đến cửa sổ kia, lại phát hiện hai người.

Bà ta nhìn cửa sổ, vẫn hoàn hảo như cũ.

Bà ta nhẹ nhàng thở dài một hơi, nói: "Cô cậu thật là hai cái quái nhân, còn có thể xuyên tường hay sao?" Trêu chọc xong liền nói, "Hai vị còn có gì muốn hỏi?"

"Không có." Nam Tinh lại nói, "Cảm ơn."

Thẩm Hân hơi mỉm cười, một hồi mới nói: "Tôi không biết cô cậu đột nhiên hỏi thăm chuyện của Lê Khang Thành để làm cái gì, nhưng nhất định là không đơn giản.....tôi hy vọng chồng tôi có thể trở về."

Khi bà ta nói những lời này thời điểm, trong mắt vẫn bình tĩnh, tựa hồ là chờ đợi quá lâu dài đã mài mòn hy vọng của bà ta, có lẽ cũng là vì cảm thấy, chồng mình không có khả năng trở lại nữa.

Nam Tinh không tiếp lời, bởi vì Lê Khang Thành xác thật không quay về được, tiền đề để đoạt xá, chính là giết chết ký chủ, Lê Khang Thành năm đó, đã sớm bị Cát Hồng giết.

Nàng thở dài trong lòng, cùng Khâu Từ từ biệt Thẩm Hân, rời khỏi tiểu viện u tĩnh này.

Khi xe quẹo ra, Nam Tinh thấy Thẩm Hân còn đang nhìn căn phòng kia, trầm tư thật lâu, như là đang hồi ức những gì đã qua. Nàng chậm rãi thu hồi tầm mắt, nói: "Cát Hồng thật sự đáng chết."

Khâu Từ đang lái xe đưa tay sờ sờ đầu nàng, nói: "Có thể lên kế hoạch bắt lão ta."

"Ừm." Nam Tinh nghĩ nghĩ, nói, "Lúc đầu là tôi muốn dùng chính mình làm mồi dụ, nhưng Cát Hồng quá giáo hoạt, sợ lão ta hoài nghi, không chịu nhả vào bẫy, sẽ rút dây động rừng. Cho nên tôi muốn lấy tin tức về A Nguyệt làm mồi dụ."

"Có thể, Lê Khang Thành không biết chuyện của Triệu Kỳ và cô, cho nên nhờ hắn làm yểm hộ là tốt nhất."

Nam Tinh còn chưa nghĩ lại, di động liền vang lên, nhìn một cái, liền nói: "Tào Tháo."

Khâu Từ còn chưa lấy lại tinh thần, hửm? Tào Tháo? Một lát sau liền thấy Nam Tinh bấm nghe: "Triệu Kỳ? Chuyện gì vậy?"

Khâu Từ lúc này mới hiểu ra, nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến. Thì ra Nam Tinh cũng sẽ nói đùa, nhưng mà lạnh lùng quá a.

"Lê Khang Thành gọi điện hỏi tôi tình huống của A Mễ, tôi nói nàng khôi phục rất khá, ông ta nói muốn đến thăm, tôi nói A Mễ yêu cầu tĩnh dưỡng, không tiện gặp, về nước sẽ đến chào hỏi ông ta. Ông ta nói ông ta có một loại thuốc đặc biệt, có thể chữa cho A Mễ."

"Trả lời như vậy rất tốt." Nam Tinh rũ mi nghĩ lại, nói, "Triệu Kỳ, tôi muốn dùng tin tức về A Nguyệt dụ hung thủ ra, cần cậu phối hợp."

"A tỳ nói đi."

"Chờ hai ngày nữa, cậu hỏi Lê Khang Thành loại thuốc đặc hiệu kia là cái gì....."

Triệu Kỳ nghe kỹ, nhưng cứ cảm thấy có chút không thích hợp, vì sao lại phải nói với Lê Khang Thành mấy thứ này? Quả thực như là đang dụ ông ta tới. Chẳng lẽ..... Nam Tinh đang hoài nghi Lê Khang Thành?

Hắn khó hiểu, nhưng vô luận như thế nào, giữa Nam Tinh và Lê Khang Thành, hắn vẫn lựa chọn tin tưởng Nam Tinh.

Đơn giản vì nàng là a tỷ của A Mễ, từ nay về sau, cũng là a tỷ của hắn.

Nam Tinh treo điện thoại, ánh mắt dừng ở phía trước, lại thấy hai con cá đang bơi. Nàng nhìn hai con cá vẫy đuôi bơi qua, lại nghĩ tới Phát Tụ, người cả đời phụng dưỡng Nam gia kia.

Khâu Từ cũng thấy nàng đang nhìn hai con cá âm dương, nói: "Nam Tinh, Lệ bà bà từng nói, sau khi tìm được cô, muốn tôi tận lực giúp cô, mà hai con cá này, cũng phải giao cho cô."

Nam Tinh nhìn chúng, hỏi: "Chúng nó ngoại trừ có thể tìm người, có thể đi thông hai giới âm dương, còn có thể làm gì?"

"Hình như hết rồi, cho nên tôi cũng không rõ, vì sao Lệ bà bà lúc lâm chung lại cố ý dặn dò cái này. Chuyện chúng có thể làm trong tay cô, trong tay tôi, cũng có thể." Khâu Từ cười nói, "Mau, vượt vượt đuôi chúng xem, xem có phải có đặc thù gì hay không."

Nam Tinh thật đúng là duỗi tay đi nhéo nhéo đuôi cá đang vẫy vẫy trước cửa sổ, cũng không có biến hóa gì. Khâu Từ thấy nàng làm

thật, trong chớp mắt hiện ra vẻ ngây thơ, làm hấn cười: "Tình Tình cô nương của tôi càng ngày càng đáng yêu."

Nam Tinh cứng đờ, rút tay lại: "Đừng khen nữa."

Đáng yêu gì đó, nàng chỉ có lúc còn rất nhỏ mới nghe. Đã quá xa xôi, cũng không quen. Đáng yêu, giống như tượng trưng cho sự yếu đuối ở một mức độ nào đó.

Đây là suy nghĩ cố hữu của nàng, cho nên không muốn nghe thấy ai dùng từ này trên người mình.

"Xem ra là cô muốn tôi khen cô xinh đẹp, được được được, tôi khen, tôi khen, Nam Tinh của tôi là mỹ nhân đẹp nhất thế giới."

Nam Tinh thiếu chút nữa nhin không được muốn đi bịt miệng hấn, có xấu hổ hay không, đi khen như vậy.

Khâu Từ không đùa nàng nữa, xe từ vùng ngoại ô về, lên con đường xe qua lại như nước chảy, xẹt qua một gian hàng. Khâu Từ bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, bắt đầu để ý cửa hàng hai bên, từ xa nhìn thấy một cửa hàng châu báu, đổi tay lái, chạy về hướng đó.

Nam Tinh cho rằng hễ muốn dừng xe ăn cơm, ai ngờ xuống xe, Khâu Từ liền dắt tay nàng đến thẳng cửa hàng châu báu. Nàng hỏi: "Đi làm cái gì?"

"Mua nhẫn." Khâu Từ nói, "Cô không phải đã đồng ý cho tôi cầu hôn sao?"

Nam Tinh có chút hoảng hốt, dừng bước không muốn đi tiếp, nàng nhìn hăn, nói: "Tôi hối hận rồi."

"Vì sao lại hối hận?"

"Cát Hồng còn chưa chết....."

"Cho dù lão ta chưa chết, thời gian của chúng ta cũng sẽ tiếp tục đi về phía trước. Không thể bởi vì lão ta chưa chết, chúng ta liền dừng thời gian của mình lại." Khâu Từ nhìn nàng còn băn khoăn đủ kiểu, nói, "Mấy trăm năm qua, cô đều sống như vậy, từ nay về sau, tôi sẽ không để cô sống như vậy nữa. Tìm kẻ địch và kết hôn là hai việc, cũng không mâu thuẫn."

Nam Tinh chưa từng nghe ai nói với nàng những lời như vậy, ngay cả người Đào gia đã quen biết qua mấy thế hệ, cũng không có.

Không mâu thuẫn? Hình như là thật sự không mâu thuẫn.

Nàng còn xa mới rộng rãi được như Khâu Từ.

Khâu Từ là cứu rỗi của nàng.

Nếu không phải hấn, cho dù nàng giết được Cát Hồng, thì có lẽ cũng không có suy nghĩ sống tiếp.

Nàng hít một hơi thật sâu, rớt cuộc khi ngẩng đầu nhìn hấn, nói: "Tôi muốn chọn một cái nhẫn thật đẹp, anh trả tiền."

Khâu Từ nhìn mặt Nam Tinh đã giãn ra, đẹp đến độ hấn ngẩn ngơ, ngay sau đó cười: "Dạ, tuân mệnh."

Hấn muốn chọn cái nhẫn đẹp nhất, cho Tinh Tinh cô nương hấn thích nhất.

Cô nương đẹp nhất thế giới.

&&&&&

Lê Khang Thành phát hiện từ khi Nam Tinh xuất hiện, chuyện gì cũng không thuận lợi.

Chuyện Lê gia, chuyện Lý Nhụy, còn có chuyện Nam Nguyệt.

Tất cả đều là vì Nam Tinh xuất hiện mà đã xảy ra biến cố.

Người Nam gia, đều đáng chết.

Lê Khang Thành sống thoải mái mấy trăm năm, chỉ vì mấy chuyện gần đây lại thập phần không thoải mái. Mà làm lão ta không thoải mái cùng bất an nhất, là Khâu Từ tồn tại.

Lão ta rất để ý người thanh niên này, bên cạnh Nam Tinh luôn có một Khâu Từ đi theo, nếu xuống tay với Nam Tinh, Khâu Từ có thể là một cái biến số hay không?

Nam Tinh không vô dụng như Nam Nguyệt, năm đó khi lão ta điều tra về Nam gia, đã biết Nam Tinh được Nam Tử An chọn làm người thừa kế, người thường kế mà con cáo già Nam Tử An kia bồi dưỡng, khẳng định sẽ không đơn giản. Hơn nữa 800 năm nay, Nam Tinh cũng không lơ là luyện tập.

Trộm mệnh sư?

Buồn cười.

Nàng còn vọng tưởng mở sinh đồ cho người Nam gia sao?

Lê Khang Thành hoàn toàn hiểu rõ ý đồ của Nam Tinh, nhưng lão ta sẽ không cho nàng cơ hội.

Nhưng phải làm sao mới có thể giết chết Nam Tinh, nếu không thể một kích tất sát, chính mình ngược lại có khả năng bị giết. Nam Tinh có thể giết Bành Phương Nguyên, thì đương nhiên có biện pháp giết lão ta, nhưng lão ta lại không có biện pháp giết Nam Tinh.

Không thể mạo hiểm.

Lão ta vẫn là đến tìm Nam Nguyệt, coi nàng ta như vật thí nghiệm. Giết được Nam Nguyệt, đương nhiên là có thể giết được Nam Tinh, Nam Tinh còn khó giải quyết hơn nhiều so với Nam Nguyệt.

Nhưng Triệu Kỳ không chịu nói cho người ngoài Nam Nguyệt dưỡng bệnh ở đâu, thậm chí ngay cả ba Triệu Kỳ cũng không biết, vậy thì Triệu Kỳ sao có thể nói cho lão ta.

Khoảng cách quá xa, lão ta căn bản không có biện pháp tìm ra Nam Nguyệt, lúc ấy lại không hạ truy tung chú trên người nàng ta, thực sự là thất sách.

Lê Khang Thành nghĩ hồi lâu, đầu có chút đau. Bỗng nhiên chuông di động vang lên, lão ta nhìn thoáng qua, số từ nước ngoài. Lão ta mới vừa tiếp nghe, liền nghe thấy thanh âm trầm thấp của Triệu Kỳ: "Lê bá bá, bác thật sự có thuốc đặc hiệu gì, có thể cứu A Mễ sao?"

Lê Khang Thành khựng lại, nói: "Có, nhưng không phải A Mễ vẫn luôn khôi phục rất tốt sao?"

"Đúng là vậy, miệng vết thương của cô ấy đang chậm rãi khép lại, nhưng đầu vẫn luôn rất đau, mỗi đêm đều đau đến ngủ không được, cháu sợ cô ấy cứ như vậy, sẽ chịu đựng không nổi." Khi Triệu Kỳ nói những lời này, tựa hồ như nhìn thấy Thang Mễ đau đớn trước khi chết, thế cho nên thanh âm cũng có chút nghẹn ngào.

Thanh âm này vào tai Lê Khang Thành, thấy tình ý chân thành, không có chút diễn trò nào. Lão ta thở dài nói: "Cái này cũng không phải là việc nhỏ, cháu mau trở về đi."

Triệu Kỳ truy vấn nói: "Lê bá bá tìm bác sĩ nào sao? Thật sự có thể trị khỏi cho A Mễ sao?"

Lê Khang Thành không nghĩ tới chuyện dính dáng tới Thang Mễ hẳn sẽ cẩn thận như vậy, Triệu Kỳ từ trước đến nay luôn tín nhiệm ông ta thế nhưng sẽ vì Thang Mễ mà dùng ngữ khí chất vấn. Ai cũng nói tình yêu có thể làm người trở thành gốc tử, áp dụng cho Triệu Kỳ là đúng.

Lão ta nói: "Lê bá bá không lừa cháu, bác tìm cũng không phải danh y gì, mà là vị bằng hữu biết về huyền môn ảo thuật lần trước, bác nói với hẳn Thang Mễ đột nhiên biến mất ngay trong nhà, sau đó toàn thân trọng thương xuất hiện trong đình viện nhà mình. Hẳn nghe xong cảm thấy rất là quái dị, có khả năng cũng không phải gặp bất cóc gì, mà là gặp tà ám."

Triệu Kỳ nắm chặt điện thoại, nói: "Cháu cũng hoài nghi cái này, cháu tra hết cả ghi hình đều không tìm được cô ấy, nhưng rồi cô ấy trở lại, vẫn không xuất hiện trong ghi hình. Lê bá bá, bác nhất định phải giúp A Mễ."

"Bác đương nhiên sẽ giúp vị hôn thê của cháu. Mấy đứa hiện tại ở đâu, bác tìm đến."

"Bằng hữu của Lê bá bá ở quốc nội đúng không? Bây giờ cháu liền mang A Mễ trở về."

Lê Khang Thành bỗng dừng cười lạnh, trở về càng tốt, lại càng làm cho lão ta cảm thấy bất việc, lão ta nói: "Vậy mấy đứa trở về đi, sau khi về nước điện thoại cho bác, bác và bằng hữu lập tức đến."

"Được, cảm ơn Lê bá bá, cảm ơn ngài."

Lê Khang Thành cười cười: "Khách khí."

— — may đem Nam Nguyệt đưa vào miệng cộp của tao, tao cảm ơn may còn không kịp.

Tâm tình của lão ta rốt cuộc bắt đầu sung sướng, rũ mi tính toán, Lý Nhụy cũng đã bị tra tấn mấy ngày, cho dù bà ta ý chí kiên cường nữa, cũng chịu không nổi nửa tháng. Hiện tại lão ta phải nghĩ kỹ xem làm cách nào để tóm được Nam Nguyệt, Lý Nhụy tạm thời gạt qua một bên. Bất quá nói không chừng chờ lão ta xong xuôi chuyện Nam Nguyệt, Lý Nhụy cũng đã vì mất ngủ ngày đêm mà chết.

Lê Khang Thành nghĩ nghĩ, đột nhiên nở nụ cười, thật là làm người vui vẻ.

&&&&&

Sáng sớm mùa đông rất lạnh, Lê Khang Thành đích thân lái xe ra cửa, Triệu Kỳ đã trở lại, mang Thang Mễ về.

Tựa hồ là vì phụ thân của Triệu Kỳ luôn có ý kiến với Thang Mễ, cho nên Triệu Kỳ ngay cả nhà cũng không về, mà đến ở một khu chung cư.

Lão ta rất nhanh đã đến nơi, sau khi đậu xe, liền vào cổng lớn, ấn thang máy.

Sau khi vào thang máy, ông ta đã suy xét, có cần giết luôn Triệu Kỳ hay không.

Hay là giết luôn đi, dù sao hẳn không có bất luận tác dụng gì.

Lão ta lạnh lùng cười, giương mắt nhìn về phía theo dõi, muốn huỷ hoại nó. Nhưng vừa ngẩng lên, lại phát hiện theo dõi không sáng. Đang lúc lão ta cho là máy theo dõi hỏng rồi, thang máy đột nhiên chấn động, ngừng lại.

Lê Khang Thành cứng đờ, phát hiện bốn phía thang máy có một ít hơi thở kỳ quái.

Lão ta rất nhanh liền phát hiện đây không phải là thang máy, mà là một cái ảo cảnh.

Giống như ảo cảnh lão ta dùng để vây khốn Nam Tinh ngày đó.

Lê Khang Thành lập tức minh bạch đây căn bản chính là một cái bẫy, Triệu Kỳ khi nào đã liên thủ với Nam Tinh? Nam Tinh đã phát hiện là lão ta đoạt xá Lê Khang Thành?

Chuyện khi nào? Nàng làm sao mà biết được?

Lê Khang Thành lúc này mới cảm thấy mình rốt cuộc vẫn là xem thường Nam Tinh, xem thường người thừa kế mà Nam Tử An đích thân lựa chọn này.

Cho dù lão ta say mê cấm thuật, nhưng vẫn có điểm giống với Nam Tinh — — sư xuất Nam gia, nhưng kiểu gì cũng không giống hoàn toàn.

Lão ta lập tức nhìn ra đây là Nam Tinh đang trào phúng mình, đang tuyên chiến với mình — — người vĩ đại là đệ tử của Nam gia, những gì người học được, đều là của Nam gia ta.

Lê Khang Thành chợt thấy bức bối, lạnh giọng: "Mày cho rằng như vậy là có thể vây khốn được tao?"

Lão ta trở tay vỗ lên "vách tường", niệm chú mở cửa, làm thang máy kịch liệt chấn động. Trên cánh cửa rắn chắc kia, tức khắc xuất hiện

một khe nứt, toàn bộ thang máy nháy mắt biến mất, nơi này vẫn là ngay cửa chung cư, vừa rồi thật đúng là ảo cảnh.

Lão ta cười lạnh một tiếng: "Ra mặt đi, người Nam gia từ khi nào đã biến thành chuột trong cống ngầm, ngay cả dũng khí đối diện với tao cũng không có, vậy mà làm sao để báo thù cho tổ phụ mày, báo thù cho hơn 300 mạng người Nam gia nhà mày!"

Từ trong góc tối, có người chậm rãi đi ra, cô nương kia hai tròng mắt xinh đẹp, lại mang hận ý — — là ánh mắt muốn giết chết lão ta.

Lê Khang Thành nở nụ cười, nói: "Tao rất bất ngờ là mày lại nhanh tìm được thân phận của tao như vậy."

"Ông rất nhanh cũng sẽ đột ngột mất mạng." Nam Tinh biết ông ta không dễ đối phó, cho dù là nói chuyện với ông ta, ông ta không có động tác gì, cũng không lơ lửng.

Lê Khang Thành nhìn không được trào phúng: "Mày có vẻ đã quên một điểm, tao là sư đệ của tổ phụ mày, là sư thúc của mày a, tao chẳng những học hết chú thuật của Nam gia, còn có cấm thuật, tao đều biết hết, mày lấy cái gì để giết tao?"

Lão ta vừa dứt lời, Nam Tinh đột nhiên cảm thấy cổ chân hơi lạnh, cúi đầu nhìn xuống, không biết khi nào đã có hai con rắn độc quấn

lấy chân, trực tiếp từ cổ chân nàng trườn nhanh lên trên. Nàng hơi kinh hoảng, rất nhanh liền nhận ra đây là ảo giác.

Quả nhiên hai con rắn độc kia chỉ là trườn lên, cũng không cắn người, không bao lâu liền biến mất.

"Chỉ là hai con rắn, mày liền sợ, mày lấy cái gì để đấu với tao?"

Dứt lời, mặt đất chấn động, một con mãng xà phá đất mà ra, mở ra cái miệng như bồn máu tấp về phía Nam Tinh. Nam Tinh lập tức nhảy ra sau, trên tay đã có hai hồn Hắc Bạch, bay về phía mãng xà.

Hắc Bạch hóa thành giấy, giống như vũ khí sắc bén, nháy mắt cắt mãng xà ra thành vài đoạn. Nhưng chúng nó không dừng lại, bay thẳng đến Lê Khang Thành.

Lê Khang Thành nghiêng người tránh né, một tấm giấy xẹt qua gò má lão ta, cắt ra một vết máu trên mặt